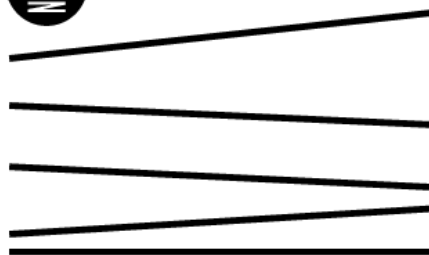

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Bulwer-Lytton, Edward.; af E. Lytton Bulwer.

Lucretia eller Nattens Børn : Roman

Kjøbenhavn : trykt i Carl Lunds Officin, 1864

1-3 i 1 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Lucretia
eller
Kattens Børn.

Roman
af
E. Lytton Bulwer.

Første Deel.

Kjøbenhavn.
Trykt i Carl Lunds Officin.
1864.

Fortale.

Det er omtrent fem Aar siden jeg fremtraadte for Publicum som Romanskriver, og dengang havde jeg den Tanke, at det sandsynligviis var for sidste Gang; men onde Vaner ere stærkere end gode Forsætter. Gil Blas forlod Fabricio i hans Hospital fuldkommen overbeviist om de Elendigheder, som hans poetiske Evner havde bragt over ham, og efterat han havde gjort det Løfte, at han aldrig mere vilde have Noget at gjøre med et saa utaknemmeligt Kald — fandt han ham om Morgenens derefter i fuld Begeistring og atter isærd med at begynde den forladte Bane med et Farvel til Muserne! — jeg behøver ikke at hidsette Anvendelsen.

Dog maa jeg tilstaae, at jeg længe har havt Lyst til i et eller andet Værk at asmale de hemmelige og forunderlige Veie, paa hvilke den Civilisationens mægtige Styrrer, som man i Almindelighed kalder Penge, indsniger sig i vore Bevæggrunde, Hjerter og

Handlinger, virker baade paa dem, der staae deres Værd
 for høit, og paa dem, der anslaae det for lavt, og øde-
 lægger Dyder hos den Ddse, ikke mindre endjden fremavler
 Laster hos den Karrige. Men da jeg næsten havde opgivet
 at være Romanskriver, bildte jeg mig ind, at et saadant
 Emne var bedst skikket for Skuepladsen. Efter nogle
 usuldfomne og ikke offentliggjorte Forsøg paa at udføre
 min Plan fandt jeg, at enten var Emnet altfor vidt-
 løstigt for Dramaets Grændser, eller ogsaa manglede jeg
 den Evne til at concentrere, der alene sætter den
 dramatiske Forfatter istand til at sammenpresse mang-
 foldige forskjellige Ting indenfor bestemte Grændser.
 Med denne Plan ønskede jeg at forbinde en Udvikling
 af den Brøst, som synes mig at være den betydeligste
 i den hestige og skinsyge Jagt efter Lykke eller Be-
 rømmelse, Formue eller Kundskaber, der næsten er eens-
 tydige med det, vi i den selskabelige Krig, hvori vi
 befinde os, kalde aandelige Fremskridt. Den Last, som
 jeg sigter til, er Utaalmodighed, hiin hestige Længsel
 efter, ikke saameget at overvinde som at omgaae Hin-
 dringer; hiin Legen med Livets hellige Bestemmelse,
 der bestandig søger at sætte Livet paa Spil for at vinde;
 hiin Hasten fra at fatte et Ønske til at see det opfyldt;
 Tørsten efter en hurtig Løn for Møie og Møie og den
 aandeløse Higen efter at naae Maalet ad Gjenveie, —
 som vi alle vegne see omgive os, fra Haandværkerens
 Bærksted til Børsen, — som begynder i Opdragelsen med

de første Bogstaver og oversvømmer os med Philosophier for Hvermand samt lettende Videnskaber og karakteriserer vore Sribenters Bøger, vore Statsmænds Taler, ikke mindre end vore Speculanter's Handlinger — alt dette, maa jeg tilstaae, synes mig at være en virkelig Sygelighed, og et almindeligt Tidens Tegn. Jeg anseer Arbeide for Menneskets bedste Ven; jeg troer, at Kundskaber uden Arbeide, hvis de ere mulige, ere uden Værdi; at Erkjendelsen af Arbeidets Nødvendighed er den bedste Kundskab, som vi kunne erhverve os; at den bestandige Stræben efter Værd er ædlere end Værd selv; at det ikke er pludseligt erhvervet Rigdom, der fortjener Hyldest, men de Dyder, som et Menneske udøver i den langsomme Stræben efter Rigdom, — de Evner, som derved blive fremkaldte, den Selvfornegtelse, man paa-lægger sig, med eet Ord, at Arbeide og Taalmodighed ere de bedste Lærere paa Jorden.

Medens jeg var beskæftiget med disse Tanter og med denne Overbeviisning, enten den nu er rigtig eller urigtig, og lidt efter lidt mærkede, at det kun var med det Slags Arbeide, som jeg var meest fortrolig med, at jeg kunde udføre en Deel af den Plan, som jeg havde begyndt at lægge, blev jeg bekjendt med Historien om to Forbrydere, der levede i vor Tidsalder og vare saa mærkværdige baade formedelst de store Forbrydelser, som de havde begaaet, og formedelst det Mørke, der omhullede

dem, den Ene ved glimrende Egenskaber og livlig Aand, og den Anden ved dybe Kundskaber og aandelige Evner, — at Undersøgelsen og Udviklingen af saa for-
dærvede Charakterer blev et Studium fuldt af dyb, skjøndt
sørgelig Interesse.

Hos disse Personer synes der at have været saa af
de forsonende Omstændigheder, som vel ellers findes i den
menneskelige Natur, forsaavidt saadanne Omstændigheder
kunne efterspores i de velvillige Følelser og ædlere Viden-
skaber, som undertiden ledsage Udvikelsen af store For-
brydelser og uden at undskyldte Individet haandhæve
Slægtens Ære. Men dog var deres blodige For-
vorpenshed ikke Dyrets rasende Vildhed; den var ledsaget
af Opdragelse og Dannelse; — ja, det forekommer mig,
ved at studere deres Liv og ved at overveie deres egne
Breve, at man selv i deres Dannelse kan komme efter
Hemmeligheden i den grumme og ubarmhjertige Ondskab,
som disse Mættens Børn havde erhvervet sig, — at det
Uhyre i den dødelige Skabning her forsvandt og at de
Phænomenier, der syntes at være Naturens Udskielser,
her fandt deres Forflaring.

Jeg kunde ikke modstaae den Fristelse, at forvandle
de tre Materialier, der saameget havde vaakt min Deel-
tagelse og sysselsat mine Undersøgelser, til en Fortælling.
Og under dette Forsøg er der indtruffet adskillige hel-
dige Omstændigheder, som have om ikke fuldkommen
bestyrket, saa dog idetmindste oplyst min første Plan —

at vise Pengenes Indflydelse paa vore Hjerters lønligste Følelser og at vise de onde Følger af den Utaalmødighed, der er en Følge af en Forfinelse, som tilligemed meget Godt medbringer alle Misundelsens Under. I saadanne tilfældige Træf vil Moralen uden Tvivl være mere isinesfaldende end i en Afriksning af den mørkere og sjeldnere Forbrydelse, der udgjør Emnet for min Fortælling. Thi i en overordentlig Brøde ere vi langsomme i at erkjende en Advarsel for vort Liv; vi sige til vor rolige Samvittighed: „Dette angaaer ikke Dig,” medens vi ved enhver sædvanlig Feil og almindelig Bildfarelse erkjende en directe og følelig Advarsel. Dog have Digterne med Rette fundet deres Sphære i at afmale gigantiske Forbrydelser og derved opfyldt deres Bestemmelse som Lærere. De skrækkelige Sandheder, der forfærde os i Macbeths Forbrydelse eller i Jago's Nederdrægtighed, have ikke mindre deres moralske Nytte end Tom Jones' almindelige Skrøbeligheder eller Blifils Hverdagshyfleri.

Hvor utroligt det end maa synes, have de Forbrydelser, som vi her fortælle, dog fundet Sted i de sidste sytten Aar. Der er ingen Overdrivelser med Hensyn til deres Udstrækning eller nogen stor Afvigelse med Hensyn til de enkelte Omstændigheder; — de Midler, der ere blevne anvendte, endog de, som synes meest forunderlige — den forgiftede Ring, — have deres Grund i virkelige Begivenheder. Jeg har heller ikke forandret For-

brydernes selfabelige Stilling ret meget eller i mindste Maade overburderet deres Evner og Dannelse. I de meest fremtrædende og de væsentligste Omstændigheder, der maaskee meest ville vække Læserens vantroe Forundring, fortæller jeg en Historie og ingen Opdigtelse*). Det, som Romanen i vor Tid frembringer, er ikke saameget Roman som Tidens Philosophi. Tragedien forlader aldrig Verden — den omgiver os allevegne. Vi behøve kun at see os om, aarvaagne og opmærksomme — og fra Polops' Tid indtil Borgias ville vi finde de samme Forbrydelser paa vor Wei, endstjondt i forskjellige Skikkelser. Enhver Tidsalder indeholder Exempler paa hver Dyd og hver Last, der nogenfinde har indgydet os Kjærlighed eller vakt vor Afsky.

*) Forbryderne vare dog ikke i det virkelige Liv, som i Fortællingen, Fortrolige og Medskyldige. Deres Forbrydelser vare af lignende Natur, Følger af lignende Aarsager, og bleve begaaede i det samme Tidsrum, men jeg har ingen Grund til at formode, at den Ene kjendte den Anden. I de Dele af Historien, hvor vi sammenslette af forskjellige Beretninger, vil Læseren derfor skjælnes mellem de virkelige isolerede Begivenheder og Sammensætningen af Led, der ere nødvendige for Fortællingen.

London d. 1ste November 1846.

Tortale til den første Deel.

I et Bærelse i Paris sad en Morgen under Rædselsregjeringen en Mand, der kunde være noget under tredive Aar gammel, ved et Bord, som var bedækket med Papirer, der vare ordnede og opstablede med en methodisk Nøiagtighed, som vidnede om deres Eiers Sands for Orden.

Bag ham var der et lille Bogskab, hvorpaa der stod et Brystbillede af Robespierre, og Hylderne vare opfyldte meest med Bærker af videnskabeligt Indhold, iblandt hvilke den største Deel hørte til Chemi og Medicin. Der saaes ogsaa nogle sjeldne Bærker, henhørende til Alchymi, de største italienske Historieforfattere, nogle engelske philosophiske Afhandlinger og nogle faa arabiske Haandskrifter.

Denne Samlings Mangel paa Dagens stormende Litteratur syntes at tilkjendegive, at Eieren var en rolig Lærd, der levede fjernt fra Revolutionens Kampe og Videnskaber. Men denne Gissning blev imidlertid mod-

sagt af visse Papirer paa Bordet, der vare bundne sammen under Paastrift: „Beretninger fra Lyon“, og af nogle Pakker Breve, der vare skrevne af Robespierre og Gouthon.

Bed et af Vinduerne var en ung Dreng ivrigt beskæftiget med en Forretning, der syntes at vække den Mand's Opmærksomhed, som vi nylig have beskrevet, thi efterat denne Sidste havde betragtet Drengens Bevægelser i nogle faa Minuter med en taus Opmærksomhed, der røbede den halvt inderlige, halvt sørgmodige Hengivenhed, hvormed den alvorlige Mand er vant til at betragte den legende Barndom, reiste han sig sagte, nærmede sig til Drengen og saae ham over Skulderen, uden at han mærkede det.

I et Hjørne af Vinduet havde en stor sort Edderkop udspændt sit Bæv; Drengen havde just opdaget en anden Edderkop og sat den i Bævet; han iagttog Virkningerne af sit Forsøg. Den fremmede Edderkop stod ubevægelig midt i Bævet, som om den var fasttryllet. Den retmæssige Besidder holdt sig ogsaa rolig; men et meget fint Dre vilde have opfattet en dyb brummende Lyd, der sandsynligviis ikke røbede noget venstabeligt Sindelag mod den nærvise Gæst. Men pludselig syntes det fremmede Insect at vaagne op af sin Forbauselse; det yttrede Frygt og vendte sig om for at flye; den store Edderkop styrtede frem — Drengen loe af Glæde. Mandens blege Læber traf sig sammen

til et ulykkespaaende Smil, og han listede sig tilbage til sin Stol. Der vedblev han med Haanden under Kinden at betragte Barnet. Dette Barn kunde have givet en Kunstner en passende Model til en smuk og blomstrende Dreng. Dets lyse Haar, der rigtignok var vel rødagtigt, hang glat og tykt ned om dets Hals og Skuldre. Dets Ansigt, seet i Profil, var fint og velproportioneret; Sundheden blussede paa dets Kinder, og dets hele Legemsskikkelse robede megen Smidighed og Kraft. Dets Paaflødning var phantastisk og robede en ømt elskende Moders taabelige Smag; men det fine Linned, der var smykket med Kniplinger, var frøllet og fuldt af Pletter; Fløielstrøien var ubørstet, Skoene vare fulde af Støv — tydelige Tegn paa Forsømmelse, der tjente til at vise, at den taabelige Moderkjærlighed, der havde opfundet Dragten, ikke havde havt Opsyn med Paaflødningen.

„Barn!“ — sagde Manden først paa Fransk, og da han bemærkede, at Drengen ikke gav Agt paa ham, gjentog han paa Engelsk, som han talte godt, men med en fremmed Udtale: „Barn!“

Drengen vendte sig hurtig om.

„Har den store Udderkop opædt den Lille?“

„Nei, Sir!“ — sagde Drengen rødmende — „den Lille er gaaet af med Seiren.“

Drengens Tone og tiltagende Rødme syntes at forklare hans Ord, — idetmindste tænkte Manden saa-

ledes, thi en let Sky soer over hans høie, takfulde Pande.

„Altsaa ere Vedderkopperne!“ — sagde han efter en kort Pause, — „forskjellige fra Menneffene; hos os overvinder den Lille ikke den Store. Hm! savner Du endnu din Moder?“

„O ja!“ — sagde Drengen, idet han ivrigt nærmede sig til Bordet.

„Nu, Du vil saae hende at see igjen.“

„Naar?“

Manden saae paa Uhret over Kaminen.

„Førend Uhret der slaaer. Nu, gaa tilbage til dine Vedderkoppe.“

Barnet saae ud, som om det var tvivlraadigt og ikke havde Lyst til at adlyde; men Manden tilkastede det et strengt, ja frygteligt Blik, og Drengen, som blegnede, vendte tilbage til sit Vindue.

Faderen — thi det var Forholdet mellem Faderen af Bærelset og Barnet, — trak Papir og Blæk til sig og skrev i nogle Minuter hurtigt. Derpaa soer han op, saae paa Uhret, tog Kappe og Hat, som laae paa en Stol ved Siden af ham, trak Kraven af sin Kappe saa høit op, at den næsten skjulte hans Ansigt, og sagde —

„Nu, Dreng! kom med mig; jeg har lovet at vise Dig en Genrettelse. I dag skal jeg opfylde mit Løfte. Kom med!“

Drengen flappede i Hænderne af Glæde, og man kunde da see, at hans smukke Ansigtstræk, hvor ung han end var, dog vare istand til at vise et vildt og grusomt Udtryk. Charakteren i hans Ansigt forandrede sig. Han tog sin Hue med Fjeren i, og fulgte efter sin Fader ned paa Gaden.

De To toge i Taushed Veien til Barriere du Throne. I nogen Afstand fra den saae de en tæt Folkevrimmel, der bestandig blev formeret af de Skarer, som ilede forbi dem, og den frygtelige Guillotine hævede sig høit i den lyse blaae Luft.

Da de naaede Folkemassen, tog Faderen for første Gang Drengens Haand.

„Jeg maa,“ — sagde han med et roligt Smil, — „skaffe Dig en god Plads, for at Du ret kan see.“

Der var Noget i Mandens alvorlige, listige, men stolte Væsen, der medførte, at Mængden gjorde Plads for ham. De nærmede sig mere til den skrækkelige Skueplads og erholdt Udgang til en Vogn, der allerede var besat med nysgjerrige Tilskuere.

Og nu hørte de i nogen Afstand den hule Rullen af den Karre, der bar Slagtoffrene, og en Trampen af de Heste, der trak den.

Drengens hele Opmærksomhed var henvendt paa Skuespillet; hans Dre var maafee mindre vant til Fransk, endstjøndt han var født og opdragen i Frankrig, end til det Sprog, som hans Moder talte, og hun var

en Englænderinde; derfor hørte han ikke eller gav ikke Agt paa visse Bemærkninger af de Omkringstaaende, der gjorde, at hans Faders blege Kinder bleve endnu blegere.

„Hvor stor er Bigten i Dag?“ — sagde en Slagter, der stod paa Bognen.

„O, neppe Bagningen værd, — kun To — men den Ene, siger man, er en Aristokrat — en forhenværende Marquis,“ — svarede en Tømmemand.

„Ah, en Marquis! — Godt! — men den Anden?“

„Kun en Dandserinde, men smuk, det er sandt; jeg kunde have Medlidenhed med hende; men hun er en Englænderinde.“

Og som han udtalte det sidste Ord, i en Tone fuld af uudsigelig Ringeagt, spyttede Slagteren fuld af Foragt.

„Død og Helvede, uden Tvivl en af Pitts Spioner. Hvad have de opdaget?“

En Mand, der var bedre flædt end de Andre, vendte sig om med et Smil og svarede:

„Intet værre end en Elsker, saa vidt jeg veed; men denne Elsker var en Proscriberet. Den forhenværende Marquis blev greben forflædt i hendes Bærelse. Hun bedrog for hans Skyld en stor Ben af Folket, der længe havde elsket hende, og Hevnen er sød.“

Den Mand, som vi have ledsaget hid, traf frampegagtigt Kraven af sin Kappe høiere i Beiret, og hans

sammenpressede Læber røbede, at han følte Angst ved den Latter, der lød rundt omkring ham.

„De komme! De ere nær herved!“ — raabte Drengen, fuld af heftig Længsel.

„Det er den rette Maade at opdrage Borgere paa,“ — sagde Slagteren, idet han lagde Haanden paa Drengens Skulder og skaffede ham en Plads i et Hjørne af Vognen, hvor han bedre kunde see.

Nu gjorde Folkevrimmelen pludseligt Plads. Karren var i Sigte. En ung og smuk Mand, der stod opreist og med Armene overkors i den usalige Vogn, saae paa Pøbelen med Dinene fulde af Foragt. Omendkjøndt han var klædt som en Haandværksmand, kunde det meest uøvede Blik dog see baade af hans Miner og hans Væsen, at han var en af de forhadte Adelsmænd, hvis charakteristiske Egenheder røbede sig meest i Dødens Dieblif. Paa hans Læber var det Smil, fuldt af munter og overmodig Letsindighed, paa hans Binde den kjække, ubekymrede Foragt for physiske Farer, der udmærkede de fornemme Straajunkere under den forrige Regjering. Endog sin ringe Dragt bar han paa en Maade, der røbede Lapsen, og hans lyse Haar var omhyggeligt friseret.

Da den unge Adelsmands Dine svævede hen over den skræffelige Forsamlings vilde Ansigter, medens en triumpherende Hylen besvarede det Blik, ved hvilket Adelsmanden for sidste Gang yttrede sin Foragt for

Pøbelen, traf Barnets Fader Kraven af sin Kappe ned og skød langsomt sin Hat i Veiret. Marquiens Dine hvilede paa det Ansigt, der saa uventet viste sig for ham, saa at hans Blik pludseligt mistede sin rolige Foragt. Det var tydeligt, at en Gysen gennemsoer ham, og hans Kinder bleve hvide af Skræk. Pøbelen saae denne Forandring, men ikke Marsagen, og lydeligere og lydeligere blev dens triumpherende Skrig. Denne Lyd vakte den unge Mands Stolthed; han soer sammen, løstede sit Hoved stolt i Veiret og søgte igjen at møde det Blik, der havde virket saa voldsomt paa ham.

Men han kunde ikke mere finde det iblandt Mængden. Hat og Kappelkrave skjulte igjen Fjendens Ansigt, og Skarer af nysgjerrige Hoveder betog ham Synet. Den unge Marquis's Læber bevægede sig; han bukkede sig, og da så Mængden Die paa hans Ledfagerinde, der var bleven løstet op fra Bunden af Karren, hvor hun havde fastet sig i sin Angst og Fortvivlelse.

Et Dieblik blev Mængden stille, da det blege Ansigt af en Kvinde, som var de Fleste saa bekjendt, dreiede sig fortvivlet fra det ene Punkt i denne gruelige Scene til det andet og forgjæves med sine Miner tiggede om Medlidenhed. Hvor ofte havde ikke Synet af dette Ansigt, der for ikke var blegt og magert, men rosenrødt og smilende, været tilstrækkeligt til at vække Bisald i det propfulde Theater, og hvor kolde vare nu ikke disse Hjerter, som for vare fortryllede af hendes lustige Be-

vælgelser, imod denne fortryllende Skabning, der vred sig i en ikke kunstlet Dødsqual! Hvilken ubarmhjertig Skjebne havde ført denne Stadens Yndling, denne den fine Verdens Kjæledægge, Cytheres og Gratiernes yndige Barn, til det gyselige Rettersted?

Hvorledes kunde en Nation opirres til at bringe denne yndige Sommerfugl paa Skafottet? Mængden selv følte, at der var en Slags Spot ved en saadan Henrettelse, ved den burleske Handling at bringe et mægtigt Folks Vel saa ringe et Offer. Der opstod en Mumlen af Skamfuldhed og Forbittrelse.

Den vagthavende Officier blev Pøbelens farlige Medlidenhed vaer. I en Hast gav han Bøddelen et Tegn, og som han gjorde dette, hørte man et Barn skrigte paa Engelsk: „Moder! Moder!“

Faderens Haand greb Barnet om Armen med et Jerntryk. Det blev sort for Drengens Dine, han kunde ikke trække Aande, og blev blodrød, men midt i Mængdens Mumlen og Larmen og Trommernes Buldren hørte han en Stemme tilhviſte ham: „Lær, hvorledes de døe, som forraade mig!“

Da Faderen sagde disse Ord, var hans Ansigt igjen blottet, og Qvinden, der midt i sin Dødsangst havde opfattet Skriget af Barnets Stemme, saa hans Ansigt og sank bevidstløs tilbage i Bøddelens Arme.

Første Capitel.

En Familiegruppe.

En Juleaften i Begyndelsen af dette Aarhundrede vare forskjellige Personer malerist grupperede langs med en gammeldags Terrasse, som gik langs med Haven ved en Bygning, der saae ud til at være en Adelsmands Sæde. Den var bygget i den rige og kunstlede Stil, der skrev sig fra Jacob den Førstes Regjering. Portalen, der gik ud til Terrassen, havde et hvælvet Vindue ovenover, en Pille ved hver Side og var smykket med Billedhuggerarbeide; det store firkantede Taarn, i hvilket den var anbragt, havde øverst oppe en Falk af Steen, hvis Kløer holdt et Baabenskjold, hvori den femkantede Stjerne var anbragt, som Heraldikerne erkjende for St. Johannes's Baaben. Paa hver Side af dette Taarn strakte der sig en lang Fløi, hvis mørke Mure af brændte Steen vare smykkede med Vinduer i Steenarme, forsynede med Gavle med Billedhuggerarbeide; det høie Tag var for Størstedelen skjult af et Gælænder, der var gjenembrudt af smukke Arabesker, og Bygningen af Taget var afbrudt af store Skorstenspiber af forskjellige Skikkelser.

Fløiene endte i Taarne, der lignede det i Midten, men stode langt tilbage for det baade med Hensyn til Størrelse og Udsmykning; de vare fronedede med Steenfulper. En lav Balustrade, der var fra en senere Tid end den, der omgav Taget, og var smykket med Vaser og Statuer, omgav Terrassen. Herfra førte en dobbelt Trappe til en stor, fri, af Gruusgange gennemfåaren og af skjønne, høie Cedre beskygget grøn Plads, der efterhaanden tabte sig i de Dele af Dyrehaven, fra hvilke den kun var skilt ved en Mængde Buske.

Paa Terrassen og i Ly af et Slags Markise sad Eieren af Slottet, Sir Miles St. John til Laughton, en smuk, anseelig, gammel Mand. Hans Dragt var nøiagtigt den, man fra Ungdommen af havde lært ham at betragte som den, der påsede til hans Rang som Adelsmand, og som endogsaa nu hverken saae fuldkommen forældet eller excentrisk ud. Hans Haar, der endnu var tykt og pppigt, var omhyggeligt puddret og sammenbundet i en Pidsk i Nakken. Han bar graae Beenflæder og perlesfarvede Silkestrømper. Hans Silkefjole, der var vidt aaben paa Brystet, fremviste et kostbart Kalvekryds, som hist og her var bedækket med Støv af hans fjæreste Snuustobaal fra Martinique; hans trekantede Hat og hans Stof med Guldnap laae ved Siden af ham paa en Stol, og man kunde see paa den Første, at den mere blev baaren i Haanden end paa Hovedet. En Diamant, der funkede i hans Kalvekryds, og en

anden, der straaledede paa hans Finger, hans Manschetter, — Alt robede, at man saae en af de fornemme Herrer for sig, der havde snakket fortrolig med Lord Chesterfield og spilst til Aften med Clive. Foran ham paa et Bord var der to eller tre Karaffer med Viin, Frugter, som Aarstiden bød dem, en emaillet Snustobaksdaase med et quindeligt Billede, — maaskee hans første Ungdoms Chloe eller Phyllis, — et tændt Lys, en lille Porcellainskruffe fyldt med Tobak og tre eller fire gode ærlige Leerpiber, — thi Rør af Kirsebærtræ og Hoveder af Meerskum vare paa den Tid endnu ikke i Brug, — og Sir Miles St. John, der før var en fin, glimrende Beau, nu en populair Herremand, som udmærkede sig ved de Forsamlinger og Fester, der fandt Sted paa Landet, især naar man flippede Faar, var, som det ved hans bucoliske Forvandling forstaaer sig af sig selv, en lidenskabelig Tobaksryger. Ved hans Fodder slumrede en gammel Høns hund; en anden Hund, der ogsaa var gammel, men af en anden Race, slentrede doven omkring og saae alvorligt efter de Brokker Tvebak, der vare blevene fastede til ham for at gjøre ham munter, men som hidtil havde undgaaet hans Opmærksomhed.

Halvt siddende, halvt lænet til Balustraden, hvilede en Mand noget borte fra Baronetten, men dog saa nær, at de mageligt kunde tale sammen. Denne Mand var i sin blomstrende Ungdom og udmærkede sig ved en overordentlig Elegance. Hr. Vernon var en Gæst fra

London, og denne Straajunker, Klubbernes, Dinerernes, Forsamlingernes Mand, den fornemme Lediggænger, der tilbragte sine Eftermiddage i Bond-Street og sine Nætter med Prindsen af Wales, affpeilede sig ligesaa meget i hans Paafældnings søgte Skjodesløshed og i hans fine, udmattede Ansigtstræk som i den Sløvhed og Kjedsommelighed, der nu røbede sig i hans Ansigt og hele Stilling, og ved hvilken han syntes at ville udtrykke, hvor meget han ynkede sig selv, fordi han var som en Fange paa Landet.

Dog vilde vi have udtrykt os feilagtigt, dersom man ved Ordene Sløvhed og Kjedsommelighed vilde forstaae den Lædhed, som vore Modejunker nu affectere. Vernons Sløvhed var ikke et Mennekses, som var vant til Kjedsomhed; den var snarere den Slaphed, der følger paa en heftig Bevægelse eller gaaer foran den. I hine Dage var Ordet blasé endnu ubekjendt, man havde endnu ikke Sands for Overmættelse. Der var en Slags bachanalisk Raseri i det Liv, som de Modeherrer førte, iblandt hvilke Vernon ikke var den ubetydeligste. Livet var for dem een eneste Dag, paa hvilken Eviir, høit Spil, overgivne, hensynsløse Udsvævelser afløste hverandre. Endogsaa de legemlige Dvælseser, der styrke Scener og Nerver, som Bryden, Tagen gennem Gaderne med Vogne med fire Heste for, Bæddeløb, — vare dem velkomne. Livet forekom dem som et Bæddeløb, i hvilket tre Fjerdedele af dem, der stræbte efter Prisen, sank døde

ned paa Halvveien. Hvad Dandyen nu er, var paa den Tid Buffen, og noget af ham, skjøndt i en langt finere og fydsfere Smag, end det pleiede at være Tilfældet hos Andre af denne Klasse, røbede sig i Vernons Paaflødning saavel som i hele hans Udvortes. Tykke Folder af Musselin med mange Sløiser og Ender dannede hans Halsbind, som ingen Brummel endnu var opstaaet for at reformere; hans Hat, der var af en noget besynderlig Façon, lavpullet og bredskjaget, bar han med en næsten fræk Forvovenhed, hans Uhrkjæde, der var belæst med Signeter og Ringe, hang langt ned fra hans hvide Vest, og den Maade, hvorpaa hans Manfins Beenflæder sluttede til hans veldannede Undertrøp, var et Mesterstykke af Kunsten. Saaledes var hans hele Udvortes ikke det, man kalder en Mars, men vel det, man i hine Dage kaldte en Broder Liderligs. Det er maaskee kun givet Faa, at nærme sig saa meget til det Gemene, uden at være gemeen; Vernon var en af disse Faa.

Endnu længere borte og nær ved den Trappe, som førte til Haven, stod en Mand med Armene overfors og som i dybe Tanke; hans Dine vare fæstede paa Jorden, hans Bænde var let rynket. Han bar en simpel sort Frakke, Beenflæder af samme Farve, og Noget saavel i Klædernes Snit som i Mandens Ansigtstræk syntes at røbe, at han var en Udlænding.

Sir Miles St. John gjaldt paa den Tid med

Rette for en fuldkommen Mand. Han havde gjort den store Reise, kjøbt Malerier og Billedstøtter og var det herskende Modesprog fuldkommen mægtig. Da han var rig, gjæstfri og selstabelig og ikke forsmaaede Titelen af Belynder og Beskytter, havde han villigt aabnet sit Huus for de Emigranter, som den franske Revolution havde fordrevet til Englands Kyster. Olivier Dalibard, en Mand af udmærkede Kundskaber og af en sjelden Lærdom, havde været Lærer i en fransk Adelsmand, Marquien af G.s Huus, som den gamle Baronet før havde kjendt. Marquien og hans Familie havde hørt til de første Udvandrere i Begyndelsen af Revolutionen. Huuslæreren derimod var bleven tilbage; thi paa den Tid syntes kun Standsaristokratiet og ikke Videnskaberne Aristokrati at være truet med Fare. Ganske, som han sagde, imod sin Tilbøielighed og ikke alene for at redde sig selv, men ogsaa for at frelse sine Venner, var han bleven tvungen til at tage en virksom Deel i Revolutionen. Og han havde, omendstjændt med indre Modbydelighed, spillet Patrioten saa snildt, at han havde erhvervet sig Robespierres personlige Gunst og Beskyttelse. Først da denne faldt, havde han truffet sig tilbage fra den politiske Virksomhed og lykkelig udført sin Flugt til England. Enten det nu var af Menneskelighed eller af andre Bevæggrunde, nok er det, han havde benyttet de Midler, der stode til hans Tjeneste, især den Gunst, han stod i hos Robespierre, saa vel, at han havde unddraget

mangt et ædelt Hoved fra Guillotinen, iblandt Andre ogsaa begge Marquien af G.'s Brødre. Da han flygtede til England, blev han derfor af sin forrige Belynder modtaget med taknemmelig Glæde, og gjerne tilgav han ham hans Bane som Sansculot, deels i Betragtning af de Undskyldninger, som han anførte, deels formedelt de Tjenester, han havde viist ham.

Olivier Dalibard havde ledsaget Marquien og hans Familie paa et af deres hyppige Besøg i Laughton, og da Marquien siden forlod England, for at ned sætte sig i Wien, hvor hans Gemalinde havde Forbindelse, var det ham en ikke ringe Trøst at see sin Ven forsynet, idet han forskaffede ham den ærefulde, skjøndt ikke glimrende Stilling som Sir Miles St. John's Secretair og Bibliothekar. Og den Lærde, der havde bragt det vidt i den Kunst at gjøre sig elsket, havde nu forstaaet at indsmigre sig ligesaa meget hos den gamle Baron som før hos den franske Magthaver. Han var velerfaren i Skak og Trictrac, dertil en overordentlig Regnskabsfører, og besad desuden en saa grundig og mangesidig Dannelse, at han gjorde alle Encyclopædister i Sir Miles's Bibliothek undværlige. Engelsk og Italiensk talte han med en for en Franskmand sjelden Færdighed og Reenhed, og dertil var han endnu en fortræffelig Sproglærer, saavel som overhovedet en fortræffelig literair Veileder for Sir

Miles's elskede Niece, som vi ved den første Leilighed nærmere skulle skildre.

Dog havde der i Begyndelsen været en alvorlig Hindring for Dalibard's Ansættelse hos Sir Miles. Dalibard havde nemlig en ti eller tolv Aar gammel, som han sagde, forældreløs Dreng under sin Varetægt; men Sir Miles gjættede dog snart, at det var den Lærdes egen Søn. Dette Barn var kommet med Dalibard over fra Frankrig og forblev ogsaa, da Marquien og hans Familie endnu levede i England, bestandig under sin Formynders eller Faders Opføgt. Men denne Opføgt var ikke mere mulig, naar Dalibard gik med Sir Miles til Hampshire, og skjøndt Baronnen, var saa ædelmodig at tilbyde, at lade Drengen undervise i London paa sin Beføstning, erklærede Dalibard dog, at han aldrig vilde skilles fra ham. Endelig kom man overeens. Drengen, der var indbudet til et Besøg i Laughton, blev snart ved sit livlige, artige Væsen Alles Vndling, og endelig formelig anbragt i Huset hos hans formeentlige Fader. For ikke videre at gjøre nogen unyttig Hemmelighed af deres Slægtsskab erklære vi herved, at det virkelig var det Forhold, som fandt Sted imellem Dalibard og Honoré Gabriel Varney. Allerede Varneys Navn hentyder paa en dobbelt og ulovlig Herkomst, — paa en fransk Fader og en engelsk Moder.

Midt paa Trappen stod Drengen med en Table

og en Griffel i Haanden og tegnede. Lad os engang see ham over Skuldrene, — det er hans Faders Billede, som han tegner — ikke paafaldende ved det første Blik, — thi Trækkene ere smaa, — men ved nærmere at betragte det ville de Fleste, og især Fruentimmerne, erklære det for smukt, — idetmindste funde Ingen negte det den utvetydige Noes, at det havde et aandrigt Udtryk.

Dalibard nedstammede vel egentlig fra Provence, dog flød der ogsaa italiensk Blod i hans Arer, thi hans Bedstefader, en Kjøbmand i Marseille, havde taget sig en Kone af en florentinsk Familie, som boede i Livorno. Men den dunkle Hudfarve, der er saa almindelig hos Sydhøerne, havde sandsynligviis ved den Lærdes eendommelige Levemaade forvandlet sig til en bronzeagtig, bestandig Blegghed, der paa en forunderlig Maade contrasterede med det mørke Haar, som han bar upuddret, og med de endnu mørkere Dienbryn, der, tykke og fremstaaende, overskyggede hans klare Dine, og netop ved denne Contrast syntes skøn.

I Forhold til Ansigtstrækkene var Hjernefalten uforholdsmæssig stor saavel med Hensyn til Baghovedet som til Forhovedet. Denne Omstændighed i Forening med de fastsluttede Læber og Provencalerens brede, massive Kjævebeen vilde have ladet Physiognomikeren mere formode en kraftig end en søm Charakter.

Men den af Sønnen henfastede Skizze fordreiede

hvert Træk og gav Ansigtet et Udtryk af en skræffelig og ondskabssuld Ironi, der, idetmindste for Diebliffet, ikke fremtraadte i hans rolige, tankesfulde Ansigt. Gabriel vilde derimod, saaledes som han stod der, have været en langt mere passende og tillokkende Gjenstand for en Kunstner. Vel var han lille for sin Alder; men uagtet de spinkle Lemmer røbede hans Legeme dog en Kraft, som havde sin Grund i tidlig Dvelse og en næsten ynglingeagtig Symmetri i Lemmer og Muskeludvikling. Hans Ansigt derimod var af en altfor qvindelig Skønhed; det lange, glatte Haar hang ned over hans Skuldre; det var fiint og glindsende som en Piges og af den lysebrune Farve, der falder i det Rødlige og sjelden bliver mørkere med Alderen; hans Ansigtssfarve kunde man næsten kalde blændende. Dog leirede der sig et haardt Træk om hans Mund, og der var noget saa Driftigt, skjøndt ikke Aabent, ved hans Pande, at det Hele, trods hans pigeagtige Farve og Omrids, dog ikke gjorde dette Indtryk. I dette Dieblif var hele hans medfødte Aands skarphed og Intelligens' udpræget i hans Ansigt; men der laae ogsaa meget i det af den ondskabssfulde Ironi, som han havde givet Caricaturen. Tegningen i sig selv var mesterlig, kraftfuld og skarp; den røbede et betydeligt kunstnerisk Talent og tydede ved den Hurtighed og Vethed, med hvilken den blev henkastet, paa en meget øvet Haand.

Bludseligt vendte Faderen sig om, og ligesaa hurtigt

havde Sønnen skjult sin Table i sin Trøie, og idet hans Blik mødte Dalibards, forvandledes det uhyggelige Udtryk i hans Ansigt til et frygteligt Smil. Faderen vinkede ad Sønnen, der skyndte sig med at komme.

„Gabriel!“ hviskede Dalibard til ham paa Fransk, — „hvor ere de nu?“

Taus pegede Drengen paa en af Gederne. Dalibard tænkte et Dieblisk efter, derpaa gik han langsomt ned ad Trappen og nærmede sig, idet han omhyggeligt holdt sig paa Grønsværen, til Træet, uden at gjøre den ringeste Larm. Træets Grene hang dybt og langt ned, og først, da han kun var et Par Skridt fra Stedet, var det ham muligt at opdage to Skikkelser, der sadde paa en Bænk under det mørkegrønne Tag. Han stod stille for at betragte dem. Den Eine af dem var en ung Mand, hvis simple Dragt og Bæsen stak forunderligt af mod Vernons kunstlede Ynde og moderne smægtende Bæsen; men skjøndt han ikke havde noget af den ubeskrivelige Fornemhed, der undertiden karakteriserer dem, der kunne rose sig af gammel adelig Herkomst og ere vante til Hoflusten, havde Naturen dog idetmindste i en paafaldende ædel Skikkelse og i mandige Træk af usædvanlig Skjønhed paatrykt ham den sande Adels Stempel, der blev endnu mere tillokkende ved en beskeden Frygtssomhed. Han syntes at høre med tankesuld Udfrygt paa sin Ledjagerinde, en ung Dame, der sad ved Siden af ham, og af hvis Bevægelser og

livlige Miner man saae, at hun talte til ham med Alvor og Estertryk. Og skjøndt der var meget, som var værd at bemærke ved de forskjellige paa dette Maleri adspredte Personer, vilde dog Ingen af dem Alle, hverken den ziirlige Vernon eller den takkefulde Lærde eller hans haarsagre Søn, med de haarde, luffede Læber, ja ikke engang den smukke unge Mand, som hun talte til, saaledes have fængslet enten en Physiognomist's eller en tilfældig Jagttagers Blikke som Sir Miles St. John's elskede Niece og tilkommende Arving.

Men da hendes Ansigt i dette Dieblis havde et Udtryk, der var aldeles forskjelligt fra det sædvanlige, ville vi opsætte at asmale hende.

„Sæt Eder ikke i Angst,“ — sagde hun — „sæt Eder ikke selv i Angst ved at overdrive Vanskelighederne; tænk slet ikke paa dem, men overlad det til mig. Mainwaring, da jeg elskede Eder, da jeg saae, at enten Undseelse eller Stolthed afholdt Eder fra at tale først, da jeg gjennebrød Grændserne for mit Kjøn's Beskedenhed eller kunstlede Tilbageholdenhed og sagde til Eder: „Forglem, at jeg er den berømte Arving til Laughton, see i mig ikke Andet end et menneskeligt Væsens, en vild ustyrlig Piges Svagheder og Fortrin, see i mig kun Lucretia Clavering,“ — og her antog hendes Kinder en dybere Farve, og hendes Stemme hendsede i en sagte, bævende Hvissen — „og elsk hende, hvis I kan — da jeg gif saa vidt, troer I da ikke, at jeg havde maalt

alle de Vanskeligheder, der kunne sætte sig imod vor Forening, og at jeg havde følt, at jeg kunde overvinde dem?"

„Men," — svarede Mainwaring nølende — „kan De ansee det for muligt, at Deres Onkel vil samtykke? Er ikke Stolthed, Familiestolthed netop et Hovedtræk i hans Charakter? Forviste han ikke Deres Moder, sin eneste Søster, fra sit Huus og sit Hjerte, blot fordi hun havde giftet sig anden Gang, som han meente, under sin Stand? Har han nogensinde villet samtykke i at see hendes Barn af dette Ægteskab, Deres Halvsøster, end sige i at tage hende til sig? Og har ikke Stolthed og den Overbeviisning, at Ure og Glands ere Dem dyrebare, en stor Deel i hans Kjærlighed til Dem? Har han ikke ladet Deres Fætter Vernon komme i den Hensigt at begunstige et Frieri, som han anseer Dem værdigt, og som, hvis det lykkes, skal forene begge Spirerne af hans gamle Slægt? Hvorledes skulde han uden en Brede og Forbittrelse, der vilde være Dem til Skade, kunne høre, at Deres Hjerte selv har valgt William Mainwaring, en Mand uden Ahner og Udsigter?"

„Ikke uden Udsigter," — afbrød Lucretia ham stolt — „troer De, at Deres Udsigter og Deres Løbebane, som Herre til Laughton, ikke vilde være mere glimrende end hiin lade, yppige Mars? Troer De, at jeg vilde være sneverhertet nok til at elske Dem, dersom jeg ikke havde opdaget Egenskaber og Talenter hos

Dem, der svare til min egen Ærgjerrighed? Thi jeg er ærgjerrig, det veed De, og derfor gaaer min Aand saavel som mit Hjerte Haand i Haand med min Kjærlighed til Dem."

"Al, Lucretia! men vil Sir Miles St. John see min Fremtid i min nuværende dunkle Stilling?"

"Jeg siger hverken, at han kan, eller at han vil det, men dersom De elsker mig, kunne vi vente. Frygt ikke for Vernon; han vil aldrig være Deres Medbeiler. Fra en saa tom Fare vil jeg snart befrie mig. Vi kunne vente; min Onkel er gammel, — hans Levemaade gjør det usandsynligt, at han vil leve længe; han har allerede haft adskillige flemme Anfald. Vi ere unge, Mainwaring, og hvad er to eller tre Aar for dem, som kunne haabe?"

Mainwaring's Ansigtstræk forandrede sig, og en iiskold Misfornøielse strømmede igjennem hans Aarer. Var det muligt, at en saa ung Skabning, hendes Onkels forkjælede Yndling, hun, hvis Pligt det var at lette hans Smerter og forsøge hans Lidelser, naar en Sygdom indtraf, hun, hans Alderdoms Støtte, som meest burde græmme sig ved hans Baare, — var det muligt, at hun saa kold kunde beregne enhver Forandring, der kunde bringe ham Døden, og med samme Blif omfatte Alteret og Graven?

Dalibard traadte frem og sparede ham derved den Forlegenhed at svare.

„Allerede længere end en halv Time borte,“ — sagde den Lærde med et Smil og i sit Moderemaal, idet han trak sit Uhr op af Lommen og holdt det for dem, — „troer De da, 'at man slet ikke savner Dem? Mener De virkelig, Miss Glavering, at Sir Miles ikke allerede for længe siden har spurgt efter sin smukke Søsterdatter? Lad os komme ham i Forkjøbet.“

Og idet han sagde dette, bød han Lucretia sin Arm. Hun nølede et Dieblif, men vendte sig derpaa til Mainwaring og rakte ham Haanden. Det unge Menneske trykkede den, men ikke ganske med en Elfers Barme, og medens hun med Dalibard gik hen til Terrassen, gik han langsomt til den modsatte Side.

Da han var kommen igjennem en lille Gang og over en Bro ind i Porten, tog han Veien til en Sø, der skinnede ham imøde i nogen Graastand og var halvt skjult af gamle ærværdige Træer. Imidlertid sagde Dalibard, medens de nærmede sig til Huset, endnu paa Fransk til sin smukke Lærling:

„De maa tilgive mig, at jeg bedre sørger for Deres Fordeel end De selv, og ikke mindre tilgive mig, at jeg trænger mig ind i Deres Hemmeligheder og foruroliger Deres Stolthed. Er det muligt, at De kan føle mere for denne unge Mand end et flygtigt Lune, at De vil mere end for et Dieblif drive Deres Spil med hans Forsængelighed? Og om det ogsaa blot er dette,

saa vogt Dem for, at De ikke bliver hængende i Deres egne Snarer."

"Nu fornærmer De mig virkelig;" — sagde Lucretia stolt og rolig; — "De har ingen Ret til at tale saaledes til mig."

"Ingen Ret," svarede Provencalen sørgmodig, — "ingen Ret! Saa har jeg rigtignok taget Feil af min Lærling. Kunde De troe, at jeg vilde have fornødret min Stolthed saa meget, at jeg her vilde spille en afhængig Rolle, medens jeg føler Kraft og Gaver til, endog som Landsflygtig, at aabne mig en glimrende Løbebane? Kunde De troe, at jeg vilde have henslæbt mit Liv her i landlig Dunkelhed, dersom ikke en dyb udelukkende Interesse for Dem havde ledet mig? Og paa denne Interesse grunder sig min Ret til at turde nærme mig til Dem med Raad og Advarsler. Jeg saae eller troede at see i Dem et med mig beslægtet Gemyt, et Gemyt med mandig Kraft og mandig Stræben. De var den Tid endnu et Barn; endnu er De neppe Jomfru; men har jeg ikke næret Deres Aand med den alvorlige Føde, som de florentinske Statsmænd pleiede at række deres fyrstelige Lærlinge, som de ædle Jesuiter, de ædlest af alle Mennesker, ere bestemte til at udbrede overalt, for at den udødelige Loyolas hemmelige Magt kan befæste sig mere og mere?"

"De gav mig," — svarede Lucretia med et let
Lucretia eller Mattens Børn. I.

Anslog af Anger i sin Stemme, — „De gav mig en for mit Kjon usædvanlig Smag for Videnskaberne, men den Tro, der laae i den Erkjendelse, som De gav mig, begynder, det føler jeg, at blive mig farlig. De har kastet Ondt og Godt imellem hinanden i min Sjæl, eller rettere sagt De har ladet Godt og Ondt tilbage, som død Aske, som Støv og Kul i en Smeltedigel. De har hævet Forstanden til Samvittighed; jeg har i den senere Tid ofte ønsket, at en Landsbypræst havde været min Lærer.“

„I den senere Tid, siden De har begyndt at laane Dre til hiin smægtende Coridons Idyller?“

„Naant Dre til ham? Og hvorfor? Fordi han er god og retskaffen.“

„Nei, ikke derfor, men fordi han som de fleste Mennesker er uden Charakter og uden bestemt Maal. Og for denne Dreng vil De opoffre Deres glimreude Udsigter, Deres Ergjerrighed, den Stilling, som De er født og opdragen til — for denne Dreng, der ingen større Fortjenester har end en Skjodehund, — Blødhed og Skjønhed? Ja, bliv De kun vred; denne Brede røber Dem; De elsker ham.“

„Og om saa var?“ — sagde Lucretia, og hendes høie Skikkelse hævede sig endnu høiere, og hun saae den Speidende stolt i Vinene; — „Og om nu saa var? Hvad saa? Er han mig uværdig? Tal De blot engang med ham, og De vil finde, at dette ædle Legeme inde-

slutter en ædel Sjæl. Han mangler kun Rigdom: den kan jeg skænke ham. Er hans Sind bøieligt, kan jeg henlede det paa Magt og Ære. I detmindste har han naturlig Veltalenhed, Dannelselse og Gemyt. Men Vernon?"

"Jeg taler ikke om Vernon."

Lucretia saae med disse Ord Provengalen stivt i Dinene, med det ubarmhjertige, triumpherende Blif, med hvilket et Fruentimmer opdager Følelser i en Mands Hjerte, som det er hende ligegyldigt at vinde, og nu finder en Fornøielse i at afkræfte alle de Grunde, med hvilket dette Hjerte vil væbne sig.

"Nei," — sagde hun i en rolig Tone, der gav den skjulte giftige Ironi en saarende Veltalenhed, — "nei De taler ikke om Vernon. De mener, at naar jeg seer mig om i mine nærmeste Omgivelser, maa jeg naturligviis kunne træffe et bedre Valg."

"De er grusom og uretsfærdig;" — sagde Dalibard stammende; — "dersom jeg et Dieblif var saa dristig, har jeg da vovet det anden Gang? Dog" — lagde han hurtig til, — "hvormeget De end synes at foragte mig, vil De dog ikke med mig have udsat Dem for nogen af de Farer, som De maa frygte for, naar Deres Hjerte hænger saa alvorligt ved Mainwaring."

"De mener formodentlig, at min Onkel vilde have anseet det for en Ære at give min Haand til Sir Olivier Dalibard."

„Jeg mener og veed,“ — sagde Provencalen alvorlig og uden at lægge Mærke til den Spot, der laae i Lucretias Ord, — „at dersom De havde holdt mig, der kun er en stakkels Landflygtig, for værdig til Deres Haand, vilde De bestandig være vedbleven at være Arving til Laughton.“

„Saaledes har De sagt og paastaet,“ — sagde Lucretia med siensynlig Nyæggjerrighed; — „men hvorledes, med hvilke Kunster vilde De, med al Deres Viisdom og Snildhed, have erhvervet Dem min Onkels Samtykke?“

„Det er min Hemmelighed,“ — svarede Dalibård mørk; — „da det Banvid, jeg et Dieblif gav efter for, nu er forbi, efterat jeg er bleven Herre over mit Hjerte, hvori der trods Deres Haan er blevet Deeltagelse tilbage, saa lad os ende denne piinlige Samtale. O, min kjære Lærling, lad mig advare Dem itide, betragt De Kjærligheden som det, den i dette gaadesfulde og forvirrede Liv virkelig er, som et flygtigt Tryk, som vi ikke bør foragte, men som vi heller ikke tør holde for det Vigtigste af Alt. See De Dem omkring i Verden — hvad er der blevet af deres Lidenstaber, der ægtede hinanden, naar ti Aar ere forløbne? Rigtignok udvikler der sig hos nogle Faa, der stemme overeens i Smag og Charakter, nye Tillokkelser, nye Interesser, nye Forhaabninger, og naar de have rodfæstet sig som Lidenstaber, driver denne Lidenstaber steds nye Grene og Blomster frem. Men skuf Dem ikke selv!

Mellem Dem og Mainwaring finder en saadan Overeensstemmelse ikke Sted. Det, som De nu kalder Godhed, vil De snart lære at foragte som Svaghed, og for hvad der vil udvikle sig af Deres Aands Rigdom og Styrke, vil han snart gysse tilbage som for noget Uqvindeligt og Foragteligt."

"Holdt!" — raabte Lucretia zittrende — "Holdt! Derksom han gjør dette, saa kan jeg takke Dem, Deres Lærdomme og Deres fordærvelige Indflydelse for hans Had."

"Nei, Lucretia! — Anlægene slumrede i Dem; kan Opdragelsen fremtvinge Noget af en Jordbund, som Naturen har negtet den?"

"Jeg vil udrydde Ufruddet, jeg vil omstabe mig!"

"An, saa begynd da, Barn!" — sagde den Lærde med et Smil, der meddeelte hans Ansigt det Udtryk, som hans Søn havde fremkaldt; — "Jeg har advaret Dem; mit Hverv er tilende."

Som han havde sagt dette, bukkede han og forlod hende, og strax derpaa saae man ham ved Siden af Sir John. Nogle Minuter efter gik Baronetten og hans Bibliothekar ind i Huset og satte sig til et Parti Skaf.

Imidlertid maa man ikke troe, at Sir John under hiin Samtale havde været saa beskjæftiget med den sandselige Nydelse, som den udødelige Raleigh har for-

plantet til Europa, at han derover skulde have forsømt sin Gæst og Fætter.

„Saa er det altsaa ikke Mode i Lunnen at ryge, kjære Charles Vernon?“ — Sir Miles udtalte Ordet London, som han var bleven vant til i sin Ungdom, og som det endnu var Mode ved Hoffet.

„Nei, Sir! Dog kunne vi trøste os med, at vi istedet derfor have mange andre Laster.“

„Derom tvivler jeg slet ikke; man siger, at den Maade, som Brindsen lever paa, snart maa udtømme hans Kræfter og smukke Formue.“

„Der hører virkelig en grevelig Formue og en Jernsundhed til at holde ud med ham.“

„Ja vist, Sir Charles! og det forekommer mig, at Du hverken har det Ene eller det Andet.“

„Og derfor seer jeg ogsaa inden kort Tid Slut-
riet og — Svindsot for mig,“ — svarede Vernon med en undertrykt Gaben.

„Det er Skade, thi Du foresandt dog en skøn velordnet Formue, og besidder, trods alle dine Feil, dog en ægte Adelsmands Hjerte. Nu, lad det være godt!“ — vedblev den gamle Mand i en kjærlig Tone; — „Du er endnu ikke for gammel til at vende om. Et fornuftigt Giftermaal, en god Kone vil igjen hjælpe Dig til din Sundhed og dit Gods.“

„Da De har saa gode Tanker om Ægteskab, saa er det

forunderligt, at De, min kjære Sir Miles, ikke har stadfæstet Deres Lære med Deres Exempel."

"For Pokker, jeg havde ikke dine Feil, og jeg havde en Jernsundhed."

Efter en Pause lagde han tankefuld til:

"Der gives her mange Grever med en ringere Formue end de forenede Godser Vernon-Grange og Laughton-Hall. Jeg mener, at Du har forstaaet mig, — det er min Hensigt at efterlade Lucretia mine Besiddelser, men jeg haaber, at Du ikke skal komme tilkort derved; alt-saa ud med Sproget! Dersom Du kan elske min Søsterdatter, saa seg at vinde hendes Kjærlighed; nedsæt Dig her, medens jeg endnu lever, lad Vernon-Grange bestyre af en Forvalter og styrk Dig her i den frie Luft med Jagtens Glæder. Seer Du, Charles! Jeg holder af Dig, det er det Sande ved Sagen! Din Haand!"

"Og et taknemmeligt Hjerte dertil," — sagde Vernon med Varme og synligt bevæget, idet han hurtigt reiste sig af sin magelige Stilling og greb den Haand, som hans Fætter rakte ham. — "Tro mig, jeg begjærer ikke Deres Rigdom, og jeg misunder min Cousine ikke Andet end den første Plads i Deres Hjerte."

"Godt sagt, min Dreng! og jeg troer, at Du taler oprigtigt. Hvad siger Du til min Plan?"

Vernon syntes at være forlegen, men han vand snart igjen sin sædvanlige Fatning og sagde:

"Maaskee, Sir! kan det være Dem ganske ligegyldigt

at høre min Mening derom; hvem veed, om min smukke Cousine ikke allerede har forstyrret den."

"Hvad, Sir! See paa mig! Taler Du Alvor? Hvad Fanden mener Du? saa tal dog tydeligt!"

"Mener De ikke, at Herr Manderling — Mandolin — eller hvad han hedder — synes De ikke, at han er en meget smuk ung Kns?" — sagde Herr Vernon, idet han tog sin Snustobaksdaase op af Lommen og bød sin Frænde den.

"Fanden i Bولد med din Tobak!" — sagde Sir Miles forbittret, idet han tilbageviste hans Tilbud med en saadan Hestighed, at baade Tobakken og Daasen faldt ned paa Næserne af de to Yndlinge, der slumrede ved hans Fodder. Den største af Hundene soer op, den mindre snusede og nyste og løb bort, idet den hvert Dieblis stak Hovedet imellem Poterne. Men den gamle Herre vedblev uden at agte paa sine slumme Benneres Lidelser, Noget, der viste, at han ganske havde mistet sin Fatning.

"Vil De maaskee give mig at forstaae, Hr. Vernon! at min Søsterdatter, min ældste Søsterdatter, Lucretia Clavering, nedværdiger sig til at agte paa Herr Mainwarings Blikke? For Satan, han er en Søn af en Agent. Han er født til at være Haandværksmand. Han kan kalde det Lykke, hvis det lykkes ham at træde ind som Commis i et Handelshuus af femte Rang."

"Min bedste Sir Miles," — svarede Vernon, idet

han med sit dustende Commetorflæde søgte at faae de Levninger af den kostbare Blanding, som Dash og Ponto vare gaaede glip af, vidstede af sine Mantins-Beenflæder. — „Min bedste Sir Miles, ça n'empêche pas le sentiment.“

„Fanden tage dit empêche! Du kjender ikke Lucretia. Bistnok gives der mange Piger, som man ikke med Rolighed kan lade være alene med en fløiteblæsende Springsyr med sorte Dine og hvide Tænder, men til dem hører Lucretia ikke. Hun har altfor megen Forstand og Gressfølelse til nogensinde at nedværdige sig til en Mesalliance; hun har en Dronnings Sind og Villie — vor gode gamle Dronning Bejs's, troer jeg.“

„Det taler meget for hendes Talenter, Sir! men hvis saa er, saa hjælpe Himlen hende! Jeg er Dem uendelig forbunden for alt det Gode, som De tiltænker mig.“

Hvor vred den gamle Herre end var, maatte han dog smile.

„Naar jeg skal sige Sandheden, er hun vanskelig at styre; men vi Verdensmennesker forstaae, mener jeg, at omgaaes med Fruentimmer, endskjøndt mindre med en Pige, der nylig har fyldt sit tyvende Aar. Dog, hvad din Formodning angaaer, da er den en reen Taabelighed. Lucretia kjender mig, har hun ikke sin Moders Skjebne for Die, har hun ikke seet sin Søster udstødt af mit Huus, skjøndt det stakkels Bæsen ikke havde

forbrudt Andet end at være sin Moders Skændsel og Bancers Barn? Jeg er af Naturen godhjertet, men jeg hører paa den anden Side altfor meget til den gamle Tid, til at jeg ikke skulde gjøre Alt for at opretholde mit Huses Ære. Dersom Lucretia var i Stand til at synke saa dybt, at hun kunde elske den Knekt og give ham alvorlige Forhaabninger, vilde jeg udrette hendes Navn af mit Testament og sætte dit i Stedet."

"Sir!" — sagde Vernon alvorlig og uden det ringeste Spor af hans forrige paatagne Væsen. — "Sagen bliver alvorlig, og jeg føler, at jeg ingen Ret har til at indgyde Dem endog kun den ringeste Tvivl, der kunde bringe mig nogen Fordeel. Onsker De virkelig, at Miss Clavering skal betragte mig upartist som Frier, finder jeg, at De handler uforsigtigt ved at stille et ungt, smukt, mig i enhver Henseende overlegent Menneske, der med Hensyn til Alderen er mere passende for hende, iverien for mig, især da han ved sin Opdragelse har hævet sig langt over sin ringe Stand. Jeg har ikke i mindste Maade Grund til at troe, at han har gjort noget Slags Indtryk paa Miss Clavering, og hvis saa var, var det maaskee et uskyldigt intetsigende Lune, som Tid og Eftertanke snart vilde udrette. Tilgiv mig derfor, naar jeg ligesom siger Dem, at De, hvis saa var, vilde handle uretsfærdigt, dersom De straffede eller endogsaa kun dadlede Lucretia derfor. De alene, der kjender Verden saa nøie, vilde være at dadle, fordi De

havde været saa ubekymret, saa blind med Hensyn til den menneskelige Natur og den Lethed, hvormed ungdommelige Følelser lade sig vække."

"Charles Bernon," sagde den gamle Baronet —
 „endnu engang din Haand! Ja, jeg havde Ret, da jeg sagde, at Du har en ægte Adelsmands Hjerte. Men nu ville vi ikke tale mere om den Sag. Hvem var det, der nylig gik fra Lucretia?"

„Deres Protegé Fransmanden."

„Nu, han idetmindste er ikke blind. Gaa nu og søg Lucretia op!"

Bernon bukkede, tømte den sidste Rest Madeira, som stod for ham, i eet Drag og gik derpaa langsomt hen imod Lucretia; men neppe bemærkede hun hans Hensigt, førend hun pludseligt dreiede ind i en Allee, som i den modsatte Retning førte til Huset. Bernon var enten for ligegyldig eller for velopdragen til at ville paa-trænge hende sit Selskab, som hun saa omhyggeligt søgte at undgaae. Han fastede sig paa en Bænk, der var anbragt paa Grønningen foran Terrassen, stottede Hovedet paa Haanden og overlod sig til sine egne Betragtninger, der, hvis han havde indflædt dem i Ord, maaskee vilde have klinget saaledes:

„Taber eller vinder jeg, dersom jeg maa tage den Pige som Prisen for den skønne Arv? hun har virkelig den prægtigste Hals og de deiligste Skuldre, som jeg nogensinde har seet, og dog er jeg langt fra at være

forelsket i hende; jeg føler tvertimod en Slags Frygt og Afsky for hende. Dertil kommer, at hun ikke nærer omme Følelser for mig, og at hiint unge Menneske for længe siden har bortsnappet hendes Hjerte, dersom hun virkelig har havt noget. I Sandhed, — et saadant Ægteskab var en fortryllende Udsigt for en fattig Styrmer som mig, som da idetmindste kunde hensygne og døe i Fred og Ro. Og hvad endnu mere er, dersom jeg var rig nok til at gifte mig efter eget Valg, dersom jeg virkelig var, hvad jeg burde være, Arving til Laughton, o, saa kjender jeg en vis Mary, hvis Dine ere langt mildere end Lucretia Claverings. Men det er en Drøm. Paa den anden Side, dersom min Fætter virkelig testamenterer hende sin hele Formue, maa jeg give Grange-Bernon til Priis for Aagerkarlene og lade Kongen sørge for en Bolig til mig. Men hvad gjør det? Jeg kan dog i det Høieste leve i to eller tre Aar, og det er mere end sandsynligt, at denne gode gamle, frastulde Sir Miles vil overleve mig. I mit treog-tredivte Aar er min Sundhed og Formue udtømt; Besiddelsen af Laughton vilde kun være en kort Glæde, Slutteriet kun en kort Ubehagelighed." Som han sagde dette, smilede han og stod op.

Solen var gaaet ned. Aftenstemningen veg for Maanen, der stod op i sin fulde Glands bag en lille Lund af unge Bøge og Ege; dens Straaler faldt med deres fulde Kraft paa den Tankefuldes Ansigt,

som i denne rolige, melancholske Belysning syntes endnu blegere, og Sporene af en altfor tidlig fysisk Afkræftelse fremtraadte endnu tydeligere — ligesom enhver Ruin vinder ved Maanefkinnet i sorgelig Bærdighed. Og dette var en ædlere Ruin, end Kunsten nogensinde vil skabe, det var ikke Verninger af Stene og Muurværk, men af en Menneskesjæl, Braget af en Mand, der tidligt var bleven forældet, ikke omskyrtet af en voldsom Smerte, ikke nedbøiet af Besværligheder og Arbeide, men undergravet og svækket af uøle Forlystelser og jammerlige Lidenstaber, som hver Dag, hver Time, hvert Dieblif fremskyndte Udslæggelsen. Dette Dieblifs Alvor og Sandhed trængte maaskee uvilkaarligt ind paa Vernons Gemyt, der egentlig ikke var skabt for Følelser. Thi idet han stod op, mumlede han i Skjægget ligesom hængsunket i dybe Tanter:

„Min stakkels Moder nærede andre Forhaabninger med mig. Det er godt, at Alt er forbi med Mary. Nu vil Ingen begræde mig, og jeg kan døe smilende, som jeg har levet.“

Men da det er nødvendigt, at vi paa denne for de skildrede Hovedpersoner i vor Fortælling saa vigtige Aften maae følge enhver af dem, vende vi nu tilbage til Mainwaring og ledsage ham ned til Søen, hvis glatte Overflade, der afspeilede den dahlende Solis Straaler, smilede den unge Mand imøde. Muntert legede Fiskene i det krystallare Vand; ziirlige

Insecter svævede og dandsede i Luften, det nylig meiede Græs udbredte sin kraftige Bellugt; majestætisk hvilede Svanen, som om den slumrede paa den jevne Vandflade; Finker og Irrisser sang endnu i Bussene i Nærheden, og Bierne ilede belægsede med Honning og summende til deres Geller; Alt rundt omkring aandede den hellige, ubeskrivelige No, som Naturen tilhviser dem, der forstaae sig paa dens Toner's Musik. Alt var skiftet til at indlulle, men ikke til at nedbøie Aanden; enhver Lidenstrib, enhver Smerte maatte, skulde man mene, vige for den milde, beroligende Indflydelse, der laae i denne Time og denne Scene. Men Mainwaring's Skridt vare tunge, hans Pande var mørk og bedækket med Skyer, og hans Dre var døvt for det Sprog, i hvilket Naturen denne Aften talte til ham. Ved Bredden af Søen stod en eensom Fisker med sit Medetoi; nu, da hans Forretning var forbi, lavede han sig til at gaae hjem og fløitede imidlertid med en særegen Færdighed en gammel Vise af Isaac Walton. Mainwaring gik hen til ham, lagde sin Haand paa hans Skulder og spurgte:

„Nu, har Du gjort en god Fangst, Ardworth?“

„Jeg har fanget et Par store Aborrer med Orme, og en Gjedde med en Skalle — en dygtig Karl! — betragt ham engang! — Han laae der saa rolig iblandt Rørene; jeg saa hans grønne Ryg og kastede Madingen for ham. — Hvilken himmelsk Aften! — Det forundrer mig, at Du ikke har gjort ligesom jeg, og listet Dig

bort fra et Selskab, i hvilket vi Begge dog ikke føle os ret hjemme. Er det ikke tusinde Gange skjønnere ved Naturens grønne Bord, hvor hverken Rang eller Stand anviser Gæsterne deres Plads? Fuglene nedstamme sif-
fert fra en endnu ældre Familie end Sir Miles, men de holde os ikke deres Slægtregister for Dinene."

"Nei, min fjære Ven," — svarede Mainwaring; — "Du gør Sir Miles Uret; han er rigtignok stolt; men hidtil har hverken Du eller jeg kunnet flage over hans Stolthed."

"Over hans Stolthed, nei — men over hans Med-
ladenhed. Vil Du troe det, William! det er netop hans Høflighed, der ærgrer mig meest. For Fanden, seer Du da ikke, hvor fortrolig og utvungent han om-
gaaes med Vernon, med Lord A., Lord B. og Miss C., hvorledes han nævner dem ved deres Navne, flapper dem paa Skulderen, skjænder paa dem eller bander dem, naar de ærgre ham, men hvor stib og formel han er imod Dig og mig og imod hans franske Snylte-
gjæst? „Herr Mainwaring, det glæder mig at see Dem!“ „Hr. Ardworth, De er saa nær ved Klokken, tør jeg bede Dem om at ringe!“ „Herr Dalibard, jeg tillader mig, skjøndt med den største Høiagtelse, at sige Dem imod i dette Punkt.“ — Men gør imidlertid hvad Du vil, og bryd Dig ikke om min taabelige Omfindtlighed. Du har jo desuden et høiere Maal for Dig end Aborrer

og Gjedder. Har Du stjaalet Dig til at have en Sammenkomst med Lucretia?"

"Ja, stjaalet mig til det, det er det rette Ord, og ligesom alle Tyve skammer jeg mig ved det, jeg har vundet."

"Sæt Dig, min Dreng! Her er der et Sæde, der ikke har sin Mage iblandt Tusinde. See, her er en gammel Rod, som det er mageligt at støtte sig paa, og dette bløde Mos er den herligste Pude. Sæt Dig ned og skrift! Der hviler en tung Byrde paa din Sjæl: vi ere gamle Skolekammerater, altsaa ud med den!"

"Man kan ikke modstaae Dig, Ardworth!" — sagde Mainwaring smilende, og ligesom befriet fra sin Sorgmodighed og Misfornøielse ved sin Vens Aabenhjertighed og lykkelige Stemning, vedblev han:

"Du har Ret; jeg vil følge dit Raad og lette mit Hjerte ved oprigtigt at meddele Dig Alt. Du veed, at da min Fader ved min Tilbagekomst fra Skolen saae, at jeg ingen Lyst havde til den geistlige Stand, som han først havde bestemt mig til, og for hvis Skyld han havde gjort betydelige Opoffrelser for at gjøre det muligt for mig at besøge Universitetet, lod han mig frit Valg, om jeg vilde faare hans egen Stand, som Forvalter og Landmaaler, eller bestemme mig for Handelen. Jeg valgte det Sidste og gik til Southampton, hvor en af vore Slægtninge er Kjøbmand, for der at erhverve mig de Kundskaber, der vare nødvendige for min

tilkommende Bestemmelse. Der lærte jeg at kende en værdig Geistlig og hans Hustru og tilbragte en stor Deel af min Tid i deres Hus."

"I det Haab, mener jeg, at Du havde betænkt Dig, og vilde rette Dig efter din Faders Udgjerrighed og vise ham, hvorledes man paa en honnet Maade kan sulte i et lille Præsteskald."

"Jeg frygter nei."

"Saa havde den Geistlige da en Datter?"

"Nu træffer Du det bedre," — sagde Mainwaring rødmende — "nei, den unge Pige, der levede i Familien, var ikke hans Datter, ikke engang hans Slægtning. En rig Frænde havde sat hende i Kost hos Familien for en vis aarlig Betaling. Med eet Ord, jeg beundrede, ja jeg elskede maaskee den unge Dame; men hun havde ingen Formue, og jeg var endnu ikke i nogen Vel. Jeg troede, ja lee kun ad min Forsængelighed! jeg troede, at mine Følelser bleve besvarede. Betyrret baade for hende og for mig selv, udsprættede jeg den Geistlige, om han ansaae det for muligt, at jeg kunde erholde hendes rige Slægtnings Samtykke, og erfarede, at der var Intet at haabe. Gjennemtrængt af den Følelse, at jeg ingen Ret havde til at styrte hende i Armod og Elendighed, og endnu mindre til at binde hendes Tilbøielighed — hvis hun virkelig sølte Noget for mig — fandt jeg paa et

Paaskud for at bede min Fader om Tilladelse til at forlade Stedet, og vendte tilbage til ham."

"I Sandhed, hidtil har Du været forstandig og retskaffen nok. Jeg havde baaret mig anderledes ad. Derjom Pigen havde elsket mig, var jeg løbet bort med hende, og saa kunde den gamle Ridding Plutus have seet til, hvordan han kunde blive færdig med Skalken Cupido. Men jeg afbryder Dig."

"Da jeg kom tilbage, fandt jeg det hele Grevskab i stor Bevægelse; offentlige Sammentømster og Taler, Folkeopløb hørte til Dagens Orden, og der forestod et meget skarpt Valg. Min Fader havde altid taget meget ivrigt Deel i Alt, hvad der angik Politiken, og hørte til det samme Parti som Sir Miles, der, som Du veed, er Politiker med Liv og Sjæl. Var det Exemplet, var det Uergjerrighed eller det Haab at give mine Tanker en anden Retning, nok er det, at det ikke kostede megen Umage at saae mig til at træde offentlig op."

"Og Du har virkelig hverken gjort Dig selv eller os nogen Skam; vi vare henrykte, naar Londerer Bladene bragte os dine Taler. Rigtignok vare de Pittske, aristokratiske — jeg tænker anderledes, men Enhver maa have sin Mening, — nu videre!"

"Mine Forsøg erhvervede mig Sir Miles's fulde Gunst; han havde længe fjendt min Fader, der allerede for mange Aar siden havde været ham behjælpelig ved hans Valg, og det syntes nu at være ham en sand

Glæde at være hans Søns Belynder. Saaledes indbød man mig til Laughton, ikke uden at give min Fader at forstaae, at jeg var sødt til noget Bedre end til at sidde med en Regnskabsbog. Min stakkels Fader var henrykt. Kort sagt, jeg har ofte i flere Dage, ja i Uger, været en velkommen Gæst her."

"Du standser! Det var Indledningen. Nu kommer Skriftemaalet, ikke sandt?"

"Jh, er Halvdelen af Skriftemaalet ikke allerede afslagt? Det var vist en Lykke, som jeg ikke fortjente, at jeg tiltraf mig Miss Claverings Opmærksomhed. Ikke sandt? Du anseer mig dog ikke for saa umaadelig indtaget af mig selv, at jeg nogensinde skulde have vovet at stræbe saa høit, men —"

"Men hun kom Dig imøde; jeg forstaaer Dig, Ja, hun er en prægtig Skabning i sit Slags, og jeg forundrer mig slet ikke over, at hun saa snart fortrængte den stakkels lille Pige i Southampton af dine Tanker."

"Ja, det er netop Knuden. Det er endnu meget uvist, om hun har gjort det. Ardworth, kan jeg stole paa Dig?"

"J Alt, kun ikke i Pengesager. Jeg kunde ikke love Dig at modstaae, hvis en halv Guinee førte mig i Fristelse;" — sagde Ardworth, idet han vendte sine tomme Hænder.

"Stille! Ingen Spøg nu, eller jeg gaaer."

„Spøgl! med saadanne Kommer? Fanden skal tage mig, om jeg spørger.“

„Saa vil jeg da, Ardworth!“ — sagde Mainwaring i heftig Bevægelse, — „betroe Dig mit Hjertes lønlige Rummer. Pigen i Southampton er Lucretias Søster — hendes Halvsøster; den rige Person, der er beslagtet med hende, og som betaler Kospenge for hende, er Sir Miles St. John.“

„Hvad? Min stakkels lille Cousine paa min Faders Side! Mainwaring, jeg haaber, at Du ikke har skuffet mig; jeg haaber, at Du ikke har drevet dit Spil med Susannes Hjerte, thi hun har et Hjerte, og ovenikjøbet et brødt, eenfoldigt, ægte engelsk Pige-hjerte.“

„Gud forbyde det! Aldrig har jeg tilstaaet hende min Kjærlighed, og dersom jeg har elsket hende, tænker jeg, at det nu er forbi. Men da Sir Miles viste sig saa velvillig, at han indbød mig til sig, maa jeg tilstaae, at jeg haabede at vinde hendes Agtelse, og med det Samme, da han dog gjør en saa streng og grusom Forskjel paa Lucretia og Susanne, maaſkee ogsaa hans Samtykke til en Forbindelse med en Søsterdatter, som han hidtil bestandig har vægret sig ved at anerkjende og see hos sig. Men medens dette Haab levede i mig, blev jeg henreven, fanget og fortryllet. Hvorledes og hvorved veed jeg ikke selv, men for at sige Alt med saa Ord, skjøndt jeg virkelig tvivler paa, at mit Hjerte er

frit for Grindringen¹ om hiin Søster, — har jeg dog givet denne mit Ord."

Urdworth saae alvorlig og taus paa Jorden. Han var et muntert, sorgløst, letfjændigt ungt Menneske, uden nogen fast Charakter og uden noget fast Formaal. Der laae noget Poetisk og en ikke altid rigtigt anbragt Stoltthed i hans Væsen; han hørte til de unge Mennesker, der, som man pleier at sige, sjelden gjøre noget Godt; til en uafhængig, alvorlig Løbebane manglede han Stadighed, og til en servil var han for oprigtig og retskaffen. Men netop en saadan Person maatte bedømme det, som Mainwaring havde betroet ham, noget strengt. En saadan Charakter kunde ikke begribe, hvad der i Grunden var meget naturligt, hvorledes en ung Mand, der endnu er ubekjendt med Verden og forbandt den største Uengstelighed for at volde Andre Sorg med en naturlig Beskedenhed, havde i Overraskelse, Taknemmelighed og indre Bevægelse over en Piges Tilstaaelse, som i borgerlig Henseende stod saa høit over ham, funnet idetmindste lade, som om han besvarede denne Tilbøielighed. Og skjøndt vi ikke kunne negte, at de glimrende Udsigter, der vilde aabne sig for ham ved en saadan Forbindelse, ikke ganske vare forblevne uden Indflydelse paa Mainwaring, maae vi dog, for at være retfærdige, tillige sige, at en saadan Tilstaaelse ogsaa vilde have henrevet ham under mere beskedne Forhold. Det var en

til Svaghed grændsende Hjertens Godhed og Elskværdighed, men intet uværdigt eller slet Sindelag, der indviflede ham i denne falske Stilling, som hverken tilfredsstillede hans Tilbøielighed eller kunde berolige hans Samvittighed.

Skjøndt Ardworth ikke var saa forstandig som Mainwaring, besad han dog langt mere naturlig Kraft og Fasthed og intet af den Blødhed, som følsomme og undseelige Naturer kunne takke for en stor Deel af deres Bildfarelser og Lidelser.

Efter en lang Pause sagde han derfor: „Jeg maa ærligt tilstaae Dig, at dit Skriftemaal just ikke har søget min Agtelse for Dig, men det ligger maaskee deri, at jeg mangler finere Følelse. Det er mig ubegribeligt, hvorledes Du kan forglemme Susanne for hendes Søsters Skyld; iøvrigt veed jeg ikke, hvorvidt hendes Magt over Dig strækker sig. Jeg kunde langt snarere begribe, at Lucretia aldrig kunde gøre noget Indtryk paa Dig, naar Du først havde fundet Smag i Susanne. Men at Du føler Kjærlighed til den Ene og beiler til den Andens Gunst, er Noget, som gaaer over min Forstand.“

„Det er egentlig heller ikke saaledes,“ — svarede Mainwaring, idet han gjorde sig al Umage for at fatte sig. — „Der gives Dieblikke, da jeg bliver henreven af en Blødhed og Hengivenhed, som Lucretia kun viser imod mig, og som contrasterer saa forunderligt imod hendes øvrige Væsen; ja i saadanne Dieblikke er det mig, som om jeg kun kunde elske hende, — men pludselig

viser hendes Gemyt andre Sider; hun yttre Anstuelser og Følelser, som jeg har Afsky for, og som gjennemgaa mig, — ja endog hendes Skjønhed forsvinder for mine Øine som ved et Trylleri. Da træder Susannes elskelige Enfoldighed og Beskedenhed igjen frem for mig, og sukkende føler jeg, at jeg bedrager baade mig selv og den, som elsker mig. Men maaskee bidrage ogsaa andre Omstændigheder, som ledsage dette Forhold og gjøre det vanskeligt, til at bortfjerne min Tvivl. Det ydmyger mig, at jeg maa drive mit Frieri i Løndom og ligesom kun taalt, at jeg, saa at sige, stjæler mig ind i det, som Verden i enhver Henseende vilde falde en Lykke; at jeg spiser Sir Miles' Brød og gjør Regning paa hans Død, — og disse bestæmmede Følelser er det, der gjøre mig, imod min Billie, uretsfærdig mod Lucretia. Men det er unyttigt at dadle mig for det, som engang er skeet. Jeg haabede et Dieblif, at Du kunde give mig et Raad for Fremtiden, men nu seer jeg nok, at der intet Raad er for mig."

„Det mener jeg ogsaa; thi Du vil jo egentlig intet Andet end enten være ganske fri for din gamle Tilbøielighed eller ganske og uden Hensyn overgive Dig til den nye. Da Du saa aabenhjertig har tilstaaet mig dette, vil jeg med din Tilladelse drage den størst mulige Nytte af en besynderlig Stilling og vaage, overveie og raade saa godt jeg kan."

„Denne Lucretia, det negter jeg ikke, blænder og

forvirrer mig, men skjøndt jeg ingen Oedipus er, vil jeg dog ikke være bange for denne Sphing. Men nu troer jeg, at det er paa Tiden at gaae hjem. Man venter nogle Gjæster til Thee, og jeg maa flæde mig om. Kom!"

Paa Veien afbrød Ardvorth deres minutilange Taushed, idet han sagde:

"Men hvordan gaaer det da den gode Fjelden? Jeg burde have gjættet, at det var ham, Du meente, da Du talte om din Geistlige og hans Pleiedatter, men jeg vidste ikke, at han levede i Southampton."

"Hans Kones Helbred gjorde det nødvendigt for ham at forandre Opholdssted for et Aars Tid; maaskee havde ogsaa det Onske, at bringe Susanne mere i Nærheden af Laughton, Deel i denne Forandring, da han vilde, at hun ikke skulde være altfor langt borte, hvis det skulde falde hendes Morbroder ind at ville see hende. Men er Du da bekendt med Fjelden?"

"Bekendt? Han er min bedste Ven, han var min Lærer, førend jeg afgik til Caiuscollegiet. Ham kan jeg takke ikke alene for det Videt, jeg veed, men ogsaa for det lidet Gode, der er i mig; jeg kan virkelig ogsaa takke ham for, at mine Udsigter have forbedret sig, siden jeg er kommen her."

"Trods vort fortrolige Venskab have vi, ligesom de fleste unge Menneſker, der ikke ere beslægtede, dog aldrig talt med hinanden om vore Familieanliggender, og derfor

vidste jeg slet ikke, at Susanne var din Cousine, og endnu mindre hvad der, til min store Glæde og Overraskelse, bragte Dig hid for nogle Dage siden."

"Min Historie er simplere og lettere at fortælle end din, William! Her har Du den!"

Men da Ardworths Fortælling for Størstedelen dreier sig om Familieforhold, som Læseren endnu ikke fjender tilstrækkeligt, vil han tilgive, at vi paatage os en Fortællers Forretning og gaae noget udførligt tilværks.

Den Green af den høiadelige Familie St. John, som Sir Miles repræsenterede, var udsprungen fra Lorderne af Bletschoes Hovedstamme. Ligesom denne satte han Navnene William de St. John, Erobrerens fortroligste Baabenbroder, og Oliva de Filgiers i Spidsen for sit Stamtræ. Ligesom denne sluttede han med den sidste Forbindelse, der bragte Sir Oliver St. John Godset Bletschoe, da han ægtede Margaretha af Beauchamp, der ved sit andet Ægteskab med Hertugen af Sommerset blev Henry den Syvendes Bedstemoder. I den følgende Generation havde den yngre Søn, deels ved de Tjenester, som han viste Staten, deels ved at gifte sig med en rig Arving, stiftet en egen Slægt, og under Jacob den Førstes Regjering hørte Familien St. John til Raughon til de fornemste Adelsmænd i Hampshire. Fra denne Tid indtil Georg den Tredies Thronbestigelse havde Familien, hvorvel den ingen ny Titel erhvervede sig,

dog ved fornemme og betydelige Ægteskaber, hvorved den tvertimod det engelske Aristokraties Bane aldrig saa paa Rigdom, betydeligt forøget sin Anseelse og Vigtighed, og omendsskjønt dens Godser og Formue siden Jacob den Førstes Regjering ingen Tilvæxt havde faaet, havde den dog opnaaet mangen Fordeel, deels ved en bedre Agerdyrkning og deels ved Pengenes stigende Værdi. Men derfor var der maaskee ikke ti Familier i Landet, der kunde rose sig af en saaledes fra alle Sider lige adelig Herkomst, og Sir Miles var, naar han regnede otte hundrede Aar tilbage, med Hensyn til Blodet, en ligesaa ægte Normanner som hans Stammefader William.

Hans Bedstefader var imidlertid afvejen fra denne nedarvede uegennyttige Skik i Familien, og havde ved Giftermaal føiet Vernons Baabenskjold til sit, hvorved han tillige erholdt Godset Vernon-Grange, der bragte ham en aarlig Indtægt af 4000 Pund. Denne Undtagelse fra den i Familien iagttagne Regel forøgede ligesaa betydeligt begge Parter's huuslige Lykke som den laughtonske Velstand. Af de to Sønner, som udsprang af dette Ægteskab, var den faderlige Arvelod til tænkt den Ældste og den moderlige den Yngste. Men eet Huus er ikke stort nok for to Arvinger. Faderens Stolthed som en St. John kunde kun overgaaes af Moderens som en Vernon. Allerede tidligt opstod der Misundelse og Skinsyge imellem de to

Sønner; snart sloge disse Lidenſkaber dybe Rødder, og Freden vendte ikke tilbage til Laughton, førend den yngre Søn havde ſtrøget Indkomſterne af Godſet Vernon-Grange ud af Hovedbogen. Saaledes forblev den Ældre altsaa netop i Beſiddelse af det Samme, ſom hans Forfædre havde eiet, og var igjen kun Herre til Laughton og intet mere. Juſt denne ældſte Søn, Sir Miles's Fader, var, bragt til det Yderſte ved det beſtandige Fjendſkab imellem ham og hans Broder, gaaet bort ſom Dreng og havde, ſkjøndt han endnu ikke var ſjorten Aar gammel, ladet ſig indſkrive til Sotjenesten. Enten det nu var af Fortjeneste eller Tilfælde, nok er det, at han ſteg høiere og høiere, vandt Ære og Berømmelse, mistede een Arm og eet Øie og blev derfor belønnet med en Admiralstitel og ophøiet til Baronet.

Saaledes lemlæſtet og udmærket traf Sir George ſig tilbage fra det offentlige Liv, og da han var ugift og den Tanke plagede ham, at Laughton ſkulde, hvis han døde uden Børn, tilfalde hans Broders Børn, beſluttede han uden Ophold at indgaae et Ægteſkab, før end Familiegravens ſikkre Ro modtog ham. Endſkjøndt den barske Veteran var ſexoghalvtredſindstyve Aar gammel, lykkedes det ham dog at finde en ung meget koparret Dame, men af uadelig Herkomſt, der viſte ſig tilbøielig til at modtage den enefte Haand, ſom Sir George var iſtand til at byde hende. Af dette Ægteſkab udsprang der en talrig Slægt, men Børnene døde

i deres tidligste Barndom, som Naboerne sagde, af Skræk over Forældrenes Grimhed; kun een Søn, den nærværende Miles, og een Datter, der siden blev Moder til Lucretia, beholdt det virkelig i høi Grad slygge, men omme Egtepar. Sir Miles kom noget tidligt i Besiddelse af sin Arv, og skjøndt en bedre Opdragelse, de lange Reiser, der udvidede hans Anskuelser, og et længere Ophold i de store Stæder betog ham den Bondestolthed, som man egentlig finder i sin høieste Fuldkommenhed hos vore forrustede Landjunker, var han dog, ikke mindre end den stolteste af sine Forfædre, betænkt paa at forplante sit adelige Blod med ubesmittet Reenhed.

Men en smertelig Erfaring, som han, som man sagde, meget tidlig havde gjort, forledte ham saavel i hans Ungdom som i hans høiere mandlige Alder til et omflakkende og letsineligt Liv; det vigtige Gistermaalsanliggende blev udsat fra Aar til Aar, indtil han endelig i sin høiere Alder med philosophisk Rolighed besluttede at vælge sig en Arving af en anden Green af sin Familie.

Idet han saaledes tiltog sig Ret til at forsømme sin Pligt som Familiens Overhoved, fandt han tillige sin Undskyldning derfor, idet han adopterede sin Søsterdatter Lucretia. Hans Søster havde af Tilboielighed valgt en af hans Venner og Naboer til Mand. Vel var han en yngre Søn, men af god Adel og meget

dannet og selskabelig. Dog havde han forbitret hende Livet i den Grad, at hun, endstjøndt han døde ti Maaneder efter deres Bryllup, ikke kunde sørge længe eller oprigtigt over hans Bortgang. Mistress Clavering gistede sig ogsaa igjen eet Aar efter hans Død, og det i den urigtige Mening, at hun havde Ret til at vælge selv. Hendes Valg faldt paa den daværende Landphysicus, Dr. Mivers, der havde behandlet hendes afdøde Mand i hans sidste Sygdom, og som var en udmærket Mand saavel i sit Kald som ved sin Dannelse og sit hele Væsen. Ulykkeligviis var hans Fader en Silkehandler. Sir Miles tilgav hende derfor aldrig denne Forbindelse. Af sit første Egtekab havde Sir Miles's Søster en Datter, den os allerede bekjendte Lucretia; sin anden Mand bragte hun ligeledes en Datter, der blev kaldet Susanne. Imidlertid levede Moderen kun eet Aar efter den Sidstes Fødsel. Strax efter hendes Død lod Sir Miles ved en Agent formelig forlange sin ældste Søsterdatter udleveret af Dr. Mivers, som ogsaa udleverede hende uden Bægring, da han ikke ansaae sig for berettiget til at skille Miss Clavering ved de Fordele, der sandsynligviis vilde tilflyde hende derved, at hendes Morbroder tog hende til sig. Dr. Mivers selv havde ikke vundet Noget ved sit Giftermaal, men han havde tvertimod lidt meget i sin Praxis. Sir Miles St. John var ikke alene høit agtet i Grevskabet for sin Charakter og for sin Stolthed, men han var ogsaa personlig

elstet. Han ansaae det rigtignof for under sin Værdighed at tale om sine huuslige Sorger til Andre end sine fortroligste Venner; men for disse havde han fort og frimodigt erklæret, at en Læge, der iisneg sig en Forbindelse med en fornem Dame, fortjente, at det borgerlige Selskab skulde gjøre sig Umage for at straffe ham. Man gjentog disse Ord og fandt dem retsærdige. Naar En eller Anden vovede at hentyde paa, at Mistress Glavering havde været myndig som Enke, altsaa fuldkommen fri, blev han betragtet som mistænkelig. Netop paa den Tid begyndte de Anstuelser, der vare blevne herskende i Frankrig, at vække Afsty i England, og især i Provindserne, og Alt, hvad der i fjerneste Maade syntes at skade Adelen's Rettigheder og Fordomme, blev banlyst under Navn af franske Grundsætninger. Dr. Mivers blev saa forfjættret, som om han havde været en sans-culotte. Han blev nødt til at forlade Egnen og at nedsætte sig et andet Sted, og saaledes maatte han naturligviis igjen begynde forfra. Hans Kones Død havde nedbøiet hans Aand og nedslaaet hans Mod. Det lykkedes ham ikke at erhverve sig mere end det Allernødvendigste; han døde endelig fattig med et tungt Hjerte, da hans Datter var fjorten Aar gammel. Paa sin Dødsjeng skrev han til Sir Miles for at erindre ham om, at Susanne, hvad der end var skeet, dog ligesaa vel var hans Søsters Barn som Lucretia. Han hentydede ogsaa paa, hvor ufortjent den Bebreidelse

var, at han paa en nedrig og lumpen Maade havde til-
sneget sig denne Forbindelse, og hvorledes den havde for-
styrret hans hele Eksistens. Han viste ham, hvorledes
han efterlod sit Barn forældreløst og i enhver Henseende
hjælpeløst, og sluttede med en rørende, men mandig
Tone om, at han, der var den Forældreløses eneste
Slægtning, vilde tage sig af hende. Den Geistlige, der
var tilstede ved hans Død, paatog sig at besørge dette
Brev. Han bragte det selv til Laughton og overgav det
egenhændigt til Sir Miles.

Hvor mange Svagheder den gamle Baronet end
havde, var han dog ingen Hverdagssnatur; om man
end ikke kunde kalde ham forsonlig, var han dog heller
ikke hevngjerrig. Sin Opsørsel imod sin Søster havde han
anset for Pligt imod sit Navn og sine Forfædre;
hun havde selv udelukket sig og sit yngste Barn fra
Familien. En Silkehandlers Barnebarn kunde han
ikke erkjende for sin Søsterdatter. Slægtskabet var
ophørt ligesom Adelen i visse Lande ved at blandes
med en lavere Klasse. Men Søsterdatter eller ikke, her
henvendte man sig til hans menneskelige Følelse, til hans
Velvillie, og endnu havde man aldrig forgjæves henvendt
sig til den.

Da han havde læst de sidste Linier af Brevet, sad
han saa længe med nedbøiet Hoved, at den Geistlige,
der baade var rørt og fattede Haab, nærmede sig til
ham og greb hans Haand. Som et godt Menneske og

god Geistlig var det ham naturligt at handle saaledes. Forbauset saae St. John op, men det rolige, men dog dybt bevægede Ansigt, som han saae for sig, gjorde enhver Opblussen af hans tilbagevendende Stoltthed umulig.

„Sir!“ — sagde han zittrende, idet han trykkede den Haand, der havde grebet hans; — „Sir! jeg takker Dem. Jeg er i dette Dieblif ikke istand til at fatte nogen Beslutning; men imorgen skal De erfare, hvad jeg har besluttet. Manden døde altsaa fattig! Men dog vel ikke i Mangel?“

„Vær De rolig, værdige Herre! han havde Alt, hvad man behøver i Sygdom og Død; kun een Trost manglede han — jeg lovede at give ham den — og jeg haaber, at jeg ikke har været for ubesindig — den, at hans Datter ikke vilde mangle Beskyttelse, og jeg beder Dem, kjære Herre! at betænke, at —“

Sir Miles oppebiede ikke Enden paa denne Tale, han stod pludseligt op og forlod Bærelset. Herr Fjelden, — thi saaledes hed den fortræffelige Geistlige — var vis paa et heldigt Udfald, men for at gaae saa meget desto sikkrere frem søgte han at vinde Lucretia. Hun var dengang sytten Aar gammel, en Alder, i hvilken Hjertet især er modtageligt for Familiefølelser, for Mindet om en elsket Moder og for det smukke Navn Søster. Han søgte hende op, fortalte hende sin Historie og lagde hende Susannes Bel paa Hjerte. Lucretia

hørte taus paa ham; intet Blif, intet Ord røbede, hvad der foregik i hendes Indre; men hun skiftede ofte Farve, et ubedrageligt Tegn paa, at hun var bevæget. Bevæget? Men hvorledes? det kunde Fjelden ikke udgrunde. Da han var færdig, skyndte hun sig hen til sit Skrivebord — thi Samtalen havde fundet Sted i hendes eget Værelse — tog en Tegnebog frem og et Skrin med Juveler, en Foræring fra Sir Miles paa hendes sidste Fødselsdag, og sagde:

„Giv De min Søster dette; saalænge jeg lever, skal hun ikke mangle Noget.“

„Min kjære unge Lady! Det er ikke saadant Noget, jeg vil bede Dem om, men om Deres Kjærlighed, om Deres søsterlige Hjerte, om Deres Forbøn hos Deres naturlige Beskytter, og derom beder jeg Dem i hendes Navn —“

Uden nogen synderlig Bevægelse fæstede Lucretia et dybt og gjennemtrængende Blif paa den gode gamle Mand's Ansigt og sagde langsomt:

„Ligner min Søster min Moder, som jo skal have været meget smuk?“

Forskrækket over dette Spørgsmaal, svarede Fjelden:

„Jeg har aldrig seet Deres Moder, min kjære Frøken! men Deres Søster tegner til at blive overordentlig smuk.“

Lucretias Pande rynkede sig umærkeligt.

„Og hendes Opdragelse er naturligviis meget for-
sømt?“

„Tildeels, vistnok, for Exempel med Hensyn til
Mathematik og Theologi. Men ellers kan hun, hvad
Damer sædvanligt kunne, Fransk, Italiensk og Deilige.
Dr. Mivers var ingen udannet Mand. O, tro De
mig, min kjære unge Lady, hun vil ikke gøre sin
Familie Skam, men retfærdiggjøre sin Onkels Kjærlighed.
Bed De for hende!“

Og den gode Mand foldede sine Hænder.

Tankefuld fæstede Lucretia sine Dine paa Gulvet
og spurgte efter en kort Pause:

„Hvad mener da min Onkel?“

„Han vil afgjøre den Sag imorgen.“

„Jeg vil gaae til ham!“ — sagde Lucretia, og som
om hun vilde søge ham op, forlod hun Bærelset. Men
da hun var ved Trappen, stod hun stille ved det store
Vindue, der dannede en Fordybning, og oversaae de rige
Besiddelser, der laae for hende; et koldt Smil svævede
over hendes Læber og syntes at sige: „Jeg vil ingen Med-
beilerinde have til denne Arv!“

Hendes Indflydelse paa Sir Miles var vel stor,
men her behøvedes den ikke. Endnu førend hun saa
ham, var han enig med sig selv. Hendes medfødte
skarpe Blik opdagede strax, at hun uden Fare kunde vove
en Forbøn. Hun gjorde det, men blev strax henviist
til Taushed.

Den næste Morgen greb Sir Miles den Geistliges Arm og gik med ham ned i Haven.

„Herr Fjelden,“ — sagde han, og hans Miner røbede, at han havde fattet sin Beslutning og ingen Modsigelse vilde taale; — „dersom jeg fulgte mine egne egenfjærlige Ønsker, vilde jeg tage dette stakkels Barn til mig. Blev Sir, og hør mig ud — jeg er ingen Hyfler, men taler Sandhed — jeg elsker Ungdommen — har selv ingen Familie — jeg elsker Lucretia og er stolt af hende — men et ungt Væsen, der er voxet op i Ulykken, vilde sandsynligviis være mere omhyggelig og søieligere i Omgang; intet mere derom! Jeg har over- tænkt og overlagt Alt og føler, at jeg umuligt kan give Lucretia — og den usødte Slægt et Exempel paa Ligegyldighed for et Navns Nedværdigelse og en Families Bestæmmelse. Kald det kun Stolthed, Fordom, om De vil; jeg tænker anderledes i dette Punkt. Som der gives Pligter imod de Enkelte, gives der Pligter imod en Nation, og saaledes gives der ogsaa Pligter imod en Familie, og som mine Forsædre have tænkt, tænker ogsaa jeg. De efterlode mig deres Navns Ære, og kun under den Betingelse, at jeg skulde bevare den, ere deres Besiddelser blevne mine. For Pokker, Sir! tilgiv mig dette Udbrud! jeg vilde kun sige, at naar jeg nu som en gammel Mand staaer her uden Børn, kommer det deraf, at jeg veed, hvad Fristelse er, og har modstaaet den. Ogsaa jeg har elsket, men negtet mig selv, hvad

jeg troede var under min Stand, — det var en haard Kamp, — men jeg har seiret og glæder mig derover, skøndt jeg opgav Tanken om at søge Lykken noget andet Sted. Disse Grundsatninger have udgjort en Deel af min Tro som Adelsmand, ikke af min christelige Tro. Nu til Sagen! Jeg beder Dem indstændigt at finde et passende og anstændigt Tilflugtssted for Miss — Miss Mivers," og hans Læber fordreiede sig uvilkaarligt, idet han udtalte dette Navn — „jeg vil sørge for hende, og hun skal ikke komme til at mangle Noget. Saa fremt hun gifter sig, forpligter jeg mig til at udstyre hende, men dog kun under den Betingelse, at hun ikke træffer noget Balg, hvorved hun igjen nedværdiger sin Moders Familie — med eet Ord hun maa vælge en Adelsmand, Hr. Fjelden, jeg har intet videre at sige om denne Sag."

Forgjæves søgte den gode Geistlige, hvis Samvittighed saavel som Fornuft i hoi Grad blev stødt af de Grunde, hvormed Baronetten søgte at besmykke, ja at forsvare, at han forstødte sin Søsters Barn, forgjæves, siger jeg, søgte den ædle Mand at bringe den gamle Herre paa andre Tanker. Forgjæves forestillede han ham, at baade menneskelige og guddommelige Bud gjorde ham det til Pligt at tage den stakkels Forældreløse til sig, — forgjæves!

Saa let det end var ham at røre Sir Miles's Hjerte, der var meget blødt og allerede isorveien var

rørt, saa vanskeligt, ja umuligt var det at oplyse hans Forstand og sætte ham i Stand til at see Sagen i dens rette Lys. Jo mere rørende han skildrede Susannes glædeløse Ungdom, hendes blide Charakter, de Dyder, hun syntes at ville tilegne sig, desto mere betragtede St. John sig som en Martyr for sine Grundsætninger og desto mere haardnakket blev han. „Staf-fels Barn!“ — sagde han ofte, og tørrede en Taare af sine Øine — „Skade! Jammer-skade! Men, jeg haaber, at hun endnu skal blive lykkelig. Og glem ikke, at dersom De finder et passende Giftermaal for hende, skulle Penge aldrig blive betragtede som en Hindring.“

Dette var Alt, hvad den værdige Geistlige kunde udrette, efter at han i en heel Time havde udtømt sin Beltalenhed. Endelig tabte han Taalmodigheden og holdt op, og Baronetten, der endnu bestandig holdt ham ved Armen, førte ham tilbage til Huset.

Efter en lang Pause sagde Sir Miles pludseligt:

„Jeg har netop nylig tænkt paa, at jeg vel ogsaa imod mit Vidende har fornærmet denne Mand, denne Mivers, da jeg bildte mig ind, at han blot vilde fornærme mig. At jeg er rede til at give hans Datter enhver Erstatning, forstaaer sig af sig selv, og om jeg end ikke offentlig anerkjender hende, er hun dog paa en Maade min Søsterdatter.“

„Paa en Maade?“

„Ja, thi fra Faderens Side er der naturligviis ikke

Tale om Slægtskab, og naar vi tage det strengt, saa er det egentlig ogsaa forspildt for Moderens Vedkommende. Dog, jeg vil regne det halvt. For Pokker, det vil jeg, Herre! Jeg beder tusinde Gange om Forladelse for min Hestighed! Men for igjen at komme tilbage til det, jeg vilde sige — maaskee frembyder der sig en Leilighed til at vise, at jeg ikke bærer Had til den stakkels Doctor. Han har Slægtninge — Silkehandlere — Handelen er udsat for Omverlinger! Hvordan gaaer det disse Slægtninge?"

Ganske forvirret over denne Modsigelse imellem hans forrige Utringer og hans nærværende Deeltagelse, som imidlertid, nøiere betragtet, var fuldkommen overensstemmende med den gamle Herres Charakter, nølede Fjelden et Dieblif, førend han svarede:

„De Lemmer af den Miverske Familie, der høre til Handelsstanden, gaaer det ganske taaleligt; de have betalt hans Gjæld, og de have tilbudt, Sir Miles, at tage hans Datter til sig.“

„Det maa ikke være!“ — raabte Sir Miles hurtigt, men derpaa fattede han sig og lagde mere roligt til:

„Eller finder De det raadeligt? — Men fra det Dieblif vilde jeg naturligviis strax trække mig tilbage.“

„Festina lente! — Ikke saa rast, Sir Miles! Jeg siger ikke, at det er raadeligt, — ikke fordi de ere Silkehandlere, hvilket i mine Dine ingen Grund er til at være utafnemmelig imod dem, — men fordi Susanne,

der er opdraget paa en anden Maade, idetmindste i Begyndelsen vilde føle sig fremmed hos dem, og --"

"Fremmed! Ja, det vil jeg haabe," afbrød Sir Miles ham, idet han med stor Hast tog sig en Priis, — "og derved falder det mig ind, at dersom De og Mistress Fjelden — De er dog vel gift — ja, ja, det er jo alle Geistlige — hvis De og Mistress Fjelden vilde tage Susanne i Huset, saa vilde det være mig en stor Beroligelse at vide hende saa godt anbragt. Thi uagtet vore forskjellige Anskuelser agter jeg Dem dog høit. Nu, siig mig, har Doctoren virkelig slet ingen Slægtninge efterladt, som jeg kan være behjælpelig til at komme i Bei?"

"Forunderlige Mand!" — sagde Hr. Fjelden halvhøit; — "Nu, jeg tør ikke forsømme denne Leilighed til at hjælpe en fattig ung Mand ved Deres — Deres —"

"Jh hvad, Deres — videre! videre! En fattig ung Mand? En Handelsbetjent formodentlig?"

"Nei, det er han ikke, og ved sin Fader nedstammer han endog fra en gammel Familie — siden De nu engang lægger Vægt paa saadanne Ting. Doctor Mivers's Søster var gift med en vis Captain Ardworth."

"Ardworth, et godt Navn! Ardworth fra Yorkshire?"

"Ganske rigtigt! Det var egentlig et uforstandigt

Gistermaal, thi han var endnu kun Fændrif. Men hans Familie forstødte ham ikke, Sir Miles!"

"Urdworth er en god Squirefamilie, men Navnet er sachsisk, — der er aldeles ingen Forskjel i Herkomst imellem Overhovedet for Urdwortherne, om han saa var en Hertug, og min Gartner, John Hodge; Sachser bliver Sachser. Hans Familie forstødte ham altsaa ikke? Nu vel?"

"Imidlertid var han den yngre Søn af en stor Familie, og de unge Folk lede i deres Ægtestand den Nød, der maa trykke en Militair, som kun har sin Gage at leve af. De havde kun een Søn. Skjøndt Doctor Mivers selv var fattig, tog han dog denne Søn til sig — thi han elskede sin Søster ømt og haabede at uddanne hendes Søn for sit eget Kald, men Døden tilintetgjorde hans Hensigter. Drengen har et godt Hoved og lover meget."

"Sørg De for, at hans Opdragelse bliver fuldendt, send ham til Universitetet, og jeg vil see til, om jeg kan aabne ham en Løbebane, som hans Familie kan være tjent med; men tal ikke om mig, end ikke til Drengen selv. Og nu, Hr. Fjelden! har jeg gjort min Skyldighed, det haaber jeg idetmindste. So længere De finder Behag i mit Huus, desto fjærere vil det være mig; men tillad mig at sige Dem med al skyldig Agtelse, at denne Gjenstand ikke behøver og ikke taaler

videre Undersøgelser. Har De allerede hørt de sidste Efterretninger fra Armeen?

„Fra Armeen? O sy, Sir Miles! jeg maa sige Dem et Ord endnu, blot et eneste Ord! Tør min stakkels Susanne da ikke idetmindste haabe at omfavne sin Søster?“

Sir Miles tænkte et Dieblif efter og stødte derpaa med sin Krykkestof tre Gange stærkt imod Gulvet.

„Jeg seer egentlig ingen Hindring, men at slutte efter Stemplet paa dette Brev er hun altfor langt borte fra Laughton, til at Lucretia kan reise til hende.“

„Denne Hindring kan ryddes af Veien, Sir Miles! Jeg ønsker oprigtigt at opdrage Susanne med mine egne Børn. Min Kone elsker hende inderligt, og dersom De havde samtykket i at tage Deres Søsterdatter i Huset, vilde jeg vel i flere Uger have faaet bedrøvede Ansigter at see hjemme hos mig. Dersom De billiger denne Plan, som jeg tør haabe, da De har viist mig den Ære at berøre den, saa kan jeg paa Reisen til mit Hjem i Devonshire tage igjennem Southampton, og der kan Miss Clavering besøge sin Søster.“

„Nu, lad saa være!“ — sagde Sir Miles kort, og Samtalen var til Ende.

Nogle Uger efter holdt Lucretia i sin Onkels smukke, med fire Heste forspændte Karet, og ledsaget af en Tjener, altsaa med al den Pomp og Pragt, der tilkom Arvingen til Laughton, udenfor den tarvelige Bolig, hvor

den menneskefjærlige Præst havde indrettet sig med sin talrige Familie og unge Gjæst. Hun blev der i nogle Dage. Hun græd ikke, da hun igjen omfavnede Susanne, og hun græd heller ikke, da hun tog Afsted med hende, men man kunde dog ikke bebreide hende nogen egentlig Mangel paa Venlighed, skjøndt denne Venlighed var noget formel og fornem.

Da hun kom tilbage, gjorde Sir Miles hende intet Spørgsmaal, men han saae ud, som om han spurgte, og han havde gjerne tilladt hende at tale om det, som hendes Hjerte naturligviis maatte være fuldt af. Men Lucretia sagde Intet, indtil Baronetten endelig spurgte, idet han rødmede, som om han skammede sig over sin Nysgjerrighed:

„Ligner din Søster meget din Moder?“

„De glemmer, Sir! at jeg ikke kan erindre min Moder.“

„Din Moder havde en paafaldende Lighed med mig; der var Familielighed imellem os.“

„Hun ligner ikke Dem; Folk sige, at hun ligner Doctor Mivers.“

„D!“ — sagde Baronetten og spurgte ikke mere.

Søstrene kom ikke sammen; de skrev først et Par Gange til hinanden, men lidt efter lidt gik deres Brevverling i Staa.

Den unge Ardworth reiste til Akademiet, forberedt af Hr. Fjelden, der ikke var nogen sædvanlig Lærd og

en udmærket Mathematiker, hvilket var en vigtigere Egen-
 skab end classisk Dannelsen for en Lærer, der skulde di-
 mittere til Cambridge. Men Ardworth var doven, ja
 letfindig; han gjorde ingen Fremsskridt, men derimod hist
 og her Gjæld, som Sir Miles betalte uden at sige et
 Ord. Den Geistlige og Sir Miles veglede nogle Breve
 angaaende Ardworths tilkommende Bestemmelse. Fjelden
 maatte tilstaae, at hans Discipel ikke havde Udholdenhed
 nok til at blive Retslærd og ikke Fasthed nok til at
 blive Geistlig. Det var just ingen store Feil i Sir
 Miles's Dine. Efter en kort Kamp besluttede han selv
 at ville dømme om den unge Mand's Evner og indbød
 ham til Laughton. Ardworth overraskedes, da Fjelden
 meddeelte ham denne Indbydelse, thi hidtil havde det
 ikke i fjerneste Maade anet ham, hvem hans Belgjører
 kunde være; han havde kun formodet, at en Slægtning
 af hans Fader underholdt ham ved Universitetet. Han
 kjeudte nu saameget til sin Onkels Familiehistorie, at
 han maatte ansee Sir Miles for et af de stolteste Men-
 nesker. Hvorledes kom det da, at denne Mand, der ikke
 vilde see sin egen Søsterdatter, fordi hun var en Datter
 af Doctor Rivers, nu selv indbød dennes Søstersøn?
 Men hans Nysgjerrighed var vakt; Fjelden paastod, at
 han skulde reise til Laughton, og derfor reiste han.

Vi have nu fortalt saameget, som der behøvedes
 for at gjøre de Familieforhold forstaaelige, der vedkomme
 denne Historie. Men vi have dog hidtil opsat at skildre

Hovedpersonen, Lucretia Clavering, for at kunne levere Læseren et fuldstændigt og klart Billede af denne mørke, vildledte, ulykkespaaende Charakter.

Andet Capitel.

Lucretia.

Da Lucretia kom i Sir Miles St. Johns Hus, var hun et Barn paa ti Aar. Baronetten levede den Tid meest i London, besøgte af og til Fastlandet eller et og andet Bad, men kun sjældent sit Stamgod. Sin lille Søsterdatter skjænkede han ikke megen Opmærksomhed, han havde sørget for en flittig paapaasende Barnepige og for en sund og beqvem Barneflue; dette var ham nok.

Men da hun var sytten Aar gammel, begyndte hun levende at interessere ham, og han, der imidlertid var bleven ældre og ældre, begyndte alvorligt at overveie, om han skulde udnævne hende til sin Arving, et Punkt, med Hensyn til hvilket han endnu ikke havde fattet nogen Beslutning.

Vistnok foruroligede ham hendes hestige, ubøielige Charakter; hun var herskesyg, bestemt, egensindig og haardnakket og nærede en til Foragt grændsende Lige-
gyldighed for Dadel, Roes, Kjærtegn og Straffe, hvor-
over hendes Opdragerinde ofte bragtes til Fortvivlelse.
Men paa den anden Side interesserede ham netop disse
Vanskeligheder ved Barnets Opdragelse. De nødte ham
til at tænke alvorligt paa Lucretia, at have hende meget
omkring sig og endnu mere i Tanterne; men Følgen
var, at dette underholdende og floge Barn, der saa ofte
og saa aldeles vakte hans Deeltagelse, netop derved blev
ham kjærere, ja tilsidst aldeles uundværligt. Saaledes
elsker en Herre meest den Hund, der af lidenskabelig
Hengivenhed for ham fnurrer ad enhver Fremmed, og
ligesaa Alexanders Tid indtil vore Dage har en Rytter
ubetinget givet den Hest Fortrinet, som ikke lader sig
ride af nogen Anden.

Anvende vi denne Grundsætning paa Menneffene,
ville vi begribe, hvad der gjorde, at Onkelen fik Lucretia
saa kjær, — smigret Forsængelighed banede hende Vej
til hans Hjerte. Thi om ogsaa hendes Dine undertiden
flammede og hendes Binde blev mørk ved hans Be-
breidelser, forstod hun dog snart at gøre en skarp
Forskjel mellem ham og de Undergivne, der hidtil havde
havt Ret til at lede hende og at vaage over hende. Skete
dette af Kjærlighed? — Han troede det. Al, om man
ogsaa staaer et Barn nok saa nær, hvem formaaer at

beregne, hvad et eneste uforsigtigt Ord af ligegyldige eller hjerteløse Tjenestefolk kan vække i et Gemt, der er saa modtageligt for ethvert Indtryk! Hvem kan sige, om Lucretia ikke ofte var bleven truet med sin Onkels Brede som det Skræffeligste, der kunde træffe hende? Om hun ikke længe førend hun havde et Begreb om verdslig Skade eller Fordeel ligesom instinctmæssigt havde lært at føle Sir Miles's Indflydelse paa hendes Skjebne? — Hvem indestaaer for, at man ikke, naar hun i barnagtig Brede begjærede Noget og stampede i Gulvet, ofte havde sagt hende, at hun uden Sir Miles ikke havde været meget bedre end en Tjenestepige? Det være nu, som det vil; enhver Svaghed fører let til Forstillelse, og lykkeligt det Barn, hvis Følelser ere saa rene og klare, som de ømme Forældre saa gjerne bilde sig ind. Desuden forekommer det os, at der i Barnet ligger en ligesom instinctmæssig Høiagtelse for Verden og for dens aristokratiske Herligheder. Sir Miles's anseelige Udvortes, det Imponerende ved hans Klædedragt, den Ufrygt, som hans Undergivne viste ham, — Alt bidrog til tidligt at vække Forestillinger om en Overlegenhed og Anseelse, som Lucretia ikke behøvede at skamme sig ved at underkaste sig, saaledes som Tilfældet var, naar hun skulde adlyde sin Gouvernante Miss Black, som Pigerne svarede stude, eller sin Barnepige, som Miss Black paa sin Side satte irette, naar Barnet havde revet sine Klæder itu.

Det være, som det vil, Lucretia havde indsmigret sig hos Sir Miles, og skjøndt han ikke var blind for hendes Feil, forledede dog hans Egenskærlighed ham saa meget mere til at bedømme dem med Skaansomhed, som hendes Udvortes paa en glimrende Maade retfærdiggjorde den stolte Mands Forkjærlighed. Allerede som Barn var hun smuk, og netop hendes Sindelags Skyggeside, Herskesyge, gav hendes Skjønhed en usædvanlig høi Rang.

Det glædede Sir Miles, naar han hørte, hvorledes hans Venner og Gjæster, naar Lucretia tilfældigviis gik igjennem Værelset, faldte hende en lille Prindsesse; men en endnu større Glæde fandt han i en vis til Værdighed grændsende Ro, hvormed hun modtog Foræringer eller Kjærtegn; han betragtede den som et Tegn paa en usædvanlig og overlegen Character, og Lucretia udviklede virkelig tidligt en saadan. I Almindelighed ere alle Børn høirøstede og støiende indtil det Dieblif, da en alvorlig ordnet Underviisning begynder; men Lucretias Livlighed trodsede endog denne lammende Prøve, der pleier at gjøre de fleste Gemytter noget sløve; Skarphed og Nøiagtighed betegnede hendes Dom, ligesom hendes Fatteevne var overordentlig let, og hendes Spørgsmaal og Bemærkninger satte ikke sjældent hendes Lærere og dem, der omgave hende, i Forbauselse.

Da hun blev ældre, blev hun dog mere tankefuld og indesluttet i sig selv. Da hun kun sjældent kom

sammen med Børn af hendes egen Alder, og ikke sluttede sig nøiere eller fortroligere til Nogen, blev hendes Gemt uberørt af de mangfoldige brogede Indtryk, som ellers adspredte Børns Livlighed og rastløse, vidunderlige Jagttagelsesevne. Ubemærket, ja ofte uden at have faaet Lov dertil, gik hun om Morgenens frem og tilbage i Sir Miles's Bibliothek, eller sad om Aftenen, til man gik til Sengs, i hans Sovestue og hørte opmærksomt paa Samtaler, over hvilke hun snart i Stilhed gjorde sine Bemærkninger. Omgang med voksne Personer undlader aldrig at gjøre Indtryk paa Barnet, enten til det Gode eller til det Onde. Paa Aandens Udvikling vil den virke velgjørende, — om skadeligt, er afhængigt af deres Charakter og Forsigtighed, i hvis Selskab Barnet er. Den største Ubeskyldighed skyldes Børn, udraaber en af de viseste Romere, det vil sige, den største Ubeskyldighed for deres Gemts Reenhed, Uerfarenhed og Uskyld.

Sir Miles's Selskab bestod af Verdensmennesker, der opførte sig saa sædeligt og anstændigt i Børns Nærværelse, som man kunde vente det af den gamle Skole. Man hørte ikke af dem de Anecdoter og Hentydninger, som vilde bevæge en forsigtig Matrone til at sende sine Døtre ind i et andet Værelse; — men iøvrigt talte de om Verden og om hvorledes det gaaer til i den. Faldt Samtalen paa den unge M. M., saa beregnede de nøiagtigt, hvormed denne unge M. M. vilde faae, naar hans Fader, den gamle M. M., engang blev samlet med

sine Fædre. Det faldt dem naturligt at tale om Rigdom, Rang og Stand med den Vigtighed, som disse Ting maatte have for dem; — de overilede sig aldrig med at rose stille besfeden Godmodighed, men øvede vel endogsaa undertiden deres Bittighed paa det, der forekom dem som streng Dyd, — derimod talte de sjeldent uden Høiagtelse om ydre Glands og om de tvetydige Meninger, der beherske Menneffene. Alt dette maatte naturligviis gjøre et dybt Indtryk paa et saa livligt, skarpt, men tillige alvorligt og eftertænksoomt Gemyt.

Endelig traf Sir Miles sig tilbage til Laughton; han forlod London, og naar han ikke tilstod høit, hvorfor, var det fordi han følte, at han der havde overlevet sig. Mange af hans gamle Ungdomsvenner vare gangne heden; en ny opvoxende Slægt havde indført nye Sæder og nye Indretninger. Han havde ophørt med at tænke paa Gistermaal, med at være Dagens Helt, og dermed tabt betydeligt i Vigtighed; hans Helbred var angrebet; han var bange for de Anstrengelser og Besværligheder, som et Valg, der blev gjort stridigt, førte med sig; han ombyttede derfor sit Sæde i Parlamentet med sit Stamgods og følte sig snart meget fornøiet med sin nye Stilling. I sin Provinds kunde han ustraffet fornye sine forrige Fordringer paa Udmærkelse, og dette smigrede ham ikke lidet. Han udsmykkede velbehageligt sine gamle Gemakker og Sale med Statuer og Malerier

og følte, at han endnu i sin Alderdom, uden Møie og Besværlighed, var en større Mand i Laughton, end han nogensinde havde været i sin Ungdom i London.

Paa den Tid var Lucretia tretten Aar gammel. Tre Aar senere kom Olivier Dalibard i Huset, og fra den Tid af bemærkede man en paafaldende Forandring med hende. Hendes Sinds utæmmede Hestighed veg for en bestandig Selvbeherfskelse, der rigtignok desto stærkere fremhævede de sjeldne Udbrud af hendes tidlige Lidenfkaaber. Hendes Stolthed antog en anden Charakter; aldrig undslap der hende et Ord eller et Blik, der robede Foragt for Saadanne, som stode under hende i Rang eller Rigdom. De mandlige Studier, som hendes i enhver Videnskab kyndige Lærer lod hendes forfinede, videbegjærlige Aand, hævede endogsaa hendes Bildfarelser over Mængdens sædvanlige Anfsuelser.

Hun nærede sin Aand med det, som Dalibard følte eller foregav at føle, og hævede Forstanden til sin Guddom, — en farlig Stolthed, der bragte endog en Engel til Fald! — Alt, hvad der tilhørte Videnskaaberne, fængslede hende, men da hun var praktisk og virksom i sin hele Retning, gif de Drømmerier, som hun hengav sig til, kun ud paa at udkaste Planer, lægge Snarer og væve Garn, og at belønne sit Mod og sin Opfindelsesgave med triumpherende Smil. Den første Lærdom i verdslig Klogskab henviser til Selvbeherfskelse; det var Verdensklogskab, der havde gjort den forhen saa hestige

Pige fattet, rolig og munter. Sir Miles var inderlig fornøiet over den Forandring, der idetmindste udslattede en af de største Pletter i hendes ydre Væsen; maaskee sukkede han, da han blev mere og mere skrøbelig, ofte i Stilhed over, at hun røbede saa mange store og saa saa blide qvindelige Egenskaber; imidlertid trøstede han sig med hendes Fortrin, oversaae gjerne hendes Feil og var saaledes i det Hele tilfreds.

Hadde Provencalen imidlertid anvendt megen Omhu paa at uddanne sin unge Lærling, saa havde denne Omhu paa ingen Maade været uegennyttig. Idet han dyppede hendes Stolthed i den dybe Fordærvelse, der udelukkende er et Gemyts Eiendom, som foragter det Gode og har gjort sig det til Opgave at græle alle Hjertets Følelser, havde han derved sine egne Hensigter. Han ventede paa det Dieblif, da Lidenstaberne vilde vaagne, og han greb da efter den Frugt, som han havde gjort sig Umage for at bringe til Modenhed. I det syndige menneskelige Hjerte ligger der en dyb Attraa efter den forbudne Frugt. Lucretia følte dette. Hendes Beskjæftigelse nærmede denne Attraa, og hun begyndte at tænke derover. Med det hendes Kjøn egne skarpe Blik opdagede hun sin Lærers Hensigt; hun opdagede den og bævede ikke tilbage for Faren.

Stolt af den Magt, som hun havde over sig selv, triumpherede hun ved Tanken om at inddygtse den Kraft, som hidtil havde behersket hende, og som hun havde at

takke for det, hun var, i Svaghed, at gjøre sin Lærer til sin Slave, og at foragte og ynke den, hun hidtil kun havde seet op til med Frygt. Med denne Forstandens kolde Stolthed forbandt hun vel ogsaa den hendes Kjon saa naturlige Forsængelighed: hun havde naaet de Aar, da en Kvinde kun altfor gjerne prøver sin Magt over Mændenes Hjerter. At opflamme Dalibards Uergjerrighed eller Havesyge var en Bagatel; at røre hans Hjerte, dette Hjerte af Marmor, var en vanskelig, men derfor tillokkende Opgave. Paa en forunderlig Maade lykkedes det hende. Dette farlige og listige Menneskes Videnskab og Interesse sammensmeltede sig med hans Forhaabninger, — og nu var det Spil, som de spillede, frygteligt i sin Afgjørelse, thi medens Dalibard var langt fra at have udgrundet sin Lærings hemmelighedsfulde og forviklede Natur, havde hun paa sin Side heller ingen Anelse om det Helvede, som hans Væsens mørke Afgrund skjulte.

Ikke hendes Kjærlighed, — thi paa denne gjorde han neppe Regning, — nei, hendes Uersfarenhed, hendes Forsængelighed, hendes Videnskaber skulde baane ham den Vej, paa hvilken han haabede at triumphere over hendes Sjæl og hendes Skjebne. Og saa dristig, saa snedig, saa samvittighedsløs var denne Mand, at han trods det stolte Smil, hvormed Lucretia hørte paa ham og afviste ham, da han tilstod hende sine Følelser, dog aldeles ikke tvivlede paa, at hans Forehavende engang

vilde lyffes ham, — da en Begivenhed, som han ikke havde drømt om, pludseligt forstyrrede alle hans Planer og sprængte alle de Miner, som han med djævelsk List havde anlagt.

Denne Begivenhed bestod i, at der optraadte en Medbeiler; det var den Erfaring, at en sand og brændende Kjærligheds luttrende Ild trods alle de Dæmoner, han havde fremmanet i Lucretias Hjerte, dog havde gennemtrængt det. Denne oprigtige og glødende Kjærlighed sølte hun for Mainwaring. Og her indtraadte den store Krijs i Lucretias Liv og Skjebne. Forstandens kolde Beregning var bleven hende til en anden Natur; hiin ullykkelige Tilbøielighed til at lægge Planer og at spinde Intriguer og Rænker, som Shakspeare maaskee især har villet personificere i den nederdrægtige Jago, var bleven Lucretia saaledes til Bane, at hun sandsynligviis aldrig vilde være bleven en aldeles reen og retskaffen Charakter. Men en lykkelig Tilbøielighed for en Mand, der kunde blive hende en passende Egtfælle, vilde have skaffet hendes Urgjerrighed Tilfredsstillelse, og hun vilde med sin rastløse Stræben efter Virksomhed have fundet en vid Mark der, hvor den er saa naturlig for Kvinden, — i varm Hengivenhed for en Mand.

Det Hjerte, der engang har aabnet sig, bliver lidt efter lidt blødere og mildere ved fjærlig Omgang; Omgangen med et ædelt, oprigtigt Gemyt vilde ikke have

forfeilet sit forløsende, helligende Indtryk, — thi Dyden er ikke blot skøn, den er ogsaa smittende. Sikkert vilde det have været en stor Lykke for hende, hvis en overlegen, mere ophøiet Natur havde fængslet hende. Men det var vel netop det Blide og Bløde i Mainwaring's Charakter, som behagede Lucretia paa Grund af dens Contrast mod hendes eget haarde og ubøielige Væsen.

At Sir Miles var saa blind for dette Forhold, kan ikke lægges hans Skapsindighed saameget til Last, som man skulde troe, thi den Ubefindighed, hvormed Lucretia traf Mainwaring ind i sit Selskab under hans Besøg i Laughton, kunde ansees for reen Uskyld. Sir Miles vidste, hvor usædvanlig flog og oplyst hans Søsterdatter var; det forekom ham derfor ganske naturligt, at hun foretrak Samtaler med en udmærket ung Mand for Naboernes fade Snak. Opsteg der ogsaa af og til en Tvivl, og kunde de Betsymringer, der undertiden foruroligede hans Sind, bevæge ham til at agte mere paa Vernons Advarsel, end han vilde tilstaae for sig selv, saa forsvandt hans Tvivl dog strax igjen, idet han bemærkede, at Lucretia aldrig var forstemt eller adspredt i Mainwaring's Fraværelse. Den Tankefuldhed og Sorgmodighed, der pleier at ledsage Kjærligheden, og især en ikke aldeles lykkelig Kjærlighed, turde ikke nærme sig til denne stærke Natur. Da Lucretia engang var overbevist om, at Mainwaring besvarede hendes Høvelser, saa hun med rolig Tillid ind i Fremtiden, og

hendes sædvanlige Forstillelseskunst hjalp hende med at skjule Hjertets Bevægelser under en glat og ubevægelig Overflade.

Imidlertid var Sir Miles's Opmærksomhed nu engang bleven vaft, skjøndt ikke i nogen høi Grad, og da han derved naturligtvis kom til at tænke paa, at Lucretia nu var i den Alder, da en Pige tænker paa Kjærlighed og Giftermaal, saa bestyrkede dette ham i Udførelsen af en Plan, som han allerede tidlig havde lagt, men som nu fremstod for hans Blikke med fornyet Kraft. Han ønskede nemlig igjen at forene de saalænge adskilte Grene af sin Familie ved et Giftermaal imellem Vernons sidste mandlige Spire og Arvingen til Familien St. Johns Eiendom.

Sir Miles havde ofte seet Charles Vernon i adskillige Mellemrum; han havde været nærværende, da han blev døbt, men havde dog for ikke at vække falske Forhaabninger negtet at staae Fadder til ham; han havde besøgt ham i Eton og der været meget gavmild imod ham; han havde ledsaget ham til Garnisonen, da han traadte ind i et Regiment, han var ofte kommen i Berøring med ham, og da Vernon efter sin Faders Død forlod Tjenesten, for at glimre iblandt Hovedstadens Rapse, havde han ofte understøttet ham med Raad og Penge. Vernons Odselhed, hans letfindige, ja uordeutlige Levemaade har vistnok bidraget til at bestyrke Baronetten i sit Forsæt, hellere at overgive Godset Laughton til en

Kvinde end at give den skønne Arv til Priis for
 Adsplittelse og Odelæggelse, hvilket useilbarligt vilde
 blive Tilfældet, hvis den kom i Hænderne paa en
 Odeland. Heller ikke tør vi fortie, at Sir Miles bævede
 ved den Tanke at skulle betro sin Søsterdatters Lykke til en
 saa fordærvet og usædelig Mand, som den unge Vernon
 paa den Tid var. Men i den senere Tid var Vernon
 bleven mere maadeholden i sine Udsvævelser, — enten
 Grunden nu laae i hans forstyrrede Sundhed eller i
 hans ødelagte Formue. Han var bleven en sat Mand
 paa treogtredive Aar, og man kunde vente, at han havde
 udraiset. Lucretias alvorlige og faste Charakter syntes
 overhovedet at være vel skikket til at lede ham paa en
 bedre Vej, og Sir Miles hørte til dem, der paastaae,
 at der ikke gives nogen bedre Egtemand end en for-
 bedret Belystning. Dertil kom, at Vernons Charakter
 ellers ikke gav Anledning til alvorlige Bymringer.
 Trods alle Udskielser og Forvildelser var hans Ære
 dog forbleven ubesmittet; tusinde Træk, der røbede
 Hjertensgodhed, havde gjort ham almindelig yndet og
 agtet; man kunde med Rette sige om ham, at han
 ingen anden Fiende havde end sig selv. Hans sorgelige
 Stilling, — thi naar Sir Miles forbigik ham i sit
 Testament, var han ødelagt i Bund og Grund, —
 hans sorgelige Stilling var en Grund mere til at
 antage sig ham.

Medens Lucretia var nærmere beslægtet med den

gamle Herre, var dog Vernon den nærmeste mandlige Arving, og selvfølgelig efter den sædvanlige Anskuelse den meest passende Repræsentant for den gamle Slægt. Alle disse Følelser og Betragtninger havde bevæget Sir Miles til at indbyde Vernon til sig, og vi have allerede seet, hvilken gunstig Mening han havde faaet om sin Gæst.

Her er det nødvendigt at bemærke, at Vernon var bleven opdraget til at betragte sig som den egentlige Arving til Laughton. I umindelige Tider havde det været Skik og Brug i Familien St. John at udelukke Qvinderne fra Arvesølgen, og fra Søn til Søn havde denne Slægt leveret Hæren tapprø Krigere og Staten trofaste Tjenere. Og uagtet Vernons glimrende Udsigter fordunkledes noget, da Sir Miles tog Lucretia til sig gjorde Moderens Mesalliance og Broderens Forbittrelse over dette Giftermaal det dog mere end sandsynligt, at han kun vilde testamentere Lucretia den Deel, der kunde tilkomme en Datter af Huset, men overlade de øvrige Besiddelser, som det var Skik og Brug i Familien, til den nærmeste mandlige Arving. Denne Overbeviisning, som man stiltiende havde fattet, som Noget, der var en Selvfølge, havde en meget skadelig Indflydelse paa Vernons hele Løbebane. Hvad gjorde det, at han tilbragte sin Ungdom i Oppighed, at han forærede Vernonernes forholdsmæssigt lille Besiddelse, der kun indbragte lumpne 4—500 Pund om Aaret? Den

glimrende Besiddelse Laughton vilde gjøre Alt godt igjen. Først for to eller tre Aar siden var han bleven vakt af denne Drøm ved den Tilbøielighed, han følte for en Greves usormuende Datter.

Bernon-Grange var allerede saa forgjældet, at det ikke kunde skaffe ham Midler til at byde den unge Dame det Livgeding, som hendes Familie fordrede. Nu blev det ham vigtigt at kjende Sir Miles's Hensigter. For fiintsøgende til selv at udspeide dem, havde han bedet Greven, der var bekjendt med Baronetten, om at besøge denne paa sin Reise til sit eget Landgods i Dorsetshire og, uden at røbe den egentlige Interesse, som han havde i Sagen, at søge at faae Underretning om den gamle Herres sande Plan. Udsaldet var, at han sandt, at baade han selv og Bernon havde taget meget Feil i deres Forhaabninger. Sir Miles var nemlig dengang bleven enig med sig selv om at indsatte Lucretia til Arving og havde med sin Charakters sædvanlige Oprigtighed ved den første Hentydning yttret sig aldeles aabenhjertig derom. Denne Opdagelse, der tilintetgjorde enhver Udsigt til Forbindelse med Mary Stanville, forstyrrede ikke blot egennyttige Forhaabninger, men Bernons Hjerte blev ogsaa haardt truffet ved, at dette Haab glippede, og det havde en skadelig Indflydelse paa hans Helbred og Sindstemning. Slaget var tungt og forekom ham først som en dødelig Fornærmelse. Men snart seirede Bernons

medfødt Edelmodighed, og hans Fornuft overbeviste ham snart om, at hans Brede var ugrundet og uretfærdig.

Sir Miles havde aldrig gjort Noget for at opmuntre de Forhaabninger, som hans Slægtninge saaledes uden Overlæg havde næret. Baronetten var uindskrænket Herre over sin Formue; var det da ikke naturligt, at han foretrak det Barn, som han havde seet vore op under sine Dine, og som han selv havde opdraget, for en, der var længere ude beslægtet, og som egentlig ikke kunde kaldes Andet end en Betsjendt? Skulde Sir Miles testamentere en næsten aldeles Fremmed sit Gods, fordi han hidtil var gaaet for den mandlige Arving? Da nu Mary var aldeles tabt for ham, gjorde hans naturlige Ligegyldighed for Penge, forenet med en vis fransk Letfindighed og med den Overbeviisning, at han ikke vilde funde leve ret længe — at han hverken følte Harm eller Smerte mere over sin Fætters Bestemmelse. Hans tidligere Hengivenhed for den gode, ædle gamle Mand vendte tvertimod tilbage, og skjøndt han afstyrede Landlivet, havde han dog, uden den ringeste egennyttige Beregning, antaget Baronettens velmeente Indbydelse og ombyttet Ball-Malls behagelige Skygge med det vilde Hampshire.

Vi ville nu, hvis det ellers behager Læseren, føre ham ind i det almindelige Forsamlingsværelse i Raugh-

ton, hvor vi finde flere Familier fra Nabolaget som Gjæster.

Ingen Tvang herskede her: Endeel sadde i fortrolig Samtale omkring Theebordet, Andre spillede Whist, og atter Andre lavede sig med et Par Børn og et Par Bedsteforældre til en lystig Dands. I hine lykkelige Dage var man mere selskabelig end nu, og vore Chaners Huse vare i Sandhed Boliger for en munter, utvungen Gjæstfrihed. Hvormange Familier gaves der ikke, — og de hørte just ikke til de ubetydeligste, — som tilbragte hele Aaret paa deres vidtløftige Godser! Fastlandet var den Tid lukket for os. Den stolte Tilbageholdenhed, der udspringer af det bestandige Liv i Staden, havde endnu ikke truffet den skarpe Grændselinie i Sæder og Tale, der nu adskiller Nabo fra Nabo. Vore Squirer vare mindre fiint opdragne, men mere gjæstfrie og mindre anmaelsende end den nærværende Tid. Kort sagt, man fandt den Tid, hvad man nu slet ikke mere finder, eller dog kun i nogle fra London fjerntliggende Egne — en landlig Selskabelighed for dem, som søgte den.

Selskabet i Laughton var omtrent grupperet saaledes, — men først maae vi dog kaste et Blik paa selve Bærelset, hvor det befandt sig, thi det pleier dog først at tiltrække sig en Fremmeds Opmærksomhed. Det var meget langt og, idetmindste efter vore Begreber, af mangelfulde Forhold; det gjorde et Indtryk, som om det engang havde bestaaet af to. I en Afstand af om-

trent fem og tredive Fod forenede de hidtil temmelig snevre Sidevægge sig til en Buc, der hvilede paa kunstigt udhuggede Piller og førte til et Gemak, der næsten var dobbelt saa bredt som det første og forsynet med et hvælvet Loft. I Enden af Værelset befandt der sig et Vindue, hvis Hvælving var saa dyb, at man næsten kunde kalde den et Kammer for sig selv. Men begge Afdelingerne af dette Gemak havde nøiagtigt de samme Prydelser. Væggene vare i dem begge deelte i panelede Fag; paa den lysegrønne Grund, som næsten var hvid, naar der var tændt Lys, var der anbragt en Mængde Arabesker. Paa samme Maade smykkedes Friser og Carnicer. I begge Afdelinger fandt man de samme Kamin- gesimsen, der stige lige op til Loftet, og viste Herrerne af St. Johns Baaben i Relief. Ligeledes fandt man i begge Værelser de samme gammeldags ærværdige Meubler, Gardiner og Betræk af damaskeret Fløiel, og høiryggede Stole og Sophaer, vistnok ogsaa blandede med mere moderne og bekvemme Opfindelser af nyere Kunstnere — thi mange af vor Tids Snedkere og Tapetserere fortjene dette Navn.

To Vinduer, næsten af samme Dybde som det i den anden Afdeling, hjalp til at give dette Værelse det hyggelige Udseende, der gjorde det ligesaa skikket til eensomme Betragtninger, som til fortrolig Samtale og bødede paa det Ubehagelige, som det's lange smalle Form let kunde give det. Ved Siden af Panelets Billed-

huggerarbejde vare Bæggene bedækkede med Malerier, som Sir Miles havde bragt med fra Italien; Buster og Statuer, der vare opstillede hist og her, gave det Hele en vis Lethed og Ynde og stode fuldkommen i Samklang med den halvt italienske Stil, hvori man meublerede Værelserne under Jacob den Første. Værelsets hele Form var ved de nævnte Afdelinger netop fortræffelig skiftet til en Blanding af selskabelige Forlystelser for enhver Alder. I den første Afdeling tæt ved Kaminen og ved et spydobbelt Forhæng beskyttet mod den Træf, der trængte ind, naar Døren blev aabnet, sad Sir Miles i en magelig Lænestol, fordybet i et Parti Skaf med Bibliothekaren. Ikke langt fra dem spillede en midaldrende Mand Whist med tre Matroner med høie Sæt paa Hovedet — en Skilling Pointet — Slemmen en halv Krone, saa at der ikke var meget at vove.

Paa forskjellige Borde i Binduesfordybningerne laae der Aviser, Gilraps Carikaturer, den nyeste Literatur, og omkring disse Borde havde de samlet sig, som manglede anden Underholdning for denne Aften. Her finde vi blandt Andre to eller tre unge Geistlige, Doctoren og fire eller fem Squirer, der interesserede sig levende for Politiken, men som det aldrig faldt ind at holde en Avis, hvorfor de nu rev alle Dagbladene til sig, for at studere dem fra Begyndelsen til Enden, ligesaa Overstriften til Trykkerens Navn. I en af disse Grupper havde Mainwaring taget Plads.

I den anden Afdeling faldt Lyset af den under Loftet hængende Lysekrone paa et stort rundt Bord, hvor en Theemaskine af massivt Sølv straaledede med alt Tilhør. Her manglede Intet, hverken det fine Franskbrød eller den mere materielle, nu banlyste Tilgift af Rager, Røfiner og Safran, som gjorde Huusholderstens erfarne Haand ligesaa megen Værd som Gæsternes dygtige Maver. Omkring dette Bord sadde de unge Mennesker, som havde været saa lykkelige at sætte sig i Gunst hos Damerne, i levende Samtale med baade Yngre og Eldre af det smukke Køn.

Den milde Juliaften tillod dem at sidde for aabne Vinduer; Gardinerne vare trukne tilside, og Maanens blege Lys kæmpede svagt med det rødere, mere glødende Skin af Kjerterne. Det var egentlig Miss Claverings Pligt at føre Forjædet ved dette Bord; men det var kun sjældent, at hun nedlod sig til at opfylde den. Dog havde hun sin egen Maade at agere Værtinde paa, der ikke var uden Belvillie og Ynde; hun gik fra den Ene til den Anden, vekslede nogle forbindtlige Ord med Enhver, sørgede for, at Enhver fandt sin kjæreste Underholdning, og pleiede sædvanligt at sætte sig roligt hos Saadanne, som enten formedelst Alder eller Forstemthed skædede de Andres Selskab eller bleve skædede af dem. Denne Maade at behandle sine Gæster paa maatte gjøre Lucretia yndet; paa den ene Side sikrede hun derved dem iblandt de unge Damer, hvis Stand og

Gaver hun maaskee vilde have fordunklet, de saakaldte Tilbederes Opmærksomheder og Hyldest, og paa den anden Side vandt hun ogsaa de ældres Hjerter, imod hvem de unge Piger sjældent ere forekommende og artige. Men var en Fremmed af mere end sædvanlig Berømmethed, et Medlem af Parlamentet, en reisende Lærd eller en vandrende Kunstner tilstede, saa skjænkede Lucretia ham en alvorligere og mere udeelt Opmærksomhed. En Saadan søgte hun gjerne at indvikle i en dyb Samtale, og hun syntes, medens hun talte med ham, med sit rolige, gjennemtrængende Dye ret at ville udgrunde hans Aands Dybde.

Denne Aften var hun endnu slet ikke kommen; næsten aldrig før havde hun saaledes stødt an imod al Etikette. Maaskee havde den Samtale, som hun kort isorveien havde havt med Dalibard, saa ganske beskæftiget hendes Tanker, at hun derover havde forglemt de Fordringer, Selskabet havde paa hende. Smidlertid forstyrrede hendes Fraværelse ikke Munterheden ved Theebordet; den var saa utvungen, at man næsten kunde kalde den larmende. Middelpunktet for den var Ardworths smilende Ansigt, thi skjøndt han var fremmed for de Fleste, ja for næsten alle de tilstedeværende Damer, — thi Sir Miles havde kun forestillet ham for Een eller To, da han reiste sig fra sit Skafparti, — gjorde han sig Umage for at lade, som om han hørte

til Huset, og uden at være meget vanskelig med Hensyn til Maaden søgte han at sætte sig i Gunst hos Alle.

Han stod imellem to muntre, unge Piger og havde ved fortrolig Spøg forstaaet at udvide Kredsen, og snart var den hele Gruppe bleven henreven af hans muntre Lune og ungdommelige Lystighed. Gabriel, som havde Tilladelse til at blive oppe over sin sædvanlige Tid, havde, som naturligt var, ikke sluttet sig til denne Kreds.

Man saa ham gaae rolig omkring og snart med et nysgjerrigt Øie betragte Malerierne paa Væggen eller staae stille ved et Whistbord og følge en begyndende Spillers Spil med Deeltagelse, snart kaste sig paa en Sopha og søge at lokke Dash og Ponto til sig — skjøndt forgjæves, thi begge Hundene afstyrede ham.

Men dersom Nogen havde gjort sig den Umage at lægge Mærke til ham, vilde han let have bemærket, at hans skarpe, klare, urolige Øie meest, om end kun hemmeligt, var fæstet paa tre Personer, som han tydeligt nok mindst nærmede sig til. Disse Tre vare hans Fader, Mainwaring og Vernon. Den Sidste havde ikke sluttet sig til nogen af de forskjellige Grupper, men befandt sig i en af de Vinduesfordybninger, der deelte Værelset. Der hvilede han med den indtagende Skjodesløshed, som var uadskillelig fra enhver af hans Bevægelser, i en stor Lænestol, der var betrukket med Fløil, og han syntes fordybet i en Bog, som han holdt, skjøndt bag-

vendt, i Haanden. Medens Ardworths og hans Kredsens muntre Latter fra den ene Side naaede hans Dren, horte han i roligere Dieblikke fra den anden Side Bemærkninger som: „De skulde spille Ruder, naadige Frue!“ eller „Tilgiv mig, Sir! jeg havde ingen høiere Hjerter.“ — Undertiden trængte ogsaa begge Dele, baade Latteren og Bemærkningerne, til hans Dren og gav ham det, som man den Tid kaldte „Spleen“: thi hiin erindrede ham om hans egen muntre Ungdoms Dage, af hvilke hans nærværende Munterhed kun var et forhaanende Gjensærd, og disse forekom ham som en Ironi paa det vilde, voldsomme, lydlose Spilleraferi, der engang havde fortæret ham, da han med et venligt Smil saae Tusfinder glide ud af sin Haand, uden at yttre nogen af de naturlige Bevægelser, som her ledsagede Tabet af en Skilling. Desuden var Vernon saa vant til at gjøre Opsigt i Salonerne og at være en vigtig Mand i Prindsers og vittige Hoveders Selskaber, at en Følelse af Ubetydelighed for første Gang overraskede ham i denne lille Kreds i Provindsen. Disse velnærede Squireer havde ikke hørt Andet om Herr Vernon, end at han ikke fik Laughton; han havde intet Gods, intet Botum i Grevskabet; han var for dem en ubestemt Størrelse. Skjøndt vel en eller anden af disse rødmsjede Piger kastede et stjaalent Blik paa hans Ansigt og paa hans usædvanligt elegante Skikkelse, betragtede de ham dog ikke med den Interesse, som han var vant til at indgyde

Qvindefjønnet. De følte instinctmæssigt, at han ikke var Noget for dem og de ikke Noget for ham, at han ikke var Andet end en Londoner Modeherre og ikke halvt saa smuk som Squire Bluff eller Chuff.

Det var ham ikke vanskeligt at overvinde den lille Krænkelse, som man derved tilføiede hans Forsængelighed; han smilede medlidende ad sin egen Svaghed og fæstede sine Dine paa den Dør, som han ventede at Lucretia skulde træde ind ad. Siden hans Samtale med hendes Onkel følte han den ubeskrivelige Interessé ved Synet af hende, der saa let opfylder Mandens Bryst, naar den, der hidtil har været ham et ligegyldigt Befjendtskab, pludseligt viser sig for ham i en tilkommende Gætesælles forherligende Lyg.

Endelig gif Døren op, og Lucretia traadte ind. Vernon lagde Bogen og saae paa hende med en Alvor, der røbede ligesaa megen Tvivl som Beundring.

Lucretia Clavering var stor, næsten for stor for en Qvinde; men hun var hverken mandig eller plump. Aldrig havde nogen Kunstner kunnet drømme sig en mere fordeelagtig Model. Den Tids efter vor Mening uskøjne Mode misflædte hende ingenlunde, — idetmindste ikke i det Hele. Den korte Taille gav hendes Legemes majestætiske Høide større Sving, medens hendes Klædebons classiske Lyndhed angav Formernes fuldendte Symmetri og forræderisk tilhyslede deres delige Omrids. Armene vare paa den Tid blottede lige

til Skulderen, og Lucretias Arme vare saavel ved Form som ved Hvidhed ganske fortrullende: den yndige Hals, de runde Skuldre, den faste, fine, skjønt formede Barm — Alt egnede sig til at henrykke saavel Belystningen som Kunstneren. Heldigviis var den eneste Mangel hos denne ellers saa fuldkomne Skikkelse ikke synlig i nogen Fraastand.

Denne Mangel laae i Haanden; den var ingenlunde, som det saa ofte er Tilfældet hos unge Piger, for fjøderig eller for yppig i Formen, — tvertimod, den var lille og tynd, og dog lignede den mere en Mands Haand end en Qvindes. Den havde en Mandfolkehaands sene-fulde Fasthed, med Arer, der vare opsvulmede, saa de lignede Sener, og skarpt fremtrædende Fingerled. I denne Haand syntes hendes Charakters Jernkraft at udtale sig. Men som sagt denne lille Mangel, som, naar den blev bemærket, kun en skarp Kritik kunde falde paa at dadle, var i det Dieblif, hun traadte ind i Bærelset, aldeles ikke synlig, og Vernons Die gled hen over hendes Skikkelse og sæstede sig paa hendes Ansigt. Var det skjønt? var det frastødende? Der var den Forunderlighed, at naar man betragtede de enkelte Træk, kunde man endog falde hende en Skjønhed af første Rang, og dog var den erfarne Kjender af qvindelig Skjønhed ofte forlegen, naar han skulde affige en Dom.

Da hun hyldede den herskende Mode, var hendes

Haar i rige Loffer bredet over Panden, men det kunde dog ikke skjule en svag Linie eller Rynke imellem Dienbrynene, og denne Linie, som man kun sjeldent finder hos Qvinder af hvilkensomhelst Alder, ja endog kun sjeldent hos Mandfolk af hendes Alder, gav hendes Ansigt et Udtryk af Strengthed og Eftertanke. Dienbrynene vare lige og ikke skarpt tegnede, en Smule for lyse, en Feil, der traadte endnu mere frem i Dienhaarene. Dienne selv vare store, fulde og, skjøndt straalende, dog vidunderligt rolige og dybe, idetmindste i sædvanlige Diebliske, men i Almindelighed manglede de det faste, aabne Blik, der gaaer til Hjertet og vækker Tillid. Udtrykket i dem var snarere ubestemt og adspredt.

Hun saae i Almindelighed til Siden, naar hun talte, og naar dette hos Andre maaskee kunde ansees for Blufærdighed, maatte det derimod give en Personlighed, som saa vel kjendte sin egen Kraft, Udseende af Falskhed. Men naar hun af og til i alvorlige Diebliske, mere betænkt paa at udforske Andre end paa at vogte sig selv for Andres skarpe Blik, hæstede disse Dine paa den, der stod for hende, var hendes Blik mægtigt og udøvede en næsten forfærdende Indflydelse; det virkede som en frygtelig Trolddom og lod sig vanskeligt glemme.

Diet selv var af en eiendommelig tiltalende Farve; ikke blaat, ikke graat, ikke sort, ikke brunt, men det var næsten denne kattegrønne Farve, som ved Lys synes mørk og glindser i Mørke, Profilen var reent græst, og saa-

ledes seet syntes Lucretias Skjønhed uomtvistelig. Men naar man saae hende lige i Ansigtet, antog de idethele regelmæssige Tænder en Skarphed, der havde noget Strengt og Jisnende ved sig. Munden var lille, Læberne tynde og blege, og de havde noget Sammentruffet, der i Forening med det omtalte Blik fremfaldte en Følelse af Mistillid; Tænderne vare blændende hvide, skarpe og tynde, og Dientænderne vare betydeligt længere end de andre. Hendes Ansigtssfarve var bleg, men ikke fiin; den saae ikke ud som nogen naturlig Blegghed, men snarere som en saadan, der er en Følge af alvorlige Studier og lang Nattevaagen. Saaledes manglede hun den første friske Ungdoms Blomstren; hun saae ældre ud, end hun var, hvilket faldt endnu mere i Dinene, da hendes Kinder slet ikke havde den smukke Runding, som man ellers finder hos Ungdommen. Naar man betragtede hende i Profil, oversaae man denne Mangel; men saae man hende lige i Ansigtet, havde det et haardt og skarpt Præg. Med eet Ord, Ansigt og Figur vare ikke i Samklang; denne vilde aldrig have givet hende en mandlig Charakter, men Ansigtet betog hendes Person Qvindelighedens Ynde og Blødhed. Det var den unge Augusts Hoved paa en Agrippinas Krop. Endnu eet Træk og vi slutte denne Skildring, som maa skee forekommer Læseren overdreven udsørlig. Naar man tænkte sig den nederste Deel af Ansigtet tilhøylet, antog den øverste Deel en ganske anden Charakter; Diet tabte

sin hyfleriske Falskhed, Panden sin mørke Alvor; Ansigtet var da ikke alene smukt, men endogsaa mildt og qvindeligt. Men tog man Dækket bort, var Forandringen skrækkelig, og saa meget mere isinesfaldende, som man ikke var i Stand til at opdage nogen egentlig Mangel eller noget Misforhold i den nederste Deel af Ansigtet, der kunde tjene til at forklare den.

Det syntes, som om Munden var Nøglen til det Hele. Men Nøglen var Intet uden Teksten, og Teksten var uforstaaelig uden Nøglen.

Saaledes saae da Lucretia Clavering ud, da hun var tyve Aar gammel; hun faldt den meest Eiegyldige i Dinene, medens hun satte den, der søger at udforske det mennekelige Ansigts endnu uforklarede Sprog, i Forlegenhed og tillige interesserede ham. Læseren vil uden Tvivl have erfaret, at Indtrykket af et Ansigt, som man for første Gang seer, er meget forskjelligt fra det, Banen frembringer. Maaskee gives der ikke to Personer, der ere hinanden mere ulige end det samme Ansigt, naar det sees for første Gang, og naar man er vant til at see det. Dette finder især Anvendelse paa Lucretia Clavering. Enhver, der saae hende første Gang, følte en Mistillid, der grændsede til Angst; ja man havde næsten den samme ængstelige Følelse som ved en forestaaende Fare; man følte en Fordom imod hende; Hjertet var paa sin Post. Men denne ubehagelige Følelse forvandlede sig snart hos de Fleste til Beundring,

naar man betragtede de reent græsse Omrids, der viste sig mere og mere fuldkomne, jo længere man saa paa dem, og den gik over til Agtelse for Udtrykkets aandige Magt, ja til Henrykkelse over det fortryllende Smil, der maaskee virkede saa uimodstaaeligt, netop fordi det var saa sjældent og fremkaldte en Vnde, som hendes Ansigtstræk netop trængte til.

Man kunde med Rette sammenligne det med en pludselig Solstraale; det første ubehagelige Indtryk var forsvundet, den uforlignelig skønne Skikkelse kom til at staae i sit fulde Lys, og medens de, der kun saa Lucretia i Forbigaaende, næsten maatte erklære hende for ikke smuk, idetmindste for ikke indtagende, var der kun een Stemme om hendes Skønhed iblandt dem, der dagligt saa hende og levede med hende, og hvem hun vilde behage; den Frygt, som de undertiden følte, tilskreve de hendes aandige Overlegenhed.

Da hun nu havde naaet Midten af Bærelset, nærmede Gabriel sig indsmigrende til hende; Lucretia bøiede sig venligt ned til ham og lagde sin Haand paa hans skønne lange Haar. I det Samme hvistede Drengen til hende:

„Herr Vernon har påset paa, naar De kom.“

„Stille! Hvor er din Fader?“

„Derhenne, bag Skærmen; han spiller Skaf med Sir Miles.“

„Med Sir Miles?“ — og Lucretia saa Drengen

i Ansigtet med det lige Blif, som vi allerede ovenfor have omtalt.

„Jeg har ofte seet hen til dem,“ sagde Drengen, „de have kun talt om deres Spil.“

Lucretia løftede sit Hoved og lod hemmeligt sit Die svæve omkring; Drengen gættede, hvad hun søgte, og pegede med en neppe mærkelig Bevægelse i den Retning, hvor hun kunde finde Mainwaring. Det straalende Smil, der var hende eiendommeligt, svævede over hendes Læber, da hun flygtigt hilsede den Elskede; derpaa gjorde hun sin Haand løs fra Gabriels, som havde grebet den, gjorde nogle Skridt fremad, henvendte i Forbigaaende nogle saa intetbetydende Ord til Vernon og hilsede strax derpaa den muntre Kreds i den yderste Ende af Bærelset. Nogle Dieblikke efter kom Tjeneren; Theen blev taget bort; Stolene bleve satte tilside; en en Frøken af en vis Alder satte sig ved Pianofortet, og Dandsen begyndte i det smukke rummelige Locale, uden at Whistspillerne i den ved Buen adskilte Deel af Bærelset bleve forstyrrede. Vernon havde taget Leiligheden i Agt; ved de første Toner af Musikken stod han ved Siden af Lucretia og udbad sig den første Dands af hende.

Den Tid skammede ingen Cavaleer sig ved at dandse; man flæntrede ikke magelig igjennem en Quadrille som nu; de Fornemme dandsede med mere

Smag og beregnet Kunst; de muntre Menneskers Bevægelser vare friere, mere hoppende og raske.

Bernon blev naturligvis snart en Gjenstand for almindelig Beundring ved den Førefommenhed, hvormed han dandsede; men det brød han sig kun lidt om. Han opbød Alt, hvad han besad af Skarpsindighed og Erfaring, det Eneste, hvormed han kunde udfylde Mangelen ved den ham i Eton indpidfede Opdragelse, for at udgrunde sin skjønne Danserindes Charakter og at trænge ind i hendes Hjerte.

„Det undrer mig, smukke Cousine! — tillad, at jeg kalder Dem saaledes! — at De ikke har bedet Sir Miles om at reise med Dem til London. De burde forestilles ved Hoffet.“

„Jeg ønsker endnu ikke at reise til London.“

„Endnu ikke?“ — sagde Bernon, med det moderne fade Galanteri; — „selv en Skjønhed som De har ingen Tid at spille.“

„Hænderne overfor! Hænderne overfor!“ —
— raabte Hr. Ardworth.

„Og,“ — vedblev Bernon, saasnart der igjen var indtraadt en Pause i Dansen; — „der gives en gammel Vise, som Prindsen pleiede at synge, den begynder saaledes:

„Pluk Rosen, mens den blomstrer,
Thi flygtig Tiden haster“.

„De har vist fulgt, hvad denne Bise foreskriver, Hr. Vernon.“

„Kald mig Fætter eller Charles, — helst Charles, hvis De vil, saaledes kaldte de fleste af mine Venner mig. Ingen kalder mig Herr Vernon! jeg kender mig ikke under dette Navn.“

„Det mellemste Par frem!“ — raabte Ardworth.
— „Alt venter paa Dem.“

Og med henrivende Ynde efterkom Charles Vernon denne Opfordring. Dandsen blev nu, takket være Ardworth, saa livlig, ja saa larmende, at man kun kunde vegle nogle ubetydelige Ord. Da Touren var til Ende, begyndte Vernon igjen, idet han legede med sin Dandserindes Biste:

„Alvorligt talt, kjære Cousine! De maa ofte føle Kjedsomhed her.“

„Aldrig!“ — svarede Lucretia. Endnu havde Vernon ikke seet hende lige i Ansigtet. Hun følte, at han vilde udgrunde hende.

„Jeg er dog overbevist om, at De elsker Glands og Pragt. O, under disse skjødestøst henkastede Loffer skjuler der sig Ærgjerrighed,“ — sagde Vernon med sin beundringsværdige Frækhed.

Lucretia gjorde en Bevægelse, der røbede, at hun var stødt.

„Og dersom jeg nu var ærgjerrig, hvilken Mark vilde London da byde mig?“

„Den samme, som vinkede Alexander, -- Herredømmet, Cousine!”

„De glemmer, at jeg er Kvinde; Manden kan vist nok haabe Herredømmet. Ja, det er Noget, at være en Pitt eller blot en Warren Hastings.”

Vernon studsede; var det Dumhed eller hvad var det?

„En Kvindes Herredømme er mere ubestridt end en Pitts og mere grusomt end en Gouverneur Hastings.”

„Det maa De forlade mig, Hr. Vernon.”

„Charles, om jeg tør bede!”

Lucretias Pande blev mørkere.

„Tilgiv!” — gjentog hun — „men dersom det, De der siger mig, skal være Smiger, falder det i en utafnemmelig Jord. En Kvindes Herredømme over Flor og Baand, over Theeborde og Dandsesale, over Gjæffe og Abefatte, er ikke saameget værd at det kan betale sig derfor at reise fra Laughton til London.”

„De mener, at De kan foragte Beundring?”

„Hvad De kalder Beundring, — ja!”

„Ogsaa Kjærlighed?” — hvisttede Vernon.

Her løstede Lucretia pludseligt sine Dine og saae paa sin Dandsfer. Hentydede han paa hendes Hemmelighed? Eller talte han om sig selv?

Bed dette Blik gennemsoer der Vernon en iisfold Gysen, og han vendte sit Hoved bort.

Men Lucretia, der nu fulgte en ny Tankegang,

antog et ganske andet Væsen imod ham. Hvad der hidtil havde været Formodning hos hende, var nu pludseligt blevet hende til Visshed. Denne Fortrolighed fra hans Side grundede sig paa Meddelelser, som hendes Onkel havde gjort ham. Han var bleven opmuntret til at frie til hende. Det skarpe Blik, hvormed hun fra Barndommen af gennemskuede Charakterer, sagde hende, at Foragt ikke vilde gjøre noget stærkt Indtryk paa denne letfærdige, glatte, Intet frygtende Natur, men at det sikreste Middel til paa eengang at vinde en Ven og at afvæbne en Frier vilde være at besvare den tilbødte Fortrolighed og Hjertelighed. Derfor forandrede hun ogsaa sit Væsen imod Vernon; hun ophød hele sin Snildhed og antog den samme Fortrolighed, hvormed han var kommen hende imøde, dog ikke for at røbe sig selv, men for at afløre sin Modstander.

Nu var det hende nødvendigt at lære at kjende denne Mand, for at hun derved kunde faae desto større Magt over ham. Lidt efter lidt lykkedes det hende ogsaa at bringe ham, som vilde udgrunde hendes Hemmelighed, til kun at tale om sig selv. Næsten uden at han selv vidste det, røbede han sit aabne, vildfarende Hjertes Svagheder for sin Tilhørerinde. Længsaa saae hun ned, og udspeidede dem alle, hans Frivolitet, hans Letfærdighed, den halvt tungfærdige, halvt sorgløse Følelse, der var en Følge af hans forstyrrede Forhold.

Og selv under de Ruiner, der laae for hende, saae

hun en ædel Mandigheds skjønne duftende Blomster i deres hyppigste Fylde: Mod, et høihjertet Sindelag og Tilfidesættelse af sit eget Jeg. — En Vdeland og Spiller, det var den ene Side af Billedet; — den anden viste Adelsmanden og Krigeren. Ved Siden af denne mangelfulde Natur, der var bleven berøvet sine ædleste Kræfter, maaalte hun sin egen dybe, veludrustede aandelige Kraft, og hendes Smil bleve bestandig hyppigere. Hvorfor skulde hun ikke være venlig her, hvor hun følte Overlegenhed, Ringeagt og Sikkerhed?

Medens denne tilspyneladende Fortrolighed slog Rødder, vare Vernon og hans Dame traadte ud af Dandsen og havde under deres ivrige Samtale truffet sig tilbage til det Vindue, som Avislæserne fort isoreien havde havt inde, og ligeoverfor hvilket, thi det var i den forreste Afdeling af Værelset, Sir Miles og Dalibard sadde og stillede Brillerne op til det tredie Parti Skaf. Baronetten, der netop havde ordnet sine, holdt et Dieblif inde, for at faste et velbehageligt Blif paa Barret; derpaa saae han sig om, uden dog at finde den Gjenstand, som han syntes at søge.

„Jeg vilde gjerne bede Dem, Herr Dalibard,“ — sagde den gamle Adelsmand med den Høflighed, som Ardworth ikke kunde lide hos ham — „at vise mig den Artighed at skyde den Fløi af Skærmen noget tilside, for at jeg desto bedre kan betragte vore unge Folk. Tusind Tak!“

Nu opdagede Sir Miles Mainwaring og saae, at denne, langt fra at røbe den ringeste Skinsyge over denne tilsyneladende fjærlige Fortrolighed imellem Lucretia og hendes Fætter, meget mere var fordybt i en ivrig Samtale med Præsidenten for et Dvartalsmøde.

Fuldkommen beroliget beffjæstigede Sir Miles sig igjen med Partiet. I denne Tid og egentlig lige siden de først havde sat sig ned til Spillet, havde Provençalen ventet med den ham egne Taalmodighed paa, at Sir Miles skulde begynde at tale om en Gjenstand, der, som den snilde Franskmænd let funde gjætte, ganske maatte optage hans Tanke. En vis Uro viste tydeligt, at hans Indre var i en heftig Bevægelse. Siden hans Søsterdatter var traadt ind, havde han ofte seet sig om efter hende; nogle Gange havde han rømmet sig og hostet — den sædvanlige Indledning til en eller anden vigtig Meddelelse, — ja, Dalibard havde endog hørt ham mumle nogle Ord i Skjægget og troet at høre Navnet Mainwaring. Og den gamle Herre havde virkelig mere end een Gang været nær ved at udspørge sin Secretair og var kun bleven oskødt deraf af en Følelse af Stolthed. Det syntes ham at være under hans og hans Lucretias Værdighed at yttre endog kun det ringeste Spor af Tvivl om Arvingen til Laughton for en Fremmed.

Det vilde have været en let Sag for Olivier

Dalibard at komme sin Patron imøde paa Halvveien; det kunde ikke være ham vanskeligt at vække hans Mistanke med nogle henfastede Ord eller at opmuntre ham til Spørgsmaal; men dette laae ikke i hans Plan; han undgik med Forsæt enhver Hentydning, thi han kjendte Lucretia. Dersom hun havde formodet, at han, om ogsaa kun ad Omveie, havde røbet hende for hendes Onkel, vilde hun siebliffeligt have aabenbaret hans eget Frieri og saaledes useilbarligt have bevirket hans Afsted. Paa den anden Side kjendte han hendes Forstillelseskunst og den Indflydelse, hun havde paa sin Onkel, og frygtede vel ikke uden Grund for, at et eneste Ord af hende kunde være tilstrækkeligt til at udrette enhver, om end nok saa behændigt og umærkeligt indpodet Mistanke af hans Sjæl. Dog var Dalibards Sind, trods denne tilsyneladende Ro og Rigegyldighed, i fuld Virksomhed, og hans Lidenstaber glødede ikke mindre heftigt, skjøndt de vare trængte tilbage i hans Jnderste.

„For Pokker! Altid Deres gamle Spil! — Igjen Løberen!“ — sagde Sir Miles leende, idet han satte en Springer for, for at tilintetgjøre den Plan, som han formodede at hans Modstander havde, og derpaa vendte han sig igjen om for at betragte Vernons og hans Søsterdatters tiltagende Fortrolighed. Og nu var det ham ikke mere muligt at skjule sin Glæde.

„Dalibard! Min kjære Sir!“ — sagde han, idet

han gned sine Hænder, — „see engang derhen! Er det ikke et smukt Par?”

„Hvem, Sir?” — sagde Provencalen ligesom med haardnakkethed, idet han saae til den modsatte Side.

„For Fanden, Mand! Jeg beder, undskyld min slemme Bane, men jeg er saa glad, saa stolt, Sir! — Hvem? naturligviis Charles Vernon og Lucretia Clavering!”

„Ah! Troer De, der er Haab om, at en saa lykkelig Forening vil finde Sted?”

„Jh, det kommer kun an paa Lucretia, thi tvinge hende vil jeg aldrig.”

Her blev Sir Miles afbrudt af Gabriel, der havde nærmet sig ubemærket og taget sin Belgjorers Kommetørflæde op.

Olivier Dalibards graae Dine saae koldt paa Drengen.

„Du dandser jo ikke i Aften, min Dreng! Du veed jo dog, at jeg gjerne vil have, Du skal more Dig. Gaa nu!”

Bed det første Ord adlød Drengen sin Fader, som han altid pleiede at gjøre. Han fandt en Dame, blandede sig i en Dands, der netop begyndte, og syntes nu at være et andet Væsen, der endog overgik Ardworth i Glæde over Bevægelsen, Lysene og Musikken. Med

straalende Dine og udvidede Næseboer syntes han ligesom forud at føle den hele velslystige Munterhed, som denne Fornøielse yder, og som hos Barndommen sædvanligt er saa naiv og uskyldig.

Hans Blikke fulgte den skønneste Skikkelse, hans ømme Tryk fastholdt kun den skønneste Haand, og hans Stemme bævede, naar hans Dandserindes varme Aande berørte hans Kinder.

Imidlertid fortsatte Skakspillerne deres Samtale.

„Ja,“ — sagde Baronetten, — „det kommer an paa Lucretia; — Vernon synes at behage hende, og hvem skulde han ikke behage?“

„Deres Skarpsindighed, Sir! skuffer Dem sjældent; jeg troer det Samme. Ved Herr Vernon, at De be-
gunstiger denne Forbindelse?“

„Ja, men —“ Baronen standsede.

„De sagde men — men hvad, Herr Miles?“

„Ja, Tyren lod til at være undseelig; han var bange for, at det ikke vilde lykkes ham at vinde hendes Hjerte, som dog til Lykke idetmindste endnu er frit.“

Dalibard blev alvorlig og henvendte ligesom uvilkaarligt sine Blikke til Mainwaring. Ulykken vilde, at den unge Mand ikke mere var indviklet i sin politiske Samtale, men stod med Armene overkors og med rynket Pande og saa alvorligt og med ængstelig Opmærksomhed paa det Par, der talte saa fortroligt sammen i Vinduesfordybningen.

Sir Miles's Blikke fulgte hans Bibliothekars, og Udtrykket i hans Ansigt forvandlede sig pludseligt. Hans Haand faldt paa Skafbrædtet, han reiste sig halvt op og udstødte et meget tydeligt: „Død og Helvede!“

„Jeg troer, Sir Miles!“ — sagde Provencalen, idet han lod, som om han antog, at Sir Miles ikke vilde spille mere, og reiste sig op af sin Stol, — „jeg troer, at naar De strax sagde Miss Clavering Deres Mening, vilde det fremme Sagen meget. Jeg har ofte hørt franske Mødre sige — og De kan troe, mine Landsmandinder kjende det qvindelige Gemyt — at en Pige, hvis Hjerte er frit, let fatter somme Følelser for en Mand, om hvem hun veed, at han vil frie til hende, medens hun under andre Forhold ikke seer Andet i ham end et sædvanligt Bekjendtskab.“

„Ikke ilde sagt, min fjære Dalibard! Og af mere end een Grund troer jeg, at det er godt at tale med hende jo før jo heller. Deres Arm, om jeg tør bede Dem — det er paa Tiden at gaae tilbords. Jeg seer, at Dandsen er forbi.“

De gik forbi den Plads, hvor Mainwaring endnu stod. Baronetten saae stivt paa ham, men det unge Menneske lagde ikke Mærke dertil. Sir Miles berørte ham sagte, og han soer strax op som af dybe Tanter.

„De har jo ikke dandset, Herr Mainwaring?“

„Jeg dandser kun sjældent,“ — svarede denne, idet han blev dem vaer.

„Ja, De sætter nok mere Hovedet i Bevægelse end Fodderne. Det gjør De Ret i. Jeg ønsker at tale med Dem imorgen. Nu, mine Damer! Jeg haaber, at De have moret Dem! Oh, min kjære Mistress Besey, vi ere jo gamle Venner. Hvor mangen Minuet have vi ikke dandset med hinanden. Nu, dandse kunne vi ikke mere sammen, men Arm i Arm kunne vi dog gaae endnu. Maa jeg have den Ære? — Og Deres Sønnesøn? Er han virkelig inoculeret? Det er en herlig Opfindelse. Tilbords, mine Damer, tilbords!“

Selskabet var brudt op, Lysene vare slukkede, alle, undtagen Mattens Himmellys, der straalende og stille skinnede igjennem Vinduerne og gjorde deres Rettigheder paa det gamle Huus gjældende. Stjerneglands og Maanestkin trængte med bestandig længere og dristigere Straaler ind, som Feer, der i høitideligt Optog droge ind i deres Rige, Stilhedens og Lønlighedens Land. Uhorlige og frygtsomme glede Straalerne hen over de med Vaabensfjorde bemalede Vinduesrunder og over de Egetræes Trappetrin. Paa Rustningerne i Hallen fæstede de sig derimod lyse og dristige, indtil Staalet skinnede som et Speil.

I det lange, lave Bibliothek figede de kun ind og standsede da pludseligt; der var intet Rum mere for dem der; mere nysgjerrige og forvorne viste de sig i det nu øde Selskabsværelse. Igjennem det store, endnu aabne Vindue trængte de frit og skjelmst ind, som om

de vilde udspeide, hvad der havde forvoldt en saadan Uorden. Paa enhver Gjenstand hvilede de spørgende, paa de lave og stive Stole, der vare rykkede fra deres Pladser, paa Gulvet, som var berøvet sit fine glatte Tæppe, som paa den Blomst, der var tabt, og det Skjær, der var glemt paa Bordet; Alt betragtede de omhyggeligt. Gjennem det hele Huus fra Gulvet til Loftet streifede disse Lustens Børn og sandt fun to vaagne Sjæle derinde.

Ogsaa i det tapetserede Kammer i det østlige Taarn, med den høie forgyldte Seng i Alkoven, snege Straalerne sig ind, matte og blege, ligesom svækkede og forjagede af det stærkere kunstige Lys, der stod paa Bordet.

Bed dette Bord sad en Pige med Haanden under Kinden. I den anden Haand holdt hun en Rose, — det var et Kjærlighedspant, som hun hemmeligt havde tilbyttet sig for en anden Rose — en stum Bebreidelse for opvakt Tvivl — et Tegn til Forsoning og et nyt Løfte. Et Elskovspant — forstrækkes ikke, I kydske Straaler — der er Noget ved Eder, der er saa beslægtet med Kjærlighed. Men see! Haanden omfatter Blomsten frampagtigt, den skjuler den ikke ved Barmen, den trykker den ikke til sine Læber, den kaster den lidenskabeligt bort.

„Hvor længe“ — mumlede Pigen hestigt — „hvor længe skal det vare! O, at Willien her ikke skal kunne aflorte een Time!“

Derpaa stod hun op, gik frem og tilbage i Bæ-

relset, nølede vel hver Gang hun kom forbi en vis Nische i Værelset, men gik tvivlsraadig atter og atter forbi den.

Hvad indeholdt denne Nische? Kun Bøger. Hvad kunne Bøger lære Dig, blege Pige? — Hendes Skridt blive fastere; nu staaer hun stille. Den Haand, som før saa frampagtigt havde trykket Blomsten, griber nu en af Bøgerne. Hun sætter sig ved Bordet, seer i Bogen. I Straaler! Stjerneglands og Maanenskin læser jo gjerne, hvad de Elskende læse ved den stille Lampe. Men dette er ingen Elskovssang, intet af de hellige Ord, der opmuntre til Taalmod og Haab. Hvad har Du, unge, blomstrende og kraftige Pige at skaffe med Lægenes Lærer, med Diagnose, Symptomer og Sygdomme? Med kolde Blikke flyver hun hen over Skildringen af Forbudene for en frygtelig Fjende, naar han meest nærmer sig, de Baner, der lokke ham — de advarende Kjendetegn, der gaae foran ham. Den, hvis Rigdom skal gøre hende fri, har allerede anden Gang haft et Anfald, og dog døer han ikke, men vedbliver endnu at leve. Hun lukker Bogen og beregner med roligt Overlæg de Dage og Timer, hvori han endnu kan leve. O, gys tilbage, I Straaler! Kjærligheden er vanhelliget. Medens Haanden holdt Rosen, var Tanken iblandt Dig.

Men ogjaa i det i det modsatte Taarn beliggende Kammer, med det lille Vindue tæt under Taget, skinnede

Straalerne ind; der slumrede Barndommen. Stjerne-
glands og Maanefkin, I elste jo Barndommens Slum-
mer! Nu gaaer Døren op, og uden Larm sniger en
dunkel Skikkelse sig ind. Det er Faderen, han kommer
for at bevogte sin Søn's Sovn. Hellige Faderømhed!
O, var det Dig, der kom!

„Gabriel, vaagn op!“ — raaber en sagte, streng
Stemme, og en haard Haand ryster den Sovende.

Den meest slaaende Prøve paa de Nervers Kraft,
af hvilke det blotte dyriske Mod er afhængigt, er at
blive midt om Natten vaft af en dyb Sovn. Gabriel,
der saaledes blev opskrækket, robede imidlertid hverken
Angst eller Overraskelse. Han var ligesom hine spar-
tanske Drenge ikke ukjendt med Farer; med et kort
Skrig og et vildt Hop greb Drengen fat i Faderens
Strube. Dalibard kastede ham ikke uden Anstrengelse
fra sig, og et halvt bifaldende halvt ironisk Smil spillede
i Maanefkinnet om hans Læber.

„Stille, unge Tiger!“ — sagde han; — „Vær
stille, og hør mig!“

„Er det Dig, Fader?“ — sagde Gabriel; — „Jeg
tænkte — jeg drømte —“

„Nu vel — tænk og drøm kun, at en Mand hvert
Dieblig maa være beredt paa at forsvare sig.“

„Gabriel!“ — vedblev den blege Lærde, idet
han satte sig paa Barnets Seng, — „fæst dine Dine
paa mine, — kom nærmere, saa Maanen kan skinne

paa Dig — see paa mig! — Fæst! — Saaledes! Har Du ikke spillet falsk med mig? Er Du ikke Lucretias Spion, medens Du foregiver at være min? Jo, saaledes er det, dit Die har robet Dig. Hør nu, hvad jeg vil sige Dig! Du er langt forud for din Alder i Charakter og Klogskab. Hvad foretrækker Du? Et jammerligt Tag-kammer i London med grov Kost og daarlige Klæder, — eller denne Bolig, den Pragt og Uppighed, den Atmosfære af Rigdom, der omgiver dette Huus? Vælg!”

„Saa vælger jeg, hvad Du ønsker jeg skal vælge“ — sagde Drengen — „det Sidste.“

„Jeg troer Dig; men læg endnu Mærke til een Ting; Du elsker mig ikke; det er naturligt — thi Du er jo Clara Verneys Søn. Du har bildt Dig ind, at Du kunde og vilde hindre mig i mit Frieri til Lucretia Clavering og frydse mine Planer; jeg veed nok, at Lucretia har Penge, søde Ord og Løfter, hvormed hun kan vinde Hjerterne. Nu siger jeg Dig oprigtigt, hvilken min Hensigt er med Pigen. Jeg vil ægte hende og blive Herre over hendes Huus og hendes Gods. Lykkes det mig, saa deler Du min Lykke med mig. Derjom Du ved Ord eller Blif forraader mig for Lucretia, tilintetgjør Du min Plan og arbejder imod vor egen Lykke og for vor Ruin. Bild Dig ikke ind, at Du, naar jeg er styrtet, vil kunne redde Dig selv. Fordriver man mig herfra, — hvortil Du kan bringe det, — saa maa Du dele min Skjebne, og Du vil, læg vel Mærke

dertil, blive et Offer for min Hævn. Fra det Dieblif ophører Du at være min Søn — og bliver min Fjende. Du fjender mig!”

Hvor uforsærdet Drengen end var, gyste han dog ved disse Ord. Men efter et Dieblifs Taushed svarede han med Eftertryk:

„Fader, Du har læst i mit Hjerte. Jeg er bleven overtalt af Lucretia, — hun har forloffet mig — til at holde Dig med Dig, idetmindste naar Du er hos Sir Miles. Jeg vidste, at dette hang sammen med Hr. Mainwaring. Nu, da Du har betroet mig din Plan, vil jeg være oprigtig imod Dig, — tro mig, Du behøver ikke at true mig.”

Faderen saae ham igjen stivt i Dinene og syntes ret tilfreds med det Blik, han mødte.

„Betænk idetmindste, at det er din egen Fordeel at være oprigtig; det er ingen Trudsel, men snarere et Haab, jeg giver Dig. Læg Dig nu til at sove, og tænk paa, hvad jeg har sagt.”

Han traf Gardinet, som han havde slaaet tilside, igjen til og listede sig ligesaa sagte, som han var kommen, ud af Værelset. Drengen sov imidlertid ikke ind igjen. Havesyge, Lumskhed og slet ledet Uergjerrighed arbeidede i hans Hjerne. O, gys tilbage, I Himmelstraaler! Paa dette Barns Pande lege de Dæmoner, der ere gaaede tilsengs med hans Fader.

Olivier Dalibard stjal sig hen til sit Bærelse, der laae tæt ved. Væggene der vare bedækkede med Bøger i de forskjellige Sprog og Vidensskaber. Maanestien og Stjerneglands! I elste jo den Lærdes midnatlige Genksomhed. Provençalen gik sagte til Vinduet og saae ud. Alt aandede Stilhed: de lydlose Træer, de skinnende Statuer, den næsten hvidagtige Grønning, der var omgiven af Masser og Skygger. Hvorpaa tænkte nu denne Mand? Ikke paa denne Scenes Ende, der laae for ham, ikke heller paa den gaadesulde Fremtid, om hvilken Stjernerne saa gjerne tilhviiste Sjælen. Nei, hans Erindring svævede mørk omkring i en stormfuld og afskyelig, med Skændsler og Forbrydelser besudlet Fortid, i hvilken han med grusom Klogskab, med samvittighedsløs Forvovenhed havde lagt Plan paa Plan, der alle vare strandede, alle blevne til Intet, alle styrtede sammen i Ruiner. Han havde ført Krig med det Gode, og det Gode havde seiret. Men denne Bevidsthed rørte ikke hans Samvittighed og oplyste ikke hans Fornuft. Vel overvældede en trykkende Følelse af Afsmagt ham, men den gjorde ham rasende, ikke forsagt. Langtira at anerkjende det Godes Overlegenhed, som Intet i Rængden formaaer at modstaae, meente han, at han endnu besad fuldkommen Raadighed over det Onde, over hele Helvedes Arsenal. Det forstaaer sig, han kjendte hverken Godt eller Ondt. Begge Dele vare i hans Dine fun Sjælens og Villiens tjenstvillige Mander, Slaver af Tryllemagten.

„Men er jeg da,“ — spurgte han sig selv, — „virkelig i Besiddelse af Tryllemågens Hemmelighed? Hvorledes gaaer det til“ — tænkte han, idet han utaalmødt traadte tilbage fra Vinduet, — „at jeg her, hvor Udfaldet syntes saa sikkert, saa vist, dog igjen bliver skuffet og bedraget? Her, hvor enhver Reilighed tilsmilede mig, hvor jeg kunde lede Sindet og ligesom danne Naturen? Og det Almindeligste, man møder i sædvanlige Menneskers Hverdagsliv, en uventet Medbeiler, og det endda en Medbeiler af den Art, jeg for længe siden har lært at foragte, — en af hine Komædieelskere uden Charakter, men ung og med en smuk Mæsse — ja, en Saadan træder op og kaster med eet Blik den Bygning overende, som jeg i flere Aar har opført med saameget Besvær.“

Idet han tænkte saaledes, lagde han sin Haand paa en lille Daase, der stod for ham.

„Ja her,“ vedblev han, idet han slog paa Daaset, der gav en huul Klang: — „her gemmer jeg Nøglen til Liv og Død. Daare! og din Magt over Hjertet strækker sig dog ikke længer end til at bringe det til at standse for evigt. Skulde de gamle Hedninge da virkelig have taget Feil? Gives der ingen Elskovsdrif, som formaaer at give Følelserne en anden Retning? Kun een eneste Streng i en Piges Hjerter gjælder det om at bevæge, og alt det Dvrige er mit — Alt, Forde-

gods, Rang og Magt — alt det Dvrige er afhængigt af dette Laag."

Tilhyl Dig, o Maane! Bæver tilbage, I Stjerner!
 Beskinner ikke med Ederes frie, hellige, milde Glands
 et Ansigt, der er blegt af Tanke om Mord!

Tredie Capitel.

Samtaler.

Den følgende Dag viste Sir Miles sig ikke ved Frokosten; han var ikke syg, men han havde isinde at give nogle Audientser, og i saadanne Tilfælde pleiede den gode gamle Herre at forberede sig. Han hørte til en Skole, i hvilken Stivhed og ceremonielt Væsen var blandet med megen Hjertelighed og Godmodighed, ret i Mod sætning til Herr Vernon, af hvem Sheridans Charles Surface er en beundringsværdig tro Copi.

Sir Miles's Værelse var egentlig det Stadseværrelse, der i de gamle Inventarier blev kaldet Kong Jacobs Kammer. Det laae i første Etage og stødte til Maleriværelset, der i sin yderste Ende førte til en Corridor,

gjennem hvilken man kom til det fornemste Sovestue. Da Sir Miles ikke gjorde noget af tomme Pragt-værelser, havde han uden Betænkning valgt sig dette, der med Undtagelse af Storstuen var det smukkeste i hele Huset, til sit eget og ladet sin Seng, der blev skjult af et høit Skærmbræt, sætte derind, men ladet det øvrige Rum fylde med sine italienske Antiker og andre Sjeldenheder, og sine Malerier hænge op paa de med forgyldt Cassian betrukne Vægge.

Hans fornemste Grund til dette Valg var det tilstødende Galeri, der ved sin Veir gav ham Leilighed til at erstatte sin sædvanlige Spadseregang. Han vidste, hvor mange Skridt han behøvede at gjøre ved Hjælp af sin Krykke for at tilbagelægge en Mil og fandt dette Middel meget beqvemt. Det morede ham ogsaa i eensomme Timer at betragte sine Forsædres Portraiter; han havde derfor med from Urefrygt ladet dem blive paa deres gamle Pladser og hellere fordeelt sine florentinske og venetianske Mesterværker i Sovestuen og Dagligstuen, thi han kunde ikke beslutte sig til at fordrive sine Forsædres stive Halskraver, Fiskebeensskjorter og Bamser af Galeriet. Ja, man vilde endog vide, at den gamle Herre, naar han vilde skjænde paa en Undergiven eller irettesætte en Forpagter, lod denne føre igjennem Galeriet til sit sanctum, for desto bedre at forberede den Skyldige ved en saa alvorlig Vandring og ved den Be-

vidstthed, at den lange Række af Herrerne af St. John saae ned paa ham, bringe ham til at erkjende sin Uret.

Igjennem dette Galeri fulgte nu den unge Ardworth efter en pudret Tjener; af og til stod han forundret stille foran et særdeles barsk Billede; men endnu mere forundrede han sig over, at hans Støvler, der ellers aldrig knirkede, vare saa veltalende netop paa dette Gulv! dog nærede han ingen Frygt eller Befymring, men han var kun nysgjerrig efter at vide, hvad den gamle Herre vel kunde ville ham. Men endog de sidste Spor af Uærbødighed forsvandt, da han var traadt ind i Baronettens Værelse og denne, efterat han havde lukket Døren, kom ham imøde, greb hans Haand, rystede den med et venligt Smil og uden at bruge det stive Udtryk „Herre“ sagde:

„Ardworth, Sir! dersom jeg, før end jeg saae Dem, nærede en lille Fordom imod Dem, saa har De nu overvundet den. De er et smukt, mandigt, flogt ungt Menneske, og dersom en gammel Mands gode Ønsker ikke ere noget ondt Barsel for en Unges Fremtid, saa kan De gjøre Regning paa mine.“

Ardworths Pande blev rød, og der stod Taarer i hans Øine; han vilde tale, men han var saa rørt, at hans Stemme kvaltes, og han fremstammede et neppe forstaaeligt Svar.

„Jeg har ønsket at lære Dem at kjende, for at jeg selv kunde være i Stand til at bedømme, hvilken Løbe-

bane der er Dem den kjæreste og meest passende. — Deres Fader var Militair. Hvad mener De om en Bataillon?"

"O, Sir Miles! det er Maalet for mine dristigste Duffer! Alt, kun ikke Jurist eller Geistlig. Alt, undtagen Skrivebordet og Kræmmerboutiken!"

Baronetten flappede ham fornøiet paa Skulderen —

"Ja, ja, seer De! Vi Adelsmænd — thi Ardwortherne ere af god Adel — vi Adelsmænd forstaae hverandre. Mellem os sagt har jeg aldrig gjort meget af Lovfyndigheden — og en Mand af Stand burde aldrig lægge sig derefter, — at lade sig betale for Løgn, sy, det er jammerligt, skammeligt! Intet mere derom! Kirken — vor Moder Kirken — jeg ærer den, — men hvor god maa man ikke være for at prædike for Andre — bedre end De og jeg, ha! ha! ha! — Altsaa, De vil være Soldat? Godt, her er et Brev til Generalstaben; vend tilbage til Staden; Deres Sag er afgjort, og hvad Deres Ekviperung angaaer, saa læs denne lille Bog, naar De har Leilighed dertil!"

Og med disse Ord paanødte Sir Miles ham en lille Lommebog.

"Men, tilgiv mig, Sir!" — sagde den unge Mand ganske forvirret — "hvilken Fordring har jeg paa Deres Udelmodighed, Sir Miles? Jeg veed, at min Onkel har fornærmet Dem."

"Det er Deres Fordring, Sir!" — sagde Sir

Miles alvorlig — „Jeg kan ikke leve ret længe,“ — tilføiede han, ikke uden et Anstrøg af Sørgmodighed, — „og jeg vilde gjerne skilles fra Alle i Fred. Maaskee har jeg fornærmet Deres Onkel. Hvis saa er, hører han mig vel nu og tilgiver mig.“

„O, Sir Miles!“ — raabte den ubetænksomme, ædelstænkende unge Mand — „og min lille Vejesøster Susanne, Deres egen Søsterdatter!“

Sir Miles traadte stolt tilbage, men det Udbrud, der havde fornærmet ham, kom saa øiensynligt fra Hjertet og var baade derfor og ifølge den unge Mand's Ube-
kjendtskab med Verden saa tilgiveligt, at han svarede rolig og alvorlig, men uden Brede:

„Ingen, min Kjære! tør tilstaae Andre den Ret at berøre hans Familieanliggender. Jeg haaber, at jeg skal være retfærdig imod den stakkels unge Pige, og dersom vi ikke skulde sees igjen, saa lad os tænke vel om hinanden. Gaa nu, min Knøs! og tjen dit Land og din Konge!“

„Jeg skal gjøre, hvad jeg kan, Sir Miles! for at vise mig værdig til Deres Gunst.“

„Bliv endnu et Dieblif! Som jeg mærker, er De en fortrolig Ven af den unge Mainwaring.“

„Det er et gammelt Venskab fra Skolen af, Sir Miles!“

„Han vilde ikke være skiftet til Soldat, vel?“

„Dertil er han for aandrig.“

„Åh, han vil være Lovfyndig, troer jeg, han har en glat Tunge, taler godt for sig og — lyver, som om han blev betalt for det.“

„Jeg veed ikke, hvorledes den Lovfyndige betragter denne Sag, Sir Miles! men selv om De vil gjøre ham til Lovfyndig, er jeg vis paa, De vil tilstaae, at en er en retsaffinen Mand.“

„Virkelig, og ærlig?“

„Paa min Ære, jeg anseer ham derfor.“

„God Morgen da, og god Lykke! De maa ile med Deres Reise, thi som jeg seer af Bladene, opretter man det ene Regiment efter det andet, uagtet man bestandig taler om Fred.“

Med ganske andre Følelser end dem, med hvilke han var traadt ind, forlod Ardworth Sir Miles's Bærelse. Han skyndte sig til sit, for at ordne sine Sager, og medens han var beskæftiget dermed, traadte Mainwaring ind.

„Dnss mig til Lykke, min Ven! jeg vender tilbage til London, gaaer i Tjenesten — og bliver vel, hvis det er Guds Villie, skudt et eller andet Sted langt borte herfra, — o den gode gamle Herre! — Vær saa god at ræffe mig den Kappe der!“

Nogle Ord vare nok for at gjøre Mainwaring bekendt med hvad der var foregaaet. Da Ardworth havde talt ud, sagde Mainwaring med et Suk:

„Jeg vilde ønske, at jeg funde gaae med Dig!”

„Du? Det koster Sir Miles ikke mere end at skrive endnu et Brev til Generalitetet. Men, nei! Du meente jo selv, at Du var skiftet til noget Bedre end til at være Kanonføde, og dernæst — din Lucretia. — For Pokker, det gør mig ondt, at jeg ikke kan iagttage hende saaledes, som jeg havde lovet Dig; men jeg mener, at jeg har seet nok til at være overbevist om, at hun elsker Dig alvorligt. Da I veylede Blomsterne, troer Du maaskee, at jeg ikke saa Eder, — var jeg ikke snu? Med Vernon har hun drevet sit Spil! Men stille! veed Du vel, at den gamle Sir Miles har talt saa rørende til mig, at jeg var nær ved at græde? Gud velsigne Dig, min gamle Dreng, jeg var virkelig nær ved det, — veed Du, at jeg nu er nær ved at være rasende over, at Du forleder Pigen til at bedrage ham?”

„Jeg er selv rasende” — I dette Dieblif traadte en Tjener ind, for at sige Mainwaring, at han havde opsogt ham, fordi Sir Miles lod ham bede om at begive sig til hans Bærelse.

Mainwaring foer sammen, som om han var en Forbryder, der blev opfordret til at møde for Retten.

„Bær ikke bange!” hvisttede Ardworth til ham; — „Tro mig, han har slet ingen Mistanke til Dig. Din Haand! Naar sees vi igjen? Er det ikke selsomt, at jeg, der lige til nu i Theorien har været Republikaner, vil lade mig betale af Kong Georg til at stride imod

Franskmændene? Dog nu er der ingen Tid til at moralisere over saadanne Modsigelser, — John eller Tom, eller hvad I hedde, tag denne Vadsæk og bær den ned til Skovriderhuset!”

Og sprudlende af Sundhed, Mod og Munterhed ilede John Walter Ardworth sin nye Løbebane imøde.

Imidlertid tog Mainwaring langsomt sin Vej til Sir Miles's Bærelse. Ved Galeriet mødte han Lucretia, der kom ud fra sit Kammer.

„Sir Miles vil tale med mig,” — sagde Mainwaring med Eftertryk; mere kunde han ikke sige, thi Tjeneren stod allerede ved Indgangen til Galeriet for at bringe ham til sin Herres Bærelse.

„Ha! Men Du vil ikke sige et Ord, der kan forraade os!” — hviskede Lucretia til ham i en Hast. — „Bær nu ogsaa forsigtig med dine Blikke, og søg mig siden under Cedrene.”

Idet hun gik ned ad Trappen, saa hun paa det store Uhr, der var anbragt over den. „Kloffen er Elleve; Vernon er aldrig oppe før Tolv. Jeg maa see ham, før min Onkel lader mig kalde, thi det gør han han sandsynligviis, dersom han har fattet Mistanke.”

Hun nølede; derpaa vendte hun tilbage til sine Bærelser, ringede paa sin Jomfru, klædte sig paa, som om hun vilde gaae ud at spadserere, og sagde derpaa skjodesløst:

„Skulde Sir Miles spørge efter mig, kan man sige

ham, at jeg er gaaet til Præstegaarden og sandsynligviis kommer tilbage igjennem Landsbyen; jeg er her igjen Kloffen Gæt."

Lucretia tog virkelig Veien til Præstegaarden, men allerede paa Halvveien vendte hun om igjen, og idet hun listede sig tilbage igjennem Lunden bagved Huset, naaede hun ubemærket Bænken under Cedrene, hvor hun ventede paa Mainwaring. Ikke længe efter indfandt han sig ogsaa der. Han saa sørgmodig og tankefuld ud og syntes at være saa nedslaaet, at hun blev bange.

"Nu," — sagde hun frygtsomt, da han stod ved hendes Side, og greb hans Haand:

"O, Lucretia!" — udbrød han, idet han trykkede hendes Haand med lidenskabelig Hestighed, — men det var ikke Kjærlighed; — "Vi, eller rettere sagt, jeg har handlet meget urigtigt. Jeg har forledet Dem til at bedrage Deres Onkel, til at forvandle Deres Taknemmelighed imod ham til Hylteri. Jeg har været mig selv utro. Jeg er fattig og født i ringe Stand; men før jeg kom hid, var jeg rig paa Ære, og med Rette stolt deraf. Hvor er det ikke anderledes nu! Tilgiv, tilgiv, Lucretia! lad Drømmen have en Ende her! Vi tør ikke synde mere, thi vi begaae en Synd, og den største af Alle — Forræderi. Vi maae skilles ad; glem mig!"

"Glemme Dig! Aldrig! Aldrig! Nei aldrig!" — raabte Lucretia med undertrykt, men dyb Lidenskab.

Hendes Barm hævede sig; hendes Hænder, som han havde sluppet, foldede sig uvilkaarligt, hendes Dine fyldtes med Taarer, og saaledes stod hun, skjøndt piint af Lidenſkab og Fortvivlelſe, ſom et Billede paa blid og ſm Smerte.

„O, William! Siig hvad Du vil, gjør mig Bebreidelſer, foragt mig, thi jeg alene bærer Skylden. Siig hvad Du vil, blot ikke det eneste Ord, — tal ikke om Skilsmiſſe! Jeg har valgt Dig, opſøgt Dig, tilbødet Dig om Du vil, lad ſaa være! Men jeg flamrer mig til Dig. Du er mit Alt; ja Du alene kan — redde mig fra mig ſelv!“ — ſøiede hun nølende til og med huul Stemme — „Du veed ikke, hvad din Kjærlighed er mig — af, jeg vidſte det neppe ſelv. Førſt nu, da Du taler om Skilsmiſſe, har jeg følt det.“

Mainwaring følte ſig dybt bevæget ved diſſe glødende Ord; han var ſom ſønderreven af Smerte; han lod Hovedet hænge og bedækkede ſit Anſigt med ſine Hænder. Da følte han, hvorledes hendes Haand gjorde ſig Umage for at gjøre hans Hænder løſe; han lod hende raade, ſaae op og ſaae hende for ſine Fødder. Hans Hjerte, ja hele hans Sjæl rystedes ved at ſee det ſtolte Væſen i denne Stilling. Uvilkaarligt aabnede han ſine Arme, og hun ſank til hans Brøſt.

„Ikke ſandt, William! Du vil aldrig mere tale om Skilsmiſſe?“ — hulkede hun frampagtigt.

„Men hvad ſkulle vi gjøre?“

„Siig mig fremfor Alt, hvad der er forefaldet imellem Dig og min Onkel.“

„Jeg har kun lidet at fortælle, thi jeg kan kun gengive Ord, ikke Tone eller Blik. Sir Miles talte først venligt og opmuntrende med mig om min Fremtid, meente, at det var paa Tiden, at jeg tog en Bestemmelse, foiede med truende Eftertryk nogle saa Ord til om hvad han kaldte forsængelige Drømme og udsvævende Uergjerrighed, og blev, da han mærkede, at jeg skiftede Farve, bestandig foldere og alvorligere. Om han end ikke har opdaget vor Hemmelighed, Lucretia, har han dog en Anelse om min — Anmættelse. Tilfids sagde han ganske rørt, at jeg vilde gøre bedst i at vende tilbage til min Fader og raadsføre mig med ham; han lagde til, at han, hvis jeg foretrak Statens Tjeneste for Kjøbmandstanden, besad Anseelse nok til at kunne understøtte mine Ønsker. Kort sagt, han gav mig klart og tydeligt at forstaae, at mit Besøg her var til Ende.“

„Sagde han Noget om mig eller om Hr. Vernon?“

„O, Lucretia, kjender De ham da saa lidt? Hans Fordomme, hans Stolthed!“

Lucretia svarede ikke, og Mainwaring vedblev:

„Jeg indsaae, at jeg maatte reise, sagde Deres Onkel Farvel, og kom hid for at sige Dem Farvel for evig.“

„Stille! O, stille! Intet mere derom! Du vil vende tilbage til din Fader; det er maaskee ogsaa det Bedste,

— bort Haab er jo kun udsat, ikke tilintetgjort, og naar Du ikke er her, kan jeg desto bedre bortrydde enhver Mistanke, dersom en saadan virkelig finder Sted. Men jeg maa kunne skrive Dig til; vi maae kunne skrive til hinanden! O, William! Min elskede William! skriv ofte, skriv venligt, sig blot i hvert Brev, at Du elsker mig, kun mig, at Du vil have Taalmodighed, at Du vil haabe!”

„Bedste Lucretia!” — sagde Mainwaring smt og rørt ved den lidenskabelige Alvor i hendes Bøn: „Du glemmer, at Brevtasken altid først bliver overgivet til Sir Miles. Han kjenner min Haand. Og, hvem vil Du overgive dine Breve?”

„Det er landt!” — sukkede Lucretia nedslaaet. Der opstod en Pause. Men pludseligt raabte Lucretia, idet hun fornøiet hævede sit Hoved: — „Men din Fader boer jo ikke langt herfra, neppe fire Mile borte? Vi kunne jo let bestemme en Plads ved den yderste Ende af Parken, tæt ved Beien, som gaaer igjennem den store Skov, hvor jeg kan bringe mine Breve hen, og hvor jeg kan finde dine.”

„Men ogsaa det kan kun skee sjeldent. Dersom Sir Miles's Tjenestefolk lagde Mærke til mig —”

„O, William! William! er det Kjærlighedens Sprog?”

„Tilgiv mig! Jeg tænkte paa Dig.”

„Kjærlighed tænker ikke paa Andet end sig selv;

den glemmer endog den elskede Gjenstand, frygter ingen Fare og vover ved enhver Hindring," — sagde Lucretia, og idet hun strøg sit Haar af Panden, søiede hun til med mørk og vild Mine: — „Vær ikke bange for min Skyld; jeg vil vide at beskytte mig selv; ja, medens jeg taler med Dig her, tænker jeg, — ja, har jeg tænkt paa den bevidste Blads. Du erindrer den hule Eg nederst i Dalen, hvor man siger, at Guy St. John skjulte sig for at undgaae Fairfaxes Soldater. Hver Mandag vil jeg der lægge et Brev i det hule Træ; hver Tirsdag kan Du hente det der og lægge et andet i Stedet. Det er kun een Gang om Ugen og altsaa uden al Fare.“

Vel lod Mainwaring's Samvittighed sig høre endnu, men han havde ikke Kraft nok til at modstaae Lucretias Onske. Hendes mægtige Charakter berørte netop hans svage Side, hans Blødhed, hans Frygt for at saare et andet Hjerte, den Overvindelse, som det kostede ham at sige Nei, en Feil, der saa ofte er den eneste Aarsag til altfor frygtsomme Gemytters Ulykke.

Efter nogle opmuntrende, lidenskabelige og tillidsfulde Ord af Lucretia og et noget tvungent Svar af Mainwaring, der dog røbede inderlig Hengivenhed og Taknemmelighed, skiltes de Forlovede ad.

Mainwaring havde allerede før sin Samtale med Lucretia sørget for, at hans Ruffert blev bragt til hans Fader, og han fulgte derfor som en rast Fodgænger

Stien igjennem Dyrehaven, gik forbi det hule Træ i Dalen, som i Almindelighed blev kaldet Gyns Eg, og naaede endelig gjennem Skove og over hyppige Marker den Stad, i hvis Middelpunkt det anseelige Huus laae, hvor hans virksomme, flittige Fader boede.

Lucretia fulgte den Elskedes skønne Skikkelse, — thi han var virkelig saa smuk som Noget, der nogen- sinde har fængslet en Piges Bine — indtil han forsvandt for hendes Blikke; derpaa traadte hun ud af Cedrenes Skygge i den lysere Deel af Haven, og allerede i denne korte Tid var det lykkes hende fuldkommen at blive Herre over sine Følelser og at gjenvinde sin rolige og alvorlige Holdning. Paa Terrassen saae hun Vernon, der nylig havde forladt sit Bærelse, hvor han altid spiste Frokost alene. Han laae mageligt udstrakt paa en Bænk for at varme sig i Solen. Ligesom de Fleste, der have nydt Livet for tidligt, var han om Morgenens ikke den samme som ellers. Først henimod Klokken tre om Eftermiddagen vaagnede hans Livsaander, der ved Lampens hævdede sig til Feberhede; før den Tid var han slap og udmattet. Med hule Bine og indfaldne Kinder, som man saa ofte møder hos dem, der bringe Bacchus altfor hyppige Offre, afgang Charles Vernon sine blege Læber et Smil, idet han med Møie reiste sig og rakte sin Cousine tre Fingre imøde.

„Hvor har De været? Maaskee har De været henne at frastjæle Roserne deres Farve? De har netop det

rette Rosenskjær — netop nok, hverken for meget eller for lidt. Sir Miles har allerede sendt sin Kammertjener efter Dem til Præstegaarden og ladet den tykke Tjener gaae igjennem Landsbyen, og jeg er opstillet her som en trofast Vægter for at see efter den ælskværdige Landstrygerste.“

„Hvem længe da saa meget efter at tale med mig?“ — sagde Lucretia med sit sædvanlige fortryllende Smil.

„Ridderen af Laughton tilstaaer, at han længe efter Dig, o Jomfru! — Ridderen af det blødende Hjerte længe endnu mere efter Dig; — tør han tilstaae det?“

Og med en rigtignok ikke af Kjærlighed zittrende Haand, — thi hans Haand pleiede altid at ryste for Frokosten og den styrkende Madeira, — førte han hendes til sine Læber.

„Allerede igjen Smigrerier — Ord, forsængelige Ord!“ — svarede Lucretia, idet hun saa undseeligt til Jorden.

„Hvorledes kan jeg overtøde Dig om min Oprigtighed, naar Du ikke vil tage mit Liv til Pant, Pige af Laughton!“

Og træt af at staae traß Charles Vernon hende sagte ned paa Bænken og satte sig ved Siden af hende. Endnu bestandig vare Lucretias Dine fæstede paa Jorden, og da hun taug, følte Vernon, der undertrykte en

Gaben, Trang til at fortsætte. Der var i dette Dieblif aldeles intet Frygteligt i Lucretias Væsen.

„I Sandhed,“ — tænkte han; — „jeg troer, det dog er bedst, at jeg tager Arvingen; jo før Alt er afgjort, desto før kan jeg vende tilbage til Brook-Street.“

„Det vil maaskee sætte Dem i Forundring, min skønne Cousine!“ — vedblev han høit, — „ja, det maa forekomme Dem unaturligt, at jeg efter neppe at have været her i en Uge og neppe i fjorten eller femten Timer glædet mig ved at være i Deres Nærhed, allerede føler mig drevet til at udtale, hvad der opfylder mine Tanker; men vi Odelande kunne nu engang ikke gaae langsomt til Værks, ikke engang naar vi ville frie. Altsaa ved den søde Venus, hulde Cousine! De seer fortryllende ud! Deres gode Onkel, Sir Miles, vil tilgive mig alle mine Feil og Daarskaber under den Betingelse, at De vil paatage Dem at forbedre mig. Vil De paatage Dem denne ikke lette Opgave? Jeg er ingen Synder under en Helgens Masse. Min Formue er fløiten; min Helbred er ikke den stærkeste; men en ung Enkes Stilling er ikke saa slem. Naar jeg er rast, er jeg munter, og jeg er ikke altfor utaalmodig, naar jeg lider. Jeg skuffer aldrig den Tillid, man skjænker mig. — Kan De nu betrore Dem til mig?“

Det var en temmelig lang Tale; Charles Vernon var ogsaa meget glad, da han havde bragt den til Ende. Den Aabenhjertighed og Redelighed, som hans Ord

aandede, vilde have rørt mangt et Hjerte, der hidtil havde viist sig koldt imod ham; en vis indre Bevægelse havde virkelig ogsaa oplivet hans Dine og Kinder. Trods alle de Udelæggelser, som et udsvævende Liv havde anrettet i hans Ansigtstræk, vare de dog endnu interessante; ogsaa havde hans Tone og Bevægelser beholdt noget Mandigt. Men Lucretia havde ikke hørt Andet af hele hans Erklæring, end at hendes Onkel billigede hans Frieri. Dette var Alt, hvad hun ønskede at vide, og hvorimod hun nu søgte at beskytte sig.

„Deres Aabenhjertighed, Hr. Vernon!“ — sagde hun, idet hun undgik hans Blik, — „har Krav paa, at jeg ogsaa er aabenhjertig imod Dem. Jeg tør derfor ikke lade, som om jeg ikke havde forstaaet Dem; men De har overrasket mig — jeg var slet ikke forberedt derpaa. De maa give mig Tid — til at overlægge!“

„Dertil er Landlusten ikke passende; det kan De mere behageligt gjøre i Staden.“

„Saa vil jeg vente, til jeg kommer til Staden.“

„O, De gjør mig til den Lyffeligste og Taknemmeligste af alle Dødelige,“ — raabte Vernon med en let Knæbøining, der syntes at sige: „Antag det for, at jeg har knælet for Dem;“ ligesom en høflig Angriber, der ved en Bevægelse med Haanden synes at sige: „Ansee Dem for kastet af Hesten!“

Lucretia, der med al sin Forstand dog ingen Sands

havde for Luce, traadte nogle Skridt tilbage og saae virkelig forundret paa ham.

„Jeg forstaaer Dem ikke, Herr Vernon!“ sagde hun med streng Alvor.

„Tillad mig idetmindste at smigre mig med den Tanke, at jeg har forstaaet Dem!“ — svarede Vernon med uroffelig Selvtillid; — „De vil vente, til De er i Staden, det vil sige, til Dagen efter vore Hvedebrødsdage, naar De vaagner op i May-Faer.“

Endnu før Lucretia kunde finde noget Svar, saae hun den utrættelige Tjener komme for at bringe hende det Budskab, som hun havde ventet, at Sir Miles vilde tale med hende. Hun svarede i Hast, at hun snart skulde komme, og neppe var Tjeneren igjen gaaet ind i Huset, førend hun svarede Vernon med en noget fremtvungen Frimodighed:

„Om jeg ogsaa, Herr Vernon, har misforstaaet Deres Ord, troer jeg dog ikke at have taget Feil af Deres Charakter. De kan umuligt ville drage Fordeel af min Hengivenhed for min Onkel og af den blinde Lydighed, som jeg skylder ham, for at bevæge mig til et Skridt, som jeg — som jeg endnu ikke har haft Tid til behørigt at overveie. Dersom De virkelig ønsker, at min Tilbøielighed derved skal spørges tilraads, at jeg ikke blot — tilgiv mig dette Udtryk — skal betragte mig som et Offer for min Formynders Familiestolthed og min Friers interesserede Hensigter, saa —“

„Min Dame!“ — raabte Vernon rødmende.

Tilfreds med den Birkning, som hendes Ord havde gjort, vedblev Lucretia rolig:

„Dersom jeg, med saa Ord, virkelig tør vælge frit her, hvor min Lykke staaer paa Spil, maa De ikke trænge ind hverken paa mig eller paa Sir Miles. Tilstaa mig endnu nogle Maaneders Frist, og jeg vil vide at skatte Deres fine Følelse.“

„Miss Glavering!“ — svarede Vernon med den Stolthed, der var egen for Familien St. John; — „det saarer mig dybt, at De finder en saa alvorlig Appel til min Ære nødvendig. Jeg kjender altfor godt Deres Udsigter og min egen Armod; men tro De mig, jeg vilde ubetinget foretrække at sygne hen i et Fængsel fremfor at berige mig ved at gjøre Bold paa Deres Tilbøielighed. Tal blot et Ord, og jeg skal selv, som det sommer sig en Mand og en Adelsmand, beskytte Dem imod Sir Miles's Brede og vide at gjøre Afkald paa en Ære, som jeg iandhed føler at jeg er meget uværdig til.“

„Men jeg har fornærmet Dem;“ — sagde Lucretia venlig, idet hun vendte sig fra ham for at skjule den Glæde, hun følte; — „tilgiv mig, og som et Beviis derpaa ræk mig Deres Arm og ledsag mig til min Onkels Bærelse.“

Med den Stivhed, der var Sir Miles egen, snarere end med sin egen frivole Lethed, bød Vernon,

idet han bukkede dybt, sin Cousine Armen, og Begge gik ind i Huset. Ingen af dem talte et Ord, da de gik op ad Trappen. Først da de vare i Galeriet, sagde Vernon: „Men, Miss Clavering, hvad er Deres Onske? Paa hvilken Fod skal jeg blive her?“

„Vil De tillade mig at afgjøre det?“ svarede Lucretia, men holdt inde med en meget snildt fremfunstlet Forvirring, som om det nu først blev hende klart, at Retten til at afgjøre ogsaa var Ret til at haabe.

„Betragt mig idetmindste som Deres Slave!“ — hviskede Vernon, idet hans Dine hvilede paa den uforglignelige Hals, der i dette Dieblif var halvt og meget fordeelagtigt bortvendt fra ham, og han begyndte foruden den Beundring, som han skjænkede Kjønnen i Almindelighed, ogsaa at føle Interessse for et Frieri, der, efterat have saaret hans Egenfjærlighed, nu syntes at smigre den.

„Saa vil jeg gjøre Brug af min Forret, naar vi sees igjen!“ — svarede Lucretia, og hermed traf hun sagte sin Arm ud af hans og forlod ham omtrent midt i Galeriet for at begive sig til sin Onkel.

Mørk og med den tungsindige Alvor, som vore henfarne Forsædres Billeder paa en hemmelighedsfuld Maade kunne synes at antage, saae de blege Billeder af den gamle Familie ned paa Lucretia. For ædle Gemytter, som stræbe opad, gives der ingen kraftigere Opfordring til

Retskaffenhed, Sandhedskjærlighed og tilladelig Uergjerrighed end de stumme og alvorlige Rammer, fra hvilke vore Forsædre, som Døden ligesom har gjort til vore Hushguder, see ned paa os.

Det er, som om de betroe os deres ubesmittede Navns Ære. De tale til os fra Graven, og naar vi høre paa deres Røst, blive de vore Skjælsengle og lære os, deres Arvinger, at opretholde Familiens Ære og Stolt-
hed paa en værdig Maade.

Men Lucretia med sit haarde Sind og sin Værdom foragtede hiin Poesi, der tilhørte en reen Følelse, som smaalig Svaghed. Netop fordi hun selv var den Stolteste af de Stolte, saae hun med Ringeagt ned paa de Hedengangnes Dyder, Tapperhed og Viisdom. Saaledes kun beskæftiget med List og Rænker gif hun forbi de gjæve, pletsfrie Hedenfarne. Vernon derimod stod, da han var alene, et Dieblis hensesunken i Tanker, og overveiede det, der var foregaaet imellem ham og den skjønnne Arving. Idet han langsomt gif tilbage, mønstrede hans Øie Forsædrenes anseelige Række.

„Ja,“ — mumlede han i Skjægget, — „dersom jeg havde tilbragt min Drengaalder i dette gamle Galeri, vilde maaskee Hs. kongelige Høihed have mistet en god Svirebroder, men Hs. Majestæt derimod have vundet en brav Kriger og sikkert en værdigere Undersaat. Egter jeg denne Pige, og Himlen skjænker os en Søn, skal han idetmindste en Gang om Dagen gaae igjennem

dette Galeri, førend man banker Latinen i ham."

Lucretias Samtale med hendes Onkel var et Meesterstykke af Klogskab. Hvilken Skade, at en saadan Kunst, en saadan Snildhed skulde spildes i vore almindelige Dage og paa saa ubetydelige Ting, medens de blandt Medicæerne vilde have hævet sig til historisk Betydning.

Hendes Onkels Aabenhjertighed var hende en Borgen for, at han uden Omsvøb vilde tage fat paa den Gjenstand, for hvis Skyld han havde ladet hende falde, og hun yttrede derfor slet ingen Misfornøielse, da den gode Mand kyssede hende ømt og spurgte, om Sir Charles Vernon turde haabe at vinde hendes Gunst. Hun vidste ogsaa, at hun ganske rolig kunde sige Nei, og at hun aldrig vilde blive tvungen til et Giftermaal imod sin Willie.

Med Hensyn til Vernon var hun altsaa sikker; men hun vilde endnu mere; hun ønskede at bortrydde enhver Mistanke om, at hendes Hjerte ikke mere var frit, og ganske at bortlede Sir Miles's Tanker fra Mainwaring, thi den gamle Baronet kunde let fatte Mistanke om, at hun forfæstede sin Fætters Frieri, fordi hun hemmeligt begunstigede en Anden. Og dette var endnu ikke Alt. Hun betænkte, at dersom det var Sir Miles's alvorlige Ønske at see hende gift før sin Død, vilde den Kurv, hun gav Vernon, ikke befrie hende for en ny Ægte-

skabs-candidat, med hvem hun ikke saa let vilde blive færdig, medens Vernon nu endog kunde tjene hende til Skjold imod saadanne besværlige Anmodninger. Derfor svarede hun meget venligt og med tilsyneladende Bestendighed, da Sir Miles gjentog sit Spørgsmaal, at Herr Vernon havde mange Egenskaber, der talte til Fordeel for ham, og at han foruden disse Fortrin besad et, der i hendes Dine var det første, nemlig hendes Onkels Samtykke og Bifald.

„Dersom blot,“ — lagde hun til med naturlig Undseelse, — „hans Sæder ikke vare saa vilde og udsvævende; idetmindste siger man det om ham. Jeg selv kan ikke domme derom, men lægger min Lykke i min gode Onkels Haand. Men dersom det ikke er saa, og dersom Vernon alvorligt har i Sinde at forbedre sig, skulde det da ikke være flogt at prøve ham, og vel at mærke der, hvor der gives virkelige Fristelser, ikke her i det rolige Laughton, men i det tillokkende, forføreriske London? De har jo Benner der, som sikkert ikke vilde dølge Dem Sandheden enten i det Gode eller i det Onde. Jeg tillader mig kun at antyde dette Forslag og er redebon til at overlade Alt til Deres Skarpsindighed og Erfaring.“

Hørt af saamegen Føielighed og med Beundring for en saa forstandig Tanke, der, som han sagde, langt overgik hans egen i Correcthed og Klarhed, trykkede den gamle Mand under Glædestaarer sin Søsterdatter til sit

Hjerte og roste og takkede hende. Ja, hun havde ogsaa denne Gang fundet det Rigtige og valgt det Bedste; Himlen forbyde, at hun skulde blive opoffret til en uforbederlig Belystning!

„O,” — sagde den gode, aabenhjertige gamle Adelsmand, som umuligt kunde skjule en Tanke ret længe — „o, at tænke, at jeg blot eet Dieblif vilde gjøre Dig Uret, mit ædle, elskede Barn! Hvor kunde jeg ogsaa blot et Dieblif troe, at denne Mainwarings smukke Ansigt kunde faae Dig til at glemme, at — men Du bliver bleg!” — thi trods al sin Forstillelseskunst elskede Lucretia dog for hestigt til ikke at bæve ved det saa pludseligt udtalte Navn. — „O,” — vedblev Baronetten, idet han trykkede hende endnu fastere til sit Bryst og bøjede hendes Hoved tilbage, for at han kunde see Udtrykket i hendes Ansigt; — „o, hvis det havde været saaledes, vilde jeg have ynket Dig, ikke dadlet Dig; thi min Skjodesløshed alene bar Skylden. Ja, jeg vilde have ynket Dig, fordi jeg har bestaaet en lignende Kamp; jeg vilde have beundret og ynket Dig, thi Du har dine Forsædres Aand og vilde have vidst at overvinde din Svaghed. Tal! har jeg truffet Sandheden? Tal kun, og vær uden Frygt, mit Barn! — Du har vel ingen Moder; men i de fildige Aar antager en gammel Mand's Hjerte ofte noget af en Moders Omhed.”

Bestyrtet og forstrækket som Lærken, naar der nærmer sig Skridt til dens Rede, opbød Lucretia alle de

Kunster, der stode til hendes Tjeneste, for at lede sin Onkel vild.

„Nei, Onkel, nei! Jeg er ikke saa uværdig. De har miøthydet min indre Bevægelse.“

„Saa vidste Du maaskee, at han var indbildt nok til at hæve sine Onsker til Dig — den Nar! — og det var den Medlidenhed, som Qvinder pleie at føle ved saadanne Leiligheder, der gjorde Indtryk paa Dig, ikke sandt?“

Hurtigt overlagde Lucretia, om det var klogt at bestyrke ham i denne Mening. Paa den ene Side lyfede det hende rigtignok derved at besmykke den øieblikkelige Bevægelse, som hun ikke havde kunnet undertrykke, og ifald Mainwaring ved Ombytningen af deres Breve blev seet i Nærheden af Parken, kunde hans Omstreifen blive anseet for det sig selv saa gjerne bedragende Sværmeri, der er sædvanligt for haabløs Kjærlighed; men paa den anden Side maatte jo hans uigjenfældelige Forviisning fra Slottet være en naturlig Følge, hvis hun bestyrkede ham i hans Mening. En anden Besslutning traadte frem for hendes Sjæl, og det saa pludseligt, at hun neppe nøiede et Dieblif med sit Svar —

„Nei, dyrebare Onkel,“ — sagde hun med en Munterhed, der forjog enhver Tvivl af hendes Tilhørers Sjæl — „men Herr Dalibard har drillet mig med den Sag, og jeg var saa ærgerlig derover, at Deres Spørgsmaal mere vakte Grindringen om den fortrædelige Strid, jeg

i denne Anledning har havt med min Lærer, end om den stakkels undseelige Mainwaring. Tilstaa De det kun, Sir! det er ogsaa Herr Dalibard, der først har indgivet Dem denne sølsomme Mistanke."

"Nei, det veed Gud det ikke er! Dersom han havde understaaet sig at gjøre det, havde han været den længste Tid i mit Huus. Skulde det være Nogen, saa er det Vernon. Du veed nok, at sand Kjerlighed altid er skinsyg."

"Vernon!" — tænkte Lucretia; — "saa man han afsted, og det strax!"

Sagte snoede hun sig derpaa ud af sin Onkels Arm og satte sig paa en Tabouret ved hans Fodder. Det var hende ikke vanskeligt at føre Samtalen tilbage i den gamle sædvanlige Gang. og da hun slap bort, var det bestemt, at Vernon strax og uden Løfte eller Overeenskomst maatte vende tilbage til London, for der at bestaae sin Ild- og Band-Prøve, som hun nok følte at der ingen Udsigt var til at han skulde slippe seirrig fra.

Fjerde Capitel.

Guys Eg.

I tre Uger efter disse Begivenheder var eller syntes Livet i Laughton at være vendt tilbage til sin forrige næsten censjormige No. Vernon var reist bort med den Følelse, at den Prøve, man havde paalagt ham, var fuldkommen retfærdig; han tænkte ogsaa altfor retsskæfent til at ville aspreøse Onkelen eller Søsterdatteren nogen anden Forpligtelse end den, som streng Vessfølelse paalagde dem, idet de fordrede Prøven. Hans Hjerte og Grindring dvælede endnu trofast hos hans Maria; men hans Sandser, hans Indbildningskraft, hans Forsængelighed vare vakte. Skjøndt Vernon var fuldkommen fri for lav Egennytte, var han dog Verdensmand nok til at erkjende Fordelene af den Forbindelse, som Sir Miles først havde tilbudt ham, og som Lucretia selv ikke syntes at forkaſte.

Den Tid af Aaret, som den fornemme Adels pleiede at tilbringe i London, var egentlig forbi; dog befandt der sig endnu et vist Selskab der, i hvilket Charles Vernon især bevægede sig, hvorfor han da ogsaa sandt

Staden mindre øde end Landet. For en Forandrings Skyld gif han engang imellem til Brighton, som den Tid var for London hvad Bajæ var for Rom. Prindsen holdt et lystigt Hof i Pavillonen, og netop der var Vernons Atmosphære. Vel hørte han ikke til Prindsens Smigrere eller Snyltegjæster, men han var ham af Hjertet hengiven.

Intet er mere ugrundet end den Klage, som Digterne saa ofte lægge de Mægtige paa Jorden i Munden, at de ingen Venner have; hvis saa er, ligger Skylden hos dem selv; en Smule Venlighed og Hjertelighed, en Smule Aabenhjertighed trænger saa dybt ned, naar dens Straaler udgaae fra en Krone! Men Vernon var mere fast, end Lucretia ansaae ham for; saasnart han var opmuntret ved Udsigten til en Forening, der paalagde ham det som Pligt at sørge for et andet Væsens Lykke, sølte han ogsaa Alt, hvad han ved denne Tillid var Dinkel og Søsterdatter skyldig, og viste fastere Grundsætninger, end han nogensinde havde lagt for Dagen, saa længe det blot gjaldt hans egen Formue og hans eget Vel. Han opsogte vel sine gamle Venner og Svirebrødre, men han tog ingen Deel i deres vilde Liv, og med Undtagelse af de Drifkegilder, der den Tid vare saa hyppige og bleve anseete for meget tilladelige, tog Charles Vernon ikke Deel i nogen Udskielse, men syntes at være bleven en ganske Anden.

Ardworth var afgaaet med sit Regiment til sit

Bestemmelsessted, hvor der aabnede sig en vid Mark for hans Virksomhed. Mainwaring opholdt sig endnu bestandig hos sin Fader og havde aldeles ikke yttret sig for Sir Miles om sin Fremtid.

Olivier Dalibard tilbragte, som han pleiede, Morgentimerne paa sit Værelse; om Middagen og om Aftenen holdt han derimod Sir Miles med Selskab. Han undgik omhyggeligt at være ene med Lucretia, og denne gav ham heller ikke nogen Leilighed dertil. Gabriel fandt endnu som før sin Glæde i at afcopiere Sir Miles's Malerier, at tegne efter Naturen, skrive paa sit Værelse baade Vers og Prosa, — og aldrig viste han Nogen, hvad han skrev, — knibe Hundene, naar Ingen saae det, skyde efter de Ratter, der lode sig see i Lunden, under det Paaskud, at det skete for de unge Fasaners Skyld, drive omkring i Hytterne i Landsbyen, hvor han var afholdt, fordi han saae godt ud, men hvor han dog ikke kunde afholde sig fra at efterlade ødelæggende Spor af sin Nærværelse enten ved at støde en Theefjedel om og skolde Børnene med kogende Vand eller, hvad der var ham det Kjæreste, ved at saae to gamle Kjællinger til at skjændes.

Men disse Forretninger vare forbi, saasnart Lucretia kom til. Saasnart hun viste sig, slap han hende ikke mere af Syne, og naar hun i hans Fritimer om Aftenen tillod ham enten at opsoge hende ved Solens Nedgang i Haven eller i hendes Vndlingsnishe i Sel-

skabsalen eller at sætte sig hos hende, var han saa from som et Lam, venlig og indsmigrende som Amor, naar han vender tilbage til Psyches Fodder efter en ovengiven Jagt efter Nympherne. Og imellem disse ualmindelige Mennesker fandt virkelig den næste sentimentale Fortrolighed Sted, som ikke er saa sjelden imellem en smuk Dreng og en langt ældre Pige. Men her laae Tiltrækningskraften i Begges instinkt-mæssige Bevidsthed om et paafaldende Charakteerslægtsskab; saaledes ser man den unge Leopard uden Frygt lege med Hunpantheren.

Før Oliviers midnatlige Samtale med sin Søn havde Gabriel sluttet sig fastere til Lucretia, som hendes Medforbundne imod hans Fader, thi hans sande Følelser for denne hans nærmeste Slægtning var Afsky og Had, ja næsten vild Hævngjerrighed; dog vidste han at skjule disse under en ubetinget og hurtig Lydigheds Dække. Dersom Gabriel elskede noget andet Væsen paa Jorden end sig selv, var det Lucretia Glavering.

Det var hende, der havde smigret hans Eidskab for at gjøre Opsigt og at glimre! det var ogsaa hende, der havde bestemt den Dragt, der fordeeltigst fremhævede hans Skikkelse og gav ham det maleriske og kunstneriske Anstrøg, som han ved Synet af Titians og Vandyks Malerier længtes saa meget efter. Saaledes var det ogsaa hende, der skaffede ham Midler i Overflodighed til at tilfredsstille sine drengeagtige Luner.

Bisnop vendte hendes Gævmildhed sig nu straffende imod hende selv, thi hans naturlige Tilbøielighed til Odselhed udartede til en Last, og han tilsidesatte nu alle andre Hensyn for at kunne tilfredsstille sin Havesyge. Hun roste hans Tegninger, der, skjøndt de vare hans egne Opsindelser, virkelig vare noget Usædvanligt; hun spaaede ham, at han vilde blive berømt som Kunstner, henvendte ved sin Forkjærlighed og Udmærkelse alle Gæsternes Opmærksomhed paa ham og var, hvad der maaskee meest fængslede ham til hende, Marsag i, at Dalibard, for at skjule sin Ondskab for hende, behandlede ham med den faderligste Mildhed istedetfor med den udsøgte Strengthed, han tidligere havde anvendt.

Derfor havde Drengen ogsaa hidtil, som hun havde ventet, belønnet hende med en Hengivenhed, som hun haabede at skulle benytte imod sin Lærer, hvis det skulde falde denne ind at forvandle sig fra en afviist ringeagtet Frier til en intriguerende Medbeiler og hemmelig Fjende. Men nu, da han havde lært sin Faders Planer at kjende og saae det Haab for sig, at kunne opholde sig bestandig i Laughton og staae i et bestemt og indflydelsesrigt Forhold til Lucretia, og paa den anden Side Tilbagefald til en Fattigdom, som han tænkte paa med Afsky, — nu, da derhos Frygten for hans Faders Ondskab og Hovngjerrighed skrællede ham, betænkte han sig ikke et Dieblif paa at gaae ind paa Dalibards mørke Plan og vilde uden Srupler eller

Samvittighedsnag have tilføiet sin Belgjørerinde al optænkkelig Skade og alle mulige Lidelser. Saaledes ligner den Ondskab, som behøver Ondskab til sin Medforbundne, Edderkoppen, der udspænder sit Næt for at fange Fluer i det, men saa kan lokke en anden Edderkop deri, der fanger den listige Kunstner selv i det Garn, som den har udspændt for at fange en Anden.

Den unge Barney, der strax havde paataget sig rolig og utrættelig at efterspore enhver af Lucretias Bevægelser, havde allerede aflagt sin Fader en Beretning om to Besøg, som hun havde foretaget i den længst borte liggende Deel af Parken, — to Besøg paa een og samme Dag i Ugen; men han havde endnu ikke vovet sig nær nok til at opdage den Plads, som hun hver Gang havde begivet sig hen til, og da han havde henvendt hele sin Opmærksomhed paa Lucretia, var Mainwaring og hans hemmelige Brevvevling undgaaet ham. Dalibard befalede sin Søn at fortsætte sine Jagttagelser, uden dog at meddele ham sine fjernere Hensigter, om hvilke han endnu ikke engang var rigtig enig med sig selv. Thi sæt, at han virkelig opdagede en Forstaaelse imellem Mainwaring og Lucretia, hvorledes skulde han da, uden at skille sig ved hele Fordelen af sin Opdagelse, kunne underrette Sir Miles derom? Bilde Lucretia nogenfinde tilgive en saadan Fornærmelse? Og paa hvem funde hendes Mistanke falde uden paa den virkelige Ophavsmand? Et eneste Haab blev ham tilbage,

det nemlig, at det maaskee kunde lykkes ham at bortfjerne Mainwaring ved en Indflydelse, der var ham aldeles fremmed, og at han ved tilsyneladende Udelmodighed og Selvopoffrelse, idet han nemlig bevarede hendes Hemmelighed og underkastede sig sin Skjebne, kunde gjenvinde Lucretias Fortrolighed, for, naar det rette Dieblif var kommet, at bruge den til sin egen Fordeel imod Vernon. Thi Sir Miles havde gjort ham bekendt med den stiltiende Forpligtelse, som hun havde indgaaet overfor denne Frier, og han var overbevist om, at Lucretia vilde, naar der ingen Mainwaring var til i Verden, eller naar han var død for hendes Forhaabninger, langt hellere, trods al sin Forstillelse, overgive sig til en Modstander, som hun kunde drive sit Spil med.

Først naar Beviserne ere uimodsigeligt forhaanden, kan der lægges en fast Plan for Fremtiden, tænkte den snilde Provencaler og vedblev roligt at spille sin Skaf med Baronetten. Men førend Gabriel endnu kunde gjøre flere Opdagelser, indtraf der en Begivenhed, der vakte de forstjelligste Følelser hos dem, som den nærmest angik.

Sir Miles havde i Løbet af et Aar været to Gange angreben af apoplektiske Anfald. Om det virkelig var Slagflod eller mindre betænkelige Tilfælde, der havde deres Grund i en altfor nærende Kost eller i andre Bæner, som gjorde Blodet tykt, var Noget, som Lægen, der

just ikke var af de dueligste, men en meget omstændelig Mand, ikke selv ret vidste, thi paa den Tid stode Lægerne paa Landet endnu ikke paa den videnskabelige Høide, hvortil de senere have svunget sig op. Sir Miles havde desuden saa bydende og strengt tilbagevæist enhver, endog den svageste Hentydning paa en alvorlig, betænkelig Tilstand, at Lægen, hvorvel han ikke var bleven overtydet af sin Patient, dog var bleven affrækket fra at yttre en anden Mening. Der gives Folk, som strax vilde give en Læge Afsked, hvis han vilde sige dem Sandheden, og Sir Miles var af dette Slags Folk.

Overhovedet laae der i hans Charakter en Svaghed, der var nær beslægtet med hans Stolthed. Han var ikke bange for Døden, men for den Tanke, at Andre skulde speculere i hans Død. Han elskede Magt og Anseelse, skjøndt han udøvede begge Dele med megen Mildhed, og han vidste meget vel, at den Anseelse, som Stand og Rigdom give, svinder i samme Grad, som de Undergivne kunne forudsee det Dieblis, da de skulle gaae over til Andre. Desuden hadede han de Bemærkninger, der pleie at ledsage Tilfælde som hans: „Et Slagansfald! Stakkels Sir Miles, hans Hoved har sikkert lidt meget! Husker De, hvorledes han forleden Aften ved Whisten sveg Couleur? hans Hukommelse var allerede dengang svag.“ Det var maaskee en udsel Svaghed, men Helte og Statsmænd have lidt af den, og vi maae derfor ogsaa tilgive den stolte gamle Mand den. Han besa-

lede altsaa Lægen strengt at sige overalt, saavel i hans Huus som i Nabolavet, at disse Anfald havde været meget ubetydelige. Lægen adlød, og man troede saameget hellere hans Forsikkring, som Sir Miles syntes at være kraftigere og muntre end nogensinde før. Kun to Personer, Lucretia og Dalibard, toge ikke Feil med Hensyn til hans Tilstand. Den Sidste havde i en tidligere Epoche af sit Liv studeret Medicin med den Taalmodighed og Jernflid, der udmærkede ham i Alt, hvad han foretog sig. Det var ogsaa ham, der strax ved det første Anfald tilhviiste Lucretia:

„Dersom Deres Onkel ikke opgiver sin sædvanlige Levemaade og afholder sig fra Viin og fra Bordets Glæder, ville hans Dage være talte.“

Dengang kjendte Lucretia endnu ikke Mainwaring, og disse Ord opfyldte hende med en dyb og oprigtig Sorgmodighed. Vi have seet, hvorledes disse bedre Følelser forvandlede sig, saasnart et Mennekeliv var i Veien. Det, som Phrenologerne kalde Forstyrrelsesdrift, var overveiende udviklet i hendes Charakter. Hun var ikke grusom, ikke blodtørstig; disse Laster tilhøre en anden Retning; nei, men hun kjendte ikke til Skaansel, naar hendes beregnende Forstand sagde hende, at Hensynsløshed var nødvendig for hendes Planer. Naar hun havde et Maal for Øie, saae hun kun dette; hun maatte naae det, og Alt, hvad der laae i Veien for det, var fjendtlige Hindringer,

der maatte ryddes af Veien, hvad det end skulde koste. Men i Førstningen var Sir Miles hende ikke i Veien uden med Hensyn til hans Formue, og da hverken Gjerlighed eller Havesyge var hende egen, faldt det hende ikke vanskeligt at vente. Derfor vovede hun ogsaa efter det Bink, hun havde erholdt af Provencalen, at søge at formaae sin Morbroder til Maadehold og mere legemlig Bevægelse; men Sir Miles var meget omtfindtlig i dette Punkt. Han frygtede for de Bemærkninger, som en Forandring i hans Levemaade vilde give Anledning til, og forsmaaede derfor denne Advarsel. Dertil kom, at han følte sig ligesaa vel som før, thi naar man fraregner et gammelt Gigtanfald, der ogsaa i længere Tid havde forladt ham, og som tvang ham til at halte Noget, hvilket ogsaa gjorde ham de anbefalede Spadseretoure besværlige, — besad han en af disse stærke, ofte forræderske Constitutioner, der tilsyneladende ikke kunne forstyrres og taale alle Pinser med philosophisk Eigegyldighed. Derfor vilde han naturligtviis raade sig selv, og det lykkedes ham, vi skulle ikke kunne sige, om med det Gode eller med Magt, at bringe Lægen paa sin Side. Viin var ham en Nødvendighed. Legemsbevægelse derimod var ham en farlig Anstrengelse.

Det andet Anfald, der efter fire Maaneders Forløb fulgte paa det første, var langt mere ubetydeligt; Sir Miles troede endog, at hans Søsterdatter slet ikke vidste Noget om det; men tre Dage efter sin Helbredelse sad

den gamle Baronet, før han begav sig til Hvile, tankefuld i sit Værelse. Han reiste sig, aabnede sin Skrivepult, gjennemlæste opmærksom sit Testament, gjemte det igjen med et Suf og tog sin Bibel frem. Den næste Morgen sendte han de Breve bort, i hvilke han indbød Vernon og Ardworth til at komme til Laughton, og da han forlod sit Værelse, hvilede hans Blif med et eienommeligt Udtryk af blod Tungvindighed paa hans Forsædres Portraiter.

Nogle Uger efter at Vernon havde forladt Laughton, og midt under den neppe gjenoprettede Ro, som vi ovenfor have skildret., blev Sir Miles's Læge strax efter Middagsmaaltidet kaldet til et Barn, der var blevet syg i den nærliggende Præstegaard, og sandt det nødvendigt at forblive hos det om Natten. Men henimod Morgen blev han forstyrret i sin Søvn og i største Hast kaldet til Laughton Hall. For tredje Gang fandt han Sir Miles maalloes. Dalibard stod ved hans Seng, Lucretia anede ikke, hvad der var forefaldet, thi den gamle Herre havde utrykkeligt befalet sin Kammertjener, der i den senere Tid havde sovet i hans Værelse, at han aldrig maatte forstyrre Miss Clavering, hvis han blev syg om Natten. Doctoren forberedte sig paa at anvende de sædvanlige Midler; han vilde tage sit Aareladningsinstrument frem, men Dalibard holdt ham tilbage og sagde langsomt og med Eftertryk:

„Ikke denne Gang; det vilde være hans Død!“

„Bah Sir!“ — sagde Rægen foragtelig.

„Saa gjør det paa Deres eget Ansvar. Jeg har ogsaa studeret Medicin og kjender disse Symptomer. Anfaldet kan gaae over; men en Mareladning dræber ufeilbarligt.“

Rægen traadte nolende og tvivlraadig tilbage.

„Hvad vil De da gjøre?“ — sagde han.

„Oppebi endnu nogle Minuter Virkningen af de Omslag, jeg har anvendt. Dersom de ikke hjælpe —“

„Nu vel?“

„Saa et koldt Bad og stærke Gnidninger.“

„Det tillader jeg aldrig, Sir.“

„Godt, saa dræb De Deres Patient paa Deres egen Maade!“

Imidlertid havde Sir Miles ligget bevidstløs med aabne Dine og fast sammenknebne Tænder. Doctoren nærmede sig igjen, saae paa sit Instrument og sagde tvivlraadig:

„Deres Fremgangsmaade er mig ny, men De har jo studeret Medicin, og det forandrer Sagen. Indestaar De for et heldigt Udfald af Deres Fremgangsmaade?“

„Ja!“

„Betænk Dem vel! Jeg vasker mine Hænder i Ustyldighed. Mr. Jones er mit Bidne,“ — sagde han, idet han pegede paa Tjeneren.

„Kalder paa Tjenestefolkene og løfter Ederes Herre Lucretia eller Mattens Børn. I.

op," — sagde Dalibard, og idet Lægen saae sig om, bemærkede han, at der allerede var opstillet et Bad, hvori Vandet var omtrent syv til otte Tommer høit. Forvirret og tvivlraadig lagde han ingen Hindringer iveien for Dalibards Befalinger. Det, som det syntes, livløse Legeme blev baaret i Badet, og Tjenerne maatte paa Dalibards Befaling gnide det kraftigt og uophørligt. Dog hengif der nogle Minuter, uden at man saae Tegn til den Virkning, man lovede sig. Endelig udstødte Sir Miles et dybt Suf og bevægede sine Dine; atter hengif der nogle Minuter, og hans Tænder slog flapprende mod hverandre; hans Hud begyndte at blive rød; Livet vendte tilbage. Faren var forbi, den mørke Fjende var endnu engang overvunden. Den Syge blev igjen bragt i sin Seng og dækket varmt til; Rysene bleve tagne bort og al Støi paa det Strengeste forbuden. Og Dalibard og Lægen bleve i Tausshed ved hans Seng.

„Rige Mand!“ — tænkte den Første, — „din Time er endnu ikke kommen. Din Rigdom maa ikke tilfalde Drengen Mainwaring.“

Under Dalibards Behandling — thi han turde nu raade, som han vilde, — blev Sir Miles næsten ligesaa hurtigt og fuldstændigt helbredet som første Gang. Da Lucretia den følgende Morgen erfarede den Fare, som hendes Morbroder havde svævet i, følte hun — det vilde være for meget at sige en strafværdig Glæde,

— men en skræffelig feberagtig Bevægelse. Hvad Sir Miles angaaer, da havde han af sin Kammertjener hørt om den Forskjel, der havde fundet Sted i Dalibards og Doctorens Anskuelser, og sølte sig gjennemtrængt af en inderlig Taknemmelighed og af en til Udfrygt grændsende Beundring for en Mand, hvis simple, hensigtsmæssige Behandling han havde at takke for Livet.

Han agtede fra nu af mere paa sin Frelseres indstændige Advarsler om at leve mere simpelt og maadeholden, dersom han ellers vilde vedblive at leve, end Dalibard selv havde ventet. Endelig var han overbevist om, at Viin og nærende Føde var hans Helbreds værste Fjender, og flog nok til at indsee, at han havde at gøre med en anden Charakter end den søielige Doctor, rettede han sig efter sin nye Læges Forskrifter, der gjorde ham streng Diæt og daglig Bevægelse i den frie Luft til Pligt. Dalibard turde ikke mere vige fra hans Side, og denne Mands Indflydelse paa den gamle Herre var ligesaa iøinesfaldende som naturlig. Lucretia skjælvede; hun anede den Fare, der nødvendigt maatte opstaae for hende af en Indflydelse, som nu var uafhængig af hendes Billie og truede med at blive mægtigere end denne. Hun blev urolig og tankefuld; hun var skinsyg paa Provencalen, og hun udfastede Planer til Dalibards Fald. Paa denne Tid var det, at Sir Miles erholdt følgende Brev fra Herr Fjelden:

Southampton, den 20de August 1801.

„Min kjære Sir Miles!

De vil erindre, at jeg ved min Ankomst til Southampton med min dyrebare unge Pleiedatter ikke undlod at give Dem Underretning derom. Siden den Tid har Susanne to Gange skrevet til sin Søster og, da hun mangler Mod til udtrykkeligt at bede derom, antydet, om ikke Miss Clavering vilde søge at erholde Tilladelse til et nyt Besøg. Miss Clavering har svaret i samme Aand hvori hendes Søster skrev, og frygtede for at fornærme Dem. Men nu, da det har viist sig, at den værdige Geistlige, med hvem jeg for et Aar siden byttede Præstefald, ikke kan taale Lusten i mit Hjem, og min Kone, Gud være lovet, igjen er fuldkommen helbredet, er jeg nødt til at vende tilbage, saa nødig jeg end gjør det. Jeg kan heller ikke noksom takke Forsynets Naade, der ikke alene har skjænket mig en rigelig, uafhængig Indkomst af mere end tohundrede Pund om Aaret, men ogsaa den trofasteste Hustru og de lydigste Børn, altsaa Livets herligste Skatte. Derfor beder jeg Dem nu, kjære Sir Miles! om at komme begge Søstrenes Onkel imøde og tillade, at Miss Clavering ufortøvet besøger sin Søster. Da jeg har gjort Regning paa Opfyldelsen af denne min dristige Begjæring, har jeg ladet sætte et Bærelse

i Stand til Miss Clavering, og Susanne er overordentlig beskæftiget, jeg veed ikke selv med hvad, men det er Noget, der lover at blive et fortryllende Toilettæppe med Roser og Forglemmigei'er, og Broderiet er smykket med Snore, der have kostet hende mere end tre Shilling. Jeg kan ikke slutte uden at takke Dem for den Edelmødighed, hvormed De har sørget for den unge Ardworth. Han er nu saa fuld af Lyst og Mod, at jeg neppe kan fjende ham igjen, og ofte tænker jeg paa, hvorledes jeg engang fandt den stakkels Knøs, som jeg bildte mig ind at have forladt ganske fordybet i at opløse det velbekjendte euklidiske Problem, som man i Almindelighed kalder Uesløbroen, ude paa det nylig tilfrosne Gadefjær, hvor han beskrev en Ottekant. Den stakkels Knøs! Himlen vil vel ogsaa sørge for ham, som den gjør med alle dem, der ikke sørge for sig selv. O, Sir Miles, dersom De blot kunde see Susanne een Gang, hvilken Sygevogterske!

Jeg har den Ære at være, Sir Miles,

Deres underdanigste Tjener,

Matthæus Fjelden."

Sir Miles rakte sin Søsterdatter Brevet og sagde venlig :

"Hvorfor har Du ikke for længe siden besøgt din Søster? det vilde jeg ikke have taget ilde op. Gjør

det nu, saasnart Du kan. Imorgen er det Søndag, saa gaaer det vel ikke an; men paa Mandag staaer Bognen til din Tjeneste."

Lucretia nølede et Dieblif. Skulde hun overlade Marken til Dalibard i disse saa Dage? Men hvad kunde han fordærve i saa kort en Tid? Og hendes Hjerte slog hurtigere ved den Tanke, at Mainwaring kunde komme til Southampton, og at de der efter en seg Ugers Skilsmisse uforstyrret kunde gjensee hinanden. Hvormeget havde hun ikke at sige ham, hvormeget havde hun ikke at spørge ham om! Hans sidste Brev var desuden forekommet hende foldere og fortere, — hun længtes efter at høre af hans egne Læber, at han endnu elskede hende.

Disse Tanker, disse Forhaabninger fortrængte alle andre Hensyn. Munter og hjertelig takkede hun sin Morbroder, og Reisen blev bestemt til næste Mandag.

"Vær paa Luur tidlig paa Mandag!" — sagde Olivier til sin Søn.

Mandagen kom; Baronetten havde bejalet, at Bognen skulde være færdig Klokken Ti. Allerede noget før Otte listede Lucretia sig ud af Huset og gik hen til Guss Eg. Gabriel var paa Luur. Han var flattræt op i et Træ midt i Dyrehaven, der, hvor hun sidste Gang var kommen ham af Syne.

Neppe var hun gaaet forbi under dette Træ og kommen langt nok bort, forend han lod sig glide sagte ned og med en Indianers Behændighed frøb efter hende

fra Træ til Træ, idet han stedse gav Agt paa hende og sig selv og gjorde sig Umage for at see uden selv at blive seet. Foran Fordybningen ved den hule Eg blev hun et Dieblif staaende, saae sig frygtsonmt om og steg derpaa ned. Gjennem de høie Bregner sneg Gabriel sig tæt til Randen af Fordybningen og saae ned, — men han saae hende ikke. Endelig bemærkede han til sin store Forundring en Flig af hendes Klædebon stikke frem af det hule Træ; med nedbøiet Hoved traadte hun selv et Dieblif efter frem, saa at det var ham muligt at smutte tilbage i de høie Bregner uden at blive seet af hende. Hurtigt gik hun forbi ham og ilede hjem ad den samme Wei, ad hvilken hun var kommen. Nu frøb Drengen ned i Fordybningen.

Guns Eg havde knudrede Grene forneden og visne Grene foroven, der forkyndte dens nær forestaaende Fald; men den var høi og ærværdig og ragede op over alle de Træer, der omgave den paa en gunstiger Jordbund. Igjennem en mørk, uregelmæssigt dannet Spalte kom man ind i Træet. Drengen lod sig glide derind, saae sig om, men saae Intet — og dog maatte der være Noget der. Morgensolens Straaler trængte ikke ind i Huulningen; der var mørkt og fugtigt derinde som i en Kjælder. Forsigtigt sølte han ind i Abningen; nogle opstrækkede Mol flagrede frem; for deres Skyld var Lucretia vel ikke kommen herhen! Ude af sig selv af Utaalmodighed og Uergrelse tænkte Ga-

briel allerede paa at gaae tilbage; da hørte han tæt ved sig en dyb, snærende Tone lig en Hviſlen. Han ſaae ſig om og ſaae to gloende Dine, der ſtirrede ſtiwt paa ham; — han havde forſtyrret en Snog i dens Rede. Endnu før Dyret ſprang op imod ham, var han i Sikkerhed; men nu var ogsaa Alt, hvad der havde ført ham hid, forglemt. Med den Børn eiendommelige Bevægelighed vare hans Tanker kun hos den nye Fjende. Den Lyſt til Forfølgelse og Rov, der synes at tilhøre Menneſkene, og ſom driver det til Jagt og til Krig, ja, ſom ofte voxer til en Lidenſkab, overkom nu Drengen, og Alt, hvad der blot paa nogen Maade lignede en Kamp eller en Fare, var for Gabriel Varney en Bel-lyſt. At ſpringe ud af Fordybningen, at ſtige over det Hegn, der ſkilte Dyrehaven fra ham, at ſkære ſig en Vaand i Haſſelbuſſene, at ile tilbage til Fordybningen, endnu engang krybe ind igjennem Spalten i Træet og at ſee ſig om efter de hevngniftrende Dine, var for den henrykte Dreng et Diebliſt Sag. Den ſtaffels Snog, der troede ſig ſikker, havde imidlertid truffet ſig rolig tilbage i ſin Rede; maaſkee vare dens Unger ikke langt borte, og dens Brede var maaſkee den opirrede Moderfjærligheds Inſtinct. Endnu, Dreng, har den ikke gjort Dig Noget, lad den derfor i Fred!

Dog for ſaadanne Ord havde Drengen intet Drelſe om Medlidenhed og ikke blot Klogskab havde til-
 hviffet ham dem. Han ſlog ind i den mørke Spalte

med sin Baand, skreg høit og udfordrede nu dristigt de Dine, der før havde forskrækket ham, til at gloe paa ham igjen. Om nu Dyret havde udtømt sit Raseri ved sine forrige unyttige Spring og nu ved sin Fjendes uventede Tilbagekomst var mere forskrækket end forbittret, er Noget, vi overlade til dem at afgjøre, der have grundige naturhistoriske Kundskaber. Men nok er det, at istedetfor at efterkomme sin Fjendes Opsordring, smuttede den tæt forbi hans Fodder og ud af Egen, og da den saaledes lykkelig var kommen op til Lyset, snoede den sig afsted, idet den trak sine graae Knuder til sig; men dens Hvißlen røbede den. Gabriel sprang efter den, slog efter Gnjonen og ledsagede Slaget med en Haanlatter. Pludselig holdt Slangen stille og hævede forbittret sin Kam. Struben svulmede af Gift, den strakte Tungen ud, og atter sunklede dens Dine grønne som Smaragder. Men heller ikke nu sølte Barney Frygt. Med hævet Arm saae han, tryllet fast af Beundring, med en Kunstners Die paa dette eiendommelige Skuespil. Dersom han havde havt Lærred og Pensel hos sig, vilde han have ombyttet sit Baaben dermed, om saa det Dyr, der hævede sig imod ham, havde været en af Sumatras dræbende Dgler. Usorglemmeligt var dette Syn ham, og ofte har han siden forsøgt paa at gengive det i sine vilde, sygelige Phantasier. Dog var det neppe forundt ham et Dieblif; Dyret sprang op og saldt tilbage i Græsset, søndernust af sin Fjendes næsten

uvilkaarlige Slag. O, hvor herligt traadte ikke detø Farver frem, medens det vred sig for ham i Græsset! Hvor fortryllende var det ikke i sin Smerte! Atter og atter saae Drengen paa det, indtil hans Dine vare mætte, og hans Grusomhed vendte tilbage. Endnu eet Slag, et andet, et tredje, og al Skjønheden er borte. Følelseløst og bedækket med tykt Blod er det pyntelige Hoved, overhuggede og sønderrevne de tillokkende Snoeninger, der bevægede det fine Legeme, saa frit og smukt som Tanken en Digters Vers. Med dyrist grusom Glæde traadte Drengen paa de zittrende Levninger og vendte da endnu engang tilbage til Huulningen i Træet, for at anstille endnu en Undersøgelse, skjøndt han meente, at den vilde være unyttig. Og see! han fandt det, han søgte. I det han forfulgte Slangen, havde enten hans Stof eller hans Fod væltet en Haandsfuld Mos, som laae i en Krog. Den svage Lyssstraale, der nu trængte ind i det hule Træ, belyste noget Hvidt. Med et Brev i Haanden traadte Gabriel ud; han læste Udskriften, gjemte Brevet ved sit Bryst og vendte ligesaa hemmeligt, men hurtigere end han var kommen, tilbage til sin Fader.

Femte Capitel.

Husligt Forræderi.

Provençalen tog Brevet af sin Søns Haand og sagde halvt bifaldende halvt ironisk, idet han glattede Drengens Haar:

„Hvorfor skulde vi ikke være Venner, mon fars! Vi behøve hinanden og have jo hele den mægtige Verden at kæmpe imod.“

„Ikke mere, naar Du først er Herre her.“

„Godt svaret! Nei, da ikke mere, thi da have vi jo hele den mægtige Verden paa vor Side og i det Høieste Kjæltringer og Fattige at bekæmpe.“

Da han havde sagt dette, bød han sin Søn gaae med et roligt Vink og saae paa Brevet. Hans ellers rolige Puls slog med Hestighed, og hans Læber vare frampagtigt sammenpressede, ja i skinsyg Qual bævede han tilbage for Indholdet af dette Blad. Ligeesom en Lyssstraale modstræbende zitterer i en natlig Hvælving, var Kjærligheden trængt ind i dette mørke Hjerte og skinnede deri, skjøndt den belyste gyselige Afgrunde og var i en bestandig Kamp med den skumle Atmosphære.

For denne farlige Mand vare alle de Midler, hvormed huuøligt Forræderi virker, noget Sædvanligt. Han var ikke bange for, at det brækkede Segl skulde forraade, paa hvilken Maade han var kommen til Kundskab om disse Linier. Og derfor læste han med faste Blikke som følger:

„Dyrebare, evigt Elskede!

Hvor befinder Du Dig i dette Dieblif? Hvad tænker Du paa? Paa mig? Jeg skriver Dig til i Nattens Stilhed, og medens min Haand glider hen over Papiret, staaer Du for mig. Jeg troer at see Dig, som Du seer paa disse Linier, og jeg misunder dem Blikket af dine smukke Dine. Tryk dine Læber paa dette Blad! Føler Du det Kys, som jeg har aandet paa det? Men sat Mod, vi skulle ikke længe være skilte fra hinanden. O, hvor bærer mit Hjerte ikke ved den Tanke, at jeg skal see Dig om to, i det Høieste om tre Dage! Jeg reiser til min Søster og vedlægger her min Adresse. Kom, o kom! Jeg smægter efter at see Dig, og jeg gjorde vel i at tilraabe Dig: „Vent i Taalmodighed!“ — O, vi ville ikke mere behøve at vente ret længe. Inden dette Aar er til Ende, er jeg fri. Min Morbroder har havt et tredie, dødeligt Anfald; hans Dine, hans Gang, hele hans Skikkelse bærer umiskjendelige Spor af hans nær forestaaende Død; den eneste Hindring, der adskiller

os, begynder at svinde. Siig, kan jeg vel være bedrøvet ved denne Tanke? skulde jeg være bedrøvet, naat Livet smiler mig saa sødt, saa fortryllende imøde bag den gamle Mands Grav? Og hvorfor skulde ogsaa Alderdommen, der selv har overlevet alle Lidenstaber og nu med iisfold Forbittrelse seer ned paa dem, med de ugle Fordomme, som Verden saa lidt kan overvinde, at den meget mere gør dem til en Troesartifel, — hvorfor skulde Alderdommen træde imellem Ungdommen og Ungdommen? Jeg føler Bebreidelsen i dit milde Dø, idet jeg nedskriver disse Ord.

Men kan Du dandle mig, fordi jeg ikke seer Andet i Verden end Dig? Ja, det er mig forbeholdt at give Dig Rang og Rigdom, at see, hvorledes Mængden, der jo altid bøier sig for Gudsstykket, ikke for det Gudebillede, der staaer paa det, vil være Speilet for den Hyldest, som mit Hjerte bringer Dig. O, hvor vil jeg nyde din Hevn over Stolthed og Hovmod; thi jeg har ikke anbragt Hyrdescener i Maleriet af vor Fremtid. Nei, jeg seer, hvorledes Du leder Raadsforjamlinger og skuffer elendige Skurke. Og jeg vil staae ved din Side, ledsage Dig ved hvert Skridt, Du gjør opad; thi jeg er ærgjerrig, det veed Du, William! og er det ikke mindre, fordi jeg elsker, men tvertimod tusinde Gange mere. Jeg vilde ikke ønske, at Du var

født fornem og stor. Hvad kunde vi da hige efter? Hvortil vilde da mine Planer nytte, mine Forsætter og al min Stræben? Lykke og Tilfælde vilde jo da have skilt os ved Livets bedste Tillokkelse — det er Længselen.

Mundtlig vil jeg sige Dig, at jeg begynder at frygte Olivier Dalibard; det er klart, at han har Ondt i Sinde. Han, der ellers aldrig tænker paa den Stymper af en Ræge, har nu fortrængt ham, roser sig af, at han har reddet den gamle Mands Liv, og er bestandig om ham. Skulde han vove at ville vinde en Indflydelse over ham, for at rette den imod mig, — imod os? Jeg haaber, at min Onkel ved min Tilbagekomst har gjenvundet den skuffende Kraft, der stedse bedrager ham med Hensyn til hans Tilstand, og ikke mere vil behøve Dalibard, — da maa Franskmanden tage sig i Agt. Jeg pønser allerede paa en Plan, der skal bevirke hans Afskedigelse. Kom til Southampton, saasnart Du kan, maaskee endnu samme Dag, som Du modtager disse Linier, men i det Seneste paa Onsdag. Du dadler mig i dit sidste Brev for min Politik imod Vernon. Men jeg siger Dig endnu engang, at det var nødvendigt at handle saaledes, om ikke for Andet, saa for at opholde min Onkel. Tro mig, før Vernon kan gjøre sine Fordringer gjældende, vil der være Graad

og Klage i Laughton. Ogsaa jeg vil maaskee græde, men ikke blot af Smerte, thi jeg vil jo, naar jeg griber din Haand, turde sige: „Den er min for evig!”

„Lev vel! Nei, intet Levvel, eller dog kun for kort Tid! Til vi sees igjen, min Elskede, min Elskede!”

Din Lucretia.”

En Time efter at Miss Clavering havde forladt Laughton, gav Dalibard Brevet som det syntes ubrudt igjen til sin Søn, og befalede ham at bringe det derhen, hvor han havde fundet det, men dog at lægge det saaledes, at det strax maatte falde i Dinene. Derpaa meddeelte han ham den Plan, ved hvilken han tænkte at bevirke, at Alt blev røbet; den var lagt saa snildt, at Lucretias Mistanke umuligt kunde falde enten paa Gabriel eller paa ham selv. Da han var færdig dermed, opsogte han Sir Miles, som han vidste var i Galeriet. Hidtil havde Frygten for at stille Miss Clavering, og følgelig sig selv med, ved den rige Arv, efter hvilken han var saa begjærlig, afholdt ham fra at røbe hendes hemmelige Forstaaelse med Mainwaring; men nu var hans Skinsyge og Hævngjerrighed vaft, og dette forandrede hans Fremgangsmaade.

Det gjaldt nu om at tilintetgjøre Lucretia, dersom han ikke, som hendes Trudsler tydeligt røbede, selv

skulde blive tilintetgjort af hende. At skille hende ved Sir Miles's Gunst, at drive hende ud af Huset, kunde imidlertid tilsidst bringe hans egen Stilling i Fare. Blev han rolig i Laughton, kunde han endog spille en Mægler's Rolle og idetmindste ved Hjælp af den Uergjerrighed, som han trods hendes Kjærlighed saae saa tydeligt skinne igjennem, forhindre enhver overilet Forbindelse med Mainwaring. Han kunde blive en nødvendig Allieret, og da — nu, da — og et ironisk Smil svævede om hans Læber. Men selv uden Hensyn hertil syntes Alt at begunstige hans egen Interesse: Lucretia jaget ud af Huset, gjort arveløs, — Testamentet forandret — og han selv uundværlig for at holde Sir Miles i Live. — Hvilke Forhaabninger, om end ikke om at saae den hele Arv, saa dog om et anseeligt Legat!

Man ventede Fremmede til Middag. Nogle Gjæster, der vare komne fra London for at besøge deres Venner der i Egnen, havde yttret det Ønske at lære kjende Sir John, der vel ingen Pragtbygning var, men dog en af de fornemste Bygninger der i Egnen, og Sir Miles havde derfor indbudt dem. Dalibard raadede Baronnen til at forholde sig rolig indtil deres Ankomst og søiede derpaa skjodesløst til:

„Vilde det ikke være Dem en velgjørende Udspredelse, Sir! hvis De efter Bordet ledsagede Deres Selskab til Dyrehaven? De kunde jo gjøre det i Deres

Trillestol! paa Afvejling og Underholdning vil der ikke blive Mangel — og det er altid varmt og solrigt paa Skrænten af Høien ved den anden Ende af Dyrehaven."

Sir Miles var tilfreds dermed; Gæsterne kom; besaae Huset, beundrede Malerierne og Rustningerne, Spisesalen og Trapperne, gjorde det dygtige gammel-dags Maaltid tilstrækkelig Vre og gif saaledes styrkede med Glæde ind paa den gæstmilde Bærts Forslag, at gjøre en Reise med ham igjennem Dyrehaven.

Den gode Baronet var usædvanligt munter, og snort sværmede den yngre Deel af Selskabet omkring hans Stol, der blev trillet af Tjenere, og morede sig ved hans Spøg og venlige Væsen. Noget bag ved de Andre befandt Gabriel sig og viste ivrigt den muntreste og lystigste af de unge Piger, der maaskee just derfor var Sir Miles's Yndling, den største Opmærksomhed.

"Hvilken kostelig gammel Herre!" — raabte den unge Dame henrykt; — "hvor misunder jeg ikke Miss Glavering en saadan Onkel!"

"Ja, men De har idag stødt ham lidt for Hovedet," — sagde Gabriel leende; — "De stod tæt ved Sir Miles, da han gif igjennem Galeriet og har ikke engang spurgt ham om Historien om den gamle Ridder i Lædertrøien og med det graae Skærj."

"Og hvorfor skulde jeg det?"

„Jh, det var jo den tappre Oberst, Guy St. John, Ridderen, Sir Miles's Hæder og Stolthed. De kjender jo hans Svaghed? Han saae ganske fortrædelig ud, da De raabte: „Hvilken besynderlig Karl!“ Jeg stod virkelig som paa Naale.“

„Det er Skade! thi jeg vilde ikke for Alt i Verden fornærme Sir Miles.“

„Dersom De tænker saaledes, kan De let gjøre det godt igjen. Gaa hen og bed ham vise Dem Guys Eg dernede i Fordybningen; siig, at De har hørt saameget tale om den. Naar det er lykkedes Dem at bringe ham paa hans Rjæpheft, vil han vist ikke længer være stødt paa Dem.“

„O, det skal strax skee, Hr. Barney!“ — og uden at spille et Dieblif ilede hun til Sir Miles.

Gabriel havde ogsaa ubemærket vidst at henlede de Andres Opmærksomhed paa dette Punkt, saa at den unge Dame neppe var kommen frem med sin Begjæring, førend der lod et almindeligt Raab:

„Na, ja, Guys Eg! Guys Eg!“

Sir Miles, der var henrykt over den Deeltagelse, som den kjæreste af hans Forsædres Minder vakte, tog strax Veien til den berømte Fordybning. Men da han var kommen til Randen af den, sagde han efter nogen Betænkning:

„Desværre, mine Damer og Herrer! bliver det

mig ikke muligt selv at føre dem dermed; der er altfor steilt for mit Kjøretøi."

Men Gabriel havde tilhviist den smukke Pige, som han ledsagede, nogle Ord, og hun raabte:

"O, Sir Miles, uden Dem gjøre vi intet Skridt videre, Stolen vil nok rulle derned uden mindste Fare. See kun, hvor jevnt Bakken skraaner. Johanne, Lucie! kom og hjælp Sir Miles at rulle ned! Nu, afsted!"

Under en saadan Bedæfning vilde den galante gamle Mand have stormet en Bresche; han kyssede de skjønne Hænder, der saa fristende bleve lagte paa hans Bogn, og idet han endog reiste sig i Sædet, skjøndt med nogen Vanskelighed, sagde han:

"Nei, mine smukke Damer! De have gjort mig saa ung igjen, at jeg troer, jeg gaaer ned ad Skrænten saa godt som den flinkeste af Dem."

Saaledes naaede Sir Miles endelig Egen's mægtige Rødder, støttende sig deels til sin Tjener, deels paa de Arme, der fra alle Sider udstrakte sig imod ham, uden at røbe den Anstrengelse, som det kostede ham.

"Den Tid," — sagde han — "var Huulningen i Egen meget mindre og kunde langt lettere skjule en Mand, end den kan nu. De fordømte Studsører — om Forladelse, mine Damer! — disse rebelske Skurke stødte deres Sværd gennem Spalten; to af dem traf ham; den Ene gjennemborede hans Pantser, den Anden

hans Arm; men han tog sig vel i Agt for at bande over denne Nærværelse, og de gik bort igjen uden at drømme om, at han var der."

Medens han sagde dette, fappedes de unge Mennesker om, hvem der først skulde gaae ind i Egen. To af dem fik endelig Fortrinet og gik ind og ud. Gabriel kunde neppe trække Veiret.

"De blinde Ugler!" — tænkte han — "Jeg troede, at endogsaa en Muldvarp kunde see Brevet!"

"De fjender dog Trylleriet, naar man træder ind i en Eg, hvor Feerne have været?" — hviskede han til sin udvalgte Dame; — "De maa dreie Dem tre Gange om og saa omhyggeligt see paa Jorden, saa vil De see den Persons Ansigt, som De holder meest af. Derjom jeg blot var noget ældre, hvor vilde jeg da ikke bede —"

"Snak," — sagde den rødmende Skjonne, idet hun trængte sig igjennem Mængden og smuttede frygtsom igjennem Aabningen. Men pludseligt udstødte hun et Skrig, der røbede Forundring.

Den ridderlige Sir Miles bukkede sig for at see, hvad det var; han rakte hende sin Haand for at føre hende ud og var ikke lidet overrasket, da han saa, at hun holdt et Brev i den.

"See engang, hvad jeg har fundet!" — sagde hun. — "Hvilken forunderlig Plads til en Brevkasse! Et Brev til Herr Mainwaring!"

"Til Herr Mainwaring?" — raabte tre eller fire

Stemmer, men Sir Miles taug. Han havde gjenkjendt Lucretias Haandskrift; hans Tunge var som lammet; Blodet strømmede med frygtelig Boldsomhed til hans Tindinger; hans Ansigt glødede som Purpur. Strax sprang Gabriel, der havde seet den unge Pige over Skuldrene, til, rev Brevet fra hende og raabte:

„Det er mit Brev! Fy, at Herr Mainwaring ikke har hentet det, som han havde lovet mig!“

Sir Miles aandede friere og saae op.

„Deres Brev, Herr Barney?“ — sagde den unge Dame forbauset — „Hvilken hemmelig Brevverling kan De have med Mainwaring?“

„De vil lee ad mig! — Men, — men jeg har gjort et Digt om Sir Gups Eg, og Hr. Mainwaring har lovet mig at lade det indrykke i en Provindsavis. Da han nu forleden paa sin Bei til D. maatte forbi dette Sted, gjorde vi den Aftale, at jeg skulde stille mit Blad i Egen, — men jeg seer nok, at han har glemt sit Løfte.“

Med frampagtig, taknemmelig Tilfærdighed trykkede Sir Miles Drengens Arm. Nu trængte den hele Forsamling ind paa Gabriel, at han skulde forelæse Digtet; men han spillede den Undseelige og Forlegne og syntes kun at have liden Lust til at forelæse det. Sir Miles, som saae, at det gjaldt intet Ringere end hans Huses og Slægts Ære, fandt, at han ogsaa maatte komme det

fløge, opfindsomme Hoved til Hjælp, hvis Snildhed havde reddet ham.

„Nei, mine Damer og Herrer!“ — sagde han næsten ganske rolig — „De maa skaaene vor unge Digters Bessedenhed. Overlad De mig Deres Digt, Hr. Gabriel!“ — Og idet han sagde dette, tog han med en alvorlig, bydende Mine Drengen Brevet ud af Haanden og puttede det i sin Lomme.

I en langt mindre munter Stemning vendte Selskabet tilbage fra sin Vandring. Sir Miles anstrengte sig overordentlig for at synes ligesaa munter og tilfreds som før; men det vilde ikke lykkes ham. Til Lykke stode Vognene allerede forspændte, og Gæsterne toge snart Afsted. Neppe var den sidste Vogn borte, før Sir Miles vinkede ad Gabriel, at han skulde følge med ham til hans Bærelse.

Da de vare komne der, sendte Sir Miles sin Tjener bort og sagde:

„Du veed altsaa, hvem der har skrevet Brevet? Bidste Du Noget om denne hemmelige Brevvegling? Siig Sandheden, mit fjære Barn! Det skal ikke blive til din Skade.“

„O, Sir Miles!“ — raabte Gabriel alvorlig — „Jeg veed Intet, jeg kjendte kun den venlige, fjære Miss Lucretias Haand. Jeg veed neppe selv hvorfor, men jeg folte, at hverken De, Sir Miles, eller min elskede Frøken gjerne vilde see, at man opdagede, fra hvem

Brevet var, hvilket dog sandsynligviis vilde være fleet, hvis det var gaaet fra Haand til Haand, thi En eller Anden kjender dog vist hendes Skrift. Saaledes sagde jeg, uden nærmere at overlægge det, det Første det Bedste, der faldt mig ind."

"Du har gjort mig og min Søsterdatter en væsentlig Tjeneste," — sagde Baronetten zittrende og lagde derpaa til med et mat, tvungent Smil:

"Sandsynligviis et eller andet taabeligt Indfald af Lucretia. Jeg maa irrettesætte hende derfor. Men det er bedst, at Du ikke taler til Noget om denne Sag."

"Sikkert ikke, Sir!"

"Farvel, min kjære Gabriel!"

"Og denne Dreng har reddet min Søsterdatters Vre, min Moders Barnebarns gode Navn! O Gud, det er bittert, og det paa mine gamle Dage!"

Han skjulte sit Hoved i sine Hænder, og Taarer stode ham i Dinene. Han behøvede lang Tid, før han fik Mod til at læse Brevet, skjøndt det ikke anede ham, hvilket Stod dets Indhold vilde give ham. Det var første Gang, at han brød Seglet paa et Brev, der ikke var stilet til ham. Ogsaa denne Tanke holdt den gode gamle Mand's Haand tilbage; men paa den anden Side talte hans Pligt som Familiens Overhoved og som hans Søsterdatters Formynders altfor høit. Tre Gange var han nødt til at astørre sine Briller; bestandig bleve de anløbne af frembrydende Taarer. Rystende stod han op

og gik hen til Vinduet. Han saa det prægtige Bildt ligge i Grupper i nogen Afstand; han saa Kirketaarnet, der hævede sig over det Capel, hvor hans Forsædre hvilede, og hans Hjerte sank dybere og dybere, og han mumlede næsten uden selv at vide det:

„Forsængelige Stolthed! Forsængelige Stolthed!”

Derpaa listede han sig til Døren, lukkede den i Laas, satte sig endelig med en Mand's Bestemthed, der har besluttet at underkaste sig en skræffelig Operation, og læste det skjebnesvangre Brev.

Nu, Himlen hjælpe Dig arme, gamle Mand! Den haardeste af alle de Prøvelser, der kunde ramme Ore og Hjerte, — huusligt Forræderi, venter Dig! Naar Kvinden skamløs løfter sin Pande og forhærder sig imod sin egen Brøde; naar Barnet med lydelig og fræk Stemme kaster ethvert Hensyn tilside og opsiges Lydighed, saa oprøres ethvert sølende Hjerte imod en saadan Græfthed og væbner sig for at møde en saadan Formastelse; men den træder det idetmindste imøde med aabent og utilfløret Ansigt, og hvor ryggesløst Slaget end kan være, er det dog ikke listigt eller lumsk. Men naar den værste Fjende, som Skjebnen kan væbne imod os, skjuler sig under venlige Ord og smigrende Kyss, naar Troløshed lurar ligeoverfor hjertelig Tillid; naar det Bryst, vi have hvilet ved, ponjer paa at forraade os; naar vi maae overtyde os om, at deres Liv, som staae os nærmest, Dag for Dag kun har været et Væv af Bedra-

geri, — da føle vi ikke veemodig Smerte eller heftigt Raseri, men Noget, der er mægtigere end Smerte og mere tilintetgjørende end Raseri, — en næsten dræbende Gysen. Hjertet bløder ikke, Diet græder ikke, som vel ellers, naar Menneſkehedens Jammer træder os nærmere; det er, som om Noget, der ligger ganske udenfor Natu-rens Orden, noget Uhyre, Noget, der er udenfor al Be-
regning, al Mulighed, har fundet Sted, thi For-
ræderen imod sin egen Familie ſtaaer alene iblandt For-
bryderne. Misddæderen frygter ikke ſine uſkyldige Børn; ſelv naar han er fredløs, vil han uden Frygt hvile ved ſin Huſtrus Side. Huuſligt Forræderi kan Ingen vogte ſig for; for det maa den Snildſte og Forſigtigſte bukke under ſaaavelſom den Genfoldigſte. Derſom dette ikke var den almindelige Regel, ſom kun høiſt ſjældent har ſine Undtagelſer, vilde Jorden være en Helvedes Tumble-plads.

Derfor ſynes ogſaa i alle Lande og til alle Tider Guds Forbandeſe at forfølge denne ſkræffelige Udaad, og til Guds Forbandeſe overgiver Menneſket den. Med Afſky vender han ſig bort fra den og overlader til Na-turen at renske Jorden for et ſaa ſkræffeligt Uhyre.

O, gamle Mand, at hun ſaa fræf bedrog Dig, — vildledede din Tro — beſvarede dine Spørgſmaal med Uſandhed — vanhelligede den qvindelige Reenhed ved Forſtillelſe, — ja, alt dette kunde krænke Dig, men for ſaadanne Krænkelſer er Alderdommen udfat — de afgive

jo Emnet for alle vore Lystspil. Ere ikke Piger og Elskere ligesom privilegerede Bedragere? Men at hun har talt Sandskornene i dit Timeglas, at hun har siddet ved Siden af Dig og beregnet, naar Du skulde lægges i Jorden, at hun har hilset med et Smil de Tegn i dit Ansigt, som Døden havde præget — o, derfor gives der ingen Ord! Dø, dø hurtigt, gamle Mand! Bøddelen tørster efter sin Løn!

Der var ingen Taarer i den Læsendes Dine — lydløst faldt Brevet til Jorden; den gamle Mands Hoved sank ned paa hans Bryst, og med Hænderne støttede paa de lamme Lemmer, over hvis tilbagevendende Brug den haarde Ungdom havde vowed at fnurre, sad han ydmyget, bedøvet, tilintetgjort. Hans Stolthed havde forladt ham; de grusomme Ord vare trængte ind i hans Hjerte; mere værdiløs end et Tal var han nu en unyttig Byrde for Jorden.

I dette Dieblif foer den gamle Ponto i Beiret, saae op til sin Herre og lagde sit Hoved i hans Skjød. Neppe saae den skinsyge Dagh dette, før han, skjøndt lidt ubehændigt — thi han var ogsaa gammel, — sprang op paa sin Herres Skjød og sliffede hans nedhængende, iisfolde Hænder.

Vi vide vel, hvor udtømt Capitlet om Hundetroskab er, men det maae vi dog sige, at kun den, der er bleven bedraget af Menneffene, veed egentlig, hvad en Hund kan være os; da først soe vi, hvor ærligt et saadant

Ansigt, hvor oprigtige saadanne Kjærtegn ere, da først føle vi, at en saadan Skabning ikke lyver. Men lever en Hund længe, saa lever den i ti Aar — og hvilket kort Liv for Venskab og Oprigtighed! — Da nu Sir Miles ikke følte sig saa ganske forladt, idet hans Blik faldt paa de fire venlige Dine, der saae op til ham med den mærkværdige Forstandighed, som disse trofaste, medlidende Dyr kunne vise, — opstod der en for en fornuftig Mand sælsom Tanke i ham, der bedre end den meest elegiske Skildring kan give et Begreb om det mørke Menneskehad, som pludseligt omtaagede Verden omkring ham.

„Vil jeg,“ — saaledes lod denne Tanke — „finde noget Menneske, hvem jeg efter min Død med Rolighed kan overdrage Om sorgen for den gamle Mands Hunde?“

Her maa Forhængen falde.

Sjette Capitel.

Testamentet.

Den følgende Dag eller rettere sagt den følgende Aften sad Sir Miles St. John alene foran sin eensomme Kamin og næsten forundret over sig selv i sit Hotel i Hannover-Square i London. Ja, han havde forladt sin forrige Bopæl. Har Du, Læser, nogensinde smagt den Vellyst, at kunne forlade et Hjem, hvorfra ethvert Trylleri er veget, hvis fredelige Huusguder ere forjagede og have gjort Plads for Mistillid og Frygt? Forgjæves vare alle Dalibards Forestillinger, forgjæves alle de Skræmmebilleder, som han truede ham med, forgjæves hans Bønner om idetmindste at maatte ledsage Baronetten. Med Undtagelse af sine Hunde og sin gamle Tjener, der i sin fjærlige Trostøb virkelig mere lignede Hundene end de haarde, kolde Mennesker, vilde Sir Miles ikke have Nogen med af dem, som omgave ham i Laughton, men mindst Dalibard.

Harde Lucretia ikke i sit Brev ankydet, at ogsaa han omgives med Planer og Rænker? Maaskee var det uretsfærdigt, utafnemmeligt, men han kunde ikke igjen

blive den Tanke qvit, at han var omgiven af Intriguer og Rabaler. Provencalens venlige Ansigt fik i hans Dine et listigt Udtryk, ja det forekom ham endog, som om Tjenestefolkene passede paa ethvert af hans Skridt for at tælle, hvor mange han endnu havde tilbage, før han naaede Graven. Han maatte bort! Branten og rystende paa Hovedet tog han Afshed med dem Alle, og under det Paaskud, at han havde en Forretning i London, lod han spænde for sin gamle, plumpe Reisevogn og befalede Kudffen at jage afsted alt hvad Tøiet kunde holde.

Først da Slottets Port laae langt bag ham, og han følte sig ganske ene, gned han sig fornøiet som en Skoledreng og med høi Latter i sine Hænder og glædede sig ikke alene over, hvad han havde gjort, men ogsaa over Maaden, hvorpaa han havde gjort det, som om det ret var et snildt og vittigt Indfald.

Og han fandt det saa hyggeligt i det velfjendte gamle Hotel og i det Bærelse, hvortil han saa ofte var vendt munter og livsglad tilbage fra det lustige Weymouth eller fra det taagede Paris, at det forekom ham, at han levede sin Ungdom om igien. Alderdom, lamme Lemmer, Slagflod og Forræderi, Alt var i dette Dieblif forglemt. Og selv da disse hæslige Spøgelses efter de første opmuntrende Følelser vendte tilbage, fandt de ham hærdet og forberedt staaende ved Arnestedet, for hvis gjæstfrie Beskyttelse han hver Dag betalte en Guinee.

Han sølte, at han endnu besad Rigdom og Magt, at en Bevægelse af hans Haand kunde hæve og tilintetgjøre, ja, at han endog paa Gravens Rand stod med Bægtstaa og Sværd til Straf eller Belønning.

I dette Dieblif traadte den flinke Opvarter ind og meldte Hr. Parchmount.

„En Stol til ham! Lad ham komme ind!“

Den Lovfyndige traadte ind.

„Jh, min fjære Sir Miles, det falder jeg en Overraskelse! Hvad har ført Dem til Staden?“

Og tre Dage tilbragte den Lovfyndige og hans Client med denne vigtige Forretning, thi Sir Miles var omstændelig og Hr. Parchmount var formel; der opstod nogle smaa Vanskeligheder; det første Udkast blev igjen forandret, og Sir Miles vilde ikke gaae lidenskabeligt frem, hvor forbittret han end var paa Livet og Verden. Nei, han var stor i denne sin sidste Handling. Han gjorde sig Umage for ganske at aflægge det Dødelige og at see op til den store, evige Dommer, at veie Omstændigheder og Undskyldninger med Overlæg og at udøve mild Retfærdighed.

Alt dette gik for sig, uden at Lucretia anede Noget, og dog var hun urolig og ophidset, fordi Mainwaring ikke havde opfyldt hendes Begjæring og indfundet sig. Den tredie Dag efter hendes Ankomst til Southampton skrev hun derfor endnu engang til ham, men før hun

modtog hans Svar, erholdt hun følgende korte Brev fra London:

„Hr. Parchmount har den Ære, ifølge Sir Miles St. Johns Begjæring, at bede Miss Clavering om ikke mere at vende tilbage til Laughton. Det Nærmere vil Miss Clavering erfare om nogle Dage, saasnart den Forretning, der har ført Sir Miles til London, er til Ende.“

Medens dette Brev i høi Grad spændte Lucretias Nysgjerrighed, foruroligede det hende dog ikke. Det forekom hende ganske naturligt, at Sir Miles tænkte paa at ordne sine Anliggender; hans Reise til London i dette Anliggende var tvertimod et gunstigt Varsel for hendes Udsigter, og saaledes vendte hendes Tanke tilbage til den Gjenstand, der udelukkende beherskede hende.

Mainwarings Svar, der indtraf to Dage efter, foruroligede hende langt mere. Han havde, saaledes skrev han, ikke fundet det Brev, hun omtalte, i Træet. Han var opfyldt af bange Anelser; han dadlede det som en stor Uforsigtighed at mødes hos Hr. Gjelden; han bad hende at opgive Planen til denne Sammenkomst. Han vilde, lagde han til, endnu engang søge omhyggeligt i Egen; maaskee havde hun tilfældigviis lagt Bladet paa et andet Sted, end hvor hun var vant til at lægge det. Dog heller ikke over den Efterretning, at han ikke havde modtaget hendes Brev, var hun synderlig bekymret; det tilskrev hun den Omhu, hvormed hun

havde begravet det i Møs og Blade; men hvad der alvorligt befymrede hende var den tvungne, kolde Tone, hvori Mainwaring besvarede hendes lidensfabelige Ord. Maaskee havde allerede den Tvivl om hans Tilbøielighed, der var opstaaet hos hende, forøget Hestigheden af hendes Følelser, thi der gives Naturer, der elske desto høiere, jo mere de frygte. For første Gang opblusjede hendes Hevngjerrighed, og hendes Svar til Mainwaring var heftigt og bydende.

Allerede Dagen efter bragte en Staffet hende et Brev fra Hr. Parchmount, der for Diebliffet endog standjede hendes Kjærligheds voldsomme Strøm.

Da Forretningen var tilendebragt, Testamentet underskrevet, forseglet og nedlagt i Retten, følte den gamle Mand en Gentnerbyrde væltet fra sit Hjerte. Nogle af hans gamle Venner, bons-vivants ligesom han selv, havde læst hans Ankomst i Bladene og skyndte sig med at hilse paa ham. Ved Synet af disse trofaste Kammerater og Deeltagere i hans Ungdoms Glæder levede Sir Miles ligesom op paany, og vovede om ikke at glemme Dalibards vise Raad, saa dog i stolt og næsten bitter Glæde at foragte dem. Hvorfor skulde han vedblive at skaane det ormstufne Regeme? Hvilke Tillokkelser kunde Livet endnu have for ham? Derfor indbød han sine Venner til en Fest, som var Fortiden værdig, og kun altfor gjerne fulgte de en Indbydelse, der saa fuldkommen stemmede overens med deres Smag.

De drak og loe og snakkede sig tilbage i deres Ungdomstid; de saae ikke den nervøse Irritation, denne Ophidselse af alle Livsaander, det hæftige Omløb af Blodet, der gjorde, at Sir Miles viste sig som den Muntreste af dem alle. Det var en Aften over alle Aftener. De gamle Svirebrødre maatte bæres i deres Bogne og Bærestole, Sir Miles alene syntes saa ædru og sikker, som om han havde spilst til Aften hos Diogenes. Hans trofaste Tjener, hvis ærbødige Advarsler snart vare bragte til Taushed paa en bydende Maade, vilde bringe ham til Seng; Sir Miles berørte neppe hans Arm. Men da denne Tjener, der sov i sin Herres Bærelse, vaagnede den næste Morgen, saae han til sin store For-
 andring Lys i Bærelset. Han gned sine Øine. Saae han virkelig rigtigt? Sir Miles sad ved Bordet, — han maatte være staaet meget sagte op og have tændt Lys for at skrive. Tjeneren blev ved at stirre paa sin Herre; hans Ubesægelighed forstærkede ham; han sad i en Lænestol, med Hovedet vendt tilbage. Endelig sprang den trofaste Tjener fuld af Belymring op, nærmede sig sin fjære Herre og greb hans Haand, — den var kold og faldt, da han slap den, tungt tilbage. Sir Miles maatte allerede have været død i nogle Timer.

Paa Gulvet laa Bennen, der var falden ham ud af Haanden; Brevet paa Bordet, som neppe var begyndt, lød saaledes:

„Lucretia!“ — Du vil aldrig mere vende tilbage i mit Huus. Du er saa fri, som om jeg var død; men jeg vil være retfærdig imod Dig. Give Gud, at jeg altid havde været det imod din Moder og imod din Søster. Men, som Du jo selv siger, jeg er gammel og —

Den, som i det Dieblis, da den Haand, der skrev disse Ord, stivnede for evig, havde seet i dette stakkels stolte Hjerte, vilde let have kunnet lægge til, hvad der endnu manglede. Paa den ene Side den hestige Kamp mellem en til Ussky grændsende Brede og Nødvendigheden af at maatte skrive til den Uværdige, den Falske, — dernæst Utafnemmelighedens hvassse Braad — endelig den Tanke, at hans Liv havde været Gjenstand for Misfornøielse, og at hans Død derimod vilde vække Glæde, — paa den anden Side den mægtige Seier over al Brede og Foragt, den Beslutning at være retfærdig, — hans egen Samvittigheds Bebreidelser, fordi han havde forstødt sin Søster for en langt ringere Forseelses Skyld, — den smertelige Bevidsthed, at han egenfindig havde tilbageviiist den Trøst og Pleie, som hendes blide, hjærlige Gemyt vilde have tilbudt ham, — tilsidst Overbeviisningen om alt det Jordiske Forsængelighed og Forgængelighed, forbunden med et Blik paa et øde Liv, der mistvivlede om Haab og Kjærlighed, og endelig den bittere Følelse, at han aldrig mere vilde kunne fatte Tillid og var for gammel til at aabne sine Arme

for nye Forhold — alt dette, som han hidtil maaskee kun havde følt enkeltviis, havde i hiint Dieblif forenet sig, spændt hans Hjertes Streng for stærkt og sprængt dem.

Idet Hr. Parchmount med mere Følelse, end man i Almindelighed pleier at tiltroe en Advocat — men Sir Miles var endog elsket af sin Advocat — meddeelte Lucretia dette Sorgens Budskab, søiede han til, at da den Afsøde laae i en Gæstgivergaard og hendes Nærværelse ikke var nødvendig ved de sidste Ceremonier, vilde han bede hende om ikke at komme til London. Men da det dog havde været Sir Miles's inderlige Ønske, at hans Testamente blev aabnet saa snart som muligt efter hans Død, og det desuden formodentlig indeholdt Bestemmelser betræffende hans Begravelse, vilde Miss Clavering og hendes Søster gjøre vel i saa snart som muligt at udnævne en Besuldmægtiget, der kunde træde i deres Sted ved denne sørgelige Leilighed og varetage deres Interessse. Maaskee vilde Herr Fjelden selv findes villig til at paatage sig denne sørgelige Forretning.

For at være retfærdig imod Lucretia maae vi sige, at hendes første Følelse ved Læsningen af disse Linier var en heftig, med Anger og Bebreidelse blandet Smerte, der greb hende saameget voldsommere, som det traf hende usorberedt. Men hvilken Forskjel er der ikke paa at gjøre Regning paa, hvad en Andens Død kan bringe os, og at vide, at denne Død nu virkelig er ind-

traadt! Hverken Susannes oprigtige Taarer eller Hr. Gjeldens fromme og inderlige Formaninger formaaede at forjage hendes egne syndige Tanter og Forhaabninger, der forfulgte hende som Fjender.

Først paastod hun, at hun vilde reise til London, for endnu engang at see sin Onkels jordiske Levninger, og allerede holdt Bognen for Døren — thi hendes Hestighed var neppe til at modstaae, — men hendes Mod svigtede hende, — hun følte, at hun ikke havde Hjerte til at see den Døde i Ansigtet. Samvittigheden skræmmede hende bort fra de hellige og naturlige Pligter, som det er en Trang for Hjertet at opfylde mod den Hedengangne. Hun tilhyllede sit Ansigt og styrtede afsted til sit Bærelse. Derfor paatog Herr Gjelden sig Ansvaret og reiste bort alene.

Engen uden Vernon — hvem man i en Hast havde hentet fra Brighton — den gode Geistlige og Advocaten, til hvem Testamentet var adresseret som eneste Fuldbyrder, og hvem det var overgivet til Forvaring, var tilstede, da Seglet blev brækket. Testamentet var meget langt, som det i Almindelighed er Tilfældet ved et saa betydeligt Efterladenskab. Vi forbigaae alle Vidtløstigheder, Retsformer og Omsvøb og fremhæve blot følgende Hovedbestemmelser:

1) Til Charles Vernon til Vernon-Grange, Esquire, og hans i lovligt Egtteskab fødte Descendenter falder Besiddelsen af alle de Jordegodser, Skove og

Bygninger, der ere betegnede paa Kortet over Hampshire under det Navn „Godserne Laughton“, dog under den Betingelse, at han og hans Efterkommere antage Familien St. Johns Navn og Vaaben. Skulde Sir Vernon døe uden Born, saa gaaer Besiddelsen, og det under de samme Betingelser, først over til Susanne Miverss Efterkommere eller, hvis Saadanne ikke ere forhaanden, til Lucretia Claverings. — Hermed ophørte Artiflen om Arvesølgen, og det blev overladt til de Lovfyndige at udfinde de lovlige Descendenter af en eller anden gammel St. John.

2) Til Lucretia Clavering — dog uden et ømt eller fjærligt Ord — en Gave af 10,000 Pund, den Arv, som sædvanligt tilfaldt Døttrene af Huset St. John.

3) Til Susanne Miverss en lignende Sum, dog med den ved hendes Søsters Navn manglende Til sætning „og min Betsignelse“.

4) Til Olivier Dalibard en livsvarig Pension af 200 Pund.

5) Til Honoré Gabriel Barney 3000 Pund.

6) Til Præsten Matthæus Fjelden 4000 Pund og

7) en lignende Sum til John Walthers Ardworth.

8) Hans Kammertjener Henry Jones en rigelig Forsørgelse og den Forpligtelse at pleie hans Hunde Dash og Ponto, hvortil der endnu var anvist en bestemt Sum, der skulde udbetales hver Uge, — dog kun indtil Dyrenes Død. Stakkels gamle Mand, Du sør-

gede for, at den, der skulde pleie dem, ingen Fordeel kunde have af at knurre over, at de levede for længe.

9) Til enhver af hans øvrige Tjenestetjende et rigeligt Legat, i Forhold til Tjenestetiden.

Hvad nu angik hans Onsker med Hensyn til ham selv, da gik de ud paa, at man skulde bisætte ham i hans Forsædres Gravcapel, uden Pomp eller Pragt, men ogsaa uden den søgte Udmyghed, som han stedse havde søgt at undgaae, medens han levede. Han havde udtrykkeligt bestemt, at man skulde lægge et lille Miniatur-portrait, der fandtes i hans Skrivepult, i hans Kiste. Der laae vel mere end blot Følsomhed til Grund for denne sidste Bestemmelse; i den udtalte sig den moralske Overbeviisning, hvor lykkelig Besiddelsen af Originalen, som hans Stolthed havde berøvet ham, vilde have gjort ham. Dog angrede han ikke, at han havde handlet saaledes, thi denne Stolthed havde i hans Dine været en Pligt. Men hendes stumme Billede ved Siden af ham i Ligkisten sagde, hvilket Offer han havde bragt, medens han levede. Døden gjør jo Alle lige, og saaledes turde Herren til Laughton have en Ledfagerinde efter sit eget Hjerte med sig i Graven.

Da Testamentet var blevet forelæst, fremlagde Hr. Parchmount endnu to Breve, det ene skrevet af den Afdøde til Vernon, det andet skrevet af Advocaten selv til Miss Clavering. Det Sidste indeholdt, foruden det aabne, paa Sir Miles's Bord fundne Brudstykke, hendes

eget Brev til Mainwaring, adresseret tilbage til hende af Sir Miles med faste, tydelige Træk. Sandsynligviis havde det været hans Hensigt at sende det tilbage med den Skrivelse, som hans Død ikke tillod ham at fuldende.

Brevet til Vernon indeholdt en Afskrift af Lucretias ulykkelige Linier og desuden endnu følgende Ord til Vernon selv:

„Min kjære Charles! — Efter langvarigt Overlæg og trods en naturlig Modbydelighed for at aabenbare min Søsterdatters Skændsel anser jeg det for min Pligt at sende Dig Indlagte, som jeg egenhændigt har afskrevet efter Originalen. Jeg gjør det, først, fordi Du ellers kunde føle Dig forpligtet til at vedblive med dit Frieri, hvilket jeg vilde have gjort i dit Sted, og det er da en Pligt for mig at sige Dig, at Miss Cla-
vering ikke er min Arving; min anden Grund er den, at hvis hendes Tilbøielighed virkelig havde været stærkere end hendes Egennytte, og hun havde formaaet at tilbagevise dit Frieri, kunde Du let finde, at jeg havde handlet haardt og uretfærdigt imod hende, og Du kunde da søge ikke alene at forstørre hendes Arvepart, men ogsaa at faae hende optaget som en kjær Slægtning og velkommen Gæst i dit Huus, hvorved mine Forsædres Huus vilde blive vanhelliget. Men nu, Charles Vernon, troer jeg, idetmindste forsaavidt jeg kan bedømme det, at jeg har gjort, hvad der er ret og billigt. Jeg har taget i Betragtning, at denne unge

Person er bleven opdraget i mit Huus og som min Datter, og jeg testamenterer hende derfor, hvad der med Rette tilkommer Døttrene af mit Huus; jeg sætter, saavidt jeg formaaer det, den blotte Følelse af frænket Familie stolthed tilside, og viser derved, at jeg gjør mig Umage for at gjøre min Haardhed mod min Søster god igjen, idet jeg testamenterer begge hendes Børn en lige Deel. Skulde Du nogensinde forsøge Lucretias Part, vilde Du — medmindre Du ved et roligt, mere uliden- skabeligt Overlæg end det, jeg er i Stand til, virkelig skulde finde, at jeg havde gjort hende Uret — bestæmme mit Minde og angribe min Retsfærdighedsfølelse.

Heri maa Du handle efter din Samvittighed. Men idetmindste beder og besværges jeg Dig, — ja, jeg befaler Dig, at Du ikke med dit Vidende maa optage i vort hidtil Vren og Sandheden helligede Hjem en Skabning, der ikke har taget i Betænkning at vanhellige det ved Forræderi. Som Adelsmand paalægger jeg Adelsmanden denne høitidelige Forpligtelse. Jeg var nærved ogsaa at udelukke den unge Persons Børn fra Arveretten til Laughton, men vor gamle Stamme har saa saa Grene. Du er ikke gift; Susanne er det heller ikke endnu, saa maa jeg da haabe, at Miss Claverings Børn, dersom de arve, ikke ville ligne deres Moder. Jeg formoder, at hun vil gifte sig med denne Mainwaring, og hendes Børn ville da have en Fader af ringe Herkomst. Men hendes Slægt er idetmindste reen.

„Clavering og St. John ere to Navne, der ere eensbetydende med Ære og Troskab, — og dog seer Du, hvad hun er. Jeg siger Dig, Charles Vernon, dersom hendes Børn skulde faae en Adelsmands Hjerte, saa kunne de ikke takke dees adelige Moder derfor.

„Det er kommet vidt, at jeg maa sige dette, jeg, som dog maaskee, dersom vi havde undersøgt denne Claverings Stamtræ noget nøiere —“

„Gift Dig! Gift Dig snart, Charles Vernon! og vedligehold, min dyrebare Fætter! vort gamle Huus, dets gamle Slægt og dets gamle Hæder. Vær mild og velgjørende imod de Fattige, ikke streng imod dine Forpagtere og Undergivne. Derved falder det mig ind, at Forpagter Strongbord skylder Forpagtningsafgiften for tre Aar, — jeg skjænker ham den. Giv ham sin Afssked med en lille aarlig Pension; han er til ingen Nytte for Godset, men han er født paa det og maa ikke falde Menigheden til Byrde. Men for at Du altid kan være god og mild imod de Fattige og ikke skal behøve at være haard imod dine Forpagtere, maa Du vænne Dig af med at være ødsel, min fjære Charles! En fattig Mand kan aldrig uden Uretfærdighed være ædelmodig! Hvorledes vil Du give, naar Du selv sidder i Gjæld? Ikke sandt, Du vil betænke dette nu, da dit gode Hjerte er blødt og dine Følelser ere bevægede! Og, Charles Vernon! jeg mener, at Du vil fælde en Taare ved Synet af min tomme Lænestol. Gerne vilde

jeg have overgivet Dig mine Hunde, men Du er glem-
som og reiser ofte til London, og de ere nu vante til
Landet. Gamle Jones vil faae en Hytte i Landsbyen;
han har lovet at opslaae sin Bolig der; see af og til
ind til ham for at see, hvordan Dash og Ponto have
det. Det er silde, og jeg venter nogle gamle Benner
til Middag. Altsaa i det Tilfælde, at der skulde til-
drage sig noget Overordentligt og vi ikke skulde sees
mere: lev vel og Gud være med Dig!

Din tro Fætter, Miles St. John."

Syvende Capitel.

Forlovelsen.

Der er hengaaet omtrent tre Maaneder siden Sir
Miles's Død, og November gjør sit Herredømme gjældende
over London. Herredømme er vel intet metaphorisk
Udtryk for den ubetingede despotiske Indflydelse, som
denne mørke Maaned, den første i Vinterens Dynasti,
udøver over den passive, nedslaaede Stad. Intet andet
Sted i England er November den barske Herre, som man

saa ofte udgiver den for. Mildt og tankefuldt seer
 det stille Ansigt paa det brunlige Grønsvær og paa
 de forandrede Skove og har undertiden et venligt
 Smil for dem, der oplyse dens tjenstpligtige Vasaller,
 de tætte Skove, bestraale de sidste paa Grenene hæn-
 gende Blade med en venlig Glæde og affpeile sig i
 Bølgerne, der endnu bevæge sig uden at være bundne
 af dens Rænker. Men ligesom en Erobrer ofte først
 retter sin Magt mod Hjertet af Landet og, før hans
 jernhaarde Indflydelse bliver følelig i Provindserne, først
 lader Hovedstadens Gjenstridige føle sit Tryk, saaledes
 træder ogsaa Vinterens Tyran kun streng og forbittret
 op i London. Den Mængde, der bevæger sig paa
 Gaderne, ligner virkelig Slaver, der nylig ere bragte
 under Maget: saaledes snige de sig med nedbøiede og
 tilhullede Hoveder gennem den gruelige Taage.

Selv Børnenes Skridt ere frygtsomme; Bøgne
 kjøre som til en Ligbegængelse; det mørke Dagslys kan
 man snarere kalde Tusmørke. Staden er øde, thi den
 lystige Julefest er endnu ikke begyndt; ligesom Astenen
 før en Sammensværgelse glide de uselskabelige Skygger
 eensomme hen igjennem Taagen. Enhver anden Maaned
 har i London sin Tillokkelse for den Indviede. Selv
 fra August til October, da Moden forbyder Londons
 Sønner endog kun at nærme sig til Staden, finder
 Londons sande Tilbeder endnu sine Fornøielser, naar
 han kun alvorligt søger dem.

Som for Exempel en tidlig Spadseregang i Dyrehaven og i Anlægene i Haverne ved Kensington, der rigtignok paa den Tid, naar de ere mindre besøgte, antage en landlig Charakter, men dog ere opfyldte med flere Mennesker, end Spadseregange paa Landet pleie at være. Paa Bænkene under Træerne, paa Grønpletterne og ved Mailbanerne seer Diet levende Bæsjener nok til at sængsle Hjertet og Opmærksomheden hos dem, der gjerne see i et menneskeligt Ansigt og i det vide at finde Nøglerne til Tænkemaaden og Charakteren. Fra de unge, smukke Barnepiger med de legende Børn til de gamle, med fornem Fattigdom klædte, indtil Hagen tilknappede Officierer, der sidde i Alleen paa en Bænk eller læne sig tankesfulde til et Rækværk og speculere over deres halve Sold, fra den muntre Handelsmand til den lystige Skriver fra Forstaden, der iler til sine Forretninger, — thi Forretninger gives der altid i London — overalt frembyder der sig det rigeste Stof til Betragtninger.

Og senere paa Dagen, henimod Middag, hvilken Fornøielse er det da ikke at ile til Flodbredden ved Putney eller Richmond og der see de forstjellige Fartøier dandse paa Floden, eller at leve i Gæstgivergaarden, rve omkring paa Vandet eller fiske, indtil Mørket falder paa! Eller hvis dette ikke lokker, kan man glæde sig ved den straalende Efteraarsol, som flart og munter skinner paa Tagene, hvor Røgen endelig engang holder

Selligdag; og hvor deilige Udsigter har man, ikke gennem de nu ikke oversyldte Alleer! Den skuelystne Spadsereude, der slæntret sorgløs omkring, kan føle sig fristet til at troe, at London tilhører ham alene, og at han er en anden Selfirk midt paa dette Verdenstov. Naar October nærmer sig, begynder der ligesom et andet Foraar, Livet vender fornyet tilbage i den saalænge forladte Stad; et nyt Sving sætter Alt i Bevægelse; Boutikerne ere mere glimrende, Handel og Vandel mere levende; ligesom Fuglene føle Foraaret nærme sig, saaledes pynte Handelens Sønner deres Vinduer og forberede sig paa at modtage den tilbagevendende Saison. Men November! — ja den, der finder Tillokkelser og Glæder i London i November Maaned, maa virkelig have en forunderlig Smag, gode Lunger og et Hjerte, der kan trodse Sorger.

I et lille Gæstgiversted i Bulstrode-Street, Manchester-square, sad en forklædt Familie, der havde havt din Forbovenhed at komme til Staden i November Maaned, uden Tvivl for at adsprede sig.

I et lille mørkt Værelse i det lille uanseelige Huus see vi først en Herre af Middelalder, hvis Klædedragt — hvilket nu kun sjelden er Tilfældet, — tydelig røbede hans Stand.

Ingen kunde tage Feil af Snittet af hans Klæder eller af Façonnen af hans Haf, som han, der nylig var vendt tilbage fra en Spadseretour, ikke af Uhosflighed,

men af Distraction, endnu ikke havde taget af, og som endnu beskryggede hans behagelige blide Ansigt. Det var en Landsbypræst fra Top til Taa. Ved Kaminilden, der trods de tykke Røgstykker syntes at brænde muntert, sad en ligeledes midaldrende Dame, som man uden just at være Herremester strax maatte ansee for en Præstekone, med flere Børn omkring sig. De holdt en Bog imellem sig; dog røbede en sagte Hviſten af deres ſammentrufne Læber, at de ikke mere behøvede den.

Ved det ſidſte af de tre mørke Binduer, der juſt ikke bleve lysere ved de brune, med ſort Manchester zirligt beſatte Gardiner, ſtod en ung Pige, med milde tankefulde Dine. Hun var ſmuk — uden Spørgſmaal meget ſmuk, men der var noget ſaa Fiint, ſaa Elegant baade i Hovedets Form og Holdning og i hendes hele Skikkelse, ſaavelſom i den Maade, hvorpaa hun lagde de ſmaa, nydelige Hænder over hinanden, medens hun ſørgmodigt vendte ſit Ansigt imod Binduet, — at ſmuk er et alſor almindeligt Udtryk. Og dog er dette Ord vel netop det rigtige, — ſjøn vilde have vaſt Begeebet om noget mere Stadſeligt, noget mere Bydende, — deilig om ſtørre Regelmæſſighed i Anſigtsſtræk og et rigere Farveſkær.

Præſten, der ſiden ſin Hjemkomſt var gaaet frem og tilbage i Bærelſet, med Hænderne paa Ryggen og uden at ſige et Ord, men af og til havde kaſtet et Blik til den unge Dame, afbrød nu denne ſin eensformige Bevægelse, idet han nærmede ſig den Stol, hvor hans Kone ſad, og ſagte

berørte hendes Skulder. Hun holdt op med sit Arbeide, der snarere kunde kaldes grovt end ziirligt, thi det bestod i at omspe en blaa Trøie, der skulde gaae over fra hendes ældre Søn, Mathæus, til den Næstældste, David, og derfor behøvede en Forandring. Hun vendte sine venlige Bine mod sin Egtfælle, men denne sagde Intet, men gav deels ved at blinke med Binen deels med Haanden et Bink mod den unge Dame, som vi nylig have skildret, og fuldendte Pantomimen med et sørgeligt Smil. Konen vendte sig om og saae opmærksomt paa det betegnende Punkt, idet hun holdt Sagen i den ene Haand, som om hun vilde flippe, og i den anden Trøieærmet.

I dette Dieblif hørte man, at der blev banket sagte paa Gadedøren; det værdige Par saae, hvorledes den unge Pige gittrede; derpaa hørte man Fodtrin og Lyden af en Dør, som gik op i nederste Etage, og derpaa blev Alt igjen stille.

„Det var Herr Mainwarings Banken!“ — sagde det ene af Børnene.

Den unge Pige forlod pludselig Værelset, og hvor lette hendes Trin end vare, hørte man hende dog gaae ned ad Trappen.

„Børn, der er endnu en Time, til det bliver mørkt; benytter den til en Spadseretour paa Pladsen!“ — sagde Præsten.

„Na, der er saa kjedsommeligt paa den stygge

Plads, og i Grønningen tør vi ikke gaae; saa er det langt bedre her i vor Stue," — sagde det ene af Børnene, og de samlede sig alle tættere om Kaminen.

„Men jeg har Noget at tale med Ederes Moder om," — sagde Præsten — „men dersom I hellere ville blive hjemme, skal det staae Eder frit for."

„Runne vi ikke gaae til Susanne?"

„Nei," — sagde Præsten, — „I maae ikke forstyrre Susanne."

„Hun bryder sig dog aldrig om, at man forstyrrer hende. Hvad kan der vel være tilstødt hende?"

Præsten svarede Intet paa dette Spørgsmaal. Da Børnene havde raadslaaet et Dieblif, havde de udsundet, at Pladsen derudenfor, hvor kjedsommelig den end var, dog ikke var saa kjedsommelig — som deres lille Kvistværelse. Da dette var afgjort, blev den gode Moders Hverv at raade dem. Og skjøndt Hr. Gjelden var ligesaa om og omhyggelig en Fader, som de fleste Fædre ere, var han dog nærvæd at tabe Taalmodigheden, inden Graffer, Halstørflæder, Huer og Hatte vare skaffede tilveie og de sædvanlige Advarsler, at tage sig i Agt for Vogne, for at flappe fremmede Hunde og andet Saa-dant, vare halvt bragte til Ende. Halvt ærgerlig halvt venlig skød han endelig de Smaa ud af Døren, luffede den efter dem og rykkede derpaa sin Stol tæt hen til sin Kones.

„Jeg er meget bekymret for det stakkels Barn,“ begyndte han pludselig.

„For Miss Glavering? Ja, i Sandhed, hun spiser næsten ikke mere og sidder bedrøvet alene; men hun seer Mainwaring hver Dag. Hvad kunne vi gøre? Hun er saa stolt; jeg er meget bange for hende.“

„Nei, min Bedste! jeg tænkte i dette Dieblis ikke paa Miss Glavering, men jeg vilde ikke afbryde Dig, thi hun fortjener virkelig hele vor Medtidenhed.“

„Det er dog sikkert kun for hendes Skyld, at Du har givet efter for Susannes Bønner og overdraget Embedsforretningerne til Blackman, medens vi reiste herhen i det Haab, at London vilde adsprede hende. Maatte vi ikke reise bort over Hals og Hoved?“

„Men jeg siger Dig,“ — svarede Præsten, — „at jeg blot tænkte paa Susanne. Du seer, hvor bleg og nedslaaet hun er bleven.“

„Ja, det er sandt. Hun, som har et saa blødt og kjærligt Sind, maa vistnok lide, naar hendes Søster lider.“

„Men skøndt hendes Søster har saa store Indbildninger, og holder sig borte fra os, er hun dog ikke bedrøvet; hun er kun tilbageholden. Jeg troer endogsaa, at hun ikke sørger mere over den stakkels Sir Miles's Død.“

„Og heller ikke over Tabet af den store Arv?“

„Sy, Mary!“ — sagde Herr Gjelden næsten streng. Mary slog skamsfuld Dinene ned, thi hun hørte ikke til de Qvinder, der ringeagte deres Mand for hans gode Hjertes Skyld.

„Tilgiv mig!“ — sagde hun venlig; — „det var meget urigtigt af mig, — men jeg kan ikke — hvad Du end vil sige — jeg kan slet ikke have Miss Glavering kjær.“

„Desto mildere maa Du bedømme hende. Og dersom det er sandt, som jeg frygter for, kunne vi ikke have Medlidenhed nok med den arme, forblindede Skabning.“

„Jeg vil døe, kjære Mand, hvis jeg veed, hvad Du mener.“

Præsten saae sig forsigtigt om, som om han var bange for, at Nogen kunde høre ham; derpaa hvisttede han til sin Kone:

„Jeg er bange for, at Herr Mainwaring ikke elsker Lucretia, men Susanne.“

Bed disse Ord faldt Sagen den gode Mistress Gjelden ud af Haanden, og uagtet den ene Spids af den blev siddende fast i Gulvet, og den anden truede fjendtlig baade Fodder og Garneringer, bukkede hun sig mærkværdig nok dog ikke for at tage den op.

„Saa er han jo et falskt, tvetunget Menneske!“

„Ganske vist fortjener han Dadel,“ — svarede Hr. Gjelden, — „skjøndt jeg holder af den unge Mand og

er viß paa, at det hos ham mere er Undseelse end virkelig Falskhed. Nu kan og maa jeg sige Dig, hvad jeg hidtil har fortiet Dig, thi jeg behøver dit Raad. Da Mainwaring for nogle Maaneder siden besøgte os i Southampton, tilstod han mig, at han var forelsket i Susanne, og spurgte mig, om jeg troede, at Sir Miles nogensinde vilde give sit Samtykke. Jeg vidste kun altfor vel, at den gode gamle Mand var altfor stolt til at tillade saadanne Forhaabninger. Derfor var han ogsaa rettænkende nok til at forlade os. Du erindrer vel, hvor nedslaaet Susanne den Tid var."

"Ja vist. Men da hun havde fattet sig efter det første voldsomme Slag, som Sir Miles's Død havde bibragt hende, vendte hendes smukke Farve tilbage og hun saa temmelig munter ud."

"Maaskee oplivede den Tanke hende, at hun nu er i Besiddelse af en ikke ganske ubetydelig Formue, som hun kan byde Mainwaring, og at altsaa alle Hindringer ere hævede."

"Nei see engang, hvor snild Du er! Hvorledes har Du gjættet hendes Tanker?"

"Bed min Daaßkab, ved min egen Ubefindighed," — sukkede Fjelden, — "thi da jeg ingen Anelse havde om, at Mainwaring imidlertid havde forlovet sig med Lucretia, og jeg nok mærkede, hvorledes det stod til med Susannes stakkels lille Hjerte, tillod jeg mig — Himlen tilgive mig det! — halvt i Spøg at fortælle hende,

hvad Mainwaring den Tid havde betroet mig. Hun omfavnede mig med yndig Rødmen og kyssede mig, det kjære Barn! — og to Dage før vi reiste hertil underrettede Lucretia mig med sin iisfcolde Høflighed om, at hun, naar Sørgetiden var forbi, vilde gifte sig med Mainwaring."

"Stakkels, stakkels Susanne!"

"Susanne opførte sig som en Engel; da jeg bragte hende denne Efterretning, saae hun ganske rolig ud, og jeg er overbevist om, at hun bad af sit inderste Hjerte for de Forlovedes Lykke."

"Sikkert! men hvad er derved at gjøre? Nu forstaaer jeg Alt. O Gud, o Gud! hvor sørgeligt!" Og Mistress Fjelden tog, fordybet i Tanker, sin Sag op igjen.

"Først siden vi ere komne hertil og Mainwaring besøger Lucretia, har hendes Styrke forladt hende."

"Af, hvor tungt maa det ikke ogsaa være at see paa saadant Noget! Jeg vilde aldrig have været istand dertil. Dersom Du havde friet til en Anden, havde jeg gjort, jeg veed ikke hvad! Men hvilket falskt, elendigt Menneske maa ikke den Mainwaring være!"

"Ikke saa falskt som Du troer. Seer Du da ikke, at han seer næsten mere bedrøvet ud end Susanne selv? Maaſkee havde han i Fortvivlelse opgivet hende. Miss Clavering er, med al sin Stolthed, dog uden Tvivl en udmærket ung Dame. Nu først maaſkee, da han seer

begge Søstrene ved Siden af hinanden, er det blevet ham klart, hvilken Skat han har mistet. Men sig mig nu, Mary! hvad raader Du mig til? Mainwaring vil sikkert ærligt holde sit Ord til Miss Clavering, men hun vil dog tidligt eller sildt opdage hans Hjertes Tilstand, og da skjælver jeg for dem Begge, thi aldrig kan hun være lykkelig, naar han er ul lykkelig, og Susanne, paa hende vover jeg slet ikke at tænke — hun har en Hoste, der skræmmer mig ind i Hjertet."

"Ja, den afskyelige Hoste! Du kan ikke troe, hvor meget jeg giver ud for Gelee! — Hvad jeg mener? — Jeg vilde helst tale med Miss Clavering, dersom jeg blot havde Mod dertil. Thi Kjærlighed vil aldrig faae hendes Hjerte til at bryde; hun er saa stolt, at dersom hun vidste, hvorledes Sagerne stode, vilde hun forstode ham, uden at det vilde koste hende saameget som et Sul."

"Jeg troer," — sagde Herr Fjelden — "at Du har Ret, og Sandheden er altid den rigtigste og bedste Politik. Dog tilkommer det mig egentlig ikke at blande mig i den Sag — og dersom det ikke var for Susannes Skyld — dog jeg maa overlægge Sagen og bede Himlen, at den vil vise mig den rette Vej."

Denne Samtale vil tilstræffeligt have oplyst mine Læsere om, hvor vidt Lucretias Historie allerede er kommen. Vi springe med Forsæt over hvad vi neppe formaaede at skildre, — det første frygtelige Indtryk,

som Tilintetgjørelsen af alle hendes Forventninger gjorde paa hende. Rigdom, Rang og hvad hun skattede høiere end alt Andet, Magt og Anseelse, var berøvet hende ved eet Slag. Dog hævede hun sig igjen af den stumme Fortvivlelse, hvori hun først hensank, til Haab, ja til Noget, der lignede Glæde! — Mainwaring's Breve bevirkede dette; de havde aldrig før været saa varme og fjærlige. Thi ikke alene gjorde hans Samvittighed ham de bitterste Bebreidelser over, at han var Skyld i hendes Ulykke, — skjøndt hun skjulte det for ham med en fin Følelse, som man neppe skulde have ventet af hendes haarde Charakter og af hendes paa den Tid saa oprørte Følelse, men han følte ogsaa mægtigere end nogen- sinde før, at hendes Tab gjorde hans Forpligtelser mere bindende. Han gjorde hvad han kunde for at overtyde sig om, at han elskede hende, og vilde sandsynligviis uden nogen indre Modbydelighed have ført hende til Alteret og, naar han engang var gift med hende, af Pligt og Bane baaret de Vænsker, som han havde paa- lagt sig selv, dersom ikke Lucretia med sin ulykkelige Hestighed havde gjort Paastand paa at see ham og at reise til London, hvor hun opfordrede ham til at møde hende, thi med hende kom Susanne, og i Susannes bortvendte Ansigt og rystende Haand, i den stumme Smerte, som hendes hele Væsen røbede, læste Mainwaring Alt, hvad den tause Lidende troede at dølge for ham.

Men Tærningerne vare kastede; Forbindelsen var bebudet, Tiden var bestemt, og hver Dag kom Mainwaring i Huset for at forlade det fuld af Sorg og Fortvivlelse. En og samme Følelse bevægede de to Ulykkelige til, ligesom ifølge en taus Overenskomst, at se hinanden. Mainwaring betraadte kun sjældent Familiens Dagligstue; naar han gjorde det, stete det meest om Aftenen, og da flygtede Susanne ud af Bærelset.

Mødte de hinanden tilfældigt enten paa Trappen eller derved, at en Dør uventet blev aabnet, veglede de hverken Ord eller Blikke. Den Eine havde ikke Mod til at see paa den Anden. Maaskee tyngede Bægten af denne Tilbageholdenhed meest paa Susanne; maaskee længtes hun meest efter at bryde denne Tausshed, thi hun troede at finde Marsagen til den mørke og stumme Evang, som Mainwaring paalagde sig i hendes Nærværelse, i hans Samvittigheds Bebreidelser, der, hvorvel han ikke havde erklæret sig bestemt for hende, dog vist mindede ham om ethvert af hans Ord, om ethvert Udtryk i hans Stemme, der havde røbet hans Følelser. Den dybe Tungfindighed, der tydeligt udtalte sig i hans hele Væsen, og som ikke engang undgik hendes flygtige Blik, opfyldte hende med en Medlidenhed, der var fri for enhver Bitterhed, for enhver egenfjærlig Følelse.

Hun meente, at hun kunde dø lykkelig, naar hun havde forjaget enhver Sky af hans Pande og qvalt hver

Røst i hans Samvittighed, — ja døe, thi Livet havde ingen Tillokkelse for hende. Hun elskede blidt og roligt, ikke med den heftige Videnskab, som er stærkere Naturer egen, men med en Kjærlighed, som allerede har faaet mangt et ungt og reent Hjerte til at bryde. Ansigtet var roligt og mildt hos denne Genius, og kun af den zittrende Haand see vi, at Fælden vil udslukkes, at dette Billede, der er for reent for jordisk Kjærlighed, er den elskende Døds Genius.

Imidlertid havde Lucretia i sin Videnskabs Egoisme, der selv hos de fletteste Qvinder kun bliver mægtigere ved de Offre, den foster, og, naar denne Videnskab taug, ved sin Uergjerrigheds Magt, der snart igjen begyndte at røre sig og foregjøgledte hende nye Planer for igjen at opføre Fortidens forstyrrede Bygning — været blind for alt det, der dog laae saa klart for Herr Gjeldens simple Forstand.

Mainwarings Sørgmodighed, hans Alvor, hans adspredte Væsen tilfrev hun den Kummer, som han maatte føle ved Tanken om hendes Tab, og den Smerte, som hendes forandrede Fremtid naturligt maatte vække hos ham. Hun gjorde hvad hun kunde for at trøste ham, og naar han sølte sig overbevist om, at Storhed i England ikke alene bestaaer i Skatte og Jordegodser, men at de, som anføre Toget paa de høiere Livsbaner, der føre til Grens Tempel, høre til Aandens og Videnskabernes Aristokrati, robede hun, at hendes Stræben

hverken var høifindet eller ædel, men kun en mørkere, listigere, mere samvittighedsløs Uergjerrighed, og at Bedrageri, List og Rænfer ledede hende; istedetfor altsaa at blive opmuntret af hende og at takke hende, vendte han sig mere og mere bort fra hende med Gysen og Afsky.

Hvorledes skulde det blive ham muligt at bevare sin Sjæls Reenhed, sin aabne og retskafne Charakter ved Siden af en saadan Mand, hvis Magt og Overlegenhed han altfor tydeligt følte? Han følte sig allerede fornedret. Hvor let bliver ikke i den bestandige Kamp mellem Sandhed og Løgn, Reenhed og Brøde, som vi Mennesker, især de Uergjerrige, ere udsatte for, hvor let bliver ikke der den Advarendes Hvisken opdaget af den onde Engels Røst! Saaledes vedblev han at være fængslet med Jernbaand; han vred sig i dem, fuld af Smerte, men han drømte ikke om at skulle undslippe.

En Dag efter hiin Samtale mellem Herr Fjelden og hans Hustru ankom det et uventet Besøg til Huset — det var Olivier Dalibard. Han havde ikke seet Lucretia, siden hun forlod Laughton; heller ikke havde de veeglet Breve. Det var henimod Aften, Mainwaring havde netop forladt hende, og hun var endnu i det Værelse, som hun lige fra Begyndelsen af havde lagt Beslag paa som sit eget.

Hun rynkede Panden, da Pigen meldte Gjæsten, og da hun tændte Lys, ragede op i Jlden og traß Gar-

dinerne for, kunde den stolte Lucretia ved at betragte de beskedne Meubler omkring sig ikke bare sig for at sammenligne Fortiden med Nutiden. Dog hilsede hun ham med sin sædvanlige fornemme Holdning og uden at tale Noget om det, der var foresaldet. Uengsteligt, dog uden at røbe sig, søgte Dalibard at udforske, om hun havde nogen Mistanke om, at han havde en Haand med i Spillet, da hendes ulykkelige Brev blev opdaget, men da hendes Opsørsel ganske havde beroliget ham i denne Henseende, holdt han det for det Bedste at følge hendes Exempel og ikke tale et Ord om det, der var foregaaet.

Derimod gjorde han sig Umage for at vise sin Lærling langt mere Erbødighed end før, uden dog at være mindre hjertelig og venlig, for lidt efter lidt at gjenoprette det forrige Forhold. Hvor rigtigt og sikkert han gik frem, seer man af det Spørgsmaal, som Lucretia pludseligt og uden nogen Indledning henvendte til ham:

„Hvorledes lyffedes det Sir Miles at opdage min Brevverling med Mainwaring?“

„Hvordan? veed De ikke det? Dog, hvor skulde De ogsaa have faaet det at vide?“

Og med en Simpelhed og Aabenhjertighed, der umuligt kunde vække den ringeste Mistanke, fortalte han hende Begivenheden, der forekom hende saa naturlig, at hun trods sin Mistænksomhed ikke fandt det ringeste Baa-

skud til en Beskyldning imod ham. Ivertimod sølte hun, da hun erfarede, hvilken List Gabriel havde betjent sig af for at unddrage Selskabet Brevet, Taknemmelighed imod Drengen for dette tilsyneladende Beviis paa Trofast og Hengivenhed, og hun forstod nu den eneste Omstændighed, der hidtil havde indgydt hende Mistanke — at den unge Barney havde faaet et Legat. Hun forstod, at han havde Sir Miles's Erkjendtlighed at takke for det, da den gamle Mand derved vilde belønne ham, fordi han havde reddet hans Søsterdatters gode Navn og Rygte, hvor forbittret han end var over denne hemmelige og bestæmmende Brevvevling.

„Imidlertid er det besynderligt,“ — sagde hun efter en Pause — „at den unge Pige kunde opdage Brevet, der dog laae saa dybt under Blade og Mos.“

„Men,“ — svarede Dalibard hurtigt — „jeg sagde Dem jo, at der allerede havde været to eller tre Personer af Selskabet i det hule Træ, førend hun gik ind i det; det er høist sandsynligt, at deres Fodder maae have skudt Bladene tilside.“

„Det er muligt; desuden staaer det nu ikke mere til at forandre.“

„Og Herr Mainwaring? Er De endnu bestandig en Mand hengiven, der har kostet Dem Saameget? Staffels Barn!“

„Om tre Maaneder bliver jeg hans Hustru.“

Dalibard sukede dybt, men vovede ingen Indvending.

„Godt!“ — sagde han endelig, idet han halvt venlig, halvt ærbødigt greb hendes Haand; — „jeg modsætter mig nu ikke mere Deres Tilbøielighed, thi nu er der jo ingen Fare mere forbunden med den. De raader selv over Deres Formue, og da Mainwaring er en Mand med Talenter, vil den være tilstræffelig til at aabne ham en værdig Løbebane. Er De nu overbevist om, at jeg har overvundet min egen Daarskab, og at jeg meente det redeligt, da jeg paadrog mig Deres Misshag? Og kan De nu igjen skjænke mig Deres Benskab? Skuf Dem ikke selv; De vil komme i Kamp med Verden, og skjøndt jeg ikke er Andet end en stakkels Landsflygtig, kunde dog min lange Erfaring, min moderne Verdens- og Menneskefundskab maaskee undertiden komme Dem til Nytte.“

Det Samme tænkte Lucretia; thi uagtet hun frygtede Dalibards fædige Charakter, troede hun dog paa hans personlige Interesse for hende og følte dybt Beundring for en Mandskraft, som endnu aldrig var traadt hende imøde i en saadan Guldkommenhed. Fra den Tid besøgte ogsaa Dalibard Lucretia hver Dag. Aldrig forstyrrede han hendes Sammenkomster med Mainwaring; han antog hendes Giftermaal for afgjort og talte endogsaa ofte muntert med hende om hendes nærførelsestaaende Lykke; desuden vidste han ogsaa at gøre sig yndet hos den Gjeldenske Familie; han legede med Børnene og var snart ligesom hjemme i denne nye Kred;

ja paa Aftener, naar Mainwaring var borte, — og han udeblev saa ofte det lod sig gjøre uden at fornærme, — lyffedes det ham endog at beværge Lucretia til at nærme sig mere venligt og selskabeligt til Familien.

Ingen var saa glad over alt dette som den gode, ærlige Fjelden! Det var den Mand, han behøvede; ham, Sir Miles's gamle Ven og Lucretias Lærer, der var hende oprigtigt hengiven og syntes at formaae meget over hende, — ham vilde han betroe sin Forlegenhed.

Da Dalibard derfor en Dag havde rørt hans Hjerte ved en Bemærkning om Susannes Blegghed, tog han ham til Side og aabenbarede ham Alt.

„Og,“ — saaledes sluttede Præsten i det Haab, at han havde fundet en Ven og Medhjælper i dette vanskelige og frygtede Anliggende, — „mener De ikke, at jeg, eller hellere De, der er en saa gammel Ven af Miss Clavering, skulde tale med hende?“

„Paa ingen Maade,“ — svarede Provencalen hurtigt, — „dersom vi ikke gjorde det, vilde hun ikke troe os, men spørge Mainwaring derom, og der vilde da ikke være Andet tilbage for ham end at modsigge os. Naar han først var advaret, vilde han søge at undertrykke sin Sorgmodighed, og Lucretia vilde føle sig fornærmet og være istand til at forlade Huset; men sikkert vilde hun tilskrive sin Søster en stor Andeel i den Opdagelse, der er gjort, og Miss Rivers vilde derved

blive bragt i en falsk og hende uværdig Stilling. Men vær De ubekymret! Dersom Ulykken allerede er der, bærer den Midlet til sin Helbredelse i sig selv. Lucretia maa selv gjøre den Opdagelse, men tilgiv! Skulde hun ikke af den Maade, hvorpaa De modtager Mainwaring, have bemærket, at De har kjendt ham før?"

"Hun var tilfældigviis ikke i Bærelset, da Mainwaring først kom her; siden har jeg altid holdt mig fra ham, thi jeg føler mig krænket og fornærmet ved hans Opførsel. Men hun veed, at vi have kjendt ham, for end hun lærte ham at kjende. Men hvorfor spørger De?"

"De troer altsaa, at han i Laughton har talt til hende om sit Bekjendskab med Susanne? — Det troer jeg ikke!"

"Jeg kan heller ikke sige det for vist" — svarede Herr Fjelden.

"Spørg hende dog engang ved Leilighed derom, men gaa ikke videre, Sir! Jeg takker Dem hjerteligt for Deres Tillid og skal nøie give Agt paa min stakkels unge Elev. Hun maa ikke offres til en Mand, der har en anden Tilbøielighed."

Det var, som om Dalibard havde Binger, da han forlod Huset; hans Ansigt straaede, og hans syntes ti Aar yngre. Det var Aften. Da han bøiede ind i Oxford Street, mødte han en Hob unge Mennesker, der i høi Grad tiltraf sig Opmærksomheden ved høirostet

Samtale og Skoggerlatter, spærrede Veien for rolige Spadserende og overfaldt dem med Pøbelagtigheder, hvorved de især vakte Opmærksomhed hos nogle Damer med store Fjerhatte og Skarlagenspelse; thi den Tid vare Gaderne i London endnu Skueplads for den overgivne Frækhed, der er forsvunden med Bægterens Løgter. I den Deel af Skaren, der meest udmærkede sig ved sin Overgivenhed, opdagede den stille Rørde sin Søn endnu drengeagtige Skikkelse. Gabriel bævede aldeles ikke tilbage for sin Faders Blik, hvor strengt det end var, og hvor megen Foragt det end røbede. Meget mere søgte han at trodse det med fremfuntlet Frækhed. Ikke desto mindre gif Provencalen midt igjennem Hoben og sagde, idet han venligt lagde Haanden paa Drengens Skulder:

„Kom med mig, min Søn!“

Tvivlraadig saae Gabriel paa sine Kammerater. Disse, der vare henrykte over Udsigten til en heftig og larmende Scene, stimlede sammen omkring dem med et Udtryk, der paa ingen Maade røbede Anerkjendelse af den faderlige Myndighed.

„Mine Herrer!“ — sagde Dalibard med en næsten umærkelig Bleggen, thi skjøndt han var en moralsk meget bestemt Mand, var han dog personlig ingenlunde modig; — „tilgiver, denne Dreng er min Søn!“

„Men Kunsten er hans Moder,“ — svarede en stor

fjirskaaen ung Mand med lange, lysebrune Haar, der hang frem under en meget forslidt Hat, — „og i sin første Ungdom er Barnet henviist til sin Moder. Har jeg Ret?“ — sagde han, idet han med theatralisk Anstand vendte sig til sine Kammerater.

„Bravo! Bravo!“ — lød det eenstemmigt og under lydelige Bisaldsklap.

„Fanden i Bولد med alle Tyranner og alle Fædre! Hurra!“ — og det forfærdelige Skrig sønderrev næsten de Dren, i hvilket de tordnede.

„Gabriel!“ — hviskede Faderen; — „Du gjorde bedre i at følge med mig. Mener Du ikke? Overvei det selv!“

Efterat han havde sagt dette, bukkede han for den uventlige Forsamling, som om han opgav Kampen, og fortsatte sin Vej til Bond-Street. Endnu før det spottende triumpherende Skrig havde fortonet sig, vendte Dalibard sig om og saae sin Søn bag ved sig.

„Kom!“ — sagde han, og da Drengen nølede, foiede han til: — „jeg lover Dig Fred, hvis Du vil modtage den.“

„Fred altsaa!“ — svarede Gabriel, idet han traadte nærmere hen til sin Fader.

„Vistnok,“ — svarede denne, — „burde jeg, da jeg samtykkede i, at Du lærte under din Moders meget agtbare Broder hvad Du falder din Kunst, have betænkt,

hvad for Kammerater den opvoksende Raphael vilde saae.

„Jeg tilstaaer, Sir!“ — svarede Gabriel bekedent, — „at de kunne være raare, men nogle af dem ere dygtige nok og —“

„Og meget berusede,“ — afbrød Dalibard ham, idet han lagde Mærke til sin Søns Røben; — „Lærer Du ogsaa denne Færdighed? Sandsynligviis for at gjøre din Haand fastere til Staffeliets?“

„Nei, Sir! saa gjerne jeg drikker Vin, vilde jeg dog ikke for Alt i Verden være fuld. Jeg er kun altfor ofte Vidne til, hvorledes fulde Mennesker blive holdte for Nar, udpludre deres Hemmeligheder og give sig selv til Priis.“

„Vel talt!“ — sagde Faderen, næsten med Beundring. — „Men uden Spøg! Kan Du troe, at jeg vil tillade, at Du endnu tilbringer et Dieblis hos en Landstryger som din Onkel Barney og hos disse Døgenigte? Jeg tager Dig til mig, og hvis Du endelig vil være Maler, vil jeg see mig om efter en paalideligere Lærer.“

„Jeg vil blive, hvor jeg er,“ — svarede Gabriel med Fasthed, idet han kneb Læberne sammen.

„Hvad, Dreng? Hører jeg ret? Du vover at være mig ulydig, at trodse mig?“

„Aldrig i dit Huus, og netop derfor vil jeg ikke tilbage med Dig.“

Dalibard loe haanlig.

„Peste! Det kalder jeg Beskedenhed. Dog endnu er Du ikke myndig; — endnu er Du ikke fri for en Faders tyranniske Opsigt.“

„Loven erkjender Dem ikke for min Fader, har man sagt mig. De har kaldt mig ved mit rette Navn, Barney, ikke Dalibard. Vi have ingen Fordringer paa hinanden, det har idetmindste Tom Bagmore forsikret mig; hans Fader er lovfyndig.“

Dalibard rystede rasende sin Søn's Arm. Trods den heftige Smerte udstødte Drengen ikke et Skrig, men mumlede imellem Tænderne:

„See Dig for, at min Moders Søn ikke hevner hendes Død!“

Dalibard trak sin Haand tilbage og viklede, som om han var truffen af en Kugle. Gabriel smuttede fra ham og benyttede sig af Leiligheden for at undslippe, — dog standsede han, da han var saa langt borte, at hans Fjende ikke kunde naae ham, og sagde, idet han nærmede sig forsigtigt til ham:

„Jeg veed, at jeg kun er en Dreng, men jeg føler, at jeg er Mand nok til at sørge for mig selv. Hr. Barney, min Onkel, vil underholde mig, og siden er jeg sikket ved Sir Miles's Edelmødighed. Lad mig derfor gaae, giv mig min Frihed, og jeg vil besøge Dig, hjælpe Dig, naar Du behøver det, ogsaa adlyde Dig, ja følge dine Advarsler, thi jeg veed — her nølede han

— at Du er flog. Men dersom Du nogensinde igjen gjør mig til din Slave, vil Du kun finde en Fjende i mig, og betænk, at en Bastard har ingen Fader. God Nat!”

Med disse Ord gik han bort, ilede ned ad Gaden og var snart forsvunden om et Hjørne.

Dalibard stod i nogle Dieblikke ubevægelig, derpaa mumlede han i Skjæget:

„Godt, at han gaaer! Han er farlig! Hvor var desuden den Søn, som Himlen velsignede, naar han forlod sin Fader, om denne ogsaa var den foragteligste Skurk? En Galgenfugl! Nu, hvad gjør det?”

Da Dalibard næste Gang besøgte Encretia, var hans Bæsen ganske forandret; — den Munterhed, som han hidtil havde paataget sig, havde gjort Plads for et Slags tungsindig Medlidenhed; han gik ikke, som han ellers pleiede, ind paa hendes Planer for Fremtiden, men stirrede sorgmodig paa hende, sprang op og ilede afsted. Maaskee vilde hun have troet, at det var hans gamle Lidenkab, der vendte tilbage, dersom hun ikke havde hørt ham mumle i en usigelig sørgelig Tone: „Arme, arme Barn!”

En ubestemt, men bange Anelse greb hende, men den kom dog først til Bevidsthed ved nogle Ord af Fjelden, der var mindre forsigtig, end Dalibard havde anbefalet ham at være. Omtrent to Dage derefter spurgte hun Mainwaring ligesom tilfældigt, hvorfor han aldrig

i Laughton havde talt om sit Bekjendtskab med Fjelden.

„Det har Du allerede een Gang spurgt mig om,“ — sagde han noget fortrædelig.

„Virkelig? saa har jeg glemt det! Men hvoraf kom det? Fortæl mig det dog!“

„Jeg veed det ikke selv,“ svarede han forlegen, — „Vi talte jo altid om os selv, eller om den stakkels Sir Miles, om vore Forhaabninger og om vore Betyrninger.“

Dette var rigtigt og den naturligeste Undskyldning for en Elskende. Over det Nærværende forglemmer Kjærligheden det Forbigangne.

„Dog“ — sagde Lucretia med et Sideblik — „dog, da Du ogsaa ofte maa have seet min Søster —“

Medens hun talte, havde Mainwaring været beskæftiget med at knappe en Knap i sine Gamascher — der efter den Tids Skik gik lige op til Knæerne — og hans Følelser dreve Blodet op i Kinderne.

„Men Du stod,“ sagde han, idet han endnu bestandig buffede sig, — „i et temmelig koldt Forhold til din Søster, og jeg var bange for at støde Dig ved nogensomhelst Hentydning; Familieanliggender ere desuden et saare kildent Punkt.“

Dette Svar tilfredsstillede Lucretia fuldkommen for Diebliffet. Desuden var hendes Tillid til Mainwaring saa dybt rodfæstet, og hun havde flamret sig saa fast

til ham med Liv og Sjæl som til den eneste sikre og uberørte Klippe i den hende omgivende Strøm, at hun altid seirede over den Tvivl, der undertiden foruroligede hende ogsaa med Hensyn til ham.

„Jeg veed vel,“ — sagde hun ofte ved sig selv, — „at han ikke elsker som jeg; men en Mand kan og tør jo heller ikke elske som en Kvinde. Dersom jeg var Mand, vilde jeg foragte mig selv, dersom en Følelse nogensinde havde bemægtiget mig saaledes, som jeg med Stolthed tilstaaer at min Kjærlighed behersker mig. Men jeg er jo kun en svag Kvinde! Jeg veed jo selv kun altfor godt, hvor mistænksom jeg er — men ham tør jeg ikke have Mistillid til; jeg kunde opirre ham — miste ham — nei, jeg tør ikke have Mistillid til ham — det vilde være altfor skrækkeligt!“

Saaledes havde hun med Magt arbeidet sig ind i Tilliden til sin Elsker. For Diebliffet vare hans Ord hende som sagt fuldkommen nok; men naar hun var alene, gjentog hun dem for sig selv uden at ville det, med en dunkel Følelse af en ubestemt Angst. — Uden selv at vide det, iagttog hun sin Søster og betragtede hende med speidende Blikke, — hun begyndte at søge Susanne mere — thi hendes forrige Egegyldighed var bleven til Bitterhed. Den forjæmte og tilfidesatte Susanne stod nu paa samme Trin som hun — nei mere end det — thi hendes Børn skulde jo have Forrangen som Arvinger til Laughton. Hidtil havde hun aldrig

talt fortrolig med hende, som Søstre pleie, og aldrig robet hende de Følelser, hun nærrede for sin tilkommende Egtesælle; de glødede eensomt i hendes tættilsluttede Hjerter.

Men nu begyndte hun at nævne ham, at tage Susanne under Armen, at tale om Kjærlighed, om huuslig Lykke og om Fremtiden, og medens hun talte saaledes, gav hun nøie Ugt paa Susanne, og det var ikke vanskeligt at læse i hendes Miner. Susanne elskede, ja hun elskede William Mainwaring; men var det ikke en haabløs, ubesvaret Kjærlighed? Kunde ikke netop denne Omstændighed være Grunden til Mainwarings Tilbageholdenhed? Maaſkee havde han bemærket, maaſkee formodede han blot, at han havde vundet et Hjerter, som han ikke havde søgt at vinde, maaſkee havde han derfor af sin Følelse undgaaet at nævne Susanne for Lucretia og søgt Undskyldninger, som undertiden havde fornærmet og saaret hende, for at undgaae at tilbringe Aftenen i Familiens Kred.

Skulde nogen af dem, hvis Skjebne det har været at elske og at blive skuffet, faae disse Blade at læse, ville de, hvad enten de ere Mænd eller Qvinder, vel erindrer hine Diebliske, da den længe undertrykte Tvivl først skaffede sig Gehør. Et svagt og eensoldigt Hjerter hengiver sig snart til sin Mistanke; dette er ikke Tilfældet med det floges og stærke Hjerter. Dette be- væbner sig tvertimod med alle de inaa Omstændigheder,

som kunne retfærdiggjøre Tilliden og udrydde Mistanken. Det overgiver ikke Fæstningen ved det første Trompetstød; det opbyder alle sine Kræfter for at lukke enhver, endog den mindste og lønligste Indgang for Fjenden. Deraf kommer det, at Personer, der i Hjertets Anliggender ere meget lette at stusse, ofte besidde en usædvanlig Dygtighed og Behændighed i Livets betydelige Anliggender. Molière, der forstod at løse enhver Gaade i den menneskelige Charakteers Labyrinth, er ved sin Hengivenhed og Rettroenhed ligeoverfor sin løsgagtige Kone det meest træffende Beviis for vor Paastand.

Et advarende Instinct holdt Lucretia tilbage fra at trænge dybere ind i Hemmeligheden. Den Tanke, at være bleven stuffet, havde noget saa Frygteligt for hende, at hun foretrak at stusse sig selv. Dette stakkels onde Hjerte var bange; det skjælvede for Muligheden af en Fordømmelsesdom.

Med et lettere Sind, ja næsten med Henrykkelse hilsede hun den Efterretning, som Susanne en Morgen pludselig bragte Lucretia; at hun havde modtaget en Indbydelse fra nogle af sin Faders Slægtninge og vilde tilbringe nogen Tid hos dem paa deres Villa ved Hampstead. Lucretia jubled, skjøndt hun meget godt saae Bevæggrunden til denne Reise. Susanne bærede, naar hendes Søster nævnede Mainwarings Navn; hun gyste tilbage for det nære Slægtsskab, som pludseligt saa grusomt truede hende. Hiin Dag gif Lucretia sin Elsk

imøde med klare, straalende Dine — og dog havde hun ikke Mod til at omtale Susannes nærforestaaende Bortreise.

Dalibard var bleven vildledet. Denne Modsigelse i Lucretias ellers saa mistænksomme og bestemte Gemyt bragte ham i Forvirring. Han saa, at der behøvedes en mere dristig Taktik. Hans Plan var snart lagt. Endnu samme Dag passede han Mainwaring op paa Veien til hans Bolig, og efterat han først havde talt med ham om ligegyldige Ting, henkastede han endelig det Spørgsmaal, om han ikke fandt, at Susanne i den senere Tid havde seet meget daarlig ud. Og uden at det lod, som om han lagde Mærke til den frampagtige Gysen, som hans Spørgsmaal havde fremkaldt, vedblev han:

„Det er tydeligt, at der foregaaer Noget i hendes Indre. Hvor røde ere ikke undertiden hendes Dine! Det stakkels Barn! — maaskee er det en eller anden ulykkelig Kjærlighed, der plager hende. Vi ville imidlertid neppe faae hende at see, før Deres Bryllup med Lucretia er forbi; hun reiser bort om nogle Dage. Forhaabentlig vil en Forandring af Luft være hende gavnlig. Dog maa jeg tilstaae Dem, at jeg frygter det Værste. Vårstiden, det strenge Klima her i Landet, Alt bidrager til at fremstynde Faren. Nu, lev vel! Vi sees dog i Aften?“

Truffen af disse frygtelige Ord som af en Lynstraale

var Mainwaring neppe kommen op paa sit Bærelse, før han øieblikkelig skrev nogle Ord til Gjelden og indstændigt bad ham om et Besøg.

Præsten fulgte strax Indbydelsen og fandt Mainwaring i en Tilstand, der grændsede til Vanvid, og Gjeldens Ord kunde ikke trøste ham, da Susannes Navn var bleven nævnet, thi den gode Mand var selv ængstelig belymret for hendes Helbred. Bestændigt hørte han hendes korte, tørre Hoste, og hans Skildring tjente snarere til at forstærke end svække Indtrykket af det sørgelige Billede, der svævede for Mainwaring: Susanne, med Døden i Hjertet, bukkende under for sine Lidelser.

Saaledes martret af sin Samvittighed og af sine Følelser, nærede Mainwaring kun eet Ønske, nemlig at see Susanne endnu engang. Hvad han vilde sige hende, vidste han ikke engang selv; men kunde han see hende reise bort — maaskee for aldrig mere at vende tilbage, maaskee for at døe langt borte fra ham — og lade hende blive i den Wildfarelse, at han var fold og ligegyldig imod hende — undlade at sige hende, hvorledes han havde kæmpet — uden at bede hende om Forladelse? Det var en Tanke, som det ikke var ham muligt at udholde. Naar han havde seet hende og talt med hende, haabede han, at de begge vilde vinde ny Kraft og nyt Mod. Forenede, det var han overbevist om, vilde de være stærke nok til at gjøre det eneste Skridt, som Vren gjorde dem til Pligt. Med Lidenstabens Bellalenhed

bad han Gjelden om Tilladelse til endnu engang at tale med Susanne. Længe modstod denne gode Mand's rigtige Følelse og strenge Samvittighed Mainwarings indstændige Bøn. Derjom Mainwaring var istand til at erklære sig aabenhjertig for Lucretia, havde han, Gjelden, ingen Ret til at forhindre ham deri; men en hemmelig Sammenkomst med den ene Søster, medens han var den Andens Forlovede, var et tvetydigt Foretagende, som han aldrig kunde eller ville billige.

„Hvad frygter De for?“ — raabte den unge Mand i en næsten vild Tone, thi hans qvindelige blide Natur havde endelig bukket under for den bestandige Kamp og Qual. „Troer De, at jeg kunde være udsjel nok til at bestemme hende og mig selv ved at tilstaae hende en Kjærlighed, som er brødefuld og haabløs? Alt, hvad jeg beder om, er den Belyst, der saalænge har været mig fremmed, engang at turde sanddru, aabenhjertig og mandig aabenbare Susanne den Stilling, hvori Skjebnen har bragt mig. Kan De et Dieblif tvivle paa, at det vil give os Begge ny Kraft og en hidtil smertelig savnet Trøst? Vor Pligt er jo klar og uforanderlig; men den vilde blive gjort os uendelig lettere, naar vi som trosfaste og standhaftige Lidelsefæller turde opmuntre hinanden. Og jeg erklærer Dem herved aabent, at jeg vil og maa see Susanne. Jeg vil passe paa ethvert af hendes Skridt og — hvilke Følger det end maatte have — skal jeg vide at finde en Leilighed dertil. Er det da

ikke bedre at tillade mig en Sammenkomst i Deres eget Huus, under det samme Tag, under hvilket hendes Søster befinder sig? Der lægger Stedet Tømme selv paa Fortvivlelsen. O, Sir, Diebliffet er ikke til at tage sædvanlige Hensyn. Vær barmhjertig, ikke blot mod mig, nei ogsaa mod Susanne. Jeg bedømmer hende efter mig selv. Jeg veed, at jeg rolig og taalmodig vil kunne træde for Alteret med en Anden, dersom det forundes mig at befrie mit Hjerte fra den Centnerbyrde, som trykker det. Ogsaa hun vil da, ligesom jeg, finde sig i den uundgaaelige Skjebne og træde den fattet og modig under Dine. I Taushed ville vi love, ikke at elske hinanden, nei, at overvinde vor Kjærlighed. Tro De mig, Sir! det er ikke uegennyttige Bevæggrunde, der forlede mig til denne Bøn, nei, det er den instinctmæssige Følelse, med hvilken sand Smerte erkjender den sande Smertes Fornødenhed; denne Følelse siger mig, at det, jeg beder om, er den eneste Trøst, der kan blive Susanne til Deel. De tilstaaer jo selv, at hun sranter og lider! Er De da ikke alvorlig bange for hendes Liv? — O Himmel, for hendes Liv! — Og dog have vi tiet for hinanden! Hvad Bærre kunde da indtræffe, hvis vi talte? O hør, hør mig, for hendes Skyld!”

Den gode Mands Taarer fløde rigelig ved disse overbevisende Ord; hans Betænklichkeiten vare rokkede. Dog gav han endnu ikke efter, men lovede at overlægge Sagen endnu engang alvorligt og henimod Aften med

nogle Linier at underrette Mainwaring om sin Beslutning. Da den unge Mand saae, at han for det Første ikke kunde opnaae mere, holdt han ikke længer Herr Gjelden tilbage, hvorfor denne strax ilede til Dalibard for at høre hans Mening.

Det lykkedes snart Provençalens snilde Beltalenhed at overvinde Præstens sidste svage Indvendinger, og det kom nu kun an paa at bevæge Susanne til denne Sammenkomst og at sørge for, at den fandt Sted uden at blive forstyrret. Det blev aftalt, at Hr. Gjelden den næste Morgen skulde gaae ud med Børnene; Dalibard paatog sig at sjerne Lucretia paa en Maade, der ingen Mistanke kunde vække. Kun Miss Gjelden skulde blive hjemme og, naar det blev anseet for passende, være tilstede ved den Samtale, som skulde finde Sted den næste Formiddag i Dagligstuen. Saaledes manglede endnu kun Susannes Samtykke, og for at erholde dette gif Hr. Gjelden til hende.

Han bankede to Gange paa Døren til hendes Bærelse, uden at noget venligt: „Kom ind!“ svarede ham. Endelig aabnede han den jagte og fandt Susanne bedende. Hun laae i den yderste Ende af Bærelset paa Knæ foran sin Seng og bedækkede sit Ansigt med sine Hænder. Taarer og Sukke qualte hendes Stemme. Men lidt efter lidt forstummede hendes Sukke, Taarestrommen sagtnedes, og den gode Mand bemærkede, uden at see, den velsignede Virkning af en

hellig, alvorlig Bøn. Og da Susanne stod op, var hendes Ansigt, hvorvel enkelte Taarer endnu trillede ned ad hendes Kinder, dog straalende og forklaret som en Engels.

Præsten traadte nærmere og greb hendes Haand, en svag Rødmen udbredte sig over hendes Kinder, og hun slog Dinene ned.

„Mit Barn!“ — sagde han høitideligt, — „Gud har hørt din Bøn!“

En langvarig Tausshed fulgte paa disse Ord, Han traf hende endelig ned paa en Stol og satte sig ved Siden af hende, noget forlegen med, hvorledes han skulde indlede Sagen. Endelig sagde han, som halvt for sig selv:

„Herr Mainwaring har meddeelt mig et Onske — et Onske, der angaaer Dig, og som jeg vil sige Dig i hans Navn. Han beder Dig om, at Du, før Du forlader os, vil tilstaae ham en Samtale, maaskee imorgen Formiddag, hvis det er Dig beleiligt. Jeg afflog først hans Begjæring og er endnn tvivlraadig, thi jeg har altid fundet, at naar vore Følelser tale høit og heftigt, bliver Pligtens Stemme ikke hørt saa klart og tydeligt i vore, som Du veed syndige Hjerter, som det bør see; dog er ogsaa ofte vort Hjerter en sikkrere Fører end vor Fornuft. Jeg har hidtil aldrig fundet Fornuften useilbar, undtagen i Mathematiken, og desværre have vi ingen Euclides til Veiviser og Ledestjerne i det

virkelige Livs Problemer." — Her sukede den gode Mand smerteligt. — „Jeg vilde derfor ikke gjerne virke paa din Beslutning, men forelægger Dig kun Sagen ligesrem. Kan det, som den unge Mand mener, yde Dig virkelig Kraft og Trøst, at see ham engang endnu og tale med ham, for — din Søster — fort sagt, vilde det virkelig være Dig en Lættelse at tale aabenhjertig med ham? Han beder Dig derom, hvad skal jeg svare ham?"

„Ogsaa dette endnu! Ogsaa denne Fristelse!" — mumlede Susanne, næsten uden at det kunde høres, og den Haand, som Herr Fjelden havde lagt i sin, blev saa kold som Is. Derpaa vendte hun sig med næsten forstyrrede Miner til sin faderlige Ven og udbrød:

„Men hvorfor? Hvortil dog dette? Hvorfor vil han see mig?"

„For at gaae med desto større Mod til Opfyldelsen af sin Pligt; for at være mindre ulukkelig, naar —"

„Ja, jeg vil see ham!" sagde Susanne med Fasthed. — „Han har Ret, det vil give os begge Kraft! Jeg vil see ham!"

„Men betænk, hvor svage vi ere! Naar mit Hjerte nu er saa bevæget, hvorledes maa det da staae til med dit?"

„Frygt ikke for mig," — sagde Susanne med et sorgfuldt Smil og søiede derpaa nølende til: „Jeg vil see ham!"

Den værdige Geistlige saae paa hende, slog sin Arm om hendes udtærede Skikkelse, og idet han opløstede sine Dine imod Himlen, skiltes han fra hende med en stille Bøn som den, en Fader opsender til Himlen for sit Barn.

Ottende Capitel.

Opdagelsen.

Dalibard havde som sagt paataget sig at fjerne Lucretia hiin Formiddag. Hendes forestaaende Giftermaal gjorde virkelig en Samtale med Parchmount, Fuldbyrderen af hendes Onkels Testamente, nødvendig. Hun havde bedet Dalibard om at ledsage hende derhen, thi hendes Stolthed gyste tilbage for den Tanke at modtage den Lovkyndige i et tarveligt Bærelse i det fattige Huus, hun nu beboede, og den næste Formiddag var bleven bestemt til Besøget.

Da Vognen, der skulde føre hende derhen, rullede afsted, gik Herr Fjelden ud at spadserere med sine Børn

til Primrose-Hill, og gif undervejs efter Aftale op til Herr Mainwaring for at underrette ham om, at det afgjørende Dieblif var kommet. Bognen var kun fjørt et Stykke Vej, da Dalibard pludseligt fæstede sine Blikke paa Lucretia med et Udtryk, der røbede en dyb, næsten smertelig Medlidenhed.

Hidtil havde han med mesterlig Kløgt afholdt sig fra at give sin Lærling nogen directe Forklaring, thi han vidste kun altfor vel, at der var Ingen, hun troede mindre end ham. Men nu, da Planen var kommen til Modenhed, var det en anden Sag. Hans Blik var saa talende, at det foer Lucretia iiskoldt igjennem Hjertet, og hun raabte uvilkaarligt:

„Hvad er der paafærde? De har et eller andet Skræffeligt at sige mig?“

„Ja, jeg har virkelig Noget at meddele Dem, som maaskee vil bringe Dem til at hade mig for evig, thi sædvanligt hade vi jo dem, der forkynde os noget Smerdeligt. Men det maa jeg finde mig i; jeg har allerede altfor længe vaklet imellem Forbittrelse og Medlidenhed. Lad mig nu see, at De samler hele Deres Sjæls Kraft og hører mig! Mainwaring elsker Deres Søster!“

Lucretia udstødte et Skrig, der neppe syntes at komme fra et menneskeligt Bryst.

„Nei, nei!“ — stønnede hun; — „ti! Jeg vil ikke høre mere, jeg vil ikke troe Dem!“

I en usigelig blid og medlidende Tone vedblev

denne Mand, hvis Liv havde gjort ham fortrolig med alle det menneskelige Hjertes Svagheder, saaledes:

„Jeg forlanger heller ikke, at De skal troe mig, Lucretia! og jeg skulde ikke sige et Ord mere, dersom De ikke selv kunde overbevise Dem. Endogsaa de, med hvem De lever, ere falske imod Dem; i dette Dieblif have de gjort det muligt for Mainwaring at snige sig til Deres Søster, medens De er borte. Om nogle Minuter vil han være hos hende, og det staaer kun til Dem selv at overtyde Dem med Deres egne Dine og Dren om hvad der foregaaer.“

„Nei, det har jeg ikke Mod til; — lad Rudffen fjøre til!“

Dalibard blev atter ført vild. I denne sælsomme Feighed laae der noget saa Skræffeligt, men tillige noget saa Rørende, at man kunde falde det ophøiet. Saaledes griber den, der er i Begreb med at drukne, endnu efter et Halmstraa.

„Maaskee har De Ret,“ — sagde han efter en Pause, og idet han klogelig afholdt sig fra enhver Modsigelse, overlod han hende til hendes eget Hjertes Magt.

Og pludseligt raabte Lucretia: „Holdt! Holdt! jeg kan og vil ikke længer udholde denne Uvisshed, der vilde forgifte mit hele Liv. Jeg vil vide, — var det end det Værste. Befal Rudffen at vende om igjen!“

„Saa maae vi stige ud og vende tilbage tilfods; thi ellers kunne vi let blive bemærkede!“

Og da Bognen nu holdt stille, aabnede Dalibard Døren og slog Trinet ned. Lucretia bævede tilbage, idet hun trykkede sin Haand imod sit Hjerte, uden at berøre den Haand, som han rakte hende.

Dalibard befalede Kudsten at vente, og de gik hjem tilfods.

„Ja, det kan være, at han har en Sammenkomst med hende!“ — raabte Lucretia med et mere muntert Ansigt; — „deri har De ikke skuffet mig. Jeg gennemskuer Deres List og foragter den. Jeg veed, at hun elsker ham, og at det er hende, der har udbedet sig denne Sammenkomst. Han er saa blid og god, saa bange for at volde Andre Smerte, og derfor har han af Medlidenhed giver sit Samtykke — det er det Hele! Har jeg da ikke hans Ord? Skulde han, der er saa op-
rigtig, saa reen, lyve for mig? Der maa dog være Sandhed etsteds i Verden! Og er han falsk, hvor er den da at finde? Skulde jeg søge efter den i Dem, mørke Menneſte?“

„Jeg opfordrer Dem ikke til at prøve min Sanddrubed; jeg siger heller ikke, at jeg er sanddru imod Alle. Men for Een kan jeg være det, og det vil De nu erfare; dog tilstaaer jeg, at Deres Forudſætning ikke er umulig. Min Interesſe for Dem kan have forledet mig til Overilelse og Uretſærdighed, og ſaaledes kan det, som De vil ſaae at høre, maaskee beſtyrke Deres

Lykke for evig istedetfor at forstyrre den. Jeg ønsker af Hjertet, at det maa være saaledes."

"Det maa være saaledes!" — sagde Lucretia med et skrækkeligt Udtryk i Stemme og Miner; — "jeg vil udtyde hvert Ord til min egen Frelse!"

Trods den Magt, som Dalibard havde over sig selv, blegnede han dog ved disse Ord af Lucretia. Alle hans Forhaabninger beroede paa dette Tærningekast, og han fandt det farligere, end han havde troet. Han havde altfor meget gjort Regning paa sædvanlige Naturers Skinsyge, og desuden hvor lidet Betænkeligt for et Dre, der gjerne vilde stusse sig selv, kunde der ikke foregaae imellem disse to unge Mennesker, der jo ikke vare komne sammen for at tilstaae hinanden deres Kjærlighed, men for at vinde Kraft ved hinandens Hjælp. Hvilken Tvang vilde de ikke paalægge deres Følelser! Dog Kortene vare givne; Spillet maatte spilles.

Da de nærmede sig til Huset, saae Dalibard sig forsigtigt om, for at undgaae at møde Mainwaring. Han havde gjort Regning paa at være tilbage før den unge Mands Ankomst.

"Men," — afbrød Lucretia Taussheden med et bittert Smil; — "men hvorledes, — thi sikkert har Deres sønne Omhu for mig og min Lykke opfundet alle mulige Midler og enhver mulig Hjælp, — hvorledes kan jeg være tilstede ved denne Samtale uden at blive seet?"

„Jeg har virkelig,“ — svarede Dalibard i en Tone, der røbede, at han var dybt fornærmet, — „som De siger, tænkt paa et saadant Middel, som jeg, der ikke har fundet Andet i Verden end Fjendskab og Forræderi, anjaae for meest passende, for at kunne adskille Løgnen fra Sandheden. Jeg har sørget for, at vi kunne komme ind i Huset uden at blive bemærkede. — Mainwaring og Deres Søster ville være i Salen, og da Hr. Fjelden er gaaet ud, er det nærmeste Bærelse frit. De veed, at de to Bærelser kun ere adskilte ved en Glasdør.“

„Nof, nof!“ — sagde Lucretia, idet hun vendte sig om og lagde sin Haand sagte paa hans Arm. — „Den næste Time vil afgjøre, om det Middel, De giver mig til at erfare Sandheden og beskytte mig selv, vil behage mig eller være mig modbydeligt, og om Tillid er en Daarskab, eller om De, min Ungdoms Lærer, er det viseste og farligste af alle Mennesker.“

„De kan troe mig eller ikke, naar jeg siger Dem, at jeg næsten kunde ønske, at Udfaldet ikke vilde være mig gunstigt; thi ogsaa jeg trænger til Tillid til Menneskene.“

Der blev ikke vejet flere Ord imellem dem; den affidesliggende Gade var saa stille og øde som sædvanligt. Dalibard var forsynet med en Gadedørsnøgle. Uden Larm aabnede han Døren, og de traadte ind. I Forstuen hang Mainwarings Kappe; han var kommen nogle Minuter før de. Dalibard pegede taus paa denne

som et talende Beviis. Lucretia lod Hovedet hænge; dog var hendes Blik trodsigt, og endnu bestandig uden at tale et Ord gif hun op ad Trappen og naaede endelig det Værelse, i hvilket hun skulde skjule sig. Men da hun traadte ind, saae hun Mistress Gjelden sidde i den fjerneste Krog af Værelset, dog saa langt borte, at hun ikke kunde høre et Ord. Den gode Præstefone havde givet efter for Mainwaring's aabne og Susannes stumme Bøn om at lade dem alene. Hun blev ikke Lucretia vaer, førend denne gif sagte, men med faste Skridt hen imod hende, lagde sin brændende Haand paa hendes Læber og hvisttede til hende:

„Stille! Røb mig ikke; mit hele Livs Lykke — og Susannes med — staaer paa Spil. Jeg maa høre, hvad der foregaaer her, thi det er min Skjebne, der her vil blive afgjort. Stille! Jeg befaler det, thi jeg har Ret dertil!“

Mistress Gjelden var baade forundret og forfækket, og førend hun kunde staae op, havde Lucretia allerede taget Plads i den ulykkelige Dør. Sagte løftede hun Gardinet op, som bedækkede Muderne, og saae ind i det skjebnesvangre Værelse.

Mainwaring sad i en ikke ringe Afstand fra Susanne, hvis Ansigt hun ikke kunde see, men ingen af Mainwaring's Miner kunde undgaae hende. Men hun hørte Susanne tale og skjøndt med en blid og sagte,

saa dog med en tydelig og fast Stemme. Af hendes Ord fremgik det klart, at Samtalen nylig var begyndt.

„Nei, i Sandhed, Hr. Mainwaring! De har ingen Forklaring at give mig, — Intet at hebreide Dem. Tro De mig, ikke derfor —“ og her vendte Susanne sit Ansigt imod ham, og det fulde Udtryk af hendes himmelske Ustyld traf den Lurendes stive mørke Die; — „tro De mig, ikke derfor har jeg samtykket i at see Dem. Da jeg gjorde det, skete det, fordi jeg bildte mig ind, — fordi jeg efter Deres Bæsen at slutte, naar jeg tilfældigviis mødte Dem — og endnu mere, da De saa forsættligt skuede mig, — maatte frygte for, at De var ulykkelig, thi jeg veed, at De er god og retskaffen, — ulykkelig ved den Tanke, at De havde saaret mig, og dette kunde hverken mit Hjerte eller min Stolthed taale. At De skulde have glemt mig —“

„Jeg glemt Dem!“

„At De,“ — vedblev Susanne raskere, — „er bleven fængslet af et Bæsen som Lucretia, der er mig saa overlegen i Alt, er meget naturligt. Jeg tænkte, at Intet kunde formørke Deres Lykke uden maaskee en altsor om Samvittigheds Bebreidelse, og derfor gif jeg ind paa Deres Begjæring og ventede Dem uden en eneste Tanke, som Lucretia vilde kunne dadle, om hun endog kunde læse i mit Hjerte. Ja, jeg tilstod Dem denne Sammenkomst, for at sige Dem“ — og her stammede hun; — „Bær De rolig; en Søster taler med Dem!“

Beløn Lucretias Kjærlighed, den er dyb og mægtig; giv De hende, hvad hun giver Dem, et heelt Hjerte, og jeg, hendes Søster — ja Eders Søster, vil finde min Lykke i Eders Lykke."

Bed disse Ord rakte hun ham med et usigeligt rørende og uskyldigt Smil sin Haand. Mainwaring greb den med Hestighed og trykkede den uagtet hendes Modstand til sine Læber og til sit Hjerte.

"O," — raabte han med en zittrende Stemme, der dog var klar og tydelig — „hvad, hvad har jeg ikke tabt — tabt for evig! Ja, ja, jeg vil være Dig værdig! Jeg siger ikke, ja, jeg vover ikke at sige, at jeg endnu elsker Dig. Jeg føler, hvad jeg er Lucretia skyldig. Hvorledes var det muligt, at jeg kunde lade mig saaledes bedaare, — saaledes forblinde, at jeg, trods dit Billede, der var saa dybt indpræget i mit Hjerte —"

„Mainwaring! — Herr Mainwaring! jeg tør ikke høre paa Dem! Er det Deres Løfte?"

„So, De maa høre mig! Hvorledes det kom, at jeg forlovede mig med Deres Søster, der ligner Dem saa lidet, kan jeg ikke selv begribe. For min Skyld har hun hengivet Formue, Rang, fort Alt, hvad der var det stolte, strenge Hjerte kjært og dyrebart. Himlen er mit Vidne, at jeg har kæmpet haardt, for at lønne hende med sand Kjærlighed; lykkes det mig ikke, tilhører idetmindste alt det hende, som Trost og Taknemmelighed formaaer at give. Ja nu, siden jeg har seet Dig

og veed, at Du har tilgivet mig, og at din Bøn er med mig, føler jeg Kraft til at rive Dig ud af mit Hjerte, det er min Pligt og min Bestemmelse. Med faste Skridt vil jeg gaae til dette forhadte Ægteskab! O, gys ikke! See paa mig! Tilgiv mig mine Ord, men jeg maa tale — mit Hjerte vil det — ja, forhadte Ægteskab! O, gid jeg turde vælge imellem Alteret og Graven!”

Efter dette lidenskabelige Udbrud, som Susanne fra Tid til anden forgjæves havde stræbt at dæmpe, blev Mainwaring forskrækket ved et Syn, der fik Blodet til at stivne i hans Arter, som var det en Aand, der steg op af Graven.

I den hurtigt og vidtaabnede Dør stod Lucretia Glavering. Ja, der stod hun og stirrede paa ham, og saa farveløst var hendes Ansigt, saa strengt og ligesom indhyllet i sin blege, høitidelige Frygtelighed, at det virkelig lignede en Dødnings, der var staaet op af sin Grav.

Forsærdet over sin Elfers pludselige Udraab og forandrede Ansigtssfarve, vendte Susanne sig om og saae sin Søster. Og med et sønderknust og elskende Hjertes Instinct, der strax læser sin egen Qual i Andres Miner, ilede hun til Lucretia, sank ned for hende og omfavnede hendes Knæ.

„Tro ham ikke! Alt ikke paa det, han har sagt; det var kun et forbigaaende Banvid. Han sagde det

kun for at skuffe mig — mig, som engang elskede ham! Men, min alene er Skylden. Han fjender dit hele Værd. Barmhjertighed, Barmhjertighed, Barmhjertighed for Dig, for ham, for mig!”

Lucretias Dine faldt med en Fjendes vilde Blif paa det til hende oploftede bedende Ansigt. Hendes Læber bevægede sig, men ingen Lyd lod sig høre. Endelig rev hun sig ud af sin Søsters Arme og gik med faste Skridt henimod Mainwaring.

Hun maalte ham med et roligt og grusomt Blif, ligesom om hun gottede sig ved hans Ydmygelse og Skræk. Men førend hun funde sige Noget, styrtede Mistress Gjelden, der med ufravendte Blikke havde fulgt enhver af Lucretias Bevægelser og, skjøndt hun ikke havde kunnet forstaae et Ord af det, som blev talt, dog havde forudseet Alt, og var bleven ubevægelig — styrtede, siger jeg, Mistress Gjelden ind, og idet hun røbede sin indre Bevægelse ved en lydelig Hullen, slyngede hun sine Arme om den endnu bestandig knælende Susanne, og bragte saaledes Noget, der grændsede til det Groteske, ind i denne i sig selv saa alvorlige og tragiske Scene.

„Min Onkel havde Ret — Gre og Mod ere ikke deres Deel, der ere fødte i en ringe Stand. Og han, Rænfesmeden, havde ogsaa Ret, intetsteds er der Sandhed; Alt er huult — Alt er falsk!”

Saaledes talte Lucretia, hensunken i Tanker, først med foragtelige Miner, siden mere roligt.

„Vaagn op, Sir!“ — vedblev hun derpaa i en bydende Tone — „hører De ikke, at Deres Susanne græder, og er De bange for at trøste hende i min Nærværelse? Feig imod hende — meenederiff imod mig! Gaa Sir! De er fri!“

„Hør mig,“ — stammede Mainwaring, idet han forsøgte paa at gribe hendes Haand; — „jeg beder ikke om Tilgivelse, men —“

„Tilgivelse, Sir!“ — udbrød Lucretia, idet hun hævede sit Hoved med et Blik, fuldt af usigelig Majestæt; — „her er der kun Een, der behøver Tilgivelse, men hendes Feil kan aldrig blive udsonet, det er den Kvinde, der elskede under sin Rang!“

Ved disse Ord, som hun udstødte med en sønderknusende Haan, indhyllede hun sig ligesom mechanisk i sin sorte Raabe. Hendes Bine faldt paa Sørgedragten, og hun erindrede Alt, hvad hendes Kjærlighed havde kostet hende; dog søiede hun ingen Bebreidelser til, men vendte sig langsomt om for at gaae ud. Da hun kom forbi Susanne, der laae uden Bevidsthed i Mistress Gjeldens Arme, stod hun stille og kyskede hende paa Panden.

„Naar hun igjen kommer til sig selv, Madame!“ — sagde hun til Mistress Gjelden, der var ligesaa rørt som overrasket ved denne Venlighed — „saa siig hende, at Lucretia Clavering har gjort et Løfte, da hun kyskede William Mainwaring's tilkommende Hustru paa Panden.

Olivier Dalibard sad endnu i det andet Bærelse, da Lucretia traadte ind. Hendes Ansigt havde endnu et Udtryk af en næsten overjordisk Strenghed og Ro- lighed, men et Slags Mørke havde udbredt sig over hendes Blegthed, — den ubeskrivelige Skygge, som efter en lang Sygdom viser sig nogle Dage før Døden.

Dalibard blegnede af Skræk; han havde altfor ofte iagttaget denne Farve hos Døende, til ikke at gjen- kjende den strax. Hans Bevægelse var denne Gang virkelig ikke hyllet, og derfor havde hans Stemme og Miner en usædvanlig Alvor og vare velskikkede til at forstærke Indtrykket af hans deeltagende og beroligende Ord. Længe syntes det, som om Lucretia ikke hørte paa ham, endelig blev hendes Ansigtstræk mildere, Isen smeltede.

„Moderløs! — venneløs — alene — alene for evig — Glendige!“ — mumlede hun.

Hendes Hoved sank ned paa hendes skræffelige Raadgivers Skulder, og hun brast i Graad — i en Graad, der sandsynligviis reddede hendes Liv eller hendes Forstand.

Niende Capitel.

En Sjæl uden Haab.

Da Herr Fjelden vendte tilbage fra sin Spadsere-tour, havde Luaretia allerede forladt Huset. Et Par Linier, der vare skrevne fast og tydeligt, henviste ham til hans Kone for at erholde Underretning om de Grunde, der gjorde hende det umuligt at forblive længere under hans Tag. Hun havde for det Første taget Ophold i en Gæstgivergaard, indtil hun fik ordnet sine Planer for Fremtiden. Om nogle Maaneder var hun myndig, og hvem i al Verden vilde det imidlertid falde ind at gjøre Paastand paa nogen Ret over hende.

„Jøvrigt,“ — sagde hun — „gjentager jeg, hvad jeg har sagt Herr Mainwaring, at enhver Forpligtelse imellem os er til Ende; jeg haaber, at han hverken personlig eller skriftlig vil falde mig til Besvær. Ligesaa naturligt er det, at jeg nu maa undgaae at see Susanne Mivers. Siden vil jeg maaskee, hvis det er tilladt, besøge Mistress Mainwaring.“

Skjøndt Alt var indtruffet saaledes, som Hr. Fjelden vilde have ønsket det, hvis han, som han først halvt om

halvt havde i Sinde, selv havde talt med Lucretia; skjøndt en Pagt, der ikke vilde have gjort Nogen lykkelig, men derimod to Hjerter ullykkelige, var bleven løst, følte han dog, da han erfarede, hvad der var foregaaet, en Smerte, der næsten grændsede til Bebreidelse og Anger. Lucretia, som han hidtil ikke havde elsket, blev pludselig ved den Medlidenhed og Deeltagelse, som hun vakte hos ham, hans Hjerter kjær. Forglemmende alle Andre, ilede han øieblikkelig til den Gæstgivergaard, som hun var taget ind i, men følte sig ganske stødt tilbage af hendes Stolthed og Kulde. Rolig og ubevæget hørte hun paa Alt hvad Kjærligt og Hjerteligt han sagde hende og svarede blot:

„Det glæder mig, at jeg er fri. Intet mere om denne Gjenstand!“

Saaledes forlod Herr Fjelden hende langt mere beroliget med Hensyn til hende og til det hele Udfald af Sagen; maaskee var det saaledes bedst. Da han kom hjem, sysselsatte Frygt for Susannes Tilstand ham ganske. Hun laae i et heftigt Feberanfald, var i stor Fare, og der hengik Uger, førend hun igjen var fuldkommen rask. Imidlertid leiede Lucretia sig en Privatbolig, men fordulgte sin Adresse. Saaledes tabte den gode Præstefamilie hende i nogen Tid af Syne.

Dersom der iblandt alle de Straffe, som Digternes mørke Phantasi have tilskrevet de piinte Skyggers Rige, var foresvævet dem en Sjæl, som var fordømt til at

see evig og alene ned i en Afgrund, hvori Kløft paa Kløft, dunflere og dunflere gabende, aabnede sig uover-
skueligt, uden Ende for det fortryllede Blik, saa at Sjæ-
len ligesom blev Giet med Afgrunden, vilde dette skrælle-
lige Billede maaskee være det eneste rigtige og troe for
den Sjælstilstand, hvori Lucretia befandt sig.

Det var ikke alene en Qvindes Trostesløshed, hvem
Kjærlighed havde forladt og forraadt. I denne Afgrund
blandede der sig desuden i vild Forvirring baade det
Forbigangnes Nat og Fremtidens tilintetgjorte For-
haabninger, styrtet Uergjerrighed, Forstyrrelsen af alle
verdslige Udsigter, der saa længe havde været uadskillelige
fra hendes Planer, og midt i dette gruelige Chaos hæ-
vede sig den Mands truende Skygge, som havde været
hende mere end en Fader, hvis Hjerte hun saa skamme-
ligt havde frænket, og hvis Levetid hun havde forkortet.
Havde maaskee ogsaa, saalænge hun troede sig elsket af
den Elskede, alle de Offre, som hun bragte Kjærligheden,
advaret hende, saa havde et Ord, et Blik eller et Smil
dog været tilstrækkeligt til at bortskræmme enhver Fø-
lelse af Anger, enhver Paamindelse af hendes Samvit-
tighed. Men nu, da Kjærligheden var bleven udslukket
af hendes Liv, fremskinnede de andre Ruiner af Mørket
med en uhyggelig Glands, og en Stemme hviskede spot-
tende til hende: „See, Daare, hvad har Du tabt, fordi
Du har troet og elsket!“ og denne Tanke var det, der
forenede Tilværelsens tvende Ord: Fortid og Fremtid.

Enhvert Haab syntes afffaaret og maatte opgives, ligesom Renterne af en Capital, der er uigjenkaldelig tabt.

I hendes Alder have vel kun Faa af hendes Kjon sagt Religionen Farvel; men for hende var endog den mechaniske Deel, de ydre Former, som Bane og Opdragelse bibringe Barndommen, taffet være hendes ulykkelige Lærers haarde scolastiske Scepticisme, for længe siden blevene fremmede.

Denne Scepticisme havde kun altfor let bemægtiget sig en Forstand, der med Henrykkelse tabte sig i Tvivlens Labyrinth og uden Modstand lod sig tage til Fange af Vantroens jernhaarde Logik, og bedaaret et Sind, som forsmaaede at bøie sig ydmygt der, hvor den ikke kunde begribe. Ja, ikke engang hine store moralske Sandheder, som Philosophien har forsøgt paa at opstille istedetfor den christelige Troes ydmyge Symbol, vare i hendes Sjæl traadte istedetfor Troen. Af Naturen uselskabelig og ikke let modtagelig for Glæde og Velvillie, ansaae Lucretia den absolute Egoisme, der egentlig dannede Middelpunktet for Olivier Dalibards skræffelige Moral, for at være bekræftet ved hendes Studium af Menneffenes Bevæggrunde og af Verdenshistorien. Hun havde læst Staternes Historie og de berømteste Statsmænds Mindeskrifter, og seet, hvorledes Snedighed og List for det Meste ere de Hjul, der afstedkomme Tidens overordentligste Bevægelser. Hine Viscontier, Castruccioer,

Mediceer, — hine Richelieuer, Mazariner og Regjer, — hine Monker og Godolphiner, — hine Marlborougher og Walpoler, — alle hine Ophavsmænd til historiske Begivenheder, — alle hine Stiftere af Secter og Dynastier — alle hine Menneskehedens Beherskere og Bedragere — alle de, der ragede høit og mægtigt frem af den uskyldige uberømte Dunkelhed — alle disse syntes i den Noes, som Esterverdenen ydede dem, at finde den Løn, som de, der lede deres Tid vild og skuffe den, ikke fortjene. Idet hun med stolt Anmasselse gav disse fordærvelige Grundsætninger en almindelig, absolut Værdi, anvendte hun hiin Politik, der ved Tilfidesættelse af Wren saa ofte havde triumpheret i Styrelsen af hele Stater, paa det snevre Privatliv og paa Hverdagsforhold. Derfor viste Selskabet sig ofte for hende i en ganske anden Skikkelse, end for deres rolige Dine, der føle sig knyttede til deres Lige ved den broderlige Kjærligheds Baand; — i hendes Dine var Alt mistænkeligt, og endnu førend hun traadte ind i Verden, havde hun allerede forberedt sig paa at leve i den som en Sammensvoren i en urolig Stat, spionerende og udspioneret, efterstræbende og efterstræbt; — her Kronen for Snedighed og List, hist Øgen for Daaren.

Men hendes Kjærlighed, — thi Kjærlighed er jo Tillid, — havde ført hende mere end halvt ud af denne Forstandens Labyrinth. Den Uersfarenhedens og Reenhedens hulde Ungdom, der straaled paa hendes

Forlovedes Ansigt, den Afsty, med hvilken han bævede tilbage for Planer, som syntes hende naturlige, ja ustyldige, den mandige Tillid, hvormed han stolede paa sig selv og sine Kræfter og kun vilde søge Hjælp i Standhaftighed og Retskaffenhed, — alt dette drog hende mægtigt til sig og vendte hende bort fra sig selv. Naar hun hang saa fast, med saa blind en Tillid ved ham, — saa var det ikke blot ved ham som den Elskede, — nei, hun saae i den Elskede en god Engel. Og dersom han var død for hende, vilde Engelen's advarende Smil have overlevet ham. Men nu var Mennesket ikke død, — Engelen var den, der havde bedraget hende, — hans Binger kunde ikke mere hæve hende over Jorden; de vare besudlede med jordist Smuds, og med disse Pletter svandt hans Indflydelse. Fra nu af var Alt omkring hende huult; Alt var Bedrageri, Alt Forræderi. Hun var igjen alene, og Intet traadte hende imøde i den store, vide Verden uden det evige, frygtelige Jeg. Saaledes saae hun ned i den mørke Afgrund, hvor det ene Svælg aabnede sig for hende efter det andet, hvor Mørket aldrig ophørte, og hvor Dybet var bundløst.

Af alle dem, hun kjendte, var det kun Olivier Dalibard tilladt at afbryde hendes Gensomhed ved sine Besøg. Som man maatte vente det af hans vidunderlige Udholdenhed og skarpsynede Klogskab, spillede han sin Rolle mesterligt. Ingen Hentydning —

end ikke den sjerneste — paa hans egen Tilbøielighed, paa hans egne Forhaabninger. Hans Deeltagelse røbede sig langt mindre ved unyttige Forsøg paa at trøste hende end ved Taushed, ligesom hendes Smerte jo ogsaa var uden Ord. Naar han talte, søgte han mere at interessere hendes Aand end at helbrede hendes Hjertes Saar.

Der ligger næsten stedse for den Bedrøvede en vis Tillokkelse i en veltalende Misanthropies Dybde og Bitterhed, og Dalibard, der vel vilde gjælde for en Revolutionair, men ikke for en Menneskehader, var ikke mindre en Mester i Tale og Omdømme end i Suedighed og Snuhed. Saaledes blev hans Selskab ikke blot en Trøst, men en Trang for Lucretia. Men enten det nu var fordi denne Indflydelse, som hun selv lidt efter lidt begyndte at mærke, foruroligede hende, eller Uergjerrighed endnu engang ansporede hende til at hæve sig over sin Medbeilerindes og hendes Elskers Stand, nok er det, hun vovede endnu et pludseligt Forsøg paa igjen at svinge sig op til den Rang, fra hvilken hun var styrtet ned.

Det eneste levende Væsen, hvis Bistand igjen kunde aabne hende den store Verden med al dens Glands og dens vide Spillerum for Magt og Uergjerrighed, var Charles Vernon. Det faldt hende vel neppe ind, endog dersom Vernon selv havde tilbudt sig, at modtage den Haand, hun engang havde forsmaaet, — hun tænkte

ikke engang paa, at han skulde fornye sit Tilbud — skjøndt hun kjendte Vernon som en saa ridderlig og uegennyttig Mand, at hun vel ansaae ham istand til at betragte hendes forandrede Stilling snarere som en Grund til at fortsætte sit Frieri end som en Hindring. Men hidtil havde der ingen Tilnærmelse fundet Sted imellem dem, hvilket var besynderligt, hvis han endnu nærede det Ønske, som han havde yttret i Laughton. Smidlertid satte hun alt dette tilside og holdt sig kun til, at Vernon havde søgt hendes Venkab, kaldt hende Cousine og saa at sige paanødt hende det fjerne Slægtskab imellem dem.

Hun vilde derfor ikke vende sig til Elskeren, men til Fættteren, der indtog den Rang, som oprindelig var tiltænkt hende. Hans Stilling i Verden, hans Forbindelser og glimrende Bekjendtskaber gjorde hans Raad, hans Hjælp ønskelig, for at hun igjen kunde naae den Plads blandt hendes Lige, der tilkom hende, ikke som en rig Godsbesidderinde, men som en Dame af høi Stand. Denne Priis var vel det Forsøg værd, at udgrunde, hvor hjerteligt det Venkab var, som Vernon før havde tilbudt hende, om endog Kjærligheden, der vel ogsaa kun var grundet paa den Rigdom, hun havde i Vente, var forsvunden med den.

Hun gjorde et dristigt Skridt, — hun skrev til Vernon — men ikke for endog kun middelbart at erindre ham om det, der var forefaldet imellem dem, thi hendes

Stolthed bevarede hende for en saadan Uqvindelighed. Hendes Tænkemaades Løvhed havde idetmindste et finere Ydre. Hun skrev kun med megen Tilbageholdenhed til ham, for at tilkjendegive ham, at hun havde ladet endel Bøger og nogle Smaating blive i Raughton, der for hende havde en særegen Værdi, og hun bad ham, da hun troede, at han ikke var tilstede paa Slottet, om at tillade hende, der vilde aflægge et Besøg i Nabolavet, at tage paa Forbireisen ind i hans Huus for at modtage de Gjenstande, som tilhørte hende, af en Person, som han vilde bemyndige til at udlevere dem. Brevet var i og for sig kun et Forretningsbrev, men skulde tjene til at prøve hendes forrige Friers Tænkemaade.

Hun sendte det til Bernons Huus i London, og allerede den følgende Dag kom Svaret.

Her maae vi bemærke, at Bernon ganske og aldeles sympathiserede med de høitidelige Forpligtelser, som Sir Miles havde paalagt ham. Alle en Afdøds Onsker, især naar vi skyldte ham Kjærlighed og Taknemmelighed, antage jo efter hans Død en uimodstaaelig, ukrænkelig Hellighed: hans Tilbøieligheder, hans Antipathier, hans Forbindtligheder, hans Krænkelser blive vore. —

Efterat Bernon havde læst den Afskrift af Lucretias Brev, som Sir Miles havde sendt ham, havde han overbevist sig om, med hvilken Selvfornegtelse Sir Miles havde sat enhver Gørelse af Hevn, ja af personlig Krænkelse tilside og gjort sig Umage for at udøve Ret-

færdighed uden Videnskab. Da han havde seet, hvor ædelmodigt den gode, gamle Mand havde sørget for den Nederdrægtige, der rigtignok ikke længer kunde være hans Arving, gennemtrængte en dyb Følelse af Urefrygt for alle hans Fætters Onsker og Bestemmelser den ellers letfindige unge Mand, og denne Følelse bragte snart de altsor ædelmodige Stemninger og Forsætter, som en uventet rig Arv eller en anden gunstig Forandring af Lykken saa ofte pleie at vække til Fordeel for de af Lykken mindre Begunstigede, til Taushed.

Lucretias Bøn, den Fordring, hun gjorde paa hans Høflighed som Gæst og Slægtning, satte ham, der var vant til en vis Ridderlighed i sin Omgang med Qvinderne, i en ikke ringe Forlegenhed. Men den Uafhængtighed, der var ham egen, sagde ham dog, at en oprigtig Erklæring var det bedste Middel til at afgjøre denne Sag, og han svarede derfor som følger:

„Maden:oiselle! Under andre Omstændigheder vilde det have været mig en Glæde at stille det Huus, som De længe har beboet, til Deres Disposition, men det er mig umuligt at opfylde Deres Begjæring, og denne Umulighed er mig saa piinlig, at jeg, hellere end at tage min Tilflugt til et Paaskud eller til Undskyldninger, der vilde vække Tvivl om min Oprigtighed og være Fornærmelser imod Dem, uden Omsvøb vil sige Dem, at det var min stakkels asfødte

Fætters sidste Onske, — et Onske, som han ifølge et Brev, der var faldet i hans Hænder, henvendte skriftlig til mig, — aldrig mere at tilstaae Dem den gjæstfrie Modtagelse, som De hidtil havde fundet i Laughton. Tilgiv, at jeg taler saa reent ud; men det synes mig nødvendigt for at retfærdiggjøre min Charakter i Deres Dine saavel med Hensyn til, at jeg ikke seer mig istand^{at} til at opfylde denne Deres Begjæring, som med Hensyn til, at jeg stiltiende har opgivet de Forhaabninger, jeg hidtil har næret.

Trods denne piinlige Oprigtighed er jeg imidlertid langt fra at dømme Dem strengt, og Himlen bevare mig ogsaa fra letsinde, endog kun med et Ord at forstærke de Bebreidelser, som De selv maa gjøre Dem over en Forseelse, som Ungdom og Uerfarenhed har forledet Dem til, og som De, hvis Sir Miles havde levet længere, sikkert paa enhver Maade vilde have bestræbt Dem for at gjøre god igjen. Sikker vilde de Følelser, der bevægede Sir Miles i hans sidste Levedage, have gjort Plads for andre, der lignede hans forrige, — men den Befaling, som disse Følelser have bevæget ham til at give, skylder jeg en ubetinget Lydighed. Hvad nu det Anliggende angaaer, for hvis Skyld De har vilst mig den Ære at henvende Dem til mig, da behøver jeg vel ikke at sige Dem, at enhver Befaling, som De vil give min Forvalter ved

et egenhændigt Brev eller en dertil befuldmægtiget Person, uden Modsigelse og strax skal blive udført."

Sluttelig beder jeg Dem troe — hvorvel jeg afholder mig fra at tilføie Forsikringer, der kun synes mig skikede til at forstærke det fornærmende Indtryk, som jeg er bange for at disse Linier ville fremkalde, — at Overbeviisningen om, at De vil finde Lykke i det Valg, De har truffet, og som der nu ingen Hindring staaer i Veien for, alene paa nogen Maade formaaer at formilde den smertelige Følelse, som Nødvendigheden af at svare Dem saa uvenligt har vaft hos mig."

"Jeg har den Ære at være osv.

C. Vernon St. John."

Brookstreet d. 28de Decbr. 18**.

Den dybe Smerte, der gnavede paa Lucretias Hjerte, kunde vel neppe forøges ved Modtagelsen af dette Brev, men Tilintetgjørelsen af hendes Hensigt, at adsprede sin Kummer med nye ærgjerrige Planer, maatte dog lade hende see ind i Fremtiden med endnu mørkere Tungsiind. Ligesom Insectet i Myreløvens Hule følte hun, at det var umuligt at flattrer op ad Siderne af den Kule, hvori hun var falden; hun sandt intet Sted, hvor hun kunde faae Fodfæste; overalt gav Sandet efter under hendes Trin, men Kummeren gjorde ikke hende selv blød eller svag, — Skyen dryppede ikke ned

i Regn — den svævede ved Horizonten, mørk og tung, kun farvet af den Gld, der gav den Mæring. Hendes Hjerte, der allerede var opfyldt af Bitterhed, overvældedes nu af en utaalelig Skamfuldhed. Fra det Huus, som hun engang skulde have kaldt sit, i hvilket hun som anerkjendt Arving havde smilet ned til den ødelagte Vernon, var hun nu forviist som en Uværdig, som en Ureen, forviist af den, der var traadt i hendes Sted. Og skjøndt Vernon af Delicatesse ikke havde sagt, at han havde læst hendes Brev til Mainwaring, fremgik det dog tilstrækkeligt af den Tilbageholdenhed, hvormed han berørte dette Punkt, og det Indtryk, det havde gjort paa ham, laae tydeligt for Dagen.

Saaledes levede der altsaa et Menneske paa Jorden, som var i Besiddelse af en Hemmelighed, der berettigede til at foragte hende, og dette Menneske var Herre og Arving til Raughton! Den undertrykte Forbittrelse, hun følte mod sin tabte Elsker, udstrakte sig mørkt og hemmeligt til ham, der var et Vidne til hendes forsmaaede Kjærlighed. Men hvad hjalp hendes Forbittrelse hende? Hvor skulde hun, den Forladte og Udplyndrede, finde Midler til at tilfredsstille sin Hevn? Nu, da hendes Stoltthed var saa dybt ydmyget, da hendes Udsigter vare mørkere end nogensinde før, da hendes Fortvivlelse havde naaet sit Høieste, fæstede hun sit Blif paa Dalibard og flyngede sig til ham som den eneste Ven, hun havde tilbage i Verden. Endogsaa hans Laster bleve Fortjenester

i hendes Dine, thi de gjorde ham det umuligt at foragte hende.

Bludseligt syntes ogsaa denne Mands Væsen at antage en anden og høiere Charakter; han var allerede i den sidste Tid bleven dristigere, hvorvel han havde opført sig imod hende med uforandret Ærbødighed, og hvor omhyggeligt han end søgte at undgaae det, brød der dog undertiden Lyn, ligesom Straaler af en lønlig Tilfredshed, ja af en inderlig Glæde, frem af hans Ord og Blikke.

Endelig forkyndte han hende en Dag efter en kort Mølen, at han stod i Begreb med at vende tilbage til Frankrig, og at han vilde have gjort denne Reise, selv om der ikke var sluttet Fred imellem England og Frankrig (Freden til Amiens). Den Deeltagelse, hvormed han saa ofte havde forsvaret eller omtalt sine Venner i Paris, havde henvendt den store Mands Opmærksomhed paa ham, der paa den Tid beherskede Frankrig og gjorde sig det til Pligt at drage Enhver, som besad Aand og Vid, ind i sin Tjeneste. Han gik tilbage til Frankrig, og — var det ikke at sætte den Stige til Muren, der skulde føre ham til Lykkens Top, ja, stod han ikke allerede paa den med det ene Been?

Idet han talte saa naturligt og aabenhjertig, med en Mands Dristighed og Tillid, der holder Diet fast rettet mod sit Maal, idet han med Raskhed og Nøiagtighed skildrede sine Planer og Forhaabninger, og den

snedige Klogskab, der tidligere syntes ubestemt og hensigtsløs, nu pludseligt anvendt paa Livet og de virkelige Tids- og Statsforhold vandt en praktisk Stikkelse, idet denne Intriguens Aand, der hidtil var rettet paa almindelige Ting og derfor forekom Lucretia lav og simpel, nu knyttede sig til en mandig Uergjerrigheds høie Formaal, fremstillede den sig for hendes Bine som fuldendt Statsklogskab og genialt Mesterskab. Uvilkaarligt laante hun ham derfor et alvorligt opmærksomt Dre.

En ny Mark for hendes Uergjerrighed, sjern fra Skuepladsen for hendes nærværende Ydmygelse og Fortvivlelse — en Mark, hvor hun kunde udvikle sine voldsomt tilbageholdte Kræfter. viste sig tillokkende i det Fjerne. Og, som Dalibard nøiagtigt havde beregnet og forudseet, — hendes Hjerte var dødt; dets Rilder vare udtørrede, gloende Sand havde tilstoppet dem, men desto mere levende, desto mere rastløs og lidenskabelig var hendes Aand opvaagnet og smægtede efter Virksomhed. Og ved Aanden lykkedes det ham at træffe det Sted, hvor hun kunde saares, og at vinde hende.

„Seer De,“ — sluttede han, idet han stod op, for at tage Afsked, — „Det er den Løbebane, til hvilken jeg vilde ile med Glæde, dersom jeg ikke skulde gaae alene!“

„Alene!“ — dette Ord havde Lucretia allerede gjentaget flere Gange for sig selv den Dag, — „alene!“

— Og hvilken Løbebane blev der for hende — som jo ogsaa stod alene?

Der gives Phaser i dyb Kummer, hvor Sjælen længes efter voldsomme Følelser. Saaledes ere Mange blevne Spillere, ja selv Fruentimmer have, henrevne af en saadan Trang, slaaet sig til Drif. Endog en Digter og Biismands rolige og klare Gemyt har ofte givet efter for en saadan Indflydelse. Da den store Goethe mistede sin Søn, græd og flagede han ikke, men hengav sig udelukkende til et Studium, som han hidtil ikke havde drevet. Men i Livets store Kampe, i Verdensbegivenhedernes Hvirvel finder det knuste Hjerte Alt — Spil, Beruselse, Studium.

Vi tillade os at afbryde her. Maaskee have vi alt for længe fulgt en Charakter, til hvilken en hemmelighedsfuld mørk Interessse næsten mod vor Billie drog os, en Interessse, som, vi negte det ikke, blev mægtigere og mægtigere, jo dybere vi saae ind i et Bæsens tidligere Historie, der var bestemt til at forvandle store aandelige Kræfter til en usædvanlig Grad af Brøde.

Trolddommen er endt, Kredsen er sluttet; — hun, der søgte at lede sig selv og kun stræbte efter Erkjendelse, har fremmanet den Onde til sin Fortrolige.

Tiende Capitel.

Forsoningen imellem Fader og Søn.

Vi optage vor Fortællings Traad nogle Maanedere senere.

En Maler stod ved sit Staffeli med en levende Model for sig. Han skabte en Nymphe, Nymphen Galathea. Allerede tidligere havde Salvator behandlet den samme Gjenstand, og hans Genius fandt sine Elementer i de vilde Klipper, i de phantastisk forkroblede Træer og Landskabets skummende Vandfald — i Elskeren Polyphem's kolossale Hæslighed — i Nymphen's Ynde, henrivende Skønhed og høie Uskyld, da hun søgte at tørre sine Haarfletninger, der vare blevne vaade i Badet. Den nyere Maler havde gjort sit Udkast efter en større Maalestok, — thi Salvators Billede, i det mindste det, vi have seet, hører til de mindre Skizzer af denne store Kunstners Forsøg i det Romantiske og Groteske, — men hos ham var Landskabet og Kæmpen det Uvæsentlige, og Alt, hvad han besad af Kunst, var anvendt paa Nymphen. — Kunstneren selv var i sine bedste Aar, men saae gammel ud. Hans lange Haar

var graat og tyndt; hans Ansigtstræf bare Spor af Udsvævelser, og hans Haand zittrede bestandig, skjøndt Vanen ogsaa her havde gjort, at der ikke var Spor af Rysten synligt i hans Værk.

Bed Siden af ham stod en Dreng, der med grovt Kridt, med dristig og fri Haand behandlede den samme Gjenstand, men tegnede Galathea og Polyphem efter egen Opfindelse paa Bæggen, der kun var hvidtet og bedækket med utallige Phantasier saavel af Mesteren som af Disciplene; Caricaturer og Halvguder, Hænder og Fødder, Torsoer og Uhyrer og Kjærlighedsgudinder — raae Skabninger, alle lemlæstede og blandede sammen i en forunderlig Forvirring, gav denne Kunstens Helligdom et vildt, spottende Udseende.

Man var næsten fristet til at troe, at man var i et Anatomiværelse. Drengens Udkast stod ogsaa langt mere i Samklang med Bæggene i Arbeidsværelset end hans Lærers. Denne Nymphe, der nøiagtigt var dannet efter Modellen, endte sig fra Beltestedet af i en skjælet Fisk. Træerne udstrakte deres Grene spøgelseagtigt som gyselige Beenrade. Polyphem, der viste sig paa Klippen, havde et dæmonisk Grin og viste i sine raae, vilde Træk en fordreiet Lighed med Olivier Dalibards alvorlige, symmetriske Ansigtstræf.

Den hele Omgivelse var uordentlig og smudsig og vidnede om Fattigdom. Forslidte, skrøbelige Kørstole, ufuldendte Malerier, der laae omkring i Krogene, bedæf-

fede med Sand, sønderflaaede Gipsformer, en beskadiget Træfigur med et tilsmurt Ansigt, en Krukke med Porter og en Brændeviinsflaske, der stod paa et smudsigt Bord af Fyrretræ, og to eller tre brækkede, tilrøgede Rridtpiber, samt nogle sønderrevne Bisebøger og nogle gamle Numere af Coventgarden's Magazin — alt dette tydede tilstrækkeligt paa Kunstnerens Smag og forflarede tydeligt nok Udtrykket i hans Ansigtstræk og hans Haands Zitiren. — En jovial, ustadig, udsvævende Person var Tom Barney — naturligviis ugift, — dertil løierlig og pudseerlig — en god Selskabsbroder og duelig i sit Fag, men slem til at gjøre Laan.

Derjom han havde gjort sig Umage, og derjom han ikke havde manglet Methode, kunde han let have sikket sig sit Livs Ophold og erhvervet sig et Navn, men han havde en Egenhed, der snart ruinerede ham. Han lod sig nemlig ved enhver Bestilling altid betale en Fjerdedeel af Prisen forud, og naar han først havde Pengene, brød han sig hverken om Kunder eller om Bestilling.

De eneste Malerier, Tom Barney fuldendte, vare de, han af egen Drift gjorde Udkast til; ved dem blev hans Phantasi opflammet, og paa dem ødslede han den Smag, han virkelig besad. Men Gjenstandene vare næsten altid saaledes valgte, at ingen Kjøber vovede at tænke paa dem.

Nympher og nøgne Guder have i England kun faa Undere iblandt dem, som kun kjøbe Malerier for at

smykke deres Bæreller. Og naar vi skulle være oprigtige, saa have saadanne Nympher og Guddomme ogsaa for det Meste et meget tvetydigt Ydre, og man kunde let føle sig fristet til at troe, at det var Guder fra Drury-Lanes Himmel. Imidlertid var Barney en Mester i smaa Tegninger paa Elphenbeen, — som han meest forfærdigede for Juvelerere, hos hvilke de, indsatte i Snuustobaksdaaser, bleve meget søgte af ældre Herrer. Naar Tom havde solgt et Maleri, levede han i Overflod, saalænge hans Penge holdt ud. Det var en lystig Tid for hans Modeller, thi han havde den for en Kunstner usømmelige Svaghed, at forelske sig i sine Fornicarier, og da han ikke besad en Raphaels Skønhed, maatte hans Pung erstatte denne Mangel.

De fattige og mindst stadige Alumnier af den nyere Skole, især de, der vare fjendtligt sindede imod Akademiet, fra hvilket Barney var udelukket, gjorde dog noget af ham, thi med en munter Visesangers, en snurrig Historiefortællers og en stiv Drillebroders gode Egenskaber forenede Tom Barney god Villie, og han underviste gjerne dem, der forstode at benytte hans Kundskaber, som for ham havde tabt alt deres Værd.

Han var en skarp, skøndt godmodig Kritiker og besad mange smaa Hemmeligheder med Hensyn til Composition og Farver, som han gjerne gav til Priis for en halv Snees Skilling eller for en Indbydelse til et Aftensmaal.

Skjøndt pjaltet og med Huller paa Albuerne, med uraget Skjæg og med Tøfler paa Benene, var han dog stedse den muntre Ungdom velkommen — og for sin Søsterjøn Herr Barney var han en ubetalelig Lærer og en behagelig Omgangsvæn. Og denne raue Karl havde et rummeligere Hjerte end mangen ophøiet, følsom Mand. Saasnart Gabriel havde opsogt ham og bedet ham om Beskyttelse imod sin Fader, sluttede Maleren ham i sine smudsige Arme, solgte en Venus langt under dens Priis, for at kjøbe Drengen en Seng og et Vassefad, og svor en frøgtelig Ed paa, at hans stakkels henderettede Søsters Søn skulde dele hans sidste Skilling og hans sidste Glaske med ham.

Gabriel, der var bleven forvænnet ved Livet i Laughton og ved Lucretias mange Foræringer, var ikke saa taknemmelig for Skillinger og Porter, som man skulde have troet. Imidlertid tog han tiltakke med det, der blev budt ham, medens han i sit inderste Hjerte, hvis Lidenskaber vare Havesyge og Forsængelighed, længtes efter en Stilling, der baade var hans Aand og den Sphære, hvori han hidtil havde bevæget sig, mere værdig.

Nu havde Drengen fuldendt sin Tegning og fastede sig med et uforstammet Vinf tilbage i sin Stol, slog Armene overkors, saae fortrædelig paa de afblegede Sømme i hans Ermer og syntes snart hensunken i Betragtninger. Maleren vedblev rolig at arbeide.

Modellen, der halvt sølte sig smigret ved Gabriels Bink halvt fornærmet, faldt i Søvn.

Udenfor Vinduet hang der en Kanarifugl, som syntes at tabe sine Fjer og næsten saae ligesaa forstyrret ud som dens Herre; dog sang den endnu muntert og lystigt, som om den besandt sig i sit Fædrelands Skove eller i et forgyldt Buur, pleiet af en smuk Haand. Fuglen var den eneste sande Kunstner af de Tre; den sang, som en Digter synger, fordi det var dens Natur og dens Hjerte en Trang. Tril-tril-tril, la-la, tril-tril! sang den tydeligere og tydeligere end nogen-sinde før, thi Aprilsolen havde netop hævet sig over Tagene. Den muntre Qviddren vakte endelig Gabriel; han vendte sig om, bøjede Hovedet til den anden Side for at høre bedre og saae opmærksomt paa Fuglen.

Endelig syntes der at opstaae en Tanke hos ham. Han stod op, aabnede Vinduet, tog Buret ind og stillede det paa en Stol, tog derpaa en af hans Onkels omtalte Piber og stak Røret i Raminen. Da det var gloende hedt, traaf han det ud ved Pibehovedet, efterat han først havde svøbt sit Lommetørklæde om sin Haand for ikke at brænde sig, og vendte nu tilbage til Buret.

Larmen af hans Bevægelser havde vakt den sovende Model; først havde hun fulgt ham med levende Betymring, men nu sprang hun op med et Udraab, som kun Gjelding turde vove at lægge et Fruentimmer i

Munden — og som derfor egentlig ikke anstod en saa berømt Nymfhe som Galathea — styrtede igjennem Bærelset, idet hun var nærved at rive Staffeli og Kunstner overende, løb hen til Gabriel og lagde sin Haand temmelig ublidt paa hans Skulder.

„Døgenigt!“ — raabte hun hestig — „nederdrægtige Galgenfugl! Var det endda en Skade eller en Ravn, men en stakkels Kanarifugl!“

„Heida! Søstersøn! Hvad gjør Du der? Hvad er der paa Færde?“ — raabte Tom, idet han blandede sig i Striden. Og det var virkelig ogsaa paa den høie Tid, thi Gabriel stod og lurede som en Kat, og idet han truende hævede sit ligesaa frygtelige som simple Baaben, som han igjen havde frarevet Modellen, syntes han kun at nøle for at overveie, mod hvilken Deel af den lille Skabning han skulde rette det endnu bestandig gløende Piberør.

„Hvad der er paa Færde?“ — sagde Gabriel frækt; „jeg vilde kun anstille et Forsøg.“

„Et Forsøg? Men dog vel ikke paa min stakkels kjære Fugl, der saa tidt anstrenger sin lille Strube for at tilraabe mig, naar jeg har en Skilling iommen: „Syng og vær vel tilmode!“ Det kan jo røre en Steen!“

„Jeg tænker, at jeg skal bringe den til at synge endnu bedre — lad mig gjøre et Forsøg! — Man

figer, at naar man stikker Dinene ud paa en Kanariesfugl, saa —"

Gabriel, der blev overdøvet af et Skrig, fuldt af Affky og Harm, som baade Mesteren og Modellen udstødte, — et Skrig, som pleier at hilse Bebudelsen af enhver philosophisk Opdagelse, saasnart den vil fremtræde praktisk, — kunde ikke fuldende Sætningen. Og midt under denne Larm lod den stakkels Fugl, som havde søgt at smutte fra den velvillige Operateur, nu høre et sørgeligt, hjerteskærende Skrig istedetfor sine forrige lystige Triller.

"Fordømte Fugl — hold Mund!" — raabte Gabriel Barney, idet han mod sin Billie holdt inde og stirrede paa Fuglen med den videnskabelige Urgrelse, hvormed den berømte Magendie formodentlig vilde have betragtet en Hund, som hans dumme Herre havde vægret sig ved at lade anatomere, uagtet det vilde have været til den lidende Menneskehed's Bedste.

Modellen greb Buret, lukkede Døren til og satte det til en Side. Tom Barney drak Resten af sin Porter og astørrede sin Pande med sit Kjølecærme.

"Og at bruge min Pibe til en saadan Grusomhed! Dreng, det havde jeg aldrig troet. Det var heller ikke din Alvor, — nei, det er umuligt! Sukky, min Bedste — Galathea. — Du Guddommelige, vær Du rolig — Cupido drev kun Spøg; han spøger og gantes kun!"

"Dersom I ikke pidsker den lille Slyngel, saa han

opgiver Livet, vil han tilfidsst komme til at dingle i Galgen," — svarede Galathea.

„Gaa, Cupido! Kyss Galathea og slut Fred med hende:

„D lad et Kys i denne Staal,
Og Viin jeg ønsker ikke!“

„Det var ogsaa forgjæves; thi vi have ikke engang Brændeviin.“

Imidlertid havde Gabriel, uden at følge sin Onkels Raad, været bestjæstiget med at børste sin Trøie med en elendig Børste. Da han var til Ende dermed, gik han hen til sin Onkel og stak rolig Haanden i hans Bestelomme.

„Hvad gør Du med disse syv Skilling, Onkel? Jeg vilde gjerne gøre mig en glad Dag.“

„Tom, dersom I giver ham dem, river jeg Dinene ud paa Jer!“ — raabte Modellen — „og saa ville vi see, hvorledes I vil synge. Giv ham en dygtig Livsfuld Hug, siger jeg Jer!“

Men besynderligt nok, den Frihed, som Drengen havde taget sig, vandt ham netop hans Onkels Hjerte. Det var ham, der altid pleiede at have Haanden i Andres Lomme, en særegen Glæde at see sig beklædt med en gavmild, af Snyltegjæster omgiven Mands nye Værdighed.

„Det er ret, Cupido! Du Cytheres ægte Søn!“ — raabte han — „Mellem Venner er Alt fælles. Men

syv Skilling har jeg ikke — De, der engang vare syv, ere nu kun fem; men saaledes som de ere, ville vi dele dem:

„Giv Byttet hid, hvad heller lad
Os disse Kroner dele!“

„Kroner taale ikke at deles, Onkel!“ — sagde Gabriel, idet han puttede de fem Skilling i Lommen. Derpaa greb han, efter at have sikket sig Flugten — thi han havde været saa flog at nærme sig til Døren, — en brøstfældig Stol ved Benet, og idet han tilfidsatte al den Ridderlighed, som skyldtes Kjønnen, kastede han den i Hovedet paa Modellen, der truede ham med Næven. Et Skrig og et Fald imod Kaminen viste tilstrækkeligt, at Maalet var truffet. Gabriel oppebiede ikke de sandsynlige Følger, men ilede ned ad Gaden.

„Det gaaer ikke her!“ — mumlede han ved sig selv — „Hos denne forfaldne Druffenbold kan jeg ikke blive længer. Hvad kunde jeg lære af ham? Min Fader er stræffelig, men han vil dog idetmindste gjøre sin Lykke i Verden. Ha, dersom jeg blot var hans Lige! Og hvorfor ikke? Jeg er tapper; det er han ikke. Og desuden et der dog altid noget Lyftigt ved Faren!“

Med disse Tanker tog han Veien til sin Faders Bolig. Dalibard var hjemme. Skjøndt han kun boede til Leie, og det ingenlunde i en fornem Gade, herskede der dog i hans Huus en Orden og Reenlighed, ja en Elegance, der stak paafaldende af imod det Sted, som Gabriel nylig havde forladt, saavelsom imod de ugle

Kamre, han før havde beboet i London. Denne Forandring syntes allerede at antyde, at Provengalen havde gjort et Skridt fremad.

Endog naar Lykken var ham meest ugunstig, havde den ubeskrivelige Ro og Lethed altid udmærket Robespierres forrige Ven, som gjerne er eiendommelig for dem, hos hvem den strenge Orden og methodiske Sands især er bleven udviklet, som endog giver Armøden en vis Værdighed.

Da Gabriel, hvis Sands for alt Udvortes var saa udviklet, saae Bærelset og dets Beboer, offrede den unge, utafnemmelige Slynge ikke sin velvillige, pjaltede og smudsige Onkel, hvis Pung han dog nylig havde tømt, saameget som en Følelse af Modbydelighed. Olivier Dalibard, der altid var omhyggeligt, om ogsaa kun simpelt flædt, Olivier Dalibard med den alvorlige, forstandige Pande, med det imponerende Blif, der ikke blot robede Ro, men ogsaa en overordentlig Fiinhed, funde han frygte, men ikke skamme sig ved.

„Jeg har sagt, at jeg med Deres Tilladelse undertiden vilde besøge Dem,“ — sagde Gabriel i en halv ærbødig, halv trodsig Tone, som om han ikke var ret vis paa, hvorledes han vilde blive modtaget.

Faderens fulde, langsomme Blif, der var saa forskjelligt fra Lucretias skottende, frygtsomme Diekast, hvilede paa Sønnen, som om det vilde trænge ind i hans Indre.

„Du seer bleg og daarlig ud, Barn! Du synes hurtigt at have mistet din Skjønhed og Sundhed. Og dog ere begge Dele gode Gaver, som man ikke maa bortkaste uden at have benyttet dem vel. Du har imidlertid selv valgt. Saa bliv da Kunstner, følg Tom Barneys Exempel, og vel bekomme Dig!“

Gabriel taug med Dinene hestede paa Jorden.

„Du kommer netop i rette Tid for at tage Afsted med mig. Det er en Trøst for mig, at jeg idetmindste veed Dig saa hæderlig beskyttet. Jeg staaer i Begreb med at vende til mit Fædreland; endnu engang vinker mig en glimrende Løbebane.“

„Til dit Fædreland? Til Paris?“

„Louvre indholder mange herlige Malerier — der nok kunne begeistre en Kunstner.“

„Og Du reiser alene Fader?“

„Du glemmer unge Mand, at Du har fornegtet mig som din Fader. — Men jeg troer, at jeg før har sagt Dig i Fortrolighed, at jeg vilde ægte Lucretia Clavering. Rigtignok har hun mistet Laughton; men titusind Pund ere endog i Paris ingen slet Begyndelse. Og nu, hvad vil Du mig, Honore Gabriel, Mirabeaus værdige Gudsøn?“

„Sir! derjom De tillader det, vil jeg reise med Dem.“

Dalibard bedækkede sin Pande med sin Haand og

overveiede dette sin Søns Forslag. Uagtet det paa den ene Side var beqvemt, ja endog mere oekonomisk at blive denne gjenstridige Søn qvit, der selv unddrog sig fra den faderlige Myndighed, var der paa den anden Side, hvor gjenstridig han end var, dog Noget i Gabriel, der i ham spaaede et samvittighedsløst Redskab og en skarpsynet Medskyldig, der Aar for Aar viste mere og mere Deeltagelse for sin Faders Planer. Denne sidste Betragtning, der vel ikke var parret med nogen om Deeltagelse, men dog med Banen, med de Baand, der knyttede Frænder til hverandre, og som selv de meest Haardhjertede kun med Vanskelighed sønderrive, fik Overhaand. Han rakte Gabriel sin hvide, bløde fiintaarede Haand, som Lawrence, hvis han havde seet den, vilde have valgt til Model for en Cardinals, og sagde:

„Jeg vil tage Dig med mig, dersom vi ellers forstaae hinanden ret! Naar Du paany er i min Magt, kan jeg tvinge Dig til ubetinget Lydighed; men jeg vil hellere omgaaes Dig, som en Mand omgaaes en Mand, end som en Mand overfor en Dreng.“

„Det er det Bedste,“ — sagde Gabriel med Fasthed.

„Jeg vil heller ikke være streng imod Dig; jeg vil ikke tugte Dig, dersom Du ikke fortjener det ved haardnakket Gjenstridighed eller fortsættligt Bedrageri. Dersom jeg griber Dig deri, kan Du snarere gjøre Regning

paa at raadne op paa en Mødding end at blive hos mig. Jeg forlanger blind Tillid til alle mine Bestemmelser og hurtig Lydighed, naar jeg befaler Dig Noget. Lover Du mig det, saa lover jeg til Gjengjæld at betragte din Lykke som min egen, at tilfredsstille dine Tilbøieligheder, forsaavidt mine Evner tillade det, aldrig at forstyrre dine Fornøielser, naar Du har naaet den rette Alder, og at hjælpe Dig til at stige, hvis jeg selv stiger, og lykkes det Dig at vinde min fuldkomne Tilfredshed, vil jeg ogsaa udrette Pletten paa din Fødsel ved offentlig at erkjende og antage Dig som min Søn."

"Alt dette gaaer jeg ind paa," — sagde Gabriel; — "Jeg takker Dig. — Og drager Lucretia med os? O, jeg længes efter at see hende igjen!"

"See hende! Endnu ikke! I næste Uge skal Du faae hende at see."

"Frygt ikke, at jeg skal røbe Noget om Brevet! Det vilde jo være at forraade mig selv," — sagde Drengen, der ved denne Bemærkning tilstræffelig tilkjendegav, at han gjennemskuede Grunden til denne Opsættelse.

Den Lærde smilede.

"Du vilde virkelig gjøre vel i for din egen Skyld at bevare denne Hemmelighed; hvad mig angaaer, da er jeg ikke bange for Noget. Vend nu tilbage til din Lærer, Gabriel! Du har Ret til at gjøre ligesom

Rotterne, der forlade et faldefærdigt Huus. I næste Uge skal jeg sende Bud efter Dig."

Men Drengen vendte tilbage til Bærstedet. Han flentrede mageligt igjennem de livlige Gader, mønstrede Boder og Bogne, de skjøne Damer og de velklædte Herrer, de Sidste ikke uden Misundelse og Længsel, og glimrende Billeder af Pragt og Forcængelighed glæde forbi ham. Genimod Aften opsogte han en ung Maler, den vildeste og meest overgivne af hele den Bande, som hans Onkel havde ført ham ind i, og gik med ham for halv Indgangspriis i Komedien, — ikke for at see Stykket, men for at drive omkring i Salen. Et Aftenmaaityd, der fuldkommen tømte hans Lommer, frøede denne Dags smudsige Erfaringer. Først da det gryede ad Dag, stjal han sig i sin Seng, og længe endnu beskæftigede ham Udsigterne til et muntert Liv i Paris; denne Stads Glæder, dens smukke Haver, dens glimrende Boutiker, de med Mennesker opfyldte Gader, svævede for hans berusede Indbildningskraft og holdt ham vaagen. Han tænkte ogsaa paa sin Faders rolige Tillid til en lykkelig Fremtid, paa den Seier, han allerede nu havde sin List at takke for. Begge Dele havde baade indgydt ham Hoiagtelse og brændende Længsel, efter at efterligne ham og faaet ham til at fatte den Beslutning at følge ham. Han tænkte ogsaa paa Lucretia med en næsten kjærlig Følelse; han erindrede sig, hvor ofte hun havde roest ham, givet ham Foræringer, ved sin

Forbøn beskyttet ham imod hans Faders Brede; han følte, at de gjensidigt vilde trænge til hinanden. Nei, aldrig vilde han røbe hende den Share, som var bleven lagt for hende ved Gyns Eg; aldrig mere vilde han komme i Uenighed med sin Fader!

Et Instinct sagde ham, at det var en Fornærmelse, der aldrig kunde tilgives, og at Lucretias Skjebne herefter var nøie forbunden med hans. Han tænkte ogsaa paa Dalibards Advarslar og Trudslar; men selv i Frygten for dem laae der en forunderlig Vellyst for ham; han, der endnu var et Barn, kunde, hvis det skulde være, maale sig med en saadan Mand, — hans Hjerte svulmede af Glæde ved denne Tanke.

Saaledes sov han endelig ind og drømte, at han saae sin Moders afhuggede Hoved, dryppende af Blod og stirrende forbittret paa ham; han drømte, at hun raabte til ham: „Betræder Du Skuepladsen for min gruelige Død, blot for at frybe for min Morder?“ Og Rædselsscener med Skafotter, Bødler, spottende Følkehobe og fordreiede, med Døden kæmpende Ansigtstræf droge forbi ham i et mørkt, forvirret Optog. Haarene reiste sig paa hans Hoved; han vaagnede og saae nu den klare Morgensol skinne og hørte den stakkels Kanarie-fugls lystige Sang; — men han var glad over, at hans Haand var bleven holdt tilbage fra hiin skræffelige Ugjerning!

Epilog til første Deel.

Det er netop et Aar siden hiin Novemberdag, paa hvilken Lucretia Clavering forlod Hr. Fjeldens Huus. Først maae vi lede Læserens Bine tilbage til den gammeldags Terrasse i Laughton, den hvælvede Portal, de med Billedhuggerarbejde prydede Ballustrader og de mægtige, mørke, uforanderlige Cedrer paa den anden Side af den frie Plads.

Det er en stille, klar og mild Dag, thi November er paa Landet ofte en ganske behagelig Maaned. Paa denne Terrasse gaaer Charles Vernon omkring, nu bekendt under sit nye Navn St. John. Har Forandringen af Navnet forandret Personen? Har Heraldikens Tryllestav formaaet at udfylde de hule Rinder og afløst Gangens slappe Mæthed med elastisk Kraft? O, nei, der gives en anden bedre Årsag til denne lykkelige Forandring i hans Helbred. Mester Vernon St. John er ikke alene, — en skøn Vedsjagerinde læner sig til hans Arm. See! Hun staaer stille, klynger sig inderligere til ham, seer ham i Ansigtet og hvisker: „Vi gjorde dog vel i at holde fast ved Haab og Trost!”

Ugtemandens Trost havde ikke været saa urolig

kelig som hans Marys, og en svag Rødme gled hen over hans Ansigt, da han tænkte paa sin Føielighed imod Sir Miles's Onsker og paa sit Frieri til Miss Clavering. Dog havde han aabenhjertig tilstaaet sin Kone denne Feil, og i samme Dieblis, hun havde jagt hine Ord, følte hun ogsaa, at hun havde begaaet et Misgreb; ikke desto mindre søiede hun venligt til, men med et let Anstrøg af qvindeligt Drilleri:

„Mener Du virkelig endnu, at Miss Clavering ikke var smuk?“

„Kjære Kone!“ — svarede hendes Mand hende alvorlig, — „Du vil gjøre mig en Tjeneste, dersom Du ikke mere vækker de smertelige Grindringer, der knytte sig til dette Navn. Lad det aldrig mere blive nævnet i mit Huus!“

Lady Mary bøiede i Lydighed sit skønne Hoved; hun forstod sin Mand's Følelser. Uagtet han ikke havde vist hende Sir Miles's Brev eller det, som var indlagt i det, havde han dog meddeelt hende saa meget, at hun kunde forklare sig den uventede Arv og føle Medlidenhed med den skuffede Arving. Dog følte hun tydeligt, at det maatte være hendes Mand meget ubehageligt at tænke, at han havde været nødt til at handle haardt imod den, hvis Forhaabninger han havde forstyrret. Lucretias Forviisning fra Laughton var en fortjent Udmygelse; men det er altid smerteligt for et ædelt Hjerte at fuldbyrde en Dom. Derfor maatte Grindringen

om Lucretia i enhver Henseende være uvelkommen og trykkende for Sir Miles's Efterfølger. Der indtraadte Taushed, og Lady Mary trykkede sin Mands Haand.

„Det er forunderligt,“ — sagde han, thi ved dette omme Tegn paa Sympathi gav han sine Tanker frit Løb; — „det er dog i Grunden besynderligt, at hun ikke ægtede Mainwaring, men valgte den smidige Fransmand. Dog, nu er hun reist ud af Landet, maaskee for bestandig, og det er en stor Lættelse for mig. Ja, ja, lad os aldrig tale om hende mere.“

„Til Rykke,“ — svarede Lady Mary til efter nogen Nolen; — „har hun ikke vaft nogen synderlig Deeltagelse her. Kun sjældent nævner en Fattig hende, og vore Naboer mindes hende kun for at undre sig over hendes Giftermaal. Om et Aar er der ikke mere Nogen, der tænker paa hende.“

St. John sukede. Maaskee sølte han, hvor meget hurtigere han vilde være bleven glemt, dersom han havde været den Banlyste og Lucretia Besidderinden! Men hans lette Natur hjalp ham snart over disse mørke Tanker som over enhver Misfornøielse, og med velbehagelig Opmærksomhed hørte han paa Lady Marys venlige Planer for de Fattige, om Skolen, om Hytterne, der skulde repareres, og Landmændene, der skulde finde Beskæftigelse. Thi hvor forunderligt det end maa synes, Lady Marys milde Overlegenhed havde efterhaanden virket paa Vernon St. John; han var bleven forbedret

ved hendes rene Omgang og begyndte allerede at blive modtagelig for det Tillokkende ved ustyldige Bestjæftigelser, og det saameget mere, som han tidligere ikke havde været vant til Livets høiere Tillokkelser og ikke havde savnet de aandelige Glæder, som ere et Privilegium for dem, der have tumlet sig i Literaturens Demokrati eller higt efter Deeltagelse i Statsstyrelsen. Det var ham allerede klart, at Landlivet dog ikke var saa slemt et Gyl.

Af Naturen godmodig, tog han allerede af egen Drift Deel i alle de Forretninger, som Lysten til at gjøre Godt paalagde hans Mary, og han begyndte at fatte det kjærlike Forhold, der pleier at forbinde Godeeieren med de Fattige i hans Landsby.

„Med eet Jagtparti om Ugen, — thi flere vil jeg ikke vove, før min Smerte i Siden har sat sig, — og ved Hjælp af nogle gamle Benner i Julen tænker jeg at vi skulle tilbringe Vinteren ganske behagelig, kjære Mary!“

„O, disse gamle Benner! Dem er jeg mere bange for end for Jagten.“

„Nu, vi ville indbyde din værdige Fader og din punktlige, fortræffelige Moder til os, for at de kunne holde os lidt i Aft, og naar jeg efter Maaltidet bliver siddende mere en halv Time ved Bordet, skal den gamle Mundskjænf trække mig ved Dreene op af Stolen. Hvad mener Du, Mary! om vi lode Skoven hugge

igjennem der? Vi havde da en bedre Udsigt til Omegnen. Dog nei! det maa ikke skee! Den gode gamle Sir Miles elskede disse Træer mere end Udsigten. Nei, nei, jeg lader ikke en Green hugge af. Den Allee, vi plante, vil vist blive en pragtsuld Forskjønnelse."

"Om halvtredsindstyve Aar maaskee, min kjære Charles!"

"Nu, det er vor Pligt ogsaa at sørge for Efterkommerne!" — svarede den forrige Odeland med pathetisk Alvor; — „Men hør! slaaer Klokken ikke To? Bed Jupiter, Tre allerede! Hvor Tiden dog gaaer! og mine nylig ankomne Tyre, som jeg skulde besee Klokken To. Kom med ned i Meieriet, Mary! Ha, I fine Damer ere dog kun flette Huusholdersker!"

"Og I fine Herrrer —"

"Prægtige Landmænd! Endnu for fjorten Dage siden havde jeg ingen Idee om, at en Dyr, der havde vundet en Præmie, er saa interessant et Dyr. Man lever for at lære; men, apropos, husk mig paa, at jeg skriver til Gofe om Faarene."

"Her, denne Bei, kjære Charles! Vi kunne gaae omkring Landsbyen og see til stakkels Ponto og Daff.

Sir Johns Dine fyldtes med Taarer.

"Al! havde jeg dog kjendt den gode Sir Miles," — sagde hun suffende, og uagtet Gartneren stod paa den frie Plads i Skoven og arbeidede, bukkede han sig

og kyskede sin Kones rødmande Ansigt med en saadan Hjertelighed, som om han havde været en simpel Landmand.

Fra Terrassen i Laughton ville vi paa samme Dag og samme Time begive os til vor gamle Ven Præstens eensomme Bolig. Her er Scenen ogsaa under aaben Himmel. Vi befinde os i Præstens Have; Børnene lege skjult imellem Espaliererne, der adskille de krumme Gruusgange fra Planterne, som mere tilhøre Ceres end Flora. Præsten sidder i sin lille Stue, hvorfra en Glasdør fører ud til Haven. Døren staaer aaben, og den gode Mand hviler sig just lidt efter sit Arbeide. — han havde netop opdaget en ny Forbedring i det første Chor i Medea — og seer ud efter de rosenrøde Ansigter, der hist og her dukke frem. Hans Kone staaer med en Kurv i Haanden, noget borte fra Døren, saa at hun ikke spærrer Udsigten.

„Det er mange Penge værd at see dem saaledes,“ sagde Præsten.

„Ja, de koste mange Penge paa denne Tid af Aaret,“ — sagde Mistress Gjelden, ganske hensunken i Betragtningen af Indholdet af hendes Kurv.

„Hvor de see friske ud!“

„Ja, ganske friske! Det er ikke som i London! Der kan man neppe see paa dem, hvor gamle de ere. Men her, seer Du, lægges der hver Morgen nye.“

„Hver Morgen nye, min Bedste?“ — spurgte Fjelden, idet han forundret saa paa hende.

„To Dusin og Fire.“

„To Dusin og Fire? Hvad taler Du da egentlig om, kjære Kone?“

„Jh, om Eggene her, min Bedste!“

„Ja saa!“ — sagde Præsten; — „To Dusin og Fire; jeg var allerede nærved at blive hange; nu. det har Intet at betyde, det var kun en taabelig Misforstaaelse. Altid flog og sparsommelig, min dyrebare Sarah, ganske som om den gode Sir Miles ikke havde efterladt os den smukke Formue, thi saaledes kan jeg vel falde den.“

„Dermed skulle vi ikke komme langt, naar vi skulle forsjørge alle vore Børn; — David er virkelig altfor vild; nu har han igjen revet Hul i sin Trøie!“

I dette Dieblif saa man to unge Personer komme op ad Gruusveien. Børnene sprang leende og skrigende forbi dem og forsvandt i de fjernere Dele af Haven.

„Alt er til det Bedste — men vi blinde Dødelige see det ikke! — Alt er til det Bedste!“ — sagde Præsten tankesuld, idet hans Dine hvilede paa det Bar, som nærmede sig.

„Det har Du ganske Ret i, min Ven! Du har fuldkommen Ret, og det er urigtigt at fnurre. Men dersom Du havde seet det Hul, — jeg er hange for, at det slet ikke lader sig stoppe.“

„See Dig om!“ — sagde Master Fjelden venlig. — „Hvor have vi ikke græmmet os for de To; hvor brede vare vi ikke paa William, hvor bekymrede for Susanne! Og naar man nu seer dem — de ville efter denne Prøvelse blive desto bedre Ægtefolk.“

„Har Susanne da samtykket? Jeg var altid bange for, at hun aldrig vilde samtykke. Hvor ofte har jeg ikke været nærved at være vred paa hende, det stakkels Lam! naar jeg maatte høre paa, at hun bebreidede sig selv sin Søsters Ulykke og under tusinde Taarer erklærede, at hun følte, det var en Forbrydelse at tænke paa William Mainwaring!“

„Jeg haaber, at jeg ved mine Forestillinger har fordrevet hendes sygelige Følsomhed; thi hendes og Williams visse Elendighed kan dog ikke gjøre Lucretia lykkeligere. Men dersom Lucretia ikke havde giftet sig og saaledes for bestandig luffet Døren for Williams Anger — jeg forudsætter nemlig, at han angrede, — troer jeg, at den stakkels Susanne snarere var død med et sønderknust Hjerter, end at hun havde samtykket i at række Mainwaring sin Haand.“

„Det var dog egentlig et besynderligt Giftermaal af den unge stolte Lady!“ — sagde Mistress Fjelden; — „han var jo en gammel Mand allerede imod hende, og saa ovenikjøbet en Udlænding.“

„Men han var en ret underholdende Mand, og desuden havde de jo kjendt hinanden længe nok. Imid-

lertid var der dog noget Listigt ved ham, der ikke ret vilde behage mig. Hvorfor bragte han Lucretia hjem igjen? Det seer ud, som om han lige fra Begyndelsen havde lagt en Snare for hende."

"Ti tusind Pund! — Det er en smuk Fangst for en Udlænding!" — bemærkede Mistress Fjelden med sit Rjøn's Instinct og lagde derpaa til med en ligesaa betegnende forsigtig Deeltagelse: "Men jeg synes, Du sagde, at Herr Parchmount havde overtalt hende til at lade sig selv tilskrive Halvparten. Det vil være et Baand til at fængsle ham."

"Et daarligt Baand, hvis det er Alt, Sarah! Jeg troer, at der gives et bedre, — han er en lærd Mand. Lærde Mænd ere gjerne huuslige og blive gode Hgte-mænd."

"Men Du veed vel, at han er Papist?" — sagde Mistress Fjelden.

"Hm!" — mumlede Præsten istedetfor at give et bestemt Svar.

Medens det værdige Par saaledes påsfiarede sammen, vare Susanne og hendes Elsker under deres Samtale vendte tilbage ad den samme gruusbelagte Gang.

"J Sandhed," — sagde William, idet han trykkede hendes Arm tættere til sig, — "disse Betænkeligheder, denne Frygt er ligesaa grusom for mig som for Dem. Selv om De slet ikke var til i Verden, kunde jeg dog

ikke mere tilhøre Deres Søster. Hendes Stolthed er Dem saa skræffelig bekjendt, at De maa vide, at jeg, selv om hun ikke var gift, dog aldrig mere turde gjøre Fordring paa hendes Haand. Hvad der er foregaaet var ikke vor Skyld. Maaskee vilde Himlen bevare ikke alene os, men ogsaa hende fra den visse Glendighed, som følger af et uløffeligt Ægteskab."

"Dersom hun blot vilde svare mig paa et af mine Breve!" — sukkede Susanne, — „eller hvis jeg idetmindste kunde erfare, om hun er lykkelig og tilfreds!"

"Hendes Breve ere gaaede tabte. — Hun har ikke kjendt Deres Adresse. Troer De, at hun anden Gang vilde have giftet sig under sin Rang," — Mainwaring's Læber zittrede, da han sagde disse Ord, — „dersom hendes Hjerte ikke havde været interesseret i Sagen? Jeg vil ikke gjøre Deres Søster Uret; jeg vil altid bevare en taknemmelig Følelse for den forbigangne Tid og føle Anger over min dadelværdige Svaghed; — men jeg kan ikke troe Andet, end at hendes Kjærlighed til mig var mere heftig end varig."

"Åh, William! hvorledes vil De kjende hendes Hjerte?"

"Bed en Sammenligning med Deres. O, her kan min Trofasthed kaste Anker! Susanne, vi ere skabte for hinanden, vore Naturer stemme overeens, kun at Deres, uagtet Deres overveiende Blidhed og Deres jevne Ligefremhed, besidder større Styrke. De maa være

min Veilederinde til det Gode. Uden Dem har jeg intet Livsmaal — intet Mod til at bestaae Kampen med Verden. Af, endnu bestandig skjælver denne Haand!"

"William! William! Jeg kan ikke overvinde en Anelse, — en Overtro. Om Natten seer jeg dette blege Ansigt, som jeg sidst saa det, — blegt af undertrykt Fortvivlelse. O, hvis Lucretia dog engang skulde trænge til os, — til vor Hjælp, — til vor Kjærlighed; — hvis vi igjen kunde erstatte hende den Kummer, som vi have forvoldt hende!"

Susanne Hoved sank ned mod hendes Elfers Skulder. Hun havde sagt, „trænge til os, til vor Hjælp.“ Med disse, som det lod, ubetydelige smaa Ord var deres Forening beseglet — den samme Lod bestemt for dem i Skjebnes mørke Urne.

Scenen forandrer sig paany; — et andet Billede kommer seem i Tryllelaternen; — vi ere i Paris. I Forgemakket i Tuilerierne finde vi en Mængde Ansøgende, Hofmænd og Lykkeriddere — de følge med nykjerrige Blikke en Skikkelse, der med beskedne nedslagne Dine kommer ud af den første Consuls Kabinet og gaaer igjennem Trængselen.

„Parbleu!“ — raabte B***, — „Magt saavel som Glendighed bringe os i Berøring med mærkelige Folk, Jeg gad nok høre, hvad den første Consul havde at tale om med Olivier Dalibard.“

Fouché, der dengang tænkte paa at blive indsat i sin gamle Værdighed som Politiminister, smilede og svarede:

„Paa en Tid, da Luften er fyldt med Dolke, kan en Robespierres forrige Fortrolige være til Nytte. Olivier Dalibard er en Mand af Betydning. Han hører til de Børn af Revolutionen, der ere forpligtede til at redde den store Moder.“

„Bed at forraade sine Brødre,“ — svarede B*** tørt.

„Det kan jeg ikke indrømme. Sagen er ganske simpelt den, at Dalibard har tilbragt flere Aar i England — han er gift med en Englænderinde af høi Stand og med fornemme Forbindelser — besidder gode Kundskaber i det engelske Sprog og om det engelske Folk — og netop nu, da det er den første Consul saa magtpaaliggende at udgrunde dette besynderlige Folks Charakter, er det naturligt, at han taler med en saa skarpsynet Sagttager som Olivier Dalibard.“

„Hm!“ — sagde B*** — „en saadan Bevaagenhed vilde vist bringe Robespierres Ven til at sætte Næsen noget høiere iveiret.“

Smidlertid gik Olivier Dalibard igjennem Paladsets Haver og tog Veien til Forstaden St. Germain. Intet var forandret i denne Mand's Udvortes; den samme tankefulde Ro var udbredt over hans nedslagne Dine og frumme Dienbryn; den samme strenge Simpelhed i

Alædedragten, som havde behaget Robespierres affecterede Smag, omgav hans smækkre, bødende Skikkelse. Ingen glad Mine, ingen rasere Gang røbede den Landsforvistes Tilbagekomst til sit Fædreland eller en stærk Lands sangvinste Forventninger, naar den seer en ny Købebane aaben for sig. Og dog vare sandsynligviis Dalibards Udsigter glimrende og meget lovende. Den første Consul befandt sig paa et Stadium, hvor han søgte at beskjæftige alle de Talenter, som Revolutionen havde frembragt, i sin egen Tjeneste, naar de blot ikke vare besmittede med aabenbar Blodskyld eller havde været altfor nøie forbundne med Jacobinerklubben.

Hans hurtige Blik syntes allerede at have opdaget Dalibards Talenter og vurderet den Snildhed og Mennesseskundskab, hvorved det var lykkedes denne Mand at vinde Robespierres Venkab uden at tage Deel i hans Forbrydelser. Dalibard havde ofte hemmelige Samtaler med Bonaparte; han stod aabenbart i Gunst hos Fouché, der dengang vel ikke befandt sig i Spidsen for Politiet, men dog i denne farlige Tid, da der gik foruroligende Rygter om en frygtelig vidt forgrenet Sammensværgelse, var altfor nødvendig, til at den første Consul kunde tilfidesætte ham, som han et Dieblif havde i Sinde.

En eneste Mand af dem, som beklædte høie Embeder i Staten, syntes at nære Mistanke til Olivier Dalibard — det var den berømte Cambacères. Men hans Understøttelse kunde Provençalen undvære. Hvori

laae nu Hemmeligheden i Dalibards Magt? Havde han virkelig blot sit medfødt Talent og den Erfaring, han havde erhvervet sig, især med Hensyn til England, at takke derfor? Havde han vundet den første Consuls Dre ved hæderlige Midler? Det Modsatte var sikkert Tilfældet; thi det er en fremtrædende Egenskab hos dem, der engang have faaet Smag paa forbrøderiske og listige Planer, at de ere aldeles blinde for Uergjerrighedens lige Bei, som den sunde Menneskeforstand opdager. Naar vi nærmere betragte store Forbrøderes Levnet, blive vi ofte i høi Grad overraskede ved den mærkelige Skarpsindighed, den dybe Beregning, den Stadighed, der er bleven anvendt paa Planen til en Forbrødelse. Vi fristes til at troe, at en saadan aandelig Dygtighed maatte, naar den var bleven anvendt og ledet paa en værdig Maade, have ført til stor Berømmelse, og dog finde vi aldrig hos saadanne store Forbrødere Sands for at gribe de Leiligheder, der frembyde sig, til at svinge sig op til sand Storhed.

Ofte har man seet, at der aabnede sig Udsigter til verdslig Høihed for dem, som vilde have ført en retskaffen, en kun halvt saa snild og kun med sædvanlig Klogskab udrustet Mand til Magt og Hæder; men de synes med et forunderligt skjævt Blik at have seet bort fra disse brede og klare Udgange til Uren hen imod et eller andet mørkt og snevert Paa, gennem hvilket de kun ved at anvende de snildeste Rænker og efter at have

bestaaet de største Farer kunde opnaae at udføre en listig Plan eller at udøve en Misgjerning. Der ligger et forunderligt Trylleri i Forbrydelsen for den, som engang har hengivet sig til den, og ikke sjældent voxer dette Trylleri med Forbryderens aandelige Evner. Et dumt, udannet, indskrænket Menneske, hvem Tilfældet eller Fristelse har forledet til det Onde, kan man altid haabe at forbedre; men naar et Menneske med høi Dannelse og med store Evner har ladet sig bedaare af mørke og skræffelige Lyster og finder Fornøielse i frumme og smudsige Veie, da forlader hans gode Engel ham for evig.

Tankefuld fortsatte Olivier Dalibard sin Wei, indtil han naaede et Huus i den eensomste Krog af den øde Forstad. Han steg op ad den brede Trappe og ringede paa en Klokke i øverste Etage. Nogle Diebliffe efter blev Døren langsomt aabnet, og to smaa, vilde Dine, der lynede frem af en tyk Masse sorte Haar, kigede igjennem Aabningen. Besøget syntes velkomment.

„Kom kun ind, Ven!“ — sagde Beboeren af Bærelset med et velbehageligt Griin.

Saa snart Dalibard havde fulgt denne Indbydelse, lukkede Manden igjen Døren og stød Slaaen for.

Bærelset saae fattigt ud; det lave skraae Loft var ganske sværtet af Røg. En udsel Seng, to Stole og et Bord, en stor Kiste og et lille ituflaaet Speil udgjorde alle Meublerne i Bærelset. Beboerens Klæde=

dragt påsede dog ikke til hans Stue; thi om den end ikke var som den, Folk af fornemmere Klasser pleie at bære, røbede den dog ikke det ringeste Spor af Armod. En blaa Kjole med høi Krave af et halvt militairt Snit var tæt tilknappet over det brede Bryst; Beenflæderne vare af Skind, reenlige og anstændige, svære Læderstøvler naaede ham halvt op paa Laarene. En stærkere og kraftigere bygget Mand skulde man ikke let faae at see. Man maatte beundre hans kraftfulde Legeme, og Dalibard saae paa ham med Skinsyge. Den blege Lærde maatte sukke ved Tanken om, til hvilken Hjælp en saadan Skikkelse kunde være hans opfindsomme Mand.

Men en endnu mere iøinesaldende Modsatning end Mandens Skikkelse dannede den muskuløse og scene-stærke Mandes Ansigt til den listige og forslagne Dalibards Træf. Ligeoverfor dennes høie Forhoved med dets massive Udvipling af Organer skulede den lave Pande af et Hoved, der ikke var vant til at tænke, vel fremstaaende over de bukkede Dienbryn, hvor Phrenologerne anwise den praktiske Jagttagelseserne sit Sæde — en Evne, der er saa stærk udpræget hos nogle Dyr, f. Ex. hos Hunden, — men næsten ganske uden Spor af de høiere Organer, med hvilke Fornusten og Indbildningskraften arbejder. Men som en rigelig Erstatning for denne Mangel herskede det Dyriske feirrigt i Baghovedets betydelige Masse og Udvipling. Og naar man nu

saae det langt nedhængende Haar, der frøllede sig i tykke Lokker om den tykke Tyrehals, saa maatte man troe at have et af de brugbare Redskaber for Uergjerrighed og List for sig, der ikke bæve tilbage for nogen Forbrydelse, og som, under en dygtig Veiledning, ikke ere uden visse gode Egenskaber, — thi de besidde Troskab, Lydighed, Dyrets blinde, haardnakkede Mod, — men som under en slet Veiledning forvandle disse til utæmmelig Ondskab; — som Bulbideren sønderrive de deres Fjende, men som den forsvare de ogsaa deres Herre.

J nogle Dieblikke saae de to Mænd tause paa hinanden. Endelig sagde Dalibard med en Mine, fuld af rolig Drerlegenhed:

„Min Ven, jeg mener, at det nu er paa Tiden, at jeg bliver forestillet for Overhovederne af Deres Parti.“

„Overhovederne! par tous les diables!“ — brummede den Anden — „vi Chouaner ere alle Overhoveder. J har seet mine Attester. J veed, at jeg er en paa-lidelig Mand, hvad vil J saa mere?“

„For mig selv Intet; men mine Venner ere mere vanskelige. Jeg har, som jeg lovede, sonderet Overhovederne fra den gamle Jacobinerklub og fundet dem gunstigt stemte. Denne Lykkeridder af en Soldat, der saa pludseligt med sin Tjernnæve har tilranet sig alle Frugterne af Revolutionen, er dem ligesaa forhadet som Eder. Men — Mennesker ere Mennesker! At styrte

Bonaparte er Gæt, at indsatte Bourbonerne er et Andet. Kunne Jacobiner = Hørdingerne vel troe Eder's eller mine Forsikringer, at Bourbonerne ville glemme gamle Fornærmelser og belønne nye Tjenester? J har meddeelt mig, hvad Eder's Fuldmagt ogsaa bekræfter, at en Prinds af Blodet har en Haand med i dette Foretagende, men at han først vil vise sig, naar det synes ham passende. Skaf en Repræsentant for Bourbonerne, og jeg lover Eder derimod, at naar hans Forsikringer ere tilstrækkelige, skulle J faae en Opstand, der skal strække sig lige fra Paris til Marseille. Dersom J ikke kan udrette dette, er jeg til ingen Nytte og træffer mig tilbage."

"Træffer Eder tilbage! Gardez - vous, Monsieur le Savant! Man træffer sig ikke levende tilbage fra en Sammensværgelse som vor!"

Vi have allerede tidligere omtalt, at Olivier Dalibard ikke besad fysisk Mod, og ved det Blik, hvormed Chouanen ledsagede disse Ord, vilde endog mangan driftigere Mand's Blod have isnet. Men Dalibard's jædvanlige Forstillelseskunst hjalp ham til at skjule sin Frygt, og han svarede ganske tørt:

"Monsieur le Chouan — med Trudser skaffe J ikke en mislig Sag Tilhængere; dem maa man fængsle med milde Ord og lofkende Bevæggrunde. Dersom J tillader Eder en Voldsomhed — et Mord — mon cher!

saa er Paris ikke Bretagne; vi have et Politi; I vil blive røbet."

"Ha, ha! Og hvad saa videre? Troer I, jeg er bange for Guillotinen?"

"Ikke for Eder selv, men maaskee dog nok paa Eders Ansørers Begne. Dersom I bliver røbet og fængslet for en Forbrydelse, kan I da bilde Eder ind, at Politiet ikke skulde gjenkjende den skræffelige George Cadoudals høire Arm? — At det ikke skulde gjætte, at Cadoudal er i Paris? — At Cadoudal skulde gaae fri for at ledsage Eder til Skafottet?"

Chouanen antog en tankefuld Mine. Olivier, der gav Agt paa ham, benyttede sig af sin Fordeel og sagde: "Jeg forlangte af Eder, at I skulde indføre mig hos denne Skygge af en Prinds, under hvem I ville forsøge paa en Contrarevolution. Men jeg vil lade mig affinde paa en lettere Maade. Forestil mig for Helten fra Morbihan, for George Cadoudal; han er en Mand, jeg kan troe, og som jeg kan underhandle med! — Hvad! — I betænker Eder endnu! — Hvor troer I at saadanne Foretagender kunne fremmes, naar I af Frygt og Mistidsid ikke engang vil gjøre den Mand, som I vil betjene Eder af, bekjendt med den Mand, der skal lede Foretagendet? Opsættelse, Frygt og Forvirring ville blive Følgerne deraf, og I ville Alle omkomme under Bøddelens Hænder. Og hvad mig angaaer, Pierre Guillot! saa tag engang min Stilling i Betragtning:

Jeg staaer i nogen Gunst hos den første Consul; — jeg nyder en vis Anseelse; en hæderlig Løbebane aabner sig for mig. Kan I troe, at jeg som et uforsigtigt Barn vilde sætte alt dette og mit Hoved ovenikjøbet paa Spil? Bilder I Jer ind, at jeg vil underhandle alene med Underordnede, naar jeg skal tage Deel i denne skræffelige Kamp! Skuf Eder ikke selv! Kort og godt, sig Eders Foresatte, at de maae lade mig tale med dem uden Mellemmænd, eller je m'en lave les mains."

"Jeg skal meddele dem Eders Forslag;" — sagde Chouanen mørk. — "Er det Alt?"

"For det Første," — svarede Dalibard, idet han mageligt traf sine Handsker paa og vendte sig om til Døren. Chouanen iagttog ham med mistænksomme og mørke Blikke, og da Provencalen berørte Haandgrebet, lagde han sin plumpe Haand paa hans Skulder.

"Jeg veed ikke, hvoraf det kommer, Hr. Dalibard! men jeg troer Jer ikke."

"Mistanke er en flog og naturlig Følelse hos Enhver, som indlader sig paa Sammensværgelser;" — svarede den Lærde rolig; — "jeg forlanger slet ikke af Eder, at I skal troe mig; Eders Foresatte have befaleet Eder at søge mig op, — jeg har meddeelt Eder mine Betingelser — lad dem nu afgjøre Sagen."

"I forstaaer Eders Ting godt, Hr. Dalibard! Jeg er bunden ved en høitidelig Ed, som den stakkels George affordrede mig, fordi han kjendte mig som en frem-

fusende, men ærlig Karl — mauvaise tête, hvis I vil — til ikke at gribe til Kniven eller Pistolen paa en blot Mistanke — til ikke at lade mig bringe ud af mit gode Lune, medmindre han befaler det eller jeg har et klart og bestemt Beviis paa Forræderi. Men tag dette endnu med paa Veien, Herr Dalibard! dersom jeg nogensinde opdager, at I bruger vore Hemmeligheder for at forraade dem, — dersom George skulde træffe sammen med Eder og blot et Haar blev frummet paa hans Hoved ved Eders Haand, saa dreier jeg Halsen om paa Jer."

"Jeg tvivler hverken paa Eders Styrke eller paa Eders Grusomhed, Pierre Guillot; — men mit Hoved sidder fast. I har imidlertid nok at gjøre med at tage vare paa Eders Eget; — au revoir!"

Med en Tone og et Blik, der røbede en rolig, uforsærdet Ironi, havde den Lærde sagt disse Ord og forladt Bærelset. Men da han var paa Trappen, stod han stille og støttede sig til Rækværket, — den Svag-
hed, der er en Følge af Skrækken efter en overstaaet eller for en forestaaende Fare, bemægtigede sig ham, og denne Contrast imellem den Selvbeherfskelse eller For-
stillelse, der fremkjunstler moralsk Mod, og en medfødt, i legemlige Forhold grundet Feighed vilde have været ophøiet i en ædel Sag. Men hos et saa fordærvet Minnefte røber den kun dobbelt en affkyelig Natur, thi

Forræderi og Mord bygge Rede i Folderne af hyllers Feighed.

Under denne Samtale imellem Dalibard og den Sammensborne ville vi dog fæste et Blik i Provencalens Huus.

I et Bærelse i en af Hovedgaderne imellem Boulevarderne og Gaden Saint-Honoré sad en Kvinde og en Ungling tæt ved Siden af hinanden og talte sagte sammen. Unglingen var Gabriel Barney og Fruentimmeret Lucretia Dalibard. Bærelset var efter den paa den Tid moderne Smag smykket med søgte classiske Former, og skjøndt det ikke var uden en vis Elegance, gave de smækre trefodede Tabouretter og de tyndbenede Stole det dog et nøgent, magert og uhyggeligt Udseende. Bærelsets hele Physiognomi røbede en vis Omsorg for Skindet — Noget, som er sædvanligt hos Folk af indskrænkede Indkomster, som gjerne ville slaae stort paa, men mangie den Smag, der jøvner det Knudrede ved Hyggelighed, den Smag, som Kjærligheden synes at indaande, ja at skabe. Her saa man intet Spor af en Huusmoders huuslige Sysslen, der var ingen Blomster, ingen Musikalier, ingen Brodeerramine, intet Sybord. Lucretia besad ingen af de elskværdige qvindelige Vaner, der røbe en Kvindes Nærværelse. Alt var stort og tvungent som i Bærelser, man kun betræder for igjen at forlade dem, ikke for at slaae sig til Ro.

Lucretia selv er forandret; hendes Væsen er mere bestemt; hendes Ansigt er mere blegt; det hæslige Træk om hendes Mund er fastere og mere udpræget.

Uagtet Gabriel af Alar endnu er en Dreng, har han dog en Mand's tidligt modne Udseende. Omkring hans Læber spire de første Duun. Skøndt hans Klædedragt er phantastisk og theatralisk, er det ikke mere Dreungealderens Dragt. Hans runde Kinder ere indfaldne og mærkede af de Sorger og Tanker, der ledsage Ungdommens første ængstelige Skridt i Livet.

Som vi allerede have bemærket, talte de med hinanden med dæmpet Stemme. Begge saae fra Tid til anden ængsteligt til Døren; Begge følte, at de hørte til et Huus, i hvilket Kjærlighedens og Trostebens Gratier ikke smile, og hvor hjertelig Hengivenhed ikke forskjønner Livet.

„Men“ — sagde Gabriel, — „naar De vil gaae sikkert, maa min Fader ingen Hemmelighed have for Dem.“

„Jeg veed ikke, om han har Hemmeligheder. Han taler aabenhjertig med mig om sine Forhaabninger, — om sin Medvirken ved Opdagelsen af Complottet imod den første Consul, — om sine Sammenkomster med Bretagneren Pierre Guillot.“

„Af, fordi Deres Mod her understøtter hans, fordi Deres Skarpsindighed kommer hans til Hjælp. Med disse hans politiske Planer vil han gjøre Dem trostfyldig.

Men De maa kjende hans Privatliv, — hans private Planer.

„Men hvad skulde han vel kunne skjule for mig? Foruden hans politiske Planer synes Intet at beskæftige ham uden det meget naturlige Ønske, paa alle mulige Maader at opretholde den gode Forstaaelse imellem ham og hans Slægtning Hr. Bellanger, efter hvem han engang har at haabe en rig Arv.“

„Bellanger er rig, men ikke meget ældre end min Fader.“

„Men hans Helbred er slet.“

„Nei!“ — svarede Gabriel med nedslagne Øine og med et besynderligt Smil; — „hans Helbred er ikke slet, men han vil dog ikke leve ret længe.“

„Hvad vil De sige dermed?“ — spurgte Lucretia, og hendes Stemme sank ned til den sagteste Hvisken, medens en Gysen gjennemfoer alle hendes Lemmer, uden at hun selv vidste hvorfor.

„Hvad gjør min Fader,“ — sagde Gabriel, — „deroppe paa Qvistværrelset? Har han aabenbaret Dem denne Hemmelighed?“

„Han gjør chemiske Experimenter. De veed, at dette altid har været hans kjæreste Studium. Nu smiler De igjen. Smil ikke saaaledes, Gabriel! De gjør mig bange! Troer De vel, at der er skjult en eller anden Hemmelighed i det Værelse?“

„Her kommer det ikke an paa at troe, belle mère!

men paa at vide. Dersom jeg var i Deres Sted, vilde jeg vide, hvad hiint Kammer indeholder. Jeg siger Dem det endnu engang, dersom De vil være sikker, maa De enten kjende alle hans Hemmeligheder eller slet ingen. Ijs! det er hans Trin!"

Døren blev sagte aabnet, og Olivier traadte ind. Hans Blif gled hen over hans Søns Ansigt, der ikke udtrykte Andet end en tilsyneladende Forundring over hans uventede Tilbagekomst. Derpaa saae han paa Lucretia, men hendes Ansigtstræk vare som sædvanlig folde og uigjennemtrængelige.

"Gabriel!" — sagde Dalibard venlig, — „det er for din Skyld, at jeg kommer tilbage. Jeg har lovet at opfordre Dig til at tilbringe denne Dag hos Herr Bellanger. Du er i stor Yndest hos hans Kone. Kom, min Dreng! Jeg kommer snart tilbage, Lucretia! Jeg vil blot ledsage Gabriel til min Slægtning."

Gabriel stod fornøiet op, som om han kun tænkte paa det Sukkergodt, hvormed Madame Bellanger pleiede at overøse ham.

"Du kan ogsaa tage dine Malerredskaber med Dig;" — vedblev Dalibard; — „den gode Hr. Bellanger vil tillade Dig at copiere hans Poussin."

"Hans Poussin! Ah, den, som hænger i Sovestammeret?*) Ikke sandt?"

*) I Paris udsmykkes Sovestamrene ofte ligesaa meget, som de andre Værelser.

„Ja!“ svarede Dalibard kort.

Gabriel stirrede paa sin Fader med sine skarpe Bine. Dalibard vendte sig bort.

„Kom!“ — raabte han noget utaalmødig, og det unge Menneske tog sin Hat. En Minut efter var Lucretia alene.

At være alene er i et engelsk Huus ingen Ubehagelighed for en dannet Kone; men at være alene i et fremmed Land, alene i disse ufuldkommen meublerede, øde Værelser — med kun saa Bøger, uden musikalske Instrumenter, uden Selskab, der i Løbet af Dagen kommer i Besøg — denne Gensomhed er sørgelig. Og nu dette sørgelige, rastløse Gemyt! Man har et gammelt skotsk Sagn, hvor Aanderne uafbrudt maae være beskæftigede i Trolldmandens Tjeneste, — dersom de blot et Dieblis ere ledige, sønderrive de deres Herre. Saaledes gaaer det ogsaa med de Sjæle, der forlange bestandig Ansporelse og uden Næring for Hjerter og Tilbøieligheder kun leve for Forstandens Arbeide.

Lucretia tænkte paa Gabriels advarende Ord: „For at være sikker maa De enten kjende alle hans Hemmeligheder eller slet ingen af dem.“ Men hvad var det for en Hemmelighed, som Dalibard endnu ikke havde meddeelt hende?

Hun reiste sig, steg op ad den kolde, øde Trappe til det Kvistværelse, som Dalibard nylig havde leiet. Det var lukket i Laas, og Laasen var saa lille, at Nøg-

len kunde bæres i en Ring. Hun gik igjen ned og begav sig til sin Mand's Cabinet, der stødte op til Dagligstuen. Her vare alle de Bøger opstillede, der fandtes i Huset, nogle metaphysiske Værker — især Spinoza — de store italienske Historieforfattere — nogle statistiske Bøger, flere physikalske og teknologiske og et Par Biographier og Memoirer; Intet af den skønne Literatur, denne den menneskelige Dannelses Blomst og Prydelse, den bedste af alle Philosophier, der paa en venlig Maade beforder vor Sædelighed, gjør os visere ved Humor, hæver os ved Videnskaber og forædler vor Naturs Tilbøieligheder!

Hun tog nogle Bind frem, der syntes at være mindre tørre end de andre, thi hun var kjed af sine egne Tanker, og begyndte at læse. Til hendes Forundring var det første Capitel, hun slog op, overordentlig tillokkende, skjøndt Titelen ingeniende lød fristende: „En paduanst Ræges Levnet fra det sextende Aarhundrede.“ Det handlede om den forunderlige Rædselsperiode i Italien, da der herskede en hemmelighedsfuld Sygdom, som yttrede sig ved tusinde forskjellige Symptomer, gjorde alle Rægemidler til Skamme og i lang Tid trodsede alle Conjecturer — en Sygdom, der især angreb Familiernes Overhoveder, Fædre og Ægtemænd, sjældent Fruentimmer. I een Stad døde der hundrede Ægtemænd, men ikke en eneste Kone.

Denne Sygdom var Gift. Helten i Bogen var en

af dem, der opdagede den eneste sande Årsag til denne huuslige Epidemi. Han var Formand for en Undersøgelsescommission. Enkelte gyselige Omstændigheder vare meddeelte i Bogen, Anecdoter, Historier om de meest forbausende Rænker, som hver Dag bleve anvendte imod Offrene, den List, som man brugte ved Midlerne, Forskjelligheden af det altid sikke Mord — snart hurtigt som et epileptisk Anfald, snart langsomt forstyrrende som en fremskridende Opøsning. Ræsonningen fængslede Lucretia, og hun var ganske fordybet i den, da hun hørte Dalibards Stemme bag sig. Han saa hende over Skulderen.

„Et besynderligt Valg for saa smuk en Ræserinde! — Barn, leg ikke med saadanne Vaaben!“

„Men er da alt dette sandt?“

„Sandt, kjøndt kun sparsomme Brudstykker af Sandheden. Rægen var en slet Chemiker og en endnu slettere Philosoph. Han tog Feil i Analysen af Midlerne, og dersom jeg husker ret, jamrer han som en Præst over Bevæggrundene. Men erkjender Du da ikke den egentlige Årsag til denne vidtudbredte Pest? Det var de Svages Saturnalier — et Udbrud af forhaanende Tøilesløshed imod de Stærke; endnu mere — det var Individets medfødtte Kraft, der hævede sig til Krig imod de Mange.“

„Jeg forstaaer Dig ikke.“

„Ikke det? Den Tid vare Egtemændene Herrer i

deres Huse; de gistede sig meest for at faae Børn, der kunde arve deres Besiddelser; de forsømte og bedroge Qvinderne og vare ubønhørlige, naar disse begik Feil, hvortil deres eget Exempel opmuntrede dem. Da følte Qvinden sig bevæbnet imod sin Tyran. Hans Liv var i hendes Haand. Den Svage følte ingen Medlidenhed med den Stærke, Men Mennesket var den Tid endnu mere en eensom Kæmper i en propfuld Arena. Kun Kraft kunde skaffe Udmærkelse ved Hofferne; kun Rigdom skaffede Ret for Domstolene og Sikkerhed i Huset.

Pludseligt opdagede det svage, skrøbelige Menneske, at det kunde ramme sin gigantiske Fjende dødeligt. Det holdt den lydlose Slynge i Haanden, som dræbte en Goliath i Afstand. Pludseligt aabnede der sig for det stakkels i Støvet nedtraadte, som en Hund foragtede Menneske et Blik gjennem de tætte Skarer af rige Fætttere, der skyede det og lod det raadne hen — det saae dem, hvis Død kunde gjøre det til Arving af Bærdigheder, af Guld og Paladser, af Anseelse og Magt. Og som Ormen gnaver sig igjennem Klæder, saaledes gnavede hiint Menneske sig igjennem Fløil og Hermelin, indtil det naaede det Hjerte, som var det i Beien. Nei, nei, kun en dybtfsuende Aand formaaer at begribe saadanne Forbrydere og at forklare sig deres Handlinger. Det er en mægtig Følelse at vide sig som en Hær og mere end det! Hvad Tusinder og Millioner hige efter med Trompeter og vaiende Faner — en Fjendes Til-

intetgjørelse, det formaaer eet eneste Menneske med en fast Beslutning, blot med et eneste Korn, en eneste Draabe."

En forfærdelig Begeistring gennemglødede den filosofherende Djævel ved disse Ord; han hævede sit Hoved, og hans Bryst svulmede. En Ild som den, ophøiede Tanker antænde i et ædelt Hjerte; skinnede i hans Ansigt, medens han forsvarede den mørkeste og nederdrægtigste af alle menneskelige Misgjerninger. Lucretia gyste, men hendes mørke Phantasi var som fortryllet; der blandede sig en vis Deeltagelse i hendes Skræk.

"Stille, stille! Du faaer mig til at skjælve;" — sagde hun omsider frygtjamt. — "Men til Lykke er denne skræffelige Kunst dog vel ikke mere til, — den kan vel ikke mere friste og udbrede Udelæggelse?"

"Som en blot videnskabelig Undersøgelse kunde det være interessant for en Chemiker næie at udgrunde Bestanddelene af hiin gamle Gift," — sagde Dalibard, uden directe at besvare det fremsatte Spørgsmaal; — "denne Kunst er vistnok tildeels gaaet tabt, hvis der ikke, som jeg formoder, ligger megen lettroende Overdrivelse i de Efterretninger, der ere os overleverede. At kunne dræbe ved en Blomst, ved et Par Handsker, ved en Sæbefugle; at finde dræbende Midler, der undgaae enhver mulig Mistanke, er det ogsaa Noget, der er troeligt? Hvad mener Du? Sikkert en interessant Under-

segelse, dersom man blot havde Tid! Dog nok herom! Det er allerede sild. Vi skulle spise hos Monsieur de ***. Han ønsker at leie sit Hotel bort. Ja, dersom vi forstode en Smule af hiin gamle Kunst, Lucretia! par dieu, saa var Hotellet vort. Ih nu, maaskee overleve vi vor Fætter Jean Bellanger!”

Tre Dage efter stod Lucretia ved sin Mands Side i det hemmelighedsfulde Kammer. Fra den Time af, da hun forlod det, var der foregaaet en isinesaldende Forandring i hendes hele Holdning, som lidt efter lidt ganske mistede sit ungdommelige Præg. Blegere funde hendes Ansigt neppe blive, og hendes mørke, urolige Øie funde neppe blive foldere. Det var, som om en eller anden tung Sorg havde leiret sig om hendes Pande og trukket hendes Munds strenge Omrids tættere sammen. Gabriel lagde nok Mærke til denne Forandring, men gjorde intet Forsøg paa at vinde hendes Tillid. Han raadsørte sig tvertimod med sig selv, om det var godt for ham at trænge dybere ind i den Hemmelighed, han anede, og paa hvilken Maade og i hvilken Udstrækning det stemmede overeens med hans egen Fordeel at befordre hine Planer, thi af Dalibards Antydninger og venligere Behandling sluttede han sig til, at han vilde blive opfordret til at tage Deel i dem.

Vi maae nu give nogle nærmere Oplysninger om Dalibards rige Slægtninge. Jean Bellanger var en af de floge Republikanere, der havde forstaaet at drage

Fordeel af Revolutionen. Født i Marseille, havde han i Aaret 1785 nedsat sig i Paris som Urtefræmmer og udmærket sig ved den Snedighed og Snildhed, der er alle dem egen, som forstaae at fiske i rørt Vand.

Først havde han taget Mirabeaus Parti, derpaa Bergniauds, saa Girondisternes, som han siden igjen opgav for Dantons, hvis Bestikkelighed gjorde ham til en ønskelig Patron. Han købte mange af Emigranternes Besiddelser, sluttede en Contract som Leverandeur for Armeen i Nederlandene, forlod Danton, ligejom han havde forladt Girondisterne, men tog ingen virksom Deel i det, der siden foregik under Jacobinerne. Derpaa forbandt han sig med Tallien og Barras og berigede sig endnu mere under Directoriet end i de første Stadier af Revolutionen. Beskæftiget ved et Slin af Godmodighed og muntert Lune, ved en hjertelig Latter og ved sit aabne Ansigt havde Jean Bellanger stedse besiddet almindelig Popularitet og Folkeyndest, og han var en af dem, som den første Consul søgte at vinde af Politisk.

Han havde allerede for længe siden trukket sig tilbage fra alle underordnede Handelsanliggender, men var endnu en anseet Leverandeur for Armeen. Han beboede et stort, prægtigt Hotel og var en af de betydeligste Capitalister i Paris.

Slægtskabet imellem Dalibard og Bellanger var ikke meget nært; de vare kun Næstsødsfendebørn, og

under Dalibards tidligere Ophold i Paris, da Begge hørte til forskjellige Partier og fulgte hver sin Bane med Iver, havde de kun tænkt lidt paa deres Slægtskab; imidlertid vare de dog gode Venner og agtede hinanden, fordi de ved Maadehold havde afholdt sig fra Tidens blodigste Udskeielser.

Da Bellanger ikke var meget ældre end Dalibard og han først nylig, i Maret 1791, havde giftet sig, og altsaa havde naturlige Udsigter til at erholde Efterkommere, da derhos hans Formue paa den Tid, skjøndt i Tiltagende, endnu var meget usikker, og der desuden stod to nærmere Slægtninge, to raske, meget lovende Reveuer imellem dem, gjorde Dalibard endnu ikke Regning paa at arve sin Fætter. Men ved hans Tilbagekomst havde Forholdene betydelig forandret sig. — Bellanger havde nu allerede længe levet i et barnløst Ægteskab. Hans Reveuer, der vare rammede af Conscriptionen, havde fundet deres Død i Ægypten, saa at Dalibard nu, som det syntes, var den nærmeste Arving.

For Havesyge og verdslig Uergjerrighed laae der ganske vist noget meget Forsørerist i den Udsigt, som aabnede sig for Olivier Dalibard. Leverandeurens ødsle Levemaade, der endog overgik de forrige Generalforpagteres, og de colossale Summer, der bleve anvendte til Speculationer, hvori hans ved grundig praktisk Erfaring skærpede Tilbøielighed var umættelig, satte

den fordærvede Rørdes urolige Gemyt i en feberagtig Tilstand.

Denne Uro syntes at indpode hans Natur Laster, der ikke vare medfødt. Dalibard besad ikke den Gjerriges eller Odelandens Begjærligheder. I hans Ungdom vare Bøger og Studeremidler alle hans Fornødenheder; Regelmæssighed og Orden vare blevene ham en Bane, og da besindigt Overlæg ledede alle hans Handlinger, de ubetydeligste som de vigtigste, var han selv midt i sin Fattigdom beskyttet mod Nød og Mangel.

Desuden var han af Naturen hverken forsængelig eller pralesyg. Hans Philosophi foragtede snarere ethvert Skin, end at den skulde have forledet ham til at hige derefter. Hans eneste Underholdning, hans kjæreste Forretning bestod i at lægge Planer. Naar nu et saadant Menneſte ganske fordyber sig i sig selv, uden noget ædelt Formaals for Die, har det egentlig saa andre Planer at følge end saadanne, som have Hensyn paa Storhed. Dalibard lignede et Menneſte, som er besat af Spillesygens Djævel og hverken trænger til Indsatsen eller sætter stor Priis paa den, men for hvem det er blevet en uundvælig Fornøielse at vove.

Det var en saadan Mani, som en rig engelsk Adelsmand led af; han var i Besiddelse af flere Penge, end han kunde give ud, og udmærkede sig ved en Behæn-

dighed, som i de Spil, hvor det kom an paa Behændighed, maatte sikke ham et heldigt Udfald, men da han nu engang havde lært den Kunst at bedrage, kunde han ikke modstaae dens Tillokkelse. Ingen Fare, ingen Advarsler formaaede at holde ham tilbage, han maatte bedrage; denne Tilbøielighed spillede hos ham samme Rolle som Grækernes Fatum.

At den mulige Udsigt til denne rige Arv kunde have noget Fristende ved sig for Lucretia og Gabriel, var mindre forunderligt, thi hos dem smigrede den mere umiddelbare, skjøndt ikke mægtigere Tilbøieligheder. Gabriel besad enhver Last, som kan vækkes og smigres af Bindsyge. En brændende Pengebegjærlighed havde fordærvet hans Hjerte; han var af det sandselige Temperament, der længes efter enhver Belsyst og finder Fornøielse i al Livets Glands og Pragt. Lucretia sølte vel en vis Foragt for Luxus og var i Besiddelse af en Sjælsstorhed, (hvis man tør anvende et saadant Ord paa et saa fordærvet Gemt), der Intet havde tilfælles med den Pengegjerriges ugle Svaghed, men hun ansporede af en haardnakket, umættelig Uergjerrighed, for hvilken Penge ere et nødvendigt Redskab. Havde hun været gift med en Mand, hun elskede, med Mainwaring, vilde hendes Uergjerrighed, som vi have bemærket i et af de forrige Capitler, have concentreret sig i ham og funnet hengive sig til aandelige Anstrengelser med det ædle Ønske at erhverve sig Anseelse ved sit

Geni og sine Talenter. Men nu piintes hun af den Faldnes sørgelige Længsel og en bestandig Higen efter igjen at indtage en Stilling, hun havde mistet. Af Alt, hvad der omgav hende, sugede hun Stof for sin til Bitterhed stegne Foragt. Hun blev henreven af den Feber, der raser i alle dem, som ville trøste sig med ydre Anseelse og ydre Udmærkelser for Mangelen paa Agtelse for sig selv, eller som, idet de foragte den Verden, som de komme i Berøring med, dog sukke efter verdslige Fordele.

Disse Forsængelighedens eller Stolthedens sygelige Svagheder, der viste sig hos Gabriel og Lucretia, opflammede Dalibard endnu mere. Han havde Omgang med Folk, som vare mere velhavende end han, men ikke af en bedre Herkomst, Folk, som ved det nye Selskabs voldsomme Gjæring hurtigt havde hævet sig op til et nyt Aristokrati — lykkelige Krigere, dristige Speculanter, Folk, der havde plyndret mangt et Fartøi, som havde lidt Skibbrud i den store Storm.

Enhver af dem blev dreven af en hestig Begjærlighed efter at gjøre Lykke, og denne Begjærlighed var smitsom. Familien var ikke i og for sig fattig, da den havde Dalibards aarlige Pension og Renterne af Lucretias Formue, men den var fattig i Sammenligning med de Personer, som den omgikkes med — fattig nok til at være misfornøiet. Saaledes kom det da, at Billedet af den store Rigdom, fra hvilket maaskee kun eet eneste

Liv adskille dem, uafsladeligt forfulgte dem som et plagende Spøgelse. For Gabriels indre Ole fremstillede sig et loffende Billede af en uendelig Række Fornøielser og hyppig Nydelse; for Lucretias Blif omgav dette Billede sig med Magtens høitidelige Majestæt; for Dalibard selv var det kun Opførsningen af en Beregning, den haandgribelige Løn for listige Planer og snilde Beregninger. Saaledes har Djævelen sin egen Loffemad for Enhver. Smidlertid saae man Dalibards Familie bestandig hyppigere hos Bellanger. Olivier besøgte ham for at tale med ham om Stats- og Børsanliggender. Lucretia sad i hele Timer som en stum Tilhørerinde, naar Leverandeuren pralede af sine forrige Bedragerier. Gabriel, den forfjælede Dreng, afscopierede de Malerier, som bedækkede Bæggene, smigrede for Konen i Huset, indsmigrede sig hos Manden og vandt derved baade Kjærtegn og Ducater.

Var den rige Mand blind for Dribskjedrene til en saa opmærksom Hengivenhed? Til et saadant Selvbedrag var hans Blif vel for isskarpt og hans flette Mening om Menneskene for fast grundet. Men han tog Alt fra den gode Side, benyttede Dalibards Binf og Forslag om Anbringelsen af sine Capitaler, var høflig imod Lucretia og lod hende gjerne lide Nederlag i Trictrac, medens han med Velvillie modtog Gabriels aandrige Copier af hans Malerier.

Men undertiden fremskinnede der dog et Glimt af

Satire og Ondskab af hans runde graae Die, eller han loe i sit Indre ad de Smigrerier, man bød ham, og dette gjorde Dalibard forlegen og foruroligede Lucretia. Dersom han uindskrænket havde funnet raade over sin Formue, havde det været uheldspaaende Tegn, men den nye Lov var streng, og Hovedmassen af Bel-
langers Formue funde ikke unddrages hans nærmeste Slægtninge. Men den nærmeste Slægtning var Dalibard.

Disse Forhaabninger og Speculationer bestjæftigede imidlertid, som vi have seet, ikke ganske alene Dalibards fordærvede, men dygtige og meget omfattende Aand. Med Udholdenhed og Skarpsindighed forfulgte han sit vigtige politiske Formaal, Opdagelsen af den vidtfor-
grenede Sammensværgelse imod den første Consul, der endte med Pichegrus, Hertugen af Enghien og den omflakkende, men berømte Bendeehelt George Cadoudals tragiske Død. Midt i disse mørke Planer til personlig Storhed og politisk Lykke forlade vi for det Første Olivier Dalibards mørke, grublende Sjæl.

Tiden er henrunden og Foraaret hersker paa Jorden; den til Jorden betroede Sæd spirer frem; men Menneskets Bryst kjender ikke Aarstidernes yndige Begling. Enten det er Sommer eller Vinter, Høst eller Vaar, bestandig saaer det Tankelimene til sine Handlinger, og Dag for Dag indsamler dets Skjebne Høsten.

Muntre Toner lyde gjennem Skoven ad Laughton til; — der er født en Arving til St. Johns gamle Navn og skjønne Besiddelser. Og efter Skik og Brug hilser den nærværende Slægt jublende den, der engang skal følge og erstatte den, — der skal nedstøde Besidderne i de mørke Grave og frorive dem Besiddelsen af denne Verdens Goder.

Glædestonerne ved Fødselen ere en advarende Paamindelse om Dødsingefloffen; de vække Ormen nede i Muldet; med hvert Aar, hvori den Nyfødte voxer og blomstrer op, drives Forældrene afsted for at tjene Ormen til Gjæstebud. Dog, hvo kan sige forud, om Døden ikke sidder hos Ammen ved Siden af Buggen? Kan Moderens Haand maale Farcens Traad eller Faderens Die i Morgendæmringen opdage Glimtet af den skjebnesvangre Sax?

Det er Markedsdag i en Stad i et af de midterste Districter i England. Her seer man Handelen i dens sundeste og muntreste Stillelse. Man seer ikke Haand-

værkmandens vantrevne Figur og hule Dine. Her kroer Forpagterens brede Skikkelse sig, der holder den solbrændte Bonde med sit Qvæg; her sidder Mølleren taalmodig med sine Kornprøver, hist seer man i Boderne de simple Varer, der udgjøre Uppigheden i Landmændenes Boliger. Trængselen af Mennesker, Bidstenes Knalden, Bognenes og Karrernes bedøvende Raslen, Køernes Brølen, Faarenes Brægen, det er lutter Toner, der røbe den travle, larmende Bevægelse, som endnu er blandet med den oprindelige Handels idylliske Syssel.

Hen til et stort Huus midt i dette friske, bevægede Liv saae man den ene Strøm efter den anden bane sig Bei. De tunge Døre, der dog dreiede sig let paa deres Hængsler, de forgyldte Bogstaver, der straaede over Indgangen, Vinduerne med deres udenfor med Jern beslagne Skodder, alt dette tilkjendegav, at Huset var Stadens Bank. Lad os træde ind med denne Bonde, hvis ærlige Ansigt simpelt og undseeligt fortæller hans Historie; — han er ikke kommen for at sætte Penge i Banken, men for at laane. Hvad hjælper det, at Krigsen bryder ud igjen? med den kommer Dyrtid, Papirspenge og Credit. Retsklafne Landmand, man vil ikke afvise Dig! Han river sig i Haaret, bukler og skraber, da Commis'en støtter sig paa Disken, og ønsker at tale med Mester Mainwaring selv. Commis'en henviser ham til den nye yngre Compagnons lille Bureau, der har bragt Firmaet ti tusind Pund og et lyst Hoved. Land-

mandens plumpe Støvler knarke derhen. Jeg siger Dig, ærlige Bonde! Du vil vende tilbage med en velbehagelig Smidsten i dit brune Ansigt, og din Haand, der formaaer at sælde en Dye til Jorden, vil have Møie med at tilfnappe din fuldproppede Bugelomme. Med et let Hjerte vil Du vende tilbage, sætte Dig ved dit Bord og være glad tilmode.

Landmanden traver hen til Forretningsmanden; Pengene flinge, Tungerne røre sig, og den Laanendes fulde Hjerte giver sig Lust i venlige Ord til den kjære Master Mainwaring. Forunderligt nok, Alle istemme hans Roes: han er en Ære for Staten, han er Grevskabets Stolthed, en Ven i Nøden og dertil en dygtig Forretningsmand! Ved ham bliver Banken rigeligt en Million værd. Og hvor han forstaaer at tale i den store Grevskabsforsamling om Krigen og om Landets Vel og om de blodtørstige Herrer! Dersom man havde saadanne Folk som ham i Parlamentet, maatte Master Fox snart stifte Piben ind.

Dagen er i Begreb med at synke, Staden bliver tom; Genspændere, Ryttere og Karrer oplive endnu Gader og Beie; Markedet er forbi, Banken er lukket, og William Mainwaring gaaer hjem til sit Huus udenfor Staden! det er ingen Villa og ingen landlig Hytte, men et simpelt engelsk Huus med et livligt Udvotes, af røde Muursteen, og af en fast, firkantet Form, et Symbol paa Eierens solide Velstand. Og dog seer han

underveis igjennem de fjerne Trægrupper efter Søilehallen ved Stadens Parlamentsmedlems Huus og sukker urolig. Dette Suf og denne Nøien røber Hang til Uergjerrighed og Mismod. Hvorfor kan ikke han, der saa godt forstaaer at tale, være Stadens Repræsentant istedetfor hiin stammende Squire? Men hans Fornuft bringer snart denne spørgende Knurren til Taushed. Han fordobler sine Skridt, og nu er han hjemme. Der modtages han af et smukt meubleret Bærelse, som vender ud til Haven; den fogende Thekjedel hilser ham; Pianoet staaer aabent; paa Bordet ligger en Pakke nye Bøger, og, hvad der er det Bedste af det Hele, den hulde Huusmoders Ansigt smiler ham kjærligt imøde. Denne lykkelige Scene var karakteristisk for en Tid, da den høiere Classes simplere og mere uskyldige Luxus begyndte at udbrede sig over Middelstanden, ikke til dens Fordærvelse, men til dens Forædling.

Det unge Paris Anstand, Klædedragt, Miner og Bevægelse, Husets fordringsfrie, paa ingen Maade anmaassende Elegance, Blomsterhaven, Musikken, Bøgerne, lutter Tegn paa en dannet Smag, — alt dette vidnede om den velgjørende Sammensmelten af Stænderne, der fandt Sted før endnu en raa og usleben Rigdom, pludseligt erhvervet ved Bæverstole og Lykkespil, opførte en evig Skillevæg imellem Manden af Dannelse og Lykkeridderen.

Foraaret smiler over Paris, over Notre = Dames

Taarne, over den bølgende Mængde i Alleerne ved Tuilerierne, over de tusinde og atter tusinde travle, muntre, ærgjerrige, egenfjærlige Mennesker, Frankrigs nyere Slægt, der er lænket til en eneste Skjebne — Hæderens og Slagets Børn, hvis Blod de hungrige Ulve og graadige Ravnne allerede lugte langt borte.

Sammenfølgelsen imod den første Consul er opdaget og tilintetgjort. Pichegru befinder sig i Fængsel, George Cadoudal venter paa sin Dom, Hertugen af Enghien sover i sin blodige Grav; Keiserkronen er beredt for den store Kriger, og hans Creaturer sole sig i Solens Middagsstraaler. Olivier Dalibard beklæder et høit og indbringende Embede, og denne hans Opførelse tilskrives man hans Tænkemaade. Om Tjenester, der staae i Forbindelse med Opdagelsen af Sammenfølgelsen, har Verden Intet erfaret og kan den Intet erfare. Er der virkelig saadanne tilstede, vide kun de af dem, der ikke længe efter, at de skulde komme for Dagen. Bærelserne ere endnu de gamle, men ikke længer øde eller berøvede Livets Behageligheder. Draperier, Forgyldning og Speile give dem et livligt Udseende; Madame Dalibard har sine Aftener, da hun modtager Selskab, og Monsieur Dalibard seer sig allerede omgivet af en Skare af Klienter. I den kæmpemæssige Concentration af Gennytte, der under Napoleon kaldtes Staten, er der fundet en Plads for Dalibard. Han

har bidraget til at forhøje den store Enheds Magt, og Tallet vinder Betydning ved sin Plads i Summen.

Jean Bellanger er ikke mere. Han døde ikke pludseligt, men af en dog hurtigt hentærende Sygdom, af nerveus Udmattelse; hans Planer, sagde man, havde svækket ham. Skjøndt Dalibards Forsatning har forbedret sig, maa man dog ikke troe, at han har arvet en Millionair. Da Testamentet bliver aabnet, erfarer Olivier Dalibard for første Gang, at den Afdøde har en Søn, — en Søn af et tidligere Ægteskab, der formedelt Urolighederne under Revolutionen ikke var bleven offentligt fuldbyrdet og derfor ikke bekjendt, thi hans Kone var en Datter af en Emigrant. Sønnen var opdraget langt borte, sat i Skole i Lyon og holdt aldeles hemmelig for den anden Kone, hvem en saadan Opdagelse vilde have affrækket fra Giftermaalet.

Skjøndt Sønnen blev fornegtet, medens Faderen levede, bleve dog hans Rettigheder anerkjendte i Dødens Dieblis, og Olivier Dalibard sølte, at Jean Bellangers Død var uden Nytte.

I hele Dage havde Provençalen raadført sig med Lovkyndige; men der var Intet at haabe af en Proces. Beviserne for Ægteskabet, Fødselen og Personens Identitet, alt dette vilde kun desto klarere og sikkrere komme for Dagen; og den skjægløse Skoledreng i Lyon høstede saaledes alle Fordele af hine navnløse Planer og af denne hemmelighedsfulde Død. Olivier Dalibard ønskede

Arvingens Venſkab og nærmere Bekjendſkab. Men Arvingen er betroet til en nær Slægtning af hans Moder, til en Lyoner Kjøbmands Varetægt — og Formynderen ſvarer temmelig foldt paa Oliviers Breve. Imidlertid syntes pludſelig den ſkuffede Liebhaber til Arven udſonet.

Enken Bellanger har ſin egen Formue, og den er over al Forventning betydelig. Foruden al den Medgift, hun har bragt den Afdøde, havde hans Kjærlighed til hende ogsaa formaaet ham til at udsætte anſeelige Summer paa hendes Navn. Enken er derved bleven ligesaa rig ſom Arvingen ſelv. Hun er ogsaa ſmuk endnu. Den ſtakkels Kone behøver Trøſt. Olivier Dalibards Nætter ere urolige og forſtyrrede. Hans Blikke ere om Dagen vilde og ængſtelige; ſjeldent ſeer man ham tilføds paa Gaden. Frygt er hans Vedsagerinde om Dagen og ſidder om Natten ved hans Hovedpude. Chouanen, Pierre Guillot, der ſaae op til Cadoudal ſom til en Gud, veed, at George Cadoudal er bleven bedraget, og har Olivier Dalibard miſtænkt, og Chouanen har en Jernarm og et Hjerte, der er hærdet mod Medlidenhed. O, hvor tørſter ikke den blege Lærde efter denne Chouans Blod! Med hvilken raſtløs Haardnakkehed, med hvilken ſindrig Forſlagenhed har han ikke udsendt alle Politiets Haandlangere for at opſnuse denne ene Mand. Og dog ſlog Alt paa en mærkelig Maade feil. Der levede en Hævner, og Olivier

Dalibard blev forstræffet ved at see sin egen Skygge paa Bæggen. Dog ophørte han derfor ikke med at lægge Planer og at spinde Rænker, ja, en saadan Beskæftigelse blev ham bestandig nødvendigere som Noget, der reddede ham fra ham selv.

Imidlertid søgte Olivier at øse Mod af sin Grindring om, at Chouanen havde svoret en Ed — og hos Bretagnerne blev, som han vidste, en Ed holdt hellig, — en Ed, at han ikke vilde tage Kniven i Haanden, førend han havde klare Beviser for Forræderiet for Die; — saadanne Beviser vare tilstede, men kun i Dalibards Skrivepult og i Fouchés Archiv. Ha, saa var han jo i Sikkerhed! Og naar han i Nattens Mørke, plaget af frygtelige Drømme, sprang op fra sit Leie, hvisttede hans ufjærlige Hustrues kolde, uvenlige Læber til ham: „Olivier Dalibard, Du frygter for de Levende; skulde Du ikke ogsaa frygte for de Døde? Dine Drømme blive plagede af et Spøgelse. Er det ikke Gjenfærdet af den myrdede Frænde?“ Dalibard var med al sin Feighed Philosoph, og hans Svar var: „il n'y a que les morts, qui ne reviennent pas. Kun de Døde komme ikke tilbage.“

Vi Fortællere pleje gjerne at skildre de Personers indre Tilstand, som vi beskrive, ved Noget, som vi kalde en Samtale med sig selv, og dette er egentlig Roman- digternes Mesterstykke, — dersom nemlig Monologens Ord virkelig gjengive Menneskets Samtale med sig selv i Hjertets dunkle, forvirklede Folder. Af dette Fortrin

kunne vi kun sparsomt gjøre Brug ligeoverfor Olivier Dalibard, fordi han kun sjeldent havde Omgang med sig selv; et Slags Forstandsberregning arbeidede vel bestandig i ham, men det var en ganske mechanisk Proces, der sjeldent blev forstyrret af Tænkningens Selvbevidsthed eller af hine Kampe imellem Frygt og Tvivl, Samvittighed og Forbrydelse, der give Tragediens Monolog dens forfærdelige Interessse. I denne Aands hemmelige Dyb bevægede der sig ligesom i Havets Skjød rovgjerrige Strækkebilleder i et koldblodigt, altopslugende Liv; men i disse Afgrunde dukkede Olivier Dalibard ikke selv ned. Han betragtede aldrig sin egen Sjæl; hans ydre og hans indre Liv syntes at være adskilte Individualiteter, ligesom Samsundsmaskinen i en Stat bevæger sig igjennem utallige Kredse af Laster og Rædsler, hvorledes end den Regjerings Handlinger ere, som forestiller Staten, og som i Historiens overfladiske Dom bliver antaget for Staten.

Allerede før denne Tid havde Olivier Dalibards Opsørsel imod hans Søn aflagt meget af den Rigegyldighed, som den røbede i England; han var venlig og fjærlig, ja undertiden endogjaa søm, medens Gabriel paa den anden Side, som om han var i Besiddelse af en Hemmelighed, der gav ham Magt over sin Fader, antog et langt mere sorgløst og uafhængigt Væsen, blev i hele Dage borte fra Huset, tog Deel i Sviregilder med unge Dagdrivere, der vare ældre end han selv, og med hvem

han havde gjort Bekjendtskab, udfoldede en yppig Overdaadighed og styrtede sig altfor tidlig i den Strøm af lastefulde Forlystelser, som væltede sig i Parises Dynd.

Da Dalibard en Morgen vendte tilbage fra et Besøg hos Madame Bellanger, fandt han Gabriel alene i Salen, betragtede sit smukke Ansigt og sine fine Klæder i Speilet og glattende sit Haar, som han bar langt, ligesom Raphael paa hans Portraiter. Dalibard traf foragteligt paa Smilebaandet, da han betragtede det unge Menneskes Rapseri, skjøndt han selv havde næret Forsængeligheden i ham ifølge sin Theori, at man for at regjere maa foresinde eller fremkalde en eller anden Svaghed. Men det spodske Smil forvandlede sig snart til et venligt.

„Er Du tilfreds med Dig selv?“ spurgte han med hyllersk Venlighed.

„Idetmindste haaber jeg, at De ikke behøver at skamme Dem ved mig, naar De vil anerkjende mig som Deres retmæssige Søn. Tiden er, som De veed, kommen til Opfyldelsen af Deres Løfte.“

„Og jeg skal holde det; vær Du kun ubekymret, For det Første har jeg en Forretning at give Dig, en Sendelse, dit første Gesandtskab, Gabriel!“

„Og det er, Sir?“

„Jeg skal sende en Esterretning af den yderste Vigtighed for Staten til den franske Regjerings hemmelige Agent i England. Vi imødesee en nærforestaaende

Landgang i England. Vi staae i Brevvevling med Folt i London, paa hvis Bistand vi kunne stole. En ældre Mand kunde vække Mistanke, blive visiteret — forstaaer Du mig? visiteret. Du, en ung Knøs, med et engelsk Navn og Sproget mægtig, vil uden Tvivl være det sikreste Sendebud. Bonaparte billiger mit Valg. Naar Du vender tilbage, har han tilladt mig at forestille Dig for ham. Han elsker den opblomstrende Generation. Om nogle Dage maa Du være færdig til at reise."

Hvor rolig Faderens Tone end var, havde dog Sønnen, ifølge Frygtens og Selvopholdelsens Instinct, studeret hvert af Olivier Dalibards Blikke og enhver af hans Miner saa nøie, at han strax i dette Forslag lugtede en Plan, der var lagt for at styrte ham i Fordærvelse. Men han gjorde dog ingen Indvendinger, og Faderen, der som det lod var tilfreds med hans Lydighed, lod ham gaae.

Saa snart Gabriel var paa Gaden, begav han sig lige til Madame de Bellangers Huus. Hotellet var blevet kjøbt i hendes Navn, og hun havde altsaa beholdt det. Siden Bellangers Død havde han skøjet dette Huus, som han for var saa fortrolig med, og nu blev han bleg og aandede tungt, da han gik forbi Portnerens Værelse og op ad den prægtige Trappe.

Han vidste Bested om sin Faders fortsatte ivrige Besøg i dette Huus, og uden ganske sikkert at kjende Oliviers Plan, satte han den dog med sin naturlige og

erhvervede Snildhed i Forbindelse med den rige Enke. — Han besluttede at passe paa, at iagttage og saa at drage sine Slutninger. Da han saa uventet traadte ind i Madame Bellangers Bærelse, bemærkede han, at hun hurtigt stak Noget, hun havde betragtet, og som lignede ham i Dinene, ind under sine Papirer. Han satte sig med et indsmigrende Bæsen, som han altid antog i Selskab med Qvinder, tæt ved hende, og midt under den fortrolige Paaflaar, hvormed Damerne i Almindelighed pleie at bære saa unge Mennesker, stod han pludseligt, som ved et Tilfælde, Papirerne tilside og saae sin Faders i Diamanter indfattede Miniaturportrait. Enfers Forstræffelse, hendes Rødmen og hendes Skrig bestyrkede ham i hans Formodning.

„Ah! nu mærker jeg,“ — raabte han leende, — „hvorfor min Fader holder saa meget af sort Haar, og — det forstaaer sig, i Paris tør Herrerne beundre Damerne!“

„Taabeligheder, mit fjære Barn! Deres Fader er en gammel Ven og desuden en Nærbeslægtet af min stakkels Mand! — Men Gabriel, min lille Engel, De vil gjøre bedst i ikke at tale Noget derhjemme om, at De har seet dette Billede — Madame Dalibard funde være taabelig nok til at ærgre sig derover.“

„Vær De ganske rolig! Jeg har jo ellers bevaret enhver Hemmelighed!“ — og Knøsens Ansigt blegnede, og han saae sig ængstelig om.

„Og De holder jo meget af Madame Dalibard; derfor maa De heller ikke bedrøve hende.“

„Hvem siger, at jeg holder af Madame Dalibard — en Stedmoder?“

„Nu, seer De, Deres Fader — alle Mænd holde jo af glade Ansigter, — og desuden — den stakkels Kone — en Englænderinde — der er ganske fremmed her — hun kunde blive vred, — og saa med hendes vaflende Helbred —“

„Vaflende Helbred, af ja! De har Ret — heller ikke hun synes at kunne leve ret længe!“

„Det frygter ogsaa Deres stakkels Fader. Ja, ja, hvor Livet dog er usikkert! Hvem skulde have tænkt, at den stakkels Bellanger —“

Gabriel reiste sig hurtigt op og afbrød Enkens pathetiske Betragtninger: „Jeg vilde egentlig kun hilse paa Dem i Forbigaaende. Jeg maa nu forlade Dem.“

„Lev vel, min kjære Ven! — Intet Ord om Miniaturportraitet! Apropos, her er endnu en Brystnaal til Dem — tu es joli comme un amour!“

Nu stod det Hele klart for Gabriel — det var nødvendigt at sjerne ham og for bestandig! Dalibard maatte frygte hans Hengivenhed for Lucretia — men endnu mere frygtede han maaskee deres Fortrolighed med Enken Bellanger, thi denne Enke kunde gifte sig igjen, og hendes Valg kunde falde paa Dalibard, dersom han blev fri ligesom hun, men paa hvilken Maade?

I denne Afgrund af Affkydeligheder, der var uudgrundelig for den Ufkyldige, nedsænkede den unge Skurks Blif sig og gjennemforfædte dens Dynd; en Skræk kom over ham, en Angst for Livet og for Døden.

Bilde Dalibard fkaane fin egen Søn, naar denne Søn besad Magt nok til at fkaade ham? — Denne Sendelse, var den kun en Landsforviisning? — Intet Andet end en Reise til hans Morbroders forstyrrede Bærksted? — Bilde hans Fader blot borikaste et unyttigt Bærktøi? — Eller var det en Snare, der fskulde bringe ham Døden? Hvor stor en Djævel Dalibard end var, gjorde Drengen ham dog fikkert Uret. Men Brøde giver bestandig Brøde den værste Udttydning.

Gabriel havde tidligere glædet sig ved den Tanke, at han, naar der var Fare paa Færde, nok kunde hamle op med Dalibard. Timen var kommen, og han følte fin Afmagt. Derfor bævede ogsaa hans sorgløse Driftighed tilbage fom for den uundgaaelige Fordærvelfe. Men at reise — at være det ftaffels Offer og den Bedragne! Efterat han uhindret havde tumlet sig i Fornøielfernes Hvirvel, fskulde han vende tilbage til Arbeide og Savn; herimod bævede baade hans Sandfer og hans Forsængelighed sig med lige megen Affky. Og Lucretia! — det eneste Væfen, der syntes at føle menneffekjærlig Godhed for ham! — Trods fin Naturs lafftefulde Egenkjærlighed følte han dog en vis Taffnemmelighed imod hende! — og felfv Egenkjærligheden kom

denne usædvanlige Følelse af Kjærlighed til Hjælp, thi han følte, at han uden Lucretia ikke havde noget Tilflugtssted i sin Faders Huus, — at hendes Eftersfølgerindes Hjem aldrig kunde være hans.

Som han endnu grundede paa dette, saae han op og saae Dalibard kjøre i sin Vogn til Tuilerierne. Saaledes var Huset rensket, — han kunde tale alene med Lucretia. Hans Beslutning var hurtigt fattet, og han vilde ile hjem. Da han imidlertid vilde begive sig paa Vej, saae han paa Hjørnet af Gaden en Mand, der stirrede efter Dalibards Vogn med det meest umiskjendelige Udtryk af Had; men neppe havde han kun flygtigt betragtet hans Ansigt, førend Manden saae til den anden Side, ilede bort og forsvandt i Brimlen.

Dette Ansigt forekom Gabriel ikke ganske ubekjendt. Han havde seet det før ligesaa flygtigt som idag. Engang, da han gik hjem, havde han i Tusmørket bemærket en Mand, der speidede efter hans Faders Huus — og der var noget Vist ved den Hast, hvormed Manden vendte sig bort, da han saae paa ham, der bragte ham til at meddele sin Fader denne Omstændighed, da han kom ind. Dalibard sendte ham hurtigt med en i en Hast skreven Seddel til en Politiaгент, der boede i Nærheden for stedse at kunne være til hans Tjeneste. Manden stod endnu ved Døren, da Gabriel vendte tilbage fra sin Sendelse, og han kunde fæste et kort Sideblik paa hans Ansigt; men førend Politibetjenten naaede

Huset, var den mistænkelige Person forsvunden. — Da Gabriels Bine nu faldt paa hans truende Dienbryn og gjennemborende Blikke, var han overbevist om, at det var den skrækkelige Pierre Guillot, der stod for ham, den Mand, ved hvis blotte Navn hans Fader blegnede. Da Manden gik bort, besluttede han at følge efter ham.

Han ilede igjennem Mængden, hvor den Fremmede var forsvunden, og saae begjærligt Enhver, som han mødte, i Ansigtet. Mangen Gang forekom det ham, at han i Afstand, saae en Skikkelse, som lignede den, han forfulgte; men naar han nærmede sig, forsvandt Ligheden.

Hvor usikker og flygtig denne Jagt end var, drev den ham dog saa længe frem, at hans Bei tabte sig i en Labyrinth af snevre og ubekjendte Gader. Hed og tørstig stod han tilsidst stille foran et lille Caffehuus — gik ind for at forlange et Glas Limonade — og see! Skjebnen begjæstigede ham! Den Mand, han søgte, sad her ved en Bægel Biin og læste ivrigt i Aviserne. Gabriel satte sig ved det nærmeste Bord. Kort derefter satte en Nysankommen sig hos Manden. De talte imidlertid saa sagte sammen, at Gabriel ikke kunde forstaae Noget af deres Samtale; kun hørte han adskillige Gange Navnet „George“.

De to Mænd vare begge i hestig Sindssbevægelse, og deres Miner vare mørke og truende; den Først-

ankomne pegede ofte paa Avisen og forelæste sin Kammerat Steder af den. Dette bragte Gabriel paa den Tanke at forlange et andet Dagblad. Da Opvarteren bragte ham det, faldt hans Bine paa en lang Artifel, hvori Navnet George Cadoudal ofte forekom. Alle Dagblade vare nemlig fulde af Beretninger om den Sammensværgelse, som denne stolte Martyr for en urigtig Anvendelse af en ædel Grundsætning stod i Spidsen for. Gabriel vidste, at hans Fader havde en vigtig Deel i Opdagelsen af dette mislykkede Foretagende, og hans Formodninger bekræftede sig.

Bed fortsat Anstrengelse skærpedes hans Høreorganer, og endelig hørte han den Forstankomne tydeligt sige: „Dersom jeg blot var vis paa at have bragt denne Skjebne over George Cadoudal ved at indføre den forbandede Dalibard hos ham — dersom jeg blot ikke brød min Ed —“. Slutningen af Sætningen kunde han ikke høre.

Nogle Minuter efter stode begge Mændene op, og af de fortrolige Ord, de veglede med Gieren af Kaffehuset, sluttede den snue Knøs, at de ikke sjældent besøgte dette Sted. Han rykkede nærmere og nærmere, og idet Bærten til Afsted veglede et Haandtryk med sin Gæst, hørte Gabriel tydeligt, at denne hed Guillot. Da disse Mænd vare komne udenfor, fulgte Gabriel dem i nogen Afstand — efterat han først omhyggeligt havde indpræget sig Navnet paa Kaffehuset og paa den Gade,

hvor det laae. Han troede sig ubemærket, men heri tog han dog Feil. I en Gade, der var endnu mere øde end de andre, vendte den Mand, han især vilde paa Spor efter, sig om, indhentede Gabriel, der gik paa den anden Side af Gaden, og greb saa pludseligt fat i ham, at han fandt sig overrumplet.

„Hvem har paalagt Eder at følge efter os?“ — sagde han med saa mørke og vilde Miner, at Gabriels sædvanlige Mod forlod ham; — „Ingen Løgn! Tilstaa det, og fort og godt!“ — og hans Næve flemmede det unge Menneskes Strube.

Gabriels Snildhed og Mandsnærværelse lod ham ikke længe i Stikken.

„Slip min Hals, og jeg skal sige Eder Alt! — I kvæler mig jo!“ — Mandens Haand gav noget efter, og Gabriel skyndte sig med at sige: „Min Moder er under Rædselsherredømmet omkommen under Guillotinen; jeg er en Tilhænger af Bourbonerne. Jeg bildte mig ind, at jeg havde hørt Ord, der syntes at røbe Medynk med den stakkels George, den tappre Chouan. Jeg fulgte efter Eder, fordi jeg troede, at jeg fulgte efter Benner.“

Manden smilede, idet han med fast Blik mønstrede den kjække Knøs.

„Stakkels Dreng,“ — sagde han venlig, — „jeg troer Dig. Tilgiv mig! Men følg ikke længere efter os! vi ere farlige!“

Han slap Gabriel, ilede afsted og indhentede sin Kammerat. Gabriel opgav imod sin Billie Jagten og gik hjem. Han behøvede lang Tid dertil, thi han havde forvildet sig i en ham ubekjendt Udfrog af Paris og maatte ofte spørge om Veien. Endelig naaede han Huset og steg op ad Trappen til et lille Værelse, i hvilket Lucretia pleiede at opholde sig, og som ved en lille Gang var adskilt fra hendes og Dalibards fælles Sovestue. Hans Stedmoder sad ved Vinduet med Hovedet støttet til Haanden og saa fordybet i sørgmodig Eftertanke, at der laae en stærk Skygge, der lignede Fortvivlelse, over hendes strenge Ansigt. Hun bemærkede ikke, at han nærmede sig, førend han slog sine Arme om hendes Hals, saa at hun foer forfækket i Beiret.

„Er det Dem? Ingen Anden?“ — sagde hun med et tungent Smil. — „Mine Nerver ere dog ikke mere saa stærke som før.“

„De er i hestig Bevægelse! Har han plaget Dem?“

„Han? Dalibard? Nei, vi have idag kun talt om Forretninger.“

„Forretninger? Det vil sige Pengeanliggender?“

„Ja naturligvis!“ — svarede Lucretia — „Penge ere det Væsentligste i alle Livets Forretninger. Uagtet sin nye Løn behøver Deres Fader dog rede Penge —

der maa gjøres Foræringer — der frembyder sig Leiligheder til Speculationer og —"

"Og min Fader ønsker" — afbrød Gabriel hende — "Deres Fuldmagt til at hæve Resten af Deres Formue?"

Forbauset saae Lucretia paa ham, men svarede dog rolig:

"Min Fuldmagt har han for længe siden; men Forloverne — rene Forretningsmennesker, — min Onkels Banquierer, thi jeg har mistet alle Fordringer paa mine Slægtninge, vægre sig eller gjøre idetmindste Vanskeligheder, som meget ligne et afflaende Svar."

"Og dette Svar ankom for nogle Dage siden?" spurgte Gabriel taktfuld.

"Hvoraf veed De det? Har Deres Fader sagt Dem det?"

"Stakkels belle mère!" — raabte Gabriel medlidende. — "Kan De leve i dette Huus, og ikke holde Die med Alt, hvad der foregaaer her — med enhver Fremmed, ethvert Sendebud, ethvert Brev? Men hvad ønsker han da videre af Dem?"

"Han foreslaaer mig en Reise til England, for selv at underhandle med mine Curatorer. Han kan ved sin Indflydelse skaffe mig et Pas."

"Har De afflaaet det?"

"Jeg har idetmindste ikke samtykket deri."

„Gaa kun ind derpaa! — Dog vent! — Lytter ikke Deres Pige — Marie — derude?“ — og Gabriel stod op og saae ud. — „Nei, det er de forbandede Døre! I hele Huset er der ikke en eneste, der slutter som den burde. Er der ikke i Deres Egteskabscontract den Clausul, at Halvdelen af Formuen tilhører den Længstlevende?“

„Jo vist er der!“ — svarede Lucretia, forbauset over dette Spørgsmaal. „Men endnu engang, hvoraf veed De alt dette?“

„Jeg har seet min Fader læse Copien. Naar De dør først, tilhører Alt ham! Dersom han ikke behøvede Andet end Penge, behøvede han ikke at sende Dem bort.“

Der indtraadte en skrækkelig Pause. Gabriel begyndte igjen:

„Jeg betroer Dem maaskee mit Liv, men det er det Samme; jeg maa tale reent ud! Min Fader besøger meget ofte Bellangers Enke, — hun er rig og har en svag Charakter. Kom De med til England! Ja, kom med, siger jeg, thi han sender ogsaa mig derhen. — Han er bange for, at jeg funde være ham i Veien, maaskee advare Dem, eller at De — med eet Ord, vi ere ham begge i Veien. Han angiver Dem selv et Redningsmiddel; naar De først er i England, forhindrer den udbrydende Krig Deres Tilbagekomst. Han vil dreie Skilsmisjelovene til sin Fordeel, — og

gifte sig endnu engang. Hvad saa? — Han sparer Dem det, De har tilbage af Deres Formue, han sparer Deres Liv. Bliver De her, er De i Veien for hans Planer, saa — nei, nei! kom De med til England! Hellere ethvert andet Sted end her!”

Medens han talte, var der foregaaet en mærkelig Forandring i Lucretias Ansigtstræk. Først udtrykte de en pludseligt fremlynende Overbeviisning, derpaa Forsærdelsens stumme Bedøvelse; nu stod hun op, rettede sig i Veiret til sin fulde Høide, og en mørk dødelig Ild flammede i hendes Dine — Mødets, Villieskrastens og Hovngjerrighedens Ild.

„Den Daare!” — raabte hun, — „Daare, som han er med alle sine Kunster! Som om Kvinden ikke altid bliver Seirherre i den huuslige Trolosheds Kamp! Mandens eneste Frelse er at være ompandsret med Gre.”

„Men,” — sagde Gabriel, der kun halvt hørte hendes Ord, — „men De betænker ikke, hvad det kommer an paa. Hvad De kan see og iagttage er Intet. Det er ingen Fjende Ansigt til Ansigt, det er Døden i Maden, i Luften, i enhver Berøring. De udstrækker Deres Arme i Mørket, De føler Intet og dør! O, tro kun ikke, at jeg ikke har overveiet det modent; — jeg er nu næsten en Mand, — jeg har forgjædes søgt om Midler til Modstand, — der gives ingen! Ligesaa godt kunde De ville kæmpe mod Pesten, — den ligger

i Atmosphæren. — Kom De til England; — vend De tilbage til Engtand! Lev De i Armod, hvis det saa maa være — men lev — lev!”

„Vende tilbage til England, fattig og foragtet, som en vanæret Kone, der er skilt ved sin Mand, vanæret af en ringe Tjener i min Slægtnings Hus, — og maaskee ovenikjøbet tigge hos min Søster og hendes Mand om et Stykke Brød! Nei, aldrig! Jeg er paa min Post, jeg vil ikke flye!”

„Bravo! Bravo!” — raabte Knøsen og trykkede hendes Hænder, virkelig rørt af en Driftighed, der overgik hans. — „Gid jeg kunde staae Dem bi!”

Lucretias Dine hvilede paa ham med et Blik, der kom fra hendes Sjæls Jnderste, og som saa sjeldent viste sig i hendes Ansigt. Hun trak ham til sig og kyssede ham paa Panden.

„Vara, hvad end vor Brøde og dens Følger maatte blive, vi ere for dette Liv bestandig bundne til hinanden. Jeg vil leve endnu for at erhverve mig Rigdomme — lyfkes det mig, saa tilhøre de Dem som min Søn. For Andre kan jeg synes haard som Jern, — for Dem aldrig! — Nok herom! — Jeg maa have Tid til at overveie.”

Et Dieblisk bedækkede hun sine Dine med sine Hænder; derpaa vedblev hun:

„De vil hjælpe mig med at forsvare mig; jeg troer, at De kan det. De har været mere aarvaagen i

Deres Jagttagelser end jeg. De maa være i Besiddelse af Midler, som jeg mangler. Deres Fader gemmer alle sine Papiere godt."

"Jeg har Nøgler til enhver Skrivepult. For De satte Deres Fod over Dørtærskelen af hiint Tagkammer, var jeg der; men nei! De kan endnu ikke hamle op med ham. Han har ikke engang halvt meddeelt Dem sine Hemmeligheder. Han besidder Modgister mod enhver, enhver —"

"Hør! Hvad er det for en Larm? Hm; det er kun Regnen, der slaaer imod Binduerne! Nei, nei, Barn! det er ikke min Hensigt. Men Cadoudals Sammensværgelse! Deres Fader har Breve fra Fouché, som bevise, at han har forraadt Folk, der bedre forstaae sig paa Hevn end et Fruentimmer og en Dreng."

"Rigtigt!"

"Jeg ønsker at komme i Besiddelse af disse Breve! Giv mig Nøglen! Men, Gabriel! — Gabriel! — Bedømmer De ham ikke falsk? Denne Kvinde — den døde Mand's Kone, — hans Kone! Forfærdeligt! Har De Beviser for denne Paastand?"

"Beviser?" — gjentog Gabeiel i en Tone, som røbede Forundring. — "Jeg kan kun see og drage mine Slutninger. De er advaret! iagttag nu selv og døm saa! Men jeg siger Dem endnu engang! Kom De med til England! Jeg reiser!"

Uden at svare tog Lucretia Nøglen af Gabriels

halvt modstræbende Haand og gif til sin Mand's Arbeidsværelse. Da hun var kommen derind, lukkede hun Døren af. Først traadte hun hen til en stor Skrivepult, hvortil Nøglen var saa lille, som om den havde været et Arbeide af en Fee. Med Leihed aabnede hun Pulsten med en af de eftergjorte Nøgler. Ingen Kjærlighedsbreve — og det var det Første, hun søgte efter, thi hun var jo Kvinde. Men hvortil ogsaa Breve, da Besøgene vare saa lette! Hun fandt imidlertid snart et Document, der sagde mere end alle Kjærlighedsbreve: det var en Beregning over alle Bellangers rede Penge og Besiddelser, forsynet med Bemærkninger, skrevne med Blyant i Manden: „Bautrau vil give 400,000 Francs for Godset i Auvergne — antageligt! At spørge en Lovkyndig om den en anden Ugtesfælle tildeelte Fuldmagt til at sælge. Quæritur, om en lovlig Arving ikke kan gjøre Fordring paa de Penge, der ere udsatte i Madame B.'s Navn?“ — og flere saadanne Bemærkninger af den Art, som man kan gjøre paa en Fortegnelse over Eiendomme, som man venter at komme i Besiddelse af.

I disse Optegnelser laae der en hæslig Spot over al Kjærlighed. Den blege Pæserinde saae nu, hvad der havde været det Tilloffeude hos hende selv, men moralsk sunken som hun var smilede hun kun bittert og haanligt. De næste Breve, der faldt hende i Haanden, vare ordnede med en Forretningsmands Punctilighed; eet af

dem roste Dalibards Fortjenester ved Opdagelsen af Sammensværgelsen og gav ham Fuldmagt til at betjene sig af Politiet for at opsoge Pierre Guillot. Dette var nok for hendes Plan. Hun tog det ud og stak det til sig. Hun vilde just lukke Skrivepulten, og hendes Blik faldt paa Titelen af en lille Pafke skrevne Sager, der laae i en Krog; da hun læste den, trykkede hun den ene Haand frampagtigt imod sit Hjerte, medens den anden to Gange greb efter Paffen, men strax igjen traak sig tilbage.

Titelen lød ganske uskyldigt saaledes: „Philosophiske og chemiske Gransfninger over den Gifts Natur og Bestanddele, som var i Brug i Italien imellem det fjortende og det sextende Aarhundrede.“ Hurtigt og som om hun ikke var ret sikker paa sig selv, fastede hun Manuscriptet hen, lukkede Pulten til og vendte tilbage til Gabriel.

„Har De fundet det Papir; De søgte om?“ — spurgte han.

„Ja!“

„Hvad De end har isinde, saa lad det skee hurtigt, ellers opdager han, at det er forsvundet.“

„Jeg skal skynde mig.“

„Det er mig, hans Mistanke vil falde paa,“ — sagde Gabriel og forskrækkedes, da denne Tanke faldt ham ind. — „Nei, for min Skyld maa De ikke tage Brevet, før jeg er borte. Frygt De imidlertid Intet,

— han foretager sig Intet imod Dem, saalænge jeg er her."

"Saa skal jeg for det Første lægge Brevet tilbage paa sit Sted;" — svarede Lucretia venlig; — "De fortjener, at jeg først tænker paa Dem."

Strax gif hun tilbage, og Gabriel fulgte hende, maaskee af Mistanke.

Da hun lagde Documentet paa dets Plads, pegede hun paa den Pakke Manuscripter, der havde vaart hendes Nysgjerrighed:

"Jeg lagde Mærke til den før; hvor længtes jeg ikke efter at læse i den! Dersom der tilstøder ham Noget, gjør jeg Fordring paa den Pakke som min Arv."

Deres Hænder mødte hinanden, da hun sagde dette, og trykkede hinanden frampagtigt; Lucretia luffede igjen Skrivepulten, og da hun havde naaet det nærmeste Bærelse, sank hun ned paa en Stol. Hendes stærke Nerver svigtede hende et Dieblif; hun udstødte intet Skrig, men af hendes Ansigts Blegghed saae Gabriel, at hun var besvimet; dog det varede kun en Minut, ikke et Dieblif længer.

Men denne Tilbagevenden til Bevidsthed, — med sammenpressede Hænder, mørk Binde og stive Dine, hvori Fortvivlelse og Angst afspeilede sig, — syntes snarere at være en Opvaagnen af en slem Drøm, fuld af Forfærdelse og Angst, end den langsomme, matte Opvaagnen af en Almagt. Fra nu af var Sønnen for hende det

Samme som at hvile hos en Slange, at aande det Samme som at lytte efter en Lavine! Du, som legede saa overmodig med Forræderiet, byd Du nu den frygtelige Kammerat, Du har valgt Dig, Spidsen! Du, som saa rænkefuldt vanhelligede Arnestedets Guder, lær nu paa den sidste Side af den mørke Videnskab, hvad Urnen er uden dem.

Gabriel var forunderligt bevæget, da han saae denne stolte, eensomme Fortvivlelse. Hidtil havde en naturlig Følelse afholdt ham fra at yde Lucretia en virksom Hjælp i denne Kamp med hans Fader, som kun kunde ende med den Enes Fordærvelse. Han havde ladet sig nøie med Advarsler, Vink og middelbare Andtydninger; men nu var al hans Medlidenhed henvendt paa at hjælpe hende, saa at hans barnlige Samvittigheds sidste svage Betænkelighed sank ned i den blodige Afgrund, paa hvis Rand denne eensomme Titan stod. Han traadte nærmere, og idet han trykkede hendes Haand, sagde han hastig, men stammende:

„Hør da! De veed, hvor Beviserne for min Faders — dog nei — for Dalibards Forræderi mod de Sammenbørne ere at finde. De kjender Navnet paa den Mand, som han frygter som Hevner, og som kun venter paa Beviser for at støde til; men De veed ikke, hvor denne Mand er at finde, dersom De skulde behøve hans Hevn. Politiet har ikke været istand til at opspore ham, hvorledes skulde De da kunne det? Tilfældet har

gjort mig bekendt med et af de Steder, hvor han er at træffe. Afslæg mig et simpelt Løfte, og jeg skal idetmindste give Dem Midler, som, skjøndt usikre, dog ere de eneste, der kunne benyttes. Lov mig, at De kun for at forsvare Deres eget Liv, ikke blot af Skinsyge, vil gjøre Brug af de Oplysninger, jeg giver Dem, og jeg skal meddele Dem Alt, hvad jeg veed."

"Kan De troe," — sagde Lucretia — "at jeg af Skinsyge, der dog egentlig er Kjærlighed, vil myrde al min Fred, alle mine Forhaabninger, thi her" — og hun slog sig for Brystet — "her og intet andet Sted bære vi en Himmel og et Helvede. Søn! jeg vil kun angribe Deres Fader, naar det er nødvendigt til mit eget Forsvar. Dog siig mig Tuset, som kan gjøre Sønnen til Deeltager i hans Faders Fordærvelse."

"Hans Fader dræbte hans Moder," — mumlede Gabriel, idet han skar Tænder — "og De har næsten ganske erstattet mig hendes Blods. Straf De, hvis det gjøres Behov, i Deres eget Navn! Naar De føler Dem dreven til at gjøre Brug af Pierre Guillots Arm, saa spørg efter ham i Café Dufour, i Gaden S*** ved Boulevard du Temple. Fat Dem nu, jeg hører Deres Mand komme!"

Nogle Dage senere var Gabriel borte, og Kone og Mand vare ene med hinanden. Lucretia havde vægret sig ved at reise. Nu indtraadte den stumme, gyselige Ro, der gaaer forud for en Orkan.

Det var en Vaabenstilstand imellem to Fjender, der skulde kæmpe med hinanden paa Liv og Død, thi Olivier Dalibards skarpe, prøvende Blif var det ikke undgaaet, at han selv blev mistænkt — at forste videre undlod han! Die sæstede sig paa Die og vendte sig derpaa smilende bort. Af Bægeret grinede en Beenrad — ved Bordet stod et Spøgelse og advarede. Men altid var Ordet venligt, Tonen sødlig, og de deelte det ægteffabelige Liv med Hovederne fulde af Forræderi, med Hjerterne fulde af Afsky for hinanden.

Det var en Tvekamp paa Liv og Død imellem to Mennesker, som for Alteret havde svoret hinanden Trofast for Liv og Død. Men alle de Former og Hensyn, som brugtes i Riddertiden, bleve dog iagttagne. Ingen huuslig Riv, intet bidende Ord, — Olien svømmer ovenpaa Bølgerne — dybt nede lurker usynligt den gruelige Kamps Helvedes Phantomer. Endelig anfaldes hun af en døsig Sløvhed — hun føler Fordærvelsen i sine Arer — en langsom Seier er forberedet. Hvad har al hendes Forsigtighed og Marvaagenhed hjulpet? Forgjæves søger Du at rive Dig løs fra denne Slanges sønderknusende Knuder, dens blotte Mande er nok til at fordærve Dig! Keen synes Driften, sunde synes Episerne, — men denne Mester i den Kunst at myrde behøver ikke Fusterens Middel! Dog dristig og stærk faaer den mægtige Selvopholdelsesdrift og grusomme Tørst efter Hevn endelig Bugt med den lammende

Næthed. Endnu er Redning ikke umulig, thi disse fine Gifter, der byde enhver Opdagelse Trods, føre kun langsomt til Maalet.

En Alsten stod et tættilhyllet Fruentimmer ventende ved Hjørnet af en Muur. Sparsumme og svage Lysstraaler trængte igjennem Binduerne i et i Nærheden liggende Kaffehus; de kunde ikke speile sig i Skyggen af den mørke Stenbro, og med Undtagelse af en eensom Lampe, som gliwtede langt henne i den snevre Gade, afbrød ingen Lysglands Mørket. Natten var mørk og stjerneløs. Vinden hylede i enkelte Stød, og Regnen strømmede ned. Men den ventende Qvindel lod sig ikke skræmme hverken af Mørket eller af Ensomheden; Vinden gjennemisnede ikke hendes Hjerte, og uden at hun agtede derpaa strømmede Regnen ned over hendes Hoved. Fra Tid til anden standsede hun sin eensomme Vandren frem og tilbage og saae gjennem Binduerne ind i Kaffehuset, og bestandig hvilede hendes Bine paa en Skikkelse, der sad assides fra de andre.

Endelig strømmede hendes Blod mere voldsomt, om hendes blege Læber spillede et uhyggeligt Smil; Skikkelsen gjorde sig færdig til at bryde op. En Mand kom ud og gik hurtig henad Gaden; Qvinden nærmede sig, og da Manden befandt sig under den eneste, i Luften svævede Løgte, følte han, at Nogen berørte hans Arm. Qvinden stod ved Siden af ham og saae ham stift i Ansigtet.

„J er Bretagneren Pierre Guillot, George Cadoudals Ven? Vil J være hans Hævner?“

Chouanens første Bevægelse var at gribe i sin Barm, og noget Glindsende blinkede i Lampeffinet mellem hans Jernfingre. Stemme og Holdning beroligede ham dog, og han svarede beredvillig:

„Jeg er den, De søger, og lever kun for min Hævn.“

„Læs da her, og saa kan De handle!“ — sagde Ronen og lagde et Papir i hans Haand.

J Laughton ligger en lille Dreng ved den skønne Moders Bryst; Faderen sidder ved Sengen, og Forældrene strides næsten om, hvem den slumrende Barnoms yndigt rundede Træk ligne meest. I det røde Huus foran Torveslekken hersker en gjæstevenlig Uro. William er kommen hjem tidligere end sædvanligt. I een Time har Susanne tre Gange mønstret ethvert Bærelse. Mand og Kone sidde ved Binduet, thi de gode Fjeldens ventes hvert Dieblis i Besøg med en heel Vogn fuld af Børn.

I Caffehuset paa Boulevard du Temple sidder Chouanen Pierre Guillot og en endnu af hiin gamle Røverbande, som George Cadoudal havde samlet omkring sig i Paris. Et veltilfreds Udtryk straalere i Guillots Ansigt, — det er mere aabent end sædvanligt, og et velbehageligt Smil spiller om hans Mund. Han taler sagte med sin Ven under Pauserne i Maaltidet, hvilket han isørigt fortærer med et hungrigt Menneskes hele Graadighed. Men hans Ven synes ikke at være i saa godt Humeur som hans Kammerat; han er bleg; Forsærdelse staaer malet i hans Ansigtstræk, og man kan see Avisen zittre i hans Haand som et Espeløv.

I Haven ved Tuilerierne har der samlet sig en Gruppe Spadserende, der stifte Hovederne sammen og snakke.

„Intet Nyt om Morderen?“ — spørger En.

„Nei! Men det er jo naturligt, at en Mand, der har været Robespierres Ven har gjort sig hemmelige Fjender.“

„Ce pauvre Dalibard! Han har dog aldrig blandet sig imellem Terroristerne.“

„Nei! Men derfor var han maaskee desto far-

ligere; — en snild Mand var han, denne Olivier Dalibard!”

„Hvorom er Talen?” — spurgte en employé, der kom flentrende hen til Gruppen. — „Taler De om Olivier Dalibard? Først for kort siden fik han Marsans Gage, og nu skulde han ogsaa have Pleyels. Det er to Dage siden jeg hørte det — Pestel! il ira loin! Vi faae ham snart at see som Raadsherre.”

„Vil De see ham?” — sagde en forhenværende Abbed leende; — „thi jeg for min Part har ingen Lyst til at see ham igjen, hvor han saa er.”

„Plait-il? — Jeg forstaaer Dem ikke!”

„Veed De da ikke, at Olivier Dalibard er bleven myrdet? — At man har sundet ham gjennemboret af en Dolf — og det ovenikjøbet i hans eget Huus?”

„Ciel! O, fortæl mig dog, hvad De veed derom! — Hans Plads er altsaa ledig?”

„Nu, det lader til, at Dalibard, der engang vilde være Læge, gjerne har givet sig af med chemiske Forsøg. Til dette videnskabelige Liebhabereri havde han leiet sig et Qvistværelse i Huset og havde endogsaa vænnet sig til at tilbringe en Deel af sine Nætter der. Om Morgenens fandt man ham der badet i sit eget Blod, med tre skræffelige Saar i Siden og med Fingrene skaarne over lige til Benene. Han havde vægret sig tappert mod den Kniv, der sældede ham.”

„I hans eget Huus!” — sagde en Lovkyndig.

„Sikkert et eller andet Tjenestetjende eller en sødsel Arving!“

„Han har ingen anden Arving end den unge Bellanger, der selv engang bliver Millionair, og som nu gaaer i Skole i Lyon. Nei, det lader til, at det Binde, der gaaer ud til Taget, har staaet aabent. Igjennem det er Morderen steget ind og ud, thi man fandt Blikrenden besudlet med Blod. Det nærmeste Huus var ubeboet; det var derfor let nok at komme ind i det og at skjule sig der til om Aftenen.“

„Hm!“ — sagde den Lovkyndige; — „men Morderen kan kun have erfaret Dalibards Banner af en af Husets Folk. Var den Myrdede gift?“

„Ja, med en Englænderinde.“

„Har hun maaskee Tilbedere?“

„Aa hvad! Tilbedere! — Det lykkeligste Ægtepar i Berden! De skulde blot have seet dem sammen! Endnu i forrige Uge spiste jeg hos dem.“

„Det er besynderligt!“ — meente den Lovkyndige.

„Og det gif ham saa godt!“ — mumlede en Mand af et forhungret Udseende.

„Og nu er hans Post ledig!“ — gjentog Embedsmanden for sig selv, da han havde forladt Mængden.

I Olivier Dalibards Huus sidder Lucretia alene i sit eget sædvanlige Morgenkammer. En Embedsmand

har aflagt sit Besøg, optegnet sine Bemærkninger, bevidnet Enken sin Deeltagelse, lovet Retfærdighed og Straf og sat sit Segl paa Laasene, indtil den lovmæssige Arvings Formynder kunde indfinde sig, og denne lovmæssige Arving er den samme Dreng, hvem den store Formue efter Leverandeuren Bellanger saa uventet var tilfalden. Men Lucretia havde allerede bragt det af hans Efterladenskaber tilside, som hun selv ønskede at beholde.

En aaben Kiste staaer paa Gulvet, og i den gemmer hendes Haand forsigtigt en skreven Bog. Paa Pegefingeren af hendes Haand sidder en Ring, større og mere massiv end sædvanlige Dameringe. Hvorfor er denne Ring bleven valgt saa omhyggeligt iblandt den Dødes Klenodier? Er den matte Opal i den plumpe Indfatning saa kostbar? — Uden Larm sank Bogen ud af hendes Haand og ned i Kisten, som de, hvem Bogens Hemmeligheder love at tilintetgjøre, ville synke i Graven.

Spørene af en først for kort siden opdaget hemmelig Upasselighed, som endnu ikke er overvunden, have kastet en Skygge over det unge Ansigt og fordunklet de talende Dines Glands. Dog Mod! Forgiftelsen er standset; Giftblanderer er ikke mere; — Sjæle som din, stærke Kvinde! boe i Legemer af Jern, og Rusten har endnu ikke angrebet mere end Overfladen. Triumfs rolige

Smil straal paa dette med legemlige Lidelser mærkede Ansigt. Snedighed er bleven overvunden af Snedighed.

Vender Eder nu til Høire! Skrider igjennem den smalle Gang, og I ere i Egteparrets Sovestammer; — Vinduerne ere lukkede. Høie Børlys brænde ved Fodderne af Sengen. Gaaer nu tilbage igjennem den snevre Gang; ubemærket og assides ligger der en Koft og et Tørklæde; Tørklædet er endnu vaadt; hist og her ere de blodige Pletter tørrede og flæbe sammen som Liim; Risene i Koftene ere knækkede og staae stive; naar I gaae igjennem Gangen og see dette det huusligste af alle Redskaber kastet hen og forglemt i en mørk Krog, ville I smile ad den uordentlige Huusholdning. Men naar I erfare, at der for kort siden er båret et Lig ned ad Trappen til Venstre, over dette Gulv, til Egtesengen, af hvilket Lig Blodet dryppede, flød, strømmede, estersom Bærerne skrede frem, saa kunne I tænke Eder, hvorledes den livløse Ting er bleven manet fast der af Forfærdelse over det døde Væsen; den fortæller sin Historie om Vold og Mord; den har væltet sig i det frænkede Stovs Blod; den er bleven til et Vidne om Forbrydelsen.

Den første Deel af Tragedien er til Ende. Lad Teppet falde! Naar det igjen hæver sig, ere Iar hendirundne; utallige Grave ville have dannet friske Huler i dine skønne Hvilesteder, — venlige Jord! Tag eet

Sandskorn fra Strandbredden, øs een Draabe af Verdenshavet, ringere end dette Sandskorn og denne Draabe er een Død og een Forbrydelse paa denne af Mennesker beboede Klode. Tag alle Verdenshave og Sandet af deres Strandbredder — tungere end Hav og Land er een Død og een Forbrydelse i Guds Bægtstaal!

Ende paa første Deel.

[illegible]

Lucretia

eller

Nattens Børn.

Roman

af

E. Lytton Bulwer.

Anden Deel.

Kjøbenhavn.

Trykt i Carl Lunds Officin.

1864.

Prolog til anden Deel.

Arhundredet er skredet frem. Syndflodens Både ere traadte tilbage; de gamle Grændser ere igjen komne tilsyne; de Dynastier, som Napoleons Villie har skabt, ere styrkede sammen, Pløjernet er gaaet hen over Waterloo, den ene Høst efter den anden har straalet over et Keiserdømmes Grav. I det uendelige Ocean af almindelige Forandringer see vi alene tilbage paa det eneste Spor, som vor skrøbelige Baad har trukket igjennem Bølgerne. Ligesom en Stjerne, skjøndt den skinner over hele det umaalelige Rum uden Forstjæl, dog for hvert enkelt Øie synes at forgylde kun en eneste brudt Linie, saaledes straalet heller ikke Grindringens Lys, naar vi see tilbage paa det Forbigangne, over alle Uendelighedens Rum, hvor Mennesker kæmpede og Argusser gif under; det falder kun indskrænket og begrændset paa den ene Bei, som vi have fulgt. Vi bøie os hen over den lille Baad, som vi seile paa, og see kun Straalerne speile sig i de Bølger, som den gennemfarer.

Paa Terraæsen ved Laughton vandrer nu kun en eneste Skikkelse langsomt frem og tilbage. Den unge Kone støtter sig ikke mere ved Mandens Arm. Skjøndt blegt og mat, er det dog endnu det samme yndige Ansigt, men den quindelige Kjærligheds Blussen har forladt det for bestandig.

Charles Vernon — vi ville endnu falde ham ved det Navn, under hvilket han er os bedst bekjendt — sover i Familiens Gravcapel. Han havde levet længere, end han selv havde ventet, og end hans Læge havde turdet haabe, munter og lykkelig, i fredelig Virksomhed, afbrudt af uskyldige Glæder. Tre Sønner gjorde hans Hjerte lykkeligt og sørgede ved hans Grav. Men de to Ældste vare svagelige og sfrantede; de overlevede ikke længe Faderen og døde saa Maaneder efter hinanden. Den Tredie var af en kraftigere Natur end hans Brødre; til ham gik det gamle Gods Laughton i Arv, og det lod til, at han længe skulde glæde sig ved det.

Det er Vernons Enke, der vandrer alene omkring paa den anseelige Terraæse, endnu bestandig bedrøvet, thi hun elskede sin Mand inderligt, og nu havde hun ogsaa fulgt sine Børn til Graven.

Siden Vernons Død sørgede hun baade udvortes og i Hjertet, og de Tab, hun senere led, høiede det knækkede Rør endnu dybere — hun var endnu bestandig bedrøvet, men taalmodig. En Søn er i Live, og endnu har hun ængstelige Forhaabninger og Kjærlig-

hedens hellige Sorger at leve for paa Jorden. Uagtet hendes Søn er fraværende og i Leg og Alvor uddanner sig for sin Bestemmelse som Mand, er hendes Vandring dog ikke saa eensom, som den synes; thi er Sønnens Billede ikke stedse ved Moderens Side? Skjøndt hun lever i Gensomhed, skjøndt Verdens Glæder ikke mere lokke hende, ere hendes Tanker dog ikke ganske fremmede for dem; fra det Fjerne trænger en Larm som Musik til hendes Dren. Hendes Phantasi fører hende ind i Menneskeverimelen, og hendes usravendte Blik følger Gen, der i hendes Dine overstråler alle Andre. Skjøndt aldrig stolt af sig selv, er hun det dog nu af en Anden, og denne Unglings smaa Triumfer staae for det Die, som Moderømheden skuffer, som ærefulde Trosæer.

Paa den gammeldags Markedsplads hersker der endnu bestandig et virksomt Forretningsliv; endnu bestandig aabne og lukke Bankens Døre sig hver Uge paa den store Torvedag; men Navnene over Dørene ere tildeels forandrede. Den yngste Deeltager arbejder ikke mere ved sin Pult, han er ikke ganske forglemt, — men naar man nævner hans Navn, erindrer man ham ikke mere med Noes og Taknemmelighed. Der flæber Noget ved Navnet, — Noget, som vanærer og bedækker med Skændsel, — Noget, der ikke er bevist, ikke konstateret, men som man har Mistanke om. Man ryster paa Hovedet, man hvisker til hverandre — og Birkedommeren raader nu i det smukke røde Huus udenfor Byen.

I Præsteboligen har Kronos, den gamle Leebærer, ikke holdt stille med sit Arbeide. Endnu sidder Præsten beskæftiget med en græst Autor i sin Stue, lidet forandret, kun at hans Hoved er blevet graat og at Sorger og Alderdom have trukket Furer i hans venlige Ansigt; men de muntre, blomstrende Børn lege ikke mere imellem Hækkene. Med Undtagelse af eet af dem, som er død, og som var det kjæreste af dem Alle, indtog nu disse Børn deres Pladser i Verden, Nogle som alvorlige Mænd, Andre som betænksomme Huusmødre.

Ungerne have forladt deres Kede, og med ængstelige Binger søge de nu selv hist og her Foder til deres egne Unger. Men det er ikke Barnets muntre Spøg og blomstrende Ansigt, som den huuslige Arne savner meest. Fra Barndommen indtil den mandlige Alder, ja indtil Graven indtræffe de naturlige Forandringer kun lidt efter lidt og forberedte. Det Savn, som føles tungest, er Savnet af det Bæsen i Huset, som fører Opsigt over Alt, og som man giver gode Ord, om blot en Stol bliver sat paa det urigtige Sted. Hiint Forsyn i det Smaa, hiint Baand, som sammenholder alle nok saa usynlige Led af det Hele, hiin kjære, travle Sytlen, der snart er tilfreds, snart flagende, altid kjærlig under enhver Humeurs-Forandring — hiint virksomme Liv, som ikke kjender et eget Jeg, men som en Digters Aand, skjøndt dets Prosa er mere ydmyg, stedse forvandler sit Selv til et

Fremmed og tillige deler Ret med ham til at være lunefuld og Privilegium til at skjænde, thi Drivesjederen er jo den samme, Begge ligger det, de elske, altfor nær paa Hjerte.

Døren til Værelset staaer aaben. Gangen i Haven gaaer endnu, som før, tæt forbi Døren, men ingen Fod har nu mere Ret til at staae stille ved denne Dør og afbryde den alvorlige Drøftelse af den græske Text; — nu blandes ikke mere ubetydelig Snak om Smaating og floge Besparelser sammen med Medeas Pathos. Den omhyggelige Skytssaand er flygtet bort fra Huusvæsenet, og den lærde Mand, der nu sørgmodig standser og seer ud i den eensomme Have, vilde vel med Glæde hengive Alt, hvad Athen har frembragt, fra Æfkylos lige til Plato, dersom han igjen fra de gamle, trofaste Læber kunde høre Klager over de sønderrevne Trøier eller statistiske Bemærkninger om Æg.

Men skjøndt Hustruen er gaaet heden og Børnene ere vandrede i det Fjerne, er Præstens Huus dog ikke ganske øde. Paa den gamle Gangsti, hvor William engang ved sine Smigrerier fordrev Susannes Frygt og modtog hendes Ja, seer man et fortryllende Syn. Er det Susanne i fornyet Ungdomsglands? Hvor lig! Og dog, naar man seer næiere til, hvor ulig! Det samme rene, uskyldige Blik — det samme lyse, vaade Blaa i Diet, — det samme skønne, lysebrune Haar, mere dæmpet, mere harmonisk end den tvetydige Farve,

der altfor meget nærmer sig til det Rødlige. Dog hvor meget mere blomstrende og muntre end Susannes Ansigt ere ikke disse fortryllende Træk, værdige en Hebe! Hendes Gång er mere svævende, let, men dog sikker. Hendes Figur er mere afrundet, skjøndt endnu mere rank. Hun smiler, — hendes Læber bevæge sig, — hun taler med sig selv; — hun kan ikke være ganske stille, ikke engang naar hun er alene; lystig som Fuglen paa Qvisten maa hendes Livsglæde og Munterhed skaffe sig Lust.

Dog udspringer denne Munterhed ikke af den Letsindighed, der ingen Tanke kan fatte, den kommer snarere af Tanernes Dybde, ligesom Bølgerne Musik af Havets Dyb. See, hvor hun staaer stille og lytter, med Fingeren halvt opløstet til Læben, som om hun i Fuglens sorgløse Qviddren hørte en fuldere og mere alvorlig Tone, Nattergalens Sang — der ellers kun sjældent lader sig høre om Dagen, men dog undertiden, maaskee den fra sit Løvtog seer en Fjendes Skikkelse nærme sig — see, hvor hun lytter til denne flagende, smægtende Stemme; hvor hurtig er Smilet ikke udsløttet og en svag, men tankesuld Skygge udbreder sig over hendes Pande. Kun den hemmelighedsfulde Sympathi med Naturen fremkalder dette Smil og denne Skygge. I dette letbevægede Hjerte rører sig en Digters fine Følelse. Nervernes fine Pirrelighed skænker saadanne

Sjæle deres skønneste Glæder; af Atmosfærens Klarhed komme de varme og ætheriske Lyssktraler.

Er da Præstens Huus blevet et Tilflugtssted for Helene Mainwaring's Ungdom? Har Døden da berøvet hende hendes naturlige Beskyttere? Ere hine Skikkelser, som vi engang saae her paa det samme Sted, saa unge og med saa ungdommelige Hjerter, allerede sunkne i Graven? Al, hvor Faa opnaae Psalmedigterens Alder! Syvogtyve Aar ere henrundne siden den Tid. Hvor ofte have de mørke Porte i dette Tidrum ikke aabnet sig baade for Unge og Gamle! William Mainwaring døde først, træt af Sorger og nedbøiet af Skamfuldhed; den Plet, der hvilede paa hans Navn, havde gnabet paa hans Hjerter. Susannes svage Livskraft havde, saalænge han endnu levede, kun holdt sig opreist ved Kjærlighedens og Billiens mægtige Kraft; — hun vilde leve for at trøste ham! Men da han var død, gav denne Kraft efter. Hun skrantede, men denne Hendsen varede endnu i tre Aar; da smilede hun første Gang efter Williams Død, og dette Emil stirnede paa den Døendes Læber. Megen Kummer havde det unge Par lidt, siden vi forlode det saa muntert og lykkeligt! Først flere Aar efter deres Bryllup fødtes dem en Trøstens Engel.

I Armodens, Skændselenes og Ulykkens Tid saae deres Barn først Lyset, og der var ingen Stolthed paa

Mainwaring's Pande, da han sluttede sin Førstefødte i sine Arme. I sit Testamente overgav Enken sin Datter Helene til Præstens og sin Søsters forenede Omsorg, men da den Sidste var ude af Landet, og man ikke kjendte hendes Opholdssted, var Omsorgen for den Forældreløse nu i to Aar bleven overdraget til Præsten alene. Men hun var ikke uden Formue.

Den Formue, Susanne havde bragt sin Mand, var rigtignok for længe siden gaaet tabt i det Skibbrud, hvori William Mainwaring's Navn og Udsigter gik tilgrunde, — men Helenes Bedstefader var død kort efter hiin Begivenhed og længe før Williams Død. Han havde aldrig tilgivet sin Søn den Skam, han havde bragt over hans Navn, og havde siden hiin Ulykkesdag aldrig ydet ham Hjælp, ja ikke engang seet ham, men han efterlod Helene en Sum af omtrent otte tusind Pund, thi hun bar jo ingen Skyld.

I Master Gjeldens Dine var Helene altsaa en rig Arving. Og hvem iblandt hans Bekjendte vilde vel være god nok for hende, der ikke alene var saa herligt udrustet med Lyffens Goder, men og saa elskværdig og dertil saa dannet, thi hendes Forældre havde i de sidste Aar levet meest i Frankrig, hvor man saa let kan lære Sprog og have gode Lærere for godt Kjøb. Pastor Gjelden vidste kun Een, hvem Forsynet ogsaa havde betroet til hans Varetægt, — et ungt Menneske, hvem man antog for en Søn af hans forrige Myndling, Ardworth;

men skøndt der fandt en gjensidig Tilbøielighed Sted imellem de to unge Personer, syntes den dog altfor meget at være Sødskendefjærlighed, til at den kunde give Myster Tjelden betydelig Grund til Belymring eller Haab.

Fra sit Vindue betragtede Præsten den unge Forældreløses stille Sygler; derpaa stod han sine Bøger tilside, stod op og gik hen til hende. Ved Lyden af hans Trin vaagnede hun op af sine Drømmerier og sprang ham muntert imøde.

„Ja, hvorfor vilde De ikke see mig?“ — sagde hun med en Stemme, der kun i en ubetydelig Grad røbede Landsbyudtale, — „jeg saa to Gange igjennem Vinduet. Jeg vilde saa gjerne have fulgt med Dem til Landsbyen; men nu kommer De, ikke sandt?“ — svarede hun smigrende til, idet hun saa venligt paa ham under sin Straahat.

„Og hvad vil Du da i Landsbyen, min kjære Helene?“

„Al, der er jo Marked, og De har lovet Bessie, at De vil kjøbe hende en Markeds gave, — mig ikke at forglemme!“

„Du har Ret, jeg maa desuden derhen; de gode Folk ville da ikke saa let drikke sig fulde. Præsten bør paa Fester altid blande sig imellem sine Sognebørn. Vi maae ikke blot knytte vort Embede til Kummer,

Sygdom og Præken. Kom, lad os gaae da! Og hvilken Markedsgave ønsker Du Dig da?"

"O, noget rigtigt Prægtigt, det siger jeg Dem. Jeg gjør mig store Forestillinger om et Marked. Det er vist ligesom Bazarerne, som vi i Aftes læste om i den herlige Reise i Østerlandene."

Præsten smilede halvt godmodig halvt betænkelig.

"Ja, det ligner Dig fuldkommen, mit kjære Barn! at forestille Dig et Marked i en Landsby som en orientalsk Bazar! Dersom din Indbildningskraft altid forestiller Dig Tingene saaledes, hvor meget vil den nøgterne Verden da ikke skuffe Dig, min stakkels Helene!"

"Det kan jeg ikke for, — ne me grondez pas, méchant!" svarede Helene, idet hun lod Hovedet hænge; — „desuden Sir! naar jeg undertiden lader min Romantisk, som De kalder det, løbe af med mig, saa maa De dog tilstaae, at jeg kan lade mig nøie med Virkeligheden. Hvordan? De ryster endnu bestandig paa Hovedet? Grindrer De ikke Spurven?"

"Ha, ha! som Bispefræmmere solgte Dig for en Kanariesugl, og Du var saa stolt af din Handel, og forundrede Dig saa meget over, at Du ikke kunde faae den til at synge, indtil Farven endelig gik af og der ikke var Andet end en stakkels Spurv tilbage."

"Nu videre! Tilstaa! Var jeg da ærgerlig? Var jeg ikke ligesaa fornøiet over min kjære Spurv, som jeg vilde have været over den prægtigste Kanariesugl, der

nogensinde har sunget en Sang? Følger Spurven mig ikke allevegne og sætter sig paa min Skulder, den kjære lille Ting? Og tilsidst var det dog godt saaledes, thi dersom jeg ikke havde anseet den for en Kanariesfugl, vilde jeg maaskee ikke have kjøbt den, men nu vilde jeg ikke bytte den bort for en Kanariesfugl, ja ikke engang for den Nattergal, jeg nylig horte. Lad De mig derfor bestandig forestille mig Markedet i Landsbyen som en Bazar og beundre det."

"Din Beviisførelse er god," sagde Præsten, idet de traadte ind i Landsbyen; — „jeg troer virkelig, at Du trods din Kjærlighed til Digtefunsten, til Goldsmith og Cooper, vilde finde ligesaa megen Behag i Mathematik som din Fætter John Ardworth, den stakkels Knøs!"

„Nei, det troer jeg ikke, ialfald ikke hvis det er Mathematiken, der har gjort ham saa alvorlig — og saa uhøflig, havde jeg nær sagt — men det var dog maaskee at gøre ham Uret. Den kjære Fætter er saa god, og dog saa plump."

„Mathematiken er ikke Skyld i, at han er alvorlig og tankefuld!" — svarede Præsten med et Suk; — „det er to andre Sorger, som trykke ham, — Fattigdom og Uergjerrighed."

„Nei, just ikke! Det maa dog være en Glæde at føle som han, at man tilsidst vil vinde Seier."

„Hm, hm! Nu maa John næsten være i London,"

— sagde Hr. Fjelden, — „thi han er en dygtig Fodgænger, og det er tre Dage siden han gik herfra. Nu, da han skal begynde sin Løbebane som Jurist, vil hans Hestighed nok tage af, og han vil gaae med Rolighed til sit Arbeide. Under hans sidste Besøg hos os var jeg virkelig bekymret for ham.“

„Bekymret? Hvorfor det?“

„Erindrer Du ikke, mit Barn! hvad jeg forelæste Eder begge om Sir William Temple Aftenen før John forlod os?“

Helene lagde sin Haand paa Banden og svarede med en Hurtighed, der vidnede om hendes levende og trofaste Hufommelse:

„Jo vist! Var det ikke omtrent saaledes? — jeg veed ikke, om jeg husker Ordene ganske nøie — Begjærligheden efter at have Noget, som vi ikke have, og være Noget, som vi ikke ere, er Roden til alt Ondt.“

„Du har husket det godt, min Pige!“

„O!“ — sagde Helene med et listigt Smil, — „jeg veed ogsaa, hvad min Fætter svarede: Dersom Sir William Temple havde bragt denne Grundsætning i Anvendelse, vilde han ikke have været Gesandt i Haag — eller —“

„Bah! den Fyr er altid strog ved Haanden med sine Svar!“ — afbrød Mester Fjelden i en noget spøgende Tone; — „Her er Markedet, min Bedste! det

vil Du vist synes bedre om end om Sir William Temples Philosophi."

Dg Helene havde Ret. Markedet var vel ikke en østerlandsk Bazar, men dog morende for et ungdommeligt Gemyt, der var aabent for alle Indtryk: Gynger og Carouselbaner, Duffespil og Boder, og selv de forgyldte Peberfager, der forestillede baade Kongen og Dronningen, vare ikke at foragte.

Alle virkelig poetiske Gemytter ere meget modtagelige for en levende Bevægelse — for Bevægelser af store Måtter! Er denne Bevægelse virkelig livlig, som ved en lystig Fest paa Landet, tager en saadan Natur med Liv og Sjæl Deel i Glæden. Men er Bevægelsen en falsk, uægte Munterhed som paa et fornemt Bal; hvor de ligegyldige Ansigter og slæbende Skridt ikke staae i Samklang med Hensigten, føle saadanne Naturer sig tilbagestødte og nedtrykte. Deraf kommer det, at de finere og mere ideale Aander snart blive kjede af hvad man kalder standsmæssige Fornøielser.

Den samme Person, som er den muntreste ved en Dands i det Frie, vil ikke finde den ringeste Smag i et Balparé. Dg det er ikke fordi Skuepladsen i første Tilfælde er en Eng ved en Landsby og i det andet en Sal i King Street, eller fordi Deeltagerne hist høre til den laveste Klasse og her til den fornemste, men fordi Glæden i det første Tilfælde er oprigtig og hjertelig og

i sidstnævnte ikke Andet end en fold og melancholisk Anstrengelse.

Helene bilte sig ind, at det var Gyngerne og Boderne, der bragte hende denne uskyldige Munterhed — men det var ikke Tilfældet, det var kun den hende selv ubevidste Sympathi med Mængden omkring hende. Naar poetiske Gemytter forlade deres egne Drømme for den virkelige Verden, hensejtte de sig ganske i Andres Følelser og Sjælstilstande og blive eet Hjerte og een Sjæl med dem. Mandens tvende Vinger ere Sværmeri og Sympathi.

Vor stakkels lille Helene har ingen Forestilling om, at der boer en Genius i hende. Naar hun fanger en Sommersugl eller pludrer med sin Fugl, naar hun med alvorlige, tankefulde Bine betragter hvorledes Stjernerne vandre i Himmelummet og de mørke Fyrretræer glindse i Søl; naar hun med vaagne Drømme og Luftbilleder og med beredvillig Tro paa Underværker fordyber sig i Eventyr om Merlin og Aladdin, naar hendes Sjæl bæver ved Lears ophøiede Klager eller følger den store blinde Barde i alle Himles Himmel, som en jordisk Gæst for at aande den reneste Lust, saa adlyder hun kun sit blide Sind's voxlende Tilskyndelser og Stemninger, og i oprigtig Ydmyghed vilde hun have tilskrevet Ungdommens Griller hiin hurtige Modtagelighed for Glæden.

Medens Helene, støttende sig paa Præstens Arm,

hengav sig til Diebliffets uskyldige Fornøielser, smilede og nikkede den gode Mand til sine Sognebørn eller stod stille for at vejle et Par venlige Ord med de Yngste eller med de Ældste af den omkring flentrende Mængde, — de to Endepunkter af Dødeligheden, som Kirken forener og som denne Dags Glæder havde draget ind i deres loffende Hvirvel. Pludseligt stod en rødhaaret Knøs, der havde en Læbertaske spændt om Livet, for Præsten ved en Bod med Peberfager, med Hatten i Haanden og sagde:

„Undskyld, Sir! Jeg har et Brev, som jeg skal bringe Dem.“

Præstens Brevvevling var meget indskrænket og ubetydelig, skjøndt hans Børn vare fraværende, thi endnu for faa Aar siden var en Brevvevling mellem Personer af en maadelig Formue en kostelig Ting, og det ungdommelige Postbud, der vandrede frem og tilbage mellem Poststationen og Landsbyen, vakle ikke den Forbittrelse over en Times Forsinkelse eller mere, som det sikkert vilde have mødt, dersom det havde bragt de sædvanlige Dagønyheder. Præsten tog Brevet af Knøsens Haand og betalte sukkende Portoen, da han saae en ganske anden Haandskrift — maaskee fra en eller anden Geistlig, der var fattigere end han selv. Men her var dog ikke Stedet til at læse Breve, han stak det altsaa i Lommen, indtil Helene, der iagttog

hans Ansigt for at see, om Spadseregangen trættede ham, venligt opfordrede ham til at vende tilbage.

Da de paa Halvveien kom til en Stente, tænkte Master Fjelden paa Brevet; han tog det frem og satte sine Briller paa. Helene bøiede sig ned over Randen af Bækken for at søge efter Violer, men Præsten satte sig paa Stenten. Da han opmærksomt betragtede Adressen, syntes ham de Træk, der i Begyndelsen forekom ham ganske fremmede, mere og mere bekjendte. Denne fine Haand, stiv som en Qvindes, og dog fast som en Mand — var altfor eiendommelig til at kunne glemmes.

Han udstødte et kort Skrig, der røbede Forbauselse og Gjenkjendelse, og brækkede i en Hast Seglet. Indholdet lød som følger:

„Grede Herre!

„Der er hengaaet saa mange Aar, siden der sidste Gang fandt en Meddelelse Sted imellem os, at Navnet Lucretia Dalibard maaskee vil forekomme Dem mere fremmed end Navnet Lucretia Clavering. Først for kort siden er jeg efter et langvarigt Ophold udenlands vendt tilbage til England. Jeg erfarer, at ifølge min afdøde Søsters sidste Villie skal hendes eneste Datter betroes til min Opføgt i Forening med Deres. Jeg iler med at tage Deel i denne Kjærlighedsgjerning. Jeg staaer alene i Verden — vant til

Videlser — og plaget af en Rammelse, der tildeels betager mig Brugen af mine Lemmer. Under saadanne Omstændigheder er det saa meget mere naturligt, at jeg henvender mine Blikke til den eneste Slægtning, som er bleven mig tilbage. Min Reise til England har saaledes udtømt mine Kræfter og gjør enhver Bevægelse saa smertefuld for mig, at jeg maa bede Dem om at undskyldes, at jeg ikke selv kommer for at afhente min Søsterdatter. Men Deres Venlighed vil, som jeg sikkert haaber, formaae hende til at unde mig den Trøst at nyde hendes Selskab, saasnart De kan finde en passende Leilighed til at befordre hende til mig. Idet jeg beder Dem forsikre Helene i mit Navn om en Modtagelse som den, en Søsters Barn kan fordrø, venter jeg med ængstelig Utaalmødighed paa Deres Svar. Jeg forbliver, værdige Herre, Deres af Hjertet hengivne Tjenerinde
 Lucretia Dalibard."

„Efterskrift. Jeg tør ikke vove at opfordre Dem til selv at bringe Helene til Gladen, dog skulde det glæde mig, dersom en anden Grund til at reise vilde skaffe mig den Fornøielse at see Dem hos mig. Foruden de Underretninger, som De vil være i Stand til at give mig om min asdøde Søster, ønsker jeg meget at høre Noget om en Slægtning, Herr Ardworths Skjebne, for hvem jeg engang interesserede

mig meget, og som, efter hvad jeg nylig har erfaret, har efterladt et Barn, formodentlig hans Søn, til Deres Omsorg: Hvad vil jeg ikke erfare efter min lange Gravværelse, og hvor lidet fortælle Gravstene alene os om de Døde!"

Medens Præsten var fordybet i dette ligesaa uvelkomne som uventede Brev, medens Helene sorgløs som Ceres's Datter, uden den fjerneste Anelse om den Forandring, der forestod hende, plukkede Blomster i det Dieblif, Underverdenens Konge nærmede sig hende, ville vi vende os derhen, hvor den nye Generation ligeledes gør Fordring paa vor Opmærksomhed, og gøre det første Besjendtskab med to Personer, der staae i Forbindelse med Fortsættelsen af vor Historie.

En engelsk Genspænder holder stille; den Tjener, der paa det afskyelige Tag af denne Kasse havde været udsat for det engelske Alimæs flærende Blæst, og lidt efter lidt samlet Spirerne til en tilkommende Gigt, sprang ned, indhyllet i en Sky af Støv, og aabnede Vogn døren.

"Her er det bedste Sted for Udsigten, Sir! En Emule tilhøre!"

Percival St. John fastede sin Bog — en Reisebeskrivelse — tilside, fløitede ad en Hønschund, der sov ved

Siden af ham, og sprang behændigt ud af Bognen. Den unge Mand's Skridt vare lette og Hunden gjædede muntert, da den opjagede de frøgtomme Spurve paa Veien, saa at de flagrede høit op i Luften. — Baade Mennesket og Hunden vare Naturens Yndlinge.

Man behøvede blot at see paa Percival St. John, for strax at vide, at han horte til det Slags Mennesker, der ikke have nødig at plage sig. Hans sikkre Gang vidnede om Tillid til Verdens venlige Smil. Ingen Sorg for den næste Morgen formørkede hans muntre Blik og den blomstrende Rødme paa hans Kinder.

Han var omtrent af Middelskørrelse, og hans smækkre Skikkelse var endnu ikke fuldkommen udvoget; dunkle Duun beskyggede neppe et noget solbrændt Ansigt, som af Naturen var omgivet af sorte, glindsende Lokker, der nu flagrede muntert i den friske Lust, og over hans hele Skikkelse var den lyffelige Ungdoms usigelige Ynde udbredt. Han saae ud til neppe at være sexten Aar gammel, og dog var han fire Aar ældre. Dersom hans Gang ikke havde været saa fast, og hans aabne Die ikke saa uforfærdet, vilde man have kunnet tage ham for en Pige i Mandfolkeklæder, ikke fordi han havde en Qvindes Væsen, men fordi han blomstrede af Ungdom og røbede et umiskjendeligt Ubekjendtskab med alle Mandens Synder og Sorger. Aldrig har en lyffeligere, uskyldigere i Livet indtrædende Ynglingsskikkelse indgydt den halvt misundelige halvt medlidende Alder-

doms Die en mere behagelig, om end sørgelig Deeltagelse.

„Og det er,“ — tænkte Percival St. John, — „det er London! O, vilde dog en Haltesanden løste mig alle disse Tage af de fjerne Huse og vise mig alle de Fornøielser, der ere skjulte i dem! — Af, hvilke lange Breve vil jeg komme til at skrive hjem! — Hvor vil den gode Capitain ikke smile ad dem, og min fjære, dyrebare Moder vil strax lægge sit Arbejde tilside og sukke! — Hm! Hm! — jeg savner næsten allerede Hjemmet. Hvor fremmed og hæslig forekommer ikke den store Stad mig!“

Hans Handske faldt paa Jorden, og hans Hund tyggede den itu. Unglingen smilede, fastede sig i Græsset og drillede Dyret.

„Fy, Beau! Fy! Handsker ere vanskelige at for-
døie. Hold Maade med din Graadighed; vi ville spise
Frokost sammen i Clarendon.“

I dette Dieblis naaede en Fodgænger den samme græsbegroede Plet, — et Menneske, der var nogle Aar ældre end Percival St. John; — det var en lang, mustuløs, mager, støvbedækket, af Reisen tilsmudset Fodgænger, — en af de alvorlige Fodgængere — det var ikke af disse Dilettanter i ziirlig, moderne Reisedragt, der lade deres Vogn kjøre efter sig og efter Behag flentre afsted med Medestangen i Haanden — nei, en kraftfuld Vandrer med stærke Skoe og Pantalons uden

Stropper, med en lusslidt Kjole og en Tornhyster paa Ryggen.

Ikke desto mindre saae den unge Mand ud som en Gentleman; ikke som en Gentleman i den Betydning, hvori Ordet bruges i St. James, ikke som en Gentleman af de fornemme Lediggængeres Klasse, men som en Gentleman, hvem Opdragelse og Omgang med dannede Personer give Fordring paa Udmærkelse og meddele et finere Væsen. Den Nysankomne var kraftigt bygget, paa eengang mager og bred, — langt kraftigere bygget end Percival St. John, uen uden dennes friske, muntre og smukke Udseende. Hans Ansigt havde ikke den blomstrende Farve, som man skulde vente af en saadan legemlig Styrke; han saae bleg, skjøndt ikke sygelig ud; Udtrykket i hans Ansigt var alvorligt, Linierne dybe og Trækkene skarpt udprægede. Ved Siden af ham hinkede majsommeligt en tør, gulagtig, skotsk Grævlingehund.

Beau sprang bort fra sin Herres Kjærtegn, dreiede sit smukke Hoved til den ene Side og løstede taus sin ene Forpote i Veiret. Percival saae ligegyldigt over sin venstre Skulder efter Vandringsmanden; denne Sidste lagde hverken Mærke til Percival eller til hans Hund. Han kastede sin Tornhyster paa Jorden, og den skotske Grævlingehund sank ned paa den, idet den trak sig sammen som et Nøgle. Den Reisende slog Armene over kors, udstødte et kort uroligt Suf, og under hans dybt furede, mørke Pande brød et mørkt, forstende Blik frem,

fuldt af en ubestrikelig trodsig Kraft, og fæstede sig paa Kæmpestaden, saa at Percival soer op af sin muntre Eigegyldighed og saae paa ham med nysgjerrig Deeltagelse.

Imidlertid havde Beau ganske sagte nærmet sig til Grævlingehunden med det arrige Udseende, og efter at den tre Gange var gaaet omkring den, stod den med en stolt Uforsømmetheds lette Snusen stille med en fornem Holdning og løstede sit ene Bagbeen i Beiret. O Beau, Beau, Beau! din Historieffriber rødmer over din Opdragelse, og ligesom Sternes optegnende Engel lader han en Taare dryppe paa Pletten, som udletter den af Registret, men af! — ikke af den arrige Grævlingehunds Ryg. Rummet rundt omkring, Beau! var jo vidt nok; den hele Verden stod Dig aaben, hvorfor da netop vælge det eneste Sted, hvor den Trætte hviler, til Bestæmmelse? O, forfjælede Verden! Tilstaaer kun begge Sandheden! Der ligger noget Uimodstaaeligt til Bestæmmelse Opfordrende i en Hunds Ryg af et hæsligt Udseende.

Den stakkels til Forhaanelse vante Grævlingehund slog sine trætte Dienlaag op, og et Blik, fuldt af billig Harm, brød frem af dens mørke Dine. Dog reiste den sig ikke op, ikke heller knurrede den, og Beau, der var overordentlig tilfreds med sin Heltegjerning, logrede triumferende med Halen og vendte tilbage til sin Herre, maaskee, efter den parlamentariske Phrase, for at af-

lægge Beretning og bede om Tilladelse til snart at maatte fortsætte.

„Jeg gad dog vide,“ — sagde Percival St. John ved sig selv; — „hvad den stakkels Fyr der tænker — maaskee er han virkelig fattig; sikkert! derom er der slet ingen Tvivl, nu da jeg betragter ham nøiere. Og jeg er saa rig! Jeg kunde — han! — vi ville see, hvad det er for en Karl!“

Strax traadte Percival nærmere og sagde med en Unglings halvt undseelige halvt fjæffe Aabenhjertighed:
„En smuk Udsigt, Sir!“

Fodgængererens studsede og mønstrede med et hurtigt Blik den prægtige Skikkelse, der tiltalte ham. Percival St. John lod sig ikke let forbløffe af Blikke; men dette Blik havde vel funnet gøre en mere erfaren Mand forlegen. Det Blik, som en Squire kaster paa en Kornlovmissionair, eller en Crocxforder Dandy paa en Tigger fra Regent-Street, kan ikke være mere foragteligt.

„Bah!“ — svarede Bandleren vranten og dreiede sig om paa sin Hæl.

Percival rødmede og — skulde vi tilstaae det? han var endnu Dreng nok til at knytte Næven. Han vilde kun lidt have betymret sig om disse stærke Armes Kraft og dette brede, herfuliste Brøst, dersom han havde været sikker paa, at det havde været sømmeligt at indlade sig i en Nævefamp for et uhøfligt Udraabsords Skyld.

Dette „Bah“ foer ham stærkt igjennem Hovedet. Men Manden, der nu havde begivet sig hen til den fjerneste Rand af Høien, saae saa rolig ud og var saa fordybet i Tanker, at hans korte Uergrelse snart lagde sig igjen.

„Føvrigt maa jeg tilstaae,“ — mumlede Percival, — „at jeg netop vilde være ligesaa stolt, dersom jeg saae ligesaa fattig ud som han. Nu, det er hans egen Skyld, dersom han maa gaae tilfods til London; jeg vilde have gjort ham det mere behageligt. Kom Beau, kom!“

Med et meget rødt Ansigt og idet han, uden selv at vide det, satte Hatten en Smule paa Snur, slentrede Percival hen til sin Vogn.

Da denne Vogn, forspændt med fire Postheste, foer forbi ved Foden af Høien, vendte Fodgængerens sig et Dieblis bort fra Udsigten og saae efter Støvskyen, idet han mumlede: „Ja vel, en smuk Udsigt for den Rige — og en ædel Mark for den Fattige.“

Den Tone, hvori disse Ord bleve udtalte, sagde mere end en heel Bog. Den røbede den Stoltthed, det Haab, den fræstige Villie, den Uergjerrighed, der gjør Unglingen arbeidsom, Manden lykkelig og Oldingen berømt.

Den Fremmede strakte sig i Græsset og blev hensesunken i sin tause, i sig selv fordybede Betragtning, indtil Skyerne rødmede i Vest. Da han derpaa stod op, straaledede hans Dine, hans Holding var opreist, og

omkring hans faste, fulde Læber spillede der et Smil, som formildede den brantne Haardhed i disse strenge Træk. Efterat han igjen havde hængt sin Tornyster paa Ryggen, gik John Ardworth med faste Trin den store Malstrøm imøde.

Første Capitel.

Kroningen.

Den ottende September 1831 var en Festdag i London. Wilhelm den Fjerde modtog sine Forfædres Krone i den mægtige Domkirke, i hvilken de Dødes Mindeesmærker staae som kraftige Advarere for jordisk Pragt. Her hviler rundt omkring Erobrernes og Statsmændenes Aske, de vise Hoveders og de dristige Hænders, der have beskyttet hedensarne Kongers Throne, og Nutidens store Mænd vare forsamlede der, for at hylde den Monarch, for hvem hele Slægters Tapperhed og Frihed have grundet et Rige, i hvilket Solen ikke gaaer ned. I Abbediet saae den tallose Mængde — uden at tænke syndeligt paa Fortiden eller paa Fremtiden — ivrigt

paa den Pragt, der kun en eneste Gang udfolder sig i den Afdeling af Historien, som udgjør en Konges Levetid.

Forsamlingen var glimrende og imponerende. Gallerierne funkede af de Edelstene, der smykkede Damerne, som endnu bestandig med Hensyn til Skikkelse og Ansigtstræk retfærdiggjorde den Berømmelse for Skjønhed, som fra umindelige Tider har været tilkjendt den store engelske Folkestamme.

Reben under stode i deres Kaaber og med deres Grebekroner Mænd, der i Raadet og i Felten endnu aldrig havde gjort deres Forsædre Skam. Udmærkede fremfor alle de andre, baade med Hensyn til Miner og Begemsskikkelse, vare Kongens Brødre; men allermest tiltrak sig her den gamle Helt fra Waterloo Opmærksomheden ved sit Orneansigt, og hist den stolte Statsmands majestætiske Mine, der — da den sidste af Bourbonerne, ført gennem Waterloo tilbage til Tuilerierne, efterlod Rigsæblet og Purpuret til det med ham til hans Ulykke beslægtede Hus. — ledede Folket igjennem en storm- og faresuld Overgang til en ublodig Revolution og et nyt Charte.

I tætte Rækker bevægede Underhusets Medlemmer sig i det for dem afsluttede Rum og mumlede om den festlige Pragt. De knyttede i Munden til den nye Souverains Kroning den store Forholdsregel, som endnu uafgjort dannede et forbindende Led imellem Kongen

og Folket og bragte, om ikke det sande Aristokrati, saa dog det Kammer, som Forsatningen erkjendte for dets Repræsentant, i Harnisk imod Begge. Udenfor var Alt en eneste tæt Mæsse; fra Balcon til Balcon, fra Vindue til Vindue vare alle Husene oversyldte som et umaa- deligt Theater. Op ad den lange Gjennemfart til Whitehall saae Diet et heelt Folk som Tilskuere, og Grændjerne for Blikket dannede det Sted, hvor Carl den Første gik fra Festsalen til Skafottet.

Ceremonien var forbi, Toget var lidt efter lidt forsvundet, det sidste Hurraraab hændte. Og efter at man en Tid havde beskuet Taleren Hunt, der var flattret op paa Jerngittret ved Westminsterhall, for at fremvise sin anseelige Person i Galadragt, skiltes Brimlen ad, her i tætte Mæsser, hist i lange Rækker, for at undgaae Regnskyllet, der nu saa ubeleiligt strømmede ned.

I den Deel af London, om hvilken man kunde sige, at den danner Grændsen imellem denne Stads gamle og nye Verden, hvorfra man paa den ene Side kommer til Westminster, eller igjennem hiin snevre Gang ved Stranden, der fører forbi den uendelige Række af Boder, som nu staae der, hvor Salisbury'ernes, Exeter's, Buckinghamernes og Southamptonernes Paladser stode, til Hjertet af den rundt omkring Tower opbyggede City — og paa den anden Side til Adelen's og Videnskaber's, Kunsternes og Modens nye Stad, der omfatter det forrige District Marylebone — paa denne

uanseelige Grændselinie, der trækker sig hen fra Opera-huset, ved den nederste Ende af Haymarket indtil Begyndelsen af Charing Cross, stod der en Person, hvis misfornøiede Udseende dannede en sælsom Modsatning til Dagens almindelige Glæde og Livlighed.

Denne Person, venlige Læser! denne fortrædelige, brantne, misfornøiede Person — er ogsaa en Konge i sin Sphære. Ingen gør ham hans Rang stridig. Han frygter ikke for noget Oprør; ingen Reform falder ham til Besvær; han hersker uden Minister. Uden Redskaber er han ikke; men naar de have udtjent, blive de uden Barmhertighed og uden Pension erstattede af nye. Han lever af Afgifter, — men de ere frivillige, og hans Civilliste bliver bevilget, uden at man forlanger Afskaffelse af Misbrug. Ikke desto mindre var dette Individ vel ikke assat, men dog for idag suspenderet fra sit Embede. Han var skudt tilside, forglemt, ikke adskilt fra Mængden. Ligesom Titus havde han spildt en Dag — forseilet sin Kaldelse. Denne Person var Gadefeieren i Districtet.

Han var en Charakter! Han var ung, i sin Ungdoms skønneste Vaar; men det var en gammel Mands Ansigt paa unge Skuldre. Hans Haar var langt, og for Tiden blandet med Graat; hans Ansigt var blegt og dybt suret; hans Dine vare hule, og det skoldede, stive, dumme Blik gloede frem under de overhængende, bukkede Dienbryn. Hans Figur var baade

strøbelig og feitet; de smalle Skuldre heldede forover.

Det var et Menneske, som man maatte huske, naar man havde seet ham eengang, og som efterlod et piinligt Indtryk, der ikke nærmere lod sig bestemme. Hans Bæsen var ydmygt, men ikke venligt; Stemmen var pibende, men uden Ridselskab. Hans Udseende var noget fattigt, ligegyldigt, sløvt, skjøndt det undertiden blev oplivet af en vis graadig Havesyge.

Ingen vidste, hvad for menneskelige Forældre, der havde skjænket denne Skabning Livet. Fremmed Barmhertighed havde antaget sig ham, og paa en hemmelighedsfuld Maade havde han slæbt sig gjennem Børneaarene i Pjalter og Fattigdom. Da blev han pludselig en gammel, af Døden bortkaldt Negers Eftermand i det indbringende District, hvor han nu var ansat. Al Opdragelse var bleven ham fremmed, ligesom ogsaa al Kjærlighed. Den, der har seet Livet i London, vil ofte have seet den Knøs, der om Morgenens holdt hans Hest, om Aftenen springe lystig om i en Dandsebod i St. Giles med sin udvalgte Dandserinde; men vor Gadesfeiers Charakter var streng som Carl den Tolvtes!

Den stakkels Fyr havde ogsaa sine gode Egenskaber. Han var i høj Grad modtagelig for Venlighed — sparsomt nok viste man ham den, saa den endnu ved sin Sjældenhed maatte være ham en behagelig Luxusartikel! Skjøndt han var forhippet efter Penge, gav han dem

dog ogsaa bort — vi sige ikke gjerne, men han gav dog — rigtignok ikke til Fattigdommen som saadan — thi han havde selv lidt for megen Nød og var for sløvet af Lidelser og Hunger imod enhver Medfølelse, der leder til Barmhertighed, — men dog til en eller anden af hans Kammerater, der viste ham en Tjeneste eller opvarmede hans sørgende Hjerter med et venligt Smil; han var ogsaa ærlig, ærlig af Hjertens Grund.

Man kunde betroe ham Guld uden at tælle det. Gjennem den tunge Leerflump, som Menneskers Omhu ikke havde dannet, som Bøger ikke havde oplyst eller Præstens hellige Lære underviist, kæmpede dog naturlige Straaler af Guddommens store oprindelige Kilde sig frem, skjøndt kun med Møie og fordunklede. Han førte intet lovmæssigt Navn; Ingen vidste, om Vidner ved Daaben havde sikket ham Forladelse for hans Synder ved det hellige Band. Men han havde døbt sig selv med det besynderlige uchristelige Navn „Bac“. Saaledes var han da, som det lod, uden Oprindelse, uden Forældre, uden Slægtskabsbaand, — et forladt, smudsig, eensomt Væsen, som det store Uhyre London syntes at have udspøjet af sit eget Jeg, — et af de stakkels ugle Skud, som det giver Mangel til Amme, Nød til Skole, og tilsidst i bogstavelig Forstand Steen for Brød, med Balget imellem Galgen og Møddingen, rår de fortvivlede både Kæmpemoderen om Løn og om en Urne.

Og dette Væsen elskede Noget — maaskee et lig-

nende Væsen, — dog derom siden, naar vi trænge ind i Privatlivets Hemmeligheder. For Diebliffet elskede det aabent og frit sit District; det var taknemmeligt mod sit District. Han sølte en dobbelt Tilbøielighed for det, deels for ydet deels for modtagen Tjeneste.

Undertiden smilede han i Skjæget, naar han saa Gaden ligge saa reen midt i det Snavs, der omgav den; dette styrkede hans Sands for Reenlighed. Det, som en Anden maa føle for en smuk, indhegnet Jordlod, sølte Baad for denne Isthmus af Rendestene, der var overgivet til hans Kongs Herredømme. Kroningen havde bragt Oprør i en Sjæl, idet den feiede Gadesfeieren bort fra hans District.

Der stod han nu under Operahusets Colonade, da Trængselen begyndte at tage af og at sprede sig mere og mere, og da den sidste Vogn af den lange Række kjørte forbi ham, brummede han tydelig nok:

„Nu, der vil jeg saa Noget at bestille, inden jeg faaer Alt reent igjen.“

„Hvad? staaer Du ogsaa her idag, Baad?“ — raabte en lang pjaltet Kns, der stødte og trykkede de anstændige Folk og nu stod stille og nikkede med Hovedet, da han blev Gadesfeieren vaer. — „Idag mere vi Andre os. Vil Du ikke følge med, for Fanden?“

Gadesfeieren gryntede som et Pindsvin og svarede ikke, men begyndte igjen omhyggeligt at feie Gaden.

„Men der er jo ikke en Gnefte af de andre Gade-

feiere paa Gaden, Bac! Hans Majestæt Kong Bills Kroning gjør os alle saa lyffelige."

"Men her har den bragt Snavs," — svarede Bac, idet han pegede paa den smudsige Gade.

Hans Kammerat brast i Skoggerlatter.

"Men nu kommer der endelig en Reform, Master Bac! Vi af Folket ville nu have vore Rettigheder, og Deres Herligheder deroppe skulle bide i Græsset, og Beessteaf skal være at faae for en Penny Pundet, og —"

"Na! Hvortil skal det hjælpe os?"

"Jh, Mand! Vi ville nu begynde paa noget Andet, og Ganden skulde feie Gaderne! Vi fjøre nu i andre Folks Karether med fire Heste for. Død og Ulykke! Vi blive nu alle Hverandres Lige; der vil ingen Forskjel være mere."

"Lige! Jeg siger Dig, at hvis Du bliver ved at staae mig i Veien her og ikke holder din Mund, vanke der Noget! Nu for Satan, afsted paa Diebliffet! Jeg er den Stærkeste!" — sagde Gadesfeieren Bac til Dagdriveren Joe.

Den lystige Joe loe endnu høiere end før, slog Knips med Fingrene, satte med et Hurra for Kong Bill igjen sin lasede Hat paa Hovedet og ilede skrigende afsted efter de Festligheder, som Bac havde foragtet.

Tiden gik hen, — Aftenen begyndte at bryde frem, og Bac var endnu bestandig paa sit Gadehjørne, da en

ung Herre tilhest, der efter at have bivaanet Kroningen havde stjaalet sig bort og endnu gjort et langsomt Ridt gennem Forstæderne, holdt stille netop ved det Hjørne og saae sig om efter Nogen, der funde holde hans Hest; han saae ingen anden Vediggænger end den eensomme Bæf. Rytteren var endnu saa ung, at han næsten saae ud som en Dreng. Paa hans milde Ansigt havde den første Ungdoms hele indtagende Ynde sat sit fortryllende Præg. Et muntret og venligt Smil spillede om hans Læber. Der laae en egen Ynde saavel i en vis Uro i hans levende Dine som i en idelig Bevægelse med de smukke Dienbryn. Paa en saadan Page funde Almaviva vel være bleven skinsyg! Han var det skønneste Ideal af en Cherubino. Med sin Ridepidst vinkede han ad Gadefeieren.

„Følg mig, min Ven!“ — sagde han med en Stemme, hvis bydende Klang dog var behagelig, saa munter var Bevægelsen af hans Læber og saa sølvklar den lette Betonning. Og uden at vente travede han afsted til Ball-Mall.

Gadefeieren kastede et bedrøvet Blik paa sit sørgelige District. Han havde idag kun fortjent lidt, og denne Opsfordring var altfor loffende, til at han funde foragte den. Han sukede, kastede sin Kofte paa Skulderen, og idet han mumlede i Skjægget, at han vilde give sin Gade et Par Strøg, før det blev mørkt, bragte han sine lange Been i det slentrende Trav, der karakteriserer

disse hungrige Ulve af Profession, som, naar de engang have faaet Diet paa en Rytter uden Ridesnægt, sætte begjærligt efter ham og ere ved Haanden, saasnart han stiger af Hesten.

Ved Deren af en af Klubberne i St. James-Street jvang den unge Rytter sig let af sin raske Guldblodsskimmel, flappede Dyret paa Halsen, kastede Tømmen til Gadesfeieren og slentrede sløitende ind i Huset, — om end ikke tankeløs, saa dog uden Sorger.

Da han traadte ind i Klubben, tilnækkede ham to eller tre Mænd en venlig Gilsen; de vare langt ældre, end han selv syntes at være, og spiste til Middag med hverandre ved eet Bord.

„Ah, Perce!“ — sagde den Ene af dem. — „Vi have lige sat os; her er Plads til Dem.“

Unglingen rødmede undseeligt, idet han gik ind paa Forslaget, og den Anden gjorde med et muntert Smil Plads for ham ved Bordet, hvorved han viste, at Percival uagtet sin Undseelse ikke var nogen uvelkommen Kammerat.

„Hvem er,“ — spurgte en gammelagtig Dandy, der spiste med en af sine Kammerater ved et andet Bord — „hvem er den Fyr der? Man burde dog ikke optage saadanne Drenge i Klubben.“

„Han er den eneste endnu levende Søn af vore gamle Benner,“ — svarede den Adspurgte, idet han

igjen lod sin Vognet falde — „den unge Percival St. John.“

„St. John? Hvad? En Søn af Vernon St. John?“

„Ja!“

„Han besidder ikke sin Faders gode Anstand. Den Tyr har mig en egen Maade — noget Bist — en vis Mangel paa Selvsølelse, ikke sandt?“

„Meget sandt! Sagen er denne. Percival var bestemt til Sotjenesten og har ogsaa tjent et Aars Tid som Midshipman. Han var en yngre Søn — den Tredie, troer jeg, — de to Ældre døde og Master Percival tiltraadte Arven. Jeg veed ikke, om han allerede er myndig.“

„Myndig? Han kan neppe være sytten Aar gammel.“

„Jo, han er sikkert ældre. Jeg erindrer ham, da han endnu som en lille Dreng løb omkring i Laughton. En herlig Eiendom!“

„Ah, saa er det ikke saa besynderligt, at man er saa høflig imod ham derovre. Den Rødviin smager efter Rorken. Der er dog Jngenting, der duer i denne fordømte Klub! Og det er da intet Under, naar man optager en Flok Drenge! Det er allerede nok til at faae en Klub slaaet ihjel. De kunne jo ikke engang stille Carose fra Lafitte. Opvarter!“

Bed det Bord, ved hvilket Percival St. John sad,

var Samtalen imidlertid meget livlig, munter og afvejlende, — den sædvanlige Samtale imellem unge Lediggængere: om Heste, Bæddeløb, Operadandserinder og Dagens Skjønheder, og der var just ingen Mangel paa godmodige Vittigheder. Under hele denne Passiar udmærkede Percival St. John sig ved en naiv Friskhed, der viste, at Livet endnu havde Nyhedens Tillokkelser for ham.

Med Heste og Bæddeløb var han bedre bekendt end med Dandserinder, Skjønheder og Dagens Nyheder. Smudsige Historier syntes slet ikke behage ham, men tværtimod at være ham ubehagelige. Undseelig og besfeden som en Pige rødmede han og vendte sine Dine bort hver Gang en af hans mere dristige Venner pralede med Kjærlighedseventyr og Stevnemøder. I Alt, hvad der virkelig var mandigt, var han aandsfuld, munter og modig nok, men isørigt bar hans aabne, indtagende Bæsen et smukt Præg af Ufskyld. Og af Afgtelse for hans fine Følelse afbrød mange af disse blaserede Menneſter deres Fortællinger eller undlode at udtale Pointet i deres Anecdoter; men forresten var Percival saa elskværdig med sit muntre Lune, sin Naivitet og sin Deeltagelse i enhver ufskyldig Spøg, at hans Kammerater aldrig for hans Skyld behøvede at paalægge sig nogen Evang eller Tilbageholdenhed. Disse livlige, mørke Dine og dette muntre Smil vidnede om Selskabelighed. Der laae i dem saamegen Opmuntring til Glæde, at

Usædeligheden derover glemte, hvad den søvtede hos ham.

Det var blevet Nat, St. Johns Kammerater havde alle begivet sig til deres forskjellige Boliger; Percival selv stod i Klubdøren og havde besluttet at blande sig i Mængden, som bølgede igjennem Gaderne, for at betragte Illuminationen, da han blev Bagk vaer, der holdt hans trætte Hest ved Tømmen, og som han indtil dette Dieblif slet ikke havde tænkt paa. Væende ad sin egen Glemsomhed, gav han Karlen nogle Sølvpenge — mere end Bagk ellers var vant til at faae for lignende Tjenester — og sagde:

„Godt, min Ven! Jeg kan vel nok betro Eder min Hest for at føre den til Stalden. Bring den til News Nummer ** bag ved Curzon-Street. Det stakels Dyr længes efter sin Aftenmad — og det Samme gjør vel I!“

Bagk smilede, — det var et blegt, hungrigt Smil, — og strøg omhyggeligt sit Haar tilbage.

„Jeg skal ganske sikkert bringe den hjem, Eders Herlighed!“

„Gjør det! Naa, god Aften! Men for Guds Skyld, sæt Eder ikke paa den.“

„O nei, Sir! jeg sætter mig aldrig paa en Hest. Jeg gaaer paa mine Been.“

Og Bagk førte Hesten forsigtigt igjennem Menneskevrirnen, indtil Percival tabte ham af Syne.

I dette Dieblif gif en Mand igjennem Gaden; han stod stille, da han saae det unge Menneske i Døren til Klubben, og raabte muntert til ham:

„Ah, hvordan gaaer det Dem? I Nat gives der smukke Ansigter i Mængden! Hvilken Vej har De isinde at gaae?“

„Det kan jeg virkelig ikke sige Dem, Herr Barney! Jeg stod just og tænkte paa, om jeg skulde gaae tilhøre eller tilvenstre.“

„Saa lad mig være Deres Vejviser!“

Og Barney bød ham sin Arm.

Percival afflog ikke denne høflige Indbydelse, og de gif sammen til Picadilly. Sympigerne og Kammerjomfruerne, hvem Illuminationen i Aften havde loffet ud, kastede temmelig upartist mangt et venligt Blik til St. John og hans Ledjager, dog sættede disse Blikke sig længst paa den Sidstnævnte, fordi de der idetmindste vare sikke paa et Svar.

Skjondt Barney ikke mere var nogen Ungling, stod han dog endnu i sit Livs Blomstring, og Tiden havde handlet saa mildt med ham, at han endnu besad alle Ungdommens personlige Fortrin. Hans Hudfarve var endnu flar, og da kun Overlæben bar Skjæg, blødt som Silke og ziirligt flippet, forhoiedes hans ungdommelige Udseende endnu mere af hans Ansigts afrundede Omrids. Hans Haar volgede frem under Hatten i hyppig Fylde, og den kraftfulde Skikkelse, der var smidig som

Pantherens trods de stærke Skuldre og det brede Bryst, forenede en femogtyveaarig Mands hele Lethed og Elasticitet med en syrgetyveaarigs Muskelkraft. Hans Klæde-
dragt var noget phantastisk — altfor rig til at være efter den gode Smag, der er den fine Engelskmand egen, og der laae Noget i hans Gang, der nærmede sig det Affecterede og røbede Lyst til at gjøre Opsigt og en Bevidsthed om legemlige Fortrin, der var hans Redsagers sædvanlige Kammerater aldeles fremmed; dog vilde selv den meest Kræske iblandt dem have taget i Betænkning at erklære Gabriel Barneys Bæsen for simpelt.

Mange vendte sig om for at see efter ham, dog ikke for at betragte hans Klæder eller det Pralende ved dem, — nei, et Udtryk af hensynsløs Kraft i hans Holdning og Gang — hvor latterlig denne Gang end vilde have taget sig ud hos de fleste Andre, — gjorde, at en Følelse af Nysgjerrighed efter at vide, hvem denne Mand kunde være, fortrængte enhver Sagttagelse af hans Ydre.

Han saae ud som en Personlighed, der ikke var af nogen høi Rang i Samfundet, men særdeles original — maaskee en Kunstner, en Digter eller en Kriger i fremmed Tjeneste, ialfald en Mand, man kunde vente at høre nævne et eller andet Sted.

„Jeg føler mig altid hjemme i Folkevrimlen,“ — sagde Barney — „forstaaer De, hvad jeg mener?“

„Na ja,“ svarede Percival — „dersom jeg nogen= sinde skulde blive noget Udmærket, vilde jeg ogsaa føle mig hjemme i Brimlen.“

„De er altsaa ærgjerrig? De haaber at udmærke Dem?“ — spurgte Barney med skarpt prøvende Blik.

Bed Barney's Spørgsmaal lignede der en dybere og dristigere Ild end sædvanligt i Percival's Dine, og en mandig Rødme flammede paa hans Ansigt. Dog var han langsom til at svare, og da han gjorde det, røbede hans Væsen i høi Grad den ham medfødt Blanding af indtagende Undseelse og munter Oprigtighed.

„Det er heller ikke altid afhængigt af os selv, om vi skulle tilveirø. Vi ere ikke Alle fødte Store, ikke heller „er Storhed bestemt os Alle“ siger Shakspeare, ikke sandt?“

„Med en Formue som Deres kan Enhver blive, hvad han ønsker.“ — sagde Barney med et Anstrøg af Misundelse i sin Stemme.

„Hvad? Ogsaa Maler som De? Ha, ha, ha!“

„Saameget er idetmindste vist,“ svarede Barney, — „at dersom De maledes som jeg, vilde alt det blive Dem tildeel, som jeg nu mangler — Ære og et Navn.“

Percival trykkede venlig Barney's Arm.

„Kun Mod!“ sagde han; — „Man vil lade Dem vederfares Retsfærdighed.“

Barney rystede paa Hovedet og svarede :

„Bah, Retsfærdighed gives der slet ikke. Enhver bliver enten vurderet for ringe eller for høit. Kan De nævne mig Nogen, der er bleven skattet af Publicum efter Fortjeneste? For nærværende Tid er Popularitet afhængig af to Egenskaber — enten af hver af dem for sig eller af begge i Forening — Feighed og Charlatanisme, enten slavisk Erbødighed for Dieblikkets Smag og Mening eller en pralende frampagtig Kæmpen efter Originalitet. Men hvorfor snakker jeg om saadanne Ting! Bore Omgivelser give et mere tillokkende Stof. . . . Et smukt Been, det der, ikke sandt? Dog om Forladelse! det er besynderligt, men det lader til, at De slet ikke har Sands for det smukke Kjønn.“

„Jo, De gjør mig Uret!“ — svarede Percival med skjelmst Alvor; — „Jeg er ganske forelsket i — min Moder.“

„Meget sømmeligt og meget barnligt,“ — sagde Barney leende, — „indskrænker Deres Kjærlighed til det smukke Kjønn sig dertil?“

„I Sandhed, jeg troer næsten, at det er Tilfældet. Min Bedstemoder lever ikke, som De veed. — Men her er der virkelig Noget, der fortjener at betragtes!“

Dg med et Barns Henrykkelse pegede Percival paa en Illumination, der var mere glimrende end de andre.

„Naar De først er myndig, vil De vist behænge alle Cedrene ved Laughton med couleurve Lamper. D,

De maa indbyde mig til at besøge Dem der, jeg gad nok seet det gamle Sted endnu engang."

"Har De ikke sagt mig, at De aldrig har været der i min gode Faders Levetid?"

"Nei aldrig!"

"Men De kjendte ham dog?"

"Ganske løseligt."

"Og De har seet min Moder?"

"Nei, men da hun udøver en saadan Indflydelse paa Dem, maa hun vel være en ganske fortrinlig Dame — lidt stolt, bilder jeg mig ind."

"Stolt? Nei! det kan man ikke sige om hende, thi hun er meget venlig og nedladende; men —"

"Men? De standser? Hun vilde maaskee ikke som De spadserer i Piccadilly med Gabriel Barney, den naturlige Søn af Bibliothekaren hos den gamle Sir Miles, — med Maleren Gabriel Barney, — Evenyreren!"

"Saalænge der ikke findes nogen Plet paa Gabriel Barney's Charakter, vil det altid være min Moder behageligt, at jeg omgaaes med en duelig og dannet ung Mand, hvorledes hans Fødsel og Slægtsskab end er. Derimod vilde det gjøre min Moder ondt, om jeg holdt Venstabskab med en Bourbon eller en Raphael, dersom en af dem, Tyrsten eller Kunstneren, havde sat en Plet paa sit Baabenskjold som Gentleman. Kort sagt, med

Hensyn til Ure og Samvittighed er hun meget streng, alt Andet kommer hos hende ikke i Betragtning."

"Hm!" — sagde Barney og saae paa Jorden, som om han betragtede sine blanke Støvler; derpaa søiede han til i en sorgløs Tone:

"Det er dog umuligt at gaae igjennem Gaderne uden at smudse sine Støvler til — Godt, meget godt! og De tænker ligesom deres Moder?"

"Jeg maatte jo være et besynderligt Menneſke, dersom jeg tænkte anderledes. Da jeg neppe var fire Aar gammel, førte min stakkels Fader mig igjennem det lange Billedgaleri i Laughton og sagde: Gaa altid saaledes igjennem Livet, som om disse brave Adelsmænd saae ned paa Dig. Og" — lagde St. John til med sit uskyldige Smil, — "min Moder vilde have søiet til: „Og disse pletfrie Qvinder, min Percival!""

Da det unge Menneſke sagde disse Ord, laae der noget ualmindeligt Edelt og Rørende i hans Stemme; de angave Nøglen til hans sædvanlige Bessedenhed og til hans hele Væsens oprigtige og sunde Uskyldighed.

Den Djævel, der holdt sig skjult i Barney, fortrak sine Læber til et haanligt Grin.

"Endnu har De ikke elsket, min unge Ven! Tror De, at De altid vil kunne undgaae det?"

"Jeg har allerede drømt om, at jeg engang kan komme til at elske. Men jeg kan vente."

Barney blev befriet for at svare, da tre Mænd i

en phantastisk Klædedragt og med et ikke mindre phantastisk Væsen, af den Slags som man pleier at give Navn af Tigre, stormede løs paa ham. Enhver af dem havde en Cigar i Munden. — Alle syntes de at være berusede. Den ene af dem bar lange Messingsporer og en uhyre Knebelbort; den Anden udmærkede sig ved et meget bredt sort Atlaskes Halsbind og en kostbar Guld-fjæde; den Tredie bar en Kjole, der var besat med Snore à la polonaise og broderet og vatteret à la russe; hans Beenklæder vare meget snevre og sluttede tæt om de anseelige Lægge, og i hans høire Die var et Glas flemt ind.

„Ah, Gabriel! — Ah Barney! Ah Du nypperste af alle raske Gutter! Lykkelige Sammentræf! Du maa spise til Aften med os hos den lille Celeste, — vi søgte netop efter Dig!“

„Hvad er din Ben for et Menneske?“ — hviskede den Anden til ham, og den Tredie tog strax Barney under Armen.

Uagtet sin sædvanlige Selvtillid syntes Gabriel dog et Dieblif at skamme sig og vilde gjerne have unddraget sig fra en Fortrolighed, der i dette Dieblif var ham saa ufjærkommen; men han saae, at hans Venner havde liget altfor dybt i Bægeret, til at han snart kunde slippe fri for dem, og følte sig lettet, da Percival efter at have kastet et misfornøiet Blik til de tre Nyankomne sagde til ham i en rolig Tone:

„Jeg vil ikke opholde Dem længere; jeg besøger Dem med det Første i Deres Atelier.“

Og uden at oppebie et Svar smuttede han bort og forsvandt iblandt Mængden.

Barney fulgte med sine Venner uden i nogle Døgn at give Agt paa deres faade Bemærkninger og fortrolige Spøg. Endelig fattede han sig, stemmede i med i sine Kammeraters overgivne Lune og fordunklede dem alle ved sine pikante Kunstudtryk og sin ryggesløse spottende Tænkemaade; thi her spillede han ikke længer en Rolle og undertrykte ikke sine grovere Tilbøieligheder; Sandsernes uindskrænkede Herredømme, som han allerede havde hengivet sig til, da han endnu kun var et Barn, fandt i Manden en ligesaa villig Slave. Hans af det Ydre fængslede Blik gjorde ham til Maler, hans levende, øvede Dre gjorde ham til Musicus. Hans vilde, yppige Indbildningskraft svælgede i alle Tillokkelser og indbragte ham en rig Høst af Erfaring og af Kundskab til Laster og Svagheder.

Mænd, der ganske hengive sig til en Kunst, som har at gøre med Sandjerne, ville altid, naar der kun er en ringe Modvægt af Fornuften og af det reent aandelige Element, føre et uordentligt, uregelmæssigt Liv. Dette bekræfter sig især hos Musici, Sangere og Malere, mindre hos Digtere, fordi den, der fremstiller ved Ord, ikke ved Tegn eller Toner, bestandig maa sammenligne sine sandselige Forestillinger med de rene

Billeder, af hvilke Sandjerne blot see det Udvortes; med eet Ord, han maa anstrenge sin Aand, og hans Selvopdragelse maa være omfattende. Men hos den ægte Genius, som rigtignok ogsaa henter sin Næring igjennem Sandjerne, — hos de virkelig store Malere og Tonekunstnere pleier der, hvor let Fristelsen end er for dem, dog at spire en saadan Fylde af gode Egenskaber frem af den rige Jordbund, at det Slette derved opveies og udjævnes — de ere i Almindelighed medlidende, ædelmodige, deeltagende.

Alt Barney ikke besad disse Sjælens Skønheder, behøve vi vel ikke at sige — især var vel hans Opdragelse, hans Underviisning, hans Faders Exempel og den dybe Fordærvelse, der omgav hans Barndom og Ungdom, Skyld deri, — men dernæst besad han heller intet sandt Geni, det var kun et fluffende Billede af den guddommelige Aand, der blev fastet tilbage af hans Organers Fuldkommenhed, af hans yppige Phantasi og feberagtige Villieskraft, der undertiden var istand til store Anstrengelser, men ikke til alvorlige Studier.

Hos ham var Alt overfladisk og huult. Han besad ikke den Aandens Frihed og Dybde, der karakteriserede hans stræffelige Fader. Den Lærdes Søn var tillige Dandserindens Søn; uden Dalibards Tilbøielighed til Orden og Regelmæssighed, uden hans Taalmodighed og beregnende Forstand, legede han overgivent med den

skræffeligste Nyggesløshed, af hvilken Olivier havde gjort et mørkt og høitideligt Studium.

Da han var ødsel og udsvævende, gav han sine Penge ud ligesaa hurtigt, som han fortjeente dem; han forspildte enhver Udsigt til at blive æret og at komme i Beiret. Vidt under de affskyeligste Planer, som hans Nederdrægtighed udrugede, eller under de ivrigste Beskæftigelser med hans Kunst kunde dog den ringeste Bagatel aflede ham detsfra. Hans Hjerte mættede sig i Dyndet, medens hans Phantasi svælgede med Aladdin i Paladset.

At give sig et Skin var hans fjæreste Fornoielse; han holdt af at gjøre Opsigt, baade med sin Person, sin Tale, sin Klædedragt og sine Talenter. Da han ødslede med Penge, havde Forbrydelser, gennem hvilke vi ikke ville følge ham, ofte gjort ham rig om Dagen, og om Natten opslugte Lasten igjen den hele Rigdom. Hvad han faldte Lykken eller sin gode Stjerne, havde rigtignok begunstiget ham — han blev ikke hængt — han forblev i Live, og da han havde tilbagelagt den største Deel af sin samvittighedsløse Løbebane i fremmede Lande og under andre Navne, flæbede der ingen beviist Beskyldning imod hans Charakteers Retsskaffenhed ved hans Navn i hans Fædreland, skjøndt noget Mistænkeligt og Tvetydigt gjorde, at erfarne Folk toge sig iagt for ham, og hans udsvævende Levemaade var naturligvis ikke bekjendt udenfor hans fortroligste Omgangs-

venners Kreds. Derfor besad han den meest uindskrænkede Tillid til sig selv, en Tillid, der voxede frem af hans Mod og styrkedes ved hans Erfaring.

Hans Samvittighed var saa fuldkommen sløvet, at man vel kunde sige om ham, at han var et Menneſſe uden Samvittighed. Dermed være det ikke ſagt, at han ſelv erkjendte, at han var en Skurk; Alt, hvad han vidſte om ſig ſelv, var, at han var en uſædvanlig ſnild Fyr, uden Fordomme eller Overtro. At han med alle diſſe Gaver ikke havde opnaaet mere, tilſkrev han ligefrem ſin Philoſophi og Viisdom. Det kunde have ſtaaet bedre til med ham, derſom han havde tænkt mindre paa ſine Fornoiſer, — men er ikke Glæden dette jammerlige Livs eneſte og ſidſte Formaale? Dog ſtod han ofte i ſin Forbittrelſe og Miſundelſe Skylden paa Verden. Hvor ſtor havde han ikke kunnet blive, derſom han havde været rig og af adelig Byrd! Han var ſkabt til at øde, ikke til at erhverve, — til at bejale, ikke til at frybe. Han var ikke ſkabt til at plage ſig igjennem en kummerlig Middelmaadighed. Han maatte enten beſidde Alt eller Intet. Det var ikke en fri alvorlig Beſlutning, der nu bortvendte Barney's Tanter fra viſſe alvorlige Henſigter, ſom han havde fattet med Henſyn til Percival St. John, til hans Kammeraters lave Udvævelſer; — han fulgte meget mere deri ſin egentlige Naturs Drift. Og naar Morgenen opgiſ roſenfarvet over den Nat, ſom han havde henſviret med foragtelige

Døgenigter og løsgtige Qvinder, — naar Dagen brød frem over Ruinerne af Netter og tomte Flasker og over berusede Svirebrødre og saae ham i hele hans herlige Organisations Stolthed, og i hans maadeholdne Udsævelses Eynicisme, skøn, frist og blomstrende imellem disse søvndrufne Dine, opsvulmede Ansigter og ravende Skikkelser, hvorledes han smilede haanligt ad dette Skuespil, som han selv havde fremkaldt, hvorledes han med djævelst Spot stødte sin begunstigede Venindes Skikkelse fra sig, hvis Hoved havde hvilet ved hans Bryst, og hvorledes han da alene med faste Trin traadte ud af Døren i den friske, vederqvægende Luft; da nød Gabriel Barney sin dæmoniske Forængeligheds vilde Triumf og svælgede i Følelsen af sin Overlegenhed og Kraft.

Imidlertid lod den unge Percival, efter at han havde forladt Barney, sit Lune vise sig Bei. Saaledes kom han til Haymarktet og til Operahusets Søilehalle. Her var Trængselen saa tæt, at han ikke kunde komme videre. Han lænede sig til en af Søilerne og beundrede de forskjellige Melteveie, der frembøde sig for hans Dine. Rigeoversfor ham straaledes Klubbens og Athenæums Stjerner, tilvenstre den sælsomme, eiendommelige Devise, af hvilken Northumberland House straaledes, tilhøire de Ankere, Kanoner og Bomber, ved hvilke man saa sinderigt havde betegnet Tøihusets frigeriske Betydning.

I dette Dieblif stode Tre af de i denne Fortælling

forekommende Personer kun saa Skridt fra hverandre, og hver af dem adskilte sig fra Mængden ved de Følelser, hvormed han betragtede dette Skuespil. Percival St. John, i hvis Gemt den uskyldige Sands for Fornøielser endnu var levende og umættelig, optog kun Brimmelenes naturlige Lystighed i sig, og den stemmede hans egen Livslust endnu høiere.

Naar der i en saa uudviklet Charakter, som endnu ikke kjendte noget til de hestige Lidenstaber og strenge Livsformaal, undertiden opdukkede dybere og mere tankefulde Betragtninger, naar derved hans rosenrøde Læbers sædvanlige Smil forvandlede sig til Alvor, og hans sunklende Blikkes Smil et Dieblis stod stille, vilde han selv have været i Forlegenhed end at forklare denne Følelse og denne ubestemte Længsel.

Beskyttet af en anden Søile mod Pøbelens Trængsel, og med Armene overfors saae en Mand, der med Hensyn til Tiden kun var nogle saa, men med Hensyn til Charakteren mange Aar ældre, — med urolige Tanker og en mægtig Urgjerrighed, — paa de tætte mørke Mæsser, der bedækkede Pladserne og Gaderne, saa vidt som Diet naaede. Denne Mand havde ikke med Baruey kunnet sige, at han følte sig som hjemme i Folkevrimlen. Ham fyldte en saadan Folkemængde ikke med en Følelse af hans egen individuelle Tilværelse og Vigtighed, men den fængslede ham

med et tusindfoldigt Bæv af fælles Skjæbne til sit mægtige Bryst.

Hvo kan forklare og udvikle de dybe, rastløse og mangfoldige Sindsbevægelser, hvormed aandelig Uergjærighed, glødende og hæderlig, betragter den høitidelige Ting, med hvilken, i hvilken og for hvilken den lever og arbejder — Massen af Menneskeheden? For denne eensomme, i Tanker fordybede Mand var Illumination, Festlighed, Nysgjerrighed og Helligdag et Intet eller blot flygtige Phantomer og et forfængeligt Skin. Med sit Hjertes Dje saae han kun Folkets for sig, Skyggen af et evigtvarende Auditorium — Auditorium og Dommer paa een Gang.

Og næsten i Hælene paa ham stod, fastmanet til- ligemed de Andre, stirrende uden Deeltagelse paa de skinnende Lamper, død, som de Stene, han havde Opsyn over, baade for den ene Mand's ungdommelige Livlighed, og for den Andens høie Syner — den pjaltede Gade- feier, der forgjæves var vendt tilbage for at yde sin fjære Synsel den sidste Omsorg.

Saaledes levede der i disse tre Sjæle, midt under de almindelige Festligheder for Konge og Folk, de tre Elementer, der, behørigt blandede og fordeelte, danne, o, London! dine Laster og dine Dyder, dit Arbejde og din Uppighed, Paladset og Gaden, Hospitalet og Fængslet: de hedde Nydelse, som er Glæde, Virksomhed, som er Handling, og Sløvhed, som er Mangel.

Andet Capitel.

Kjærlighed ved det første Diekast.

Pludseligt, medens Percival St. John saaledes var hensunken i Betragtning, faldt hans Blikke paa et Ansigt, der vækkede ham op af hans Betragtninger, ligesom et Lyn vækker den Sovende. Det var som en Gjenkjendelse af Noget, som man før har seet utydeligt, som en Drøm, der er bleven til Sandhed. Ikke dette Ansigts blotte Skønhed, — og det var virkelig meget smukt, — var det, der fængslede hans Blik og fik hans Hjerter til at banke mere voldsomt; men det var meget mere den navnløse og uforklarlige Sympathi, af hvilken Kjærligheden udspringer ved det første Diekast, — en vis instinctmæssig Tilbøielighed, som er fælleds for den Undseeligste og for den Driftigste, for den meest ædrue Forstand og for den meest brændende Phantasi.

Den jevne Gobbert, der udenfor Døren af Hytten saae den Pige, om hvilken han sagde: „denne Pige maa være din Hustru,“ ved hendes landlige Arbeide, og Dante, saaledes som han sikkert blev greben ved Synet af Beatrice, ere lige talende Exempeer paa en

usædvanlig Erfaring, at den Kjærlighed, som man føler ved det første Diekast, trænger dybest ind; — den strømmer pludseligt ned fra Skyerne; den er et Lyn-
glimt, — en Bestemmelse, der er aabenbaret os Ansigt til Ansigt.

Der laae nu slet intet Poetisk i Stedet eller i Omstændighederne, endnu mindre i det Selskab, hvori dette skønne Bæsen rørte Unglingens sorgløse, jomfruelige Hjerte. Hun havde en kraftig rødmosjet Matrone i en mørkebrun Kjole under Armen, og paa den anden Side af hende gik en lille, tarveligt klædt Mand, der ret havde et forhungret Ansigt, hvis nederste Deel var begravet i et uhyre Halsstørklæde. Foruden disse Byrder paa begge Sider formaaede den kraftige Dame dog endnu at bære en Solskærm, en Kuro og et Par Galoscher.

Under den sælsomme, usædvanlige Bevægelse, som Percivals Hjerte modtog igjennem hans Dine, bleve hans Øren ubehageligt berørte af en lydelig, grov Bæstestemme, der tilhørte Pigens Ledsfagerinde.

„Milde Himmel, er det ikke John Ardworth! Hvem skulde have tænkt det! Ih, Du min Gud, John! — jeg siger John!“ — og dermed løftede hun sin Sol-
skærm i horizontal Retning, stødte to Bykskrivere, der gik foran hende, tilside, dreiede sig omkring den lille Mand paa hendes venstre Side, hvem begge Skriverne, som af een Mund, beærede med Tilnavnet Gobrian,

drev ham, da han var den tyndeste og skarpeste Kile, som hun havde ved Haanden, igjennem en tæt Rlynge af et halvt Dusin Gadestrygere, bød i sin Fremstriden alle Utilfredse Trods og banede sig lykkeligt en Vej til det Sted, hvor den unge Mand stod, som hendes Blik havde opdaget. Den ærgjerrige Drømmer — thi ham var det — satte, da han saae sig saaledes opdaget og forstyrret, et noget forlegent Ansigt op, medens den haandfaste Dame stødte til ham med Solskærmen og raabte:

„Vel! Jeg erklærer, at dette dog er altfor galt! De lader svare, at De ikke kan komme med os for at see Illuminationen, og saa staaer De dog her!”

„Da De skrev mig til, tænkte jeg ikke —”

„Snifsnaf!” — afbrød den corpulente Dame ham, med en betydningsfuld, godmodig Rysten paa Hovedet — „jeg veed det nok! Tilstaa kun Sandheden! Ud men Sproget! De er en vild Karl, John Ardworth — det er De! De seer gjerne efter smukke Ansigter, ja, det gjør De, ha, ha, ha! Ganske naturligt. Har De ikke ogsaa gjort det Samme, Hr. Wivers, har De ikke? Mandfolkene ere Mandfolk, altid de Samme, og saaledes ville de vel ogsaa altid blive.”

Med denne vise Bemærkning vendte Damen sig til Hr. Wivers, der ved denne Tiltale med nogen Umage arbeidede sin Hage ud af sit Halsørklæde, hævede sit Ansigt og sagde med en pibende Stemme:

„Ja, jeg var engang en vild Krabat, men Du har

tæmmet mig, min Skat! ja, det har Du, Mistress Mivers!

Efter disse Ord sank Hagen igjen ned i Halsfluden, og den pibende Stemme hændede i et sagte Suf.

Den tykke Dame saae venligt paa sin Egteherre, derpaa begyndte hun igjen at tale med Ardworth og sagde opmuntrende, idet han lyttede til med rynket Pande, skjøndt med et Smil:

„Ja, der er Intet, der gjør en Mand saa skuffelig som en Hustru, — bi kun De, Sir! Deres Tid vil ogsaa komme. Men imidlertid kan De byde Helene Deres Arm og gaae med os!“

„Na, ja, gjør De det!“ — sagde Helene med venlig Stemme.

Ardworth bøjede sit barske, alvorlige Ansigt, og en synlig Glæde opklarede de tankefulde Træk.

„Dem kan jeg ikke modstaae,“ — begyndte han, men taug strax derpaa stille og sagde sørgmodigt: „O, jeg Daare, at jeg taler saaledes! Men hvem vilde De ikke gjøre forvirret? Jeg maa afflaae Dem det, thi jeg er netop paa Veien til mit Trællearbeide. Forlang af mig hvad De vil om nogle Aar, naar jeg har Tid til at være lykkelig, da skal De faae at see, om jeg er den Bjørn, De nu holder mig for.“

„Jh hvad!“ — raabte Mistress Mivers med Eftertryk — „Vil De komme eller ikke? Staae nu ikke der saa tvivlsraadig!“

„Mistress Mivers!“ — svarede Ardworth med et Slags spottende Lune — „Jeg er overbevist om, at De vilde blive meget vred paa Deres Mands Boutikssvende, dersom de vilde tale saaledes til Deres Kunder. Sæt, at en Dame, der var kommen ind til Dem for at kjøbe nogle Alen irsk Lærred, pludseligt, ligesom jeg, var bleven blændet af en ganske uventet og med Længsel attraaet Herlighed — for Exempel af et prægtigt Knipplingsflør eller af et fortryllende Stykke Silketoi eller af andre saadanne Sager, som Damerne ønske — og Deres Boutikssvend kom til hende, medens hun vaklede imellem Besindelse og Fristelse, og raabte til hende: „Staa dog ikke der saa tvivlsraadig! Her! kom og tag!“

„Snifsnaf!“ — svarede Mistress Mivers.

„Nu, jeg bærer mig ikke ad som Deres Kunde, — det vil jeg idetmindste haabe for Deres Pengelassess Skyld, — Besindighed beholder Overhaand hos mig, dersom ikke,“ — svarede Ardworth tvivlsomt til med et Blik paa Helene — „dersom De ikke mangler tilstræffelig Beskyttelse, og —“

„Hvad, Beskyttelse?“ — raabte Mistress Mivers i en Tone, der røbede baade Forbittrelse og Forbauselse, og svingede sin anseelige Solflærm — „som om jeg ikke var istand til at beskytte et Dussin som disse ved Hjælp af dette Instrument! Beskyttelse, jo vist!“

„John har Ret, Mistress Mivers, Forretninger ere Forretninger!“ — sagde Herr Mivers — „Lad os

gaae; vi staae kun Følf iverien, og Lapsene derhenne høre paa os og lee ad os."

"Hvad lee!" — raabte den tappre Beskytterinde — "jeg gad seet, hvem der understaaer sig at lee!"

Da idet han sagde dette, kastede hun et udfordrende Blik til alle Sider. Efter at hun saaledes havde givet sin Brede Lust, var hun som altid redebon til at adlyde sin Herre og Mester.

Hun dreiede sig pludseligt med en behændig Bending omkring Hr. Mivers, holdt velviselig den skarpe Ende af sin Skærm foran ham og banede sig en Vej gennem Mængden, ligesom de gamle Briters Vogne med Leer, og tabte sig derpaa snart i Trængselen, skjøndt man endnu længe kunde kjende Sporene af hendes Vej af en vis ganske eiendommelig bølgeförmig Bevægelse, der snoede sig hen igjennem Hovedstrømmen, og af en lidt efter lidt i det Fjerne hændende, ærgerlig Knurren.

Urdworth saae med Smerte efter Helenes skjönnne Skikkelse; da hun var forsvunden, vendte han sig med nogen Angjængelse om med et halvt undertrykt Suf og gik med faste, men mandige Skridt sin Vej langs med Stranden til et Avisstrykkeri, ved hvilket han havde en ansvarfuld Stilling.

Men Percival, der havde opfanget en god Deel af den Samtale, som blev holdt tæt ved ham — Percival, det lykkelige Barn, havde intet Arbeide og ingen

Beskjæftigelse, der holdt ham tilbage fra at sælge sit Hjertes frie Tilskyndelser, og hans Hjerte træk ham med magnetisk Kraft efter det Bæsen, der først af alle havde båret Ungdommens glade Forhaabninger i hans Bryst.

Imidlertid var det Mistress Miverss beskikkelse at lære — skjøndt denne Lærdom maaskee ikke nyttede hende stort — at man for at komme igjennem Verden behøver ligesaa megen Behændighed som Styrke, og at, om ogsaa Mand eller Kone kan til et vist Punkt kæmpe sig igjennem ved at holde Jolk Solsskærmen i Siderne og ubarmhjertig træde dem paa Tærne, har dog Sidernes og Tærnes Taalmodighed sine Grændser.

Helene, hvem hendes Livs ledsagerindes haandfaste Kjæfthed, halvt morede halvt satte i Skræk, havde den Tillid til Mistress Miverss sædvanlige Mod og Lykke, som Styrke altid indgyder den Svage, og skjøndt hun, hvergang hun vendte Dinene bort fra Illuminationen, bad Mistress Mivers om at være mere høflig, nærede hun dog, eftersom de allerede vare komne lykkeligt fra Paulskirken til St. James Palads, ingen Frygt for virkelig slemme Følger af en Boldsomhed, som hun ikke var istand til at formilde. Men nu, da de netop havde naaet Enden af St. James = Gaden, fandt Mistress Mivers dog omsider en Modstander. Mængden var her bleven sammenpresset til en tæt Masse, thi Alt blev staaende her for i Ro at nyde det prægtige Syn af de oplyste Boutiker og Klubber i denne Gade.

Kareter og andre Bogne holdt i lange Rækker, og lige for Mistress Mivers stode tre smaa, tynde Kjællinger, hvis Klædedragt robede, at de hørte til den laveste Klasse.

„Plads der! Plads, gode Koner!“ — raabte Mistress Mivers, der med lige megen Foragt saae ned paa deres Størrelse og paa deres Rang.

„Jo vist! Gjøre Plads for saadan En, saadant et gammelt Deigtrug!“ — sagde den ene af Damerne, idet hun vendte sig om og med et frygteligt Blik saae dem ind i de store Dine.

Uden at værdige hende et Svar tog Mistress Mivers sin Tilflugt til sin sædvanlige Taktik. Solskærmen og Manden bleve uden videre sendte ind imellem de to qvindelige Hindringer, men til den Angribendes Forbauselse og Skræk vare Mand og Solskærm i et Dieblig forsvundne paa en ubegribelig Maade. De tre smaa Furier havde faaet begge Dele i deres Kløer, og saaledes vare de revne bort fra deres naturlige Eierinde. Strømmen, der længe havde været opbragt over, at man paa en saa voldsom Maade banede sig Vej igjennem den, gled jublende bag efter dem med tusinde Bølger, Mistress Mivers og Helene bleve trængte til een Side og Manden og Solskærmen til en anden, og langt borte lød en pibende Stemme, der bestandig raabte:

„O, slip mig dog! Slip mig! Vær dog rolige! Mistress, Mistress Mivers! O, o, Mistress Mivers!“

Da Mistress Mivers for sidste Gang hørte den kjære Stemme, udstødte med en næsten overmenneskelig Anstrengelse, blev hendes Hjerte overordentlig bedrøvet.

„Vent her et Dieblif, min Bedste! Jeg vil blot vise dem, hvem de have at gøre med — intet Andet!“

Og i det næste Dieblif hørte man Mistress Mivers rase og skjælde, indtil Helene tabte hende reent af Syne. Saaledes ladte alene, ude af sig selv af Skamfuldhed og Angst, kastede den stakkels Pige et Blif paa Mængden rundt omkring. Dette Blif mødte to unge Mænd, hvis Stand endog i disse Tider, da Klædedragten pleier at være et utvetydigt Tegn paa Rangen, ikke kunde skjønnes af deres Ydre. Det kunde være Dandyer fra Vestenden, og det kunde være Handelsbetjente fra Østenden.

„Ved Jupiter!“ — raabte den ene, — „et sødt allerkjæreste Barn!“ — Og idet han raast benyttede en Bevægelse iblandt Mængden, vare de begge tæt ved Siden af Helene.

„De er alene, min Smukke!“ sagde en Stemme med plump Fortrolighed.

Helene svarede ikke; — Tonen i denne Stemme forkræffede hende. En Åbning i Folkemassen frembød en Udsigt til Cleveland Row, hvor der ingen Illumi-

nation var, og hvor Alt var tomt og eensomt. Hun vendte strax sine Skridt mod dette Sted; begge Mandfolkene fulgte efter hende, og den Ældste, der var den Dristigste, forsøgte undertiden paa at tage hendes Arm. Endelig, da hun var kommen forbi det sidste Huus tilvenstre, — et Huus, som den Tid tilhørte en Mand, der var ligesaa skarpsindig som hestig, ligesaa naadig som stolt, der besad ligesaa mange herlige Dyder som glimrende Feil, og som, hvis han ikke havde havt upaalidelige Venner, vilde have triumferet over sine utallige Fjender og tilsidst endnu have glædet sig ved den korte Magtsfulde, for hvis Skyld Statsmanden ofte opoffrer den mandlige Alders Sundhed og Alderdommens Forhaabninger; — da hun var kommen forbi denne mærkværdige Bolig, bemærkede hun pludseligt, at Rummet foran hende ingen Gjennemgang havde, og medens hun stod forstræffet stille, spærrede hendes Forsølgere Veien for hende.

Den ene af dem greb nu uden videre hendes Haand med de Ord: „Jh, mit smukke Barn, hvorfor saa grusom? Kun et Kys — blot et eneste!“ —

Og derpaa forsøgte han at slaae sin Arm om hendes Liv. Helene snoede sig fra ham og vilde afsted, men hendes Forsølgers Kammerat traadte i Veien for hende. Da skød til hendes Forbauselse en Tredie den Skikkelse, som spærrede Veien for hende, tilside, nærmede sig hende og bød hende sin Arm, idet han fastede et

udfordrende Blif til hendes paatrængende Forsølgere. Helene saae frygtsomt og flygtigt paa sin uventede Beskytter; der laae Noget i hans Ansigt, Bæsen og Ungdom, der strag indgød Tillid. Mefanist og uden selv at vide, hvad hun gjorde, lagde hun sin skjælvende Haand i den Arm, han bød hende.

De to Forsølgere satte et dumt Ansigt op. Den Eine pillede i sin Halskrave, den Anden dreiede sig med tvungen Ratter om paa Hælen. Hvor drengeagtig Percival end saae ud, — og han var i Grunden ikke meget mere end en Dreng — flammede der dog en farlig Ild i hans Dine, og i hans hele Holdning laae der et Udtryk af Mod og Klogskab, der vel ikke indjog hans Medbeilere nogen Frygt, men dog betog dem Lysten til at give Anledning til et Oprin, som Politiet kunde blande sig i, især da de saae nogle Politibetjente nærme sig langsomt til Stedet. De taug derfor stille, og Percival St. John, hvis Hjerte slog ti Gange voidsommere, drog triumferende bort med sit Bytte.

Uden ret at vide, hvorhen han gif, og uden at tænke paa Mistress Rivers, ilede Percival, i sin Længsel efter at komme ud af Trængselen, saa længe afsted, til han med sin skjønne Ledfagerinde befandt sig under Træerne i St. James-Parck.

Her kom Helene først til sig selv, stod stille og sagde forstræffet: „Men det er ikke min Vel; — jeg maa igjen tilbage til Gaden.“

„Ja, hvor jeg dog har baaret mig taabeligt ad!
Ja, De har Ret!“ — svarede Percival forvirret. —
„Jeg — jeg var saa lykkelig ved Deres Side, da jeg
falte Deres Haand paa min Arm, og bildte mig ind,
at vi vare ganske alene, — og at — at — men De
har ladet Deres Blomster falde!“

En Bouquet, som Helene bar, var paa en eller
anden Maade revet løs og falden til Jorden. Begge
bukkede sig efter den, og deres Hænder mødtes. Ved
denne Berøring falte Percival en sælsom Zitteren, der
maaſkee — thi Sigt er smitsomt — meddeelte sig til
hans smukke Ledſagerinde. Percival havde grebet Bou-
quetten og syntes at ville beholde den, thi han bøiede
sig nølende over Blomsterne. Endelig vendte han sine
aabne, flammende Dine til Helene, skilte en Rose fra
de andre og sagde bedende:

„Tør jeg? Den er ikke saa frisk som de andre?“

„I Sandhed, Sir!“ — sagde Helene rødmende og
med nedslaaede Dine; — „jeg er Dem ſaameget for-
bunden, at det vilde glæde mig, dersom en uanſeelig
Blomst kunde være Dem en Belønning.“

„En uanſeelig Blomst! O, De veed ikke, hvilket
Værd den har for mig!“

Percival ſtaf Rosen omhyggeligt i ſit Knaphul, og
de gik nu begge langſomt, ſom om det var imod deres
gode Villie, tilbage gjennem den gamle Slotsgaard til
Gaden.

„Er hiin Dame Deres Slægtning?“ — spurgte Percival, idet han vendte sine Bine bort, som om han var bange for et bekræftende Svar; — „dog vel ikke Deres Moder?“

„O, nei! Jeg har ingen Moder.“

„Om Forladelse!“ — sagde Percival, thi Tonen i Helenes Stemme røbede, at han havde berørt en sørgelig Streng. — „Og,“ — føiede han til, medens han neppe var saa meget Herre over sig selv, at han kunde undertrykke ethvert Spor af Skinsyge, — „og den Herre, der talte med Dem under Søilehallen? jeg har allerede seet ham et Sted før, men kan ikke erindre, hvem han var. De har virkelig drevet alle andre Forestillinger ud af mit stakkels Hoved, saa at der kun er blevet Plads for Dem. Er han beslægtet med Dem?“

„Ja, det er min Fætter.“

„Fætter?“ gjentog Percival noget nedslaaet, og der opstod en ny Pause.

„Jeg veed ikke, hvoraf det kommer,“ — sagde Percival endelig med nogen Alvor, som om han var hængsunken i dybe Tanker, — „men det forekommer mig, som om jeg har fjendt Dem i hele mit Liv. Saaledes har jeg endnu aldrig følt for Nogen.“

„Der laae en saa uimodstaaelig Ufskyld i det unge Menneskes alvorlige, forundrede Stemme, idet han sagde disse Ord, at Helene ikke kunde bare sig for at smile

imod sin Billie. Maaskee havde den lille Skjelm for første Gang i sit Liv et Anfald af Coquetteri.

Percival, der saae hendes Ansigt fra Siden, bemærkede dette Smil og sagde, idet han løstede Hovedet i Veiret og rystede sine mørke Lokker tilbage: „De leer vist ad mig som ad en Dreng; men jeg er ældre, end jeg seer ud til, sikkert meget ældre end De. Lad os see! De er sytten Aar, ikke sandt?“

Helene, der bestandig blev mindre og mindre forelegen, nikkede.

„Og jeg er snart een og tyve. Det forundrer Dem, — men det er dog saaledes. For en Time siden forekom jeg mig endnu selv som en Dreng, men nu vil jeg aldrig mere have denne Følelse.“

Der indtraadte igjen en lang Pause, og før den blev afbrudt, vare de komne tilbage til det Sted, hvor Helene havde mistet sin Veninde.

„Nu, Gud være lovet og takket!“ — raabte en Stemme, lydelig som en Trompet, men ikke med nogen Solitone, — „saa er Du da endelig der,“ og Mistress Rivers, der havde sin Mand og sin Solstærm igjen, plantede sig i hele sin Storhed og Bredde foran hende.

„Nu, jeg har været i en dygtig Angst, og nu kommer man endelig gaaende med saa koldt Blod, som om der slet ikke var forefaldet Noget — som om min Solstærm ikke havde mistet sit Elsenbeensgreb — o, det er til at blive gal over! Barn! Barn! hvad have

vi ikke gaaet igjennem! — Og hvem er denne unge Herre?"

Helene tilhviiste hende nylende nogle Dplysninger, som Mistress Wivers ikke syntes at optage saa venligt, som Percival var berettiget til at vente.

Hun saae ham stift i Ansigtet og rystede mistænksomt paa Hovedet, da hun mærkede, at denne Mønstring gjorde ham noget forvirret. Derpaa tog hun Helene fast under Armen og tiltraadte Tilbageveien til Haymarket, idet hun blot sagde til Percival: „Mange Tak og god Nat! Jeg har en lang Reise at gjøre, naar jeg skal følge denne unge Dame hjem, og det Bedste, vi Alle kunde gjøre, er at skynde os hjem og forfriske os med en Kop Thee, — det er min Mening, Sir! Undskyld mig!"

Saa kort affærdiget og affædiget, saae Percival med ufravendte Bine efter Helene, der nu blev reven bort fra ham, men fandt sig paa en viss Maade trøstet, da han saae, at hun, som det forekom ham, ogsaa saae endnu engang tilbage med et Slags Sorgmodighed i sit Afskedsmiil. Nu faldt det ham pludseligt ind, hvor slet han havde benyttet sin Tid. En saadan Begynder var han, at han ikke engang havde spurgt om sit nye Bekjendtskabs Navn og Bolig. Denne Tanke drev ham raast igjennem Mængden, men han naaede netop Gjenstanden for sin Forsøgelse til rette Tid for at see, at hun steg i en Karet, ledsaget af Mistress Wivers.

Just som det plumpe Kjøretøi, — der var det eneste paa Holdepladsen — satte sig i Bevægelse, traf Percivals Blik Gadesfeieren, der endnu bestandig støttede sig paa sin Kost og af Taknemmelighed for den usædvanlige Udelmodighed, hvormed han var bleven betalt for sin Tjeneste, greb til sin usle Hat, idet han hilste sin unge Kunde med et eenfoldigt Smil. Kjærlighed skærper den Kloges Forstand og sætter Mod i den Frygtsumme. Percival St. John fik et Indfald, der vilde have gjort den meest Erfarne Vre. Han ilede hen til Gadesfeieren, lagde sin Haand paa hans lappede Kjole og sagde aandeløs:

„Seer Du den Karet, som dreier om til Pladsen derhenne? Følg efter den, — see til, hvor den holder. Her har Du et Guldstykke, — lyfkes dit Grinde Dig, faaer Du et endnu. Løb, og bring mig Bæstet i Numer * * i Curzon-Street! Afsted som en Pjil!”

Gadesfeieren nikkede med et Grin; det var vel ikke hans første Forretning af dette Slags. Han ilede afsted, og Percival, der fulgte hurtigt efter ham, havde den Glæde at see, hvorledes Kyren sad ganske magelig bag paa Karet, som den førte over St. James-Square.

Den eenfoldige Karl vidste Intet, tænkte Intet, mærkede Intet til Bevægrundene eller Hensigten af hans Grinde. Redelig Kjærlighed eller egenlystige Laster, — for ham var Alt Gøt. Han saae kun det nærværende Guldstykke, som han endnu bestandig holdt

i Haanden, og Billedet af det, som skulde følge efter det:

Scandit acratas vitiosa naves
Cura, nec turmas equitum relinquit. *)

Det var Londons Egennytte, dum og ubefymret, enten den fulgte Ufskyldighedens Spor eller gik i Syndens Tjeneste.

Kloffen halv elleve sad Percival St. John i sit Bærelse, og i Døren stod Gadeseieren. Rigdom og Armod vare bragte i Berøring med hinanden.

Af Boligen, mene Nogle, kan man slutte sig til Beboerens Charakter; velan da! Percivals Bærelse var meget forskjelligt fra det Slags, unge Mennester af Rang og Formue pleie at elske. Paa den ene Side havde det Intet af den kunstlede, finere Smag, der viser sig i indlagt Arbeide og Forgyldning, eller af den mere pittoreske Behagelighed, der aabenbarer sig i høiryggede Stole og Sjeldenheder fra Middelalderen, som pleie at pryde gamle Bebersvendes Boliger. Ligesaa lidt bar det paa den anden Side Spor af Lyst til Jagt og Væddeløb, som det gjerne er Tilfældet hos mere raae unge Mennester, qui gaudent equis, der smykke deres Bærelser med

*) Rastefuld Begjæring bestiger de ertsbeslagne Skibe
Og bliver ikke tilbage for Rytterstæren.

Billeder af Bæddeløbere og af berømte Rævejagter og, dersom Nimroden ikke forsmaaer at nedlade sig til at være en Lovlace, blande dem med Portraiter af Figurantinder og Idealer af fransk Følsomhed, under Navn af Le Soir eller Le Reveil, L'Espoir eller l'Abandon. Men Bærelserne havde deres eget Physiognomi som en Folge af deres overordentlige Nethed og indtagende Simpелbed. Gardinerne vare af blomstret Stof i livlige Farver. Bøger opfyldte Nicherne: hist og her hang et lille Billede, for det Meste et Søstykke, vel valgt og paa sin rette Plads.

Man vilde maaskee i denne sjelden rene Smag og den overordentlige Pænhed kunne have seet et næsten qvindagligt Træk, dersom ikke de aabne Gløddøre havde tilladt at kige ind i et mere simpelt Bærelse, hvor der hang Kaarder og Bøgehandsker paa Væggen, og et Boldtræ i Krogen. Dette gav igjen Boligen et mandigt Udseende, men det var endnu kun en Drengs Mandighed. Dog, hvor simpel denne Bolig end var, havde den stakkels Bædd dog albrig seet Noget, der endog kun var halvt saa smuk. Han stod et Dieblif og saae sig forbauset og blændet omkring.

Imidlertid fremfaldte hans sædvanlige Egeghydighed for Ting, der ikke vedkom ham, igjen den Stoicisme, som Philosophien meddeler stærke Vænder, og efter den første Overraskelse fæstede han rolig sit Blik paa den,

som havde udsendt ham. St. John reiste sig hurtigt af sin Sopha.

„Nu?“ — spurgte han ivrigt.

„Gammel-Brompton,“ — sagde Back kort.

„Gammel-Brompton,“ — gjentog Percival, der fandt det Navn ganske naturligt.

„I et stort Huus med en høi Muur for,“ — vedblev Back.

„Kan Du kjende det igjen?“

„Det forstaaer sig! Det er et ganske besynderligt Huus. Den unge Dame steg ud, og de to Gamle vendte om igjen. Dem fulgte jeg ikke længer efter.

Ved disse Ord satte Back et fissigt Ansigt op.

„Saa? Jeg maa vide Navnet.“

„Jeg spurgte Folk ad,“ — sagde Back stolt af sin diplomatiske Snildhed. „De have en Tjenestepige, der drikker en halv Pot til sin Mad. Den unge Dame maa være en Udlænding.“

„En Udlænding? Saa lever hun vel der sammen med sin Moder?“

„Det siger man.“

„Og Navnet?“

Back rystede paa Hovedet. — „Det er et fransk Navn, Eders Herlighed, men Tomsfruens Navn er Martha.“

„Du maa vente paa mig imorgen ved Bommen i Brompton og vise mig Huset.“

„Ja, men jeg har hele Dagen at bestille med Ederes Herligheds Tilladelse.“

„At bestille?“

„Ja, paa Gaden!“ — sagde Bac med megen Bærdighed. „Men efter Klokken otte kan jeg gaae hvorhen jeg vil.“

„Altsaa imorgen Aften Klokken halv ni ved Bommen.“

Bac nikkede og strøg sit Haar tilbage.

„Her er det Guldstykke, som jeg lovede Dig, stakels Fyr. Gid det maa være Dig til Nytte. Maaskee har Du en Fader eller en Moder, som Du kan gjøre en Glæde dermed.“

„Hvad man kalder Fader og Moder har jeg aldrig haft,“ svarede Bac, idet han dreiede Mønten i Haanden.

„Nu, saa drif det idetmindste ikke op!“

„Jeg drifter aldrig Andet end tyndt Ol.“

„Men hvad vil Du da gjøre med dine Penge, min Ven?“ spurgte Percival ham leende.

Bac lagde Fingren paa Næsen, dæmpede sin Stemme til en hemmelighedsfuld Hvisken og svarede pathetisk:

„Jeg har en Matrasse.“

„En Matrasse?“ — sagde Percival — „Ah, en Kjæreste! Nu, dersom det er en god Pige, og hun elsker Dig, vil hun ikke tillade, at Du giver dine Penge ud for hende.“

„O, saadan en Tøsse er jeg ikke!“ — svarede Baad med stolt Foragt. „Jeg vil ikke have Noget at gjøre med en Laptasse. Jeg mener en Matraße.“

„Ja saa, en Matraße! Men hvad har den da at bestille med dine Penge?“

„Nu, jeg stopper den.“

Percival vidste i Begyndelsen ikke, hvad han skulde tænke derom. Men efter nogen Betænkning sagde han i en Tone, der røbede den hjerteligste Medlidenhed:

„O, nu forstaaer jeg det! Du sver Pengene ind i din Matraße. Stakkels Fyr, Du kunde gjøre noget Bedre end det. Der gives jo Sparekasser.“

Baad satte et forstrækket Ansigt op. „Eders Herlighed“ — sagde han — „spøger vel! Det vilde dog vel være noget dumt, hvis jeg gav mine stakkels Skillingen hen, hvor jeg slet ikke vidste hvad man gjorde med dem. Nu veed jeg dog, hvor de ere, thi jeg ligger paa dem.“

„Sover Du da bedre, naar Du ligger paa dine Penge?“

„Nei, det just ikke! Det er forunderligt,“ sagde Baad taktfuld, — „men jo mere jeg stopper i, desto slettere sover jeg.“

Percival loe, men det var en sørgmodig Latter. Den forladte, iaderløse, smudsige Gnier voldte hans oprigtige, ædelmodige Hjerte dyb Belymring.

„Læser Du ogsaa undertiden i Bibelen?“ spurgte

han efter en Pause. „Eller læser Du maaskee end-
ogsaa Aviserne?“

„Jeg læser ikke! Gud bevares! Jeg er ingen
Lærd som den tykke Tim, som de flyngede op for
Falskneri.“

„Men Du gaaer dog i Kirke om Søndagen?“

„Ja, jeg har hver Uge Forretninger paa New-
Road.“

„Hvad vil det sige?“

„Der passer jeg paa en Gentlemans Genspænder,
der kommer fra Highgate.“

Percival hævede sine straalende Dine, og de vædedes
af himmelsk Dug ved Synet af dette Medmenneskes
Gensfoldighed. Bact bukkede og skræbende, vendte sig om,
slentrede tilbage til Døren og ilede hjem igjennem de
oplyste Gader i den store Stad, for at sbe Guldets ind
i sin Matrasse.

Tredie Capitel.

En sand Gentlemans Opdragelse.

Percival St. John var voget op under sin Moders umiddelbare Opfigt og blev underviist af en fortræffelig Mand, der ogsaa var hans Broders Lærer. Denne havde vel ingen classisk Dannelselse, thi han havde for det Meste underviist sig selv, og hvor dette er Tilfældet, mangler ialmindelighed den Politur og Elegance, som de erholde, der allerede som Børn have betraadt Musesernes Tempel.

Capitain Greville var en tapper Soldat, som Vernon St. John var bleven bekjendt med i sit korte militaire Liv. Omstændighederne havde tvunget ham til at sælge sit Patent, og han maatte føre et temmelig kummerligt Liv. I sit Regiment gjaldt han for en belæst Mand, og hans Dom var afgjørende i Stridigheder om Historie, Aarstal og litteraire Anecdoter, saaledes som de undertiden forekom i Samtaler ved Bordet.

Vernon blev anseet for en lærd Mand af sine Bekjendte, og da han tilfældigviis traf Capitain Greville i London og hørte om hans forandrede Omstændigheder,

ønskede han sig selv til Lykke til det glimrende Indfald, at foreslaae ham at være hans Sønners Opdrager og at bestyre hans Gods.

I Begyndelsen paatog Greville sig at forberede Sønerne til Skolen i Eton, mere forlangte man ikke af ham; begge de ældste Drenges Sygelighed bestyrkede imidlertid Lady Mary i hendes Ulyst til at sende dem i den offentlige Skole, for hvilken Vernon, der selv havde gaaet i Skolen i Eton, af en naturlig Forkjærlighed havde bestemt dem. Percival havde allerede tidligt yttret stor Forkjærlighed for Sotjenesten, og derved blev altsaa Faderens Ønske tilintetgjort. De to Ældstes Opdragelse fortsattes i det faderlige Huus, medens Percival, tidligere end sædvanlig, blev sendt til søes.

Denne Sidste var lykkelig nok til at finde en Capitain af det nye Slags Søofficerer, der ved deres Kundskaber og gode Opdragelse danne en mærkværdig Contrast til Smolles gamle Helte.

Men Percival havde ikke været længe i Tjenesten, før end hans Faders og hans Broders Død gjorde ham til Overhoved for det gamle Huus og til eneste Støtte for hans Moders jordiske Forhaabninger. Med ædelmodig Anstrengelse bekæmpede han sin Lidenskab for sit ædle Kald, som Tjenesten endnu mere havde forøget. Saaledes reiste han hjem. Hans barnlige Natur var endnu ufordærvet; hans Sundhed var hårdet, hans

liblige og modtagelige Mand var styrket ved Farer og ved en streng Udøvelse af sine Pligter, og taalmodigt fortsatte han igjen sine Studier med Capitain Greville, der imidlertid var flyttet fra Slottet til et Huus i Landsbyen.

Den Opdragelse, han fra Begyndelsen af havde nydt, var mindre skiftet til at opflamme hans Indbildningskraft end til at danne hans Hjerte og styrke hans moralske Egenskaber, medens han tillige rensede dem. Thi Lady Mary besad baade en usædvanlig Blidhed og en ophøiet Charakter. Hun var ikke det, man i Almindelighed kalder „snild“, og hendes Erfaring i Verden var meget indskrænket i Sammenligning med den, de fleste Qvinder af hendes Stand, der tilbringe deres Liv paa Londons store Skueplads, besidde. Men hun var dem overlegen ved en vis Hjertets Genfoldighed, der gjorde hende Sandheden saaledes til en Bane, at det Liv, i hvilket hun levede, gjorde alle Gjenstande omkring hende gennemsigtige.

Den, som altid er sand i Livets store Pligter, er næsten altid vis. Og da Vernon, hendes Mand, aldeles havde aflagt sine Feil, følte ogsaa han en ædel Skamfuldhed over de Udskæielser, de havde forledet ham til. Han vaagede strengt over sin Tale — over sine Baner behøvede han ikke mere at vaage — for at den gamle Rettsindighed ikke skulde saare hans Børns Dren. Der er intet mere Sædvanligt, end at Forældre ønske

at bevare deres Børn for deres egne Feil. Vi kjende os neppe selv, førend vi have Børn, og da vaage vi, naar vi elske dem inderligt, med Strengthed over Svagheder, der blive til Laster, naar de kunne tjene Ungdommen til Exempel.

J. Vernon St. John levede kun den fødte Gentleman, med det Mod, den Aand og den Afsky for Løgn og Bedrageri, der tilhører den adelige Byrd, og hans Drenge voksede op i en Atmosfære af ædle Følelser og pletløs Sandhed. Capitain Greville var fuldkommen enig med Forældrene — han var Soldat med Liv og Sjæl — ikke blot Tugtemester, men med en dyb Sandhed for sin Pligt og med en fast Overbeviisning om, at Pligten bestod i Opmærksomhed for Smaating.

Bed at indstærpe Ungdommen Lydighed paa saa blid en Maade som muligt vidste han at gjøre sig elsket og, hvad der er endnu mere vanskeligt, at gjøre sig forstaaet. Denne jevne Soldats Sjæl var saa reen og pletsfri som en skjæglos Krigers Vaaben; den var fuld af ophøiet, men tilbageholdt Begeistring. Han havde ikke været lykkelig, og — enten nu Skjebnen eller hans Regimentskammerater vare Skyld deri — hans Løbane var forseilet; men han var loyal, som om han holdt Feltmarschalstaven i sin Haand, eller som om Hosebændordenen havde smykket hans Knæ. Han var hverken trættefjær eller vranten. Ved ham saavelsom ved Forældrene blev der ikke alene indpodet Percival en

Ånd, der var Digternes antiqua fides værdig, men ogsaa den eiendommelige Tankeens Reenhed — hvis man tør betjene sig af dette Udtryk — som tilhører Idealet for ungdommelig Ridderlighed.

Som man let kan formode, var Percival ikke meget belæst; imidlertid havde han, hvorvel hans Ånd ikke var mangesidigt dannet, dog en vis Eenhed i Dannelsen, der igjen lagde en vis Fasthed og Eiendommelighed i hans Handlinger. Reiser, Søfarter, Fortællinger om heltmodige Eventyr, store Mænds Levnetsbeskrivelser vare den fjæreste Næring for hans Begeistring. Paa samme Tid læste han de mere levende og maaskee ægtre Digtere, der bringe Mennesket mere til at føle og gløde end tvivle og tænke. Han kunde idetmindste Græsk nok til at nyde den gamle Homer, og skjøndt han havde bestaaet slet, da han blev examineret i Æskulos og Sophokles, dvælede han dog gjerne og bestandig med fornyet Velbehag ved Epydkampene i „De Epy for Theben“, og begræd Antigones heroiske Lidelser. Han var ikke trængt dybt ind i Vidensskaberne; men hans klare og dygtige Forstand og raske Opfattelse af positive Sandheder havde med Lethed hjulpet ham igjennem Mathematiskens Elementer, og hans frigerske Ånd var henrykt over den gamle Capitains Forelæsninger over den militaire Tjeneste.

Derfor Percival var forbleven i Sætjenesten, havde han uden Tvivl udmærket sig. Hans Talenter syntes

at kalde hom til aaben, mandig Daad, og han var besjælet af en glødende Higen efter at udmærke sig, der maaskee var ubestemt i det Dieblif, da han blev revet bort fra sit Kald, og nedslaaet af den Mistillid, som han sølte til sig selv, fordi han var sig selv bevidst, at der fandtes mangt et Hul i hans classiske Studier.

Dog fandtes alle Elementer til en virkelig Mand i ham, til en Mand, der er beredt til at gaae igjennem Livet med faste Skridt, en reen Samvittighed og et uroffeligt Haab. En saadan Mand vil maaskee ikke vinde Berømmelse, men han vil aldrig indtage nogen foragtelig Stilling i Verden.

Først skulde Percival sendes til Oxford, men adskillige Grunde gjorde, at man opgav denne Plan. Maaskee var det Lady Marys altfor store Uengstelighed, da hun, som de fleste Mødre, der maae sørge for deres Børn, frygtede for den smittende Berøring og skadelige Indflydelse, som En, der er ukjendt med Verden, saa let bukker under for. Hendes Søn var meget ung, havde glimrende Udsigter for sig og havde ingen stor Lyst til at studere.

Derfor blev Percival sendt i to Aar paa Reiser; Capitain Greville var naturligviis hans ledsager. Da han kom tilbage, var han nitten Aar gammel og iængtes efter at styrte sig ind i Verden. Endnu eet Aar fængslede Moderens Angst og Kjærlighed ham til

Laughton; men idet hans Kjærlighed til hende afholdt ham fra at sætte sit Onske igjennem tvertimod hendes, havde denne Uvirkksomhed en skadelig Indflydelse paa hans Helbred og Gemyt. En Verdensmand som Capitain Greville maatte mærke dette før end Lady Mary, og en Morgen, tidligere end sædvanligt, begav han sig paa Veien til Slottet.

Skjøndt Capitain Greville har megen Agtelse for Qvindekjennet, var han dog ligesom, naar Talen var om Forretninger. Ligesom hans store Foresatte gif han altid med nogle faa Ord strax til Maalet.

„Min kjære Lady Mary! det unge Menneſte maa til London, her dræbe vi ham.“

„Capitain Greville!“ — raabte Lady Mary, idet hun blegnede og lagde sit Sytøi tilſide, — „dræbe vi ham?“

„Vi dræbe Manden i ham. Jeg vil ikke volde Dem Angst — hans Lunger ere vistnok fuldkommen sunde, og imod hans Hjerte ville Lægerne ſikkert ikke have Noget at indvende. Men, kjære Lady! han ſkal blive en Mand, og det er Manden, ſom vi dræbe, naar han vedbliver at være bunden til Deres Forflædebaand.“

„Af, Capitain! De vil ſikkert ikke volde mig Sorg — men —“

„Jeg beder tusinde Gange om Forladelse; jeg er plump, men Sandheden er ogsaa plump.“

„Det er ikke for min Skyld,“ — sagde Moderen med Taarer i Øinene — „at jeg har søgt at fængsle ham her; dersom han kjeder sig, kunne vi fylde Huset med Gjæster.“

„Det er kun et Fingerbøl, min kjære Lady Mary! Percival maa dukke sig i Havet.“

„Men han er endnu saa ung — og det afsthyelige London! Saadanne Fristelser! og han er ovenikjøbet faderløs.“

„Jeg frygter ikke for Følgerne, dersom Percival reiser nu, da hans Grundsatninger ere faste, og hans Indbildningskraft ikke ophidset. Men holde vi ham endnu længere fast her, og imod hans Tilbøielighed, lærer han at gruble og drømme, maaskee skriver han slette Digte og vil ansee Verden for langt bedre, end den virkelig er. Denne Frygt for Fristelse vil netop vække hans Nysgjerrighed og pirre hans Indbildningskraft; han vil opsoge Fristelsen. For første Gang har jeg fundet ham sukkende over moderne Romaner; han lader hente Bøger fra et Leiebibliothek. Tro De mig, naar jeg siger Dem, at det er paa Tiden, at Percival lærer at svømme uden Ror.“

Lady Mary satte en blind Tillid til Grevilles Anskuelser og til hans Kjærlighed til hendes Søn, og som en forstandig Kone var hun sin egen Svaghed bevidst. Hun taug et Dieblis, men derpaa sagde hun med Anstrengelse:

„De veed, hvormeget jeg hader London, — hvor aldeles ude af Stand jeg er til at vende tilbage til dette Selskabs tomme Former, dog, dersom De anseer det for rigtigt, vil jeg leie et Hus for Saisonen, og Percival kan da vedblive at være under min Opsigt.”

„Nei, undskyld, Lady Mary! det vilde være det sikreste Middel til at gøre ham utilfreds og hyflerist. Det vilde være for meget forlangt, at en ung Mand med hans Udfigter og hans Temperament skulde rette sig efter vore fornuftige gammeldags Vaner. Naar han skal rette sig efter vore Ideer, og efter vore Benneres ærbare Kreds, maa han nødvendigviis paalægge sig tusinde trykkende Lænker, og hvad vil saa Følgen blive? Om et Aar bliver han myndig; saa kan han ryste os af, hvis han har Lyst dertil. Jeg fjender det unge Menneske. Viis ham Tillid, og han bliver os tro. Lad os sige til ham: Vi overgive Dig det, der er os det Dyrebareste, — din Ære, — din Samvittighed, — Dig selv!”

„Saa maa De dog idetmindste ledsage ham, naar han endelig skal reise?” — sagde Lady Mary, efterat hun endnu forgjæves havde gjort nogle Indvendinger.

„Jeg? Hvortil det? For at de unge Døgenigte kunne øve deres Vittighed paa mig? — For at han skal skamme sig over sig selv, — for at gøre ham til en Patteglut og mig til hans Amme?”

„Saaledes var det dog ikke, da han reiste udenlands.“

„Udenlands, Madame! Jeg forsikrer Dem, at jeg lod ham have fuldkommen Frihed, og dengang var han to Aar yngre.“

„Men han er jo endnu kun et Barn?“

„Han endnu kun et Barn, Lady Mary? I hans Alder havde jeg allerede været tilstede ved to Beleiringer. Han vil finde yngre Kænde blandt sine Kammerater. Jeg veed, hvad De er bange for. Ja, vist, han vil begaae nogle dumme Streger. Han vil blive bedraget, jætte Penge til, men det kan han jo holde ud, og til Gjengjæld vinder han Erfaring. Laster har han ikke. Jeg har seet ham blandt Lasterfulde. Send De ham ud i Verden, som en Helgen i Middelalderen, med hans Bibel i Haanden, — og uden Plet paa hans Klædebon. Lad De ham see Verden, som den er, og ikke som han drømmer sig den. Naar han er bleven myndig, maae vi beskæftige ham, — vise ham en Løbebane, — han kan træde i Statens Tjeneste. Han vil nok være paa sin Plads. Hvad er der nu at græde over?“

Kapitain Greville satte sin Billie igjennem. Vi paastaae ikke, at hans Raad vilde have været hensigtsmæssigt for ethvert ungt Menneſke af Percivals Alder; men han vidste nok, hvor stærkt hans unge-Hjerte var i

sin sunde Simpelhed og ufordærvede Umiddelbarhed. Han bedømte ham rigtigt, idet han vilde vide ham uden Lænker.

Saaledes blev han da sendt til London med nogle Ubefalingsbreve, med sin Moders taarefulde Formaning og med Grevilles paa Erfaring grundede Advarslar.

Efter en Maanedes Forløb besøgte Greville ham for, uden at han mærkede det, at gjøre ham nogle Tjenester hos sine gamle Venner og tillige for at sørge for hans Bolig og hans Stald. Han vendte derpaa tilbage til den bekymrede Moder med den meest smigrende Beretning og selv tilfreds med sin Discipel. Dog vilde allerede Tonen i Percivals Breve have været tilstrækkelig til at berolige endog den meest bekymrede Moder. Han skrev ikke, som saa mangen Søn er tilbøielig til, korte Undskyldninger for, at han ikke havde kunnet skrive, eller sammentrængte, utilfredsstillende Beretninger, der vække en Mængde Gissninger; men hans behagelige Breve vare oprigtige og varme og bare Stemplet af det første friske Indtryk af Alt, hvad han saae og gjorde. Der aandede noget Sundt, Originalt, Skarpt og Træffende i enhver Skildring af det, der var ham nyt, og som havde henrykt ham. Hans Baller og Middagsmaaltider, hans Spillepartier, hans Baldamer, hans Kammerater, hans Fornøielser, hans fjedelige Timer — hvilken Fylde af Stof for En, der sølte, at han under

holdt sig med et andet medfølelende Bæsen, for hvilket han ikke behøvede at skjule Noget.

Men omtrent to Maaneder førend denne Deel af vor Fortælling begynder med Kroningen blev Lady Marys kjæreste Søster, der ikke var gift, og som efter sine Forældres Død henlevede sin Tid som en gammel Jomfru, da der viste sig iøinesaldende Tegn til en Enngesygdom hos hende, sendt til Pisa. Lady Mary bekæmpede med sædvanlig Selvfornegtelse sin Tilboielighed til at reise og sit Ønske om at blive i Nærheden af en kjær Søn og ledsagede det eensomme, forladte Bæsen. Da Capitain Greville nu umuligt funde lade hende reise alene, blev Percivals regelmæssige Brevveksling for det Første afbrudt.

Fjerde Capitel.

John Ardworth.

Den følgende Eftermiddag var Bacf igjen ovenpaa. Forgjæves søgte Percival at adsprede sig ved en Samtale med to eller tre Lediggængere, der viste ham den Ære at ryge Cigarer hos ham, medens John Ardworth sad i sin dunkle Celle i Grays Inn, med en Mængde Sager for sig paa Bordet, og Adresseavisen og Hansards Debates ved Siden af sig paa Gulvet, — en sædvanlig Forbindelser af Studier blandt de fattigere og flittigere juridiske Studenter, der ofte søgte deres første og ikke mindst hæderlige Fortjenste i Beskjæftigelse ved Pressen.

I Besiddelse af en Mandskraft, der var vant til anstrengende Arbeide, og understøttet af et Legeme af usædvanlig Styrke og Udholdenhed kunde Ardworth endog fortsætte sit større Studium, naar han havde arbeidet Natten igjennem for Pressen og neppe faaet sine fire Timers Søvn. Men denne Søvn var dyb og vederqvægende som en Markarbeiders. Nætterne bleve opoffrede til Pressen, — han var Medarbeider af et

Blad, der udkom hver Dag, — Morgentimerne til det juridiske Studium, og med samvittighedsfuld Strengthed deelte han sit Arbejde imellem Begge, en Omstændighed, der vidnede tilstrækkelig om hans Aandskraft og faste Villie.

Allerede i hans første Ungdom maatte han sørge for sig selv og selv bane sig en Vej: han havde modtaget en Underlærerpost ved det lille Collegium, hvor han havde begyndt sit akademiske Studium. Men allerede førend han gik til London, havde han erhvervet sig et betydeligt Navn saavel gjennem „den disputerende Forening“ i Cambridge som ved Bidrag til politiske Tidsskrifter, et Navn, der i Diebliffet hjalp ham til Betskjæftigelse ved Pressen. Som de fleste begavede unge Mænd var han en ivrig Politiker. Dagens almindelige Videnskab opflammede hans Begeistring og bevægede hans Sjæl med høie, skjøndt overdrevne Forhaabninger om sin Stands Skjebne; han følte sig identisk med Folket; hans stolte Hjerter slog varmt og hestigt for dets Sag.

Skjøndt hans Artiller manglede Mennekkendskab, en fin Opfattelse af Partierne og deres Meninger, og det lykkelige Maadehold, hvori Statsmandens seirende Visdom ytrer sig, Egenskaber, som Erfaring alene er istand til at give, — vakte de dog betydelig Opmærksomhed ved deres alvorlige Betsalenhed og dristige Logik. De vare tidssvarende. John Ardworth

besad det dybe Bliſt, der virker mere end Talentet, det er Geniet ſædvanlige Underlag.

Han vilde imidlertid ikke forlade ſig paa de uviſſe og ofte ſlet betalte Arbeider i den politiſke Literatur alene, for at naae det Maal, ſom han med haardnakket Stadighed ſtræbte til. Taalmodig arbeidede han ſig igjennem ſit nye Kalds Formaliteter og Plager, idet han med ſin Skarpsindighed bragte Lyſ i det Dunkle og Forvirrede, løſte vanſkelige og forviklede Opgaver med ſin ſyſtematiſke Klarhed og lærte, hvorledes man dog tilſidſt kunde ſaae Smag for det, der tilſyneladende var tørt, ſaa at man kunde ſige, at man havde overvundet, hvad der i Begyndelſen ſyntes uovervindeligt. Jo høiere man er ſteget op paa et Bjerg gjennem Taage, Krat og Klippeſtykker, deſto mere fortryllende forekommer Udsigten os.

Af det, ſom de Overfladiſke ere tilbøielige til at holde for Geni, beſad John Ardworth egentlig kun Lidet. Han beſad Inderbildningskraft, — en ſand Tænker er aldrig uden denne — men hans Phantaſi var ufrugtbar. Han legede ikke med Muſerne; af hans Lands haarde Granitgrund kunde ingen Blomſter ſpire frem. Hans Stil var flydende og alvorlig, men den var dog ikke ganſke uden Lune og Fiinhed — dog var den mindre fin end træffende og dyb — men den var aldrig udsmykket med Vittighed, og endnu mindre med Poeti.

Dg dog besad Ardworth Geni, og et ubegrændset herligt Geni.

Der levede en Genius i den travle Energi, som bestandig stræbte at overvinde Vanskeligheder og at udfinde Resultater. Der levede en Genius i hans inderlige Medfølelse med Menneskeheden, — i hans haardnakkede Stræben efter at naae sit Maal — i hans Gave til hurtigt at opfatte sine Forretninger og Verdens store Interesser, der aandede en Genius i de stille Arbejder i hans Bærelse, og den viste sig ogsaa i de Dieblikke, da den kom i Berøring med Andre, den viste sig i Tankens Raskhed, i den stærke Hukommelse, endog i de raae bydende Manerer; man saae, at han var født til at sige stærke Sandheder og at kæmpe og befale i deres Navn.

Barst var denne Mand ofte i sit Udvortes, skøndt han i Grunden var blid og godhjertet. John Ardworth havde aldrig hyldet Gratierne. Lord Chesterfield vilde han have bragt til Fortvivlelse. Dog var han aldrig tølperagtig. Ofte, naar han netop var i det Lune, kunde han lee høit og gnide sine Hænder med drengeagtig Glæde efter at have overvundet en Modstander i Striden; men mangen Gang kunde man see ham sidde hensunken i sig selv og grublende høre ham give korte og uhøflige Svar til dem, der forstyrrede ham.

Unge Mennesker vare i Almindelighed bange for ham, gamle Mænd dadlede ham for hans Anstuelser

og stødtes over hans nye Ideer. Qvinder alene erkjendte hans Værd og holdt af ham, thi med deres fine Følelse for Menneskets Charakter erkjendte de gjerne det Agtværdige og Sande. Desuden havde John Ardworth nogle besynderlige Svagheder, nogle Griller, som saa mangen fornuftig Mand kan have. Af Grundsatning var han streng maadeholden. I hele Dage nød han intet Andet end Vand og Brød eller haarde Trebækker og nogle Æg; naar han saa havde fuldendt et bestemt Arbejde, tillod han sig hvad han kaldte en Selvsnatnalie; han gik til et Værtshuus i en af Forstæderne med nogle gamle Skolekammerater, for, som han triumferende udtrykte sig, at tilbringe en Dag „i velsignet Udsvævelse“. For Størstedelen var denne Udsvævelse uskyldig nok, den bestod i en Samtale, fuld af sprudlende Bittighed, en Ret Fisk, — der altid er dyr i London — og maaskee en Flaske Portviin. Dette lykkelige Selskab, der altid var højrøstet og larmende, forsamlede sig i en af de saakaldte Cider-Kjældere eller natlige Værtshuse; men Ardworths Arbejder for Pressen gjorde, disse Sammenkomster meget sjældne.

Dog havde saadanne Gilder altid til Følge, at han kom til at see mere alvorlig ud end sædvanligt, at hans Væsen blev mere barskt og frastødende, og hans Flid mere strengt og ivrig. John Ardworth var ikke den Mand, der altid var i godt Humeur, men han var det godmodigste Menneske af Verden.

Som de fleste ærgjerrige Mennesker var han meget bestjæstiget med sig selv; dog vilde man gjøre ham Uret, hvis man kaldte ham egenfjærlig. Den Begjærlighed efter Berømmelse, der saa ganske beherskede ham, var kun et Slags Velvillie, — det Ønske at befordre Retsfærdigheden og at tjene sine Medborgere.

John Ardworth var fordybet i sine opslaaede Bøger, da hans Skriver traadte ganske sagte ind i Værelset og lagde et Brev, som Posten havde bragt, paa Bordet. Med et utaalmodigt Skuldertræk saae Ardworth paa Udskriften, men hans Nysgjerrighed blev vaft, da han gjenkjendte Haanden.

„Igien!“ — mumlede han i Skjægget; — „Hvad er det dog for en Hemmelighed? Hvem kan tage saamegen Deel i min Skjebne?“

Han brød Seglet og læste Følgende:

„Har De forsømt mit Raad, eller har De allerede begyndt at handle efter det? Er De tilfreds med den mekaniske Glids langsomme Fremgang eller vil De gjøre en seirrig Anstrengelse for at forkorte Deres Læretid og paa eengang svinge Dem op til Anseelse og Berømmelse? Jeg gjentager det; De spilder Deres Talent og forsømmer Leiligheden ved disse elendige Arbeider ved en Avis. Jeg er utaalmodig paa Deres Vegne. Træd frem med et Værk, hvori De viser Deres Styrke og Deres Kundskaber; træd frem for Verden som Skribent! Hver Dag bestjæstiger jeg mig med Deres Skjebne,

og hver Dag overbeviser jeg mig mere og mere om, at den ikke har fordømt Dem til det fjedsommelige Skriverarbejde, hvormed De henflæber Deres Ungdom. Jeg ønsker at see Dem stor, men i Parlamentet, ikke som en elendig Lovtrækker for Sfranterne. Vilis Dem for Publicum som en Mand af selvstændig Indflydelse, ikke som en af de navnløse Skygger i Pressens Tjeneste, der vel ere frygtede, men ogsaa ringeagtede. Skriv for at indlægge Dem Ure, gaa ud i Verden, skaf Dem Venner. Afslib Deres raue Billie. Hæv Dem over den Hjord, som De kaldér Folket. Hvad, om De var født i en høiere Stand? Hvad, om Deres Plads var iblandt Landets Herrer og ikke iblandt Plebejierne? Penge skal De ikke mangle. Brug De det, jeg sender Dem, saaledes som Ungdommen og de, der ere af ædel Byrd, vilde bruge det, eller lad det idetmindste være et Middel til at fritage Dem for at arbejde for det daglige Brød og til at uunderstøtte Dem, medens De bestaaer den Kamp, der skal emancipere Dem fra Dunkelhed til Ure og Berømmelse.

Deres ubefjendte Ven."

En Banknote paa hundrede Pund faldt ud af Omslaget, da Ardworth i Tausshed lagde Brevet paa Bordet.

Det var allerede tredie Gang, at han havde erholdt Meddelelser fra den samme Haand. For en mindre kraftig Mand vilde disse ubestemte Hentydninger paa en

høiere Stand end den, han tilhørte, have været meget forstyrrende, — Hentydninger paa en Fremtid, der ganske var modsat det besværlige Lod, som han havde trukket af Skjebnens Urne. Men efter et eneste Blif paa hans eensomme Stilling, paa alt det, den førte med sig, og paa hans mulige Udsigter afrystede Ardworths stærke Aand let den lille Forstyrrelse, som disse dunkle Spaadomme havde forvoldt. Hans Moders Familie var ham aldeles ubekjendt, — han kjendte ikke engang hendes Faders Navn. Men netop dette Mørke var et ugunstigt Tegn for ethvert Haab i denne Retning. De Riges og de Adeliges Forbindelser ere sjældent i Mørket. Og han havde slet Intet at vente af hans Faders Familie.

Man havde ved Opmuntringer søgt at bevæge ham, — i dette Brev vel kun i Almindelighed, men i en tidligere Skrivelse mere omstændeligt, — man havde viist Veien, hvorledes han kunde vise sig i egen Person for det læsende Publicum i et frappant, originalt Værk.

Uopfordret var denne Tanke allerede flere Gange falden ham ind; men deels havde Nødvendigheden af at sørge for det daglige Brød igjen fordrevet denne Tanke, deels var det hans Overbeviisning, at Mennesket som saadant Intet vinder for Skranterne, selv ved den meest glimrende Ordstrid og Seier. Imidlertid hvistede den ubekjendte Brevskriver ham i Øret og fristede ham. Dog havde han hidtil overtalt sig til at troe, at disse

forunderlige Formaninger kom fra En, som vilde drive Spøg med ham, maaskee fra en gammel Bekjendt, eller i bedste Tilfælde fra En, der viste ham en flygtig Deeltagelse. Men de vedfæiede Penge gjorde ham igjen tvivlraadig. Hvem af hans Bekjendte vilde tillade sig en saa kostbar Spøg eller paalægge sig saa stort et Offer? I hans Forvirring blandede sig en Slags Frygt. Hans Aand var som sagt alvorlig og langt fra at være romantisk; at en hemmelighedsfuld Magt blandede sig i hans Skjebne, belurede ham og gav ham Raad, forarsagede ham en Angstselighed af den Art, som selv den Kjøffeste kan føle ved en natlig Larm. For idag var det forbi med hans Lyst til at arbejde. Han gik nogle Gange frem og tilbage i sit tilrøgede Værelse, gjemte Brevet og dets Indhold, tog sin Hat og søgte med hurtige Skridt den frie Luft.

Men han kunde ikke blive Brevet qvit.

„Og dersom,“ — sagde han næsten høit, — „dersom jeg var en fornem Arving, nu, da turde jeg ogsaa have en uafhængig Mands Hjerter og Helene — elskede Helene!“

Han taug med et Suk, rystede paa Hovedet, som de forsømte Haarlokker gave et vildt Udseende, og lagde til:

„Som om jeg da kunde stjæle mig ind i en Piges Hjerter. En Mands Agtelse kan jeg tilkæmpe mig, skjøndt jeg er fattig; — men kunde jeg vække Kjærlighed, fordi

jeg var rig? Ha, ha, ha! ikke af enhver Klods lader der sig gjøre en Gud, og af det Stof, jeg er gjort af, opstaaer der neppe en Elsker."

Medens Ardworth talte saaledes med sig selv, førte hans Bei ham mechanisk til Brompton, og han stod, halvt skamsuld over sig selv, stille foran det Huus, hvor Helene boede med sin Tante. Det var en Bygning, som stod assides fra alle de andre Huse og Villaer i den henrivende Forstad. Den laae midt i en snever Gade og var omgiven af høie, mørke Mure. Døren, som gik dybt ind i Muren, var temmelig afbleget og blev vel kun sjeldent aabnet for et Besøg. En gammel Kone af et stift puritansk Udseende aabnede Døren for Ardworth, der, som det lod, var en velkommen Gæst, thi uden at gjøre ham noget Spørgsmaal lod hun ham ind med et let Nis og et roligt, dumt Udtryk i det ellers ret nette Ansigt, og derpaa førte hun ham over en brolagt, men med Græs begroet Bei til Huset. Selve Huset saae mørkt og sørgeligt ud. Det var ikke gammelt, og dog havde det et gammelagtigt Udseende. Det var kun altfor isinesaldende, at det var forfaldent. Viinrankerne, der havde løsrevet sig fra de forrustede Søm, voxede vildt langs med Muren og faldt i uopbundne Ranke til Jorden. Før havde Huset været overkalket, men den hvide Farve var falden af i store Stykker, og hvor den endnu sad fast, var den tilsmudset af Støv og Regn. Vinduerne vare hele, og Taget va

sandsynligviis vandtæt, men Binduestrammerne vare brøstfældige, og Taget var begroet med Huusløg, og i det Hele havde det et Anstrøg af Forladthed og Uhyggelighed, som gjennemisnede den Besøgende, han vidste ikke selv hvorfor; Ardworths sædvanlige utvungne Skridt bleve mere betænksomme og næsten frygtsomme, da han besteg den fnarkende Trappe.

Da han traadte ind i Bærelset, syntes det ved første Blik forladt, men idet han saae sig om, opdagede han, at Noget bevægede sig i en meget stor Stol, der stod foran Kaminen. Og under en Mængde Dækker figede et blegt Ansigt frem, og en mager Haand vinkede ad Gæsten og bød ham velkommen.

Ardworth nærmede sig, trykkede den Videndes Haand og satte sig i en Stol tæt ved Siden af hendes.

„Det er bedre med Dem, haaber jeg?“ — sagde han hjerteligt, men dog i en ærbødigere Tone, end man var vant til at høre af hans dybe raae Stemme.

„Det er bestandig det Samme,“ — var det rolige Svar — „men kom dog nærmere, Deres Besøg glæder mig.“

Bed disse Ord hævede Madame Dalibard sig af sin liggende Stilling og stirrede længe paa Ardworths kraftige, udtrykfulde Ansigt; — „De arbejder for meget, min kjære Fætter!“ — sagde hun med en særegen Venlighed. — „De seer allerede for gammel ud for Deres unge Aar.“

„Det vil ikke skade, naar jeg staaer for Skrannerne.“

„Vil De betragte Skrannerne som et Middel eller see Deres Maal i dem?“

„Det er mit Kald, kjære Madame Dalibard!“

„Nei, Deres Kald er det at svinge Dem i Veiret, John Ardworth!“ — og hendes sagte Stemme blev fuld og lydelig — „De er dristig, De har Talenter, De stræber i Veiret — derfor holder jeg af Dem — elsker Dem næsten — elsker Dem som en Moder. Deres Skjebne,“ — lagde hun hurtigt til — „interessrer mig. Deres Aand fylder mig med Beundring. I hele Timer sidder jeg her og tænker paa Deres Fremtid — saa at der gives Tider, da jeg næsten kan sige, at jeg lever i Dem.“

Ardworth blev forlegen, og med et ubehændigt Forsøg paa at sige noget Smigrende sagde han stammende:

„Jeg maatte ansee det for altfor stor en Ære, dersom jeg turde troe, at De —“

„Stig mig,“ — afbrød Madame Dalibard ham — „vi have talt meget med hinanden om alvorlige og vigtige Gjenstande; vi have disputeret meget om den menneskelige Aands hemmelighedsfulde Dybde; vi have sammenlignet vore Erfaringer i det ydre Liv og den sociale Verdens Mechanisme — stig mig derfor oprigtigt, hvad mener De om mig? Anseer De mig blot for

en Ting, der slaaer om sig med laante Phraser og usunde Ideer, saaledes som Deres Kjon kun er altfor tilbøieligt til at betragte den Kvinde, der stræber efter at staae paa samme Høide som Manden? Eller erkjender De i dette elendige Regeme en kraftig Mand, der ikke er Deres uværdig, og som ledes af en modnere Erfaring?"

"Jeg anseer Dem," — svarede Ardworth aabenhjertig — „for den mærkværdigste Kone, jeg nogensinde har seet. Dog — bliv ikke vred! — jeg vil ikke gjerne bøie mig under den Indflydelse, som De udøver paa mig, naar vi ere sammen. Den forstyrrer min Overbeviisning, den foruroliger min Forstand. Jeg kan ikke strax finde mig i min Levemaade, naar Deres-Mande har berørt den."

"Og dog," — sagde Lucretia med Alvor og Beemod — „er denne Indflydelse kun den naturlige Magt, som den kolde Modenhed udøver paa den syrige Ungdom. Det er mit sørgelige Fortrin, der forstyrrer Deres uløffelige Ungdom. Det er min Erfaring, der saaer Deres falske Slutninger, som De falder Overbeviisning, til at vakle. Lad os ikke tale mere derom. Jeg spurgte Dem om Deres Mening om mig, fordi jeg ønskede at meddele Dem alt det Kjendskab til Livet, som jeg besidder. Paa Deres Agtelse for mig beroer det, om De vil modtage mine Raad eller forkaste dem."

"De have jo allerede været mig til stor Nytte.

Det var det Sprog, som De raadede mig til at føre, der gav mig den Overvægt, som jeg før savnede, overfor den gamle Pedant, ved hvis Avis jeg er Medarbejder, og hvis Fordomme jeg nu har bragt til at vafle. Deres Kritik kan jeg takke for, at mine Arbejder have taget en mere praktisk Retning, hvorved de have faaet en langt større Indflydelse paa Publicum."

"Smaating!" sagde Madam Dalibard med et svagt Smil. "Naar jeg blot kan udrette saameget, at De vil høre paa mig, naar jeg foreslaaer Dem, hvorledes De kan gjøre Dem Livet lettere og behageligere og hurtigere kan stige."

Ardworths Binde lagde sig i Folder, og hans Ansigt antog et Anstrøg af Tvivl og Nysgjerrighed. Dog svarede han med et kort Smil:

"De maa virkelig være viis, dersom De har opdaget en Kongevei til Udmærkelse. Det er ellers en steil Bei, der fører til Grens Tempel, siger Digteren."

"En mere fornuftig Sætning end den, hvormed Digterne ialmindelighed indlede deres Klager. Hvad vi ere er Tøt, — vedblev Madame Dalibard; "hvad vi synes har desto mere at betyde."

Ardworth stak sine Hænder i Lommerne og rystede paa Hovedet. Den vise Dame lod sig ikke forstyrre ved dette Tegn paa, at han var af en anden Mening.

"Enhver Ting, man lærer os at sætte Priis paa, har noget Tilsvarende, og det er dette Tilsvarende, som

Verden skatter; — enhver Ting har et Speilbillede, og det er dette Speilbillede, som Verden sætter Priis paa. Tag De en Mand fra Gaden, fattig og pjaltet — hvad vil Verden gjøre for ham? — Sætte ham i et Arbeids-huus, om ikke i Fængsel. Lad nu en stor Kunstner male denne Mands Portrait, med Pjalter og blege Farver, og Konger ville byde paa Billedet. Manden jager man paa Døren, men Portraitet hænger man op i Paladser. Med vore Egenstaber gaaer det paa samme Maade, Portraitet er mere værd end Sandheden. Hvad er Dyd uden Charakter? Men en Mand uden Dyd kan stige ved sin Charakter. Hvad er Geniet uden Lykke? Men hvor ofte bøier man sig ikke for Lykke uden Geni? — John Ardworth, sæt Dem i Besiddelse af Portraitterne, erhverv Dem Charakter — grib efter Lykken!”

„Madame Dalibard!” — svarede Ardworth noget barsk — „det er forfærdeligt!”

„Forfærdeligt kan det være” — sagde Madame Dalibard venlig, thi hun følte, at hun vel var gaaet for vidt — „men saadan er Verdens Dom. Man maa synes saavel som være. De er i Besiddelse af Dyd. Velan! Alød Dem i den, men i Deres eget Bærelse. Træd ind i Verden, og forskaf Dem Charakter! Har De Geni, saa brug det. Styrk Dem ind i Mængden, og grib Lykken!”

„Holdt!” — raabte Ardworth — „Jeg gjenkjender

Dem! Hvor kunde jeg være saa blind! Det er Dem, der har skrevet til mig og paa samme Maade. De har plyndret Dem selv, stakkels Korsdragerinde! for at lægge Overflødighed i disse stærke Hænder, og hvorfor? Hvad er jeg for Dem?"

Et Anstrøg af virkelig Omhed udbredte sig over Lucretias Ansigt, da hun saa op til ham og svarede:

"Siden skal jeg sige Dem, hvad De er for mig. For det Første tilstaaer jeg, at jeg har skrevet de Breve, som have foruroliget Dem, ja maaskee fornærmet Dem. Den Sum, som jeg har ladet følge med, savner jeg ikke. Jeg har og vil altid have mere til Deres Tjeneste. Vær De ubekymret! Ja, jeg ønsker, at De vil træde ind i Verden, ikke som en Afhængig, men som en af Lyffens Yndlinge, at De kan komme i Folkemunde. Dan en Kredss om Dem, der altid har den unge Ardworth i Munden; Rygtet vil nok naae dem, der kunne hjælpe Dem frem. Den blotte Besiddelse af Penge giver paa visse Stadier af Livet vort Bæsen Sikkerhed og vor Optræden en indtagende Ynde."

"Nu ja!" — sagde Ardworth — "alt det kan være godt nok for en Lyffens Yndling og for en Mand af Stand; men for mig, — dog tal, tal tydelig. De lod Dem forstaae med, at jeg ikke er den, jeg synes at være, men noget mere end den af sin Virksomhed og Mand afhængige John Ardworth. Hvad meente De dermed?"

Madame Dalibard bøiede sit Hoved, og idet hun ghyngede sig i sin Stol, syntes hun et Dieblif at tænke efter, før hun svarede:

„Da jeg for nogle Maaneder siden kom til England, ønskede jeg naturligviis at erfare alle de nærmere Omstændigheder om min Familie, som jeg ved mit mangeaarige Ophold i Udlandet var bleven aldeles fremmed for. John Walter Ardworth var beslægtet med min Halvsøster, men ikke med mig. Desuagtet var jeg noget bekendt med hans Historie, men jeg vidste ikke, at En, som gjaldt for hans Søn, blev opdraget hos Hr. Gjelden, og af Hr. Gjelden erfarede jeg senere de Grunde, der have bevæget Dem til at antage Navnet Ardworth.“

Lucretia holdt et Dieblif inde, og da hun havde kastet et Blik paa det utaalmelige, forundrede og nysgjerrige Ansigt, der næsten slugte hendes Ord, blev hun ved:

„Deres foregivne Fader var, som De uden Tvivl veed, ubesindig og ødsel. Min Onkel skaffede ham ind under Militairet, og han tiltraadte dette sit Kald med hele sin sangviniske Naturs drengeagtige Tankeløshed. Jeg erindrer meget godt hine Dage. — Men, for at komme tilbage igjen til, — hvor var det nu, jeg slap? — Walther Ardworth var taabelig nok til at have sine egne Meninger i Politiken. Han drømte, at han var Soldat, og dog bildte han sig ind, at han var Republikaner.

Hans Anstuelser, der vare saa forhadte i hans Stand, rygtedes snart: han skjulte Intet; han forsamte Portraitet af Tingene — Skinnet. Han vakte sine Forsattes Misshag — thi Politiken var den Tid, endnu mere end nu, en Kilde til Had. En Leilighed frembød sig snart. Under den korte Amienske Fred blev han kaldet tilbage. Jeg troer, at han ved en Opstand i Irland maatte føre en Afdeling Soldater imod Folket; han lod ikke høre iblandt Mængden, som det var befale ham, — idetmindste sagde man det. John Walthers Ardworth maatte møde for en Krigsret og blev cæsset. Men alt det veed De dog vel?”

„Min stakkels Fader! Kun tildeels; jeg vidste nok, at han var afflediget fra Regimentet, — jeg troede, at det var skeet paa en uretfærdig Maade. — Han var Soldat, og dog vovede han selv at tænke og at være menneskelig.“

„Men min Onkel efterlod ham et Legat. — det bragte ham ingen Betsignelse, — det har den gamle Mand's Guld aldrig gjort! Hvor ere de nu alle, Dalibard, Susanne og hendes blonde Egtemand — hvor? — Vernon er i Graven, — kun een Søn af mange er i Live! Det er sandt, Gabriel Barney lever! — og jeg! — Men Pengene — i vore Hænder laae der en Forbandelse over dem! Walthers Ardworth fik sit Legat, — han var letfindig. Endskjøndt han blev afflediget

med Skændsel fra Regimentet, fandt han dog Mænd, der havde Medlidenhed med ham og roste ham — Partimænd, ligesom han selv. Han levede i Glæde, drak og spillede, laante og laante, — kom i Gjæld, — og tilsidst levede han i Nød og Elendighed, blev forfulgt, og snappede efter et Stykke Brød, hvor han kunde faae det, — medens Politiet var ham i Hælene; — derpaa mødtes vi igjen for en kort Tid."

Lucretias Pande blev mørk som Natten, da hendes Stemme sank ved disse sidste Ord, og med en heftig Bevægelse vedblev hun:

"Midt i denne forfulgte Tilværelse kom Walthers Ardworth en Aften silde til Master Fjelden med et Barn paa Armen. Han saae efter Master Fjeldens Udfigende syg, pjaltet og udmattet ud. Uden at indlade sig paa at meddele Oplysninger om Barnet gik han strax til Ro. Hvad der nu fulgte paa har Master Fjelden selv nedskrevet paa min Begjæring. Læs De det, og see saa, hvilke Fordringer De har paa det hæderlige Slægtskab, som saa usikkert er blevet tilskrevet Dem."

Medens Madame Dalibard sagde dette, aabnede hun en Skuffe, tog en Skrivelse ud af Master Fjeldens Papirer og rakte Ardworth den. Denne Skrivelse indeholdt indledende Ord om Forfatterens fortrolige Forhold til den ældre Ardworth, og hvorledes denne

Sidste var kommen i hans Huus, som Madame Dalibard havde fortalt — derpaa hed det videre:

„Den følgende Dag, da min stakkels Gæst endnu laae i Sengen, kom Hanna, min Pige, for at sige mig, at der var to Mennesker udenfor, der ønskede at tale med mig. Som jeg pleiede at gøre, lod jeg disse to Mennesker komme ind i mit Kammer. Da de traadte ind, — det var to firfkaarne Karle, som jeg ansaae for Forpagtere, der vilde leie min lille Jordeiendom, — bad jeg dem om at tale sagte, da der der netop laae en syg Herre oven over os. Neppe havde jeg sagt dette, førend begge de Fremmede, uden at tale et Ord, styrtede ud af Værelset og lode mig tilbage, stum af Forundring; men strax derpaa hørte jeg Stemmer oven over mig og en Trætte, som gik over til Haandgribeligheder. Jeg fattede mig, og i den Mening, at det var Røvere, der havde betraadt mit fredelige Huus, raabte jeg høit om Hjælp. Paa mit Skrig kom Hanna til; vi fattede begge Mod og steg op ad Trappen. Da vi vare komne ovenpaa, fandt vi allerede den stakkels Walthers i de formeentlige Røvers Hænder. Det var Politibetjente. De vilde ikke lade ham et Dieblis af Syne. Han fandt sig roligere i det, end jeg havde ventet, og hvissede til mig, at jeg maatte sørge for Barnet, og at jeg snart skulde faae at høre fra ham. Det varede ingen Time, førend han var borte. To Dage efter modtog jeg et

Brev uden Adresse fra ham. Det var skrevet i en Hast og lød saaledes:

„Kjære Ven!

Jeg er sluppen fra Politibetjentene og befinder mig i Sikkerhed i et lille Værtshuus ved Havet. Fædrelandet er for mig en slet Slægtning. Jeg vil tage min Tilflugt til et fremmed Land, og dersom jeg kan faae min Helbred tilbage, — Sølusten er sund, — tvivler jeg ikke paa, at jeg et eller andet Sted kan fortjene mit Brød.

Naar jeg engang kan betale min Gjæld, kommer jeg tilbage. Men hvad vil De, min gode gamle Lærer! imidlertid tænke om mig? De, hvem jeg for saamegen spildt Umage har givet endnu en Mund at mætte — og ingen Penge til Betaling for hans Underhold? Men De vil ikke misunde Barnet en Plads ved Deres Bord, ikke sandt? Ogsaa den venlige, sparsomme Madame Gjelden — Gud velsigne hendes medlidende, huusholderiske Sind! Hun kjender mig tilstræffeligt til at være vis paa, at jeg snart vil befrie hende fra Drengen eller sende hende Noget for at forebygge, at han falder hende til Byrde. Jeg vilde sige: Elst De Barnet, og sørg for det for min Skyld; men, jeg tilstaer, jeg føler — ja, nu maa jeg afsted, — jeg hører det første Signal fra Skibet — Deres — i Hast

J. W. A.“

Den unge Ardworth holdt op med at læse og sulfe dybt. Det syntes ham, at der laae noget Bærrer end tvungen Munterhed i dette Brev — en vis Letsindighed, — en vis Ubefindighed, — som hans egne, ædle Grundsætninger væmmedes ved. Mangel paa Kjærlighed til det forladte Barn var isiesfaldende — ikke et eneste hjerteligt Ord. I en nedslaaet, sorgfuld Stemning vedblev han at læse:

„Dette var Alt, hvad jeg i samfulde tre Aar hørte fra den stakkels Walthers, men jeg vidste, at hans Hjerte, uagtet al hans Letsindighed, dog i Grunden var sundt.“ — Sønnens Ansigt straaede, og han kyskede Bladet. — „Og Barnet var ingen Byrde for os, — vi elskede det ikke alene for Ardworths Skyld, men ogsaa for dets egen Skyld af Medlidenhed, og for Guds Skyld. Ardworths andet Brev lød saaledes:

„Herrum Crispinus! Jeg er endnu i Live og kommer saa sagte frem i Verden, — ja, og det paa ærlige Veie. Jeg gjør ikke længer ubetænksomme Udgifter, men sparer for at betale min Gjæld, og dersom jeg bliver i Live, haaber jeg at kunne betale den til sidste Skilling. Først, hvad min Gjæld til Dem angaaer, da sender jeg Dem en, vel ikke i mit Navn udstedt, men dog fuldkommen gyldig Anviisning paa 250 Pund, at hæve hos Hr. Drummond. Gjør Dem dermed betalt for det, Drengen har kostet Dem. Lad ham opdrage saaledes, at han siden kan fortjene sig Livets Ophold, og

dersom han har Hoved, saa bring en Værd eller en Lov-
tyndig ud af ham, men har han ingen Gaver, saa lad
ham blive Kjøbmand. Hvad jeg end kan fortjene, maa
han dog bane sig sin egen Vej.

Jeg behøver ikke at fortælle Dem, hvorledes det
forholder sig med hans Fødsel, men det er en Historie
om Glendighed og Skændsel, og jeg føler, naar jeg ret
overveier Sagen, at jeg ingen Ret har til at bestemme
ham ved at sætte en Plet paa hans Fødsel, som han
ikke selv er Skyld i. Dersom jeg nogenstunde vender
tilbage til England igjen, skal De erfare Alt, og Deres
Raad skal da lede mig. Min Hilsen til hele Deres
kjære Familie

Deres taknemmelige Ven og Discipel."

„Af dette Brev formoder jeg, at den stakkels Dreng
ikke er født i Ægteskab, og at Ardworths Taushed har
sin Grund i Samvittighedsnag. Jeg ansaae det for
det Bedste aldrig at ytre denne Mistanke for John
selv. Hvorfor skulde jeg bedrove ham ved en Mistanke,
for hvilken hans egen Fader bævede tilbage, og som
muligt kun var opstaaet af en feilagtig og ufjærlig For-
klaring af nogle tvetydige Ord?— Da John var fjorten
Aar gammel, modtog jeg endnu en Sum af 500 Pund
fra Hr. Drummond, dog uden en eneste Linie fra Ard-
worth, og blot ifølge en Ordre fra Herr Drummonds
Correspondent i Calcutta til at udbetale mig denne
Sum som Bederlag for de Udgifter, som det Barn for-

aarsagede mig, John Aldworth havde betroet mig. Min unge Pleiesøn havde været i to Aar paa Universitetet, da jeg modtog et Brev, hvoraf Følgende er en Afskrift:

„Hvordan gaaer det Dem? Beständig frisk, bestandig lykkelig! Lad mig idetmindste haabe det! Jeg har ikke skrevet Dem til, min kjære gamle Ven! Dog har jeg ikke forglemmt Dem — jeg har altid forespurgt mig om Dem ved mine Correspondenter, og fra Tid til anden erholdt Gletteretninger, som have tilfredsstillet min taknemmelige Hengivenhed for Dem. Jeg seer, at De har givet Drengen mit Navn. Godt! Lad ham bære det! Ved det, jeg har gjort det til, er der Intet at røve; men læg Mærke til det, jeg erkjender ham derfor ikke for min Søn. Jeg ønsker, at han skal ansee sig for forældreløs, uden nogen anden Hjælp for Fremtiden end hans egen Flid og hans eget Talent — hvis han har Talent. Lad ham gaae sin Vej med Sorger og Møie, lad ham søge og finde Uafhængighed. Saalænge han er mindreaarig, vil der af Hr. Drummond blive Dem udbetalt 150 Pund for ham. Naar der da behøves en Sum Penge for at bringe ham i Vej, saa underret mig derom ved et Par Linier, som ere adresserede til A. B. i Calcutta, og som Hr. Drummond vil besørge til mig, hvorpaa jeg strax vil være villig til at sende, hvad De forlanger. Men efter den Tid vil al videre Hjælp fra mig ophøre. Tro ikke, fordi jeg

sender dette fra Indien, at jeg er belæstet med Ruspier; Alt, hvad jeg haaber at opnaae, er mit Udkomme, — denne Dreng er ikke den Gæste, der har Fordringer, derfor, om jeg ogsaa nærede det Ønske, at opdrage ham i den Yppighed, der har styrket mig i Ulykke, havde jeg dog ikke Evne dertil. Lad ham støtte sig paa sin egen Kraft. Naar De skriver mig til, saa skriv mig omstændelig om Deres Familie, om Deres Sønner, og skriv til mig som til en Mand, der maaskee kan hjælpe Dem i Verden, og som vil føle sig overordentlig lykkelig, dersom han i ringe Grad kan gengælde Dem det, han er Dem skyldig. De vilde tilsmile mig Deres Bisald, hvis De nu saa mig som en flittig, pengeerhvervende Mand, men tillige som Deres uforandret hengivne

* * *

E. St. Lad Drengen ikke skrive mig til, og lad ham heller ikke faae denne Ledetraad til min Adresse."

Efter Modtagelsen af dette Brev skrev jeg omstændeligt til Ardworth om hans stakkels Søn's udmærkede Anlæg og gode Opsørsel. Jeg sagde ham, overcensstemmende med Sandheden, at han var en Søn, som enhver Fader kan være stolt af, og betegnede endog den ligegyldige Tone, hvori Walther talte til sin Søn, som Mangel paa faderligt Sindelag. Et Barn bliver et Barn — lige meget om det er Frugten af en Uret, som Faderen har tilføiet Moderen.

Paa dette Brev modtog jeg aldrig noget Svar.

Da John var bleven myndig og havde skaffet sig en Plads som Repetent, talte jeg med ham om hans Udsigter for Fremtiden. Jeg sagde ham, at skjøndt hans Fader var langt borte og af visse Grunde holdt sig skjult, havde han dog med stor Gavnildhed betalt for hans Underhold og vilde nu sende, hvad der behøvedes for at skaffe ham et Embede eller en Plads i Armeen, men at hans Fader dog hellere saae, at han viste Kjærlighed til Uafhængighed og herefter ernærede sig selv. Jeg kjendte Drengen, som jeg talte til; — John tænkte som jeg, og aldrig henvendte jeg mig mere til den ældre Ardworth for at bede ham om videre Understøttelse. Understøttelsen hørte op, og John har siden den Tid selv skaffet sig sit Underhold.

Jeg har ikke hørt noget Videre om hans Fader, skjøndt jeg ofte har skrevet til den Adresse, han har opgivet mig. Jeg er bange for, at han er død. Jeg har ogsaa engang været i London for at tale med en af Cheferne for det Drummondske Huus — en meget høflig Mand — dog kunde han ingen Underretning give, undtagen at han havde handlet efter Ordre fra en Correspondent i Calcuta, ved Navn Macfarren. Jeg skrev derpaa til Macfarren og bad ham meget indstændigt om at tilskrive mig Alt, hvad han vidste om den stakkels Ardworth. Han svarede mig kort, at han Ingen kjendte af dette Navn, og at A. B. havde været en i Calcutta

bosiddende fransk Kjøbmand, som var død for to Aar siden. Jeg opgav nu ethvert Haab om at erfare noget Yderligere og var, mere end nogensinde før, overbevist om, at jeg havde handlet rigtigt ved at holde Faderens Brevvevling hemmelig for den stakkels John. Drengen var naturligviis nysgjerrig og spurgte mig ud, men da jeg sagde ham, at jeg havde givet hans Fader det hellige Løfte, at tie, ophørte han med at gøre mig Spørgsmaal. — Jeg har nu blot at sige til, først, at efter alle de Undersøgelser, jeg har anstillet hos de endnu levende Medlemmer af Walter Ardworths Familie, har denne Sidste aldrig været gift, og jeg frygter for, at vi maae antage, at han ingen ægte Børn har havt, hvilket forklarer, om ikke undskylder hans Ligegyldighed; for det Andet, hvad de Penge angaaer, som jeg har modtaget til min fjære Johns Underhold, da har jeg sparet dem sammen, baade Capital og Renter, og efter Fradrag for Udgifter i de første Aar i Cambridge — som jeg ikke funde bestride af mine egne Midler, uden at forurette mine egne Børn — er Alt udsat til tre Procent hos Hr. Drummond og noteret paa hans Navn. At jeg ikke har sagt ham Noget herom, er efter min fjære Kones Raad, thi, sagde hun meget rigtigt, og i Pengeanliggender har hun altid været en meget skarpsindig Kone, naar han veed, at han har en saa stor Sum Penge, hvo kan da sige, om han ikke bliver doven og ødsel og forøder Alt paa cengang, ligesom

hans Fader, hvorimod disse Penge kunde være ham til stor Nytte, naar han engang vilde gifte sig eller behøver dem til et bestemt Brug!

„Men da De dog, min fjære Madame! kjender Verden bedre end jeg, maa De nu handle efter Deres eget Godtbefindende, og saavel meddele John Alt, hvad der her er opgivet om hans Fader, som give ham Underretning om den Sum Penge, der med Rette tilhører ham.

Matthæus Fjelden.”

„E. St. — Hvor lunefuld Walthers Ardworth end har vilst sig imod sit eget Barn, maa jeg dog lade ham vedersæres Ret og sige, at han altid har talt om mine med megen Belvillie. Skjøndt jeg, dertil skal Gud være mit Vidne, ikke har skrevet et Ord derom i mine Breve, fik dog min ældste Søn en udmærket Plads i et vestindisk Handelshuus, og min anden Søn blev foreslaaet af en Godseier, som jeg aldrig har hørt Noget om, til et Præstefald paa 1700 Pund Indkomster. Jeg kan vel ikke bestemt føre Kilden til disse Belgjerninger tilbage til Ardworth, men jeg kjender ellers Ingen, som de kunde hidrøre fra.”

Ardworth lagde Papirerne paa Bordet uden at sige et Ord, og Lucretia, der under Læsnningen vendte sine Dine bort fra ham, var forbauset over hans Selvbe-

herstelse, da disse Efterretninger vare blevene ham meddeelte. Hun tog hans Haand og sagde:

„Fat Mod! De har ikke tabt Noget!“

„Ikke tabt Noget!“ — svarede Ardworth med et bittert Smil — „en Faders Kjærlighed og en Faders Navn — er det ikke Noget?“

„Men,“ — raabte Lucretia — „er da denne Mand Deres Fader? Finder De en Faders Hjerter i en eneste Linie af hine folde Breve? Nei, nei, det forekommer mig langt mere sandsynligt, ja endogsaa vist, at De snarere“ — Lucretia holdt inde og vedblev i en roligere Tone — „at De er beslægtet med mit eget Blod. Jeg er nu i England — i London — for at anstille Undersøgelser, der beroe paa det Haab. Hvis saa er — dersom — saa skal De —“ — Madame Dalibard holdt inde, og der var noget Frygteligt i hendes hele Holdning. Hun trak Beiret dybt og vedblev, idet hun tydelig nok anstrengte sig for at dæmpe sine Følelser: „Hvis saa er, har jeg Ret til den Interesse, jeg føler for Dem. Lad mig endnu fortie Grunden til min Formodning og — og — hav imidlertid en Smule Godhed for mig!“

Bed disse sidste Ord gittrede hendes Stemme, som om hun kæmpede med en Taare, og hendes Hjerteangst røbede sig tydeligt i Tonen af ethvert af hendes Ord og i de sammensfoldede Hænder, som hun udstrakte imod ham.

Ardworth blev trods de forskellige Følelser, som

den Fortælling, han nylig havde hørt, havde vaft hos ham, inderligt rørt ved hendes Stemme og Opsørsel. Han bukkede sig og kyssede de Hænder, der vare udstrakte imod ham. Derpaa stod han hurtig op, gik frem og tilbage i Værelset, talte nogle afbrudte Ord til sig selv — stillede sig foran Vinduet og lufkede det op, som om han maatte trække frisk Luft. Da han vendte sig om, var hans Ansigt saa roligt som sædvanlig, og idet han med en rast Bevægelse slog Armene overkors over sit Bryst, sagde han høit, dog mere til sig selv end til Lucretia:

„Hvad kommer det i det Hele an paa, hvad vore Forældre hedde? Vi skabe os selv vor Fremtid. Om jeg er Slegsfredbarn eller af adelig Herkomst — skal være mig Gæet og det Samme. Giv mig Ahner, og jeg vil være Dem værdig; frakjend mig Retten til at bære en Faders Navn, og mine Børn skulle i mig faae en Stamfader.“

Bed disse Ord antog hans barske Ansigtstræk og kraftige Skikkelse en stolt Holdning. Medens han endnu stod saaledes, gik Døren op, og Barney traadte ind. De to unge Mænd havde allerede oftere seet hinanden hos Madame Dalibard, uden at der dog var opstaaet noget venstabeligt Forhold imellem dem; Barney var formelig tilbageholden, og Ardworth følte en vis Afsky for Barney. Han havde med det Instinct, der er en sund og kraftig Natur eget, strax opdaget det Paatagne,

Falste, Overdrevne og Hule i Gabriel Barney's Ord og Væsen, ja endog i hans Gang og Klædedragt, og han afstødede dette af sit ganske Hjerte.

Urdworth elskede den ungdommelige, skønne Hjertets Fylde, der tilhørte en Charakter som Percival St. John, som snart behager og finder Behag i Audre, og som føler en varm Beundring for ethvert Talent og for Alt, hvad der er udmærket. For den Kunst, der ikke har naaet den høieste Fuldkommenhed, gav Urdworth ikke det Ringeste; for ham havde det intet Værd, at Barney malte og componerede, at han glimrede med pludervelfst literair Snaf eller legede med en utilfredsstillende Philosophies Gaader. Urdworth saae i Barney kun en Charlatan; han havde endnu ikke af Erfaring lært, hvilken Kraft og hvilken Fare der ligger skjult i Ræmpeflangen, der bærer sine Farver tilskue i Solen og i sin vellystige Raadhed snoer sig fra Green til Green.

Barney blev staaende midt i Værelset; hans Dine vare først sæstede paa Urdworth, derpaa saae han paa Madame Dalibard. Men Urdworth, der var bleven vakt af sine Drømme og Grublerier af en Stemme, der til enhver Tid skurrede i hans Øren, men især i hans nærværende Stemning, besvarede neppe Barney's Hilsen, knappede sin Frakke til, tog sin Hat og banede sig en Vej til Madame Dalibard, hvorved han rev to Stole om og betydeligt forstyrrede et stort Bords Tyngdepunkt.

Han tryffede hendes Haand og hvisttede hende i Øret: „Jeg seer Dem snart igjen!“ og forlod Bærelset.

Barney strøg sit Haar tilbage med sine af Ringe sraalende Fingre og satte sig paa den Stol, der stod nærmest ved Madame Dalibard, og som Ardworth nylig havde siddet paa. —

„Dersom jeg var en Klytemnestra,“ — sagde han, „vilde jeg i en saadan Søn frygte en Drestes!“

Madame Dalibard kastede et af de mistænksomme Sideblik, der altid havde været Lucretia egne, til den Talende og svarede:

„Klytemnestra var lykkelig, Furierne sov ved hendes Forbrydelse og forfulgte kun den, som hevnedes den.

„Stille! stille!“ — sagde Barney.

Døren gik op, og Ardworth traadte ind igjen.

„Jeg glemte ganske, hvorfor jeg var kommen: Hvordan gaaer det Helene? Er hun kommen frisk og sund tilbage?“

„Frisk og sund? Ja!“

„Den kjære Pige — det glæder mig! Hvor er hun? Hun er dog vel ikke igjen taget til disse Mivers!“ Jeg er ingen Arristokrat, men hvorfor skal man parre Fiinhed og Raahed?“

„Herr Ardworth!“ — begyndte Madame Dalibard med fornem Kulde, — „min Søsterdatter er betroet til min Omhu, og det er min Sag at bedømme, hvorledes

jeg skal opfylde denne Pligt. Herr Mivers er en af hendes nærmeste Slægtninge — nærmere end De er."

Uden i mindste Maade at blive forvirret ved en saadan Affærdigelse, svarede Ardworth rolig:

„Godt! En anden Gang skal jeg tale nærmere med Dem om denne Sag. Vær imidlertid saa god at forsikre hende om min Kjærlighed!"

Madame Dalibard reiste sig halvt op i Stolen, men sank dog tilbage i den og vinkede ad Ardworth, at han skulde komme nærmere. Barney stod op og gik hen til Vinduet, som om han mærkede, at der vilde blive sagt Noget, der ikke var bestemt for hans Øren.

Da Ardworth stod tæt ved Madame Dalibards Stol, greb hun hans Haand med en Kraft, der forbausede ham og sagde, idet hun bestandig trak ham nærmere til sig:

„Jeg skal forsikre Helene om Deres Kjærlighed, derjom det er en Fætters eller, hvis De vil, en Broders Kjærlighed. Mener De, — føler De en anden, varmere Kjærlighed, saa tal, min Herre!" — Og idet hun lænede sig hastigt tilbage, saa hun ham med en stiv, truende Mine ind i Ansigtet. Hendes Tænder flappede, og hendes Læber lukkede sig tæt sammen.

Ardworth studsede og blev halvt ærgerlig, dog svarede han med et ironisk Smil, der ikke var, ham usædvanligt:

„Bah! I Fruentimmer ere altid tilbøielige til at

ansees os Mænd for større Narre, end vi virkelig ere. En begyndende Advocat uden Praxis er ikke noget letfængeligt Tønder. Ja, en Fætters Kjærlighed, det er nok! Den gode lille Helene! det er tidnok at sætte hende andre Begreber i Hovedet, og da vil hun faae en Kjæreste, der er ligesaa munter og smuk som hun selv."

"Nu," — sagde Madame Dalibard med et let Smil — „nu er jeg tilfreds. Kom snart igjen!"

Urdworth bukkede og forlod Bærelset. Da han naaede Gadedøren, saae han Helene, der bukkede sig over et forsømt Blomsterbed i den forsømte Have. Han blev tvivlsraadig staaende et Dieblif. „Nei!" — sagde han ved sig selv — „mit Selskab duer kun for mig selv. En lang Spadseretour igjennem Markerne, og saa bort med Grublerierne over det Forbigangne og det Tilkomende! Diebliffet er idetmindste mit."

Femte Capitel.

Ædderkoppene og deres Væn.

„Medens De,“ — sagde Barney — „følger et indbildt Spor og søger at skaffe denne unge Mand først et Navn og siden en Formue — hvilket Skridt har De da imidlertid gjort for at afvende den Fare, som truer mig — og for at sikre Dem selv Uafhængighed i det Tilfælde, at vore Efterforskninger ere unyttige? Der er hengaaet Maaneder, og endnu bestandig nøler De med at udføre den Plan, som vi havde bygget paa, at Susanne Mainwarings Datter blev optaget i Deres Huus.“

„Hvorfor vil De i de sjældne Diebliffe, da jeg endnu føler menneskeligt — hvorfor, siger jeg, vil De falde mig tilbage til Hævnens og Forbrydelsens dybe Afgrund? O, lad mig dog beholde det Haab, at jeg endnu har en Søn! Ja, om endog John Ardworth med hans Gaver og hans Kraft blev negtet mig — blot en Søn, om ogsaa i Pjalter, jeg vil give ham Rigdom — blot en Søn, om ogsaa saa uvidende som den usleste Bonde, jeg vil fylde hans Mand med mine

Kundskaber — blot en Søn — en Søn — mit Hjerte
 svulmer ved dette Ord! De smiler? Ja, mit Hjerte
 svulmer, men ikke af en svag Moders taabelige Kjær-
 lighed. I en Søn begynder mit Liv paany — flygter
 ud af denne forpiinte, skrækkelige Tilværelse og ind i en
 anden — drifter Ungdom igjen. I ham vil jeg hæve
 mig af mit Fald, — være stærk i hans Kraft — stor
 i hans Storhed. Da jeg var født Qvinde, havde jeg
 en stakkels Qvinders Lidenstaber og den taabelige Svag-
 hed at være det, jeg er; — jeg ønskede at sætte mig
 ind i en Mands Sjæl, — en Mand, der har Kraft
 til at handle og den Forret at svinge sig i Veiret. I
 den mandlige Naturs Erts vilde jeg udøse den Erfar-
 ring, der med sine skarpe Spidser havde sonderbrudt det
 svage Leer. Ja, Gabriel! for alt det, jeg har gjort og
 opoffret for Dem, forlanger jeg intet Andet end Under-
 støttelse ved mit stormbevægede Livs eneste Haab. Hav
 Taalmodighed — vent — sæt ikke dette Haab i Fare
 ved en eller anden smaalig Forbrydelse, der vilde røbe
 os Begge — ved en Bellyst, der ikke er den Skræk
 værd, som følger den i Hælene."

"De glemmer," — svarede Barney gnaven, men
 med Ærbødighed, thi hvad der end var foresaldet imel-
 lem dem i deres hemmelighedsfulde og frygtelige For-
 bund, besad Lucretia dog en Magt, der havde overlevet
 hendes Syndesald, og som opfyldte Barney med al den
 Agtelse, han endnu kunde søle for Mænd eller Qvinder;

— „De glemmer paa en besynderlig Maade vort veloverveiede Hovedproject's sande Natur, naar De taler om smaa Forbrydelser eller Belyst. De glemmer, at enhver Time, vi ikke benytte, forøger den Fare, som omgiver mig, og let kan rive den eneste Forbundne, der kan hjælpe Dem med Deres Planer, ja, uden hvem disse nødvendigt maae gaae feil, bort fra Deres Side. Lad mig først tale om den meest overhængende Fare, thi Deres Huskommelse synes at være bleven fort og forvirret, siden De har faaet Haab om at finde Deres Søn igjen. — Versom denne Stubmore, som nu ifølge min Onkels sidste Billie har frit Spil, engang kommer til London og udfører sin fordømte Plan at trække mine Penge ud af den engelske Bank, siger jeg Dem endnu engang, at mine Forsikringer ved Banken ville blive opdagede, og den ringeste Straf, der kan blive tilkjendt mig, er Deportation; en Deel af Forsikringerne ere, som De veed, skete for Deres Skyld, for at De kunde faae de Penge, som De behøvede for at opsoge Deres Søn, — de bleve begaaede under den Forudsætning, at vor Plan med Helene skulde gjengjælde mig — skaffe mig Midler til om muligt at erstatte de uretmæssigt hævede Summer, for i værste Tilfælde at tilstaae Stubmore, hvis Charakter jeg nøie kjendte, at jeg i min Nød har bukket under for Fristelsen, — at jeg har efterskrevet hans Navn, ligesom jeg ogsaa allerede har efterskrevet

hans Faders — for at sælge Bankcapitalen, og at jeg nu ved at erstatte Pengene betaler min Gjæld og beder ham om Tilgivelse og Taushed. Jeg kjender, som sagt, Manden tilstræffelig til at vide, at jeg paa denne Maade vil slippe vel deraf, og i værste Tilfælde vil jeg vække hans Medlidenhed ved et Offer til hans Gjerrighed. Men dersom jeg ikke kan erstatte Pengene, er jeg forloren."

"Godt, godt!" — sagde Lucretia, — "De skal faae Pengene, lad mig finde min Søn og —"

"Slaan min Taalmodighed!" — raabte Barney utaalmodig; — "hvad kan da Deres Søn, om De ogsaa virkelig finder ham, gjøre, hvis De ikke kan give ham den Raughtonske Arv? Men for at dette kan skee, maa Helene, der er den nærmeste Arving efter Percival St. John, ophøre at leve. — Har jeg ikke hjulpet Dem, og hjælper jeg Dem ikke endnu bestandig med at udføre Deres store Plan? Endnu iasten vil jeg tale med en Mand, jeg i lang Tid har tabt af Syne, og som i sin Stilling som Sagsfører har erhvervet sig en vis Færdighed i at opsnuse Beviser; — dersom der virkelig er Beviser, vil han finde dem. Jeg har nylig erfaret hans Adresse. Imorgen skal han allerede søge efter Sporet. Jeg har selv indskrænket mig, for af Udbyttet af den sidste Forsælsning at spare Penge, hvormed jeg kunde opflamme hans Iver. Som jeg allerede har sagt Dem, Deres Plan fordrer

at to Mennesker skulle ryddes af Veien; om den Gne, der var vanskelig at ramme, sniger allerede Døden sig, og for ham er Ligflædet beredt. Efter Deres Ønske, og som det ogsaa var nødvendigt, har jeg vundet St. Johns Venstreb; naar Timen slaar, er han i mine Hænder."

Lucretia smilede haanligt. "Saa!" sagde hun, idet hun imellem Tænderne, — "Faderen forbød mig det Huus, der var min Arv! Jeg behøver kun at opløste en Finger, blot at sige et Ord, og, hvor forladt jeg end er, kaster jeg dog Sønnen ud af hans Besiddelse. Røveren overlod mig Verden, — jeg lader hans Søn Graven."

"Dog," — vedblev Barney den frygtelige Samtale, "hvorfor tvinger De mig til at gentage, at hans Liv ikke er det Gæst, der staaer i Veien for Deres og Deres Søns Arv? Naar St. John er ryddet af Veien, bliver Helene dog tilbage. Skulle vi, naar vore Gifterforskninger ere forgjæves, tabe den rige Arv, som Helene skal skaffe os, en Høst, som De afmeier med den samme Lee, hvormed De høster Deres Høst? Seer De ikke mere Moderens Træk i Helenes Ansigt? Er William Mainwaring's Troloshed glemt eller tilgivet?"

"Gabriel Barney!" — sagde Lucretia med huul og gittrende Stemme. — "Da jeg i hiin Time, da mit hele Væsen undergik en Forvandling, da jeg hørte Ankerkjæden briste og saae Stormens Vænder flage

omkring mit Skib, — da jeg i hiin Time stod rolig og kysjede min Medbeilerinde paa Panden, udtalte jeg en Ed, der ikke kom fra min egen Sjæl, men som var en Indskydelse, der senere har ledet min Skjebne, — jeg svor, at den Troleshed, man havde viist mig, skulde blive gjengjældt, jeg svor, at min egen Fordærvelse skulde falde paa det Hoved, jeg kysjede; — jeg svor, at naar Skam og Skændsel skulde træde istedetfor den mistede Arv, vilde jeg ikke være alene udsat for den ubarmhjertige Verdens Spot. I min Hjerteangst saae jeg i det Fjerne Alteret reist og Brudesengen redt, og jeg udaandede Forbandelse, en Spaadom over den huuslige Urne og over Egtesengen. Hvor kan De da troe, at jeg vil rive Frugten af denne forhadte Forbindelse ud af Deres Hænder? Men er Tiden allerede kommen? Deres Tid maa vel allerede være der, men min?”

Der var noget saa Frygteligt i hans Medskyldiges Blik, noget saa Indtrængende i hendes Stemmes Had, at Barney, hvor slet han end var, og skjøndt han paa den Tid rugede over den afskyeligste og skrækkeligste Forbrydelse, blegnede og gyste tilbage.

Madame Daubard vedblev i en noget blidere Tone, som dæmpedes af Fortvivlelsens Angst:

„O, dersom jeg havde været anderledes, hvad vilde der da ikke været blevet af mig! Fra den Time af var jeg given til Priis for den Mand, der kun var skabt til at udtænke Forbrydelser, og mit eget Hjertes for-

dørvelige Drifter — bestandig fortæst jeg dybere og dybere ind i det uundgaaelige Helvede af den Rødsager, som Skjebnen havde sængslet mig til — fra hiin Time fulgte Bedrageri paa Bedrageri, Brøde paa Brøde, Skændsel paa Skændsel, indtil jeg selv forundrede mig over, at intet Lyn traf mig — at Naturen ikke stødte den levende Forhaanelse af alle sine Love bort fra sit Bryst! Havde jeg ikke Ret, da jeg forlangte Gjengjældelse? Ethvert Trin, jeg faldt, ethvert Blik, jeg kastede ned i Afgrunden, opflammede min Vængsel efter Hevn. Alle mine Handlinger vare udsprungne af een Kilde; kunde denne Kilde være reen, naar dens Bænder vare muddrede?"

„De har kjølet Deres Hevn paa Deres Medbeileinde og paa hendes Mand.“

„Jeg kjølede den og fortsatte min Vei!“ — raabte Lucretia med sunklende Dine og med haanende Triumf, — „De bleve nedtraadte, og jeg lod dem leve! Da jeg engang tilfældigviis hørte om William Mainwarings Død, lod jeg Hovedet synke, og jeg troer endogsaa, at jeg græd. Grindringen om henrundne Dage kom tilbage. Ja, jeg græd. Men deres Kjærlighed havde jeg ikke forstyrret. Nei, deri havde jeg taget jammerligt Feil. Et Pant paa deres Kjærlighed levede. Deres Huus vidste jeg var glædeløst, men Skjebnen sendte dem en Trost, som jeg ikke havde forudseet. Hurtigt vendte mit Had tilbage; de Fornærmelser, man

havde tilføiet mig, stode med ny Kraft for min Sjæl, min Hevn var endnu ikke mættet. Den Kjærlighed, der havde forstyrret mit Liv — min Sjæl — vaagnede paany, og jeg saae min Forbandelse i Helenes Ansigt. Den Ed, jeg svor, da jeg kyskede min Medbeilerindes Pande, forlangte endnu et Offer, da jeg kyskede Barne-
net af dette Ægteskab."

"De har altsaa besluttet at handle?" — raabte Barney i en Tone, der røbede en vild Glæde.

I dette Dieblif hørtes pludselig en frisk, syngende Stemme udenfor Vinduet — det var den unge Helenes Stemme, Ordene vare saa tydelige, at de trængte til det onde, forbrøderste Pats Dren. I Sangen selv var der lidet Mærkeligt, heller ikke Noget, der havde Hensyn paa Tilhørernes onde Forehavende, men i hendes Stemmes overordentlige, rørende Reenhed og i Ordene's uskyldige Mening var Noget, der contrasterede saa stærkt med Tilhørernes egne Tanker, at de sadde tause og saae paa hinanden, som om de vare bange for at henvende deres Blikke til deres eget Indre.

Da Sangen hændede, bleve Tilhørerne endnu siddende stille, indtil de endelig med en spottende Latter søgte at forjage dette Indtryk og Barney med en haan-
lig Mine udbød:

"Søde Uskyld, kommen lige fra Paiten! Var det ikke Synd, hvis man taalte, at Verden forstyrrede den? De hørte jo, at hun i sin Sang bad om, at hun som

en Blomst maatte groe her og siden henvisne. Hvorfor ikke bevilge hendes Bøn?"

„Ah, kunde den først visne!" mumlede Lucretia i en Tone, der røbede undertrykt Raseri. — „Troer De, at hendes — at hans Datter for mig kun er et almindeligt Væsen, der kan opoffres blot for Guld? Bild Dem ikke det ind, Mand! Qvinder alene vide, hvad jeg — thi jeg er endnu en Qvinde — føler i Ustyldighedens Nærværelse. Mener De, at jeg ikke vilde have anseet Døden for en Belsignelse, dersom den havde fundet mig saaledes i min Ungdom, som Helene nu er? Ah, kunde hun blot leve for at lide! Døe! Godt! da det maa saa være — da min Søn fordrer dette Offer — gjør med Offeret, hvad De vil. Maaskee skulde jeg have ønsket, at hendes Liv blev forlænget, for at der kunde hvile Noget af den Forbandelse over det, som hendes Forældre havde læstet paa mig — bedraget Kjærlighed, Fordærvelse, Fortvivlelse. Jeg kunde ved denne Deling af Byttet haabe, at Hevnen var min Deel og Pengene Deres. De forlanger Livet, — jeg Hjertet, — først at pine Hjertet og saa — nu saa — mere villigt, end jeg nu gjør, kunde jeg da henkaste Legemet som et Bytte for de vilde Dyr."

„Hør!" — sagde Barney, da Døren i det Samme gik op og Helene stod smilende i Døren.

Sjette Capitel.

Sagforeren og Eigtoven.

Samme Aften traf Bac efter Aftale sammen med Percival og viste ham det skumle Huus, som den smukke Fremmede beboede, der saameget havde henrevet hans ungdommelige Phantasi, og Percival flattede op paa den høie Muur, med en Mands Driftighed, der gaaer paa Eventyr, medens der i hans Hoved frydsede brogede Forestillinger af Skuespil, Operaer og Noveller, hvori Mure, Tyvelygter og Strikkestiger spillede en Rolle, — og han sukkede dybt, da hans sunde Fornuft igjen vakte ham af hans Romandrom.

Da han saaledes havde forviiset sig om, at Huset var at finde, var det ham en let Sag at erfare dets Beboeres Navne og at paaſe paa en Leilighed. Da han gik langsomt og nølende tilbage til det Sted, hvor han havde ladet sin Cabriolet staae, havde han en kort Samtale med sin sælhomme Beiviser, og den Medlidenhed, han hidtil havde følt med Bac, forøgedes endnu, da han talte med ham og hørte paa ham.

Denne omtaagede Aand, der kun var oplyst af et Slags jammerlig Trædsthed og af den „Mavens Snild-

hed", som er et Barn af Mangel og igjen bliver Moder til Gjerrighed — dette Gemt uden Glæde, — denne Alderdom med unge Aar, — denne levende Vebreidelse, der fra London's Gader taler til os om vor Ligegyldighed imod de Sjæle, der henvisne og døe under Viden- skabens fløve Dine og Rigdommens døve Dren — dette Misfoster af vore Forhold havde dog endnu en Basthus, der vakte Medlidenhed i Percival's ungdommelige Hjerte.

"Derfor J nogenfinde behøver en Ven, saa kom til mig!" — sagde St. John kort.

Gadefeieren stirrede paa ham, og en Straale af en guddommelig Natur, en Gnist af Taknemmelighed og uegennyttig Hengivenhed stod pludseligt igjennem hans Sjæls Taage og Dunkelhed.

Han stod med Hatten i Haanden og gabede efter Cabrioletten, da den rullede bort med dette Lyffens misundelsestværdige Barn, og ligesom over en Tank, ber oversteg hans Begreb, rystede han paa Hovedet, sprang pludseligt afsted og ilede tilbage til Staden.

Omtrent to eller tre Timer efter at Percival paa denne Maade havde forladt Gadefeieren, see vi en Mand, hvis Klædedragt ikke passede til den Scene, i hvilken vi fremstille ham, tage Veien igjennem den Labyrinth af snevre Gader i den flætteste Deel i St. Giles, hvor anstændige Folk ikke gjerne lade sig see, naar Mørket er brudt frem. Thi her boer ikke alene Armoden

i sin skrækkeligste Skikkelse, men ogsaa den fortvivlede og forvorne Brøde, som man ikke saa let følger i dens Smuthuller; her indsuge Børnene Forbrydelserne allerede med Modermælken, her voger Prostitutionen, der allerede begynder med Ungdommen, til den væmmeligste Frækhed og forbinder sig med Bedrageri og Mord! Her sniger Kommethveri, Rov og Indbrud sig omkring. Og dog kan der ogsaa findes Dyd der som overalt, og det i dens sjældneste, ædleste Skikkelse, — Dyd, som modstaar Fristelser, den yderste Armod's Dyd, der sukker og dog ikke synder. Saa sammenvævede ere Armod og Forbrydelse, at Livet ikke er sikkert i det ene Huus, men naar man vender sig tilhøire, til en anden Dør, kan man sove roligt der i en Krog, der er mere smudsig end en irsk Hytte, om man end har Kommerne fulde. Dog kan den, der Intet besidder, vandre uden Frygt igjennem alle disse Huler og Alfkroge, thi den, som Intet har, har heller ikke Noget at frygte af dem, der ikke agte Lovene, — snarere maaskee af selve Lovene. Men den, som er velhavende, anseet, anstændig, maa vogte sig for dette Sted, medmindre det er ved høilys Dag, eller en Politibetjent er synlig i Nærheden.

Da den Fremmede, hvis Ydre som bemærket ikke hørte herhen, betraadte et af disse Stræder, greb en plump Haand ham pludseligt i Armen, og en Hob løslagtige Fruentimmer og andet Paf styrtede ud af et

Huus, i hvilket man gennem Sprækkerne af de tillukkede Skodder saa et Lys brænde i nederste Etage.

De havde just omringet ham med et Slags Hyl, da den Fremmede hvistede den Mand, der havde grebet ham, et Ord i Øret, hvorpaa han i Diebliffet slap ham.

„Lys! Stille! Han fjender Tegnet!“ — sagde Karlen, der var et Slags Skildvagt. Sværmen gjorde Plads, og ved Skinnets af den stjerneklare Himmel og den eneste Lygte, der hang i Indgangen til Strædet, betragtede de den Fremmede. Men de gjorde Intet for at holde ham tilbage, og da han var forsvunden i Skyggen, ilede de igjen ind i den usle Kneipe, hvor de hidtil havde moret sig.

Den Fremmede naaede imidlertid en snever Gaardsplads, hvor han stod stille udenfor et Huus, der var smallere og høiere end de andre, saa at det saa ud som et Taarn. Man kunde, maaskee med Rette, antage det for en Levning af en gammel betydelig Bygning, omkring hvilken de omliggende Hytter paa en uforstammet Maade vare dukkede op, da Moden havde forandret sig og Folkemængden var tiltaget.

Snoede Piller, der vare sværtede af Veirligets Indflydelse i flere Aarhundreder, hævede sig paa begge Sider af den dybe Dør. Vinduerne i Stueetagen vare høie og forsynede med Jernstænger; men saa af Runderne vare endnu hele, og kun hist og her havde man

gjort Forsøg paa at holde Regn og Vind ude ved Pjalter, Papir, gamle Sko, gamle Hatte og andet Saa-
dant. Ovenover Døren var der anbragt en Række af
ti til tolv Klokkestreng, der uden Tvivl hørte til de
forskjellige Boliger, som Huset var inddeelt i. Den
Fremmede syntes ikke at være fuldkommen vel bekendt
med denne Indretning; han blev staaende udenfor Døren
uden at vide, i hvilken Streng han skulde trække; men
tilsidst besluttede han sig til at trække i en, under hvil-
ken der var anbragt en Metalplade. Skjøndt det var
for mørkt til at læse, hvad der stod paa Pladen, syntes
allerede dens Tilværelse at røbe, at Beboeren var en
Mand af en noget finere Levemaade, og han traf dri-
stigt i Klokkestrengen, hvilket frembragte en skingrende
Tone, der var stærk nok til at opskræmme hele Gaarden
af dens Ro.

I mindre end en Minut blev et Vindue revet op
i øverste Etage, et Hoved figede ud, og en hæst Brænde-
viinsstemme raabte ned: „Hvem der?“

„Er det Eder, Grabman?“ — spurgte den Frem-
mede tvivlraadig.

„Ja, Nicolas Grabman, Sagsfører, Sir, til Deres
Tjeneste! Og Deres Navn?“

„Jason!“ svarede den Fremmede.

„Ha! Du! — Heida, Bæd!“ — raabte Brændeviins-
stemmen til, Nogen indensfor; — „Gaa ned og luf
Døren op!“

Et Dieblif efter gif den snevre Dør knagende op, og en plump Karl, kun halvt paaflædt, med en ituflaaet Lygte i Haanden, viste sig for Jason. Denne Sidste stirrede stivt paa den elendige Skikkelse.

„Boer Du her?“

„Ja!“ — svarede Bacc, med den ham egne Grimace, — „op ad Stigen, — hos Rotterne, — for Poffer!“

„Godt! Vilis mig Veien! Men hold Lygten i Beiret! Ganden selv kan finde Bei i det mørke Hul!“ mumlede Jason, da han snublede over adskillige ituflagne Meubler og naaede en plump, sort, brøstfældig Trappe, der knagede under hans Trin.

„Tys! Tys!“ — hvisttede Bacc, da den Fremmede blev staaende paa et Trin og i en uvenlig Tone spurgte, om Master Grabman da boede oppe paa Skorstenen.

„Tys! Tys! gjør ikke saadan en Larm, ellers kommer Numer Syv ud.“

„Hvad bryder jeg mig om Numer Syv? Og hvem Ganden er da Numer Syv?“

„En Rigtig!“ — hvisttede Bacc, idet han gyste. — „Han har en let Søn og kan ikke udstaae at blive forstyrret, naar han har lagt sig til Ro. Og det er en Satans Karl, naar han bliver vred! Hu, Haaret reiser sig paa Ens Hoved blot ved at høre ham!“

„Da skulde det more mig at faae ham at høre!“ sagde den Fremmede nysgjerrig. Og medens han endnu

talte, gik Døren til Numer Syv pludseligt op. Et plumpt Hoved med filtret, ukæmmet Haar saae igjennem Abningen, og to Glassøine, der syntes at være bedækkede med en Hinde, ligesom de Fugles, der leve af Madfjer, mødte den Fremmedes dristige, sunklende Blikke.

„Død og alle Ulykker!“ — udbrød Uhyret med en Stemme, der lignede en Torden. — „Derjom I To trampe her udenfor min Dør, skal jeg gøre Eder til Føde for Feltstærerne! og Fanden skal —“

„Stop et Dieblif, min høflige Ven!“ — sagde den Fremmede, idet han traadte et Skridt frem, — „Bliv, hvor I er! Jeg vil blot tage et kort Afriids af Eders Hoved.“

Hovedet strakte sig længere ud af Døren og med en uhyre Kjød- og Been = Masse, der udgjorde hans Bryst og Skuldre. Men den dristige Fremmede lod sig ikke forstrække deraf. Ganske rolig tog han en Blyant tilligemed Omflaget af et Brev og begyndte at tegne.

Ligthyven stirrede et Dieblif paa ham, fuld af Forundring; men Operationen selv og Kunstnerens No vare ham saa nye, at de fik ham til at gysse. Han listede sig tilbage og lukkede Døren efter sig. Den Fremmede sagde, idet han med et foragteligt Smil stak sine Sager i Lommen, til Bæk, der havde trukket sig tilbage i en Krog:

„Numer Syv veed meget vel, hvordan han skal
Lucretia eller Mattens Børn.

vogte sig for Numer Get. Nu gesvindt, — viis mig Veien!"

Da de kom høiere op, hørte de Rigtigheden stønne og bande i sin Hule, og denne Tone forekom Bæck saa frygtelig, at han ilede hurtigere end sædvanligt op ad den steile Trappe, hvorpaa han endelig stod stille og aabnede en Dør. Jason stodie ham tilside og traadte først ind.

Det Indre af Bærelset røbede bedre Omstændigheder, end man efter Indgangen skulde have ventet. Gulvet var dog belagt med sammensøiede Stykker af gamle Tæpper, der rigtignok engang havde været ligesaa forskellige i Farve som i Mønster. I Kaminen brændte der en god Ild, skjøndt Astenen var varm; omkring ved Væggene var der opstabled Bøger, indbundne saaledes, som Lovbøger pleie at være. I en Krog stod der en lille Pult, som sædvanligt hos Skrivere og Advocater; den støttede sig paa smalle Been, og en ligeledes tyndbenet Stol stod ved Kaminen. Paa Bordet foran Kaminen laae der Levninger af Astenens maden, nogle Sildebeen, og Damp steg op af et Glas, hvis Bædste lignede Vand med Hensyn til Farven, men hvis Lugt tilkjendegav, at det var Brændeviin.

Jøvrigt var Bærelset smudsigt; det røbede Udsjælned, men ingenlunde Armod eller Mangel. Det røbede endog noget af en eiendommelig Hyggelighed — jeg mener Svinets Hyggelighed i en varm Sti. Beboeren

af Bærelset svarede til det Indtryk, som dette frembragte. Man forestille sig en Skikkelse af Middelstørrelse, — ikke mager, men uden kraftige Muskler, en oppustet Måsse med et sygeligt Anstrøg. Han var iført en graa Flonelstrøje og korte Beenklæder, hans smudsige Strømper hang ham ned om Hælene, og paa Fødderne havde han Tøfler. Hans Mave var en anseelig Mand; hans Been passede til en Beenrad; hans Kinder vare fulde og opsvulmede som en Vandefarlø, men kun besprængte med en brændende blaarød Farve, medens Gundsfarven varierede imellem Bleggraat og en Lædercouleur. Hovedet, der var bedækket med sparsomme Totter af guulagtigt Haar, røbede nogen Forskand, thi Panden var høi og saae, da den manglede Haar, endnu høiere ud, end den virkelig var; Dinene, der vare omgivne af en rynket Hud, vare smaa og uden Glands, men et vist skarpt Blik stjal sig frem og vidnede om noget Talent. Men Munden med de tykke, opstaaende sandkelige Læber røbede Dyret — bag det ene af de to Øren stak en Pen.

Læseren seer altsaa denne quabsede Figur halvt afklædt, med flæbende Tøfler, med en Slags Gentleman's-atmosfære omkring sig halvt som Tigger halvt som Skriver, medens den Indtrædende, som en flærende Modsatning, viste sig for ham som en elegant Figur, i en sort Frakke efter den nyeste Mode, med lakerede Støvler, Glacéhandsker og et net tilstudsset Skjæg.

Og bag ved denne fine Skikkelse stod den magre, tørre Gadeseier med indadboiede Knæer, en forreven Skjorte, der var aaben lige til Navlen, og med sit ligegyldige, dumme, stivtstirrende Ansigt.

„En Stol til Herren!“ — raabte Beboeren af Kammeret, idet han vinkede med Haanden.

„Hvorledes gaaer det Dem, Herre? — Hm! — Hm! — Bestandig frisk og blomstrende! — Verden bekommer Dem vel!“

„Verden er en Ager; for den, som dyrker den vel, er den frugtbar!“ — svarede Jason tørt og tørrede med sit Lommeterflæde omhyggeligt Støvet af Stole, hvorpaa han da nedlod sin elegante Person.

„Men hvem er Deres Ganymed, — Deres Kammer-tjener?“

„Na, det er en Karl fra Staden — han boer ovenover. Han besørger allehaande for mig — børster min Kjole, mine Sko, og naar hans Dagværk er tilende, sender jeg ham ud i Byen, snart hist, snart her. Nu afsted Bæk! Forsvind Beenrad!“

„Bæk grinede, nikkede, fløede sig bag Øret og lukkede Døren til.

„Hører han til Deres Broderskab?“ — spurgte Jason ligegyldigt.

„Han! — Han! Nei!“ — svarede Grabmann med en foragtelig Mine. — „Han arbejder for sit Brød! — Instinct! — Trøffelhunde! Stegevendere! Glendige Red-

flaber! — Men hvor det dog er længe siden vi have seet hinanden. Tør jeg skjænke Dem et Glas?"

„De veed, at jeg aldrig drifter Deres modbydelige Spirituosa. I Champagne og Bordeaux tør jeg maale mig med Enhver.“

„Men hvordan Fanden holder De Deres gamle sorte Tanker borte med det Stof?"

„Hvad for gamle sorte Tanker?"

„Tanker om sorte Handlinger, Jason! Vi have ikke seet hinanden siden De betalte mig for, at jeg anbefalede Dem den Baagekone, der pleiede Deres Onkel i hans sidste Sygdom.“

„Jammerlige Gujon!"

Grabman trak sine tynde Dienbryn sammen og bed sig i sine tykke Læber. „Jeg er, som De veed, ingen Gujon.“

„Just ikke naar der skal ske Noget, men bag efter. Med Tingen selv tager De det ikke saa nøie, men De skjælver for en Skygge. Jeg er vis paa, at De bestandig seer Spøgelsjer i Mørke, Grabman!"

„Ah, bah! Men det nytter ikke at tale med Dem. De kalder Dem Jason, formedelst Deres blonde Haar, formedelst Deres Kjærlighed til det gyldne Skind; men Deres gamle Kammerater kaldte Dem Klapperslangen, og De har dens Blod og dens Gift.“

„Ogsaa dens Tryllekraft," — afbrød Jason ham med et sælsomt Smil, der skøndt hylleri og tvungent

havde en vis Blidhed, der passede vel til hans Ansigts behagelige Træk, som Mange vilde have kaldt smukke — regelmæssige og symmetriske vare de virkelig. „Jeg finder idetmindste ti Kjærlighedsbreve paa mit Bord, naar jeg kommer hjem. Men nok om saadanne Taabeligheder. Jeg er kommen for en Forretnings Skyld.“

„Ah, en Proces! Saa er jeg Manden; hvem er Offeret?“

Og et grinende Træk i Grabmans Ansigt dannede en frygtelig Modsætning til det søde Smil, der svævede om Jasons Læber.

„Nei, Sagen er ikke saa farlig, men derfor ikke mindre fordeelagtig. En Forretning, der kan indbringe Dem Hundreder, Tusinder — ja, som kan flytte Dem fra denne Hule til Bestenden, hvor De saa kan speculere, — forvandle Deres Biin til Lafitte og Deres Spegesild til Haresteg — som igjen kan løste den faldne Advocat op paa Lyffens Hjul, maaskee rigtignok kun for at styrte ham ned igjen, men det bliver Deres egen Sag.“

„For Guds Skyld, frem med det,“ — raabte Grabman ivrig og skod derved de sørgelige Levninger af sin Aftenmad tilside. Med Albuerne paa Bordet og med Hagen hvilende i begge de flade Hænder, stirrede han paa sin Gæst med Dine, der nu upaatvivlelig røbede Klogskab og Skarpsindighed.

„Sagen er denne!“ — sagde Jason. — „Der levede engang i et gammelt Huus i Hampshire, ved Navn

Laughton, en velhavende Baron ved Navn St. John. Han var Pebersvend — og kunde fuldkommen raade over sine Eiendomme. Han havde to Søsterdøttre og en Fætter, der var længere ude beslægtet med ham. Hans ældste Søsterdatter levede hos ham — man antog, at hun var bestemt til at være hans Arving. Omstændigheder, der ikke høre herhen, gjorde, at Onkelen blev forbittret paa Pigen — hun maatte ud af Huset. Kort efter døde Baronen; hans Fætter, — en vis Master Vernon — arvede hans Godser. De skulde gaae i Arv i Vernons Familie, og naar denne døde ud, skulde de først tilfalde den yngste Søsterdatters Efterkommere, og siden først gaae over til den ældste Søsterdatters. Den Ældste giftede sig og blev Enke uden Børn. Hun giftede sig igjen og har nu en Søn. Hendes anden Mand fattede med eller uden Grund Mistanke til sin Kone. I sin sidste Sygdom — han levede ikke længe — besluttede han at straffe Konen ved at berøve Moderen sit Barn. Han sendte sin Søn bort, og vi have siden den Tid ikke været istand til at opspore ham. Det er denne Søn, De maa finde.“

„Jeg forstaaer det! Hvad mere?“ — sagde Grabman. — „Denne Søn er nu alene tilbage. Hvorledes kom han bort? — I hvilket Aar? — Hvad for Spor har man?“

„Taalmodighed! De vil i dette Papir finde, naar Barnet kom bort — dets Alder — det var dengang et

ganste lille Barn. Denne Egtemand, — nævnede jeg Dem hans Navn? Nei — Alfred Bradvell; han havde en Ven, der stod ham nærmere end alle Andre — John Walther Ardworth, en caeseret Officier, en ødelagt Mand, der blev forfulgt af Jøder, Magerkarle og Politibetjente. Vi tør antage, at Barnet blev overgivet til denne Mand. Ardworth blev imidlertid snart efter nødt til at flygte for sine Creditorer. Vi vide, at han gik til Indien; dog, dersom han opholdt sig der, var det under et andet Navn, og vi ere bange for, at han er død. Idetmindste have alle vore Efterforskninger været uden Nytte. Før end han drog bort, efterlod han sin gamle Lærer en Dreng, hvis Alder aldeles stemmer overens med Misses Braddells bortrovede Søn. I dette Barn troer hun at gjenfjende sin Dreng. De har nu intet Andet at gjøre end at opdage hans Identitet og at stadfæste den med gode lovlige Beviser; — smil dog ikke saa dumt, — jeg mener rigtige, bona fide Beviser, som kunne udholde enhver Undersøgelses Skjærpsild. De maa altsaa udfinde: først, om Bradvell har betroet Ardworth sit Barn, og hvis dette er Tilfældet, maa De følge Ardworth med hans Myndling til Matthæus Sjeldens Huus, hvis Adresse De vil finde i dette Papir. Derved støder De endnu paa mange andre Momenter angaaende Ardworths Creditorer og andre Personer, som han stod i Forbindelse med."

"John Ardworth, jeg forstaaer!"

„John Walther Ardworth, i Almindelighed kaldet Walther. Han foretrak, ligesom jeg, blot at lade sig kalde ved sit Døbenavn; — han, for sin Gudsaders Skyld, der hørte til de Radicale; jeg, fordi Honoré er en upassende Galliciisme, og maaskee ogsaa fordi min Fader, da Honoré Mirabeau, — min Gudsader — kom ud af Moden tilligemed sine Sansculotter, — fandt, at Navnet Gabriel var et langt sikkrere Navn. Nu veed De Alt!”

„Hvorledes er Moderens Familienavn?”

„Clavering. Under dette Navn blev hun gift med Dalibard, saaledes hed nemlig hendes første Mand.”

„D,” — sagde Grabman, idet han saa i de Papirer, der vare overgivne ham — „det er i Liverpool, at hendes Mand døde, og dersfra blev Barnet sendt bort?”

„Ja vist! Til Liverpool maa De først. Jeg siger Dem det reent ud, Opgaven er noget vanskelig, thi hidtil er den mislykket mig. Jeg kjendte uden Smiger kun een Mand, der var den vegen, og derfor skuede jeg ingen Møie for at finde Nicolaß Grabman. De har en Bæfels skarpe Syn; De er Advocat og forstaaer at opsnuse Beviser. Find en Søn, en lovmæssig Søn, — en Søn, som man kan forevise i en Domsal, og i det Dieblis, han er i Besiddelse af Herregaarden og Godset Laughton, saaer De 5000 Pund.”

„Kan jeg saa et Beviis derfor?”

„Mit Beviis, er jeg bange for, er ikke mere værd end mit Ord. Stol paa det, — bryder jeg det, saa veed De nok af mine Hemmeligheder til at lade mig hænge.“

„Tal ikke om at hænge! Det Ord hader jeg. Men hi! Naar vi nu finde denne Søn, arver han da? Efterlod denne Master Vernon ingen Arving? Blev den anden Søster ugift og uden Børn?“

„Af, rigtigt! Master Vernon, der efter Testamentets Forfæst antog Navnet St. John, havde Børn — men kun een Søn lever endnu; han er mindreaarig og ugift. Ogsaa Søsteren efterlod en Datter. Begge ere ugle, sygelige Skabninger — deres Liv er intet Halmstraa værd. Vær derfor ubekymret! De vil finde Vincent Bradwell, og han vil ikke være længe uden sin Arvedeel og De ikke længe uden Deres 5000 Pund. De seer, at en Forfæstning under saadanne Omstændigheder funde være forlig.“

Grabman udstødte en hæs Ratter, som et overtroist Menneske pleier at lee, naar man taler til det om Spøgelse og Kirkegaarde. Han smilede og Hvarne reiste sig paa hans Hoved. Men efter en Pause, i hvilken han syntes at gjøre Afregning med sin Samvittighed, sagde han:

„Godt, godt! De er en besynderlig Mand, Jason! De er forelsket i Deres egen Spøg! — Jeg har intet

Andet at gøre end at finde denne sidste overlevende Mand, læg Mærke til det!"

"Fuldkommen! De behøver ikke at dele Arbeidet."

"Men det vil koste Penge at søge."

"Her er Olie til Deres Hjul!" — svarede Jason og lagde en Brevtaske med Banknoter i sin Medforbundnes Hænder, — „men vel at forstaae, forød Intet. Ingen dumme Streger! Intet falskt Spil med mig! De kender Jason, eller — hvis dette Navn behager Dem bedre — De kender Klapperslangen!"

"Regnskab for hver Skilling!" — raabte Grabman ivrigt og foldede sine Hænder, medens hans blege Ansigt blev rødt.

"Jeg tvivler slet ikke, Hr. Penneslifter! Men skynd Dem! Imorgen maa De afsted! Tag anstændige Klæder paa; viis Dem maadeholden, reenlig, agtværdig! Bær Dem ad som en Mand, der seer femtusind Pund for sig! Og nu, lys mig ned!"

Med Lysket i Haanden listede Grabman sig ned ad den skrøbelige Trappe, endnu mere frygtfuld, end Bact var stegen op, og holdt sin Finger for Munden, da de kom forbi det frygtelige Numer Syv. Men Jason, eller rettere sagt, Gabriel Barney kunde i sin naturlige Raadshed ikke modstaae sin Lyst til at spotte over sin Kammerats Feighed; han bankede derfor lystigt paa Døren og raabte høit:

"Gamle Gravtyv, herud med Dig, at jeg kan faae

dit Portrait færdigt! Herud! Herud! Hører Du ikke, at jeg kalder paa Dig!"

Grabman lod Lysestagen staae paa Trappen, og med tre Spring var han i sit Kammer.

Med det tredie Udraab af Fredsforstyrrenen stødte Ligtyven endelig sin Dør voldsomt op. Skinnet af Lyset viste de dybe Linier, der vare surede i hans gyselige Ansigt, og hans gigantiske Lemmers uhyre Kraft. Den fine, spinkle Barney saae forsigtigt paa ham, men gittrede ikke.

"Hvad vil J mig?" — spurgte den skræffelige Stemme rystende af Naseri.

"Jeg vil kun have Eders Portrait som Pluto færdigt. J veed, han var den Gud, der herskede i Helvede."

J det næste Dieblif jvævede Uhyrets vældige Haand som en Sky over Gabriel Barney. Denne, der altid var paa sin Post, sprang hurtig tilside, og Lyset skinnede paa Løbet af en Pistol.

"Haanden tilbage. eller —"

Han spændte Pistolen. Karlen holdt inde. Et Glimt af et diebliffeligt Naseri sunklede i hans mørke Dine.

"Skader ikke!" — sagde han; — "Jeg træffer Eder vel en anden Gang, om Dagen eller om Natten, og ved de titusinde —"

„Intet er saa sikkert som Fuglen i Haanden, Master Gavtyv! Hvor kunne vi see hinanden igjen?“

„Maaskee paa Gaden — maaskee i Old - Bayley, — maaskee ved Galgen, — maaskee i et Deportations-skib — jeg veed Bested! — Jeg var engang Dag og Nat lænket til En, der just saae ud som I — jeg lod ham føle det — jeg lod ham ikke sove! Ho, ho! I seer jo ikke mere nær saa forbandet fræk ud!“

Barney havde hidtil ikke følt den ringeste Frygt; hans Hjerte havde slaaet meget roligt. Men det Billede, der blev fremkaldt for hans altid pirrelige Phantasi, — Forestillingen om at være smedet Dag og Nat til en Kjæde med saadanne Kammerater, dæmpede pludseligt hans Overmod, Billedet stod levende, frygteligt for ham.

Han aandede dybt. Rigtygen saae, at han havde frembragt den sædvanlige Virkning, der smigrede hans brutale Selvfølelse. Langsomt, Tomme for Tomme, vendte han tilbage til sin Dør, medens Barney med et blegt Ansigt stirrede efter ham. Han slog Døren i efter sig med en saadan Hestighed, at Lyset gik ud.

Barney, der nu ikke vovede at falde paa Grabman for at faae et andet Lys, listede sig ned ad den mørke Trappe. Gjennemrykket af en Følelse, som han endnu ikke havde kjendt, stod han ved Gadedøren, med den ene Haand paa Grebet og med den anden paa Pistolen. Endelig lykkedes det ham at komme ud under aaben Himmel. Her traf han igjen Mande og syntes at fatte

fig. Sveddraaberne paa hans zittrende Lemmer syntes at vidne om en Mand, der var undsluppen fra et Huus, der styrtede sammen efter ham.

Syvende Capitel.

Matrassen plyndres.

At Master Grabman sov roligt den Nat, er sandsynligt, thi hans Ginflaske var den næste Morgen tom, og med tungere Dine end ellers fulgte han Backs Bevægelser, der efter gammel Skik aabnede Skodderne i det lille Kammer ved Siden af hans, børstede hans Klæder, gjorde Ild, hang Theekjedlen over, satte frem, hvad der ellees hørte til Frokosten, og saa gik til sine Forretninger. Grabman rakte og strakte sig endnu engang, for ganske at fordrive Sovnen, og nu, da Erindringen om Samtalen endnu engang duffede op i ham, og han tænkte paa Foretagendet, saa han sig om, satte sig opreist i Sengen og sagde i en veltilsfreds, ja næsten munter Tone:

„Back, Du er en god Tyr! Du har Feil; Du er

et Menneſſe ; humanum est errare, hvilket betyder : at Du ſvier min Grød. Men naar Alt kommer til Alt, er Du dog en godmodig Fyr! Bæſt, jeg reiſer i nogle Dage paa Landet. Jeg vil ſtikke min Nøgle i Hullet i Muren — Du kjender det jo nok. Forvar den godt, naar Du kommer ind. Du kom ſilde hjem i Aſtes, ſtakkels Fyr! Det var meget urigtigt! Gee Dig vel for, at ikke Opſtandelsesmanden Numer Sny ſaaer ſat paa Dig. Nu, jeg kan ikke glemme den gale Jaſon! Af de to er han dog den værſte Djævel. Førend Du kryber i din Rede, maa Du hver Gang ſee ind i min Stue. Stedet her vrimler af Paſ, man kan ikke være forſigtig nok. Lykkelige Slynge! — har Intet, ſom man kan tage fra ham!”

Bæſt blinkede med Dinene ved denne Bemærkning, Grabman ſyntes ikke at lægge Mærke til hans Forvirring og vedblev, idet han trak ſine Strømper paa:

„Bæſt, Du er en god Fyr, — har tjent mig tro. Naar jeg kommer tilbage, ſkal jeg bringe noget Smukt med til Dig, — en Træsnuſtobakſdaaſe — og hvem veed, maaſkee ogsaa et Sølvuhr. I midlertid tænker jeg, lad mig engang ſee! ah, jeg kan give Dig dette elegante Par Buxer! Tag mit bedſte Par frem, de ſorte. Og nu, Bæſt, vil jeg ikke opholde Dig længer.”

Den ſtakkels Gadefeier takkede paa ſin Maade; han førte flere Gange Haanden til den Lok, der hang ned over hans Pande, til Tak for den koſtelige Foræring; og

da han havde udført, hvad der var paalagt ham, ilede han i sin Stue, for ret i Mag og med behørig Beundring at betragte de gule Casimir's Buxer. Stue kan man ikke kalde det elendige Bærelse, som Back beboede. Det var øverst oppe i Huset, tæt under Taget, og hedt — frygteligt hedt om Sommeren. Et eneste Vindue, hvis man kan kalde det saaledes, var der, men af Himlens Lys kom der intet ind i Hullet, thi Taget, under hvilket Tagrenden løb, forhindrede det. Men istedetfor Lys kom der Regn og Vind; desuden smuttede vel ogsaa undertiden en vildfaren Kat ind igjennem en af de ituflagne Ruder.

Men Rotterne holdt Selskab i dette Bærelse som i deres eget. Da de vare vant til Back, brød de sig ikke meget om ham. De vare Pladsens Majores domus, han fun dens Roi faineant.

Om Matten løb de over Sengen; ofte sølte han dem paa sit Ansigt og var overbevist om, at de vilde have ædt ham op, hvis de havde fundet noget Spiseligt paa hans Anofler. Imidlertid lod han, maaskee mere af Forsigtighed end af Medlidenhed, alid nogle Kartofler eller et Stykke Brød ligge, for at stille deres Gult. Men Back havde det dog langt bedre end de fleste Andre, der beboede denne Tiggercoloni; han havde dog sit eget Lukas. Dette var hans eneste Luxus; det var nødvendigt for ham for at kunne gemme sin Skat, for at kunne bevare sin Matrasse. Derfor betalte han,

uden at knurre, det, der forekom ham som en meget hoi Reie.

Til denne Hule under Taget var der hverken Laas eller Skodder, og det af den gode Grund, at der ingen Dør var. Man steg op ad en Stige som til et Loft. Nu havde det ofte været en Gjenstand for Backs alvorlige Eftertanke, om han ikke skulde have en Dør til sit Kammer; men Resultatet var og blev, — at han ikke turde vove det! Hvad behøvede han en Dør — en Dør med en egen Laas — thi den ene Tanke udsprang af den anden. Vilde ikke en saadan Luxus bringe Enhver paa den Formodning, at han havde Noget at gjemme? Selv det eneste mulige Paaskud manglede han, nemlig at hans Naboer kunde falde ham besværlige.

Hvem skulde flattere op ad denne Stige, uden han selv? den førte ikke til noget andet Bærelse; hvad der behøvedes til hans Opvarthning udførte han selv. Hans formeentlige Armod var for ham en bedre Beskyttelse end Døre af Jern. Desuden vilde en Dør være ligesaa overflødig som farlig. I det Dieblif, da man kunde formode, at Back havde Noget at forvare, vilde alle Nabolavets Dirke og Hovednøgler blive satte i Bevægelse. En Tyv, der var bleven vidt berømt ved en Mængde Indbrud, boede allerede i nederste Etage.

Saaledes var da Backs Skat, ligesom en Fuglerede, de Andre saa meget ude af Syne, som hans Instinct

indgav ham det, og paa de civiliserede Menneffers Laase og Skodder gjorde Bæf Ufsald ligesom Fuglen.

Gadefeieren hang sine Casimir's Buger paa et rustent Søm, og idet han strøg dem velbehageligt med Haanden, mumlede han i Skjægget: „Skulde de være for gode for mig, skulde jeg hænge dem hen uden at bruge dem! Hy, Bæf, det vilde være slet af Dig! — Du vilde være et utafnemmeligt Bæst. Jeg vil trække dem paa, naar jeg varter ham op. Naar han seer, at hans egne Buger bringer ham Ragerne, vil han sige: „Hvor Du er smuk, Bæf!“

Gjennemtrængt af denne ædle Beslutning, greb Gadefeieren sin Koft, flattrede ned ad Stigen og gik, efter at have kastet et stjaalent Blik til den Dør, bag hvilken den berømte Typ boede, hen til sit Arbejde paa Gaden. Imidlertid flædte Grabman sig paa med mere Omhu end sædvanligt, ragede sit fire Dage gamle Skjæg og gjennemlæste ved Frokosten med Opmærksomhed de Papirer, som Barney havde ladet tilbage, idet han af og til vedføjede sine Bemærkninger med en Blyant. Han passede derpaa det Reisetoi, som en Mand, der gjør Forbring paa Elegance og Bequemmelighed, nødvendigt behøver, stak det i en gammel blaa Sæk, aabnede derpaa Døren og lyttede. Nedenunder kunde man høre nogle Toner, her Skriget af et Barn, hist en Qvindes Skjældsord. Længere nede hørtes Opstandelsesmandens dybe Bas, men ovenfor var Alting stille. Der var kun en Affats

imellem Grabmans Stue og den Stige, der førte til Backs Tagkammer. Men Beboerne af denne Etage gave intet Livstegn. Grabman fattede Mod, tog sine Skoe af, steg op ad Trappen, listede sig forbi Døren til Stuen, — tog behændigt fat paa Stigen, — steg op Trin for Trin — og stod i Backs Afslukke.

Nu, o Nicolaus Grabman, ville nogle Moralister være strenge nok til at fordømme det, som Du er isjærd med at gøre. Der knæler Du i det uvisse Halvmørke paa hiin Matrasse, der egentlig kun er en Halm-sæk, dine Fingre rode og samle snart hid snart did, og paa dine blege Læber svæver der et stille, velbehageligt Smil. Den stakkels Gadesfeier, som Du er i Begreb med at udplyndre, har tjent Dig tro og ærligt, har taalt dine brantne Griller, din Bitterhed, dine Forbøndelser, dine Stød og Spark; — ofte naar Du var hængsunken i Drukkenskabens dyriske Søvn, fandt han Dig hjælpeløs udstrakt paa Gulvet, og med en venlig Haand lagde han den skarpe Ilddrager bort, der laae for nær ved dit nederdrægtige Hoved, der nu tænker paa hans Undergang, eller han luffede omhyggeligt det aabne Vindue, for at ingen Trækvind skulde bringe Dig Gigt eller Forkjølelse.

Hvor ringe Lønnen end var for den Tjeneste, han uden at fnurre ydede Dig i det Par Timer, som han stjal fra sit Arbejde — modtog Du den dog med Taknemmelighed. Derjom Back havde lært at bede, vilde han

have bedet for Dig som for en god Synder! Og nu, Nicolai Grabman, reiser Du bort til en Forretning, der bringer Dig en rig Belønning. TinPung er syldt, og Du behøver Intet for at leve, det vil sige for at tilfredsstille dine dyriske Lyster. Hvorfor fløe nu dine Fingre efter den arme Stodders Skillinger?

Men, havde Du endog været ude paa Eventyr, der lovede Dig Millioner, Du havde dog ikke kunnet afholde Dig fra først at plyndre det hemmelige Gjemmested, som dit speidende Øie havde opdaget, og som dit begjærlige Hjerte længtes efter. Nei, siden den ene fljebnesvangre Nat, — fljebnesvanger for Skattens Gier, — da Du trængte til Backs Tjeneste, og dog ikke vovede at kalde høit paa ham, — thi Opstandelsesmanden nedenunder, hvis Eder ogsaa nu stige op til dine Øren, sover slet og har truet Dig med at gjøre Dig stum for evig, dersom Du ogsaa forstyrrer ham de saa Nætter, i hvilke hans besværlige Kald tillader ham at sove, — da Du, siger jeg, flattrede op ad Stigen og saae den stakkels Gnier, der ikke tænkte paa Dig, ved hans natlige Beskjæftigelse, og, da Du havde seet ham, stjal Dig smilende bort igjen, — nei, siden den Nat var din Hu, ligesom en haardhjertet Skoledrengs, der tænker paa at bemægtige sig en Fuglerede, henvendt paa Skatten i Backs Matrasse.

Og dog, hvorfor, o, Lovens Mand! skulde strenge Moralister fordømme Dig mere end Andre af, dit

Slags, der leve i fornemme Kredse og dog kun pønske paa at leve paa Andres Bekostning. Hvormange af disse steg ikke op igjennem en Luge efter en Matrasse, naar der derved var Noget at røve? Hvad bryder Astræa sig om, hvorledes Noget skeer, om rast og ligefrem som her eller langsomt ved Paalæg og Liquidationer i Skillingen, Marker, Dalere, indtil Armoden er bleven berøvet sin sidste Skilling. Himlen tilgive os den Synd, at ville fremstille Dig, jammerlige Nicolaus Grabman, som et Billede paa alle Advocater. I dette Broderskab gives der ogsaa ædle Hjerter, rettskafne Sjæle; de have viist sig som Saadanne. Men Nød, Forvildelse og Laster have kun stemplet altfor Mange, der lignede Dig, til saadanne Advocater, — og, af! til Fattigadvocater! Og medens vi skrive dette, og medens I læse det, frastjæler mangan Grabman den Fattige hans sparsomme Fortjeneste.

I stakkels Sparepenge, Eders ellers saa glædeløse Besidders eneste Glæde, — hvor let har hans Kjærlighed til Eder ikke sparet Tyven at bortstjæle Eder? O, hvilken Glæde, naar Skillingerne formere sig til Marker, til Sølvstykker, — de Nyeste og Blankeste, som han funde faae fat paa! Og naar Markerne forvandlede sig til Rigsdalere og Dalerne til Ducater! Hvilket fortryllende Syn! Hvor dreier og vender Du ikke Guldstykket, fattige Mand! hvor betragter Du det ikke paa alle Sider! Saaledes ligge da Stykkerne endelig der,

lette at faae fat paa, blanke og skinnende. Hvilken Overraskelse har Du ikke beredt Grabman! Derjom det kun havde været et Markstykke, havde han rigtignok ogsaa taget det, — men at rage med Haanden i Ducater, — det var næsten for meget for ham. Og da han stod op, loe han, det var en altfor kostelig Spads!

Men iblandt hans Bytte var der et Stykke, der især morede ham; — det var et Barnehalshbaand af Koraller med en lille Bjælde ved. Hvem kunde have givet Bacc et saadant Legetoi, — eller hvad havde afholdt Bacc fra at forvandle det til Penge — dette var Noget, der fortjente en alvorlig Overveielse. Men det var ikke det, Grabman snilede ad; han loe først, fordi det vidnede saa tydeligt om den Fyrers Barnagtighed og Daarskab, hvis sidste Skilling han tog, og dernæst fordi denne Omstændighed gav hans Klogt et Middel i Hænderne til at henvende Baccs Mistanke, der maaskee dog kunde falde paa ham, til en anden Side. Han lod Korallhalshbaandet blive liggende paa Gulvet tæt ved Matrasen, listede sig derpaa igjen sagte ned ad Stigen, naaede sit Bærelse, tog sin Pose, lukkede sin Dør, stak Nøglen i Rottetullet i Bæggen, hvor kun hans Fortrolige, som han havde bestjaalet, kunde finde den, og gik nu med faste Skridt ned ad Trappen.

Saaledes gik han forbi den Dør, indensfor hvilken Opstandelsesmanden endnu bestandig bandede, medens

Barnet jamrede sig og den irske Kvinde vedblev at larme. Han standsede kun et Dieblis ved Døren til det Bærelse, der var beboet af den berømte Tyv Bill og hans Børn, som allerede af Faderen havde lært en temmelig stor Fingersærdighed, hvormed de forenede et medfødt skarpt Blis, saa de allerede forstode at liste sig igjennem indslaaede Vinduesruder og snart kunde gaae over til større Bovestykker.

Døren var aaben; det var ret et glædeligt Syn, at see den værdige Familie derinde.

Bill selv, en anseelig Karl med et muntert, straalende Ansigt, sad med sin Pibe i Munden ved Vinduet, og hans brune, kraftfulde Been laae paa Bordet, hvor der saaes Levninger af en ret taalelig Frokost. Fire smaa Biller legede i Stuen, — og det var Lege, der efter en nyere Opdragelsesmaade skulde have Indflydelse paa deres tilkommende Dannelse.

Bed en Bæg var der nemlig anbragt en Række af Klokkestrengene, ved hvilke der hang smukke, fristende Æbler ved tynde Traade. To af Drengene bestjæstigede sig nu med den meget uskyldige Tidsfordriv at løse og borttage Æblerne, uden at Klokkerne gave en Lyd fra sig. En Tredie drev et andet Spil ved Bordet, paa hvilket der laae adskillige, naturligviis uægte Ringe og Smykker. Med Fingerspidserne, der sandsynligviis vare dyppede i en eller anden vaad Masse, berørte han dem, og Ringene og Smykkerne forsvandt, den ene efter den

anden, som ved en Trolddom, og det saa hurtigt, at ikke det flinkeste Die var istand til at opdage, hvor de bleve af. Det ene Stykke faldt i en Sko, det andet i en Pung, i en Hue, — hist og her, — men vendte ikke mere tilbage til Bordet.

Det fjerde Barn, en lille Niise, omtrent fem Aar gammel, — han kunde ogsaa være yngre, efter hans sammenstrumpede Figur at slutte, eller ældre, naar man betragtede de skarpe, allerede af Laster skæmmede Ansigtstræk, sad paa Gulvet under sin Faders Stol og søgte med sin lille Haand hemmeligt i de faderlige Lommer efter en lille Steenfugle, som Bill maaskee for Spøg havde gjemt i de uhyre Rum, som hans Kald gjorde nødvendige. Paa disse smaa Talenter, der maaskee kunde uddanne sig mægtigt, saae Tyven Bill, og hans faderlige Hjerter var stolt.

Grabman stak Hovedet ind ad Døren og raabte i en venlig Tone:

„God Dag! God Dag, I kjære Smaa!“

„Ah, Grabman!“ — raabte Bill, idet han stod op og bukkede, thi Bill bildte sig noget ind af sit høflige Væsen. — „Behag at komme ind og at ryge en Pibe Tobak hos mig, Bob!“ — saaledes hed det ældste Barn; — „Vær artig, Dreng! Snyd Næsen, og sæt en Stol til Herren!“

„Mange Tak!“ — sagde Grabman, — „men jeg har ingen Tid, — jeg skal tiltræde en lang Reise.

Men jeg vil være forbandet. om jeg ikke har glemt min Klædesbørste. Jeg vidste nok, at der var Noget, men jeg vidste ikke hvad. Da jeg gik ned ad Trappen, sagde jeg til mig selv: „Grabman, Du har glemt Noget!“

„Jeg veed nok, hvad det er for en Følelse,“ — sagde Bill betænkelig; — „jeg havde den selv i afvigte Nat, og da jeg, — dog det hører ikke herhen! Bob, løb op ad Trapperne, og hent Master Grabmans Klædebørste! Det er det Mindste, I kunne gøre for en Gentleman, som frelste Eders Fader fra den Skjebne, der her har truffet disse ulykkelige Væbner. — For Fanden, Eders Næve, Master Grabman! Jeg har et Hjerte i Brystet, — stær mig op, og I vil finde, at der staaer: „Halibi og Grabman!“ Giv Bob Eders Nøgle!“

„Børsten er ikke i min Stue,“ — svarede Grabman. — „Den er øverst oppe i Huset, oppe ad Stigen, i Backs Lukas, — hos Back, Gadesfeieren. Den Lømmel tager den altid med op og glemmer at bringe den ned igjen. Det gjør mig ondt, at jeg skal gøre min Ven Bob saamegen Uleilighed.“

„Hvad bryder Bob sig om det! Hans Faders Hjerte slaaer ogsaa i hans Bryst. Nu, afsted, Bob! op som en Rærke, og gesvindt ned-igjen!“

Bob grinede, kastede et Blik til Grabman og var i en Hast oppe ad Trappen.

„I kommer ogsaa altid, naar vi ere alene,“ —

sagde Bill! — „men det skader ikke, vi drikke Ederø
Skaal og staae op derved. Det er en utafnemmelig
Verden, men mangen Mand har dog endnu et Hjerte,
og for dem, som have et Hjerte, er Grabman Trumf.“

„Naar jeg kan vise Eder en Tjeneste, kan I sikkert
stole paa mig. Dersom I kunne bringe det dertil, at
den forbandede Buldrebaase, der boer under mig, op-
førte sig lidt mere anstændigt, vilde jeg være Dem
meget forbunden.“

„Under Eder! Numer Syv? — Ja vist, Numer
Syv! — Grabman, troer De ikke, at jeg er en Mand?
Er dette en Arm? Og er dette Knippe af fem Fingre
min Næve? Jeg maaler mig med enhver Mand; men
Numer Syv er en Rigtig. Numer Syv har narret
mig — og jeg har taalt det. Numer Syv kunde pidske
mig, og denne Arm lod sig pidske! Han lever paa
Grave og Kirkegaarde og iblandt Lig, — denne for-
dømte Numer Syv vil jeg ligesaa nødig give mig i
Færd med som med et Spøgelse.“

Grabman loe i sit Indre, da han saa Bill, en
saa forvoren og haandsaft Karl, blive saa bleg blot
ved at tale; men i samme Dieblis kom Bob ogsaa med
Klædeborsten, som Lovtrækkeren stak i Lommen. Efterat
han havde givet Bill Haanden og klappet Bob paa
Hovedet, forlod han Bærelset og begav sig paa Vej.

Bill satte sig ned igjen og mumlede i Skjægget:
„At have at gjere med en Rigtig! Er Grabman da

forstyrret i Hovedet! Vilde han maaskee see at blive Bill qvit?"

Imidlertid havde Bob hemmelig viist sin anden Broder Koralbaandet, som han naturligviis havde stjaalet hos Bact. Brødrene sørgede for, at Faderen ikke fik det at see. De vare allerede besjælede af den roesværdige Uergjerrighed, at drive Forretning for egen Regning.

Ottende Capitel.

Percival besøger Lucretia.

Da St. John nu engang kjendte Huset, hvor Helene boede, var det ham heller ikke vanskeligt at erfare den Beskytterindes Navn, som Bact havde anseet for hendes Moder. Hans Henrykkelse og Forundring var ikke ringe, da han i hendes Navn hørte et Navn, som hans egne Slægtninge førte.

Han kjendte vel kun lidet til Familiens Historie. Hans Forældre talte ikke gjerne om den faldne Arving, Børnene sølte, at dette var en forbuden Gjenstand som

der ikke maatte tales om, men naturligviis havde Percival hørt Noget i Nabolavet. Saaledes vidste han om den stolte mangesidigt dannede Miss Clavering, der til Alles Forbauselse havde nedladt sig til en Mesalliance med hendes Morbroders franske Bibliothekar. Derimod funde han ikke have hørt en anden Ting, nemlig hvorledes det var kommet Folkene i Landsbyen og de i Nabolavet boende Adelsmænd høist uventet, at hun blev gjort arveløs, og at Arven tilfaldt Percivals Fader, Noget, som man maaskee tilskrev et Lune af den gamle Sir Miles eller Følgerne af gjentagen Apoplexi. De Rige, som besidde deres Opdragelses Politur, og de Fattige, som besidde den naturlige Taft, der er saa mærkværdig hos Beboerne paa Landet, — søgte paa enhver mulig Maade at undgaae uhøflige Opdagelser eller uvelkomne Bink, thi Familien Vernon Et. John var altfor yndet og agtet hos alle Stænder, til at No-gen vilde tyde hen paa Omstændigheder, der kunde være den smertelige.

Derfor var Alt, hvad Percival vidste om sin Slægtning, at hun fra sin tidlige Barndom havde levet hos Sir Miles, og at hun efter sin Morbroders Død havde giftet sig med en Mand under hendes Stand ved Navn Dalibard og nedsat sig i et fremmed Land. Han havde ogsaa hørt sige, at hun var en Kone af et besynderligt Bæsen og af sjældne Mandsgaver.

Han kunde ikke strax erfare den unge Piges Navn,

som opholdt sig hos Madame Dalibard, men han havde dog opdaget, at hun førte et andet Navn end hendes formeentlige Tante, og at hun ikke var en Datter af den Dame, der havde leiet Huset. Og dog kunde det være muligt, at hun slet ikke var beslægtet med ham. Endstjøndt Navnet var fremmed for engelske Dren og usædvanligt endogsaa i Frankrig, var det dog neppe nogen tilstrækkelig Grund til, at Percival nu kunde hengive sig til den Glæde, at han uden Bamskelighed vilde faae Udgang til dette Huus. Dog var det idetmindste tilstrækkeligt for ham til at vove et Besøg; derfor afgav Navnet en tilstrækkelig Undskyldning.

Hvor megen Tid behøvede han ikke den Dag for at flæde sig paa, stakkel's Fyr! Hvor utrætteligt søgte han ikke med Kam og Børste at ordne sine oppige, glindsende sorte Løkker! Vil Blas siger, at Ungdommens Toilette er en Fornøielse, men Alderdommens en Byrde. Denne Morgen gjorde Percivals Toilette ham ingen Fornøielse.

Endelig forlod han fortvivlet og utilfreds sit Speil, tog Hat og Ridepidst, svang sig paa sin Hest og red i Begyndelsen meget hurtigt, men siden meget langsomt til et gammelt, forfaldent Huus, der laae skjult ligesom den faldne Stolthed's Armod imellem de smukke Lyststeder og nette Landhuse i det blomstrende Brompton.

Det samme Fruentimmer, som havde luffet Døren op for Ardworth, viste sig, da der blev ringet paa, og

efterat hun i nogle Diebliffe havde betragtet det unge Menneske fra Øverst til Nederst med et dumt, intetfigende Smil, sagde hun:

„De gaaer nok feil, min Herre!“ — og dreiede sig om for igjen at gaae ind.

„Vent! Vent lidt!“ — raabte Percival, idet han forsøgte paa at trænge igjennem Døren. — „Jeg er kommen for at aflægge et Besøg hos Madame Dalibard, — min — min Slægtning!“

„Deres Slægtning!“ — og Fruentimmeret saa endnu engang paa Percival, dog endnu bestandig med Tvivl i de eenfoldige Blikke.

„Nu, saa vent et Dieblif, og siig mig Deres Navn!“

Percival gav hende sit Kort med det elskværdigste, meest indtagende Smil. Medens hun med den ene Haand tog Kortet, dreiede hun Nøglen i Laasen om og lod Percival staae udenfor. Det varede vel i fem Minuter, inden hun kom tilbage; derpaa aabnede hun Døren med en stiv, uvenlig Mine og vinkede ad ham, at han skulde følge hende.

Det unge Menneskes velvillige Hjerte sukede, da han kastede et Blik paa det sørgelige, elendige Huus, og han tænkte ved sig selv: „Give Gud, at hun maa være min Slægtning; da har jeg Ret til at skaffe hende og den elskværdige Pige en langt bedre Bolig!“

Det gamle Fruentimmer aabnede Stuedøren for ham, og Percival stod for sin argeste Fjende! Ræne-

stolen var stillet ligeoversfor Døren, og ud af de mange Klæder, der bedækkede hendes Skikkelse, stirrede Madame Dalibards mærkværdige Ansigt og saae med et skarpt, graadigt Blik paa den Indtrædende.

„Altsaa,“ — sagde hun langsomt, og som om hun vilde fortære ham med sine sjendtlige, ubevægelige Bine, — „altsaa De er Percival St. John! Velkommen! Jeg troede ikke, at vi nogensinde skulde træffe sammen. Jeg har ikke søgt Dem — De opsogte mig! — Besynderligt — ja meget besynderligt, at den Unge og Rige skulde opsoge den Fattige og Lidende!“

Forbauset og forlegen over den sælsomme Hilsen blev Percival pludseligt staaende midt i Bærelset; der var noget uudsigelig Indtagende i hans undseelige Forlegenhed. Med taus Betsalenhed syntes den baade at bede om Undskyldning og Forladelse. Og da han med en sølverreen Stemme, der endnu neppe havde naaet Mandens Fylde, med dyb Følelse sagde: „Tilgiv mig, naadigste Frue! men min Moder er ikke i England!“ vidnede denne Undskyldning om saamegen Eenhed og indeholdt et saa tydeligt Beviis paa hans Opdragelse, at han ikke paa nogen bedre Maade havde kunnet lægge for Dagen, at han var Adelsmand.

„Jeg har Intet at tilgive, Hr. St. John!“ — svarede Lucretia formildet. „Jeg maa snarere bede om Forladelse for, at min Skrøbelighed ikke tillader mig

at gaae Dem imøde. Denne Stol! Her! Ved Siden af mig! De ligner Deres Fader meget!"

Percival antog denne sidste Bemærkning for en Compliment og bukkede. Derpaa opløstede han først sine troskyldige Dine for at betragte sin nylig fundne Slægtning. De karakteristiske Træk i Lucretias Ansigt havde Alderen naturligtviis gjort skarpere. Omridsene, der altid havde været altfor bestemte for et qvindeligt Hoved, traadte nu frem med mandig Skarphed. Linien imellem Dienbrynene var huul som en Fure. Dinene havde endnu bestandig det gamle urolige, ondskabsfulde Sideblik — eller, ved en sjelden Leilighed, som da Percival traadte ind, deres speidende Skarphed og sjeldne Magt; men de vare røde og indfaldne, som af Rummer og Nattevaagen, hvorved Blikket blev hæsligt og vildt.

Trods hendes Legemes Lamhed var hendes Ansigt, skøndt blegt og magert, dog ikke indfaldent. En Kraft, der syntes at overgaae Qvindens, saaes endnu i de stærke Musklers Spil og i hendes sammenknebnes Læbers Fasthed. Det, som Lægerne kalde Livskraft, dette usynlige Fluidum, som de ansee for Tegn til et langt Liv, bølgede rastløst i hendes Ansigtstræk, i hendes Hænders nerveuse Trækninger, der, ganske modsat hendes øvrige lamme Lemmer, aldrig syntes at kunne komme til Ro.

Lænderne vare endnu hvide og regelmæssige som i hendes Ungdom, og naar hun talte, skinnede de, og

det ellers aflevede Ansigt antog en forunderlig, unaturlig Friskhed.

Da Percival betragtede hende, følte han, at skøndt disse ustadige Dine saae ned, belurede de ham dog, og en Følelse, der lignede Smerte, foer ham igjennem Sjælen. Dog i den Grad var det unge Menneske tilbøielig til snarere at modtage Indtryk af Tillid og Kjærlighed end af Frygt og Mistanke, at da Madame Dalibard pludseligt saae i Veiret og med en mild Rysten paa Hovedet sagde: „De seer kun en sorgelig Ruin i mig, min unge Fætter!“ — tabte det Instinct, der skulde advare ham om at være paa sin Post, al sin Magt, og Medlidenhed og Kjærlighed vandt Herredømme over ham.

„Al!“ — sagde han, idet han stod op og trykkede en af de dødbringende Hænder imellem sine, medens der traadte Taarer i hans Dine. — „Al! siden De kalder mig Fætter, har jeg ogsaa en Slægtnings Forretigheder. De maa høre de bedste Raad, — kalde de dueligste Læger, — o, De vil nok blive rask igjen! — fortvivl blot ikke!“

Lucretias Læber zittrede. Denne Hjertensgodhed kom hende ganske uventet. Hun vendte sig fortvivlet bort fra de menneskelige Lysstraaler, der skod gjennem hendes Sjæls syv dobbelte Mørke.

„Vær uden Betsymring for mig!“ — sagde hun

med et tvungent Smil. „Det hører til mine Egenheder, at jeg ikke kan lide nogen Gentydning paa mig selv, skjøndt det denne Gang var mig selv, der fremkaldte den. Tal De om de gamle Gedertræer i Laughton! staae de endnu? Nu er De jo Eier af Laughton! Det er en hellig Arv!“

I den Mening, at han sagde hende noget Behageligt, fortalte St. John hende nu om den gamle Herregaard. Han beskrev hende de Forbedringer, hans Fader havde indført, spøgede med dem, han selv havde paa-tænkt, og eftersom han bestandig fortalte videre og videre, blev Lucretias Pande, der for et Dieblif havde rynket sig, lidt efter lidt glattere og glattere, og de forrige mørke Forestillinger syntes igjen at tynde paa hendes Sjæl.

Bludseligt afbrød hun ham.

„Men hvorledes har De opdaget mig?“ — sagde hun — „Var det ved Herr Barney? Jeg forbød ham dog at nævne mig; — dog, hvorledes skulde De ellers have faaet det at vide?“

Som hun sagde dette, laae der noget Uengsteligt i hendes Tone, der endnu blev forhøiet, da hun mærkede, at St. John blev forlegen.

„Nu!“ — begyndte han tvivlraadig, idet han strøg sin Hat med sin Haand — „Nu, maaskee har De hørt — det vil sige — jeg troer — at der var en ung — ah, der er hun!“

Og Percival sprang op og stod ved Siden af Helene, der i dette Dieblis traadte ind i Stuen og med nedslagne Dine, blussende Rinder og bølgende Barm hørte paa ham, men ikke besvarede dette lidensfulde Udbud af Glæde.

Bestyrtet og idet hun frampagtigt greb fat i Armen af Stolen, betragtede Madame Dalibard begge de unge Mennesker. Hun havde aldrig hørt, ikke heller drømt hun om, at de havde seet hinanden før. Alt, hvad der var forefaldet imellem dem, var blevet hende fuldkommen ubekjendt. Men her var et Beviis, et umiskjendeligt, afgjørende Beviis paa, at Sønnen af den, der havde plyndret hende, elskede hendes Medbeilerindes Datter, og — dersom det jomfruelige Hjerte taler ved ydre Tegn — vidnede de nedslagne Dine og denne hulde Rødmen om, at hendes Kjærlighed blev besvaret.

Lige for hendes mørke, morderiske Dine, og ligesom for at spotte hende, stode de to Arvinger til hendes Hevn, som Døden ikke havde mættet, forenede paa en hemmelighedsfuld Maade. Af hendes Hads bundløse Dyb havde sig den stakkels Kjærligheds D, hvorpaa Offrene havde faaet Gudsæste, uden at kjende de Rædsler, der omgave dem. Hvor skønne stode de ikke i deres Ungdoms Blomst, — i den fortryllende Uvidenhed om deres egne Følelser — i deres uskyldige Glæde — deres blufærdige Forvirring! Den grusomme Jagttagerinde aandede dybt med djævelsk Glæde, og frampagtigt aab-

nede hendes Hænder sig, hvorpaa de sank langsomt sammen, som om hun allerede følte sine Slagtoffre i sine Kløer.

Tiende Capitel.

Rosen under Upastræet.

Fra denne Dag havde Percival Adgang til Madame Dalibards Huus. Lucretia havde med inderlig Tilfredshed hørt Omstændighederne ved de unge Menneskers Beskjendtskab deels af Percivals deels af Helenes egen Mund, en Fortælling, ved hvilken den Sidste rødmæde og stammende kom frem med sin Undskyldning for, at hun ikke før havde underrettet sin gode Tante om en Omstændighed, som hun var bange for vilde virke virke skadeligt paa hende, da hendes Helbred var saa slet.

Saaledes blev da ikke alene Slægtskabet imellem hende og Percival, men ogsaa Slægtskabet imellem Percival og Helene anerkjendt, og Madame Dalibard lagde endogsaa Vægt paa det, idet hun deri fandt en naturlig

Grund til at pleie den uskyldige Fortrolighed, som opstod saa tidligt mellem disse to unge Personer.

Hun tillod Percival at komme der hver Dag, at blive der i hele Timer, at tage Deel i hendes tarvelige Maaltider, at gaae alene med Helene i den lille Have, at være hende behjælpelig med at binde de løse Blomster og, naar hendes Arbeide var endt, at sidde hos hende i det gamle Vedbendelysthuus. Hun lod, som om hun endnu ansaae dem begge for Børn, og lod dem nyde den lykkelige Frihed og Fortrolighed, som man alene tilstaaer Barndommen. De modne Mars Fortrolighed er i Sammenligning med den ligesaa kold som ureen.

Da de bleve mere bekyndte med hinanden, traadte Forskjelligheden og Ligheden i deres Charakter mere og mere frem, og Intet var mere fortryllende end den Harmoni, hvortil Contrasterne smeltede sammen. Deres Skjæbengel kunde kun smile ved dette Syn. Som Blomster i et omhyggeligt pleiet Bed, hvor den Gne understøtter den Anden med sin Farve, snart dæmpende, snart hævede Coloriten, indtil de Alle flyde sammen i en Harmoni af Skjønhed, — saaledes syntes disse to blomstrende Væsener i al deres Forskjellighed dog at smelte sammen med hinanden i en Rigdom af Uskyld og Ynde.

Begge havde af Naturen en livlig, elastisk Aand, en ædel Tillid til Andre, et oprigtigt Sind og en frist

Jølelse. Men under Helenes Munterhed gif der en hellig, rolig Strøm af tankesuld Tungsindighed, en op-
høiet og from Tænfemaade; hun var dybere greben af
Skabningens evige Hemmelighed end Percival, der i
sine levende og lyse Ungdomsdrømme endnu ikke havde
fundet Trang til at tænke over Sammenhængen imellem
den ydre Verden og den i vort Indre. I ham laae
Spiren til et virksomt Menneske, som vil vinde Udmær-
kelse paa sin dristige Løbebane paa Jorden.

Helene havde den Phantasiens Flugt, som hæver
Digteren til Drømmenes gyldne Lustfreds og aabenbarer
den Hellige Himlens Beboere i straalende Klæder. Vi
paaftaae ikke, at en Digters Sprog var blevet Helene
til Deel, eller at hendes Drømmerier nogensinde vilde
have fundet en Form i klare og tydelige Ord. Thi
den Digter, der praktiff udviflet vil fremtræde for Ver-
den som saadan, behøver mange andre Gaver end den
blotte poetiske Aand. Han behøver et alvorligt Stu-
dium, han maa forstaae at gjøre adspredte Sandheder
logiff almindelige; han maa besidde taalmodig Skarp-
sindighed til at iagttage Menneskenes Charakter, den
Visdom, der fremgaaer af Kummer og Lidenfkap, en
viis Mands Erfaring i den virkelige Verden for at
sammenfatte de menneskelige Svagheders og Lasters
mørke Hemmeligheder. Men trods Alt, hvad der kan
siges til Skade eller Miscredit for de tauje, uberømte
Missioner, paaftaae vi, at der gives Naturer, i hvilke

Poesiens guddommelige Element lever, saameget renere og finere, som det savner den legemlige Form. Der lever i os en vis Evne, som omfatter vore dybeste og ædleste Følelser, og som forbliver Poesi, endog naar man ikke laaner den Ord, medens den viser sig fattig og bleg, naar man vil tvinge den i Vers.

Man kan endog sige om denne vort inderste Væsens luftige Eiendom, at den mere eller mindre forlader os, eftersom vi aabenbare den i Verden, ligesom Rosen kun udstrømmer sin Duft i Luften som Atomer. Saaledes laae denne mere aandige Følsomhed skjult i Helene, ligesom den latente Mesmerisme i Bandet, — ligesom den usynlige Fee i den fortryllede Ring. —

Det var et Væsen eller en Guddomsagt, beflækket og beskyttet i sig selv, der gav hende en levende, inderlig Eenhed med alle Universets Indflydelser, en Bedfagerinde i hendes Eenomhed, en Engel, der nynede en himmelsk Sang for hendes egen lyttende Sjæl. Dette gjorde, at hun søgte Naturens Nydelser dybt og fuldkommen i deres ubetydeligste Enkeltheder; dette meddeelte hendes ømme Hjerter al den fortryllende og indtagende Afvegling, som Kjærligheden laaner af Indbildningskraften; dette hævede hendes Fromhed over de sædvanlige religiøse Anskuelsers blotte Former og gjorde, at hendes Bønner aandede en Helgens Hentydelse.

Og derfor besad Helene dog ikke mindre af det

indtagende Menneſkelige, der er ſædvanligt i hendes Alder og for hendes Ajon. Hendes Alvor ſelv var farvet med et Roſenſtiær, ligesom Aſtenhimlen farves af Solen. Hun ſørgede let, var foranderlig, ja endogſaa lunefuldt, ſom en Sommerfugl, — der, ſkjøndt Sjælens Symbol, flager lyſtigt til enhver Blomſt og udbreder ſine glimrende Vinger endog paa den ſtøvede Landevei. Og med Bevidſtheden om ſin Svaghed i den ſædvanlige Verden — thi hun følte ſig kun vel i de idealere Sphærer — hang hun ſig tillidsfuld i ſin unge Tilbeders ſtarke Arm; langt fra den Indbildning, at Forſkjellen imellem dem udſprang af hendes Overlegenhed, var hun meget mere ſom en tam Fugl, der ved Synet af Høgen flygter til ſin Herres Brøſt. Saaledes ſøgte hun, efter en luſtig Flugt i de høiere Himle, naar Tanken om Fare ſtandsede hende paa hendes Bei, Beſkyttelſe ved dette elſkende Brøſt ſom hos en ſtærkere Natur.

Begge diſſe Børns Kjærlighed — thi Børn vare de, om ſikke af Alder ſaa dog efter deres fuldkomne Ubekjendtkab med Alt, hvad der berøver det ſenere Liv detſ Grifſhed og Blomſter — var reen og hellig ſom deres Sjæle, der endnu ikke havde forſpildt Paradiset. Det var mere Alfers end menneſkelig Væſeners Kjærlighed. Uſkyldige og oprigtige viſte de hinanden gjensidig Omhed, men deres Sjæle vare langtſra hvad man i Almindelighed kaldte Kjærlighed, — hiin Kjærlighed,

med sine utaalmelige Smerter og brændende Forhaabninger, svævede ikke engang som et Drømmebillede for deres Sjæle.

Det var en usigelig, fortryllende Omhed — en Fastholden ved hinanden — i Tanker og Længsler — det var mere end menneskelig Glæde over at være sammen; men naar de skiltes ad, var det ikke bedøvende Smerte, som gjør de Svagere ufrugtbare for Hverdagslivet, og dette laae i denne herlige Tillid, de satte til hinanden og til deres Fremtid — et Hovedtræk i deres lettroende og lykkelige Naturer. De bejadede hverken Frygt eller Skinsyge — eller det var den barnagtige fortryllende Skinsyge, som ingen Braad har — Skinsyge paa en Fugl, naar Helene hørte for længe paa dens Sang — paa en Blomst, naar Percival for hurtig forlod Helene for at binde dens nedhængende Grene op, eller for at vande den, naar den var nærved at visne.

Tæt ved den store Stads Brimmel med alle dens Lidenheder, dens Storme — i den eensomme Have ved det mørke Huus og under den føleløse Rasts giftsprudende Dine blomstrede det gamle Arcadien igjen — hvor Lusten gjenlød af Hyrdernes og Idyldigternes Fløiter. Saaledesklang det gamle Hyrdespils lustige og uskyl-dige Melodier midt i Tragediens Malmssprog.

Det vilde være et nyttigt Forsøg at skildre Lucretias Gemyt, medens hun iagttog Fremstridtene

af en Kjærlighed, som hun selv begunstigede, og saae paa dette Skuespil af reen Lykke, som hun selv havde befordret. Dette Billede af en Lykksalighed, der baade var saa stor og saa hellig, bar i hendes avindsyge Dine en haanende Furies Masse. Det voxede i Modsatning til hendes frygtelige, af Raster besmittede Liv; det beskyltede ikke saameget hendes Samvittighed for Brøde som hendes Aand for Daarskab. Hvor meget mere af Livets sande Hemmeligheder, vidste ikke disse Børn, der neppe vare traadte ind over Livets Dørtærskel, — end hun, med alle hendes store oprindelige Kræfter og hendes Rigdom, forødte paa mørke og udtørrede Erfaringer! Hvorfor havde hun studeret, lagt Planer, beregnet, arbeidet, syndet? Ligesom en Erobrer, der er dødeligt saaret, med Glæde vilde hengive alle de Riger, som han har vundet med sit Sværd, for en Draabe Vand til at stille sin brændende Tørst med, ligesaa gjerne vilde hun give al den med Blod og Ild kjøbte Videnskab for et Dieblis at søle, hvad disse Børn sølte. Og af hendes tause skræffelige Fortvivlelse fremstod stolt og truende den skræffelige Dæmon Havn.

Ifølge en Monomani, der ikke er usædvanlig hos dem, som ansee sig selv for Midtpunktet af alle Ting, vidste Lucretia ogsaa at søre Alt, hvad der syntes beslægtet med den, endog det Fjerneste, tilbage til sin egen sorgelige Historie.

Aldrig kunde hun see Andres Kjærlighed og Om-

hed uden en utaaelig Følelse af Had og Misundelse. Disse Menneskenes heftige Lidenstaber, fra den Høieste til den Laveste idetmindste blandt Qvinderne, erindrede hende kun altfor tro om den korte Episode i hendes Liv, da hun ogsaa havde kjendt sømmere Følelser, og dette Saar blev igjen oprevet, og hver Nerve i hendes Hjerte, som Lasten havde gjort sløvt mod de fleste Følelser, bævede.

Men dersom alene Synet af de to Elskende, der ikke stode Forbindelse med hendes Skjebne, maatte martre hende, — af to Elskende, der stode affides fra hendes skumle Bane, og som hun kun saa i det Fjerne, ligesom en fortabt Sjæl fra Afgrunden seer Glandsen af Englenes Vinger paa en Planet, som den ikke kjender, hvor langt mere heftigt og utaaeligt var da ikke hendes Raseri, da hun i sin ophidsede Phantasi i Helenes Ansigt saa et Gjenstik af Susannes Henrykkelse ved Mainwarings Kjærlighedsbæder. Alt, hvad der vilde have afvæbnet et andet Hjerte, som var ligesaa haardt, men mindre sygeligt, mindre besjælet af Had, ophidsede kun mere og mere dette ubarmhjertige Sindets fortærende Hevnjerrighed.

Helenes himmelske Reenhed, hendes overordentlige Godhed, hendes bestandige Selvforglemmelse, hendes Munterhed, endog hendes tungsindige Luner forgiftede bestandig den qvalfulde, unaturlige Omfindtlighed, der udspringer af Bevidstheden om egen Skændsel; for, en Egoist, der er udelukket fra Verdens Kjærlighed, og

hvem enhver Glæde volder en sardonist Krampetræfning, er Alt mørk Fortvivlelse.

Af de To indgød Percival hende dog de menneskeligste Følelser. Uagtet de bittre Grindringer om hans Fader sølte hun dog for ham Noget, som lignede Medlidenhed, og hun gittrede ved Berøringen af hans rene Haand. Hun maatte ofte falde tilbage i sin Grindring, at han stod i Veien for hendes Sønns Arv, for den Søn, som hun søgte, og som hun troede at have fundet i John Ardworth.

Det var derfor ikke i Brede og af Hverngjerrighed, at hun vilde indvie dette Slagtoffer til Døden, men han skulde være et nødvendigt Offer for at erholde en elsket Gjenstand — en fjæf Politik. Da hun i sin Ungdoms Studier havde antaget den gamle Statsklogskabs Machiavellisme for tilladelig, endog i det private Liv, ansaae hun det neppe for en Forbrydelse, naar hun vilde bortrydde en Hindring, der stillede sig imellem hende og hendes Formaal. Førend hun blev personligt bekjendt med Percival, havde hun skøet enhver Leilighed til at komme sammen med ham.

Hun havde tilladt Barney at besøge ham som Sir Miles's gamle protégé og paalagt ham at liste sig ind i hans Fortrolighed; naar da Tilintetgjørelsens Time kom, var det hendes Medskyldiges Sag at udføre den skræffelige Gjerning.

Det var ikke Feighed, der var Grunden til denne

Fremgangsmaade, men Grunden var simpelthen den, at hun af Naturen var mere aandrig uarmhjertig end grusom, undtagen naar de gamle hevngjerrige Grindringer ganske reve hende ud af hendes Kjøns Natur. Den unge Percival var et Offer, hvis Qualer hun ikke ønskede at see; hun sølte ingen Vellyst i at tænke paa hans Skjebne. Hun vilde blot ikke see ham eller vide ham i Live; hun vilde blot høre, at han ikke var mere til, at Helene nu var den Eneste, der stod imellem hendes Søn og Laughton.

Men nu, da han frivilligt havde betraadt hendes Dørtærskel, ligesom ført af Skjebnen selv, da han, ligesom Helene, havde begivet sig i hendes Garn, brød den rædsomme Brøde, der før var fjernet fra hendes Hænder, frem, stirrede hende i Ansigtet og opfyldte hende med en overtroist Angst.

Imidlertid var hendes Opsørsjel imod begge hendes Slagteffre, om ogsaa undertiden mørk og lunefuld, dog ikke saaledes, at den kunde vække Mistanke, end ikke i mindre lettroende Hjerter. Da Helene først kom i hendes Huus, modtog hun den unge Pige stift og asmaalt og holdt hende langt fra sig; men hun viste sig aldrig haard eller uvenlig i Ord eller Gjerning og havde ofte undskyldt sig, skjøndt med Kulde, for sit frastødende Væsen.

„Jeg er pirrelig,“ — sagde hun, — „det er en Følge af langvarige Lidelser; den bestandige Gensomhed

har gjort mig uselskabelig: vent ikke af mig en saadan Omhed og Varme, som vilde passe sig for vort Slægtskab. Vær Dig ikke med unyttige Betsymringer for mig; enhver tilsyneladende Opmærksomhed erindrer mig kun desto smerteligere om min Skrøbelighed, og jeg ønsker ikke engang i disse mine Videlser nogen Pleie, der ikke er kjøbt og betalt. Vær tilfreds med, at Du hos mig kan nyde al fornuftig Frihed, — en Frihed, som tillader Dig at følge alle dine Luner og Tilbøieligheder. Betragt mig som et Stykke nødvendigt Møbel. Du kan kun vække min Misfornøielse, naar Du lægger Mærke til, at jeg lever og lider."

Sjældt Helene sældte bittre Taarer ved disse haarde Ord, var det dog ikke fordi hun følte sig fornærmet ved, at hendes elskende Hjerter blev viist tilbage. Hun var tvertimod besjælet af en saadan Medlidenhed, at den antog Udseende af Uresfrygt. Hun var taknemmelig, fordi En, som kunde undvære hende, dog havde søgt hende. Hun havde engang hørt sin Moder sige, at hun var Lucretia meget forbunden. Og nu var det hende forbudt at afbetale denne Gjæld; ja, hun turde ikke engang trykke et Kys paa hendes trætte Dine, det var hende ikke engang tilladt at glatte hendes Hovedpude.

Da hun saae, at de Sranke, der fra Begyndelsen af hævede sig imellem dem, ikke vilde synke, at Tiden ikke formildede hendes Tantes Kulde, at den ringeste venlige Nærmelse kun syntes at virke ubehageligt

paa hendes pirrelige Nerver, og at den Haand, som hun frygtfomt vovede at trykke, derved kun blev feberagtig, trak hun sig tilbage med en veemodig Forskuffelse, der forsøgede hendes Medlidenhed og forstørrede hendes Uerfrygt. Hende forekom Kjærlighed som en saadan nødvendig Ting i det menneskelige Livs Hjælpeløshed, endog naar det er velsignet ved Helbred og Ungdom, at denne Tilbageviisning af al Kjærlighed, og ovenikjøbet i et saa nedbøiet og skrøbeligt Væsen som hendes Tante, forekom hende som noget Dødsiet, som en vis Storhed, som Selvstændighedens stoiske Stoltthed. Hun betragtede hendes Væsen, som en from Nonne fordum vilde have betragtet en eller anden hellig Eneboers Afstet, som Therese, (dersom hun havde levet i den samme Tidsalder), vilde have betragtet den hellige Simon Stylites paa den ubedækkede Spids af den Steenstøtte, hvorpaa han levede uden Benner og berøvet enhver menneskelig Hjælp. Og denne Følelse søgte hun at meddele Percival.

Hans Hjerte kunde dele hendes Medlidenhed, men hans Indbildningskraft kunde ikke sympathisere med hendes Uerbødighed. Selv den Frygt og Modbydelighed, som han i Begyndelsen havde følt for Madame Dalibard, var for længe siden forsvunden. Han saae i hende kun en mangeaarig Sygss Fortrædelighed og Utaalmodighed, og han rystede smilende sine glindsende Lokker,

naar Helene med sin blide Stemme vilde tvinge ham til at see mere.

Der blev kun sjældent modtaget Besøg i dette Huus. Familien Mivers, som Master Fjelden i sin velvillige Tjenstfærdighed havde sendt derhen for at besøge deres unge Slægtning, kom undertiden med en Opfordring til Helene om at følge med dem i Theatret eller paa Bauxhal eller til at tage Deel i en Udflugt til Richmond. Men snart mærkede de, at deres Venlighed, som Madame Dalibard i Begyndelsen havde modtaget med Artighed, blev afviist, og de traf sig derfor efterhaanden stødte og fornærmede tilbage.

Saameget var vist, at Lucretia tidligere var kommen deres velmeente Høflighed imøde, men nu tilbageviste hun den ligesaa bestemt. Hvorfor? Det vilde være vanskeligt at gennemskue alle dette Hjertes sorte Hemmeligheder. I sig selv vilde det kun have været naturligt for hende, der bævede tilbage for at fordømme Helene til nogen større Ulykke end en jomfruelig Grav, at lade Helene under en saa upassende Redsagelse blive udsat for den store Stads mangefoldige Fristelser; — hun udsatte derved den unge Pige for enhver Kapses Blikke og Snarer, og de gjøre bestandig Jagt paa den værgeløse Skjønhed; paa Helene maatte disse Herrers elegante Ydre og fordærvelige Smigrerier, som Modsatning til hendes udannede Redsagere og den sør-

gelige Kjedsommelighed i hendes nuværende Hjem, ikke blive uden Virkning.

Men nu, da St. John traadte frem og Helenes Hjerte og Phantasi derved blev hårdet imod farligere Fristelser, var Madame Mivers's paatrængende Høflighed unyttig. Hevnen søgte sig en anden Vej.

Foruden af disse blev hendes Huus kun besøgt af John Ardworth og af Gabriel Barney.

Med spændt Opmærksomhed iagttog Madame Dalibard Ardworths Opførsel og Holdning, medens hun forestillede Percival for ham og med det Samme hvistede:

„Det er mig kjært, at De har yttret Dem for mig med Hensyn til Deres Følelser for Helene. Her har hun fundet den Elsker, som De ønskede hende, smuk og munter som hun selv.“

Og i den pludselige Blegghed, der udbredte sig over Ardworths Ansigt, i hans sammenfnebne Læber og i deres frampagtige Træfninger, læste hun med et usigeligt Raseri hans Hjertes Hemmelighed, indtil dette Raseri gjorde Plads for et inderligt Velbehag ved den Tanke, at den sidste Fornærmelse var sparet hende, — at hendes Søn, — thi hun troede, at han var hendes Søn, — nu idetmindste ikke med Held kunde veile til hendes forhadte Søsters forhadte Barn.

Muligt er det, at denne Opdagelse endnu mere be-
Lucretia eller Rattens Børn. II.

styrkede hende i at begunstige Percivals Frieri og udsøndede hende med de Qualer, som denne Kjærlighed forvoldte hende. Da Percival først blev indført der i Huset, havde Ardworth neppe værdiget ham et Blik; han saae i ham intet Andet end en glat Sommerfugl, der badede sig i Lyffens Solstraaler.

Og for dette ørkesløse, sorgløse, smukke, fornemtfældte og rige unge Menneſte ſolte den kraftige og virkſomme Mand, der ſkulde bane ſig ſin egen beſværlige Vej, noget af den uſjærlige Foragt, ſom de Arbeidsomme, der Intet beſidde, ofte føle for de Lyffelige, der beſidde Noget. Men i det Dieblif, da Madame Dalibard meddeelte ham hiin uvelkomne Eſterretning, fik den venlige glatte Yngling nogen Betydning i hans Dine.

Og da den forſte naturlige Smerte var overvunden, betragtede Ardworths kraftige, mandige Hjerte Percival ikke ſom en blot Medbeiler.

Nei, han betragtede ham mere med Deeltagelse end med Brede. I ham ſkulde Helenes tilkommende Lyffe jo fra nu af grundes. Og til Madame Dalibards ſtore Forbauselſe — thi ſaadanne Naturer vare hende aldeles fremmede — ſaae hun endogsaa ved deres forſte Sammenkomſt, hvorledes hans barske Anſigt blev venligere, hvorledes hans korte, beſalende Tone blev blidere og høfligere, hvorledes han taalmodigt hørte paa Alt og iagttog Alt, og hvorledes han tilſidſt aabenhjertigt udſtrakke ſin ſtore Næve for at trykke Percivals Haand.

Derpaa nikkede han med en utydelig Lyd, der var halvt Latter og halvt et Suf, paa sin sædvanlige ubefymrede Maade og forlod hurtigt Bærelset.

Men han kom igjen, og atter igjen, han kom næsten i to Uger hver Dag; undertiden opsogte han, uden at træde ind i Huset, de to Elskende i Haven; han hjalp dem med sine plumpe Hænder ved deres lette Havearbejde; han sad hos dem i Bedbendelysthuset, og idet han bestandig blev varmere og varmere, talte han tilsidst til dem med en ældre Broders hjertelige Frimodighed. Der laae ingen Falskhed deri; han begyndte endogsaa at elske Percival, — for de Overfladiske vil det vel synes forunderligt, — han begyndte endog at beundre ham. Geniet erkjender snart alle dydige Egenskaber; Geniet, der er forskjelligt fra det blotte Talent, er mere beslægtet med Hjertet end med Hovedet og af Naturen tilbøieligt til Velvillie. Ardworth agtede Percivals frimodige, ubesmittede Gemyt; han følte sig bedre, renere i hans Nærværelse.

Paa denne skjønne, ædle Maade overførte han meget af sin Kjærlighed til Helene paa den, hun havde valgt til sin Ledfager igjennem Livet. Og hun havde ham saa kjær.

Imidlertid grundede Percival paa, hvor han dog før havde seet dette kraftige, mørke Ansigt, og han erindrede i en spøgende Tone Ardworth om hans Uhosf- lighed, da de vare sammen paa det Bjerg, hvorfra de

havde en Udsigt over London. Denne Grindring smertede hans nye Ben, thi den Tid, da han var opfyldt af ærgjerrige Drømme om Fremtiden, saae han Helene i det Fjerne som Belønningen for ethvert møjsommeligt Arbejde, som den skønneste Stjerne i hans Synsfreds. Men han kæmpede tappert i sin Smerte imod den tabte Illusion; hans vivendi causæ vare der endnu, — og istedeisfor den Kvinde, der var sluppen ham ud af Armenene, blev ham endnu den Laurbærkrands tilbage, som han kæmpede for.

Med mandig Kraft skjulte Ardworth sin Hemmelighed. Hans unge Kammerater anede den ikke. Han vilde have foragtet sig selv, dersom han havde forstyrret deres Rolighed med den. Men vi kunne ikke negte, at han, saasnart han var alene, led meget og bittert, og i dette mandige, fuldkomne Væsen indtog Kjærlighed kun sin lovlige Rang blandt Mandens Sorger og Lidenskaber. Den forbittrede intet Liv, intet Hjerte brast; Vinden blæste kun nogle Blomster bort af Træet og rasede vildt imellem de bevægede Grene fra Toppen lige til Roden; men Stammen stod fast.

Imidlertid fortsatte Ardworth ved sine Besøg sine hemmelige Samtaler med Madame Dalibard, ved hvilke hans tidligere Overbeviisning med Hensyn til hans Fødsel blev gjort vaflende og hans Mands stærke og rolige Drom blev forstyrret. Især var han begjærlig efter at erfare, hvilke Formodninger Madame Dalibard

nærede om hans Forældre, og hvilken Grund hun havde til at troe, at han var nær beslægtet med hende eller tilhørte en Stand, der befriede ham fra at arbejde for det daglige Brød. Men med Hensyn til dette Punkt iagttog den mørke Sybille en haardnakket Tausshed. Hun indskrænkede sig til de Vink, hun allerede havde henkastet, og vægrede sig ganske bestemt ved at sige mere, førend hun følte sig berettiget dertil ved Udsaldet af hendes Eiterforskninger.

Hun forstod meget behændigt at lede Samtalen hen paa sine fjæreste Emner, der angik almindelig Menneſtefundskab og praktisk Livserfaring. — Hun gjorde sig det til en Opgave, at opflamme hans Aand, at anspore hans Virksomhed og at give hans Uergjerrighed Vinger, saa at han stræbte efter noget Høiere end efter det ringe Dagleierarbejde, hvorpaa han hidtil havde rettet sine Bestræbelser, og som hendes syrige Sind ikke kunde opfatte anderledes end som en Bortødslen af Livet for et uviſt fjernt Haab.

Med Fornøielse saae hun, at Ardworth mere end før laante Dre til hendes Ord. I Grunden gjorde Braaden i hans Hjerte, hans Fornusts dristige Kamp med hans Videnskab, ham for det Første uduelig til blot mekaniske Beskjæftigelser, som ikke kunde yde hans Aand nogen Trøst.

Aanden er givet Menneſkene ikke blot for at oplyſe Andre, men ogsaa for at trøſte og opmuntre sig selv.

Saaledes er Mennesket under alle det virkelige Livs Sorger dobbelt tilbøieligt til at see sig om i sit Indre efter Udspreddelse. Træt af denne Handlingernes Verden, banfer den paa Ideernes og paa Phantasieens Verden, til hvilken den alene har Udgang: den flygter fra Jorden til Aanderne's Rige. Sjeldent kjender den, i hvem den himmelske Guld boer, alle de Gaver, han besidder, førend der engang kommer en stor Sorg over ham. Ardworths Besøg hørte pludseligt op. Han sluttede sig igjen inde i sit Værelse, — men Lovbøgerne bleve lagte tilside.

Barney, der i Almindelighed indrettede sine Besøg saaledes, at han ikke traf sammen med Ardworth, forstyrrede vel ikke de Elskende i deres lille Paradiis, men benyttede ellers enhver Leilighed til at befæste sin Forbindelse med Percival; ofte gik han eller, naar St. John havde sin Cabriolet med sig, fjørte han hjem med ham, spiste med ham tête-à-tête i Curzon-Street og gjorde hver Gang Helene til Hovedgjenstanden for deres Samtale, hvilket i Percivals Dine gjorde ham til en meget elskværdig Mand.

Med Helene havde Barney, naar Percival ikke var tilstede, ofte hemmelige Samtaler, der endog bleve ubekjendte for Percival selv; to eller tre Gange havde de været sammen før den Tid, da Percival pleiede at aflægge sit Besøg, og Helene saae ved sin Tilbagekomst gladere ud end sædvanlig.

Det var ikke forunderligt, at Gabriel Barney, skjøndt han misshagede en Mand som Ardworth, dog vandt Percival's og Helenes Yndest, thi foruden det Lette og Behagelige i hans Væsen, der vandt alle deres Tillid, som af Naturen vare tilbøielige til at vise Tillid, havde ogsaa hans udbredte Kundskaber og glimrende Talenter uundgaaeligt maattet gjøre Indtryk paa et Gemyt som Helenes, der var saa modtageligt for Beundring for Kunst og Agtelse for Videnskab.

Men det, der især indtog Helene for Barney, hvem hun desuden betragtede som hendes Tantes bedste Ven, var hendes Overbeviisning om, at Barney var ulykkelig og havde maattet taale Uretfærdigheder af Verden og af Skjebnen. Det er en taabelig Svaghed hos mange Skurke at ville tilskrive Skjebnen alle deres Forbrydelser tilligemed deres Følger.

Der var i Barney's Ord en Ild, en Beltalenhed og en tilsyneladende Styrke, der, skjøndt det kun var ofte gjentagne Sandheder, han udtalte, let forlede Ungdommen til den store Bildfarelse, at holde ham for en Enthusiast, maaskee menneskesjendst, men dog en Enthusiast.

Hvorledes kunde Helene, hvis flygtigste Tanke ved Synet af en Stjerne, der traadte frem af Skyerne, eller ved pludseligt at høre en Fugls Stemme tone igjennem Løvet, havde mere Visdom og Poesi, end Barney's hule og hyklede Væsen nogenfinde kunde affectere, —

hvorledes kunde hun blive saaledes skuffet? — Og dog var det saaledes. Hun saa en Mand for sig, om hvem hun troede, at han havde anvendt sin Ungdom til ædle Studier, og som nu var tilfidesat, modløs, forladt og uhyggelig.

Man behøvede blot at vække hendes Medlidenhed for at indgyde hende Tillid og Deeltagelse. Anderledes kunde hun ikke have følt, om Percival end ikke havde været til. Men medens hun følte Medlidenhed med ham, havde Tillid til ham og var venligt findet imod ham, vilde hun dog aldrig have kunnet elske ham, da hun følte en hemmelig, usorflarlig Antipath imod ham. Dog netop derfor kunde denne Fortrolighed slaae Rødder hos hende.

Denne Modsigelse hidrørte ikke alene fra Uligheden i deres Alder, den laae meget mere i den navnløse Mangel paa Overeensstemmelse, der ikke hindrer Benskab, men som er uforenelig med Kjærlighed. Men en saadan Forening havde iøvrigt Barney aldrig forsøgt, det maatte man lade ham. Det var ikke for Elfskovs Skyld, at han havde hemmelige Samtaler med Helene, ikke af Kjærlighed, at hans Hjerte bankede imod den Haand, der hvilede saa sorgløst paa hans uheldbringende Arm.

Elleve Capitel.
Slangens Klappren.

Det var naturligt, at den gjensidige Tilbøielighed imellem to Sjæle som Percival's og Helene's hurtigt voksede, da den blev begunstiget ved en bestandig uhindret Omgang. Neppe vare fem Uger forløbne, siden han første Gang saae Helene, og han betragtede hende allerede som sin Forlovede.

I hans Kjærligheds første Dage havde Percival, der første Gang i sit Liv var virkelig forelsket, ikke ilet med at underrette sin Moder om sin Lykke. Han havde skrevet to Gange, og skjøndt han i sit andet Brev i Korthed havde fortalt, at han havde opdaget to Slægtninge, der begge vare interessante, og af hvilke den ene var fortryllende, havde han dog ikke nævnet deres Navne og heller ikke sagt noget Nærmere om dem. Og det var just ikke ifølge den uforklarlige Undseelse, som alle de godt fjende, der engang have elsket og tilstaaet denne spirende, mystiske Følelse for de Venner, de agtede høiest, men fordi Lady Mary's Breve indeholdt saameget om hendes Søsters forstyrrede Sundhed og

om hendes egen Belymring og Frygt, at han ikke funde bringe det over sit Hjerte at give hende en ny Grund til Belymring.

Det forekom ham endog utidigt og føleløst at skrive om Glæde og Haab. Han vidste kun altfor vel, hvor urolig og belymret hans omme Moder vilde blive ved den Beretning, at hans Hjerte for Alvor var bortgivet til en Pige, som hun aldrig havde seet, og at hans Tilstaaelse snarere vilde forsøge hendes Sorg end fremkalde Deeltagelse i hans Glæde. Men nu var han utaalmelig efter at faae sin fjære Moders Tilladelse til et formeligt Tilbud, som han skyldte Helene og Madame Dalibard, og derfor greb han den Leilighed, som hans Moders sidste Brev bød ham, og hvori hun meldte ham bedre Efterretninger om sin Søster samt yttrede sin Nysgjerrighed efter at erfare mere om hans halvt tilstaaede Bekjendelse.

Han skrev altjaa og gjorde sit Hjerte frit for enhver Hemmelighed. Den samme Dag, da han aabenbarede sin Moder sit Hjertes Tilstand og meddeelte hende sit Onske, ledsage vi ham til hans elskede Helenes Bolig og forlade ham ved hendes Side i den os velbekjendte Have.

Madame Dalibard sad i sin store Lænestol ved Vinduet, fordybet i visse Breve, som hun tog ud af sin Skrivepult, det ene efter det andet, og læste langtsomt igjennem, hvorved hun fra Tid til anden faskede et Blik til de to unge Mennesker, der spadserede Haand i Haand omfring

i den lille Have, snart skjulte af Bussene og snart synlige. Brevene vare fra William Mainwaring, fra hendes unge Kjærligheds Tid. Det var mange Aar siden, at huu havde kastet et Blik i dem. Maaskee fandt hun det nødvendigt at give sine djævelske Hensigter ny Næring ved denne Læsning. Det var et brsynderligt Syn at see dette Væsen, saa fuldt af livlig Virksomhed, bevægeligt og uroligt som en Slange, og dog fordømt til denne hjælpeløse Affældighed, fængslet til sin Smerstensstol, ikke med den Taalmodighed, hvormed selv den høie Alderdoms Svaghed kan bære sine Lidelser, men snarere som En, hvem Pinebænken har lemlæstet i Livets blodsstrende Alder, saa at Lemmerne ere lammede, medens Aanden er forbleven virksom, Legemet til et Lig og Hjertet fuldt af overstrømmende Kraft, en Krøblings Hjælpeløshed og en Titans Villie.

Hvad der arbeidede og gjærede i hendes Sjæls mørke Fængsel og i den Tausshed, hun sædvanlig iagttog, hvad der arbeidede i hendes Bryst, ja, hvo kan vide det? Ligesaa godt kunde man beherske Vindene, der rase i de uigjennemtrængelige Klippers Huler, eller Elementerne, der rase i Indvoldene paa en Vulkan.

Hun havde læst Brevene og igjen lagt dem hen, og med Haanden under Kinden stirrede hun paa Væggen, da hun blev forstyrret i sine Drømmerier af Barney.

Han lukkede Døren med mere Forsigtighed end sædvanligt, og idet han satte sig ved Siden af Lucretia, sagde han:

„Belle mère! Nu er den Tid kommen, da De maa handle, min Rolle er næsten udspillet.“

„Nu!“ sagde Lucretia med mat Stemme, „hvad Nytt bringer De?“

„Først!“ — svarede Barney, idet han luffede Vinduet af Frygt for, at hans sagte Hvisken dog skulde blive hørt udenfor det — „først er hele Sagen med Helene da endelig afgjort. De veed, at da jeg med Deres Tilladelse ligesom tilfældigviis sagde hende, at Deres Omstændigheder vare blevne flette, og at jeg skjælvede for Deres Fremtid, efter som De for mange Aar siden havde opoffret næsten Halvdelen af Deres Capital for at understøtte hendes Forældre, sagde hun af sig selv, at hun, naar hun blev myndig, var berettiget til en Formue, der langt overfired hendes Fornødenheder —“

„At jeg skulde modtage Naadsensbrød af et Barn af William Mainwaring og Susanne Mivers,“ — afbrød Lucretia ham; — „Jeg veed det, og jeg taffer hende ikke derfor. Videre!“

„De veed ligeledes, at jeg i Samtalens Løb lod falde et Ord om, at De var afhængig af hendes Liv, at, naar hun døde — og Ungdommen er jo dødelig — førend hun blev myndig, vilde den Sum, der var efterladt hende, falde tilbage til hendes Faders Familie; ved disse Vink fik jeg hende til at spørge mig, om der da intet Middel gaves, hvorved hun, hvis hun skulde

døe, kunde fikke Deres Tilværelse. De seer altsaa, at den hele Plan hidrører fra hende. Jeg har ikke gjort Andet end været Mellemmanden, idet jeg foreslog Midlet — at forsikre hendes Liv."

"Barney! Disse Betragtninger affhyer jeg. Jeg tvivler intet Dieblis om, at De har gjort Alt for at forebygge enhver Undersøgelse og enhver Fare. Pigen har altsaa forsikret sit Liv for saameget, som hendes Formue beløber sig til?"

"Jh, bevares! Hendes Død indbringer mere end det! Da intet Selskab antager en Forsikring for mere end 5000 Pund, og det var let at faae hende til at troe, at saadanne Selskaber kunne gjøre Opbud, og at det derfor er meget brugeligt at lade sig forsikre i flere paa eengang, har hun taget Policer i tre af de fornemste Forsikringsanstalter for mere, end vi forlangte. Den Sum, der bliver os udbetalt ved hendes Død, er altsaa 15000 Pund. Den bliver udbetalt til mig for at overgives til Dem, og jeg har herved fuldkommen underrettet Dem om det, som Loven bestemmer. Hvis altsaa vore Efterforskninger blive uden Resultat, hvis vi nemlig ikke finde en Søn til Dem, det vil sige en Søn med saa tilstræffelige Beviser, at han kan haandhæve sin Ret til Raughton imod de lovmæssige Arvingers mægtige Indflydelse og godt betalte Advocater, vil denne Pige betale os rigelig og erstatte os, hvad jeg har taget af den

Capital, min Onkel har efterladt, med Fare for at miste min Hals eller idetmindste for at blive indespærret — vi faae de Summer, som Efterforskningerne have kostet os, og det Dvrige vil gjøre Dem saa temmelig uafhængig for Deres hele Liv. Hvad mig angaaer, naar jeg indretter mig en Smule" — her smilede Barney — „kan jeg vel i et Par Aar leve deraf som Gentleman her i London. Er De nu tilfreds dermed?"

„Hun vil gaae lykkelig og uskyldig bort fra denne Verden," — mumlede Lucretia i en djævelsk Tone, der røbede hendes stussede Forventninger.

„Vil De da vente, til mine Forsættninger blive opdagede, og jeg ikke kan være istand til at kjøbe Curatorernes Tausked — vil De vente, til jeg sidder i Fængslet og maaskee bliver dømt til Døden? Betænk, at hver Dag, hver Time truer os med Fare. Men dersom min Sikkerhed ikke er Dem Noget i Sammenligning med Deres raffinerede Hevn, saa ville vi vente, til Helene er gift med John Percival. De bliver for-
 skrækket! Kunde De blot for et Dieblisk hengive Dem til den Tanke, at dette uskyldige Galanteri ikke skulde ile hurtigt imod sit Maal? Igaar har Percival betroet mig, at han endnu idag vilde gjøre sin Moder bekendt med sine Følelser eller Forhaabninger, og at han ventede kun paa hendes Samtykke for at frie til Helene. Nu, enten — eller! Enten vil hans Moder, der er stolt og forsængelig som de fleste naadige Mødre, negte sit Sam-

tykke til sin Søns Giftermaal med Datteren af en be-
 flæmmet Banquier og med Søsterdatteren af den Lucretia
 Dalibard, som hendes Mand ikke vilde taale under sit
 Tag —"

"Stop, Sir!" — raabte Lucretia stolt, og midt
 under alle de Lidenfæber, der formørkede hendes Sjæl,
 glimtede et Dieblis en Straale af hendes Forsædres
 Mand paa hendes Pande, men den forsvandt hurtigt,
 og med en skræffelig Ro søiede hun til: „De har Ret!
 Nu, videre!"

„Enten — tilgiv mig en Fornærmelse, som ikke
 hidrører fra mig — enten, siger jeg, vil det gaae saa-
 ledes: Lady Mary St. John vil i al Hast komme til
 London; hun udøver en mærkværdig Indflydelse paa sin
 Søn, hun kunde vel rive ham aldeles fra os, fra mig
 saavel som fra Dem. Leiligheden undslipper os, og hvo
 veed, om den nogensinde vil komme igjen? Eller ogsaa
 er hun en svag og søm Moder, eller hun kan ved sin
 Søsters Sygdom blive opholdt i Italien, eller ønske,
 at den sidste directe Efterkommer af Familien St. John
 snart maa blive gift, og uden videre lade sig overtale
 af sin Yndling til at samtykke i denne Forbindelse.
 Eller et tredie Tilfælde, som Percival selv anseer for
 det sandsynligste, og som jeg nær havde forglemt. Hun
 kan komme til England for desto bedre at kunne dømme
 om sin Søns Valg og saa faae i Sinde at tage Helene

bort fra Dem. Derfor er Opsættelse i ethvert Tilfælde farlig, meget farlig.

Naar jeg ganske tilfidesætter min egen Fordeel og kun har Deres for Die, maa jeg dog sige, at nærvise Dine kunne faae et Blik i vore Handlinger, — enten Percival eller Helene, eller begge To kunne rives ud af Hænderne paa os, eller de kunne ved de første Tegn til en Sygdom blive omgivne af nysgjerrige Venner og frygtelige Sikkerhedsanstalter. Disse Fugle ere nu i vore Hænder. Hvorfor skulle vi lukke Buret op og lade dem flyve, for endnu mere at udspænde Garnet? I morges blev det sidste Document udfærdiget af Assurance-selskabet. Jeg har blot at betale Præmien for det første Fjerdingaar. Dertil vil jeg vel have nok uden at behøve at gribe til Deres hemmelige Skatte eller til min egen ringe Formue, som Grabman desuden snart vil gjøre Ende paa."

"Og Percival St. John?" — sagde Madame Dalibard. — "Vi behøve ingen unødvendige Offre. Dersom vi ikke finde min Søn, behøve vi ikke at sælge denne Drengs Aand til dem, som allerede forsølge os."

"Nei, sikkert ikke!" — svarede Barney, — "og hvad mig angaaer, da gavner han mig mere levende end død. Hans Liv er ikke forsikret, og en rig Ven, — der tillige er en lettroende Grønskolling, — hører ikke til de Fugle, som man gjør klogt i at slagte for at finde et Guldæg i dem. Percival er Deres Slagt-

offer, ikke mit, — og jeg løfter ikke en Finger for at skade ham, før De giver mig Befaling dertil."

"Ja, ja, lad ham leve, dersom min Søn ikke er at finde," — sagde Madame Dalibard næsten jublende — „lad ham leve, for at glemme den blonde Tøs, som — seer De derude! — hænger saa henrykt ved hans Arm og bilder sig ind, at de søde Kjærlighedsdrømme vare evigt: lad ham leve for at frænke hende ved For- glemmelse, om det saa først er i Graven; lad ham leve, for at lee ad sine drengeagtige Drømme, — for at besudle Grindringen om hende i en Skjæges Arme! O, dersom de Døde endnu kunne lide, saa lad ham leve, for at hun endnu i Graven kan ærgre sig over hans Utroskab og Fald! Jeg synes, jeg maatte finde Trøst i denne Tanke, hvis Vincent ikke mere er til, og jeg staaer barnløs i Verden."

"Det er altsaa afgjort," — sagde Barney, der altid var redebøn til en Forretning, som lovede ham Guld, hvilket dæmpede hans Frygt for Opdagelse; — „og nu lægger jeg Pigens Skjebne i Deres forsigtige Hænder. Hun har levet længe nok!"

Tolvte Capitel.
Kjærlighed og Uskyld.

Medens disse skræffelige, natlige Rovfugle saaledes raadsloge, underholdt Helene og hendes Elsker sig i Haven, hvor Efteraarsolen — det var i den anden Uge af October — trængte mild og venlig igjennem Træernes guulagtige Blade og skinnede paa Blomsterne, der endnu ved begges Omhu stode opreiste og trodsede den sildigere Aarstid.

„Du vil sikkert komme til at elske min Moder, Helene!“ — sagde Percival; „hun er et af de Væsener, som synes at trække Kjærlighed til sig. Endogsaa min Hund Beau, — Du veed, hvor meget Beau elsker mig, — lægger sig altid ved hendes Fødder, naar vi ere hjemme. Jeg tilstaaer, at hun er stolt, men hendes Stolthed kan ikke fornærme Nogen. Du veed, at der gives Blomster, som vi kalde stolte, og Blomsternes Stolthed er ikke mere uskyldig end min Moders. Det er muligt, at Stolthed ikke er det rigtige Ord, — det er snarere en Affky for, hvad der ikke er ædelt og reent. Af, elskede Helene! vær forvisset om, at Du vil elske og

ære hende endnu høiere for denne Stoltbeds Skyld, hvis det tør kaldes saaledes."

"Du behøver ikke at sige mig, at jeg vil elske din Moder," — svarede Helene med et Smil; — „jeg elsker hende allerede; — fra det Dieblis af, Du fortalte mig, at Du havde en Moder, fløi mit Hjerte hende imøde. Din Moder! Derjom Du nogenfinde kan blive skinsyg, maa det være paa hende! Men at hun skulde elske mig — det er det, jeg tvivler om, og som gjør mig ængstelig. Derjom Du var min Broder, Percival, vilde jeg være meget stolt af Dig. Om en Nymphe steg op af Bækken, om en Sylphide fløi frem af Rosen, jeg vilde neppe taale, at hun saalidsom nogen Anden rev Dig bort fra min Side. Og naar jeg maatte føle saaledes som din Søster, hvad kan da tilfredsstille en Moders Hjerte?"

"Du, Du alene!" — svarede Percival med sit muntre Smil; — „Du, min søde Helene! Du er meget bedre end en Nymphe eller Sylphide, som jeg imellem os sagt ikke vilde give et Halmstraa for, ikke engang i et Digt. Jeg haaber nok, Du skal finde Behag i Laughton! Veed Du, at jeg hele forrige Nat ikke har lukket et Øie, thi den Tanke piinte mig, hvilken Stue der vilde behage Dig meest, for at jeg kunde vælge den til Dig. Og tilsidst bestemte jeg mig for — ja, kan Du gætte? Nu, hør engang! Man kommer til den fra Musikgaleriet, der er ovenover Hallen. Fra Vin-

duerne overseer Du den sydlige Deel af Dyrehaven, og over Egen bagved den har Du ogsaa en smuk Udsigt. Der er to Nicher i Muren, den ene til dit Instrument, den anden til dine Bøger. Den er netop stor nok til mageligt at rumme fem Personer, — Dig selv, vor Moder og mig, og saa din Tante, som vi vel inden den Tid havde faaet i Humeur, og dersom vi funde overtale Ardworth — det bedste Menneske, der nogensinde saaet Lyset — til at følge med os, vilde vort Selskab være fuldstændigt.

Oprigtigt talt, jeg er meget bekymret for Ardworth; det er saa længe siden, jeg saa ham. Jeg har været tre Gange hos ham, ja fem Gange troer jeg, men hans besynderlige Skriver bander paa, at han ikke er hjemme. Men siig mig nu, Helene! Du kender ham jo saa godt, hvorledes kan jeg være ham til Tjeneste? Du veed, at jeg er umaadelig rig, idetmindste vil jeg blive det om nogle Maaneder. Jeg vil slet ikke kunne bruge mine Penge, dersom mine Venner ikke ville hjælpe mig. Er det ikke skræffeligt, at den herlige Fyr er saa fattig, og dog lader han mig kalde ham „Ven“, som om i Ven-skab den Ene maatte savne og den Anden besidde Alt. Og dog veed jeg ikke, hvordan jeg skal indklæde mit Forslag, — nu, — Du forstaaer mig, Helene! Lad os To lægge vore Hoveder i Blod, og vi ville hjælpe ham imod hans Villie.”

Bed saadanne lette, barnlige Samtaler havde Per-

cival fundet Beien til Helenes Hjerte og Sjæl. Thi i dem erkjendte hun, den store, uudviklede Digterinde, en ædlere Poesi end den, vi lænke til Riim, — ædle Handlingers Poesi. Hun sølte sig henreven til at kysse den varme Haand, som hun holdt i sin, og hun bøiede sig tættere op til ham, idet hun svarede:

„Hvor kan Du undre Dig, min bedste Percival! at jeg hellere hører paa Dig end paa al Barney's bindende Beltalenhed eller selv paa min kjære Fætters hoitstræbende Uergjerrighed? De tale godt, men det er om dem selv, medens Du —“

Percival rødmede og afbrød hende.

„Godt!“ — sagde hun, — „Godt, men til dit Spørgsmaal! af, hvor lidet kjender Du min Fætter, dersom Du troer, at vi med al vor Snildhed ere istand til at lokke ham ud af hans barske Uafhængighed; hvor meget jeg end holder af ham, funde jeg neppe ønske det. Men vær ubekymret for ham. Han er af dem, der ere nødte til at naae deres Maal, og det uden Andres Hjælp.“

„Hvoraf veed Du det, min smukke Spaaqvinde?“ — sagde Percival med en Mand's overlegne Mine; — „jeg har seet mere af Verden end Du, og jeg seer endnu ikke, hvordan han vil naae sit Maal uden Hjælp, som Du siger, og selv om saa var, hvorfor skulde han da være mindre lykkelig, dersom han havde en bedre Bolig end det tilrøgede Hul i Gray Inn,

eller ikke komme ligesaa rask frem, naar han tillod mig at holde ham en Hest og en Cabriolet?"

Dersom Percival istedetfor dette havde foreslaaet at holde John Ardworth en Elephant, vilde Helene ikke have moret sig mere derover. Hun brast i Skoggerlatter og flappede af Glæde i sine smaa Hænder, hvilket ærgrede Percival. Men da hun lagde Mærke til, at hendes Elsker rynkede Panden, blev hun alvorligere og sagde:

„Veed Du ikke, hvad det er at være overbeviist om en Ting og dog ikke være istand til at forklare den? Nu, en saadan Følelse er det, der spaaer mig min Fætters Hæder og Lykke. Du føler sikkert ogsaa, naar han taler om den Fremtid, der synes mig saa fjern og mørk, — Du føler ligesaa godt som jeg, at han engang maa opnaae det, han stræber efter.“

„Meget sandt, Helene!“ — sagde Percival, — „han udbreder det for sig som et Kort over sine Landciendomme; man kan neppe lee, naar han saa ubekymret siger: „i den Alder sidder jeg paa Dommerstædet — i den Alder er jeg allerede rig, — i den Alder træder jeg ind i Parlamentet, — og videre vil jeg endnu ikke see ind i Fremtiden.“ Og saa er han treogfyrgetyve Aar gammel, stakkels Fyr! Tre og fyrgetyve Aar! Og indtil den Tid maa han undvære saa meget!“

„For den, som lever i Fremtiden, gives der intet Savn“ — vedblev hun med den ædle Erkjendelse, der

undertiden blusser op af ophøiede Naturers barnlige Enfoldighed og viser, hvormeget deres rige Aand kan udfolde sig, dersom de leve saalænge; — „for Ardworth gives der ingen Armod, han er ligesaa rig i sine Forhaabninger som vi i —“ — Hun holdt inde, rødmede og sagde med nedslagne Dine: „Du kan ligesaa godt have Medlidenhed med mig her, hvor der er saa eensomt uden Dig. Jeg lever ikke her, jeg lever i mine Tanker om Dig.“

Bed disse Ord zittrede hendes Stemme af en indre Bevægelse. Hun slap Percivals Arm og satte sig frygt- som ned, og han satte sig ved Siden af hende, paa en lille Høi under det eneste Kastanietræ, der med sine Grenes tætte Løv udbredte Skygge over Haven.

Begge taug en Stund, Percival i taknemmelig Henrykkelse, Helene i et af de pludselige Anfald af Tungsiindighed, som hendes Natur var underkastet.

Han brød først Tauskeden.

„Helene,“ sagde han — „siden jeg har lært Dig at kjende, synes Livet mig langt mere alvorligt og vigtigt end før. Det forekommer mig, at en ny og høiere Pligt er bleven søiet til dem, der allerede paaligge mig, — den Pligt, Helene! at være Dig værdig. Du smiler? Nei, Du vil ikke smile, naar jeg siger Dig, at ogsaa jeg har korte ærgjerrige Dieblkke. Saaledes gif det mig allerede som Barn, naar jeg laae med Plutarch i Haanden under de gamle Cedre i Laughton — og

som Matros under et Vindstille i det atlantiske Hav, naar Collingwoods og Nelsons Bedrifter endnu flang for mine Øren, listede jeg mig bort fra mine Kammerater og bøiede mig taktsfuld over det grændseløse Hav. Dog, da denne rige Arv tilfaldt mig — da jeg ikke længer skulde grunde min Lykke — og skabe mig en Rang — bleve saadanne Drømme mere og mere sjældne. Er det ikke sandt, at Rigdom besidder Magt til at lade os leve tilfredse, skjøndt ubemærkede? Ja, jeg forstaaer nok, hvorfor Armoden forsøger Ardworths Energi istedetfor at svække den. Men siden jeg kjender Dig, min elskede Helene! vende hine Drømme mere og mere levende tilbage end før. Den, der kalder Dig sin Eiendom, skulde, maa være noget Udlere end en af den almindelige Hob, Helene!" — og han reiste sig som drevet af en indre Trang — "Jeg vil ikke hvile, førend Du kan være ligesaa stolt af dit Valg som jeg af mit."

Da Percival talte saaledes, var det, som om han for bestandig havde afslagt Drengen. Den usædvanlige Bægt af Alvor i hans Ord — Glansen i hans mørke Øine — hans ranke elastiske Skikkelse — gav ham Mandens Værdighed. Taus betragtede Helene ham; hendes Hjerte var saa fuldt, at hun ikke kunde finde Ord til at give sine Følelser Lust. Der stod Taarer i hendes Øine.

Dette Syn gjorde ham fræk blød og rolig — han

knælede ved hendes Fødder, — omfavnede hende ømt, — det var den første Omsfavnelse — og kyskede Taarerne af hendes Kinder.

„Volder jeg Dig Kummer? Hvorfor græder Du?“

„Lad mig græde, Percival! Kjære Percival! Disse Taarer ere som Bønner, de tale til Himlen og for Dig!“

„Al!“ — vedblev hun, idet hun fattede sig — „undertiden, endog medens Du er hos mig, synes en kold og navnløs Anelse at tilhviſte mig, at jeg ikke kan dele din Skjebne, — tænk, om vi skulde skilles ad!“

„Hvad kan stille os?“ — raabte Percival i lidenskabelig Angst.

Helene jukkede dybt og sagde, idet hun ydmygt bøiede sit Hoved, med dæmpet Stemme:

„Staae ikke Alteret og Graven paa den samme hellige Grund? Dersom jeg skulde gaae foran Dig, Percival! saa tænk, at jeg endnu bestandig seer Dig, tænk, at den samme glimrende Skjebne bestandig venter Dig — tænk, at den, som vilde stræbe saa ædelt for at være værdig til et Menneſtes Kjærlighed, maa stræbe endnu høiere for at blive sin Skabers Kjærlighed værdig.“

Som hun sagde dette, lagde hun sin Haand paa hans, og en kold Gysen soer igjennem hans Hjerte, Taarerne tørredes paa hans Kinder, men de funkede endnu i hans Dine, som hævede sig fromt mod Himlen. Han vilde tale, men hans Stemme slog ham feil.

Noget af hendes Anelser gif ogsaa over i hans Hjerte. Og medens de sadde tause, gif nogle lydløse Skridt over Græsset, og imellem dem og Sollyset stod Gabriel Barney.

Trettende Capitel.

Pludselig Berømtthed og taalmodigt Haab.

Paa Veien til Staden var Percival den Dag usædvanlig mørk og fordybet i sig selv, skjøndt Barney ledsagede ham og denne lod den kolde Overgivenhed, som han skyldte sin uforlignelige physiske Organisation og sin Samvittigheds Sløvhed, frit Løb. Endelig da han saae, at hans Ensiighed ikke behagede Percival, holdt han inde og betragtede ham fuld af Mistanke. Et nedfaldende Blad forkrækker Hesten, en Skygge den, som har en ond Samvittighed.

„De er bedrøvet, Percival!“ — sagde han for=
 skende — „Hvad er det, der saaledes foruroliger
 Dem?“

„Det er Intet, eller vil idetmindste forekomme Dem

som Intet;" — svarede Percival med et tvungent Smil — „thi jeg veed, De spotter Troen paa Anelser. Vi Søfolk ere overtroiske."

„Hvilke Anelser kan De vel have?" — spurgte Barney mere nysgjerrigt, end Percival havde ventet.

„Anelser lade sig ikke saa let beskrive, Barney! men jeg troer virkelig, at den gode Helene har smittet mig. Har De ikke lagt Mærke til, at naar hun er allermeeft munter, kommer der mangen Gang pludseligt en Sky over hende, uden at man kan forklare sig Grunden til den. Og idag talte hun saaledes, som jeg i mit Liv kun har hørt En tale; det var en gammel Skibskammerat af mig, en Midshipman, der saae ud som Sundheden selv og dog var overbevist om, at han vilde døe af Tæring. Vi loe ham ud, men tre Maaneder efter hans Hjemkomst læste jeg i Aviserne, at han var død af Tæring."

Barney grundede; han tænkte paa, om det ikke var gavnligt at nære Percivals Indbildninger og flogt at omtale, at Helene havde forfikkret sit Liv; saaledes kunde det synes naturligt, — siden vilde det maaskee vække Mistanke.

„Min kjære Percival!" — sagde han efter en kort Pause, — „Hvad De der siger, sætter mig slet ikke i Forundring. Helene selv har betroet mig disse besynderlige Anelser. Jeg seer ligesaa lidt en Grund til dem som De; imidlertid vilde det dog være urimeligt

at skjule for Dem, at jeg har hørt af Madame Dalibard, at Helenes Moder havde omtrent i den samme Alder været truet af Symptomer til Svindsot, men at hun dog levede mange Aar efter. Kun Mod, min Ven! Skjøndt Helene er fiint bygget, er hendes Udseende dog ikke saaledes, at man behøver at frygte for, at hun har vort Almas sørgelige Sygdom. Man finder ofte, at unge Mennesker bilde sig ind, at de skulle døe tidligt. Naar vi blive ældre, nære vi ikke mere saa gjerne denne Tanke; i Ungdommen er det et vist Overmod, der fremfalder den. Denne tungsindige Tanke, som De, som jeg seer, har lagt Mærke til ligesaabel som jeg, maae vi ikke alene tilskrive Helenes romantiske Anelser, men ogsaa en ædelmodig Omsorg, som jeg føler mig fristet til at meddele Dem; — ja, jeg kan ikke negte mig denne Glæde — om De endogsaa vil finde, at det er noget indiscret af mig. De veed, hvor hjælpeløs hendes Tante er. Helene, der, naar hun bliver myndig, har en lille Formue i Vente, har bevæget mig til at forsikre hendes Liv og at modtage en Guldmagt, for at kunne have Pengene til Fordeel for hendes Stedmoder, hvis de ulykkeligviis skulde forfalde, for at Madame Dalibard ikke skal lide Nød, hvis hendes Søsterdatter dør, førend hun er eet og tyve Aar gammel. Det ligner Helene! Ikke sandt?”

Percival var for rørt, til at han kunde svare.

Barney vedblev;

„Men jeg beder Dem indstændigt, at De ikke taler derom til Helene; — det vilde krænke hendes Bessedenhed at see hendes skjønne Handling robet, da hun har betroet den alene til mig. Jeg kunde ikke modstaae hendes indstændige Bønner, skjøndt det, mellem os sagt, generede mig ikke lidet at lægge den nødvendige Pengesum ud for hende. Apropos, De var jo nylig saa god at opfordre mig til at male Dem et Par Malerier til Laughton. Kan De maaskee give mig et lille Forskud? — det maa være hvad det vil, thi jeg vil ikke bestemme Prisen for min Kunst — De vilde bevise mig en stor Tjeneste dermed.“

Percival vendte sig bort, idet han trykkede Varneys Haand, og sagde med gittrende Stemme:

„Lad mig tage Deel i Helenes himmelske Omhu. O Gud, saa ung, og dog seer hun ud over Graven, og det for Andre — for Andre!“

Hvor listig Skurken end var, gjorde Percivals indre Bevægelse og hans Forslag dog, at han følte et Slags Anger. Han havde besluttet at anvende Elskerens Penge saaledes, som de nu bleve ham tilbudte; men at Percival foreslog dette, blind for den Grav, som Pengene skulde bane Veien til, det var noget saa Gyseligt, at han ikke havde gjort Regning derpaa.

„Nei,“ — sagde han med en Følelse, mod hvilken endog den sorte Forbryder ikke pleier at være ganske forhærdet — „nei, jeg har lovet Helene at betragte

disse Penge som et Laan til hende, som hun vil betale mig igjen, naar hun er bleven myndig. Hvad De forstrækker mig med er for Malerierne. Med det, jeg faaer for mit Arbeide, kan jeg gjøre hvad jeg vil. Og Gjenstanden for Malerierne? Hvilket Emne ønsker De?"

„Til det ene maa De søge at erindre Dem Helenes Udseende og Holdning, da De kom til os i Haven, og kalde Stykket „Anelsen“."

„Hm!" — mumlede Barney nølende; — „Og det andet?"

„Vent De dermed, til Klokkerne i Laughton have hilset en Brud og saa — saa, Barney!" — tilføiede Percival med sit sædvanlige muntre Smil — „saa maa De tage Udtrykket, som De finder det. Er det først under min Baretægt, skal det ene med Guds Hjælp smilende gjendrive det andet."

I dette Dieblif holdt Gabrioletten udenfor Percivals Dør. Barney spiste idag hos ham, men Samtalen vendte ikke tilbage til den Gjenstand, der havde gjort Bærten saa sørgmodig og stillet hans Gjæst paa saa haard en Prøve. Da Barney gik bort, hvilket skete strax efter at Maaltidet var forbi, trykkede Percival ham taus en Banknote i Haanden, der lød paa en høiere Sum, end Barney trods sit Kjendskab til hans Edelmødighed havde ventet.

„Det er for fire Malerier, ikke for to," — sagde

han, idet han rystede paa Hovedet, og søiede derpaa til med den ham egne Mandsnærværelse:

„Nu, om nogle Aar skal Verden ikke ansee det for en altfor høi Betaling. Lev De vel, min Medici! Et Dussin saadanne Mænd, og Kunsten vil igjen blomstre op i England!“

Da Percival var alene, sank han ned i sin Stol, bedækkede sit Ansigt med begge sine Hænder og lod den Kummer frit Røb, som den ham medfødtte Myn- dighed og den fine Følelse, der er sand Kjærlighed egen, ikke havde tilladt at yttre sig, saalænge en Anden var tilstede.

Aldrig havde han elsket Helene saa høit som i denne Time, aldrig følt hendes usforlignelige Værd saa dybt og inderligt. Forestillingen om hendes uegennyt- tige, rolige og oprigtige Hengivenhed for hendes strenge folde, usølsomme Slægtning, under hvis Skygge hendes unge Hjerter maatte visne hen, fyldte ham med et him- melsk Sværmeri. Og han hadede næsten Barney, fordi den cyniske Maler havde talt om hende med en saa haandværksmæssig Phlegma. Aftenen brød frem, den rolige Gade blev mere stille; Lysten, Gensomheden var ham trykkende, han sprang pludselig op, tog sin Hat og gik langsomt og endnu bestandig med tungt Hjerter ud i det Frie.

Da han var kommen til Picadilly, til den brede Trappe af det Huus, som Hertugen af Queensbury og

Lord Herfort før beboede efter hinanden, og som nu var afdeelt i enkelte Bærelser for Folk, som vare i stand til at betale saa megen Leie for et Bærelse, som ellers et maadeligt Huus kan koste — til den brede Trappe, ad hvilken saa mange glade Mennesker vare stegne op — faldt Percivals Blif pga en smudsig, pjaltet Stakkel, der syntes at være i den yderste Fortvivlelse, saa at han havde hørt op med at betle og sjiæle og ikke mere brød sig om Livet. Percival stod stille og rørte ved den Ulykkelige.

„Hvad gjør Du her, stakkels Fyr! Tag Dig iagt! Politiet vil ikke lade Dig hvile her. Kom! Fat Mod! Her har Du Noget. Søg Dig et bedre Opholdssted!“

Sølvet faldt, uden at han brød sig om det, paa Stenen. Den pjaltede Karl løstede sig ikke engang iveiret, men med huul Stemme mumlede han blot:

„Nu er det for silde — lad dem slæbe mig i Fængsel! Lad dem sende mig over Havet til Botanybai, — lad dem hænge mig; — Alt er mig ligegyldigt! Jeg duer dog ikke mere til Noget; — ikke mere til Noget!“

Hvor forandret Stemmen end var, forekom den dog Percival bekjendt. Han bukkede sig ned, for at see noget af det modløse, afkræftede Ansigt.

„Op, Mand!“ — sagde han venlig. — „See, Forsynet sender Dig en gammel Ven i din Nød, for at lære Dig, at Du aldrig maa fortvivle.“

Den hjertelige Tone rørte endnu mere end Ordene den stakkels Slabning. Han stod mekanisk op, og et svagt taknemmeligt Smil svævede hen over hans matte Ansigt, da han gjenkjendte St. John.

„Men hvorledes gaaer det da til? Jeg troede, at Gadesfeierbestillingen var et indbringende Levebrød?“

„Af, jeg har ingen Gade mere at feie; jeg har solgt min Plads,“ — stønnede Bæck — „jeg duer ikke til Noget mere uden til at drive omkring paa Gaderne og at stjæle og at lade mig hænge tilligemed Andre af mine Lige. Tak, kjære Sir!“ — her strøg Bæck igjen sit Haar tilside — „Men tag mig det ikke ilde op. Deres Herlighed! jeg vilde hellere ønske, at det var forbi med mig.“

„Bah, bah! Har jeg ikke sagt Dig, at naar Du behøver en Ven, skulde Du komme til mig? Hvorfor havde Du ikke Tillid til mig, taabelige Menneſke? Tag disse Skillinger, og ſlaf Dig et Natteleie og et Aftensmaaltid. Kom ſaa til mig imorgen Klokken Ni. Du veed dog, hvor jeg boer? Curzon Street. Du ſkal da fortælle mig din hele Hiſtorie, og det maatte gaae underligt til, om jeg ikke kunde ſkaffe Dig en Gadesfeierplads eller Noget, der er ligesaa godt.“

Den ſtakkels Bæck vaklede et Dieblif paa ſine tynde Been ſom En, der er beruſet; derpaa faldt han pludſeligt paa Knæ, kyſſede Sømmen paa ſin Velgjørers

Rjole og græd bitterlig, Taarerne vare ham en Lættelse, de syntes at vaske Fortvivlelsens Tørhed ud af hans Hjerte.

„Stille, stille! Ellers samler der sig Folk omkring os. Du glemmer ikke at komme? Vel? I Curzon-Street imorgen Klokken Ni. Skynd Dig nu bort, og kaff Dig Næring og Ro. Du seer virkelig ud til at behøve begge Dele. Af, give Gud, at hele Armøden i denne uhyre Stad stod her for mig i din Person, og at jeg kunde hjælpe den saa let som Dig!“

Percival var ved disse Ord gaaet videre, og da han endnu engang saa sig om, havde han den Glæde at see, at Bæk, der frøb langsomt efter ham, lykkeligt var undgaaet en ret anseelig Politibetjents barske Spørgsmaal, der udentvivl havde yttret en naturlig Forbitrelse over, at en saa elendig Beenrad var saa forvoven, ikke at holde sig smukt hjemme paa sin Kirkegaard.

Da Percival traadte ind i en af Klubberne i St. James-Street, fandt han en lille Kreds af Politifere i ivrig Samtale om en Bog, der først for et Par Dage siden var kommen ud, men som allerede havde fængslet den offentlige Opmærksomhed med en Magt, der næsten altid danner en Era i en Forfatters Levnet, undertiden endog i en Nations Literatur.

Bladene vare fulde af Udtog af dette Værk, de politiske Randestøbere gjættede paa, hvem Forfatteren var. Vi behøve vel neppe at sige, at en Bog, der gjør

en saadan Opfigt, maa have truffet Folks daværende Stemning og givet en almindelig Trang Ord. Sikker er da i nioghalvfemsindstyve Tilfælde iblandt hundrede dens Indhold politisk, og saaledes var det ogsaa i nærværende Tilfælde. Parlamentet blev forsamlet i Mar til langt ind i October; det var det Mar, i hvilket Reformbillerne blev forkastet i Overhuset, og aldrig har man i den nyere Tid oplevet en saa ophidset Stemning i England.

Det omtalte Bærf kom netop ud i det korte Mellemrum imellem Billens Forkastelse og Parlamentets Prorogation. *) Hvad der især udmærkede det var, at det vel bar Tidens lidenskabelige Præg, men dog røbede en saa streng Logik og en saa frodig Ro i alle sine vægtige Perioder, at Sagførerens Beviisførelse erholdt noget af Dommerens Upartiskhed.

Uagtet sin Ungdom og den allerede omtalte særegne Blyhed havde Percival dog en temmelig levende Sands for Alt, hvad der foregik omkring ham; men idag var han usædvanlig fordybet i sig selv og uselskabelig, og derfor gav han ikke synderligt Agt paa de Uttringer, der lode sig høre i de magelige Rænestole i Nærheden af ham, indtil en af de ringere Embedsmænd, som

*) Billen blev forkastet af Lorderne den 8de October, og Parlamentet blev prorogeret den 20de.

hau havde en Smule Bekjendtskab til, skød et lille trykt Bind hen til ham med de Ord:

„De har dog vel seet Bogen, St. John? Jeg vædder Ti mod Een, at De ikke gjætter, hvem Forfatteren er. Det er ikke B—m, endstjondt Lord-Cantsleren har Energi nok. R— siger, at den har nogen Lighed med S—s Skrifter.“

„Kunde ikke M—y have skrevet den?“ — spurgte et ungt Parlamentsmedlem noget frytsomt.

„M—y! Jo, det lignede hans uforlignelige Stil, — i Sandhed! De maa have seet meget lidt af M—y.“ — sagde Embedsmanden med en sand Embedsmine og en Kritikers Spot.

Det unge Parlamentsmedlem var nærved at frybe i et Musehul.

Percival saae med megen liden Deeltagelse i Bogen. Men trods hans Sindstemning og hans ringe Forkjærlighed for politiske Skrifter sængslede det opslaaede Sted ham dog, sørend han ret saae sig for. Om Embedsmanden end forsaavidt havde Ret i sin Spot, som Stilen ikke lod sig sammenligne med M—y's uforlignelige Stil, røbede den dog ved en Strøm af kraftige Ord, der vare ligesaa vægtige af Indhold, et Genies Tankestrøm og en gedigen Aand. Mangelen paa al qvindelig Glitterstads, den kraftige Opfattelse af det Arguments Marv, som skulde bekæmpes, havde for Percival noget Bekjendt. Han troede at høre den dybe

Bas af John Ardworths alvorlige Stemme, naar en Sandhed opfordrede ham til at forsvare den eller en Løgn vakte hans Brede. Uden at vide, hvad han skulde sige, lagde han Bogen bort.

Skulde det virkelig være den ubekjendte, endnu ikke indførte Advocat, — der endnu i denne Morgen var en Gjenstand for hans ungdommelige Medlidenhed, — skulde det være ham, der havde indlagt sig en saadan Gre? Han smilede ad sin egen Lettroenhed. Dog lyttede han nu mere opmærksomt til den entusiastiske Roes, der lød rundt omkring, og til de forskjellige Formodninger, der ledsagede den. Men snart vendte hans tidligere Sørgmodighed tilbage, — det store Babel begyndte at ængstige og trætte ham. Han stod op og gik igjen ud i det Frie. Uden Hensigt og melanisk kom han i den Gade, hvor han først havde seet Helene. Under Søilehallen ligeoverfor Bacs forladte Gade stod han i nogle Diebliske stille. Hans Ophold der tiltraf sig et af de ulykkelige Bæseners Opmærksomhed, som vi lade besmitte vore Gader, og som vi i vore Hospitaler overgive til Forraadnelsen. Hun nærmede sig og talte til ham, — til ham, hvis Hjerte var saa fuldt af Helene. Han gyste tilbage og gik videre.

Endelig blev han staaende for Fløidørene af Westminsterabbedi, paa hvilke Maanen hvilede i høitidelig Glands. Kun et eneste Menneske deeltog i hans Genksomhed paa denne Plads. En Skikkelse lænede sig med

forlagte Arme til Jerngitteret om Canning's Statue, saa at den med eet Blik kunde oversee Parlamentets Mure, hvor alle Videnskaber udkæmpede deres Strid, og det berømte Abbedi, de store Anders's Valhalla. Denne Skikkelses ubevægelige Ro, der stod i Samklang med hele Omgivelsen, gjorde et dybere Indtryk paa Percival, end den meest larmende Mængde vilde have gjort. Han saae sig i Forbigaaende nysgjerrig om og udstødte et Skrig af Forbauselse, da han gjenkjendte John Ardworth.

„Jh, see der, Percival!“ — sagde Ardworth. — „Et sælsomt Møde i denne Time og paa dette Sted! Hvad kan have ført Dem hid?“

„Intet uden Tilfældet, troer jeg; og De?“ — hermed tog han Ardworth under Armen.

„Om tyve Aar vil jeg sige Dem, hvad der har ført mig hid,“ — svarede Ardworth, medens de langsomt vendte om til Whitehal.

„Hvis vi da leve.“

„Vi leve saalænge, til vor Bestemmelse hernede er fuldbragt, til vor Bliven i denne Sphære intet Formaal mere har, og vi blive opløstede i en anden, for at gavne der. Thi Sjælen er ligesom en Sol, men med den store Forskjel, at Solen har en begrændset Bane, Dag for Dag besøger de samme Lande, forgylder de samme Planeter, eller meget mere, som Astronomerne mene, staaer ubevægeligt fast i Middelpunktet af de

bevægelige Verdenen. Men Sjælen hæver sig, naar den tilsyneladende synker ned i det natlige Dyb, til nye Skjebner i nye og uanede Regioner. Det, som vi kalde Evighed, er maaskee en uendelig Række af saadanne Overgange, som vi kalde Død, Henslytning fra et Hjem til et andet, bestandig til stedse skjønnere Scener og lysere Høider. Fra Alder til Alder skifter vel Aanden, denne herlige Nomade, sit Telt; den er ikke bestemt til at hvile i Hedningenes sørgelige Elysium, men tager overalt sit Element med sig — Virksomhed og Stræben. Hvorledes skulde Sjælen nogensinde hvile, da dog Gud, dens Kilde, aldrig hviler? I det vi tale, lyse nye Verdenen frem, afstreife Sole deres Taageslør, fortætter Taage sig til Verdenen. Ved at skabe viser den Almægtige sin Tilværelse. Hvem kan troe, at Plato hviler, eller at Shafespeare kun har solet sig paa en Purpursky? Arbeide er Aandens egentlige Væsen ligesom Guddommens. Arbeide er den Bildfarendes Skjærpsild; det kan blive den Fordærvedes Helvede, men derfor er Arbeide ikke mindre den Godes Himmel."

Urdworth talte med en alvorlig, lidenskabelig Tver, hans Begreb om Fremtiden var et Sindbillede paa hans egen virksomme Natur, thi det er viselig overladt Enhver af os at skabe sig i denne uigjennemtrængelige Taage sit eget Ideal af det Tilkommende. Det haarde Nordens frigerste Søn satte sin Hel iblandt Snee og sin Himmel i Gjæstebud efter en seierrig Krig. Døster=

lænderen, der er forbrændt af den uophørlige Sommer, sætter sit Helvede midt i Jld og sit Elysium ved fjærlige Strømme; den trætte Landmand sukker sit hele Liv igjennem efter Ro, og Ro venter ham, som han haaber, hiinsides Graven; den stedse ivrige, altid unge, aandelige Arbeider ærer Arbeide som vort Væsens herlige Udvikling og springer rast over Gravens Afgrund fra Stjerne til Stjerne, for at følge de Fremstridt, der ligesaa meget forekomme ham som den høieste Lykke som den nødvendige Lov.

Saaledes er det med Enhvers Phantasi! Den aldrig feilende Viisdom og den aldrig hvilende Kjærlighed vaager over Mørket og lader det være Mørke, for at vi kunne drømme.

„Al!“ — sagde det lyttende unge Menneske, — „hvilken Bebreidelse for dem, der ligesom jeg mangle den Evne, at gjøre Arbeidet frugtbart, og som have lidet Andet at gjøre i Livet end at tilbringe det i Lediggang. Ikke Alle have den Gave at skrive, at tale, at philosophere, eller —“

„Ben!“ — faldt Ardworth ham i Talen, — „Lyv ikke Dem selv paa! Gudet Menneske paa Jorden, — medmindre det maatte være i en Daarefiste, mangler Evne til at gjøre Godt. Hvad kunne Skribenter, Talere, Philosopher gjøre Andet end dette? — Har De ikke saa ofte De traadte ind i en Hytte eller reiste med en Postvogn, talte med en Bonde paa Marken eller med

en Haandværksmand ved Bæverstolen, — har De da ikke fundet, at hver af disse havde et Talent, som De ikke besad, og vidste Noget, som De ikke vidste? Den meest unyttige Skabning, der nogensinde hengabede Tiden i en Klub eller under Galabriens Himmel talte Utsøiet i sine Pjalter, har ingen Undskyldning for sin Mangel paa Kundskaber. Det er ikke Talent, Menneſket behøver, men Forsæt og Stræben; med andre Ord, ikke Kraft til at fuldbringe, men Villie til at arbeide. De, Percival St. John, bilder Dem ind, at De maa tvivle om at kunne være nyttig til Noget, — De, med det friske, varme Hjerte, — De, med den levende Begeistring for alt Sandt og Godt, — De, som endog kan beundre et Bæsen som Barney, fordi De opdager Kunst og Duelighed, endog naar det taabelige Menneſke fordærver Lærredet med sin Malen, — De, der kun behøver at følge Deres Følelse for at udbrede Betsignelse rundt omkring Dem, — o taabelige, unge Menneſke! — De vil tilstaae Deres Bildfarelse, naar jeg siger Dem, hvorfor jeg kommer hid fra mit Kammer i Grays Inn, for at see de Mure, indenfor hvilke Hampden, en simpel Adelsmand fra Landet, ligesom De, med jevne Ord ryfede et ottehundrede Aar gammelt Tyranni."

"Arduorth, jeg vil ikke vente, til De siger mig, hvad der førte Dem hid. Jeg har gennemtrængt en Hemmelighed, som De har skjult for mig. Imorges

vaagnede De og fandt Dem berømt; iaften er De kommen hid for at oversee Skuepladsen for den Løbebane, til hvilken denne Berømtthed hurtigt vil lede Dem."

"Og tillige den Grav, med hvilken den stolteste Uergjerrighed paa Jorden maa lade sig nøie. Det vilde være sørgeligt, dersom Alt endte her!"

"Altsaa har jeg dog ikke taget Feil," — sagde Percival med barnlig Glæde. — "Det var Deres Roes, der nylig lød for mine Øren! Deres, fjære, dyrebare Urdworth! O, hvor det glæder mig!"

Urdworth trykkede hjerteligt den Haand, der blev rakt ham.

"Imorgen" — sagde han, — "havde jeg betroet Dem min Hemmelighed, Percival! Gjem den nu for det Første. Jeg har tilfredsstillet min Trang, min Natur; min Smerte har fundet Udspredelse; iøvrigt kan et Barn faae Vandet til at sprøite iveiret, naar det med al sin Kraft kaster en Steen i det; men det vilde være taabeligt, dersom det vilde bilde sig ind, at denne Sprøiten iveiret var et Tegn til, at Strømmen havde vendt sig."

Her afbrød Urdworth sig pludseligt, og Percival, der havde faaet et glimrende Indsald, som ganske opfyldte ham, raabte:

"Urdworth! Deres Ønske, Maalet for Deres Uergjerrighed er at komme i Parlamentet; inden kort Tid maa der finde en Opløsning Sted, — den Lykke, Deres

Bog har gjort, vil gjøre Dem yndet hos mange Vælgere; Alt, hvad De kan mangle, er en Sum til de nødvendige Omkostninger. Laan De denne Sum af mig; Tilbagebetalingen kan skee, naar De er i Cabinettet eller er Generalprocureur. Lad det være saaledes!"

En Glæde fløi over Ardworths Ansigt, saa klar, at det Gløden og hans Dines Funken blev synlig ved det matte Lygteskin. Han følte i dette Dieblif, hvad den Uergjerrige maa føle, naar et Maal, der laae for ham i det dunkle Fjerne, pludseligt rykker saa nær, at han kan naae det, men hans Fornuft var fast, endogsaa imod en saadan Fristelse.

Han slog sin Arm om det unge Menneske, trykkede ham med inderlig Taknemmelighed til sit Hjerte og svarede:

"Og hvis jeg nu var i Parlamentet og opgav mine nærværende Forretninger, hvad kunde jeg da uden ordentlige Indkomster vel blive Andet end en bestikkelig Eventyrer? Et Embede vilde være mig en saadan Livsfornødenhed, at der vilde opstaae en farlig Strid mellem min Samvittighed og mine Fornødenheder. Idet jeg jagede efter Ure, denne Skygge, vilde jeg tabe det Væsentlige, Uafhængighed, og allerede denne Tanke vilde lamme min Tunge. Nei, nei, min ædelmodige Ven! Ligesom Arbeide er den Løstestang, der hæver Mennesket, saaledes er Taalmodighed det Væsentlige

ved Arbeidet. Først vil jeg lægge Grunden; siden kan jeg tænke paa at bygge mit Taarn. Først maa jeg være uafhængig af de Høie, saa vil jeg være en Forkæmper for de Lave. Ingen Fristelse, ingen Tillokkelse, der kan stille mig ved min Agtelse for mig selv! Og nu, Percival!" — søiede Ardworth til i en Tone, der røbede, at han ønskede at gaae over til en aldeles ny Tankeætte; — „nu ville vi for det Første glemme disse høitstræbende Planer og være gode Mennesker. Nemo mortalium omnibus horis sapit, ingen Dødelig formaaer altid at være viis. Neque semper arcum tendit Apollo — og ikke altid holder Apollo Buen spændt! — Hvad mener De om en Cigar?"

Percival studsede, han var endnu ikke fortrolig med sin Bens excentriske Lune.

„Et Glas afbrændt Rødviin og en Cigar!" — gjentog Ardworth, idet et skjelmst Smil spillede om hans Læber og sunklede i hans dybtliggende Dine.

„Er det Deres Alvor?"

„Jh hvad! jeg har længe nok været alvorlig," — svarede Ardworth med et Suf, — „i hele tre Uger. Hvem gaaer til Korinth for at være viis eller i en Viinfjælde for at være alvorlig?"

„Nu, saa vælger jeg afbrændt Rødviin og Cigarer," — sagde Percival leende, og han havde ingen Marsag til at fortryde sin Feielighed, da han fulgte med Ardworth til et Sted, hvor dette sælsomme unge

Menneske pleiede at tilbringe de saa ledige Timer, han undte sig.

John Ardworth satte sig paa sin sædvanlige Plads, der til Lykke var tom, bøiede sorgløs Hovedet tilbage, og med den dampende Biin for sig lod han, indtil Klokken slog Tre, Spøg følge paa Spøg, Indfald paa Indfald, uden Udmattelse, uden Standsen, saa frisk, saa uimodstaaeligt, at Percival ganske blev reven ud af sin Sorgmodighed, idet han for første Gang i sit Liv havde den Nydelse, at see en alvorlig Mands overstrømmende Lystighed, naar den engang slaaer sig løs, og al dens Forstand og Vid sprudler, al dens Videnskab bruser op i Lune. Og det var den Mand, han havde ynket! om hvem han havde troet, at hans Liv ingen Solside havde! Hvor meget større vilde ikke hans Medlidenhed og Forbauselse have været, dersom han havde vidst Alt, hvad der i de sidste Uger var gaaet igjennem dette tungsindige, men taue Bryst, som netop ved Udbrudet af Munterhed røbede, hvor dybt dets Sorgmodighed maatte være.

Tiortende Capitel.

Tabet af Gadesfeiningen.

Skjøndt Percival først silde var gaaet til No, havde han dog spist Frokost den følgende Morgen, da hans Tjener med en spodst Mine meldte ham, at en løierlig pjaltet Fyr paastod, at han havde bestilt ham hid.

Bac havde før været her, og Tjeneren havde luffet ham ind, men han var nu bleven saa mager og pjaltet, at den elegante Tjener — der naturligviis ikke lagde videre Mærke til saadanne Folk — ikke kjendte ham igjen. Men da Percival havde vænnet ham saa godt, at han ikke vovede at røbe nogen Forundring, førte han Bac ind paa en høflig Maade. St. John blev ganske forstræffet over de Udelæggelser, som et Par Uger havde frembragt i Gadesfeierens Udseende.

Ansigtet var saa dybt suret, Haaret hang saa tyndt ned om hans Tindinger og var saa blandet med Graat, at Bac saae aldeles ud som en gammel Mand.

Den stakkels Gadesfeiers Historie var, afført hans særegne Phraselogi, simpel nok og snart fortalt. Han var vendt tilbage om Aftenen for at see sig berøvet

sin Skat. Hvorledes han havde tilbragt den Nat, kunde han ikke erindre. Formodentlig var han nærved at misse den Smule Forstand, han besad. Om hvem den egentlige Tyv var, fattede hans forstyrrede Sind ingen Mistanke. Hvor slet en Karl Grabman end maatte være, indtog han dog altid en agtværdig Stilling i Sammenligning med de øvrige Beboere. Nærmest laae det rigtignok at tænke paa Bill, Tyven af Profession. Men hvordan skulde han tvinge ham til at erstatte Skaden eller til at give det Stjaalne tilbage? Da Tiden kom, da han skulde begive sig til sit Dagværk, havde han imidlertid listet sig ned ad Trapperne, og see der, udenfor Gadedøren legede netop Bills Børn, og i den Ældstes Haand saae han „Koral“, som han kaldte det.

„Din Koral?“ — afbrød St. John ham.

„Ja, Korallen, som de Smaa bide paa, inden de faae Tænder.“

St. John smilede, og i den Mening, at Bæck engang havde været saa taabelig at kjøbe et saadant Legetøj, gav han ham et Bink, at han skulde blive ved.

At gribe Slyngele og trods hans Skrigen, Riven og Biden at rive Skatten fra ham var et Dieblisk Sag. Den Larm, Drengen gjorde, loffede Faderen ud, — og til ham henvendte Bæck sig høit, og i Begyndelsen uden Frygt, medens hans stak Halsbaandet i Lommen,

for at dets Guldbjælde ikke skulde friste Faderens erfarne Blik og vække hans skrækkelige Havesyge.

Han beskyldte og anklagede Drengen og truede ham med al guddommelig og menneskelig Hævn. Derpaa skiftede han Tone, gav sig til at bede, græd, hylede og besvor ham paa sine Knæ. Saa snart den forvirrede Thy havde fattet sig efter sin Forbauselse over denne Forbovenhed, og den Beskyldning, som man fremsførte imod ham og hans Familie, var bleven ham klar, følte han sig saameget mere forbittret, som han i dette Tilfælde havde den sjeldne Overbeviisning, at han var uskyldig. Han greb Bæk i Kraven, og med en behændig Anvendelse af Haand og Fod fastede han ham hovedfulds i Rendeesten.

„Gaa Fanden i Bøld, din Rendestenskraber!“ — raabte Bill med en Stentors Stemme — „og dersom det endnu engang falder Dig ind at fremsføre saadanne Beskyldninger imod disse moderløse Orme, putter jeg Dig i en Kartoffelsæk og sælger Dig for fem Pence til Numer Syv, den store Ligtuv. Tag Dig iagt, at jeg ikke endnu engang møder Dig, smudsige Karl!“

Dermed slog Bill Døren i, og Bæk, der var ganske bedøvet af Skræk, frøb igjen op af Rendeesten og slæbte sig, fuld af Buler og Smerter, hen til sit Gadedistrict. Men den Dag var han ikke istand til at udføre sin Bestilling; hans slet nærede, jammerlige Legeme var altfor svagt til at udholde et saadant Stød.

Lange førend Aftenrumringen brød frem, listede han sig bort, og da han var bange for at vende tilbage til sin Bolig og frygtede for, at Bill skulde stjæle hans Legeme, det Eneste, han endnu havde tilbage, og sælge det til Rigtyven, tog han sin Tilflugt til det eneste Tag, under hvilket han endnu troede at kunne sove med Sikkerhed.

Vi maae her endnu anføre nogle Oplysninger.

Da vi først indførte Back, lode vi os nøie med at overlade den Formodning til Læserens Skarpsindighed og Erfaring, at Staffelen's Hjerter kunde være stort nok til at have Rum for Andet end Gadesveining. Nu boede der i en af de smaa Gader, som løbe ud til Fleet-Street, en gammel Enke, der ernærede sig som Dag-leierske — en flittig, arbejdsom Skabning, hvis eneste Bestjæftigelse siden hendes Mand's Død bestod i at gjøre reent i Huse, der skulde leies bort, og at skure Gulve. Og i dette Kald havde hun holdt Sjæl og Legeme sammen, indtil en ondartet Gigtsmerte og Alderdomsivagthed havde gjort hende udygtig dertil og givet hende Fordring paa at erholde to Skilling om Ugen af Sognets Fattigkasse. Imellem den gamle Kone og Back havde der dannet sig et hemmelighedsfuldt Forbund — saa hemmelighedsfuldt, at han selv ikke ret kunde begribe det. Undertiden kaldte han hende „Mammy“, undertiden „gamle Kreatur“. Men saa

meget er vist, at han skyldte hende det Navn, som voldte Folkene i St. Giles saameget Hovedbrud.

Backy Garuthers var den gamle Kones Navn; men Backy var en af de gode Skabninger, som man altid nævner ved deres Døbenavn, og som aldrig hæve sig til et Familienavns Vigtighed eller til en Mistress's Bærdighed. Af denne fortrolige Benævnelse udstødte den Forstøbte nu en Stavelse og kaldte sig „Back“.

„Men“ — sagde St. John, der under Spørgsmaal og Svar var trængt saa dybt ind i Gadesfeierens Historie; — „er denne gode Kone da ikke virkelig din Moder?“

„Moder?“ gjentog Back foragteligt. — „Nei, jeg har en større Moder end hun. St. Pauls er min Moder. Men dette gamle Kreatur har født mig op.“

„Jeg forstaaer Dig ikke. St. Pauls er din Moder! — Hvordan det?“

Back rystede hemmelighedsfuldt paa Hovedet og optog, uden at besvare dette Spørgsmaal, igjen sin Fortælling, som vi her ville gjengive.

Da Back var omtrent jeg Alar gammel, begyndte han selv at tjene sit Brod ved at gaac Grinder, holde Heste og skrabe Skillinger og Penninger sammen. Tidligt begyndte saaledes hans Lidenstabs for at spare, i Begyndelsen i den gode, uegennyttige Hensigt, ved Enden af Ugen at overraske sin „Mammy“, der den Tid forjente nok til sig selv, klappede hans Kinder, kaldte ham

en god Dreng og bød ham at spare for at ernære sig selv, idet hun sagde ham, hvor prægtigt der var, om han kunde lægge en lille Sparepenge tilside, til han blev voksen; saaledes blev han en Gnier, og denne jammerlige Videnskab tiltog med Aarene.

Endelig skete det, at han med Politinspectorens Tilladelse, og anbefalet af de nærmest tilstødende Huse, gjorde sit store Skridt i Livet og fulgte en afdød Neger i en Gadesfeiers Embede og Værdighed. Fra det Dødsblik af troede han, at hans Bestemmelse var opfyldt; men den stakkels Back var nu bleven gammel og skrøbelig, og med Aarene astog ogsaa hendes gode Egenskaber. Hun slog sig til Drif, — vel ikke i den Grad, at hun drak sig aldeles fuld, men dog saaledes, at hun satte sig i en behagelig Stemning, og da Back en Morgen tidligt vaagnede, saae han, hvorledes hun tømte hans Lomme for at tilfredsstille sin Lyst. Da besluttede han i Stilhed, og uden at gjøre hende Bebrejdelser, at drage til en mere sikker Bolig — at spare var blevet ham til en bydende Nødvendighed.

Dog, for at lade ham vedersæres Retsærdighed maae vi sige til, at Back havde et Slags Begreb om, hvad han var det gamle Kreatur skyldig. Hver Lørdag Aften indfandt han sig hos hende og gav hende en vis Sum, der vel just ikke var betydelig i Forhold til hans Fortjeneste, men som dog forekom ham, den stakkels Gnier, der afknappede sig selv hver Skilling,

som et mægtigt Hul i hans Sparekasse og som en Sum, der var mere end tilstrækkelig til et Menneskes Fornødenheder, og da han nu kom hjem og saae sig ganske udplyndret, med Undtagelse af det Par Skilling, han havde fået ind den Dag, var det ikke hans ringeste Sorg, — det maae vi sige til hans Ære, — at det var den første Løverdags Aften, da den ugentlige Understøttelse maatte falde bort.

Men han saae saa elendig ud, da han naaede hendes lille Kammer, at „Mammy“ slet ikke faldt paa at tænke paa sig selv, og da han havde fortalt hende sin Historie, trøstede hun ham saa venligt og yttrede en saa uegennyttig Medlidenhed, at hans Hjerte straffede ham bittert for hans hæslige Gnieri, og fordi han havde straffet hendes eneste Utroskab saa haardt. Havde hun ikke en Ret til Alt, hvad han fortjente? Men Samvittighedsnag og Smertte gik snart under i den Feber, der greb ham. I flere Dage laae han uden Bevidsthed; da han igjen var kommen saa vidt til sig selv, at han vidste, hvad der foregik omkring ham, saae han Ensen sidde ved hans Side, og rundt omkring sig saae han de fire nøgne Vægge. Hun havde solgt Alt, lige indtil den Seng, i hvilken hun laae, for at kunne pleie ham i hans Sygdom. Saa snart Bæd igjen havde samlet nogle Kræfter, ilede han til sin Gade, — men af, han fandt, at den allerede var taget i Besiddelse af en Anden.

I hans Graværelse havde der indfundet sig en ærgjerrig Usurpator, — en driftig Matros med eet Been havde bestøget hans Throne og svunget hans Scepter. Paa Gaden forbød Anstanden en Strid imellem de fjendtlige Parter; men Matrosen henvisse Afgjørelsen til en Jury i et Forsamlingshuus i Nookery. Sagen kom endnu samme Aften for de omtalte Edsvorne. Efter de ved Overeenskomst fastsatte Love, som gjælde i dette nyttige Selskab, var Bacc vistnok endnu i sin Ret; hans Fremtræden var tilstræffelig til at gjøre hans Fordringer gyldige, og en Appel til Politiet vilde uden Tvivl have bekræftet hans Ret. Men Bacc var endnu bestandig saa syg og svag, at han selv havde den sørgelige Overbeviisning, at han ikke behørigt kunde opfylde sit Embedes Pligter, og da Matrosen, der i Grunden ikke var slet, strøg tilbød at betale en ganske anstændig Sum, dersom Bacc frivilligt vilde overdrage ham sine Rettigheder, tænkte den arme Stakkel paa sin Mammys nøgne Bægge, paa den lange, sørgelige Tid, der endnu, om han end var istand til at arbeide, dog maatte gaae hen, førend han kunde fortjene saameget, at han kunde indløse de pantsatte Meubler, og han rakte med et Sul Haanden til Kjøbet.

Ravende gif han hjem, fastede „det gamle Kreatur“ Pengene i Skjødet og listede sig derpaa med sønderknust Hjerter og fortvivlet bort igjen, med det dunkle, drøm-

meriske Haab, at den Lov, som Landstrygerne afstyre, skulde bemægtige sig ham og gjøre det af med ham.

Da Percival havde hørt denne Fortælling, undlod han ikke at gjøre Gadesfeieren venlige Vebreidelser, der fandt en saa meget lettere Indgang i den stoffels Karls blødgjorte Hjerte, som hans Samvittighed allerede havde begyndt at røre sig. I en venlig Tone forestillede han ham, hvordan den Gjerrighed, Bacc havde overgivet sig til, maaskee naadigt var bleven straffet, og han udfastede ikke uden Veltalenhed et Billede af en fordærvet Gniers lastefulde Glendighed. Bacc hørte ydmagt og ærbødigt til, skjøndt han forstod saa lidt af guddommelig Naade, Forsyn og Laster, at den religiøse Deel af Prædikenen ganske gik tabt for ham. Smidlertid bekjendte han dog angerfuld, at Matrasjen havde gjort ham værre end et Fæ imod „det gamle Arcatur“ — og at han for hele sin Levetid var bleven helbredet for at spare.

„Da nu,“ — sagde Percival, — „da Du virkelig ikke synes stærk nok til at arbeide paa Gaden, især da Vinteren nærmer sig. — hvad synes Du da om at træde i min Tjeneste? Jeg behøver nogen Hjælp i mine Stalde. Det Arbeide er let nok; og Du forstaaer vel nogenlunde at omgaaes med Heste?“

Bacc betænkte sig og sad et Dieblif tvivlraadig. Endelig sagde han:

„Om Forladelse, Deres Herlighed! men dersom jeg ikke har Kræfter nok til at seie Gaden, er jeg bange

for, at jeg heller ikke kan gjøre min Tjeneste hos Deres Herlighed. Og jeg kan ikke tage Deres Løn, naar jeg ikke kan gjøre for den, hvad jeg skulde."

"Jh, vi skulle nok faae Dig til Kræfter igjen, min Knøs! Følg mit Raad, og slaa Dig dine Rendestene ud af Hovedet! Denne Haandtering bringer Dig kun i slet Selskab og paa flette Tanker."

"Ja, ja, da, Sir!" — sagde Bæck, idet han gav sit Samtykke og lagde sin høire Pegefinger paa Gladen af sin venstre Haand.

"Velan da! Du er altsaa i min Tjeneste. Gaa nu ned og lad Dig give Frokost. Ved Leilighed skal Du føre mig til din Mammys Huus, og vi ville see, hvad vi kunne gjøre for hende."

Bæck trykkede sine Hænder imod sine Dine og anstrengte sig af al Magt for ikke at græde høit; men han kunde ikke bare sig, og da Kammertjeneren, der kom paa Percivals Befaling, førte ham ned ad Trappen, hørte man endnu hans Hullen lyde nede i Gangen.

Femtende Capitel.

Efterretninger fra Grabman.

Denne Dag, der begyndte under saa gunstige Varsler for Bact, var ogsaa mærkværdig for andre og mere betydelige Personer i vor Historie.

Tidligt om Formiddagen modtog Madame Dalibard en Paffe, der indeholdt Ardworths allerede berømte Bog, en dygtig Samling af Udtog af Aviserne om den og følgende Brev fra den unge Forfatter:

„Af medfølgende Paffe vil De see, at Deres Raad til mig har frugtet. Jeg har steiet ud fra min langsomme og naturlige Løbebane. Jeg har, ifølge Deres Onske, faaet Folk til at tale om mig. Hvilken virkelig Nytte jeg kan have deraf, veed jeg ikke. Belyende offentligt, at jeg er Forfatteren, vil jeg ikke. Efterretningen derom vilde ingen Fordeel bringe mig for Skrannerne. Dog — liberavi animam meam — undskyld mit Bedanteri! — jeg har et Dieblif ladet min Sjæl dens Frihed, nu fanger

jeg den ind igjen, for atter at lægge Sadel og Tømme paa den.

Jeg vil ikke sige Dem, hvor meget De har foruroliget mig, hvor meget De har ansporet mig til at styrte mig saa meget før Tiden ind i Verden; hvormeget De, efter at have berøvet mig Navn og Fader, har drevet mig til dette Forsøg med min Aand, for at see, om jeg tog Feil, naar jeg sukkede: „Publicum skal give Dig et Navn, og Rygtet skal være din Moder!“ Jeg er tilfreds med mit Forsøg. Jeg veed nu bedre, hvad der boer i mig, og jeg har gjenvundet min Sindssro. Dersom der i den Lykke, som dette Hastværksarbejde har gjort, er Noget, der formaaer at tilfredsstille den Deeltagelse, som De har den Godhed at vise mig, maa De betragte denne Lykke som Deres Bærf: Dem, Deres Raad, Deres Formaninger skylder jeg den. Jeg vil vente taalmodigt, indtil De har Tid til at give mig fjernere Oplysninger. Indtil den Tid maa Stenen dreie sig og Kornet males. Gode, ædelmodige Veninde! hidtil har jeg ikke villet fornærme Dem med at sende Dem den Sum, som De har forstrakt mig med, — ja endnu mere, jeg vidste, at det vilde være Dem behageligt, hvis jeg anvendte en Deel af den paa det Bovestykke, at overgive denne Bog til Verden, hvorved De saaledes dobbelt gjorde dens Lykke til Deres Bærf. Men nu, da Forlæggeren smidser og

hans Commissær gjøre mig dybe Complimenter, nu, da man siger, at jeg har en Guldgrube i mit Hoved, — nu, kan De ikke føle Dem fornærmet ved, at jeg betaler Dem Summen tilbage. Lev vel! Naar min Aand igjen er i sine Fuger og jeg igjen føler mig med faste Skridt paa den gamle sædvanlige Bane, kommer jeg til Dem. Indtil den Tid forbliver jeg Deres — men med hvilket Navn? Slaa De paa Rykke og Fromme det biographiske Lexicon op og send mig et."

"Grav's Inn."

Ikke over de ædle Tanker og den inderlige Sympathi med Menneskeheden, der glødede i det Værk, som Lucretia nu bævende gjennemlæste, var hun henrykt. Det, som hun sandt eller ønskede at finde deri, var kun Tegnene paa det Slags Vid, der baner sig Vej igjennem Verden, og som mægtigt og umiskjendeligt fremlyste af hver Side af denne vældige Logik og af denne seirrige Stil. Den saaledes læste Bog blev snart lagt tilside. Udtogene af Bladene behagede hende endogsaa endnu mere.

"Her," — sagde hun, ugentert i sin Gensomhed, høit til sig selv; — "her har jeg en Søn, i hvem jeg kan hæve mig igjen, — i hvem jeg kan ombytte Følelsen af en sonderknusende Skændsel med den gamle, velslygte Nydelse af Stolthed. Hvor kunde jeg vel

gjøre for meget for ham? Nei, hvor meget jeg end gjør, vil det dog ingen Samvittighedsnag volde mig. Og han falder den Lykke, han har gjort, mit Bærk!"

Hendes Næseboer udvidede sig, og hendes Bænde hævede sig stolt iveiret.

Midt i denne Jubel fandt Barney hende, og først end han meddeelte hende, hvad der førte ham hid, kunde han ikke Andet end belure hende i hendes stolte Triumph, hvilket han gjorde med den hemmeligt nagende Skinsyge, som enhver Fremmeds Lykke vakte hos ham.

„Det er Altsammen meget smukt, belle mère, og dog havde jeg neppe tænkt, at dette plumpe Lem af Retfærdigheden, som sjældent rører sig uden at rive en Stol om og aldrig leer, uden at Vinduesruderne flirre, netop var den Mand, der kunde tilfredsstille Deres Stolthed eller svare til Familieidealet af en Adelsmand, af en St. John.“

„Gabriel!“ sagde Lucretia strengt, — „De har en hvæs Tunge, og det var taabeligt af mig at være omfindtlig over den Forrettighed, som vor frygtelige Forbindelse giver Dem; men denne Spot —“

„Godt, godt! Jeg har Uret, — tilgiv mig!“ — afbrød Barney hende, thi skjøndt han ellers ikke var bange for Noget, frygtede han dog meget for sin grumme Stedmoders Brede.

„Det er allerede tilgivet,“ — svarede Lucretia koldt

og med en let Bevægelse med Haanden; derpaa vedblev hun med en rolig Holdning:

„Allerede for længe siden, — endog da jeg endnu var Arving til Laughton, har jeg afslagt den Stoltthed, der ligger i Rangens hule Skin. Dersom det ikke havde været Tilfældet, vilde jeg ikke have nedladt mig til Mainwaring. Hvad jeg den Tid agtede, under alle de Udmyggelser, jeg erfarede, agter jeg endnu: Talent, Uergjerrighed, Aand og frastig Villie. Troer De, at jeg vilde ønske at see disse Egenskaber hos en Søn, som tilhørte mig, ombyttede med den tomme J'irlighed, som en Dandsmester kan bibringe ham for Penge? De behøver ingen Befymring at nære. Lad os blot give en sandan Aand Rigdom, og Verden vil ikke see noget Plumpt i de Bevægelser, der skride frem til dens høie Poster, eller høre noget Skurrende i den Ratter, der triumpherer over Daarer. Men De har en Esterretning at meddele mig eller et Forslag at gjøre mig?“

„Begge Dele,“ — svarede Barney. — „For det Første har jeg et Brev fra Grabman.“

Lucretias Dine sunklede, og hun greb begjærlig efter Brevet, som hendes Stedson tog frem.

„Liverpool i October 1831.

„Jason! jeg troer at være paa et lykkeligt Eper. Efterat jeg først havde sat mig i Besiddelse af det, der var optegnet i Kirkebogen om Alfred Braddels

Søns Fødsel og Daab — thi vi maae gaae regelmæssigt tilværfs i et saadant Anliggende, — opbød jeg al min Skarpsindighed for at udforske, hvorledes denne Søn blev bortfjernet fra det faderlige Huus. Jeg har opdaget en gammel Tjenestepige, Hanna Prior, som levede i Braddels Huus. Hun ernærer sig nu ved at vaske, er en Erkepuritanerinde og vasker for de Fromme. I Begyndelsen kunde jeg kun see lidt ud af hende, og det med Møie, men ved at gaae ind paa hendes Fordomme og Griller og ved Understøttelse af den velærværdige Hr. Graves, der er af hendes egen Sekt, har jeg bragt det saa vidt, at jeg har aabnet hendes Læber. Det lader til, at Hr. Braddel og hans Kone levede meget ulykkelig sammen, — Manden, en gudsfrygtig Dissenter, havde ægtet en Kone af et ganske andet Væsen og en ganske anden Tro. Hanna Prior beklagede sin Herre og afskyede sin Madmoder.

Visse Omstændigheder i Mistress Braddels Opførsel gave Anledning til, at Manden i sin sidste Sygdom af Samvittighedskrupler fattede den Beslutning, at bevare sit Barn for, som han kaldte det, at blive smittet af hendes Lære og Exempel. Mistress Braddel var borte fra Liverpool; hun gjorde et Besøg, hvilket Mandens Venner ansaae for meget følelsøst; imidlertid kom en Herre — Hr. Ardworth — meget ofte til Braddel; han var i mange Ting meget

forskjellig fra ham og syntes at være en af de Verdsligfjendede, men det var vel Overeensstemmelse i politiske Anskuelser, — thi de vare begge store Politifere og Republikanere, — der havde bragt dem i Forbindelse.

En Aften, da Ardworth igjen var der, havde man sendt Hanna Prior, det eneste Tjenestetjende, — thi de havde kun holdt to, og det andet havde nylig erholdt sin Afsked — til Apotheket. Da Hanna kom tilbage og traadte ind i Barnestuen, fandt hun Barnet; hun troede, at det var hos hendes Herre, men da hun traadte ind i hans Værelse, befalede Herr Braddel hende at lukke Døren, meddeelte hende, at han havde betroet Herr Ardworth Drengen, for at han kunde blive opdraget reissaffent og fromt, og opfordrede hende, halvt bedende, halvt befalende, til at skjule denne Hemmelighed for hans Kone. Braddel overlevede den Begivenhed i to Dage.

Paa Efterretningen om hans Død vendte Mistress Braddel tilbage, men Omstændigheder og Symptomer ved hans Sygdom, saavel som en urolig Tanke, som forfulgte ham, og med hvilken han ogsaa havde smittet Hanna Prior, nemlig at han var bleven for-givet, gav Anledning til, at man efter Døden undersøgte hans Legeme.

Man opdagede imidlertid intet Spor af Gift, og Retten kunde ikke videre forfølge den Mistanke,

der var falden paa hans Kone. Alligevel blev hun af alle dem, der havde kjendt begge Ægtefolkene, betragtet i det ugunstige Lys; man opførte sig saa uvenligt som muligt imod hende i hendes Enkestand, og Hanna Prior beskyldte hende saa høit og offentligt, at det ikke var forunderligt, at hun saa snart som muligt forlod Byen. Huset blev ogsaa taget fra hende, thi Braddels Anliggender vare i en saadan Uorden, Gjælden var saa betydelig, at Alt blev lagt under Beslag og solgt, og der blev ikke Noget tilbage enten for Enken eller Barnet, isald det Sidste skulde komme tilsyne.

Som man kan tænke sig, gjorde Madame Braddel i Begyndelsen megen Larm, fordi hendes Barn var taget fra hende, men Hanna Prior holdt sit Løfte og gav hende ikke den mindste Oplysning i denne Sag.

Saaledes maatte Mistress Braddel forlade Byen uden at erfare, hvad der var blevet af hendes Barn. Siden den Tid har man aldrig hørt Noget mere om hende; men Hanna Prior mener, at det sikkert ikke kan være gaaet hende godt. Om end meget af dette, min kjære Jason, allerede er Dem bekjendt, troede jeg dog, at jeg burde underrette Dem om om disse Omstændigheder, for at De kan vide, hvad De har at vente, og være paa Deres Post.

I ethvert Tilfælde maa ved en Undersøgelse for

Domstolen, hvor det kommer an paa at bevise Vincent Braddels Identitet, Hanna Prior være et af de fornemste Bidner, og hun vil naturligviis ikke skaane den stakkels Mistress Braddel. Men hvad dog det vigtigste Punkt angaaer, nemlig at hun har forgivet sin Mand, saa gjør den Undersøgelse, der fandt Sted, og den derpaa følgende Dom, at der intet mere er at frygte.

Mine næste Efterforskninger vare derpaa henvendte paa at komme paa Spor efter Walter Ardworth, da denne forlod Liverpool, hvilket han — som jeg saa af Bøgerne i Gæstgivergaardene, hvor han logerede og var bekjendt, — gjorde den samme Aften, som han fik Barnet under sin Baretægt, og det uden at have betalt sin Regning. Her mangler jeg videre Underretning; dog har jeg erfaret saa meget, at en Kone af den samme Sekt, ved Navn Joplin, i en Landsby, femten Mile fra Staden, havde faaet et Barn i Pleie istedetfor sit eget, som var dødt. Imorgen begiver jeg mig til denne By. Jeg kan dog ikke vente meget af denne Reise, da Deres sandsynlige Formodning, at Walter Ardworth strax har sendt Barnet til Herr Gjelden, synes at staae i Modsigelse dermed. De seer iøvrigt, at jeg allerede er kommen temmelig vidt i mine Undersøgelser; jeg har Beviser for Barnets Fødsel og for, at det er blevet overleveret til Walter Ardworth. Det synes altsaa

at gaae ret godt, og jeg tvivler intet Dieblif mere om et heldigt Udfald.

Deres N. Grabman."

Uden at fordreie en Mine læste Lucretia dette Brev lige til den sidste Linie. Derpaa lagde hun det paa Bordet og gjentog i en Tone, der vidnede om hendes indre Henrykkelse:

„Tvivler intet Dieblif mere paa et heldigt Udfald!“

„Og De er ikke bange for at trodse Alt, hvad denne Hanna Priors Had kan forlede hende til at beskylde Dem for?“ — spurgte Gabriel Barney.

Lucretias Mod sank.

„Det er en ny Qual,“ — sagde hun, — „at skulle tilstaae mit Giftermaal med en Hykler af ringe Stand. Dog for en saadan Sags Skyld maa jeg vel finde mig i det,“ lagde hun til. „Skade mig kan egentlig ingen af disse forældede Beskyldninger og disse ubestemte Rygter. Undersøgelsen har frikjendt mig, og Verden bliver barmhjertig imod den Rige og mod den Anseetes Moder.“

„Saa har De da ifinde strax at lægge Haand paa Værket? Hvad Helene angaaer, da er Alt forberedt, Forsikringerne ere i Orden. Fuldmagten for Dem til at hæve Pengene har jeg i mine Hænder, underskreven og udfærdiget. Men med Hensyn til Percival St. John

venter jeg endnu paa Deres Befalinger. Skulle vi først bevise Deres Søn's Identitet eller, efterat vi have overbeviist os om, at dette Beviis ikke vil mangle, itide bortrydde de Hindringer, der ere i Veien for hans Arvesfølge? Måle vi med St. John, vil hans Død vække mere Mistanke, end naar den indtræffer paa en Tid, da den, som det lader til, kan være Dem ligegyldig. Desuden frembyder der sig nu en Leilighed, eller vi kunne idetmindste forskaffe os den, men hvem veed, hvor længe dette vil vare? Det maa ogsaa synes naturligere, naar Elskerens Hjerter brister ved det første Stød af —

„Ja, ja!“ — afbrød Lucretia ham — „jeg maa have en Ende paa alle Tanker og Forestillinger om Forbrydelser, naar jeg kun kan trykke min Dreng til mit Hjerter og sige: „Din Moders Arv er din!“ Jeg vil da intet Mord have for mig, som mine Blikke først maae ud over, førend der aabner sig en fri Udsigt for dem. Alle rædsomme Skrællebilleder maae da være traadte tilbage i min Hukommelse, for at Haabet endnu engang kan opfylde mit Hjerter uden at være fordunklet. Nei, Gabriel, De kan ikke begribe, hvad jeg omfavner i en Søn. Det er en Fremtid! Over Forgangenhedens Grav ruller en Steen, — og Opstandelse til en ny Verden viser sig for mig, — det er den Bevidsthed, at jeg igjen har en Følelse, der ikke er forbryderisk. Med eet Ord, det er at ophøre med at være mig selv — det er at tænke i en anden Sjæl, at høre mit Hjerter slaae i et

andet Bæsen. Alt dette er det, jeg stræber at opnaae ved en Søn. Og naar alt dette smiler for mig i hans Billede, skal da den Tanke, at en ny Forbrydelse maa udøves, ribe mig tilbage i mit Helvede? Nei, hurtigt, hurtigt hen over den blodige Bei, for at vi igjen kunne tørre vore Klæder og indaande den rene Luft ved Strandbredden, hvor Solen skinner, hvor Blomsterne staae i Flor!"

"Nu, saa skee det da!" — sagde Barney. — "Endnu før Ugen er omme, maa jeg være under Tag med St. John. Og hvorfor skulle vi ikke Alle, førend Ugen endnu er omme, træffe sammen i de gamle Haller i Laughton?"

"Ja, i Hallerne ved Laughton! Ved vore Forsædres Arne ville de Gjerninger, som vi udføre for vore Efterkommere, være mindre sorte."

"Men for at bane Veien maa Helene først blive syg af denne londonske Taage og behøve en Forandring af Luften."

"Kys denne Pult hen til mig; jeg vil læse Mainwaring's Breve igjen, indtil en Stemme raaber til mig fra enhver af Fortidens Skygger: „Din Medbeilerindes Barn staaer imellem Dagens Lys og din Søn!" "

Ende paa anden Deel.

...the ... of the ...
...the ... of the ...
...the ... of the ...
...the ... of the ...
...the ... of the ...
...the ... of the ...

...the ... of the ...
...the ... of the ...
...the ... of the ...
...the ... of the ...
...the ... of the ...
...the ... of the ...

...the ... of the ...
...the ... of the ...
...the ... of the ...
...the ... of the ...
...the ... of the ...
...the ... of the ...

...the ... of the ...
...the ... of the ...
...the ... of the ...
...the ... of the ...
...the ... of the ...
...the ... of the ...

...the ... of the ...
...the ... of the ...
...the ... of the ...
...the ... of the ...
...the ... of the ...
...the ... of the ...

Lucretia

eller

Mattens Børn.

Roman

af

E. Lytton Bulwer.

Tredie Deel.

Kjøbenhavn.

Trykt i Carl Lunds Officin.

1864.

Forste Capitel.

Mangehaande Begivenheder.

Vi lade Forbryderparret smedde deres Planer og overgive sig til deres skændige Forhaabninger og ledsage selv Percival St. John til den Hytte, som Backy Caruther beboede.

Da han havde fulgt Back ind i det Bærelse, som hun havde leiet, blev han ikke lidet forbauset over at see paa den eneste Stol i Stuen ingen ringere Person end den værdige Mistress Mivers. Den gode Dame blev rød som Skarlagen, da hun saae sig overrasket ved et af sine sædvanlige velgjørende Besøg, og skyndte sig med at komme frem med den Undskyldning, at hun var i en Fruentimmerforening „for Forbedringen af de Fattiges Tilstand“, og da hun just havde hørt om Misses Backs trængende Forsatning, var hun kommen for at — anbefale hende en Ventilator.

„Det er ganske forfærdeligt, naar man seer, hvor lidet de Fattige agte paa at lufte deres Huse behørigt. Intet Under, at saamange Tusinder ligge syge af Typhus!“

— sagde Mistress Mivers. — „Og for halvanden Mark kan man lede en atmosfærisk Luftstrøm herind, der igjen gaaer ud igjennem Skorstenen og tager Alt med sig, hvad den forefinder.

„Med Forlov, Madame! derfor betaffer jeg mig ganske underdanigst,“ — svarede det pjaltede Bæsen, der er os bekjendt under Navnet Back, medens hun med Nøie blev staaende af Ærbødighed for hendes velvillige Besøg, — „jeg er bange for, at en saadan Luftstrøm kun vil forliges slet med min Gigt og gjøre mig fuldkommen contract.“

„O, tvertimod, tvertimod!“ — raabte Mistress Mivers fuld af Iver og lavede sig til philosophisk at udvikle, at alle Febere, alle Sygdomme, al den Elendighed, der plager den Fattige, alene hidrøre fra Mangel paa en Ventilator i Vinduet eller en Luftklap i Skorstenen.

Back hørte taalmodigt til, thi Mistress Mivers var kun Philosoph i sin Tale og havde i sine Handlinger aldeles ikke viist sig som saadan; hun havde aldeles af egen Drift skænket den stakkels Kone fem Shilling og lovet hende en Kurv Levnetsmidler og nogle Flasker god Viin, for igjen at drive den Kulde, hun vilde lokke ind i Bærelset, ud af Maven.

Percival efterlignede Backs Tausshed, hvis Aand var saa nedbøiet, at ikke engang Synet af hendes Pleie=

søn var istand til at bortvende hendes Opmærksomhed fra den Urbødighed, hun skyldte en Høiere.

„Er det Menneske der, som seer saa sygelig ud, Ederes Søn, Mistress Backy?“ — sagde Damen, da den forrige Gadesfeier, der stod ved Døren med Hatten i Haanden, faldt hende i Øinene.

„Gud bevare os, Madame!“ — svarede Backy, — „oste siger jeg: Barn! Du er St. Pauls Søn!“

Back smilede stolt.

„Det var ved den store Kirke, Madame! — men det er en lang Historie. Min stakkels gode Mand havde endnu ikke længe været død — han var saa god en Mand, som der nogensinde har levet, Madame!“ — Backy gjorde derved et Knig; — „han faldt ned fra et Stillads, og det lige paa Hovedet, ellers var jeg ikke kommen under Fattigvæsenet, Madame! — ja, det er virkelig den rene Sandhed!“

„Godt, godt, min kjære Kone! jeg skal komme igjen for at høre Resten, — virkelig et sørgeligt Tilfælde. Seer I, Ederes Mand skulde gaaet ind i vort Ligkasselskab, saa havde han faaet en smuk Kiste og hans Enke tre Pund. Men de Fattige ere i saa Henseende altfor blinde. Men hvad i al Verden har da ført Dem herhen, Sir? Dog, det er Noget, der ikke vedkommer mig.

„Men hvordan gaaer det i gammel Brompton?“ — her hævede Mivers sit Hoved med stolt Forbittrelse.

— „Der var en Tid, da Miss Mainwaring fandt megen Fornøielse i at komme til os, for at snakke med Master Mivers og mig, men nu agere vi fornemme — jeg vil paa ingen Maade sige, at det er hendes Skyld, Stakkell! Men den stive Tante! Hun behøver virkelig ikke at bære Hovedet saa høit! Stoltthed og Fattigdom, hvorledes passe de vel sammen?“

Medens Mistress Mivers søiede disse forjonzlige Phrajer til, havde hun slaaet sin Kaabe om sig og gjorde Miner til at gaae bort. Da hun nikkede ad Backy, traadte Percival til og hød hende med et uimodstaaeligt Smil sin Arm. Meget overrasket og i høi Grad smigret modtog Mistress Mivers hans Tilbud. Kun endnu et Dieblif holdt han hende venligt tilbage for at henvende nogle Ord til Backy.

„Min kjære Veninde!“ — sagde han til denne — „jeg har bragt Eder den stakkels Fyr, hvem I har været en Moder, for at sige Eder, at gode Gjerninger tidligt finde deres Løn. For ham behøver I ikke mere at sørge; han vil underrette Eder om den nye Bane, han har betraadt, og hvad Eder angaaer, min gode Kone! da kan I takke ham for, at Eders gamle Dage blive blidere og venligere. Nu Back, gaa hen og fortæl din Pleiemoder det! — Tag Dem i Agt, Mistress Mivers, her er der et Trin!“

Saa snart Percival var paa Gaden, meddeelte han Mistress Mivers et kort Omrids af den stakkels Backs

Historie og Ulykke, thi havde Historien med Ventilatoren end moret ham, havde han dog paa den anden Side, da han saae de fem Shilling i Backys Haand, ingenlunde tvivlet om, at der under den rødbrune Raabe slog et godt Hjerte, der vilde forstaae ham.

Det lykkedes ham ogsaa strax at indgyde hende en saadan Deeltagelse for den Gamle, at hun med Beredvillighed lovede at ville uddele Percivals Almisjer, udføre hans Grinder, pynte op i Backys Bolig og ugentlig tildele hende den gavmilde Understøttelse, som han havde besluttet at udsætte for den stakkels gamle Enke.

Saaledes vare de To allerede blevene de bedste og fortroligste Venner, da de naaede den mahagonyfarvede med flare Vinduer forsynede Facade, bag hvilken Hr. Mivers drev sin blomstrende Forretning, og da Mistress bankede paa Døren, som hurtigt blev aabnet, og indbød ham til at træde ind med, havde han just henvendt Samtalen paa Helene, og Percival var derfor meget villig til at modtage hendes Indbydelse.

Skjøndt Mistress Mivers, medens de gik op ad Trappen, hvor hun ved hvert Trin vendte sig om, gjorde alt Muligt for at indprente sin unge Gæst den vigtige Omstændighed, at hun havde sin egentlige Huusholdning paa sit Landsted, og at hendes Værelser i Fleet-Street kun var en Forretningsbolig, saae man dog tydeligt af det Dække, som laae over de Brüsseler Tæpper, og af det Overtræk, der beskyttede Rækværket

imod umiddelbart at berøres af Hænderne, hvor omhyggeligt den værdige Huusmoder værnede om sine Sager og Meubler.

Men Intet kunde overgaae den omhyggelige Pleie, som var anvendt paa Salen. Den halvaabne Dør tillod at kaste et Blik paa de Morins Gardiner, der viselig vare slaaede tilbage for at beskytte dem mod de paatrængende Solstraaler, der muligt kunde finde en Vej til Vinduerne igjennem den taagede Morgenluft, og paa de mange Aen gult Musselin, der idetmindste bevarede Kammerne, om en Samling kolorerede Billeder og om to Portraiter af det Miverske Ægtepar fra at vanhelliges af Fluerne.

Men Percival hindredes i at kaste et Blik i denne Helligdom af hans statelige Beiviserinde, der blev staaende ubevægelig i Døren med et sagte Udbrud af Forbauselse, da hun sandt Master Miverss siddende ved Kaminen i Samtale med en Herre, som hun aldrig før havde seet. At være paa denne Tid i Salen var en sjelden Begivenhed i Master Miverss's Liv, og et Bekjendtskab, om hvilket hans Kone Intet vidste, en endnu sjeldnere Omstændighed, saa at man vel kunde holde Mistress Miverss det tilgode, at hun lod St. John staae saalænge ved Døren, til hun var kommen sig igjen af sin Forbauselse.

Imidlertid stod Master Miverss noget forlegen op og var, som det lod, i Begreb med at forestille sin Gæst, da denne hostede og betydningsfuldt tog sin

Vært ved Armen. Master Mivers hostede ligeledes og stammede:

„En Herre — Mistress Mivers — en Ven — vil opholde sig hos os i et Par Dage; megen Ære — hm!“

Mistress Mivers gjorde ganske forbløffet det ene Knix efter det andet og stod stum af Forbauselse. Men paa den Fremmedes Ansigt svævede der et aabenhjertigt, godmodigt Smil, da han nærmede sig Huusmoderen og tog hendes Haand, med hvilken han tillige traf et Hjerter til sig, der var meget let at vinde.

Da hun saa, at det endnu ikke var det rette Dieblif til at forlange en Forklaring, lod hun sig synke ned paa en Stol med de Ord:

„Men for Himlens Skyld, jeg lader Dem jo staa ved Døren, Master St. John!“

„St. John?“ — gjentog den Fremmede med en Hestighed, der endog gjorde Mistress Mivers bange.

„Deres Navn er St. John, Sir? — De er beslægtet med Familien St John til Laughton?“

„Til Tjeneste!“ — svarede Percival med sit beskedne, men skjelmste Smil — „Laughton har for nærværende Tid ingen værdigere Gier end mig.“

Den Fremmede traadte endnu et Skridt nærmere og rystede hjerteligt St. Johns Haand.

„Det er jo prægtigt!“ — raabte han — „De maa undskyldte min Fripøstighed, men jeg kjendte den gode

Sir Miles meget nøie, og mit Hjerte svulmer ved Synet af hans Arving."

Percival kastede et flygtigt Blik paa sin nye Befjendt og syntes strax godt om Manden. Denne syntes at være henimod de Halvtreds, og en glindsende brun Farve vidnede om et langvarigt Ophold i de sydlige Himmelstrøg. Dybe Furer i Panden og en mørk Rand om Dinene vidnede om Sorger og Anstrengelser, maaskee ogsaa om et vel lystigt Liv.

Men det var siensynligt, at han besad et kraftigt Legeme, der havde hjulpet ham taaleligt igjennem; hans Figur var rank og senesuld, hans Dine sunklende og fulde af Liv, og i hans Bevægelser saavelsom i hans hele Væsen laae den ustadige, qvisselbagtige Uro, der sædvanligt er dem egen, hvem et sangvinist Temperament gjør tilgjængelige for Diebliffets Indskydelser, og som ere velsignede eller plagede med Overflødighed af Energi, eftersom Omstændighederne begunstige eller Besindighed modererer denne Naturens tvetydige Gave.

Percival sagde nogle passende Ord for at besvare den Hjertelighed, der saa forekommende blev viist ham for Sir Miles's Skyld, hvem han aldrig havde seet, hvorpaa han satte sig ned, idet han rødmede for det skarpe, men velvillige og alvorlige Blik, som vedblev at hvile paa ham.

Idet han søgte at henvende Samtalen paa andre Gjenstande, spurgte Percival Konen i Huset, om hun i

den senere Tid havde seet John Ardworth. Gæsten, der just havde sat sig igjen, dreiede sig ved dette Spørgsmaal om paa sin Stol med en saadan Hestighed, at Mistress Mivers hørte den knage. Til saadan Brug vare hendes Stole ikke gjorte. En Skygge gled hen over hendes rosenrøde Ansigt, idet hun svarede:

„Nei, slet ikke! — Af, undskyld, Sir, Stolene ere en Smule skrøbelige! — Nei, han bærer sig ad ligesom Madamen i Brompton og nedlader sig nu kun sjeldent til at bæere os med et Besøg. Forrige Søndag bade vi ham til Middag, og i Sandhed, han burde ikke saaledes havde forsmaget vor Rostbeef og Budding!“

Her blev Sir Mivers igjen overfaldet af sin hestige Hoste, der tiltrak sig hans Kones Opmærksomhed; hun var bange for, at han havde forkjølet sig.

Den Fremmede tog en stor Snustobaksdaase frem, tog en dygtig Priis og sagde til St. John:

„Denne Master John Ardworth er nok en af Retsfærdighedens Tjenere, isørigt en Person, som der ikke er meget ved, saavidt jeg veed —“

„Sir!“ — sagde Percival alvorlig — „John Ardworth er min fortrolige Ven. — Det er tydeligt, at De ikke kjender stort til ham.“

„Saasandt jeg lever, deri har De Ret!“ — svarede den Fremmede, — „men jeg tænker at han er som alle de Herrer Lovkyndige — listig og snedig, indbildst og anmaasende, fuld af Fordomme og Svagheder, og brutal

ovenikjøbet. Jeg kjender disse Folk, Sir! O, jeg kjender dem!"

"Nu," — svarede Sir John, halvt lystig, halvt ærgerlig; — „Deres Erfaring kommer Dem her kun lidt til Nytte, thi Ardworth er netop det Modsatte af Deres Skildring."

"Ogsaa i Politiken?"

"Ja, jeg frygter endog, at han er en halv Radikal, — han er sikkert mere end en blot Whig;" — svarede St. John noget nedslaaet, thi hans egne Grundsaetninger havde en ganske anden Retning, uagtet han saa upatriotisk glemte dem, da han tilbød at være Ardworth behjaelpelig til at komme ind i Parlamentet.

"Det glæder mig overordentlig at høre," raabte den Fremmede, idet han igjen tog sig en Priis, — „og denne Madame i Brompton, — maaskee kjender jeg hende noget bedre end den unge Hr. Ardworth — Missess Brad — Dalibard vilde jeg sige," — og den Fremmede saae til Hr. Mivers, der ifølge nogle kraftige Puf i Ryggen, som hans Kone havde bibragt ham som et Middel imod Hosten, lidt efter lidt var kommen til sig selv igjen. „Er det sandt, at hun har mistet Brugen af sine Lemmer?"

Percival nikkede.

"Og at hun har taget den stakkels forældreløse Helene Mainwaring til sig? Ih! Det er jo ret elskværdigt! Jeg maa see hende; jeg maa —"

„Hvem skal jeg sige har spurgt om hende, naar jeg igjen seer Madame Dalibard?“ — spurgte Percival nysgjerrig.

„Master Tomkins; men hun vil neppe erindre ham.“

Her loe den Fremmede, og Hr. Mivers loe med, og Mistress Mivers, der i Grunden altid loe, naar Andre loe, loe ligeledes. Derfor tænkte Percival, at han ogsaa maatte lee med for Selskabs Skyld, saa at de tilsidst alle loe, da han stod op og anbefalede sig.

Han var imidlertid endnu ikke kommen ret langt bort fra Huset for at opsøge sin Cabriolet, som han havde ladet blive tilbage ved Temple Bar, førend han til sin ikke ringe Forbauselse saa Herr Tomkins ved Siden af sig.

„Jeg beder om Forladelse, Hr. St. John, men jeg er først nylig vendt tilbage til England, og under saadanne Omstændigheder pleier man at komme i Fare for at blive anseet for nysgjerrig. Denne unge Sagsfører, seer De, — den gamle Ardworth, en ustadig Døgenigt, var et Slags Ben af mig, — det vil sige just ikke en Ben, thi ved Jupiter, jeg troer næsten han har været mig en flettere Ben end noget andet Menneske, — imidlertid nærede jeg engang en taabelig Forkjærlighed for ham, og det skulde glæde mig at erfare noget Nærmere om En, der bærer hans Navn, end hvad jeg har været istand til at bringe ud af den snurrige lille Lærreds-

handler. De staaer altsaa virkelig i et fortroligt Forhold til den unge Ardworth?"

"Stakkels Fyr! Han gjør ikke let Nogen til sin Fortrolige. Han arbejder altfor meget, til at han kan være selskabelig. Men jeg holder meget af ham og beundrer ham i høi Grad."

"Fyren er altsaa flittig, nu — det er godt. Og gjør han Gjæld, ligesom Ardworth den Ældre, den Slynge?"

"I Sandhed, Sir! jeg maa tilstaae, at denne Tone, naar De taler om Ardworths Fader —"

"For Fanden, Sir! Tager De Parti for Faderen som for Sønnen?"

"Jeg kjender Intet til den ældre Hr. Ardworth," — sagde Percival stødt, — „men jeg veed, at min Ven ikke vilde lade Nogen tale saaledes om hans Fader i sin Nærværelse, og jeg beder Dem betænke Sir, at Alt, hvad der vilde fornærme ham, ogsaa maa fornærme mig."

"For Pokker, det er jo en lykkelig ung Mand, der har en saadan Ven! Sir, jeg ønsker Dem en behagelig Dag."

Herr Tomkins tog Hatten af, bukkede og gik med hurtige Skridt videre, og snart havde St. John tabt ham af Syne.

Men da vi for Diebliffet have mere at gjøre med ham end med Percival, lade vi benne bestige sin Ca-

briolet, for at vi kunne følge Master Mivers's quikselvagtige Gæst paa hans frumme Beie gennem Trængselen.

Der var en besynderlig Blanding af dyb Eftertanke og levende Jagttagelse i den Samtale, som denne Herre førte med sig selv, medens han ilede afsted:

„En allerkjæreste Fyr, denne St. John! Ligner sin Fader, men er smukkere og ikke saa affecteret. Han behager mig! — En prægtig Boutik, den! I Sandhed, London er blevet meget smukkere! — Det er jo ganske fortræffelige Efterretninger om den stakkels Fyr! Og naar det kommer til Stykket, kan han jo dog ikke gøre for, at hans Moder var saa fordømt en Kvinde; — jeg maa saa snart som muligt søge at faae ham selv at see og overbevise mig om, hvorledes det staaer til med ham. I denne Sag kan jeg ikke forlade mig paa Andre, — jeg maa see nøie til! — Hvad er det for en skabet Hund, der seer efter mig der! Sikker en Politibetjent. Fanden annamme hum! Hvad bryder jeg mig nu om Politibetjente?“ — Derved greb vor Gentleman i begge Lommer og smidskede, da Klängen af hans Dufater naaede hans Øren igjennem Larmen paa Gaden.

„Ja,“ — vedblev han — „jeg maa virkelig snart fatte en Beslutning, thi den Sag, som jeg har for, er temmelig indviklet og vanskelig. Fanden annamme hende! Hvad kan der være blevet af den Kvinde? Jeg bliver nødt til at see mig om efter en snild Advokat!

Men John er jo selv Advokat. Nei, nei, jeg troer, det maa være en Commissionair. For Satan, de vare skarpsynede nok, da de gif paa Jagt efter mig! — Men hvad Fanden er det for en anseelig Plakat der paa Muren? — „Med med Lorderne!“ — Bah, Master John Bull, dertil holder J altfor meget af Lorderne! — En nydelig Slut! Englænderinderne ere dog nette Fruentimmer. Men denne Lucretia — hvad gjør jeg nu, naar — o hvad! det bliver tidsnok at tænke paa hende.“

Med saadanne Tanke og Betragtninger fordrev vor Vandringsmand Tiden, indtil han endelig befandt sig i Picadilly; da faldt hans Blik paa en Boghandlers Boutif, og man funde paa hans Dine, der svævede ustadigt omkring fra Bod til Bod, strøg see, at han var fremmed i London, idet de nye Bærker i Binduerne stadigt vakte hans Opmærksomhed. Men især faldt Diet paa Titelbladet af en Bog, under hvilken der stod paa en Seddel: „Fjerde Oplag, nylig udkommet;“ den udmærkede sig fremfor alle de andre. Titelen paa Bærket vakte hans nysgjerrige, letpirrelige Phantasi; han gif ind i Boutifken, forlangte Bogen, og medens han gjennemsaae Indholdsregisteret og fra Tid til anden murede nogle Ord i Skjægget, der betegnede det Indtryk, som det Læste gjorde paa ham, saasom „fortræffeligt!“ „mesterligt!“ „Jh, det erindrer jo om Horne Tooke!“ „Hvad koster den?“ „Meget dyr!“ „Men jeg

maa have den, maa have den!" „Ha, ha! godt forklaret, godt sagt!" — medens han saaledes gennembladede Bogen og rev de endnu ikke opstaarne Arf fra hinanden med Fingrene, uden at agte paa den Kniv, som Commissen lagde hen til ham, stødte en Herre ham paa Armen og spurgte, om Herren i Huset var hjemme, og da Commissen med et dybt Buf bejaede dette, ilede den Nyankomne ind i et lille Aflukke bagved Boutifen.

Hr. Tomkins, der var fortrædelig over, at man havde stødt saa uhøfligt til ham, saae op og skiftede Farve, da han saae dens Ansigt, der havde fornærmet ham. „Milde Himmel," — mumlede han saaledes, at det kunde høres, — „ganske hiin Qvindes Blik, og dog — nei —."

„Hvem var den Herre?" — spurgte han pludseligt, da han betalte Bogen.

Commissen smilede og svarede: „Det veed jeg ikke, Sir!"

„Det er Usandhed! De vilde ikke have bukket saa dybt for en fremmed Mand."

Commissen smilede igjen. „Jh, Sir! der kommer Mange her, der ikke ønske at være kjendte af os."

„Ah, jeg forstaaer! De er Forlægger af politiske Skrifter, og De er bange for Pasquilloven! endnu bestandig den samme Historie i dette fordømte Land, og det falder man at være fri! Saa har denne Herre vel

skrevet Noget, der ikke smager William Pitt? Ha, ha! han er jo død for længe siden! Sir, denne Bog synes at være ganske udmærket, men i min Tid vilde den, der lod et saadant Skrift trykke, være bleven sendt til Newgate."

Medens Mr. Tomlin talte saaledes, var han lidt efter lidt rykket frem til det Skillerum, bag hvilket den Sidstankomne var forsvunden. Der satte han sig i en høi Stol, og saaledes lyffedes det ham under Ræsen og Snakken med Dine og Dren at henvende sin Opmærksomhed paa Skillerummet.

Commissen, der slet ingen Mistanke havde om, at denne excentriske, snaksomme Mand kunde være en Espion, der søgte at trænge ind i Husets Hemmeligheder, vedblev at pakke det nye Værk, som havde henrykt hans Kunde saameget, og udlod sig vidtløstigt om den uhyre Opfugt, som Bogen havde gjort, medens hans Kunde selv hørte nok af den hemmelige Samtale bag Skillerummet til at mærke, at den unge Mand, som havde valet hans Nysgjerrighed, var Bogens Forfatter.

Først da Skribenten var bleven fulgt til Døren af den høflige Forlægger og havde forladt Bogladen, stak Hr. Tomlin sin Bog iommen, nikkede fortroligt ad Commissen og gik ligeledes bort. Neppe var han paa Gaden, før han saae, at Percival stod lænet til sin Cabriolet og talte med den af ham opdagede Forfatter. Tvivlsraadig stod han et Dieblis stille, men den unge

Mand, i hvem vore Læsere ville have gjenkjendt John Ardworth, afflog St. Johns Indbydelse til at følge med ham til Brompton og fortsatte sin Vandring. Cabrioletten kjørte afsted, og Master Tomkins fortsatte sin Vandring med en mere alvorlig Mine og med fastere Skridt.

John Ardworth vendte imidlertid sorgfuld tilbage til sit eensomme Bærelse. Her fastede han sig i en gammel, brostfældig Stol, der stod foran hans Skrivepult, støttede Hovedet paa Haanden og følte i nogle Minuter den dybe Forsagthed, der især er dem egen, som have vundet Berømmelse og dog af Erfaringens mørke Bog have hentet Overbeviisning om Berømmelsens Forsængelighed. I nogle Minuter følte han en uædelmodig, utafnemmelig Misundelse mod St. John, — der var saa smuk, saa munter, saa begunstiget af Lykken, saa rig paa Venner, saa rig ved en Moders Kjærlighed og ved Helenes allerede halvt givne Jaord. Han selv derimod var lige fra sin Fødsel af revent løs fra alle Blodets Baand, — ingen Moders omme Omfavnelse havde forjødet hans Barndom, ingen Faders kjærlige Ord havde lettet hans Klattren op til Manddommens steile Top, og Helene, for hvis Skyld han saa ofte, naar hans Hjerte var sorgfuldt, havde ansporet sig til Arbeide, idet han tilraabte sig selv: „Først vil jeg blive rig og stor og da vove at tilstaae Helene, at jeg elsker hende!“ Helene smilede venligt til en Anden, ukjendt med hans Lidelser. Hvilken Erstatning

funde Berømmelsen byde ham? Hvad brød han sig om Fremmedes Roes? I sit bittre Mismod var han uretsfærdig imod sin Medbeiler. Den herlige, endnu halvt tilslørede Skat af Phantasi og Tankedybde, der skjulte sig under Helenes barnlige Smil, holdt kun han alene, han — en Sjæl fuld af Kraft, en Aandens Søn — sig for værdig til at opdage og beundre.

I det meest ophøjede af alle Aristokratiers, i Geniets Stolthed glemte han den Storhed, som Hjertets Egenskaber skjænke, glemte han, at Hjertet indenfor Kjærlighedens Sfranke idetmindste kan maale sig med Aanden. Under den Reaction, der følger paa enhver hestig Bevægelse, havde Ardworth netop idag følt det Smertelige i sin fuldkomne Ensomhed, — han havde følt den paa Gaderne, som han gjennemvandrede, i sin Bolig, som han vendte tilbage til, og for første Gang siden hans Drengenaar trængte hede Taarer igjennem hans tæt til Ansigtet presjede Hænder. Endelig gjenvandt han sin Selvbeherkelse og reiste sig, skamfuld over sin Svaghed og fuld af bitter Anger over dette Anfald af Misundelse. Han samlede det smudsige Manuscript og Udhængsarkene af sin Bog sammen og kastede det i Kaminen; derpaa aabnede han sin Pult, tog en lille Pakke ud, aabnede med zittrende Fingre Papirerne og betragtede med vaade Dine de Reliquier, som de indeholdt, med den sømme, følelsesfulde Andagt, som Gros indgød ham, og som maaskee alene havde blødgjort hans

jernhaarde Natur. Det var to Breve fra Helene — nogle Bioler, som hun engang havde givet ham og en lille Pung, som hun havde fileret og foræret ham ved hans Bortreise fra Præstegaarden med en spøgfuld Spaadom om tilkommende Rigdom. Dadler ham ikke, J, som — mere vante til en romantisk Sindstemning og begavede med Phantasiens rige Frugtbarhed — vide at forene samme Grindringer med de strengeste Pligter, dadler ham ei, naar han syntes, at Besiddelsen af saadanne Panter kun kunde afkræste hans Beslutninger og forbittre hans Søn. J satte maaskee ikke Storheden af dette Offer, den fulde bittre Smerte, hvormed han overgav disse Reliquier til Luerne. Vidnerne om hans flygtige Uergjerrighed og Panterne paa hans drømte Kjærlighed tilintetgjordes i de samme Flammer! Det var hans Ungdoms Baal.

„Saaledes“, — sagde han ved sig selv — „skal alt det fortæres, som kan lede mig bort fra mit Livs Formaal! — Arbejde, tag din Søn tilbage!“

Da hans Skriver en Time efter traadte ind, arbeidede Urdworth med sædvanlig Ro paa sine juridiske Uvisberetninger.

Andet Capitel.

Indbydelsen til Laughton.

Da Percival paa hiin Dag kom til Brompton, fortalte han Madame Dalibard sit Sammentræf med Særlingen, Hr. Tomkins. Lucretia syntes meget forlegen og forbittret over de Forespørgsler, hvormed denne Gentleman havde bærer hende, og sendte, saasnart Percival havde forladt hende, strøg Bud til Varney. Han kom først silde til hende; hun gjentog for ham Alt, hvad St. John havde fortalt om den Fremmede. Varney deelte hendes ængstelige Uro.

Men Navnet var dem aldeles ubekjendt, og de funde heller ikke, ved et saa sædvanligt Familienavn, gjætte sig til, hvem Manden funde være; men der var forekommet Hemmeligheder nok i Lucretias Liv, til at hun maatte ængstes for at møde Personer, som hun havde kjendt i sine tidligere Aar, og Varney frygtede desuden for, at et eller andet Rygte, som funde komme St. John for Øren, skulde vække dennes Mistanke og svække den Indflydelse, han hidtil havde udøvet paa dette sorgelige Offer. De besluttede at fjerne baade sig

selv og St. John fra London, for derved at betage Percival Leiligheden til mere fortrolige Sammenkomster med den Fremmede, der tydeligt nok vakte hans Nysgjerrighed.

Den følgende Dag var Helene meget lidende, og henimod Aften tiltog Symptomerne i den Grad, at Madame Dalibard erklærede, at hun var bekymret for hende, og villigt tillod, at Percival hentede en Læge. Helene havde han kun seet i et Par Minuter, thi hendes Mæthed var saa stor, at hun maatte trække sig tilbage til sit Værelse.

Han kom tilbage med en af de berømteste Læger af det hele Facultet. Paa Veien til Brompton talte Percival, da han besvarede Doctorens Spørgsmaal, om den Tungfindighed, som Helene var hensalden til, og denne Omstændighed bekræftede Lægen, efter at han havde seet Helene, i hans Ansættelse om Aarsagen til Sygdommen. Foruden nogle feberagtige Symptomer, der ufeilbarligt maatte hæves ved hans Anordninger, bemærkede han en stor Nervesvaghed, og bifaldt strax Barneys Mening, at en Forandring af Luft betydeligt vilde forbedre Miss Mainwarings Sundhedstilstand, saasnart blot dette midlertidige Angreb var hævet. Han ansaae slet ikke hendes nærværende Upaaseligbed for farlig og beroligede den stakkels Percival ved sin muntre Mine og sine trøsterige Forsikringer. Hele Dagen igjennem forlod Percival ikke Huset, og han havde, før

han gik bort, endnu den Glæde at høre, at Lægemidlerne virkelig havde hævet Helene's Feber, og at hun var falden i en dyb Søvn. Da han med Barney gik tilbage til Staden, sagde den Sidste:

„De talte nylig til mig om, at De var bange for, at De paa et Par Dage maatte rejse til Vernon-Grange og Raughton, fordi Deres Forvalter ønskede at raadføre sig med Dem om nogle betydelige Forandringer i Behandlingen af Deres Skove. Da der nu er foreskrevet Helene en Forandring af Luft, synes det Dem da ikke passende, om De indbød Madame Dalibard til at besøge Dem paa et af disse Slotte? Jeg vilde foreslå Raughton. Jeg veed, at min stakkels Stedmoder har længtes meget efter at gjensee Skuepladsen for hendes tidligste Ungdom, og De funde ikke gøre hende nogen større Tjeneste end ved en saadan Indbydelse.“

„O!“ — raabte Percival glad — „det vilde virkeliggøre mit Hjertes bedste Drømme, hvis jeg funde see Helene under de gamle Cedre i Raughton, men min Moder er fraværende, og der er ingen Dame tilstede, der kan modtage dem; maaskee —“

„Hvortil!“ — svarede Barney ham; — „De kan ikke finde nogen bedre Værtinde i Lady Marys Fraværelse end Madame Dalibard, ikke blot fordi hun er Deres Slægtning, men ogsaa fordi hun er den nærmeste af Sir Miles's levende Slægtninge; hendes modne Alder og hendes Stilling i Livet saavel som hendes

Slægtskab med Helene og med Dem fjerner sikkert ethvert Slin af noget Upassende."

"Nu, naar det er Deres Mening, jeg for min Deel er sandelig ingen nøieregnende Dommer over saadanne Formaliteter. De vilde gjøre mig en Tjeneste, Barney! hvis De allerede isorveien kunde erholde hendes Samtykke til dette Arrangement. Helene i Laughton! — En himmelsk Tanke!"

"I hvilken anden Lust vil hun vel saa let blomstre op igjen til Livet?" — sagde Barney med usikker og frygtfuld Stemme.

De Tanker, som nu beskjæftigede Percival, forjog næsten al Angstselighed fra hans Bryst. I tusinde fortryllende Skikkelser omgjøgledede de ham i den søvnløse Nat. Og da han den følgende Morgen fandt Helene betydeligt bedre, bad han Madame Dalibard saa indstændigt, at hendes Kinder bleve endnu mere blege, og Dødens Kulde laae paa den Haand, som Unglingen havde grebet, medens han bad hende. Hun samtykkede imidlertid hurtigt, og Percival, som fik Tilladelse til en kort Sammenkomst med Helene, havde den Glæde, da han meddeelte hende denne Efterretning, at see et Smil paa hendes Ansigt, der udtrykte en ligesaa barnlig Glæde som hans, og at see hende høre paa ham med sunkende Dine, naar han talte om de Spadsjeretoure, de skulde gjøre sammen paa de Steder, som nu vilde

blive hende ligesåa dyrebare som ham. Et fortryllet Land dukkede op for dem.

Lægens Besøg retfærdiggjorde Percivals paany oplivede Mod. Alle hestige Symptomer vare allerede forsvundne. Han billigede den Syges Bortreise fra Staden, saasnart Madame Dalibard vilde samtykke deri, og anbefalede kun Brugen af et styrkende Middel for at hærde hendes Nervesystem, hvormed hun skulde begynde allerede den følgende Dag og blive ved i nogle Uger. Han lagde ijer Bægt paa Virkningen af dette Lægemiddel, naar det blev taget strax efter at Helene var vaagnet. Barney og Madame Dalibard veglede et flygtigt Blif.

Henrykt over de Virkninger, som den store Læges Duelighed allerede havde havt, bestormede Percival i sin sædvanlige velvillige Jver Madame Dalibard om at raadsføre sig med Lægen i Anledning af hendes egen Sygdom, og Lægen satte sine Briller paa, rykkede sin Stol nærmere til det lamme Uhyre og begyndte at udspørge hende angaaende hendes Tilstand; men Madame Dalibard besvarede hans Spørgsmaal koldt og uhøfligt. Hun havde allerede brugt alle de Midler, som Kunsten var istand til at byde hende; hun var for længe siden udsønet med sin sorgelige Tilstand og havde tabt al Tillid til Lægerne; maaskee vilde hun endnu een Gang gjøre et Forsøg med Badene i Eger, men indtil den Tid maatte man lade hende uforstyrret i hendes Lidelser.

Rægen havde just ingen stor Lyst til at give sig isærd med en chronisk Lamhed; han stod derfor op med et Smil, indrømmede gjerne, at de tydske Bade undertiden havde viist sig meget virksomme imod saadanne Sygdomme, trykkede den Haand, som Percival bød ham, stak derpaa sin i Lommen og forlod Bærelset med et Buf.

Fri for alle Betyrninger modtog Percival i det bedste Lune Madame Dalibards Bink, at den Bevægelse, hun i de sidste fire og tyve Timer havde været i, gjorde hans Selskab besværsligt for hende; han skyndte sig hjem for at skrive til Laughton og at lade Alt forberede til sine Gjæsters Modtagelse. Barney ledsagede ham. Percival fandt Bæk i Forsalen; et nyt Livree havde allerede gjort ham til et ganske andet Menneske. Den forrige Gadesseier saae paa Barney med store Dine; men denne, som i den friske, reenlige Skikkelse ikke kunde gjenkjende den smudsige, pjaltede Karl, der havde lyst ham op ad Trappen til Herr Grabmans Bærelse, gik forbi ham ind i Percivals lille Bærelse i nederste Etage.

„Nu, Bæk!“ — sagde Percival, der stedse tænkte paa Andre, i den Mening, at hans Staldkarls Forbløffelse hidrørte fra den Beundring, som denne Gentlemans glimrende Udvortes maatte indgyde ham; — „imorgen sender jeg Dig paa Landet med to af vore Heste, — Du kan altsaa anvende denne Dag til dine

egne Forretninger og tage Afsked med din Pleiemoder. Jeg smigrer mig med, at Du vil finde hendes Bolig lidt mere hyggelig end igaar.

Bac'h hørte paa disse Ord med bankende Hjerte, og da hans Herre slog ham venligt paa Skulderen, ilede han ud paa Gaden og til Bac'hs Bolig. Han fandt da virkelig ogsaa, at denne allerede havde undergaaet den betydelige Forvandling, som det altid staaer i Rigdommens Gudemagt at bevirke. Den af Naturen til tjenstagtig Virksomhed tilbøielige Mistress Mivers havde med Fornøielse udført det Hverv, som Percival havde betroet hende. Tidligt om Morgenstunden havde hun ladet Gulvet vaske og Binduerne skylle og anbragt en Ventilator; derpaa kom der Folk med Stole og et Bord, med et underkjønt hollandsk Uhr, en ny Seng og et glimrende Tæppe; der kom ogsaa to af Mistress Mivers's Piger for at sætte Meublerne i Orden, og tilsidst, da Alt omtrent var færdigt, kom Mistress Mivers i egen Person, for med sine Hænder paa og med sit Forklæde for at lægge den sidste Haand paa Arbeidet.

Den gode Kone var endnu beskjæftiget med at opstille en Række Theefopper paa en Hylde, da Bac'h kom ind og hans gamle Pleiemoder, hvis Hjerte strømmede over af Taknemmelighed, humpede sit Hvidebarn imøde og slog sin Arm om hans Hals.

„Saaledes bør det være!“ — sagde Mistress Mivers i sin godmodige Glæde og vendte sig bort for at

aftørre en Taare; — „J maa holde meget af ham, den arme Fyr; han har været Eder ret en Guds-gave, og han seer, min Tro, ganske maneerlig ud i sine nye Klæder. Men hvad er det? et Barnehalshbaand?“ — idet hun trak en Bordskuffe ud, sandt hun nemlig Backs Skat; — „Saa sandt jeg lever, og det er smukt! Bjælderne see endogsaa ud som Guld!“

Og en Mistanke om Backs Uerlighed trak for et Dieblis hendes Pande i Rynker.

„Hvor i al Verden kommer han til den, Mistress Back?“

„J Sandhed,“ — svarede Back med et Knix — „det er mig meget kjær, at det først kommer til Syne nu, og ikke for et Par Dage siden, ellers vilde jeg vel have været saa ugudelig at sætte det paa Assistentens-huset tilligemed alt det Andet. Det er længe siden, at jeg havde denne Fristelse; da var Knøsen endnu kun et lille Kryp, men da sagde jeg til mig selv: „Nei, Back Caruthers, det maa ikke gaae den Vej!““

„Og hvorfor da ikke min kjære Kone?“

„O, Du min Gud, Madame, dersom dette Halsbaand kunde tale, hvem veed da, hvad det vilde fortælle, — ikke sandt, min Dreng? Seer De, Madame! min gode Mand havde endnu ikke længe været død, — jeg havde ikke en Bid Brød; — Back Caruthers! sagde jeg da til mig selv, Du maa gaae omkring og

tigge! Jeg havde aldrig tænkt, at det skulde komme saa vidt med mig. Men seer De, Madame! min stakkels Mand faldt ned fra et Stillads, — af, det var saa god en Mand, som der nogensinde —"

"Ja, ja! alt dette har J allerede fortalt mig," — sagde Mistress Wivers utaalmødig, da hun allerede havde glemt sin Nysgjerrighed iester at erfare Historien om Halsbaandet, idet der kom en ny Transport fra Blikkenslageren, der ogsaa bragte Backs og hans Pleiemoder's Beundring. Betragtningen af disse Gjenstande og de Bemærkninger, som de gave Anledning til, gjorde, at Halsbaandet blev glemt paa Bordet. Men da Mistress Wivers igjen vilde begynde paa sine Undersøgelser, blev hun ganske forfækket over, at det hollandske Uhr slog Fire — thi derved blev hun erindret om, at det var Episetid. Under mangfoldige Løfter om snart at komme igjen for at snakke lidt med hendes bestedne Veninde, tog hun Afsted og gik bort, ledsaget af Backs og Backs larmende Belsignelser.

Det var en meget lykkelig Aften, som disse stakkels Skabninger tilbragte sammen, ved den første Kop Thee af deres nye skinnende Kobberkjedel, og ved deres Kringler, en Luxusartifel, som de i lang Tid ikke havde nydt, men som deres forandrede Lykkeomstændigheder nu tillode dem. I Samtalens Løb omtalte Back, hvor forbauset han var bleven, da han i sin Herres fortrolige Ven havde gjenkjendt den Gentleman, der havde aflagt

et Besøg hos Grabman og drillet den rasende Rigty, og da Backy sagde ham, hvor ofte hun, naar hun gjorde reent i andre Huse, havde hørt, at rige, unge Mennesker vare blevne styrtede i Fordærvelse af Spillere og Gæstgæve, lovede Back sig selv, at han skulde have et skarpt Die med Grabmans fornemme Bekjendtskab.

„Thi“ — sagde han — „min Herre er som et Barn, og jeg vilde hellere lade mig haffe til Frikassée, end at jeg skulde tillade, at man frummer et Haar paa hans Hoved, naar jeg kan forhindre det.“

Vi behøve vel neppe at sige, at hans Pleiemoder bestyrkede ham i dette brave Forsæt.

„Og nu, Gamle!“ sagde Back, da Skilsmidssens Time kom, „J bliver mig borte fra Brændeviinsbrænderen, det siger jeg Eder, og gjør min unge Herre ingen Skam!“

„Det kan Du stole paa,“ — svarede Backy, „det er kun naar det gaaer En altfor slet i Verden, at man lader sig friste til at gaae til Brændeviinsbrænderen; men nu“ — og hun saae sig stolt omkring — „nu vilde jeg ikke for Alt i Verden, at Folk skulde sige, at Backy Garuthers ikke forstaaer at føre sig ordentlig op. For Halsbaandet er der vel ingen Fare, men Du gjorde dog bedst i at tage det til Dig, min Dreng!“

„Hvad skal jeg med det? Jeg har nok at passe paa. Bind det i et Lommetørklæde, og naar Herren holder Bryllup, og hans Børn saae Tænder, vil han

maaskee sige: „Mange Tak, Bæd! for dit smukke Halsbaand med Rangle i!“ Maatte jeg da ikke blive stolt, Mammy!”

Hjerteligt leende ad dette Blif ind i Fremtiden, kyssede Bæd sin Pleiemoder, og idet han gjorde sig al mulig Umage for at gaae opreist, for at gjøre sine stadselige Klæder Gæ, vendte han tilbage til sin nye Bolig over Hestestalden.

Tredie Capitel.

Slangens Opvaagnen.

Hvorledes kunde Du, Digteren med den sørgelige Tro og med en Beltalenhed, der med al sin Glæde var mørk som Jbenholt, — hvorledes kunde Du, ophøiede Lucretiæ, finde Behag i fra den sikker Høide at betragte Bølgerne Kamp i det oprørte Hav eller, sikkert mod Fare, at betragte Slagets Raser, eller i de Vises Templer at betragte de menneskelige Vandrerers vildfarende Skridt i Afstand? Gæ da Under, som Du selv er befriet for, saa sød en Dienstlyst? Finder Sympathiens

mægtige Lov ingen Anklag hos Dig, og forkaster dit Hjerte ikke din Philosophi? Nei, i Sandhed, behagelig kan Menneskets Stemning ikke være, naar det siger til Stormen: „Jeg har intet Skib paa Søen,“ — eller til Slagets Gudsdomme: „Jeg har ingen Søn paa Valpladsen,“ — naar det ubevæget og sorgløst seer paa sine Medmenneskers Nød og ubekymret hvister for sig selv: „Græder kun; mine Dine kjende ingen Taarer!“ — naar det uden Forsærdelse seer paa Forsærdelsens sorte Gjerninger og tilraaber sin Samvittrighed: „Du er rolig!“ Men høitideligt er Synet for den, der midt i Livets Fylde søger Naturen i Stormen og Forsynet i Slaget, taber sig selv i Jammeren, prøver sit Hjerte under Forbrydelser og ikke kjender nogen Philosophi, der kan befrie ham for Menneskets Lænker. Svæv da, o Kunst, gjennem alle Rum, bring Uderlighederne sammen, ryst den lade Rigdom af dens Søvn, og byd de Mægtige ind i Hytterne, hvor Læreren er stum. Byd den stolte Forstand at standse i sin Triumf og tvivlende at spørge sig selv, om Forstanden alene kan bevare Sjælen fra dens Frister! Kun den lever ufordærvet, der til alle Tider vedligeholder de menneskelige Følelser, i hvilke Guds Aand lever og rører sig! Vend Dig til den Uskyldige og Skyldige, til den Vise og til Daaren! Tal til dem som Skjebnens sagte Stemme om den Usikkerhed, hvori endog de Gode svæve! Før den lidende Dyds Visioner igjennem Dødsfrygternes Porte!

Vilis Aabenbaringen i den gamle Tragoedies Symbol. Hvor usuldstændig vilde ikke Menneskets Bestemmelse være, hvor uudviklet den guddommelige Retsfærdighed, dersom Antigone sov evig i Klippens Indre, og Odis for bestandig forsvandt i Furiernes Lund! Hernede ere Vandene skjulte som under en Steen og Dybets Overflade frodsen. „Men deroppe lever han, der kan sammenbinde de syv Stjerner's Baand og løse Orions.“ Gaa med Fatum over Broen, og det forsvinder i Landet hiinsides Afgrunden! See hen, hvor den Evige forlanger Evighed for sine Skabningers Fremskridt og Haandhævelse af sin Retsfærdighed!

Midnat var forbi, og Lucretia sad alene i sit mørke Værelse. Med Hovedet nedsunket paa Brystet, med Vinene fæstede paa Gulvet og med Hænderne liggende i Skødet, sad hun der som et Billede paa den Hjælpelessness og Svaghed, der fordrer Medlidenhed.

Døren gik op, og Martha traadte ind, for som sædvanligt at hjælpe Madame Dalibard med at klæde sig af. Ved Larmen af Døren; der blev aabnet, saae Damen op, og i hendes Vind laae der en gennem-borende Skarphed, da hun fæstede dem paa Pigens blomstrende, ikke uskøjne Ansigt. I Pigens stribede Hue, i hendes mørke Kjole, i hendes faste rolige Væsen laae der Noget, der ved det første Diekast indgød denne Rone Agtelse for hende og lod hende fatte Tillid til disse gode og solide Egenskaber, der vare saaledes, som

man kunde ønske at finde dem hos en tro Pige. Men ved en næiere Betragtning vilde dog en mere øvet Sagt-
tager have fundet Noget, der vilde have svækket det første Indtryk eller vel endogsaa ganske udsløttet det. Den usædvanligt lave Pande, over hvilken det stive, tykke Haar var flettet saa puritanisk — den haarde Strenghed i de tynde, smalle, sammenknebne Læber og en vis sløv Grusomhed, de lyseblaa, kolde Dines Ud-
tryk kunde let fremkalde en ubehagelig og en til Frygt grændsende Følelse. Den tykke Urtefræmmers forkjælede Barn krøb altid instinctmæssigt i Skjul for hende, naar hun kom i Boden, for at kigge ind til Huset; den gamle, graahaarede Hund i Værtshuset krøb i sit Hus, naar hun traadte ind i Gaarden.

Madame Dalibard lod sig, uden at sige et Ord, rulle ind i det tilstødende Værelse, og hun var næsten ganske aflædt, da hun pludseligt spurgte:

„J har jo pleiet Herr Barney's Onkel i hans sidste Sygdom. Maatte han lide meget?“

„Han var en meget skrøbelig Slabning,“ — svarede Martha — „men han gav mig meget at bestille før det var forbi med ham. Han var et usselt Pig, da jeg flædte ham.“

Madame Dalibard gyste tilbage for de Hænder, der i dette Dieblis berørte hende, og sagde:

„Det var vel ikke det første Pig, som J har flædt?“

„Nei, jeg har flædt en heel Mængde.“

„Og er nogen af dem, I har flædt, død af den samme Sygdom?“

„Det kan jeg virkelig ikke sige Dem, Madame!“ svarede Martha. „Jeg har aldrig bekymret mig om, hvad disse Folk ere døde af; det var kun min Sag at pleie dem, indtil det var forbi med dem, og saa at vaage over Eigene.“

„Da I vaagede hos Herr Barney's Onkel, var I da ikke bange i Dødsstilheden midt om Natten, med Liget ved Siden af Eder?“

„Den unge Herr Barney meente, at han ikke vilde tilføie mig noget Ondt. O, det er en artig Mand. Hvorfor skulde jeg ogsaa være bange, Madame?“ — sagde Martha med en gyselig Eensfoldighed.

„I har tilhørt en meget from Sekt — det forekommer mig, at I har talt derom, — en Sekt, hos hvem der meget sjældent forekommer store Forbrøddelser.“

„Ja, Madame! Mange ere ydmyge nok, men Andre ere ogsaa onde og lumste.“

„Har I da ikke troet, hvad man lærte Eder?“

„Sikkert, da jeg endnu var ung og eensfoldig.“

„Og hvad har da rystet Eders Tro?“

„Madame, den Mand, der lærte mig og min Moder før mig, var ogsaa den Første, som jeg nogen-
sinde havde Omgang med,“ — svarede Martha, uden at forandre sin blomstende Farve, der syntes at være

saar fast paa hendes Ansigt som det Gule paa Ester-
aarsløvet. — „Esterat han, som Pigerne sige, havde
ruineret mig, sagde han mig, at Alt kun var Bedrageri.“

„J elskede ham altsaa?“

„Manden var god nok, Madame Dalibard! Han
opførte sig ganske pænt og skaffede mig en Mand. Jeg
har seet bedre Dage.“

„Sover J godt om Natten?“

„Jo Tak, Madame! Jeg holder meget af min
Seng.“

„Jeg trænger ikke mere til Eder,“ — sagde Ma-
dame Dalibard med et undertrykt Suf, da hun var
kommen i sin Seng og vendte sig om til Væggen.

Martha slukkede Lyset og satte det tilligemed en
Kælle med Svovlsikker paa Bordet, hvor hun ogsaa
lagde en Bog, thi Madame Dalibard sov slet og læste
ofte om Natten. Derpaa trak hun Gardinerne for og
gik sin Vej.

Omtrent en Time efter at Martha havde truffet
sig tilbage, strakte en Haand sig ud af Sengen, Lyset
blev tændt, og Madame Dalibard reiste sig op. Med
en hastig Bevægelse kastede hun Dynen tilside og stod
i sin lange Natdragt i Bærelset. Den Hjælpeløse, den
Lamme reiste sig op, — stod paa sine Been, — fast,
elastisk og opreist! Det var en Opstandelse af Graven.
Aldrig var nogen Forandring mere overraskende og mere
skræffelig end den, der blev frembragt ved denne simple

Handling, — ikke alene med Hensyn til Formen, men ogsaa med Hensyn til den hele Begivenhed. Det eensomme Lys kastede sine Straaler paa et Ansigt, i hvilket hvert Træk røbede en ubyggelig Magt og en fast Beslutning.

Den, der tidligere havde seet hende i hendes forstille strøbelige Tilstand, svag og hjælpeløs, og nu havde seet hende igjen, — disse Dine, der vel endnu vare stive, men tillige fulde af Gld og Liv, — denne magre Skikkelse, der stod stolt med en bydende Holdning, fuldkommen i sine Proportioner som det græste Billede af en Nemesis — hans Forbauselse vilde have forvandlet sig til Forsærdelse, saa unaturlig vilde denne Forvandling være forekommet ham! i den Grad modsagde Udseende og Væsen hendes Kjønns Charakter, thi her vare de to Elementer forenede, der ere de frygteligste hos Mennesker som hos Djævlene: Nederdrægtighed og Magt.

Et Dieblis stod hun ubevægelig og aandede dybt, som om det var hende en Glæde engang at aande fri for Tvang. Derpaa tog hun Lyset og smuttede ind i Værelset ved Siden af. Her aabnede hun en Pult, som stod i en Krog, og bukkede sig over et lille Skrin, som hun aabnede ved at trykke paa en hemmelig Fjer.

Læser, vend dine Dine tilbage til det Sted i vor Fortælling, hvor Lucretia Clavering tog Bogen ud af Nischen i hiint Værelse i Laughton og i Tanterne talte

et Menneſſelivs Timer. See tilbage paa den forbryderiſke Tanke, og ſee, hvorledes den er voget op til en forbryderiſt Daad! Dette Skrin her er Dødens Skat-kammer. Her have alle Underverdenens Videnskaber opdyngtet deres morderiſke Opfindelser.

Da hun ſøgte efter de Ingredientſer, hun havde udvalgt til ſit Forehavende, ſaldt der noget Tungt ned paa Bunden af Skrinet med en huul Klang. Hun blev forſkrækket ved denne Larm, men ſmilede ad ſin forbigaaende Angſt, da hun tog en Ring op, ſom havde foraaſaget Klangen, — en ſvær og tyk Ring: den var ſom en af Middelaiderens Signetringe, med en ſtor mørk Opal i. Hvad for en Hemmelighed kunde denne Bagatel have tilfælles med ſine ſpøgelseagtige Kammerater i dette Dødens Kammer? Den var funden imellem Oliviers Papirer. En Anmærkning i hiint koſtelige Manuscript, ſom gav hans Arvinger Nøglen til Graven i Haanden, havde aabenbaret den hemmelighedsfulde Brug af Ringen. Naar man trykkede paa en hemmelig Fjer, ſprang der en med en Hage forsynet Spids frem; den var dyppet i en Gift, mere dræbende end den Extract, ſom Indianerne erholde af en Cobra = Capellas Giftblære, — en Gift, hvorimod der ingen Modgift gives, og ſom ingen Underſøgelse kan opdage. Den forpeſter den hele Blodmaſſe; den opfylder Hjernen med Ild og Raſeri, og under Krampetrækninger ſtilles Sjælen fra Legemet. Men hvem kunde, endog naar man under-

søgte den Døde, gjætte Aarsagen af Virkningerne? Hvem kunde gaae tilbage til Borgias Archiver og i en skeptisk Tidssalder — i hvilken man lykkeligviis ikke kjender og ikke aner saadanne Kunster, — lære af Macchiavels Helt, hvorledes et Haandtryk kan befrie for en Gjende? Meget mageligere og naturligere vilde det jo være at udpege den sortegule Plet i Huden og det ophornede Rjød omkring den og forklare den Fare, som et rustent Søm eller endog en Knappenaal kan forvolde, naar Blodet er ureent, og naar Sasterne ere fordærvede.

Forsærdigelsen af denne Ring, en Frugt af Borgias Snille, var et Mesterstykke af Dalibards Viden-skab, en mærkværdig og sjelden Triumf af hans Grans-ninger, hidtil endnu ubenyttet af Opdageren og hans Arvinger, thi Skrinet var rigt paa et Udvalg af mil-dere Midler; men Anvendelsen kan endnu komme. Da hun betragtede Ringen, udbredte der sig et veltilsfreds og stolt Smil over Lucretias Ansigt.

„Tause Minde om Cæsar Borgia!“ — hviskede hun, — „om det flogeste Hoved og den dristigste Haand, der nogensinde trængte efter Herredømmet, — hvem den dydige Macchiavel med Rette priser som et Mønster paa en fuldkommen Ergjerrighed! Skulde jeg vaflende betræde den Sti, hvorpaa han vandrede med kongelige Skridt, blot fordi mit Maal ingen Throne er? Enhver Kredss er i sig selv fuldkommen, enten den saa omgiver et Atom eller en Stjerne. Hvorfor skulle ved

den Tro, at Aanden besudler sig ved det Mørke, gennem hvilket den snoer sig til sit Maal, eller ved det Dynd, gennem hvilket den flattrer iveiret? Han var Morder, Giftblander, Brodermorder, men blev hans rige Aand fattig ved hans Forbrydelser? Vare hans Vers mindre velklingende, hans Kjærlighed til Kunsten mindre stærk, hans Veltalenhed mindre overbevisende, fordi han stræbte at sjerne enhver Sfranke fra sin Bei, hevne enhver Fornærmelse og sønderknuse enhver Fjende?"

Saaledes talte Lucretia med sig selv i den uhyre Forvorpenhed, hvori hun var nedsunken. Forstanden havde i saa lang Tid været hendes eneste Gud, at Historiens værste Uhyre af hende blev æret alene for hans grusomme Forstand. Dog ogsaa ellers, naar hun, plaget af mørk Fortvivlelse, saae tilbage, fik Samvittighedsnag aldrig hendes Nerver til at bæve, saasnart Timen fremmanede hendes Dæmon, og Villien beherskede det menneskelige Væsens øvrige Kræfter som en Maskine.

Hun lagde igjen Ringen paa dens Plads, satte Skrinet igjen i Pulten og lukkede den i Laas. Derpaa begav hun sig igjen ind i det tilstødende Værelse.

Nogle Minuter gik, og det svage Lys, som den halvt med Skyer tilslørede Maane kastede ind i Værelset, hvilede paa en formløs, i Sort fra Hoved til Fod indhyllet Skikkelse, — en Skikkelse saa mørk og ubestemt i sine Omrids, i Farve saa overensstemmende med

Mørket rundt omkring, saa hemmelig og raast i sine Bevægelser, at den, som pludseligt blev opskrækket af Søvn og saa den saaledes glide hen over Gulvet, vilde besynde sin Phantasi, at den foregjøgled ham et tomt Lustbillede.

Saaledes lignede Gistblandersten sig mørk igjennem Mørket til sit Bytte.

Fjerde Capitel.

Tilbageblik.

Vi ere nu komne til et Afsnit af denne Historie, hvor det er nødvendigt at fæste et Blik tilbage paa det Tidrum i Lucretias Liv, der ligger imellem Dalibards Død og hendes Gjenindsørelse i den anden Deel af vor Fortælling.

En Dag viste Lucretia sig, uden at nogen Efterretning eller Advarsel var gaaet forud, i William Mainwaring's Huus. Hun var flædt i dyb Sorg, og denne Sørgedragt var tilstrækkelig til at vække Susannes inderlige Medlidenhed og berede hende en venlig Mod-

tagelse. Lucretia syntes at tilgive, hvad der var skeet, og at have overvundet sine smertelige Grindringer; hun var venlig imod Susanne, skøndt hun mere taalte end besvarede hendes Kjærtegn, — aabenhjertig og frimodig imod William. Begge følte en usigelig Taknemmelighed for hendes Besøg, for den Tilgivelse, der fremlyste deraf, — for den Tillid, det syntes at vise.

Paa den Tid kunde intet Liv være mere lovende eller mere lykkeligt end den unge Bankiers. Han var strax i Begyndelsen den virksomste Deeltager i Banken og besørgede nu næsten alene Forretningerne. Den første Compagnon var gammel og svag; den anden havde en særegen Tilbøielighed for landlige Bestjæstigelser og anvendte al sin Tid paa at bestyre en vidtløstlig Forpagtning, som han nylig havde erholdt, saa at Mainwaring, der bestandig havde erhvervet sig mere og mere Tillid og Agtelse, var den eneste Bestyrer af Forretningerne. Disse lykkedes under hans dygtige Ledelse, og ved taalmodig, virksom Udholdenhed vilde hans Formue, endnu før han var bleven en midaldrende Mand, have naaet en saadan Høide, at han maatte kunnet virkeliggjøre sit Hjertes lønlige Drøm, Ønsket om som Parlamentsmedlem at repræsentere den Stad, i hvilken han allerede havde sikket sig Indvaanernes Agtelse og Tillid.

Der gik ikke lang Tid, før Lucretia ved sin Villics Overlegenhed og ved sine Talenter udøvede en betydelig Indflydelse paa den Mand, hos hvem tusinde gode

Egenskaber og herlige Talenter uløseligvis vare parrede med Bakken og Mangel paa Fasthed. Lucretias daglige Underholdning forvirrede hans Aand og lod hans Forsængelighed vore; det var en grundig, høitstræbende Underholdning, frydret med de Kundskaber, hun havde tilegnet sig af Bøger og ved Erfaring, navnlig fra sit Ophold i Paris, som den Tid ved sin nye vældige Carl den Store traf Alles Dine til sig, og hvor hun havde Leilighed til at lære de meest udmærkede Statsmænd at kjende. Intet virker mere forstyrrende paa et Gemyt som William Mainwaring's end den Art Beltalenhed, der dadler taalmodig Udholdenhed i Nutiden og opflammer heftige Forhaabninger for Fremtiden.

Lucretia besad ikke den fortryllende Gave at kunne tale om Smaating, som Fruentimmer i Almindelighed; hun havde ikke den Interesse for Huusholdningsager og for det huuslige Livs smaa Fornødenheder, som yde Aanden Bederqvælgelse og glæde Hjertet. Skarp og livlig, var hendes Tale en bestandig Henvendelse til Forstanden og til de alvorlige Videnskaber, med hvilke Kjærlighed Intet har at gjøre.

Ved Siden af en saa skarp Tænker syntes den stakkels Susannes lette Samtale ubetydelig og tom. Hendes blide Magt over Mainwaring opløste sig. Han spurgte hende ikke mere om Raad ved sine Forretninger, han begyndte at blive mismodig over, at hans Livs Bedfagerinde kun røbede ringe Sympathi for hans

Drømme, — bestandig mere bittert svævede paa hans Gang til Hjemmet et Bliſ over til det Sted, hvor Stadens Repræſentant boede; med større og større Iver læste han Parlamentsdebatterne; bestandig dybere sukede han ved Tanken om sin Veltalenhed, som han ingen Leilighed havde til at udfolde, og om sin midt i Løbet standsede Uergjerrighed.

Da hans Aand var ſaaledes forberedt, tog Lucretias Samtaler en mere verdslig og praktiſt Bending. Hvad hun i Paris havde hørt om snilde Speculanterſ Held gav hende Stof til levende Skildringer af, hvorledes driftig Snildhed hurtig havde erhvervet ſig store Rigdomme; hun fortalte, hvorledes Mange paa een Dag vare blevne formuende Mænd, hvorledes Uſſeriddere vare blevne forvandlede til Millionairer, — hun talte om Penge ſom Uergjerrighedens nødvendige Redſkab. Aldrig henvendte Lucretia ſig, ſom vi have bemærket, med diſſe Griſtelſer til Hjertet, hun forſmaaede den ſædvanlige Forførelſeſ almindelige Middel; hun vilde ikke ſtige ſaa dybt ned ſom til Mainwaringſ Kjærlighed, om hun ogſaa havde kunnet byde over den og igjen vinde den; hun vilde lade Susanne beholde den Ugteſælle, ſom hun havde frarevet hendes egen lidenſtabelige Ungdomſkjærlighed, men hun vilde lade hende beholde ham med et Brændemærke paa Panden og en Torn i Hjertet, — foragtet og ullykkelig.

Den Tid opholdt sig i Fleggen en af de speculerende Eventyrere, der ere de farligste Bedragere, fordi de selv troe paa deres sangvinste Chimærer, der i deres Beregninger have noget Sandsynligt, som de understøtte med deres Beviisgrunde, saaledes at de endog i de forstandigste og forsigtigste af vore civiliserede Communer dagligt fange Lettroende i deres Garn. Ikke ængstelige i Balget af deres Midler, men virkelig ærligt overbeviste om, at deres Planer lade sig udføre, ere de paa eengang baade Spidsbuber og Sværmere. Denne Mand stod i det Rygte, at han havde gjort nogle lykkelige Speculationer i Kornhandelen, og han havde saamange Forretninger med Mainwaring, at han oftere maatte være en Gæst i hans Huus.

I ham saae Lucretia et Redskab for sine Hensigter; hun trak ham ind i deres Samtaler og fik ham til at tale om Forretninger som om et Lykkespil, om Penge som et Middel til at fortjene hundrede Procent — hun roste, hun beundrede ham. I hans Nærværelse syntes hun kun at høre paa ham; i hans Fraværelse var hun tankesuld, og brød hun Tausheden, var det for at rose hans Skarpsindighed og Beregninger. Jo mere Mainwaring's Sindstemning sympatiserede med disse Lovtaler, desto varmere blev hans Venstab for Eventyreren. Ofte græd den stakkels Susanne, forbauset over Mainwaring's Forandring, som hun ikke kunde forklare sig, men som hun aldrig gav sin Søster Skyld for; — han tænkte

ikke mere paa Bøger fra London eller paa Roserne i Haven. Musikken var forstummet; ingen Tone blev aflokket Instrumentet! Bøger, Roser, Musik, hvad Værd kunde saadanne Bagateller have i en Mand's Dine, der kun tragtede efter at vinde Penge? Endog Mainwarings Ansigt forandrede sig, — det tabte sin aabne, indtagende Skjønhed.

Han var mørk, hensunken i sig selv, tungsindig, og der syntes at ligge en tung Byrde paa hans Hjerte. Da gjorde Lucretia, tilsyneladende selv bedrøvet, Susanne opmærksom paa denne Forandring; lidt efter lidt istemmede hun en anden Tone med Hensyn til Speculanten, gav Binf om, at hun var bange, og plagede Susanne med Forestillinger og Advarsler. Men som hun vidste det forud, Advarsler og Forestillinger vare unyttige hos den Mand, som ved en Sammenligning imellem Lucretia og Susanne havde lært at ringeagte den Sidstes simple og frygtsumme Sind.

Det er unødvendigt at følge denne Mainwarings Forvandling Skridt for Skridt og at afmaale den Tid, der behøvedes for at bedøve hans Fornuft og søvndybsse hans Vredssjælelse. Midt i de Drømme og Forhaabninger, som Guldørsten nu vakte, faldt der et Tordenflag.

Der indtraf et anonymt Brev til Hovedeieren af Banken, der vakte Mistanke og gav Anledning til, at Regningerne bleve nøiagtigt undersøgte. Som det

syntes, havde Mainwaring forstrakt Speculanten med Penge paa Bexler, der vare udstedte af uvederhæftige Folf, og disse Summer havde, som det kunde bevise, tjent til Operationer, ved hvilke Mainwaring havde sin private Interessse, og som han var Deeltager i. Saa stor havde, som vi allerede have bemærket, Tilliden til William Mainwarings Dygtighed og Hæderlighed været, at man havde indrømmet ham en Frihed til at raade over den hele Formue, der langt overskred de Grændser, som ellers pleie at være satte for en enkelt Deeltager; men jo større denne Tillid havde været, desto stændigere syntes hans Troløshed. Imidlertid blev William Mainwaring, skjøndt han ikke anede det Mindste om de Skridt, hans Compagnoner gjorde, plaget af Angst og Anger, som dog endnu afveglede med Haab.

Alt var afhængigt af Udsaldet af en dristig Speculation, som bestod i at opkjøbe Actier i et Canal-anlæg, til Fordeel for hvilket der laae en Bill i Parlamentet, der, som man sagde, ganske vist vilde gaae igjennem. De Summer, han paa egen Haand havde taget af den fælles Formue, vare blevne satte i dette Foretagende. Dog maa man lade ham, at han aldrig havde havt i Sinde selv at tilegne sig den Gevinst, han ventede. Skjøndt han vidste, at de Bexler, paa hvilke han havde forstrakt Pengene, vare flette Panter, gjorde han dog saa sikker Regning paa et heldigt Udsald af den Speculation, paa hvilken de saaledes for-

strakte Summer vare blevene anvendte, at han med Længsel ventede paa det Dieblif, da han kunde tilstaae sit Boveslykke og retfærdiggjøre sig ved, at den udlaaante Capital var bleven fordoblet. Men til hans største Forstræffelse blev Billen forkastet i Overhuset, — de med en Præmie kjøbte Actier sank ned til Nul, og for endnu mere at forøge hans Forlegenhed forsvandt Speculanten af Byen. I denne Krisis blev han opfordret til at møde for sine forbittrede Compagnoner.

Beviserne imod ham vare moralsk overbevisende, om de ikke vare tilstræffelige til at fælde ham for Domstolen. Den Ulykkelige hørte paa Alt med stum Fortvivlelse; forvirret, senderfnust forsøgte han paa at undskyldte sig. Han forlangte kun en Times Tid til at beregne Bankens og sit eget Tab. De beløb sig, paa nogle hundrede Pund nær, til de ti tusinde Pund, som han havde bragt Firmaet, og som ganske stode til hans Raadighed, da der ingen Ægteffab-Contract var bleven opsat ved hans Giftermaal. Denne Sum overlod han strax sine Compagnoner under den Betingelse, at de dermed skulde betale hans personlige Gjæld. Da Pengene vare blevene erstattede, afstode Eierne af Banken naturligvis fra al videre Undersøgelse. Opskyldte af Medlidenhed med den høitbegavede Mand's Bildfarelser, tilbøde de ham en underordnet, men indbringende Post ved den Bank, hvori han havde været Deeltager, men Mainwaring manglede Resignation og Fasthed til igjen

at tilkæmpe sig sit gode Navn, ja maaſkee endog tilſidſt ſin Formue. Af Skamfuldhed og Fortvivlelſe flygtede han fra Staden, og hans Flugt beſtyrkede Rygterne om ham, — Rygter, der var værre end Virkeligheden.

Der hengik lang Tid inden han meddeelte endogsaa Suſanne det lønlige Tilflugtſted, han havde valgt ſig; der ſaae hun ham endelig igjen. Hvad gjorde imidlertid Lucretia? — Hun tog næſten Halvdelen af ſin egen Formue, der beſtod af Halvparten af det, hun havde arvet efter Dalibard, og af den Deel, ſom de franſke Love tilkjendte hende af det, der kom ind ved Salget af hendes Mands Eſterladenſkaber, og for Beløbet af denne Sum kjøbte hun ſit Offer en Livrente.

Var denne ſælſomme Medlidenhed en Virkning af Udelmodighed, — en Følge af Anger? Nei, det var kun en af de meeſt raffinerede Opfindelſer af hendes Hevn. At vide ham, ſom engang havde forſtødt hende, at vide ſin Medbeilerinde, der var traadt i hendes Sted, ſom ſtakkels Koſtgængere, der levede af hendes Godhed, ſmigrede hendes overmodige Had. Hendes Herſkeſyge, der hoſ hende ſtedſe var mægtigere end Havesygen, trøſtede ſig fuldkommen over denne Opoffrelſe af Penge; her beſad hun, den Foragtede, Fornedrede, endnu Magt; hun havde bevirket, at hendes Offers Formue var gaaet tilgrunde, at hans Navn var blevet beſkæmmet, at hans Fremtid var bleven forbittret — og

nu fristede han ved hendes foragtelige Barmhjertighed dette skændselssfulde Liv.

Det var vistnok ikke let at formaae Susanne til at modtage denne Gave, og det lykkedes hende kun derved, at hun bestyrkede sin Søster i den Tro, at det Skete kunde gøres godt igjen, og at Mainvarings Anstrengelser igjen kunde erhverve ham en Formue, og da Livrenten til enhver Tid kunde indløses igjen, var Understøttelsen kun midlertidig. I denne Mening og opfyldt af den inderligste Taknemmelighed reiste Susanne bort grædende og med blødende Hjerter, for igjen at forenes med sin Mand. Da Rettens Betjente traadte ind i det øde Huus for at ordne de Meubler, der skulde stilles til Auction, gik Lucretia ud af Huset med en triumferende Mine.

„Ha!“ — sagde hun ved sig selv, idet hun stod stille og saae tilbage paa Murene, — „ha, de vare lykkelige, da jeg første Gang gik igjennem denne Dør, lykkelige ved hinandens Kjærlighed — og endnu lykkeligere, da de troede, at jeg havde tilgivet dem Forhaanelsen og udsløttet det Forbigangne af min Grindring. Hvor agtet var deres Huus ikke den Tid! Her erfarede jeg for første Gang, hvad Huuslighed og Kjærlighed kan være! Og hvem var det, der forstyrrede denne Lykke for bestandig? — Hun, hvem denne Huuslighed tilsmilede med en saa venlig og tillokkende Fred! — Jeg, jeg her som Gæst! Jeg, den Forladte, Forraadte!

Hvilke mørke Grindringer nagede ikke min Sjæl, hvilket Helvede brændte ikke i mit Hjerte! Maatte ikke enhver af disse Grindringer hæve en anklagende Stemme imod dem? Deres Liv var i min Magt. Men at see, hvorledes [de lige til Graven vilde have opklaret ethvert Skridt nedad med kjærlige Blikke, — en saadan Hevn vilde kun være falden tilbage paa mig selv! Ha, Bedrager, Du pralede med et Navn uden Plet! Jeg stod ved din Side, og Du vovede at tale om Ære imellem dine ved Meeneed stændede Huusguder! Din Arne er nu frataget Dig, dit gode Navn er blevet til Spot, og lig et Spøgelse vil Æren forfølge Dig. Og din Kjærlighed — vil den endnu dvæle hos Dig? Vilde din Kones milde Dine ikke brænde Dig i Hjertet, og vil ikke Skamfuldhed forvandle din Kjærlighed til Affky? I min Hevns Ruiner, I min Kjærligheds Skjodebørn, jeg gjorde vel i at lade Eder leve! Jeg ryster Støvet af mine Fødder ved Eders Døttærskel; vedbliver at leve, — uden Arne, uden Haab, uden Børn! — Forbandelsen er opfyldt!”

Fra denne Time af anvendte Lucretia ikke et Dieblif paa at indhente Efterretning om sine Dffre; hun satte sig aldrig mere i Forbindelse med dem; de vidste Intet om hendes Opholdssted eller Skjebne, hun vidste Intet om deres. Som hun rigtigt havde forudseet, gjorde Mainwaring intet Forsøg paa at reise sig af sit Fald. Alle hans Uergjerrigheds høie Planer vare op-

givne for bestandig. Intet Embede i Staten, ingen Plads i Parlamentet staaer i England aaben for den, der har bestemt sit Navn. Og for Livets ringere Sykler havde han ingen Sands og ingen Udholdenhed. I mørk Tilbageholdenhed levede de i en lille By i Cornwallis, indtil Freden tillod dem at begive sig til Frankrig. Deres øvrige Skjebne er bekjendt.

Lucretia drog imidlertid til et af de mindre Londoner, der ere Tilflugtssteder for Fornøielser og Lediggang, og som det rige England har saa mange af, hvor Enfer, som have en maadelig Indtægt, kunne give deres Fattigdom et mindre plebejisk Udseende. Paa alle de Lidenstaber, der hidtil havde raset i hende, fulgte der nu selv Følelseshed. Det var Livets store Blikstille. Stormene lagde sig, og Seilene faldt. Hendes Hevn var tilfredsstillet, og hendes Ungdom havde intet andet Maal, da det, hun havde gjort til det vigtigste Formaal for sit Liv, var opfyldt. I Begyndelsen gjorde hun sig Umage for at finde Behag i Selskabet der paa Stedet; men dens jammerlige og frivole Interesser indgød snart denne mandige, omfattende Aand Afsky, og selv for den veigjørende, ufskyldige og lettere Underholdning var hun ved den frygtelige Ildprøve, hun havde bestaaet, ikke mere modtagelig. Kan den Haand, der er bleven brændt af et gloende Jern, endnu vederqvæge sig ved at berøre blot Gloil eller Svanedun? Hun søgte derfor Vederqvægelse i Studeringer, og hendes naturlige

Tilbøielighed til at tænke, hendes Trang til at retfærdiggjøre sine Handlinger for sig selv, drev hende ned i metaphysiske Undersøgelseres bundløse Afgrund, i det Haab, at hun kunde forvandle sin tidligere Tvivl til sikker Visshed, — i det fortvivlede Haab at tilintetgjøre Sjælen og at fordrive den altstyrende Gud. Men ingen Stemme, der kunde tilfredsstille hendes Fornuft, kom op af dette øde Dyb: kun Modsigelse paa Modsigelse mødte hende i dette Labyrinth. Kun naar hun, træt af Bogviisdommen, henvendte sit Blik paa den synlige Natur og allevegne saae Harmoni, Orden, Sammenhæng og sindrig Kunst, gjennembævede en instinctmæssig Overbeviisning og beundrende Arefrygt hende, og den naturlige Religion i hende væmmedes ved den sorgelige Ethik. Derpaa fulgte en af de pludselige Reactioner, som pleie at finde Sted efter heftige Videnskaber hos forfærende Aander, især hos Qvinder, hvor mandige de end ere.

Derjom hun paa den Tid havde levet i Italien, vilde hun være bleven Nonne. Thi hos denne Qvinde, der heri hverken lignede Barney eller Dalibard, taug Samvittigheden ganske. Naar hun pønsede paa en eller anden Misgjerning, sølte hendes Aand kun Qual ved det Ophold, der sandt Sted, medens hun forberedte den; saalænge hun tænkte paa Ondt, vege Samvittighedsnagene for den Gver, hvormed hun smedede sine

Planer; naar det Onde var gjort, kom Samvittigheds-
qualerne tilligemed Roligheden.

Netop i dette Afsnit af hendes Liv, da Lucretia vendte sig allevegne hen for at bedøve Grindringerne om det Forbigangne, gjorde hun Bekjendtskab med flere Medlemmer af en af de strengeste Sekter af Dissentere. Først søgte hun disse Personers Bekjendtskab af en Nysgjerrighed, der var blandet med Foragt; hun vilde ved nøiere at iagttage dem udvide sine Kundskabrr om den menneskelige Naturs Forvildelser; men i denne hendes Aands Krijs, under hendes Fornufts Kamp, udøvede Alt, hvori hun fandt det, hun meest længtes efter at opdage — en fast og sand Tro, — enten det nu var paa hendes Tilintetgjørelse eller paa hendes Udødelighed, — en Philosophi, som ved at negte det guddommelige Forsyn kunde forsone hende med Forbrydeljen, eller en Tro, der kunde give hende det Haab, at hendes Synder vare tilgivne hende ved et guddommeligt Offers Mysterium, — udøvede alt Saadant en Magt over hende, som hun aldrig havde anseet for mulig eller havde anet.

Lidt efter lidt blev hun ført vild og smittet af hendes nye Bekjendtes uroffelige Overbeviisning. Deres Paastand, at da vi ere fødte i Synd, er Synden vor anden Natur, vor hemmelighedsfulde Arv, forekom hendes Forstand, der saa gjerne lod sig bestikke, vel skiftet til at undskyldte hendes tidligere Misgjerninger. Deres

Forsikring, at den værste Synder kan blive den bedste
 Helgen, at han ved en eneste Anstrengelse af sin Villie,
 ved en dristig Tro kan finde en fuldstændig Forsoning,
 — disse Paastande, der saa ofte sætte Mod i Forbry-
 deren og forvandle det menneskelige Hjerte, gjorde et
 velgjørende, om ogsaa kun kort Indtryk paa hende.
 Desuden vare disse Disjenteres for det Meste strengt
 sædelige Liv, den Fred og Selvtilsfredshed, som de fandt
 i en rolig Samvittighed og en ivrig Opfyldelse af deres
 Pligter, ikke uden Indflydelse paa hende, og den luttrede
 og beroligede hende virkelig en Tid lang. Glade over
 denne Omvendelse gjorde de gode Folk sig Umage for,
 at den Sæd skulde trives, der var falden paa en Klippe
 og var spiret op imellem Ufrugt. Da skete det, at en
 Mand kom til hende, der vidste at tale endnu mere
 overtalende og overbevisende end de Andre. Alfred
 Braddell, en Kjøbmand fra Liverpool, var en af de paa-
 faldende levende Modsigelser, som kun sjældent findes i
 Handelsstanden. Han var selv bleven omvendt til denne
 Sæft, og som det er Tilfældet med saamange Om-
 vendte, hans Enthusiasme voxede til en Zelots Bigotteri.
 Han saae ingen Frelse meer uden i det Samfund, han
 var traadt ind i; men skøndt hans Tro var oprigtig,
 indvirkede den dog ikke paa hans praktiske Liv. Trods
 den nøiagtigste Jagttagelse af Formerne besad han dog
 de Kjødeligtsindedes Berøslighed og Forslagenhed. Han
 havde affvoret alle sandkelige Laster undtagen dem, der

sjældent komme i Strid med Belansthændigheden. Han var en stor Pengespeculant, — snu, gjerrig, skarpsindig listig. Gode Gjerninger kom hos ham slet ikke i Betragtning. — Troen var ham Alt; han var en af de Udvalgte og kunde ikke falde. Imidlertid besad denne Mand hele den Mandskraft, der ofte findes hos Mennesker med en snever Synsfreds, og denne Kraft gav hans mørke Beltalenhed Ild og hans haardnakkede Villie større Styrke.

Han saae Lucretia, og hans Iver for hendes Omvendelse forvandlede sig snart til Kjærlighed til hendes Person; dog var hans Pengegjerrighed større end hans Kjærlighed. Skjøndt hans Omstændigheder, som det lod til, vare blomstrende, var han dog i stor Pengesorlegenhed, da han vilde udføre Planer, som langt overgik hans Evner. Derfor loffede den Capital ham, som Lucretia havde at raade over. Hans tilspyneladende Oprigtighed, Overbeviisningen om hans Hjertensgodhed, Rygtet om hans Hellighed, alt dette bedrog hende; hun troede, at hun var elsket trofast og inderligt for sin egen Skyld, og det af en Mand, der kunde føre hende om ikke tilbage til Lykke, saa dog til No. Hun for sit Bedkommende elskede ikke ham; hun kunde ikke mere elske. Men det forekom hende allerede som en stor Fordeel, at hun havde fundet en Mand, hvem hun kunde troe og agte. Dersom man paa den Tid havde kunnet trænge ind i hendes Sjæls Indre, vilde man der ikke

have fundet nogen befæstet religiøs Tro, men kun en fortvivlet Vængsel efter Tro, — kun en Røstelse af hendes tidligere Bantro, — kun en rastløs nagende Begjærlighed efter at undsløpe sine egne Grindringer og at hæve sig op af Afgrunden. I denne piinlige Uro og Mandssforvirring styrtede hun sig i et andet Ægteskab, der var ligesaa uløffeligt som det første.

En Tid taalte hun taalmodigt alle dette affetiske Huusvæsens Savn; hendes Mand, der let vænnede sig til alle disse ydre Ceremonier, traf sig ganske tilbage i sig selv. Men Lykken blev langt tilbage fra hendes Sjæl, — ingen varm Solstraale smeltede Isen i denne mørke Brønd. Og da hun nu lidt efter lidt opdagede sin Mand's gemene Gnieraand, hans haarde, ubarmhjertige Domme, hans sminkede Svigagtighed, da hun saae, at hendes Mand hyklerisk skjulte en saadan Tænke- og Handlemaade under Hellighedens Maske, blev hun greben af en inderlig Modbydelighed. Lidt efter lidt slog denne Følelse dybere og dybere Rødder, og det blev hende aldeles utaaleligt, da hun mærkede, at Braddell med Forsæt havde bedraget hende med Hensyn til sit timelige Gods. I den Sindstemning, hvori hun havde ladet sig forføre til dette uløffelige Ægteskab, var Tanken om sædvanlige Fordele ikke falden hende ind. Om Braddell havde været en Betler, vilde hun ligesaa villigt have ægtet ham.

Men han, der ikke var istand til at begribe en

Natur som hendes, der var ligesaa blind for hendes
 skræffelige Ondskab som for hendes uhyggelige Storhed,
 — han havde paa en snedig Maade søgt at smigre
 den Gjerrighed, som han troede var ligesaa stærk hos
 Madre som hos ham selv, og pralet med de verdslige Lyf-
 tens Goder, hvormed Forsynet havde forsynet ham og nu
 saae hun, at hendes Formue alene havde reddet ham
 fra en Bankerot. Med denne oprørende Opdagelse vare
 alle Lucretias flygtige Drømme om Forbedring forsvundne.
 Hun saae, at denne Mand blev anseet for en Helgen
 af sin Sekt, og kunde derfor ikke troe paa hans Tro-
 sællers Dyder, hvor store disse maaskee ellers vilde have
 vilst sig for en fordomsfri Sagttager. Hun ansaae det
 opdagede Bedrageri for almindeligt i den Kreds, i
 hvilken hun særdedes, og Satan kunde glæde sig ved
 det gjenvundne Bytte.

Lucretia blev Moder; men hendes Barn blev intet
 Baand imellem det til sin Ulykke sammenskjedede Par;
 meget mere forstærkede det Ivedragten. Allerede den
 Tid, da hun bøiede sig over Buggen, traadte det Syn,
 som nu i det gamle Huus i Brompton plagede hendes
 Drømme og vinkede hende over Strømme af Blod til
 en glimrende Fremtid, hende imøde i dette Barns
 Afsyn. At blive gjensødt i denne Fødsel, kun at leve
 i dette Barns Liv, at nære høitstræbende Planer med
 denne tilkommende Mand, hvem hun vilde føre til
 Kundskab og Magt, det var de Følelser, hvormed denne

Moder saae paa sit Barn. Den Tanke, at den i ringe
 Stand fødte, frybende Fader alene har Ret over sin
 Søn's Skjebne, at han havde Magt til at indtvinge
 hans Aand imellem Formernes Sfranker, nedværdige
 ham til et smudsig Redskab, der endnu mere fornædredes
 ved hyfleriske Miner, satte hende i Forbittrelse og
 Raseri; — hendes Adelsstolthed, der i saa lang Tid
 havde slumret, vaagnede for at beskytte Arvingen til
 hendes Uergjerrighed mod denne vanærende, fordærvelige
 Opdragelse. Ikke længe efter at hun var kommen op
 af sin Barselseng fattede hun det Forsæt at flygte, —
 hun forsvandt med sit Barn. Hun havde taget sin
 Tilflugt til en Hytte, hvor hun levede af at sælge sine
 saa Juveler, og i nogle Uger var hun næsten lykkelig.

Men Braddell, hvem Tabet just ikke smertede saameget,
 som den forargelige Opsigt ærgrede ham, holdt ikke
 op med sine Eftersforskninger, førend han havde opdaget
 hendes Opholdssted. Der paafulgte et frygteligt Optrin
 imellem dem. Den Magt, som alle civiliserede Love til-
 staae Egtemanden og Faderen, var ikke til at modstaae,
 og Lucretia maatte erkjende, at hun ikke formaaede
 Noget imod den Mand, hun foragtede saa dybt.
 Da brød alle de fogende Lidenstaber løs, som hun saa-
 længe havde nedkæmpet under den Selvbeherkskelse, som
 hun skyldte sin Bane med at forstille sig og sit stolte
 Hovmod. Da slyngede hun Bedrageren sine forbittrede
 Bebreidelser i Ansigtet og beskyldte ham for Skindhel-

lighed, for en nederdrægtig Tænkemaade og for den skændigste Handlemaade. Da kastede hun Masken, forbandede hans Selt og hans Tro og spottede alle hans Troesbegreber, ved hvilke han virkelig hang med Oprigtighed, og han stod der som en Domsældt for denne Gudsbespotterindes Bestyldninger, som han ikke havde Noget at svare paa. Men endelig kom han sig af sin Skræk, og det undertrykte Raseri brød løs. Ved hendes Spot blev han næsten assindig, især ved hendes Spot over hans Tro; han kunde ikke mere styre sig selv og slog hende med et Slag til Jorden. Fuld af Skamfuldhed over sin voldsomme Handling og af Frygt for, at den skulde blive bekjendt, sølte han sig ligesaa lettet som forundret, da Lucretia langsomt reiste sig, sagte lagde sin Haand paa hans Arm og sagde til ham:

„Fortryd det ikke; det er forbi! Bær ikke bange, jeg skal tie! Kom, Du er den Stærkeste, Seiren er din! Jeg vil følge mit Barn til dit Huus!”

I denne uventede Underdanighed af en saa herse-syg Kvinde saae Braddells ringe Menneskefundskab kun Frygt, og han glædede sig i sin Genfoldighed over sin Triumf.

Nogle Dage efter blev Braddell syg; Sygdommen tog Dag for Dag til, langsomt, men ødelæggende. Med hans Helbred var ogsaa hans Mod knækket, og Lucretias faste Villie beherskede ham nu ganske og bragte ham

fuldkommen under Aaget. Han bævede for hendes stolte, gjennemborende Blif; han zittrede, naar dette Blif traf ham fra Siden, men tilligemed Frygten voxede ogsaa Hadet, og det et Had, der undertiden var stærkt nok til at overvinde Frygten i ham, idet han endogsaa søgte at betage hende hendes naturlige Magt over hendes Barn. Aaget han egentlig ikke holdt meget af Børn, vilde han dog bestandig have det omkring sig og søgte en Hevn i at modsætte sig alle hendes Befalinger til Tjenestefolkene, som dog Huusmødrene have meest Ret til. Kun ved saadanne Leiligheder tabte Lucretia undertiden Taalmodigheden og truede med, at hendes Barn nok skulde blive revet ud af hans Hænder og lære at foragte Hyfleri, saaledes som han havde lært hende at foragte det. Disse Ord rammede ikke alene Mandens Samvittighed, men ogsaa hans Uergjerrighed. Imidlertid tog Lucretia ikke i Betænkning at vise sin Foragt for Braddell ved med Forsæt at afholde sig fra alle de Ceremonier, som hun før saa strengt havde iagttaget. Dette voldte Sektens stor Forargelse; Braddell nølede ikke med at gjøre Grunden til Misfornøielsen bekjendt. Den stolte, herskesyge Kvinde blev foruden af det Had, der i hendes Huusvæsen tyngede paa hende, ogsaa rammet af Menighedens Forbandelse.

Paa denne Tid kom Walter Ardworth til Liverpool. Han søgte at erhverve sig sit Underhold ved i Englands større Stæder at holde politiske Forelæsninger, for

hvilke der i Begyndelsen af dette Aarhundrede fandtes talrige Tilhørere. Braddell og Ardworth havde været Skolekammerater, og selv i Skolen havde de to tilkommende Politikere for det Meste været af een Mening. Den Førstes Omvendelse til en af de Sekter, der vare udsprungne af den gamle Tro, som under Cromwell rev Scepteret af Haanden paa Belials Søn og grundede de Helliges Republik, havde kun bestyrket den raae Fanatiker i hans republikanske Troesbekjendelse. Ardworth besøgte Braddell og blev ikke lidet forbauset, da han i sin Skolekammerats Hone gjenkjendte sin Belgjører Sir Miles St. Johns Søsterdatter. Lucretia havde aldrig aabenbaret sin Mand sin sande Herkomst. Ved en Forbindelse, der var saa dybt under hendes Stand, ønskede hun at holde den for saa høit ærede Arvinges Fornedrelse skjult for de Kredse, i hvilke hun nu var kjendt. For at søge Fred var hun steget ned i Mørket; men hendes Stolthed oprørtes ved den Tanke, at hendes plebejiske Ægtemand kunde prale med, at hun var steget ned til hans Stand. Til Lykke gif det, som hun havde ønsket det; Ardworth blev indladt til hende, førend han kom til hendes Mand, der nu bestandig blev svagere og sædvanligt maatte blive paa sit Bærelse.

Hun nedlod sig saa vidt, at hun bad Ardworth om ikke at røbe hendes Hemmelighed, og denne, der selv var af en god Familie, begreb hendes Stolthed og havde Medlidenhed med hende; han gav hende der-

for gjerne sit Ord. Ved den første Sammenkomst, som Braddell havde med sin gamle Skolekammerat, yttrede han ingen Glæde over Gjensynet. Det er vel naturligt, at en i alle Formaliteter saa samvittighedsfuld Mand maatte føle en vis Grad af Misfornøielse med en Mand's Væsen, som satte alle Formaliteter tilside. Men da Lucretia paa en ubesindig Maade robede Tilfredshed med hans dadlende Bemærkninger om deres Gæst, — da han mærkede, at det vilde være hende behageligt, hvis han ikke videre vilde indlade sig med dette Bekjendtskab, blev han af Modsigelsesaand og ondskabssfuld Lyst til at ærgre hende, endogsaa i Smaating, drev en til at søge og opmuntre en Omgang, som han i Begyndelsen havde forsmaaet, og lidt efter lidt blev denne Omgang, ved Overeenstemmelse i politisk Tænkemaade og ved gamle Grindringer fra Drenges-tiden, med dens sorgløse Spøg og Lege, til et mere fortroligt Baand, end der nogenstinde havde forenet denne Sektierer med nogen af hans senere Bekjendte.

Lucretia betragtede dette tiltagende Venstreb med stor Uro, og denne Uro steg til Angst, da Braddell en Dag i Ardworth's Nærværelse blev grebet af en pludselig Krampe og sagde disse Ord:

„Jeg kan ikke forklare mig disse besynderlige Anfald, — jeg troer virkelig, at jeg er bleven forgivet.“

Medens han sagde dette, hvilede hans matte Vine paa Lucretias blege Ansigt.

Noget Dage efter denne Ytring var hun paa en paafaldende Maade hensunken i Tanker, og en Morgen sagde hun til sin Mand, at hun havde faaet E-terretning om, at en Slægtning, efter hvem hun havde Penge ivente, laae farligt syg, hvorfor hun bad ham om Tilladelse til at besøge denne syge Fætter, der levede i et fjernt Grevskab. Braddells Dine sunklede ved Tanken om hendes Graværelse; uden at gjøre mange Spørgsmaal gav han hende den Tilladelse, hun bad om, og Lucretia, der maaskee var vis paa, at Braaden var i hendes Offer, og vel tillige gjorde Regning paa, at ingen Mistanke vilde ramme hende, naar hendes Mand døde i hendes Graværelse, forlod Huset. Hun begav sig virkelig til den Egn, hvor hendes Slægtning boede. Ardworth havde i en Samtale under fire Dine, da hun spurgte ham om den nærværende Besidder af Raughton, meddeelt hende, at han tilfældigviis havde hørt, at begge Vernons Sønner — Percival var den Tid endnu ikke født, — vare søgelige, og hun reiste derfor ganske hemmeligt til Hampshyre for at see, hvilke Udsigter hendes Søn vel havde til engang at komme i Besiddelse af den tabte Arv.

Under Lucretias Graværelse besluttede Braddell, der vel nu mærkede, at hans Dage vare talte, at udføre det Forsæt, som han allerede for længe siden havde fattet, og til hvilket ikke saameget hans Had som hans Overbeviisning bevægede ham.

Uagtet sine Feil var han dog idetmindste oprigtig i sin religiøse Tro, og han havde vel ogsaa Grund til at ængstes ved den Tanke, at hans Søn skulde opdrages og undervises af en Moder, der spottede hans Sekt og offentligt pralede med sin Bantro. Vel funde han ved sit Testamente indsætte et Curatel og udnævne en Formynder for sit Barn. Dog, da han levede med sin Kone under eet og samme Tag, ja havde ført hende tilbage under dette Tag, da hun havde forladt det, laae der deri et stiltiende Vidnebyrd om, at hendes Opførsel, uagtet den Ivedragt, der havde fundet Sted imellem dem, dog neppe funde have fortjent, at hun blev udelukket fra en Moders Forrettigheder. Formynderskabet vilde derfor vel ikke have hjulpet Noget til at forhindre Lucretias middelbare onde Indflydelse, ja maaſkee end ikke til at forhindre hendes fuldkomne Ledelse. Desuden maatte der være et Efterladenskab af Penge, naar der skulde udnævnes Formyndere, og Bradell vidste, at hans Efterladenskab, naar han var død, ikke vilde være tilstrækkeligt til at betale hans Gjæld. Hvem vilde vel være Formynder for et aldeles fattigt Barn? Han besluttede derfor at skaffe sit Barn ud af Huset og at sende det etsteds hen, hvor det, om det end beholdt en mere indskrænket Dannelse, dog idetmindste funde blive opdraget i den rette Tro. Han saa sig om og fandt intet Medskab for sit Formaal, der vilde være saa beredvilligt som Walter Ardworth. Thi han

havde for længe siden vaft den godmodige, søielige Mands Medlidenhed. Hans Skildringer af Lucretias skændige Opførsel fandt saameget mere ubetinget Tiltro, som Ardworth stedse havde været hemmelig indtaget imod hende. Som en fortrolig Ven af Huset havde han ofte haft Leilighed til at see hendes haarde Egegældighed imod hendes Mands Lidelser, — allerede den Begjæring, at han ikke maatte røbe hendes adelige Herkomst, sagde ham, at hun skammede sig ved sit Valg, og hendes ufølsomme Bortsfjærnelse fra Braddell i hans sidste Diebliske betragtede han med Harme. Han var desuden en villig Tilhører, hvor der handlede om qvindelige Feil, og paa denne Maade havde de to gamle Skolekammeraters Hjerter gjensidigt aabnet sig for hinandens Lidelser og Klager. De havde ingen anden Fortrolig end et Medlem af den samme Menighed, hvortil Braddell hørte. Denne havde paataget sig at opsoge en from, gudfrygtig Qvinde, der for en saadan Betaling, som Braddell i sine knappe Omstændigheder kunde byde, vilde paatage sig at yde Barnet moderlig Pleie.

Da en saadan Qvinde var funden, overgav Braddell sit Barn til Ardworth tilligemed en Sum, saa stor, som han var istand til at strabe sammen til Barnets fremtige Underhold. Og Ardworth lagde han denne dobbelte Omsorg endnu mere paa Hjerte end sin Troesfælle, fordi denne Sidste frygtede for Forargelse og

Bagtalelse, hvis det kom for Dagen, at han havde haft Deel i en saa tvetydig Handel. Uagtet al Walter Ardworths Armod og Forlegenhed havde Braddell dog ikke et Dieblis miskjendt hans Charakter, da han overgav Pengene i hans Hænder. Charakterer, som vi have lært at kjende i Ungdommens aabne Frimodighed, kjende vi for bestandig. Ardworth var vistnok et ubesindigt Menneſke, og hans hele Liv var et Skibbrud, — hans hele Natur havde væsentlig forværret sig, fordi han manglede den sædvanlige Klogskab og Besindighed; hans Penge smuttede ham igjennem Fingrene, og han saae sig omringet af Creditorer. Men egentlig Uredelighed hørte ikke til hans Feil.

Barnet var borte — Faderen død. Lucretia var, som vi have seet af Grabmans Brev, vendt tilbage til Dødens Huus for at møde Mistanke, folde Blikke, Tjenestefolkenes Beskyldninger og Undersøgelse af Riget; men midt under alt dette sørgede den bestjaalne Tiger over sin Unge, man havde stjålet fra hende.

Saa snart alle de Vidnesbyrd, man frembragte imod hende, havde slået sig som utilstrækkelige for Loven, forskede hun med blindt Naseri efter sit tabte Barn, men forgæves. Hendes fuldkomne Mangel paa Formue gjorde, at hun ikke var istand til at ende sin æssindige Jagt. Tilfods vandrede hun fra den ene Landsby til den anden og betlede sig frem, naar en stussende Efterretning havde ledet hende paa et falskt Spor.

Tilfidsst opgav hun i sløv Fortvivlelse sine Efterforskninger, og halvt forhungret, indhyllet i Pjalter, besandt hun sig en Dag i Londons Gader, og foran hende stod pludseligt nu i sin meest frastfulde Ungdom, blomstrende, stadfælg og, som det lod til, velhavende — Gabriel Barney. Da hun nærmede sig og talte til ham, kjendte han sin Stedmoder paa hendes Stemme, og efter en kort Betænkning førte han hende til sin Bolig.

Det hører ikke til vor Hensigt, fordi det ikke staaer i nogen Sammenhæng med de Begivenheder af hendes Liv, som vi have udvalgt til Stof for vor Fortælling, at følge begge disse nu forenede Personer igjennem hele deres Lasters og Forbrydelses Labyrinth. Som Rovfugle af Naturen søgte de at vinde Næring af Menneskenes Vildfarelser og Daarskaber. Undertiden handlede de i Fællesskab, undertiden hver for sig, men altid vare de paa det Noieste forbundne. Barney høstede den største Fordeel af den mægtigere, snildere onde Mand, han havde forenet sig med, thi da hun ikke havde megen Sands for Livets Nydelser, og alle sandkelige Tilloftelser vare uddøde for hende, overlod hun ham gjerne den betydeligste Deel af Byttet. Under de forskjelligste Navne og Forflædninger udførte de, især paa Fasilandet, en Mængde større og mindre Bedragerier, undgik enhver Fare og bød alle Love Trods.

Omtrent tre eller fire Aar før dette Tidspunkt havde Barney's Onkel ved et ganske uventet Lune af Lykken,

der ofte op søger en Millionairs Arving ved Bæverstolen eller bag Ploven, pludseligt ved en langt ude Beslægtets Død, som han havde seet, arvet en lille Eiendom, som han solgte for sex tusind Pund Sterling. Han opgav sin Kunst og levede af Renterne af denne Capital, saa godt som hans ødelagte Helbred tillod ham det; han skrev til sin Søster søn, som den Tid opholdt sig i Paris, meddeelte ham denne gode Efterretning og indbød ham til sit Huus. Barney ilede til London. Kort derefter blev en Huusholderske indført i den stoffels Malers Huus, som Nicolas Grabman, der allerede i mange forvirkede Anliggender havde været Gabriels Medforbundne, havde anbefalet som en erfaren og brugbar Person i sit Kald.

Ikke længe derefter begyndte Malerens Sundhedstilstand at forværre sig; han døde, efter hvad hans Læge sagde, fordi han afholdt sig fra alle de stimulerende Midler, han havde været vant til. Gabriel Barney blev opfordret til at aabne Testamentet, men til hans store Uregelse vare de sex tusinde Pund ikke stillede til hans frie Raadighed: hans Onkel havde derimod indsat Curatorer, der skulde bestyre Summen til Fordeel for Gabriel og hans endnu usødte Børn.

„En Bevæggrund for det unge Menneske til at gifte sig og forbedre sig,“ havde den stoffels Testator velmenende føiet til.

Søstersønnen funde paa denne Maade kun nyde

Renterne; over Capitalen havde han ingen Raadighed. Men hvilken Bagatel vare ikke Renterne af sex tusind Pund i den engelske Bank for en vellystig Edeland som Gabriel Barney? Curatorerne vare blevne valgte blandt Malerens ældste og agtværdigste Beksjendte, der rigtignok havde truffet sig tilbage fra ham under hans selvfor- skyldte Armod, men som havde fornyet Venstabsforbin- delsen, da den arvede Formue igjen havde sat ham i en agtværdig Stilling. En af dem var for kort Tid siden gaaet til Boulogne, for at tilbringe Resten af sine Dage der; den anden var en sygelig Hypochondrist. Ingen af dem var altsaa Forretningsmand.

Barney, der snart blev bragt i Forlegenhed ved sine Udsvævelser, og hvem den eneste tilbageblevne Cu- rators Character og sygelige Helbredstilstand gjorde dristig, skrev Herr Stubmores Navn efter paa en Ordre til Banken, ifølge hvilken der skulde udbetales ham saa meget af Capitalen, som han behøvede. At dette Be- drageri gik ustraffet hen, gav ham Mod, og han blev ved, indtil næsten det Hele var forødt. Af disse Penge havde Barney levet i Herlighed og Glæde, og med et tungt Hjerte tænkte han paa, at denne bekvemme Kilde snart vilde være udtørret.

Tilfældigviis befandt Barney sig netop i en saadan mørk Stemning, som disse Betragtninger havde sat ham i, i den samme Stad, hvor Familien Mainwaring havde tilbragt sine sidste Aar, og hvorfra Helene var kommen

i Master Gjeldens Huus. Af en Hændelse hørte han Navnet; hans Nysgjerrighed bevægede ham til at anfille Undersøgelser, og han erfarede, at Helene ved sin Bedstefaders Testament havde erholdt en smuk lille Formue. Ved denne Efterretning kom han til at tænke paa at udføre den afskyeligste og skændigste Forbrydelse, som han nogensinde havde begaaet; ja, saa oprørende var Planen, at han selv i lang Tid stred imod den. Dog i Brøden synes det altid at være en Nødvendighed, som fører Skridt for Skridt videre, indtil Forbrydelsens Maal er endt.

Barney modtog et Brev, hvori der blev meldt ham, at ogsaa den sidste Curator var død, og at Curatelet derfor var gaaet over til hans Søn og Arving, der nu var meget besjæftiget med at ordne sine egne Sager og med at besee et meget forsomt Gods i Devonshire, som var tilfaldet ham; dog haabede han om nogle Maaneder at kunne opfylde sine Pligter som Curator med bedre Held end sin Fader og foreslaae en bedre Anvendelse af Pengene end i Banken. Barney kjendte denne nye Curator personligt, — han var i samme Alder som han og havde i sin tidligere Ungdom været en Discipel af hans Onkel. Men siden havde han opgivet Kunsten og var traadt ind i det praktiske Liv. Han vidste, at den unge Stubmore var en virksom, tjenstfærdig Forretningsmand, noget pengegjerrig og vindesyg, men ikke meget fast i sine Grund-

sætninger, i Grunden godmodig og endnu ret venlig
 findet imod Gabriel som en gammel Ungdomsven. At
 Stubmore maatte opdage Bedrageriet, var sikkert,
 og ligesaa sikkert var det, at han maatte angive det
 for at retfærdiggjøre sig selv; Banken vilde da indlede
 en Undersøgelse, og Barney vilde blive overbevist. Der
 var endnu kun et eneste Redningsmiddel tilbage for
 Falskneren, — kunde han endnu til rette Tid, førend
 Stubmore tog fat paa Sagen, faae en tilstrækkelig Sum
 i Hænderne til at dække de paa en bedragerisk Maade
 borttagne Penge, haabede han, at han kunde indrette
 Alt saaledes, at Forsælsningen slet ikke blev opdaget.
 Og skulde ogsaa Stubmore ved den Fuldmagt, som et
 nyt Indskud i Banken fordrede, blive bevæget til en
 nøiagtigere personlig Undersøgelse og opdage, hvad der
 var foregaaet, troede Barney dog, at han, naar Pengene
 vare blevne erstattede, kunde gjøre Regning paa, at hans
 forrige Skolekammerat vilde lufte et Die for Forsæl-
 ningen og aldeles neddysse Sagen. Men dette var
 ogsaa hans eneste Redningsmiddel. Dog, hvordan
 skulde han nu skaffe Penge? Da faldt Helenes Formue
 ham ind, og den sidste Betænkelighed forsvandt for
 den overhængende Fare og den pinlige Frygt.

Med denne Beslutning indsandt han sig igjen hos
 Lucretia, hvis Bistand var ham uundværlig til at ud-
 føre hans Plan. En lang Vane i Forbrydelser havde
 endnu mere forøget dette frygtelige Væsens Haardhed

og mørke Natur. Men blandt alt det, som havde ud-
 slettet Menneskeligheden af hans Sjæl, kæmpede sig
 endnu een eneste menneskelig Følelse, hvor hæsligt be-
 smittet og vanhelliget den end var, frem til Livet —
 Erindringen om, at hun var Moder. Af denne Følelse
 i hende betjente Barney sig til at forlede hende til de
 skændigste af alle hendes Forbrydelser. Han tilbød
 hende at anvende Levningerne af Depositummet til at
 opsjøge hendes tabte Vincent; han vakte paany alle de
 Forhaabninger hos hende, som hun for længe siden
 med saa megen Kummer havde opgivet, saa at det til-
 sidst begyndte at forekomme hende iet og sikkert at finde
 Barnet. Derpaa erindrede han hende om hendes Sønns
 Arveret til Laughton, — kun Tvendes Liv stod iveien
 — Tvendes Liv! Hidtil havde Lucretia ikke vidst, at
 Susanne havde efterladt et Barn, at et Pant paa hiint
 Ægteskab, som hun tilskrev hele Skylden for sin Glen-
 dighed, var i Live, og den aldrig uddøde Skinsyge og
 Hadet vaagnede paany. Lettere, end Barney havde
 haabet det, og med en vild Glæde gif hun ind paa
 denne forfærdelige Plan.

Saaledes var hun vendt tilbage til England og
 havde gjort Fordring paa Formynderskabet hos sin
 Søsterdatter. Barney leiede et afstedsliggende Huus i
 Forstaden og saae sig om efter en Tjenestepige, af
 hvilken man ikke behøvede at frygte for Mistanke eller
 Forræderi; han fandt igjen den Pige, der havde pleiet

hans Morbroder i hans sidste Sygdom. Men Lucretia forfæstede efter hendes usoranderlige Bane enhver Fortrolighed med Tjenestefolk og satte ingen Tillid til Redskaberne for hendes sorte Handlinger. Hun foregav en Lamhed, der skulde afvende enhver Mistanke fra den Haand, der havde lavet Driften, og fra de Skridt, der havde stjaalet sig hen til Offeret, og saaledes bød hun den jordiske Retsfærdighed Trods og stod kun under Himlens Alvidenhed.

Mange Slags Hensyn havde forsinket Udførelsen af den frygtelige, med saamegen Koldblodighed anlagte Plan. Lucretia selv nølede, maaskee mere skrækket af sin Samvittighed, end det var hende selv klart, idet hun skjulte sin Frygt under de endnu afskyeligere Planer til en forfinet Hevn, som hendes Samtaler med Barney have røbet Læseren.

Det flette Udfald af de første Efterforskninger efter den forsvundne Vincent og den Tid, der vilde hengaae, førend Stubmore kunde give sig af med Gabriels Pengeanliggender, gav de utaalmelige Mordere Tid til at gjøre Bekjendtskab med St. John, snige sig ind i Helenes Fortrolighed og gjøre hendes Livsforsikkring mindre mistænkelig, end det vilde have været muligt, hvis man strax efter hendes Indtrædelse i hiint forfaldne Huus havde bevæget hende dertil, førend det endnu var troeligt, at hun havde kunnet fatte en saa inderlig Kjærlighed til sin Tante, at en saa venlig Omsorg var sand-

synlig. Mariagerne til denne Nølen vare nu forsvundne, Parcerne afbrød deres Spind og hævede den truende Sag.

Lucretia havde allerede for længe siden afslagt Navnet Braddell. Hun undsaae sig ved at lade dette sit andet Ægteskab blive bekjendt, som havde udsat hende for en saadan Fornedrelse og for den ved Rigskuet opstaaede Mistanke: først naar Tiden kom, da hun kunde anerkjende sin Søn, vilde hun vedkjende sig dette Giftermaal. Hun antog derfor igjen Navnet Dalibard, og med dette ville vi herester ogsaa falde hende. Barney udøvede ligeledes sin Indflydelse ved denne Leilighed, idet han raadede hende fra at gjøre hendes andet Ægteskab bekjendt, førend Nødvendigheden fordrede det. Naar Sønnen var bleven opdaget og Beviserne for hans Fødsel befandt sig i hans og hans Medskyldiges Hænder, tænkte han, drevet af sin Havesyge, naturligviis paa at afpresse denne Søn et Pant paa en anseelig Belønning, naar han hjalp ham til den Arv, som alene kunde sikkes ham ved disse Beviser; af den Sum, som han saaledes haabede at forskaffe sig, skulde ikke alene Grabman, men ogsaa den, han anvendte, betales. Følgelig af Mistress Braddells Identitet med Madame Dalibard skulde lette denne Plan. Endnu holdt Barney denne Tanke inde sluttet i sit Bryst; han vovede ikke at tale med Lucretia om den Sag, som han vilde afgjøre med hendes Søn.

Femte Capitel.

Grabmans Eventyr.

Bed Portalen i Laughton stode Tjenerne i deres Stadslivree, medens Kudskene rast jagede hen ad Veien, igjennem den ærværdige Skov, som Efteraarets gule Farve allerede bedækkede, til den anseeligste Herregaard.

Ud af Binduet paa en stor, tung Kareth, som Percival havde leiet i Betragtning af Madame Dalibards lidende Tilstand og til hendes større Bequemmelighed, stirrede Lucretias skarpe Bine. Paa Sfraaningerne af Høien saae man Grupper af Vildt, og nede paa den blanke Sø glæde Svanerne hen over Bølgerne. Længere til Venstre hævede den mærkværdige Gups Eg sig af Fordybningen i Dalen, tør og grenet som Hjortetakker. Derpaa kom, langt borte, det graae Kirkeetaarn tilsyne og hævede sig høitideligt af de tætte Mæsser af Træer. Pludseligt gjorde Veien en Omdreining, og Lucretias Blikke faldt paa Slottet Laughton, der hævede sig ligesom for hende. Allikkerne flagrede strigende omkring Taarnene, og Fløiene funkede i Solens Straaler. Hvistede det ikke advarende ud af dine Drakelhuler, Gups gamle

Eg? Og Du, som sover nedefor Kirkeetaarnet, vendte Du Dig ikke i din Grav, Miles St. John, da den unge Besidder af Laughton med saa venlig Tarsku førte hiin tause Gæst over din Dørtærskel og lettroende hilsede Forræderi og Mord i sit Huus?

Bed Portalen stod Helene og betragtede med en Digterindes henrykte Blic det vidtstrakte Landskab, over hvilket den synkende Sol's Skygger svævede i lange Striber. Ved Siden af hende stod ogsaa Barney og betragtede med en Kunstners Blic det herlige Skuespil, indtil en Tanke, der ikke tilhørte Kunsten, forandrede hans Udseende, og hans Ydre afspeilede hans Sjæls Golgatha.

Vi ville forlade dem her, thi vi maae ile fremad.

Udenfor et Bærtshuus i en Landsby i Lancaster-shire holdt en Dag en Reisende i en Genspændervogn. Han kastede Lønnen til Staldkarlen og svarede, da denne spurgte, hvad for Foder hans Hest skulde have:

„Hø og Vand; det er en Leiehest!“

Derpaa flentrede den Reisende ind i Krostuen og forlangte et Glas sædvanligt Brændeviin, og medens Værten skjænkede det Forlangte, spurgte han, om der ikke for nogle Aar siden havde boet en Kone ved Navn Joplin der i Byen.

„Bespynnerligt!“ — brummede Værten i Skjægget.

„Hvad er bespynnerligt?“

„Jh, der var nylig en Herre her, der gjorde det

samme Spørgsmaal. Jeg har til forstkommende December kun været her i ni Aar, men min gamle Staldkarl er født og baaren her i Byen og har aldrig været borte fra den. Hos ham har den anden Herre søgt Underretning, og nu er han gaaet ud i Byen for at see, hvad han ellers kan erfare."

Denne Efterretning syntes at være den Reisende ubehagelig og at sætte ham i Forundring. „Hvad Fanden," — mumlede han i Skjægget, „har Jason Misbillid til mig? Har han sendt en anden Sporhund efter mig? For Satan!" — han tømte sit Glas og skyndte sig ud for at tale med Staldkarlen.

„Altsaa, min Ven!" — sagde Grabman, thi den Reisende var ingen Anden end denne værtige Person; — „altsaa erindrer I Mistress Joplin for mere end tyve Aar siden? — Hvad?"

„Ja, det er over tyve Aar siden, at hun forlod Byen."

„Ja, hun synes at have været en urolig Person, — hun havde nok et Barn hos sig?"

„Ja, det troer jeg med!"

„Og I hørte hende sikkert ogsaa sige, at Barnet ikke var hendes eget, men at hun fik Betaling for det, — hvad?"

„Nei, min Gamle tillod ikke, at jeg gav mig meget af med Naboersken Joplin, thi hun var en gemeen Kvinde, — smul var hun forresten ogsaa. Hun boede

der ved Beien, hvor I seer at Herren der kommer."

"Oho, det er den Herre, der har spurgt efter Mistress Joplin?"

"Ja, han har givet mig en halv Krone," — sagde den erfarne Staldkarl og rakte sin Haand frem.

Men Master Grabman var altfor hensunken i Tanker og altfor skinsyg paa sin Medbeiler, til at han skulde have lagt Mærke til dette Bink. Saa hurtigt som hans tynde Been vilde bære ham afsted, ilede han imod den, der saaledes i Utide havde blandet sig i hans Forretning.

Da han nærmede sig til Herren, — det var en velvoren ung Mand med et bydende Ydre, — nedstemmede han sin Tone noget og tog mekanisk til sin Hat, idet han sagde:

"Ah, Sir! De spørger ogsaa efter Mistress Joplin?"

"Ja, det gjør jeg, Sir!" — svarede den unge Mand, idet han saae Grabman stift i Dinene, — "og De er uden Tvivl den, som jeg bestandig har fundet foran mig paa det samme Spor, — først i Liverpol, — saa i L** — omtrent femten Mile derafra, — dernæst i L — —, og nu træffe vi sammen her. De har havt et Forspring for mig. Hvad har De erfaret?"

Master Grabman smilede:

"Sagte, Sir, sagte! Maa jeg først spørge, — da frimodige Spørgsmaal synes at høre til Dagens Orden,

— om jeg har den Ære at tale med en Collega af Justitsen, Sir, — af Justitsen?"

„Ja, jeg er Lovkyndig.“

Herr Grabman bukkede og satte et suurt Ansigt op.

„Og tør jeg være saa dristig at spørge om Deres Clients Navn?"

„Meget gjerne! Enhver har Ret til at spørge paa en høflig Maade om, hvad der behager ham.“

„Men De vil ikke svare? Meget sniidt! D, jeg forstaaer det! Meget godt. Men jeg er ogsaa fliffig, Sir! Formodentlig kjender De Hr. Barney?"

Den Fremmede syntes at overraskes. Hans bukkede Dienbryn trak sig sammen over de skarpe klare Dine, men snart opklarede hans Ansigt sig igjen.

„Det er, som jeg tænkte,“ — sagde han halvt for sig selv; — „hvem skulde ellers tænke paa saadanne Efterforskninger! Sir!“ — vedblev han i en munter og bestemt Tone, — „De er uden Tvivl sendt ud af Herr Barney paa Madame Dalibards Vegne for at søge om Beviser med Hensyn til et ulykkeligt, forsvundet Barn. Jeg er i Begreb med de samme Undersøgelser. Deres Clients Interessje er ogsaa min. Nu, to Hoveder ere bedre end eet; lad os da forene vor Skarpsindighed og vore Bestræbelser.“

„Og dele pecuniam, ikke sandt?" — svarede Grabman tørt, idet han knappede sine Lommer til.

„Hvad De kan vente som Belønning skal tilhøre Dem, enten jeg er Dem behjælpelig eller ikke. Jeg trakter ikke efter nogen Belønning, thi jeg er personligt interesseret i Sagen, og jeg handler frivilligt og uden at forlange nogen Betaling; men jeg kan paa min Side tilbyde Dem en mere end sædvanlig Belønning for Deres Medvirkning.“

„Nu, Sir!“ — sagde Grabman langt smidigere end før; — „De taler virkelig som en Verdensmand. I Begyndelsen sølte jeg mig fornærmet, det tilstaaer jeg. Jeg er noget hidsig, men jeg kan ogsaa høre paa fornuftige Forestillinger. Vil De vende tilbage med mig til det Hus, jeg nylig har forladt? Og hvad mener De, om vi derpaa gik sammen ind i Værtshuset og spiste Frokost med hinanden og sammenlignede vore Oplysninger?“

„Meget gjerne!“ svarede den anseelige Fremmede, og de to Inkvistorer gave hinanden venligt Haanden.

Men Resultatet af deres Undersøgelser var dog ikke meget tilfredsstillende. Ingen vidste, hvorhen Mistress Joplin havde vendt sig, skøndt alle Efterretninger stemte overens i, at hun var gaaet bort med en Mand af slet Charakter, som meget lignede en Landstryger, — ligesom ogsaa Alle dunkelt erindrede Barnet, og Nogle endogsaa vidste, at det havde haft finere Klæder,

end man kunde ventet, hvis Barnet havde været Mistress Joplins eget.

En gammel Kone erindrede, at hun havde gjort Mistress Joplin Bebreidelser, fordi hun havde behandlet det stakkels Barn grusomt, og at hun havde svaret, at det ikke var hendes eget Kjød og Blod, og at hun ikke vilde have taget det i Pleie, dersom hun ikke havde ventet mere for det, end hun havde faaet. Ved at sammenligne de Efterretninger, de havde indhentet paa andre Steder, fandt de, at Beretningerne om Mistress Joplins personlige Charakter alle vare fuldkommen overeenstemmende. I den Landsby, hvor de havde indhentet de første Efterretninger, var hun bekjendt som en agtværdig, from ung Kone og som et Medlem af en streng Disjentermenighed. Hun havde ægtet en Mand af denne Sekt og fødte ham et Barn, der døde fjorten Dage efter Fødselen. Derefter havde man seet hende opføde et andet Barn, men Ingen vidste, hvordan hun var kommen til det.

Kort Tid efter var hendes Mand, en Tømmersvend af et godt Rygte, død; men til Naboernes store Forundring vedblev Mistress Joplin at leve ligesaa behageligt som før og syntes ikke at jayne sin Mand's Fortjeneste; tvertimod begyndte hun endogsaa nu, som om kun den Aldødes Fornuft hidtil havde holdt hende i Tømme, at leve langt mindre huusholderisk, at finde Behag i broget Stads, der hverken passede til den

Sorg, hun havde, eller til hendes Sektis strenge Grund-
sætninger.

Dette Anstød imod Belansthændighed gjorde Opstigt og valte Forargelse, hvilket paaførte hende en stærk Dadel. Mistrejs Joplin, der anstillede sig meget opbragt over, at man blandede sig i hendes Anliggender, drog derpaa fra Landsbyen til en lille Stad, omtrent tyve Mile derfra, og begyndte der en Handel. Men at hun var moralsk fordærvet, bekræftede sig her kun altfor meget; hendes Vandel blev fuldkommen uanstændig og hendes Huus en Samlingsplads for ryggesløse Folk der paa Stedet. Om hendes Hjælpefilder begyndte at udtømme sig, eller om den Forargelse, hun voldte, gjorde Øvrigheden opmærksom paa hende, og om deene satte en Dæmning for hendes Løbebane, var uklart, men hun folgte pludseligt Alt, hvad hun eiede, og de næste Spor af hende førte til den Landsby, hvor Hr. Grabman havde fundet sin nye Medhjælper; her gjorde hun, hvorvel hendes Opsørsel var mindre anstødelig og hun ikke viste sig saa ødsel, dog et meget ugunstigt Indtryk, der forstærkedes, da hun flygtede bort med en forfalden Bispefræmmer.

Bed et Glas Portviin meddeelte de to Mænd hinanden, hvad de havde erfaret, og raadsloge om den bedste Maade til at optage den afrevne Traad af deres Undersøgelser; da tog Hr. Grabman Ordet og sagde foldblodigt:

„Men jeg anseer det dog tilfældigt for høist sandsynligt, at vi slet ikke ere paa det rette Spor. Den Dreng er vel ikke engang den, vi søge.“

„Lad Dem ikke føre vild af en saadan Tvivl. For at faae de Beviser, vi attraae, maae vi vedblive at forfølge denne elendige Qvindes Spor.“

„Er det Deres faste Mening?”

„Ganske vist!”

„Hm! Har De nogensinde hørt om en Walter Ardworth?”

„Ja vist; hvad er der med ham?”

„Jh, han kunde bedst sige os, hvor vi skulde søge Barnet.“

„Jeg er overbevist om, at han vilde give det samme Raad som jeg.“

„Hvad, kjender De ham?”

„Ja.“

„Virkelig? Lever han endnu?”

„Jeg haaber det.“

„Kan De bringe mig sammen med ham?”

„Derjom det bliver nødvendigt.“

„Og den unge Mand, der blev opdraget hos Herr Gjelden under hans Navn —?”

„Nu, Sir?”

„Er han ikke Herr Braddells Søn?”

Den Fremmede laug, bedækkede sit Ansigt med

sine Hænder og syntes hensesunken i dybe Tanker. Derpaa stod han op, tog sit Lys og sagde rolig:

„Jeg ønsker Dem en god Nat. Jeg har endnu Breve at skrive paa mit Bærelse. Imorgen, hvis De bliver her saalænge, ville vi see, om vi virkelig kunne være hinanden til nogen mere Nytte, eller om vi maae fortsætte vore Undersøgelser hver for sig.“

Da han havde sagt dette, lukkede han Døren og lod Herr Grabman forbløffet og forvirret tilbage.

Men ogsaa han havde et Brev at skrive; han forlangte derfor Blæk, Papir og Pen og en halv Pægel Brændeviin, hvorpaa han opsatte sine Beflagelser og Beretninger til Barney.

„Jason!“ — saaledes lød Begyndelsen. — „spiller De falsk Epil med mig? Har De sendt en Anden paa Jagt, i den Hensigt at stille mig ved min for-tjente Løn? — Forklar Dem, eller jeg opgiver den hele Sag!“

Derpaa leverede Master Grabman en nøiagtig Beskrivelse af den Fremmede og fortalte paa det Udførligste, hvad der var foregaaet imellem ham og hiin Grabman. Han fortalte, hvilke Fremsskridt hans egne Efterforskninger havde gjort, og forlangte igjen saa bestemt som muligt Aabenhjertighed og en ærlig Fremgangsmaade.

Da Grabman nu gik op ad Trappen for at begive sig tilseugs, kom han tilfældigviis forbi sin hem-

melighedsfulde Collegas Bærelse og saae udenfor Døren, som det er Skif og Brug i Gjæstgivergaardene, et Par Støvler, som næste Morgen skulde pudses. Skjøndt han havde druffet vel meget, fordunklede dette dog ingenlunde hans sædvanlige Snedighed; et snildt og meget naturligt Indfald soer ham igjennem Hovedet. Han stod stille, og medens han med den ene Haand støttede sig til Bæggen, tog han med den anden en af Støvlerne, saae ind i den og læste ganske tydeligt: „John Ardworth, Esq. Græs Inn.“

Bed dette Syn sølte han, hvad en Philosoph føler, naar der pludseligt gaaer et Lys op for ham med Hensyn til et vanskeligt Problem. Grabman ravede igjen ned ad Trappen, aabnede igjen sit Brev og søiede til:

„E. Sk. Jeg har gjort Dem Uret med min Mistanke, Jason! Vær ubekymret! Victoria! Den Person, der saa ubetimeligt kom mig i Veien, der gjorde mig saa skinsyg, — hvem troer De vel han er? Velan, det er den unge Ardworth selv, det vil sige det unge Menneske, der kalder sig saaledes: Nu, bliver Alt Dem ikke klart? Det er ganske naturligt, at Ingen er saa interesseret i at udforske sin Herkomst som den forlorne Søn selv. — Her er han nu! Derjom den gamle Ardworth lever, som han siger, har han selv opfordret ham til at være virksom i sine egne Anliggender. Men denne Gjelden — han har nu bragt os i Forlegenhed! Dog nei! Nu forklarer jeg mig Sagen saaledes: Den gamle

Urdworth overgav Drengen til Mistress Joplin, men tog ham siden igjen fra hende og bragte ham til den Geistlige.

Det kommer altsaa nu an paa at bevise, — først, at han har betroet den Søn, som Hr. Braddell overgav ham, til Mistress Joplin, for det Andet, at den Dreng, som han efterlod hos Herr Gjelden, var den Samme, som han havde taget fra Mistress Joplin; — derfor er det høist nødvendigt at finde Moder Joplin som det fornemste Vidne: quod erit demonstrandum, Master Saxon!”

Solen havde allerede i flere Timer været oppe, da Master Grabman fulgte dens lysende Exempel. Men til sin store Ergrelse erfarede han, at John Urdworth allerede for flere Timer siden var borte.

Hvilke Berræggrunde Sidstnævnte end maatte have til sine Efterforskninger, var det dog lykkedes ham at erfare Alt af Grabman, hvad denne var istand til at meddele ham, og deres Samtale oplydte ham med en saadan Afsky for Advocaten og indgød ham en saa ringe Mening om Fordelen af hans Hjælp — skjøndt han maafee tog Feil deri, — at han besluttede at fortsætte sine Efterforskninger alene, og han havde paa sin Morgentour igjennem Landsbyen allerede med Visshed erfaret, at den Mand, med hvem Mistress Joplin havde forladt Byen, nogen Tid efter var bleven dømt til en sex Maaneders Arrest i Grevskabets Fængsel. Maafee

vidste de Embedsmænd, der vare ansatte ved Fængslet, Noget om, hvad der siden var blevet af ham, og af ham kunde han erfare Noget om hans Elskede.

Sjette Capitel.

Bachs Opdagelse.

Under Cedertræerne ved Raughton sad den skrællelige Qvinde, som havde hvilet sig der, ung, ubesmittet af Lidenkab og fuld af Haab, som Lucretia Clavering, — under de gamle Cedertræer, der midt om Vinteren bleve usforandrede, kun at deres vidtstrakte Grene kastede en mørkere Skygge paa den mosbegroede Jord. Der, hvor Eiteraarsolen faldt sraat igjennem de nederste Grene, sraalede de med mange stolte Baabenmærker smykkede Vinduer i Alstenens Glands. Fra Blomsterbedene i den ziirlige Have steg Dusten af den fildige Heliotrop og den henviisnende Rose op i den friske, rolige Luft. Paafuglen sad søvnig paa den høie Balustrade; den muntre Rødkjæll hoppede travlt paa de solrige Steder

af Grønningen, langt borte hørte man den sagte hændende Lyd af Hjordernes Klokker og det flagende Brøl af en vildfarende Kalv, og skjøndt disse Toner afbrøde Tausheden, syntes de dog at smelte sammen med Roligheden. Det hele Landskab rundt omkring bidrog til at fuldstændiggjøre det Billede af ophøiet Fred, som er disse gamle Herregaarde saa eiendommeligt, som den ene Gier efter den anden har elsket og fredet om, og som giver dem Oldtidens Ynde og beskytter dem imod et sørgeligt Forsald.

Lucretia sad alene under Cedertræerne, og hendes Hjerte stod i den skræffeligste Modsatning til den Ro, der herskede rundt omkring hende. Hvilke blide og angrende Følelser denne hendes Ungdoms Skueplads end først vakte hos hende, hvor stærk en Samvittighedsangst der end rørte sig i hende, da hun først hvilede under disse paa Grindringer rige Skygger, medens en Stemme fra en tidligere Verden fremsøkkede en sagte Hvissen om ungdommelig Kjærlighed igjennem Ruinerne af hendes forstyrrede Sjæl, — fra alle disse gjenopvakte Billeder af Fortiden havde hun allerede for længe siden igjen revet sig løs. Forbrydelser som hendes taale ikke længe de blide Sindsbewægelser, som forsøde Angeren over mindre Bildfarelser.

Baagner for et Dieblif Forgangenhedens advarende og tungsindige Mand, strax stiger Furien med svungen Svøbe op af Aigrunden og driver de rasende Fodtrin

ind i Fremtiden. I Fremtiden kan kun Forbrydelsens vilde Aand leve; den maa selv mekanisk omgive sig med Garn og Baand, maa lade Fortid og Nutid gaae under i Mørkets fjærkomne Atmosphære.

Medens Lucretia saaledes sad og hendes Dine hvilede paa hendes Ungdomshaller, sprang hendes Aand over den Afgrund, der endnu skilte hende fra hendes Maal. I hendes Phantasi tilhørte dette Huus hende allerede, — dets nærværende Besiddere sov allerede i Graven, Vernons Slægt, der saaledes havde trængt sig ind, endte med en af de afbrudte Grene, der saa ofte forekomme hos Genealogerne; de skyde rask ud fra Hovedstammen, som om de ville indsuge al dens Marv og Saft, bestaae i en Menneskealder og skrumpes derpaa sammen, saa at der ikke bliver Andet tilbage af dem end en trykt Efterretning, med den lakoniske Formel: „Død uden Efterkommere.“

Naar, tænkte hun, en eller anden Efterkommeres nysgjerrige Die siden betragter Stamtræet, seer han Slægten leve i Lucretia Claverings Æt.

Uagtet al hendes usigelige Lastesuldhed var dog, som vi ofte have seet, den blotte Havesyge intet Hovedræf i denne skræffelige Qvindes Charakter, og ved hendes Beslutning, ved Hjælp af de skræffeligste Forbrydelser at gjenvinde sin Families Arv til sin Søn, havde hun ikke tænkt paa sin egen Fordeel; men nu, ligeoversfor den herlige ærværdige Besiddelse, vaagnede først hendes Gjerrighed.

Derſom hun havde kunnet vinde alt dette for ſig ſelv,
 iſtedetfor til hendes Son, vilde hendes ryggeløſe Fore-
 havende have endnu mere Tillokkelse for hende. Hun ſaae paa
 denne Arv, ſom en affat Konge ſeer paa ſit Rige, der er
 frarevet ham; det var hendes gode Ret. Det tidlige Onſke,
 at falde denne Arv ſin Eiendom, ſpirede atter i hende.
 Kun nødigt vilde hun afſtaae ſine Rettigheder
 til ſit Barn. Her i denne Omgivelse ſmagte hun
 igjen, hvad hun ſaalænge havde undværet, den velly-
 ſtige Nydelse af den Urefrygt, ſom omgiver de Adelige.
 Her var hun ikke mere den miſtænkte Eventyrerinde, den
 venneløſe Forjagede, der kæmpede i Armod med Mod-
 gang, — den angſtfulde Gjende af Loven, der var nød-
 t til at ſkjule ſig. Hun hævede ſig uden Anſtængelſe til
 den Stand, hun var født i — til en æret Datter af
 et fornemt Huus. De ydmyge Hiſener af nogle gamle,
 dog endnu ikke glemte Beboere af Landſbyen, diſſe
 Ureſbeviisninger, diſſe uopfordrede Forſikringer om
 Underdanighed — alle diſſe Smaating vare hende kjære
 og beſtædede hendes Beſlutning, ikke mere at opgive alt
 dette. I hendes Indbildningskrafts beſtändig fremſtri-
 dende Drømme ſaae hun, hvorledes hun ſelv gif om-
 fring i diſſe Haller, herſkende i ſin Sønſ Navn,
 for evig befriet fra beſtæmmende Miſtanke, fra nedvær-
 digende Mangel, fra elendige Forbrydelſer, fra elendige
 Formaaler. Kun endnu een eneste ſtor Forbrydelse, og
 hun hævede ſig igjen til ſin forrige Ungdomsglands!

Paa det samme Sted, hvor Miles St. John sad ved Begyndelsen af vor Fortælling og deelte sin Opmærksomhed imellem sin Gæst og sine Hunde, sad nu Helene Mainwaring; paa Balustraden, hvortil Charles Vernon den Tid lænede sig, støttede Percival St. John sig nu, og paa den samme Plads, hvor Gabriel Barney hiin skjebnesvangre Aften udkastede et Brægebillede af sin Fader, stod han nu med det samme ironiske Smil paa Læberne og malede et mere tro Billede af Arvingens udkaarne Brud. Men af, hvormeget havde Helene Mainwaring ikke forandret sig siden den Aften, da hun først fængslede sin unge Tilbeders Hjerter! Og hvormeget inderligere var dog ikke den Kjærlighed, han nu sølte sølte for hende. Jo mere Legemet's Skjønhed forsvandt, desto mere henrykte og fængslede hendes Aands og hendes Sjæls guddommelige Skjønhed ham. Helenes Ansigt havde forholdsvis ikke lidt meget af de Forstyrrelser, som den dræbende Gift, der paa saa forræderisk en Maade var bibragt hende, havde anrettet i hendes øvrige Skikkelse. Diet var rigtignok blevet mat, og der laae noget Smægtende og Tungt i hendes Blif, men Omridsene af hendes Kinder vare af Naturen saaledes rundede og hendes Ansigtstræk vare saa fine, at det kun faldt lidet i Dinene, at Mustlerne vare slappede, og hendes glindsende varme Ansigtssfarve, samt hendes Tænders Perleglands med-

deelte hendes hele Person en stoffende Friskhed. Dog, Formerne vare skrækkeligt forstyrrede, og Hænderne, der just havde foldet sig, syntes næsten gjennersigtige.

Af de mangfoldige Midler, som Helvede stillede til hendes Tjeneste, havde Gistblandersken valgt en Mixtur, der ligesom en bestandig Feber undergravede Livet og ikke forarsagede megen Smerte eller mange Lidelser, men kun Mæthed og Tørst. Den virkede som Tæring og førte Rægerne paa Bildspor derved, at næsten slet ingen af de sædvanlige Symptomer kunde opdages. Mange af Dalibards fineste Opdagelser vare bleve hans skrækkelige Arvinger ubekjendte, — især en høist vidunderlig Anvendelse af skadelig Gas til at bringe Døden, et Middel, der, naar det om Natten blev indaandet i Søvn, paa Stedet, men dog ikke pludseligt dræbte Offeret — en Hemmelighed, der vistnok har sit Mislige, fordi Operationen blot behøver at blive afbrudt inden de tre eller fire sidste Indaandninger for at give den Lidende Haab om at komme sig. Uden Tvivl var det et eller andet af disse kemiske Præparater, som Lucretia havde trodset, og hvis dræbende Virkning hun havde undgaaet ved sin Mand's Død.

Men i den Bog, som var falden Lucretia i Hænderne, gaves der Stof nok til Fristelser, som vare saa meget mere tillokkende for et saa grusomt Gemyt, som de foreskrevne Recepter fremkaldte Virkninger, der lignede naturlige Sygdomme; deres Hensigt var ved

kunstige Midler at frembringe saadanne Lidelser, som hyppigt forekomme ved vor menneskelige Naturs Skrøbelighed, saasom Feber i alle dens Afveglinger fra den langsomt henrærende til den hurtigt bortrykkende.

Til at frembringe en hurtig Virkning fandtes her ogsaa Midler, der ramme Hjertet, frembringe Pulsaaresvulst eller dræbe paa Stedet ved Brystframpe; der fandtes ogsaa Forskrifter, der lære de kunstige Gæterabelser af Følgerne af Videnskaber, drive Blodet til Hjernen, frembringe frampagtig Vatter, give Rægen Anledning til philosophiske Afhandlinger om Forbindelsen imellem Aanden og Materien og Anledning til at advare hans Tilhørere imod det Farlige ved alle pludselige Nerverystelser.

Hvor sandsynligt var det ikke, at denne unge Piges Død kunde udøve en saadan Virkning paa hendes entusiastiske Tilbeders unge Blod! Derved, at mineraliske Gifter, der altid efterlade Spor, vare udeladte og kun vegetabiliske Stoffer bleve anvendte, der spotte ethvert Rigskue, syntes denne morderiske Videnskab at være sikket imod Lovens Straf. Af dette Rustkammer vare de Midler tagne, der formedelst deres langsomme Virkninger kunde gøre Helenes Død mindst mistænkelig, men som dog ikke vilde gøre den saa langsom, at den lægevidenskabelige Diagnoses skarpe Syn kunde faae Tid til at komme paa Spor efter Aarsagen til Sygdommen, Midler, hvis Virkning ogsaa finder Sted med tilstrækkelig Afvegling og Afbrydelse, og som holde den

sig nærmende Døds sædvanlige Symptomer fjernt, for at lade Haab indtil det sidste Dieblif, saa at det maa synes, som om en eller anden pludselig Forkjølelse eller en anden Uforsigtighed har fremskyndet det afkræftede Offers Død. Og i det samme Rustkammer befandt sig ogsaa den eneste, udvalgte tillavede Drik, ved hvilken den sørgende Ynglings Dødsqual skulde faae Udseende af et Anfald af naturlig Fortvivlelse, for at saaledes begge de Hindringer, der vare imellem Godset Raughton og den Søn, i hvem Lucretia Claverings tabte Rettigheder levede op paany, pludseligt kunde blive styrtede i een og den samme Grav.

Skjøndt October næsten var til Ende, var Dagen dog varm og mild som i August. Men Percival, der med Kjærlighedens Angst og Belymring betragtede Helenes Ansigtstræk, foreslog, at hun denne Gang ikke skulde sidde længere. Solen var allerede langt nede, og det var ikke gavnligt for Helene at udsætte sig længere for den frie Luft, uden at nyde nogen Bervægelse. Percival opfordrede hende til en Spadseretour i Haven. Venlig stod Helene op og lagde sin Haand paa hans Arm. Men neppe vare de stegne ned ad Terrassen, før end hun pludseligt stod stille og aandede dybt og ængsteligt.

Snart var dog Krampen forbi; de gik langsomt med nogle flygtige Ord forbi Lucretia og vare derpaa hurtigt forsvundne for hendes Blikke under Cedrene.

„Støt Dig fastere til min Arm, Helene!“ — sagde Percival; „det er forunderligt, at Forandringen af Lust synes at hjælpe Dig saa lidt, og vor Læge her paa Landet endnu mindre. Jeg vilde være meget uslykkelig, dersom Simmons, som min Moder gjør saa meget af, ikke forsikrede mig, at der ingen Symptomer er, der kunne vække Frygt, da de alle kun hidrøre fra Nerverne. Vær munter, elskede Helene, vær munter!“

Helene saae op og søgte at smile, men der stod Taarer i hendes Øine.

„Det vilde dog være haardt, Percival! hvis jeg nu skulde døe!“ — sagde hun stammende.

„Døe! O, Helene! — vi maae ikke længer opholde os her. Lusten er vist for skarp for Dig. Maaskee vil din Tante reise til Italien. — Vi ville Alle begive os derhen og opsoge min Moder. Hun vil pleie Dig, Helene, og — og —“ hans Stemme svigtede ham.

Helene trykkede ømt hans Arm: „Tilgiv mig, bedste Percival! Det er kun i saa Diebliske, at jeg er saa forsagt, — nu er det igjen forbi. Af, hvor længe jeg ikke efter at lære din Moder at kjende! Naar kan Du igjen høre Noget fra hende? Er Du ikke for overilet i dine Forhaabninger? — Er Du virkelig ganske sikker paa, at hun vil give sit Samtykke til et Valg, der er saameget under din Stand?“

„Tvivl ikke om hendes Kjærlighed — om hendes Samtykke i mit Valg!“ — svarede Percival munter,

og i det Haab, at Helenes naturlige Engstelighed var Hovedgrunden til hendes Sorgmodighed, føiede han til:

„Ofte, naar jeg spadserede med min Moder under disse Cedre og talte med hende om Fremtiden, sagde hun til mig: „Du har ingen Grund til at see paa Rangen, naar Du vælger en Brud; vælg for at blive lykkelig.“ Hun har aldrig haft nogen Datter; til Løn for al hendes Kjærlighed vil jeg bringe hende denne Betsignelse.“

Saaledes vandrede de to Elskende omkring, indtil Solen var gaaet ned; da vendte de tilbage til Huset, hvor de allerede fandt Barney og Madame Dalibard. Denne Aften havde Helene gjenvundet sin forrige Munterhed, og Percivals Hjerte var fuldt af Henrykkelse over hendes glade Smil.

Da de øvrige af Familiens Medlemmer til sædvanlig Tid havde truffet sig tilbage til deres Soveværelser, begav Percival sig endnu til sin Arbejdsstue, for der at skrive til sin Moder og til Capitain Greville. Medens han var beskæftiget dermed, traadte hans Tjener ind, for at melde ham, at Bact, der havde været borte fra den tidlige Morgen, for at sætte efter en Hest, der var løbet bort fra Græsgangen, nylig var kommen tilligemed Dyret, der næsten var løbet lige til Southampton.

„Nu, det er godt,“ — sagde Percival, hensunken i Tanker og skrev videre paa sit Brev.

Tjeneren blev staaende og ventede; — forundret saae Percival op.

„Undskyld, Sir! De har forlangt at tale med Bacc, saasnart han kom tilbage.“

„Jeg! — Ja, det er sandt! Siig, at han skal vente. Jeg vil strax tale med ham. — For min Skyld behøver Du ikke at opholde Dig længer. — Bacc kan vente, til jeg ringer.“

Tjeneren gik ud. Percival fortsatte sit Brev, fyldte Side paa Side, Arf paa Arf, og da Brevet, der endnu ikke indeholdt Tiendedelen af det, han ønskede at meddele, var sluttet, hensesk han i Drømmerier, indtil Lyssene vare nedbrændte og Taarnuhret slog Et. Forbauset over, at det var saa sild, tænkte Percival først igjen paa Bacc og ringede.

Den forrige Gadesfeier viste sig i Døren i sit stadselige Livree.

„Bacc, stakkels Fyr, det gjør mig ondt, at jeg har ladet Dig vente saa længe; men jeg har imorges modtaget et Brev, der angaaer Dig. Hvor er det dog? — Jeg har ladet det ligge i mit Sovestue. Følg med mig derind — jeg maa gjøre Dig nogle Spørgsmaal.“

„Dog vel ikke om min Opsørsel, Deres Herlighed?“ — sagde Bacc frøgtig.

„Gud bevares!“

„Altsaa Efterretninger om Matraffen?“ — raabte Baad glad.

„Heller ikke,“ — svarede Percival smilende, tændte et Lys og gik op ad Trappen. Baad fulgte efter ham.

Percival havde virkelig den Morgen modtaget et Brev, der satte ham i stor Forundring. Det var fra John Urdworth og lød saaledes:

„Min bedste Percival!

„De har for kort Tid siden taget en ung Mand i Deres Tjeneste, der kun er bekendt under Navnet Baad. Er dette Menneske nu hos Dem i Raughton? Dersom det er Tilfældet, beder jeg Dem om at holde ham tilbage der og at tillade ham at komme til mig, saasnart jeg forlanger det; dog er det mere sandsynligt, at jeg vil foretrække at begive mig til Dem. Hvor sælsomt det end vil synes Dem, holdes jeg for Diebliffet tilbage i London ved Forretninger, der staae i Forbindelse med denne vigtige Person. Vil De imidlertid have den Godhed at forelægge ham følgende Spørgsmaal:

„Først, hvorledes han er kommen i Besiddelse af et vist Halsbaand, som han har efterladt hos Baad Caruthers?“

„For det Andet: Om han har et Tegn paa Armen, — og hvis saa er, maa han beskrive det.“

„For det Tredie: Hvor længe han har kjendt den saakaldte Back Caruthers?“

„For det Fjerde: Om han anseer hende for ærlig og sandhedskjærlig?“

„Bring De hans Svar paa Papiret, og send mig dem. Jeg kan vel saa temmelig tænke mig, hvorledes de ville falde ud; men jeg beder Dem stille Spørgsmaalene saaledes, at jeg kan see, om der er nogen Modsigelse imellem hans Udsagn og Mistress Caruthers. Jeg har meget at fortælle Dem og længe efter Deres venlige Bysøvnninger til en Begivenhed, der har beredet mig mere Glæde end den flygtige Lykke, som min lille Bog har gjort. Mine hjerteligste Hilsener til Helene; jeg haaber snart at see Dem og er Deres tro hengivne —

„G. St. Tal ikke til Madame Dalibard om Indholdet af dette Brev, heller ikke til Helene eller til nogen Anden end Back. Forlang ogsaa Tausked af ham, og dersom De ikke kan forlade Dem paa hans Tausked, send ham saa til Staden.“

Da dette Brev ankom, var Back netop gaaet bort for at søge den Hest, der var kommen bort, og efterat Percival havde piint sig med alle Slags ubestemte Gissninger, lod han den Sag falde, da han var altfor beskæftiget med sin Angst for Helene. Nu opiriskede han sin Hukommelse ved igjen at læse Brevet, hentede Pen,

Blæf og Papir, gjorde Bac de forefrevne Spørgsmaal, optegnede hans Svar og smilede ad hans frygtsomme Nyssgjerrighed, der gjerne vilde vide, hvem der kunde bekymre sig om saadanne Ting, og da Percival af denne Frygt øste Tillid til hans Tausshed, sendte han ham til No.

Bac havde endnu aldrig været i denne Deel af Slottet, og da han befandt sig i Gangen, vidste han ikke, om han skulde vende sig til Høire eller til Venstre. Han havde intet Lys; vel skinnede Maanen igjennem et stort og bredt hvælvet Bærelse, men denne Klarhed var ingen Veiviser for ham. Medens han ganske forbløffet stod stille og overlagde, om han skulde vende tilbage til Døren af det Kammer, han nylig havde forladt, for at bede sin unge Herre om Underretning, for at finde ud af denne Labyrinth, blev han sat i en ubeskrivelig Skræk ved et pludseligt Syn.

I den ene Ende af Gangen aabnede en Dør sig sagte, og en mennesselig Skikkelse, der neppe var fjendelig, kom ud og listede sig afsted indhyllet i Sort. Bac gned sine Øine og krøb mekanisk i Skjul i en af Nicherne; Skikkelsen kom nærmere, og Ord kunde ikke skildre hans Forbauselse, da den lamme Krøbling, som han saa ofte havde seet blive rullet omkring i Haven i sin Stol, og om hvis ulykkelige Tilstand man saa ofte havde talt i Folkestuen, her stod opreist for ham

og i Besiddelse af alle de Kræfter, der behøvedes for at bevæge sig frit.

Det klare Maaneflin oplyste de Ansigtstræf, som man aldrig kunde forglemme, naar man een Gang havde seet dem. Stivere og blegere end et Ligs var hendes Ansigt, da hun ved den rædsomme Belysning saae ud af sit mørke, sælsomme Hylster. Dersom et Gjensærd, der var staaet op fra de Døde, havde viist sig for ham, vilde han ikke være bleven mere forfærdet. Madame Dalibard kunde ikke bemærke den usrivillige Spion, thi den Fordybning, han havde trykket sig ind i, laae paa Skyggesiden. Med sagte Skridt traadte hun ind i et andet Værelse, der laae ligeoverfor det, hvorfra hun var kommen, og hvis Dør kun stod paa Klem, og Skikkelsen forsvandt lydlost, som den var kommen.

Der hengik flere Minuter, førend Baad kunde fatte sig saaledes efter sin Forundring og Skræk, at han kunde forlade sit Skjul. Da ilede han som fortvivlet den samme Vej tilbage, som han var kommen, og naaede lykkeligviis Trappen; her indjog de blodrede Pletter, der fra de med Baabenmærker bemalede Vinduer afspejlede sig paa Glimsegulvet, ham mindre Fygt end hiint Syn, der havde faaet Haarene paa hans Hoved til at reise sig.

Han kunde ikke træffe Veiret, førend han havde naaet sit lille Kammer i den Fløi af Slottet, der var bestemt for Staldkarlene. Da han her lidt efter lidt

var kommen til sig selv igjen, grublede han længe over det, han havde været Bidne til, og var meget tilbøielig til at give dette Syn den værste Udtydning, hvilket ogsaa var meget naturligt, da han var saa vel bekjendt med Bedrageres Udsærd og Forbryderes Forflædninger. Vi have allerede seet, hvor forbausset Bac var bleven ved i en af sin Herres Gjæster at gjenkjende den unge Herre med Knebelbarterne, der havde besøgt Grabman og vovet at tirre Opstandelsesmanden i hans Hule, den unge Herre, der usforsædret var traadt ind i en Hule, som ellers ingen ærlig Mand vovede sig ind i, medmindre hans Armod beskyttede ham. Bac vidste, at Grabmans sædvanlige Klienter hørte til en tvetydig Klasse af Mennesker, hvem det ikke var om at gjøre at søge Loven, men at unddrage sig den, og for en Saadan havde han ogsaa anseet denne Gjæst, der saae saa usædvanligt pyntet og pæn ud, og hvem han havde løst op ad Trappen. Skjøndt Bac selv var ærlig, besad han dog den Fattiges omfattende Medlidenhed med sine mindre samvittighedsfulde Kammerater, og han vilde ikke have tænkt værre om Barney, fordi han var bekjendt med Grabman, dersom han ikke her vilde gjælde for en agtværdig Gentleman. Den taknemmelige Skabnings Kjærlighed til hans unge Belgjører havde vaakt hans Samvittighed af dens Sløvhed, og han gyfte ved den Tanke, at Forbrydelse, som han før havde betragtet med saamegen Ligegyldighed, skulde finde Indgang i et

saa skyldfrit Huus. St. Johns Ungdom og Uersfarenhed opfyldte Bac med deeltagende Mistro; en saadan Godhjertethed var det saa let at bedrage! Bac forspurgte sig i Folkestuen med megen Nysgjerrighed om Barney's Forhold.

Da han erindrede den vise Bemærkning af hans Pleiemoder, at Gavyne ansee rige unge Mennesker for et let Bytte, var han fast overbevist om, at Barney hørte til dette smukke Broderskab; dog vidste han ikke mere, hvad han skulde tænke, da han saae, at der hverken kom Kort eller Tærninger tilsyne, og hans Frygt havde lagt sig mere og mere, da han bemærkede, at Barney var en fortrolig Ven af Madame Dalibard, der var hans Herres Slægtning. Men nu opfyldte denne inderlige Forbindelse ham netop med Skræk og Mistanke. Naar han sammenstillede Billedet af Barney som Grabmans Kunde med den Opdagelse, at Madame Dalibard udøvede et Bedrageri, med hvilket han af mangehaande Erfaringer var fortrolig nok, — at hun lod, som om hun var en Krøbling — kunde han ikke tænke Andet, end at der skulde udføres en for hans Herre fordærvelig Plan, og han var tvivlraadig, om han strax skulde meddele St. John sin Opdagelse eller anstrenge hele sin Marvaagenhed for først at erholde Stadfæstelse paa sine Formodninger. Ifølge den listige Forslagenhed, som den foragtede Fattige næsten altid tilegner sig til sit Selvforsvar, gjorde Bac med Tillid Regning paa et

heldigt Udfald af de Jagttagelser, han havde i Sinde, medens han frygtede for, at en altfor overilet Angivelse skulde skade ham hos en saa ung Herre, ja maaſkee endogsaa føre til hans Afſkedigelse. Han beſlattede altsaa at vente.

Den taknemmelige Hengivenhed, der beſjælede den ſtakkels Fyr, havde ganſke ſaaet ham til at glemme, hvad der til enhver anden Tid vilde have ſat ham i den ſtørſte Forvirring — det Brev, ſom St. John havde modtaget, og de beſynderlige Spørgſmaal, ſom denne havde forelagt ham; men da han tilſidſt faldt i en ofte afbrudt, urolig Søvn, blandede alle de Indtryk, der havde forvirret ham i vaagen Tilſtand, ſig til et mørkt, rædsomt Drømmebillede. Det forekom ham, at han var paa ſit gamle Poſtkammer i St. Giles; Rigtigheden kæmpede med Barney om hans Legeme, medens han ſelv laae kraſtesløs paa ſit Leie og kun anſaae ſig ſelv for ſikker, ſaalænge det var ham muligt at bevare Halsbaandet, ſom han trykkede faſt til ſit Hjerte ſom en Taliſman. Bludſeligt bukkede Madame Dalibard, indhyllet i ſit lange, ſorte Klædebon, med ſit ſtronge blege Anſigt ſig ned over ham og ſpredte Fortryllelſen. Da aſlod Barney fra Kampen med ſin ſkræffelige Modſtander, opſlog en Skoggerlatter, og Rigtigheden ſlattede Bag i ſine dødbringende Arme.

Envende Capitel.

„Det tapetserede Værelse.

Dagen efter benyttede Baad sig af en Tid, da han vidste, at Familien var fraværende, og overtalte den godmodige Kammertjener, der især havde taget ham under sin Beskyttelse, til at vise ham hele Huset. Han havde hørt af andre Tjenere, at det indeholdt en Mængde skønne Sager, og Kammertjeneren var stolt af at tjene endogsaa Baad som Cicerone.

Efterat Baad tilstræffeligt havde betragtet og beundret den store Sal og Spiseværelset tilligemed Rustkammerne, Buserne og Malerierne, og med aaben Mund hørt paa sin Vejvisers kritiske Bemærkninger, blev han ført op ad den store Trappe, der førte til det gamle Familiegaleri og ind i Sir Miles's forrige Værelse. Det var endnu ganske urørt, og Sengen stod endnu i Krogen. Da Baad vendte tilbage dertil, befandt han sig igjen i den Corridor, der stod i Forbindelse med Sovenværelserne, og hvor han den forrige Nat var faret vild.

„Hvad mon det er for et Kammer, med det lille

hvide Hoved over Døren?" — spurgte Bäck, idet han pegede paa den Dør, som Madame Dalibard var kommen ud af.

„Det hvide Hoved, Bäck! er Gudinden Flora, men en Hedning som De kjender ikke Noget til Guderne. Flora bærer en Halvmaane paa Hovedet, som De seer, hvilket viser, at de afgudsdyrkende Tyrker tilbede hende, thi det tyrkiske Flag er en Halvmaane, det har jeg selv seet i Konstantinopel, thi jeg har reist, Master Bäck!"

„Og hvad kan det da være for et Bærelse?" spurgte Bäck.

„Nu, det bliver for nærværende Tid beboet af den smukke unge Dame, Miss Mainwaring. Der er Intet at see derinde. Men det paa den anden Side," — og Kammertjeneren førte Bäck til den Dør, gjennem hvilken Madame Dalibard var forsvunden, — „det er mærkværdigt, og da Madamen er fjørt ud, kunne vi vel see os lidt om derinde."

Han lukkede Døren sagte op, og Bäck kigede derind.

„Dette Bærelse, som man kalder Taarnstuen, beboede Madamen, da hun var ugift; jeg hørte den gamle Bæssy fortælle det, derfor har vor unge Herre igjen indrømmet hende det. Hvad mig angaaer, da vilde jeg langt hellere sove i Deres lille Lufas end her, hvor disse store glubste Skikkelser stirre paa mig ved Amin-

ilden og om Vinteren ved ethvert Bindstød ikke saa grædselig med deres Hoveder."

Og Kammertjeneren tog en Priis, idet han henvendte Bäck's Opmærksomhed paa den gamle afblegede Tapetvæg. Medens de talte, blev denne heftigt bevæget ved et Bindstød, og for dem, der vare mere overtroiske end romantiske, havde Bærelset vistnok intet Indbydende ved sig.

"Hver Gang jeg seer dette gamle, med Tapeter behængte Bærelse," — sagde Kammertjeneren, — "kommer jeg til at tænke paa den bekjendte Historie med Damen, der vendte tilbage fra et Bal. Idet hun lagde sine Juveler af og tilfældig saae op, saae hun et Die i en af Figurerne, der ikke syntes at være broderet af Uldgarn."

"Nu, og hvad var det da?" — spurgte Bäck, idet han ængsteligt løstede Tapetet op og derved bemærkede, at der endnu var et betydeligt Rum mellem dette og Væggen.

"Hvad skulde det vel have været?" — svarede Kammertjeneren. "Det var en Tyv. Han vilde hente Juvelerne; men Damen besad Aandsnærværelse nok til at sige høit, som til sig selv, at hun havde glemt Noget, hvorpaa hun smuttede ud af Bærelset, luffede Døren og faldte paa Tjeneren — og Tyven, der ingen Anden var end Underkældermesteren, blev sat fast."

„Og her sover den franske Frue?“ — sagde Bäck tankesuld.

„Den franske Frue, Master Bäck! der er intet saa Lavt i en fornem Condition som at give Herfskabet saadanne Tilnavne. Det gaaer an, naar man tjener hos noget lumpent Paa, men hos en Herre som vor er Respekt det Første. Desuden er Madamen ingen fransk Dame; — hun hører til Familien — og i Sandhed, det er en gammel Familie, saa gammel som nogen Lord-Familie i de tre Kongeriger. Men nu er Deres Nysgjerrighed vel tilfredsstillet, og nu maa De tilbage til Deres Heste.“

Da Bäck vendte tilbage til Staldene, følte han sig endnu mere bekræftet i den Overbeviisning, at hans Herres Gæster havde forbrøderiske Planer for. Ud af Helenes Bærelse var jo den tilsyneladende Krøbling kommen. Helene maatte altsaa nødvendig kjende til Bedrageriet. Nu kunde Percivals Hjertes Tilstand ikke være nogen Hemmelighed mere for hans Folk, og medens Tjenerne kappedes om at rose hans Valg, sagde Pigerne, at det ogsaa var en god Fangst for Frøkenen.

At St. John paa en eller anden Maade blev ført bag Lyset og bedraget, og det af det hele Selskab, var nu Bäck's faste Overbeviisning. Men hvorledes skulde han tilintetgjøre deres Planer? Han, den flakke Staldkarl, der kun ved et Tilfælde fik Udgang til den her-

flabelige Deel af Huset, og som sjældent eller aldrig fik Percival at see, uden naar han netop blev kaldet!

Dagen gik hen, uden at der foresaldt noget Mærkeligt. Lægen kom, saae Helene og gjorde en ubetydelig Forandring i Medicinen, der i Grunden stemmede overens med den londonste Læges Anordninger, og haabede endnu bestandig paa et heldigt Udfald.

Langt ude paa Natten, da Alt laae i Søvnens Arme, stjal Bæk sig barsedet ud af sit lille Kammer, og da han nu havde indprentet sig Veien, listede han sig ind i en Krog af Gangen ved Soveværelserne. Derpaa aabnede han Tapetdøren ved Enden af Gangen, skjulte sig bag den og lurede.

Omtrent paa samme Tid som forrige Gang saae han den mørke, utydelige Skikkelse komme, denne Gang listende ud af Mahame Dalibards eget Værelse og gaae ind i Helenes, hvor den neppe dvælede et Dieblis, før end den viste sig igjen. Mørk og taus som en hensvævende Sky forsvandt den derpaa i det samme Værelse, som den var kommen ud af. Dette korte Besøg satte den Lurende i Forbauselse. Hvad kunde Tanten have at sige i saa kort en Tid? Men tilfreds med Resultatet af sin Nattevagt frøb Bæk frem af sit Skjul og naaede sit Kammer uden at blive seet af Noget.

Attende Capitel.

Oplysende Brev.

Helene Mainwaring til velærværdige Hr. Fjelden:

„Kjæreste og ærede Ven!

Deres sidste Brev modtog jeg den Morgen, da jeg reiste fra London, og med taknemmelig Uresfrygt kyssede jeg de rørende Linier, hvori De søger at formilde min egensindige og barnagtige Tungfærdighed og at styrke mit Hjerte i dets Kamp for at vinde Ro og Haab. Ja, sikkert, jeg har mange Grunde til at takke Himlen, og iblandt disse mange Grunde er den ikke den ringeste, at Himlen har gjort Dem til min ubesindige Ungdoms Veileder. Hvor ofte, naar min vilde Phantasi skabte Luftbilleder for Fremtiden, og jeg sagde til mig selv: „Saaledes skal mit Hjem være!“ — hvor ofte har De da ikke, skjøndt jeg fortaug Dem mine Drømmerier, ved milde Ord ført mig tilbage til den sikrere Vej og givet min Sjæl en høiere Impuls?

„Ikke paa denne Jord kan Du skabe din Fremtid, ikke i Tiden kan Du grunde Dig et Hjem!“

Saaledes hvistede mit Hjerie, naar jeg havde hørt paa Dem, og dets Dromme forsvandt, og det blev roligt. Da forvandlede det, som jeg kaldte Poesi, og som jeg forgjæves søgte i tomme Phantasier og Vers uden Værd, sin Natur og blev til Religion. De veed, hvorledes vor Troes simpleste Former røre mig, — Kloffen, som kalder Deres lille Menighed til Kirken, — Barnestemmerne forenede til ukunstlet Sang — hine Grupper af jevne Landsbysfolk, der efter Gudstjenesten dvælede iblandt Gravene, indtil De traadte frem, og Deres Smil hvilede paa Deres ydmyge Børn.

Hvor dybt ere ikke hine Søndage indprentede i min Hukommelse! Hvor sølte jeg ikke i hine Dage Broen imellem Himlen og Jorden under mine sagte Fodtrin! Saadanne Søndage har jeg siden den Tid kun sjældent oplevet. Da jeg i den store Stad, fra hvilken jeg nu er flygtet, gik til en Kirke i Nærheden, hvor søgte mit Die da ikke forgjæves efter det hellige Baand, der i Kjærlighed forener Præsten med hans Børn! Den kolde, ligesom fremmede Menighed, — disse indstuderede, majsommelig udarbejdede Prædikener, — her var Religionen Form, hos Dem var den Sjæl.

Hiin Trængsel, saa stor, saa uopmærksom i sin Andagt, opfyldte mig med en besynderlig Medlidenhed. Hvor lidet kjendte den Gne den Anden! Dem betroede Deres Hjord alle sine Sorger og Forhaabninger, al sin Kummer; i Deres snevre Kredss var der ingen Hemme-

lighed. Hvor ofte indrettede De ikke Deres Tale efter den Enes egen Kummer eller efter den Andens Trivsel, for at indgyde dem Trøst og Haab? Men i hine usammenhængende Maasser faldt Ordene ligesom Sne paa Overfladen af Vandet; det var neppe faldet, før det ogsaa var smeltet. Ved hiin Gudstjeneste var der ingen Overeensstemmelse imellem Hjerterne i Ordene livløse Harmoni. Hvor Mange kunde ikke blive borte den næste Søndag uden at blive savnede — Fremmede kunde ligesaa vel høre den kolde Tale. Iblandt hiin sørgelige Mængde kunde Modgang eller Død hver Morgen finde et Offer. Naar jeg ret betragtede Forsamlingen, forekom den mig som et Billede paa alt Liv i Skabningens Tempel med Døden i sin Midte og dog hørende med ligegyldige Øren paa Forsikringen om Udødelighed.

Hvorfor vende disse Tanter nu saa høitidelige og sørgelige tilbage? Fordi jeg selv — min anden Fader! — fordi jeg selv, ligesom de Øvrige, altfor meget har glemt de jordiske Godes Usikkerhed, fordi Deres Stemme ikke var i Nærheden, for at vække mit Hjerte, naar det, mere egenfindigt end i min tidligste Ungdom, skabte sig en jordisk Fremtid og grundede sig et dødeligt Hjem. De har læst mit Hjertes Hemmelighed, skjøndt jeg kun viste Dem Overfladen. De har gjættet, hvad Percival er bleven mig, — at hans Lykke har Deel i enhver af mine Tanter, — hvorledes jeg i hans Kjærlighed smiler til et Phantom, der svæver i det Fjerne, og hvorledes

jeg hvister til mig selv: „Der er Lykke at finde paa denne Jord!“

Hvor vilde De ikke elske ham — ikke alene for min Skyld; men ogsaa for hans egen Skyld! Hvor vilde De ikke smile ad Deres egen Frygt for, at jeg kunde blive bedraget! Veed De, hvad jeg elsker i ham? Det er hans fuldkomne Mangel paa Falskhed — Umuligheden af, at han nogensinde kan bedrage. Nei, det er intet „Ideal af min egen Phantasi“, som jeg ser i ham, hvis jeg overhovedet, mig selv ubevidst, havde dannet mig et saadant Ideal, før jeg saa ham. Han staaer sjernt fra min Phantasi. Ham kan jeg ikke forklare, hvorfor jeg snart smiler, snart græder. Det er mit Hjerte, der nærmer sig ydmygt til hans, gennemtrængt af hans overordentlige Godhed, æret af hans inderlige Tillid. Jeg kan ikke aabenbare ham mine uklare og ubestemte Tanker; men flyver en Tanke fra mig imod Himlen, staaer jeg bestæmmet, fordi den synes saa ubetydelig ved Siden af en eller anden ædel Handling, som udspringer af hans naturlige, simple Tilbøielighed til skøn Medlidenhed og velgjørende Handlinger. Da synes det mig ogsaa, som om min Phantasi, der længe efter det Gode, og som før kun var en Skygge, i hans Hjerte har vundet Indhold, som om jeg i hans Magt til at handle ædelt har realiseret min drømmefulde Tilbedelse af det Gode. Den høieste Poesi er jo ædle Handlingers Poesi, og alle vor Phantasies herligste

Drømme ere kun et usjuldkomment Gjenstik af vore gode Handlinger. Og dog var der Dieblikke, da jeg sukede, idet jeg saa hans oprigtige Natur klart for mig, og jeg ikke kunde gjengive mit Indre saa lyst og klart; i det Lidet, jeg kunde give, ligger der dog endnu Noget, i Hjertet eller i Aanden, som evigt maa blive skjult. I den sidste Tid har denne Tanke gjort mig mindre Kummer; jeg sølte, at der i dette Noget, der henede aldrig bliver aabenbaret, aldrig sotskaaet, ligger en Anelse om, at min jordiske Tilværelse maa blive usjuldkommen. I Gensomheden om Natten, ved den opgaaende Maanes milde Lys, træder denne uudtalte Deel af mit Væsen frem, den behersker det Hele. Jorden forsvinder, — en ubevidst Bevægelse forener sig med Uendeligheden, — det synes mig, som om jeg har afstrøiset de jordiske Bænker, og som om min Aand svinger sig op til de Salige. Grindrer De en Bog, som De engang med en mild Bebreidelse tog mig ud af Haanden? Jeg havde uden Deres Tilladelse taget den paa Pulsen. Det var de ældre Helgenes Levnet. De sagde, at jeg skulde vogte mig for den sygelige Begeistring, som saadanne Fortællinger let kunde fremkalde i min ophidsede Phantasi! Af, Deres Advarsel var prophetisk! Hvorfor havde ellers i lyse Timer et Væsen, saa ydmygt og vildfarende som Deres Helene, saadanne Drømme og Henrykkelser! Af det, jeg har skrevet, kan De domme om min Sjæls Tilstand. Stands

De min Flugt, min kjære faderlige Ven, naar jeg farer
altfor meget vild, — styrk De min Aand, naar jeg
bliver svag, forman De mig, naar jeg bliver mis-
modig.

De spørger mig om min Tante, om hendes Beve-
maade. Hvad kan jeg sige Dem? Imod mig er hun
altid den Samme, — jeg kommer ikke videre i hendes
Kjærlighed. Men tro derfor ikke, at hun er uvenlig,
meget mindre, at hun er haard imod mig, — hun bli-
ver mig kun fremmed. Jeg betragter hende med en
vis medlidende Uresnagt. Hun forekommer mig som en
eensom Skabning, der er forvildt til en øde Ø. Livets
Seil gaae hid og did paa det umaadelige Hav, uden
hos den Banlyste at fremkalde et Ønske om at flye.
Hendes Væsen synes at være sammenvævet med hendes
Forladthed og at herste der som i et Kongerige. Og
dog, naar jeg hører, hvorledes hun underholder sig med
Andre, — med mig underholder hun sig aldrig, — er
det, som om Verden og Verden alene opfyldte denne
alvorlige Stræben. En umaadelig, men trøstesløs
Kundskab, der er øst saavel af Bøger som af Livet, op-
liver hendes iskolde Taler med Noget, der vilde see ud
som Viisdom, hvis det ikke var Foragt.

Hendes Erfaring, der viser sig paa denne Maade,
trykker mig som Bly; aldrig fremlyser der Haab eller
Tro af dette Jernskatkammer. Hvorledes hun med
saadanne Lidelser, med saadan bitter Haabløshed kan

være saa taalmodig og hengiven, hvorledes hun aldrig foler Trang til at søge Trøst i Tro og Glæde og Dyd, — hvorledes hun aldrig har Tillid til noget Væsen eller til nogen Grundscæining, men kun til hendes egen sorgelige Tilværelse, er Noget, som fylder mig med Forbavselse, thi det er jo som en Kraft, der ikke er givet de Dødelige. Ere vi ikke Alle skabte svage, for at vi, i Bevidstheden om vor Dødelighed, maae erkjende, hvorledes Kummer og Smerte ere forgængelige tilligemed os selv, for at vi af vore Skrøbeligheder kunne øse den sikke Trøst? Men medens jeg nærer en Frygt, fuld af Ærbødighed, for det stakkels høimodige og eensomme Væsen, elsker jeg hende med Omhed. I den sidste Tid har jeg følt en rolig, men sorgelig Tilfredsstillelse ved at tænke, at hun, hvis der ikke er tilstaaet mig noget langt Liv, vil, naar jeg er gaaet heden, erfare, hvormegit jeg har elsket hende, hvormegit jeg har beflaget hende. Jeg har ved min Død søgt at gjengjælde hende den Godhed, hun tidligere har viist mine Forældre. Da vil hendes Hjerte maaskee aabne sig for den Forældreløse, som hun har beskyttet uden at elske hende, og hun vil tilstaae, at der endnu gives Taknemmelighed paa Jorden.

Det eneste Væsen, for hvilket min Tante syntes at føle Kjærlighed, er min Fætter. Hendes Dine straale, naar han træder ind i Stuen. Hendes Stemme bliver blød, naar hun hilser ham. O, hvor uendelig stolt er

hun ikke af hans Mand! Uden Tvivl har han underrettet
 Dem om den glimrende Lykke, hans Bog har gjort.
 Den ligger altid i hendes Nærhed, og dog synes det
 mig forunderligt, naar jeg betænker hendes Foragt for
 Verdens Mening, at hun glæder sig mere over den
 Berømmelse, dette Værk har opnaaet, end over selve
 Værkets Fortjeneste, om hvilken jeg dog ikke kan dømme,
 — thi hvad forstaaer jeg mig paa de vigtige Spørgs-
 maal, som Mænd stride om? Alt, hvad jeg kan begribe,
 er Fred, Kjærlighed og Skjønhed. Men naar der paa
 de Sider, der forgjæves tale til min svage Forstand,
 gløder en Tanke frem, varm, velvillig og soulmende af
 et dristigt Haab, — o, da fylde mine Dine sig med
 søde Taarer, og ogsaa jeg bliver stolt af min fjære
 Fætters Berømmelse. I ham, jeg forstrækkes næsten
 over at tænke derpaa, men i ham lever min Indbild-
 ningskraft mere end i min ædle Percival. Han trækker
 hiin hemmelighedsfulde Deel af mit Væsen mere til
 sig, — jeg sætter min Phantasi, mine Drømmerier i
 Forbindelse med hans Genius, med hans Løbebane.
 Gid jeg var hans Søster, eller gid jeg havde en Søster,
 hvis Skjebne var knyttet til hans — for at kunne til-
 smile ham paa hans Prøvelses haarde Bane, for at
 dele hans Gavn, lytte til hans Forhaabninger og
 tage Deel i hans Triumf — paa hvilken jeg troer, —
 min Følelse siger mig det. Det er altsaa, som om to
 forskellige Væsener boe i mig, — i Percival er mit

Hjertes Hjem, hos ham er jeg rolig og tilfreds, medens mine urolige Tanter streife med Ardworth i det Fjerne, og kun i min Bøn savner jeg dem Begge!

Men jeg er i Laughton. De erindre Dem vel dette Sted. De har ofte beskrevet mig det ved Kaminilden eller paa vore Vandringer gjennem Landsbyen! Af, dersom dette Sted nogensinde bliver mit Hjem, hvor vil jeg da ikke længe efter at hilse Dem der og at lære af Deres Læber, hvorledes jeg bedst skal opfylde de fjære Pligter, der da vilde paahvile mig! Det er naturligt, at Stedet maatte vore sammen med min Kjærlighed, som om det var et levende Væsen. Dersom Percival beboede en eenlig Hytte, vilde jeg sole det Samme. Det er ikke, som De vel veed, fordi den gamle Herregaard er prægtigere end Alt, hvad Deres lille Helene endnu har seet, undtagen i Eventyr, men fordi der virkelig er et Led, der forbinder Herregaard og Hytte. Percivals Tanter synes kun at være henvendte paa at gjøre dem lykkelige, der omgive ham, paa at hæve den skarpe Modsatning imellem Rigdom og Armod, mellem Savn og Mangelighed. Det er, som om man, hvis man tilintetgjorde Herregaarden, ogsaa vilde forstyrre Hytterne. Trang er her intet Sted synlig. Det er sandt, at en Hytte seer ydmygere ud end en anden, men Beboerne af dem synes Alle at besidde det, hvorpaa de have lært at sætte meest Priis. Og der hersker en Fortrolighed imellem alle dem, som boe paa

dette lykkelige Sted, der intet Anstrøg har enten af Nedladdenhed eller af Underdanighed. Vi træde ind i en Hytte og tale med dens Beboere, som om vi vare hjemme. Vi tale med Enhver som med en Ven. Percivals Rigdom er som et Pant paa, at han sørger for det almindelige Vel. Derfor aander der som et Slags Religion om mig, — og Luften er reen og god. Hvor elste Folkene ikke hans Moder! Vil denne Moder ogsaa nogenſinde blive min? Hvad har jeg gjort for at fortjene en saadan Lod? Alene denne Tanke kunde fylde mig med ydmyg Tvivl om, at en saadan lykkelig Fremtid venter mig.

Skænd ikke paa mig, min elskede Formynders! naar jeg bekjender, at jeg kan kæmpe saameget jeg vil, for at forjage disse Anelser, der mishage Dem saameget, — de vende dog bestandig tilbage — de forfølge mig overalt. Naar mit Døie allerede den Tid, hos Dem, da min Helbred endnu var usvækket, — da Kulde aldrig gjennemskændte mig, da Hede aldrig syntes at berøre mig, i det opvaagnende Foraars svævede bort fra Løvspringet og de spirende Blomster, for at hvile paa de fjerne Høies mørke Bedbende — naar endogsaa den Tid ingen Underholdning, ingen Bøger, ingen Gjenstand fængslede mig undtagen den, som førte min Aand ud over Graven, — og mit Hjerte flygtede til den mørke Urne, som en Fugl flygter til sin Rede — naar jeg allerede dengang, siger jeg, ikke kunde beherske denne

Drift, er det da mere mærkværdigt, at den nu bevæger mig saa stærkt? Det er en sælsom Sygdom, der har oversfaldet mig. Jeg lider ingen Smerte. Jeg kan ikke klage over noget bestemt Onde, men Kræfter og Liv svinde Dag for Dag.

Nu, hvis det saa maa være — hvis den Anelse, som jeg ikke kan undertrykke, kun er den himmelske Faders Kald, der naadigt vil løse de Bænder, som binde mig for stærkt til denne Verden, til en Verden, som jeg er bestemt til at forlade, — saa lad mig idetmindste døe, førend mine Vildfarelser have vaft mig en Fjende, førend en Kummer har svækket min Tillid til Gud, eller Falskhed har forstyrret min Tillid til det menneskelige Hjerte. Lad mig, medens jeg elsker Alle, gaae ind til al Herlighedens Kilde. Maaskee vil det, som hernede lever usfuldkomment i mig, finde Udvikling og Frihed i Himlen, og min Sjæl, der nu er bedrøvet og bevæget, vil blive mig klar i min Guds Smil. Til vi igjen blive forenede, hvis jeg gaaer bort før De, — til vi sees igjen, min jordiske Fader, forbliver jeg Deres
Helene."

Brev fra John Ardworth til velærværdige Hr. Fjelden.

„Naar De, min kjære Ven og Lærer! i mine vrantne Drengaar befalede mig — jeg gjorde det ugjerne, — at lægge min Newton og Thukydides hen for at spadserere med Dem, — gjorde De mig opmærksom paa,

hvorledes alle Ting i Naturens store System maa holde ud i den Tid, der er tilmaalt dem, hvorledes det visnende Løv maa vente paa Foraaret, hvorledes Kornagene maae vente paa Høsten. De lærte mig Taalmodighedens Lov. De vidste maaskee neppe, hvor utafnemmelig den Jordbund var, i hvilken De vilde plante Deres Lære, eller hvor meget det hestige Oprør i mig satte sig imod den Tvang, som De lagde paa mig.

Da jeg blev ældre og bedre erkjendte de Eleusinier, der laae skjulte under den christelige Kirkes simple Lære, forklarede De mig, hvor forunderligt harmonisk den viseste af alle Religioners Forskrifter forholdt sig til de Systemer, der gjenemtrænge Universet, — hvorledes der i det, som i det første Dieblif forekom mig som Pligter imod Gud og som Lydighed imod hans positive Bud, laae en Philosophi, der bedst var skiftet til at uddanne Manden og at modne alle vore ædlere Evner, — hvorledes vi i Troen, som et væsentligt Klædebon for al Gudserkjendelse, holde ud under alle Livets Skuffelser, ikke alene Troen paa et tilkommende Liv, men ogsaa Troen paa Menneskene, nemlig paa det Gode, der boer i dem, og paa deres Dydighed til at blive sædelige, fuldkomne, — og hvorledes vi, paa denne Maade inderligt forbundne med vore Medmennesker, med Glæde gaae til vort Arbeide, saa at vore Kræfter erholde et Sving og vi sætte et praktisk Maal for vor Vergjerrighed, — hvorledes vi ved Taalmodig-

hed, ved Prøvelser og Lidelser luttre vore Lidenstaber for Bildfarelser og stikriende uddanne Manden i os ved en dristig og haabesuld Kamp med Modgang; — da De lærte mig alt dette, anede det Dem ikke, hvor ugjerne jeg antog Deres Argumenter og erkjendte de Sandheder, der laae i dem. Men Himlen være lovet, endelig slog Deres Være Rodder. Dersom mine Fremtidsdrømme nogensinde blive opfyldte, kan jeg takke Deres Forskrifter derfor; De opvarmede Stoicismen i Christendommen og lagde mere Mening og Aand i Ordene end Epiktet formaade, da han sagde: „Taal og savn.“

Siden jeg sidst skrev Dem til, har jeg maattet bestaae to store Prøvelser — en Triumf for Aanden, — en Kummer for Hjertet. Jeg har anvendt den guddommelige Være i det jordiske Liv, og jeg er gaaet rolig ud af begge Prøvelser. Med større Kraft, skjøndt mere veemodig gaaer jeg min Banes Maal imøde, og just i det Dieblif, da maaskee mine Skridt vare mindre faste, har en stor Vykke mødt mig. Den Taage, der hidtil omgav mig, er forsvunden. Fortiden er klar. Og da jeg nu veed, hvad og hvem jeg er, kan jeg bedre afmaale min Vej.

Iblandt mine overstaaede Prøvelser var der en Tanke, som maaskee drev mig til den frampagtige Anstrengelse, en Anstrengelse, der vil findes i en Epoche af enhver Mands Liv, naar han kæmper efter Berømmelse og for

at være almeennyttig, — en Tanke, der meest satte mig i Uro og gjorde mig ustadig, en Tanke, som udsprang af den Tvivl, som Deres skrevne Fortælling naturligviis maatte fremkalde med Hensyn til min Herkomst. Var jeg baade faderløs og navneløs? Var jeg en af dem, der ere udstødte af Lovens Skjød, og som jeg selv som Lovfyndig havde lært ved enhver Kunst at udstøde af de Berettigedes Tal? Denne Tvivl er forsvunden. Det er en lang og smertelig Historie, som De vil faae at høre af min Mund eller af en Andens, for hvem det bedre passer sig at fortælle den.

Saa snart jeg har udført en Sendelse, som jeg har paataget mig, iler jeg til Dem, for at søge Hvile under Deres rolige Tag. Og som jeg i gamle Dage, naar jeg havde bragt min Hjerne i Oprør ved metaphysiske Speculationer, styrtede ind i Deres Studerekammer og raabte: „Læg Deres græske Digter tilside og sig mig, hvoraf udspringer Tanken og hvad er Livet?“ — ja, saaledes vil jeg igjen som et Barn udøse min svundne Kummer i Deres trofaste Bryst.

De spørger mig betydningsfuldt om jeg kjender Percival St. John, og hvad jeg mener om ham. Disse Spørgsmaal ere saaledes sammenvævede med det, De skriver om Helene, at Aarsagen til denne Deeltagelse strax rober sig. Vær De ubekymret. Helenes Valg er hende værdigt. De veed, hvor vanskeligt det er mig at

beundre mine Samtidige. Det er mere end Beundring, jeg føler for Percival — hvor ulærd han end er, og skøndt han endnu næsten er en Dreng. Jeg ærer ham. Af hans aabne Ungdom straalet en Mands Værd frem som et synligt Bæsen. Jeg, den haarde, ivrige Arbejder, jeg stræber efter dette fjerne Gode. Han staaer for mig som det Gode selv! Naar jeg seer Dem, vil De erfare, hvilken Tillid De kan sætte til disse Ord. Ja, han og og han alene er dette Englebarn værdig. Hvor godt klæder Ungdommen ikke dem begge! Det er Skæde, at de engang skulle blive gamle. Hun med Digtersjælen, — han med det menneskefjærlige Hjerte, — Psyche og Gros! Nei, Uergjerrighed, Sorg og Alderdom er ikke for dem.

Jeg forbliver Deres taknemmelige Discipel,
John Ardworth."

Grays Inn, October 1831.

Gabriel Varney til *****.

„Fordømt eensomt her paa Landet, min fjære *****; en forbandet Tidsspilde, der aldrig kan erstattes! Jeg er fuldkommen enig i den unge Rapiers Philosophi.*) „Fremad, bestandig fremad! Uden Hvile!“ og den passer ogsaa bedre til vor Dampvogne-, Jernbane- og

*) Dette Brev er stilet til en af Varneys Svirebrødre, som var fuldkommen ubekjendt med hans Forbrydelser.

Sæbeboble-Tid! Livet, gamle Dreng, er som en Fjerbold, der rask stræber imod Himlen, saalænge man med et Par Fingre holder den i Bevægelse, men kun er et Stykke Rorf med nogle Fjer i, naar det er i hvilende Tilstand. Det er et prægtigt Sted, denne min Ven Percival St. Johns Herregaard! Mine Drengeaar har jeg henlevet her, og hvor sørgeligt det nu end er, skulde det dog være mig behageligt at besidde det som pied de terre, for at kunne beværte et halvt Dussin Venner som Dig og et Dussin Piger som Celeste med Biin og Tærninger. Aldrig er Rigdom saaledes kommen til den Urette som hos denne unge Dreng. Ak, var denne Rigdom kun min i et halvt Aar, saa skulde Folk faae Noget at snakke om og de ærbare Hyflere trække paa Skuldrene! — Veed Du — jeg har altid ønsket at være Millionair; i Tanterne er jeg det bestandig. Medens jeg ryger min Cigar, kan jeg svælge i Uppigthed, men saa maa jeg igjen sætte hele mit Bid i Bevægelse for at skrabe Penge sammen til at betale et elendigt Par Støvler. Hvorledes kan en Mands Aand trives i en saa udsjel lille Urtepotte? Roden af et sygt Orangetræ maa man give Plads; men Skjebnen udvider aldrig den Potte, i hvilken den engang har plantet en Mands Aand.

Apropos, den fordømte Biinhandler er impertinent, — han vil have sin Betaling — tal De med ham ved Leilighed, og siig ham, at jeg er en god Ven af den

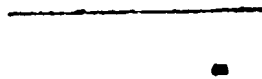
unge St. John, der snart bliver myndig og har Kjældere, der ere saa store som Katakomber! Hvad Fanden gavne rige Venner til, naar de ikke kunne understøtte vor Credit? Savne I mig ikke i B***gaden? Hvem trøster den lille Julie? — Imellem os, Sophie skriver mig en Præken til. Siigshende, at det vilde være smigrende for mig, dersom jeg virkelig havde „sønderknuust hendes Hjerter og forstyrret hendes Ro“. Naar en Mand er over de Fyrretyve, er en saadan Bebreidelse meget smigrende. De sætter min Taalmodighed paa Prøve ved Deres taabelige Lovtaler over M—s sidste Artikel. Jeg er ikke misundelig, — isandhed nei! Men naar jeg veed, hvad der stikker i mig, og maa høre en Tøsse som Dem snakke om et sublimt Maleri af Martin eller om en brilliant Composition af Donizetti eller om M—s Opsats i Edinburger Review — saa er jeg nærved at faae ondt. Hvor haard er ikke min Lod! I Rom kunde L—i i hele Timer staae for min Staffeli. I Berlin vilde S—g udvælge mig af alle savans for at disputere med mig om Metaphysik. Rossini kaldte mig sin Eftersølger. Og med alle disse Gaver staaer jeg ufrugtbar og i Mørke i denne fordømte Atmosphære af Tilfælde og unyttig Snak. De siger, jeg mangler Flid. Ja, fordi jeg har en Gentlemans Aand og maa nyde Livet. Flid! — Tøssens Fortjeneste! Nei, min Stjerne skal lyse endnu! „Verden er min Øster, som jeg vil aabne med Sværdet.“

Der har De et langt Brev! Det har gjort mig godt, thi da jeg satte mig hen for at skrive, var jeg fordømt hypochondrisk. Nu har jeg igjen snakket mig i godt Humeur for at tænke paa, hvor megen Tid jeg spilder her, som igjen maa indhentes hos Eder. Hvilke Skaaler, hvilke Biser og hvilke Blikke af sorte Dine vente mig ikke der! al ja! alt dette er mig nødvendigt, og for at erholde alt dette hvisker en sagte Stemme mig i Øret: „Penge, Penge, Penge, Gabriel Varney!“ Fanden annamme mig, — Penge maae vi have, og dermed Basta!

Tout à vous.

Jeg slaaer Kneps ad Commandeurens Steenstatue.

Don Juan."

Niende Capitel.

Mere om Mistress Joblin.

En Eftermiddag blev den sædvanlige Rolighed i den Gaard, der havde den Ære at omgive Master Grabmans høie Bolig. forstyrret, idet der kom to Mænd, der tydeligt nok ikke hørte til Stedets Beboere. De smudsige lurvede Beboere, der slentrede omkring udenfor deres Døre, saae stift paa dem, og saasnart de ret fik den ene af Mændene at see, trak de sig i Hast tilbage. Derpaa kunde man inde i Huset høre en Hviſſen, der røbede Angst og Frygt. En Væſel var trængt ind i Dueſlaget, — en Politibetjent var i Gaarden. Mændene bleve et Dieblif ſtaaende og ſaae ſig om, derpaa gik de hen til et mørkt Huus, der lignede et Taarn, og ringede paa en Kloſte, ſom hørte til Stueetagen. Da det ringede, var Bill, Tyven, uforſigtig nok til at viſe ſit Anſigt indenfør Jernſtængerne i Vinduet; men han trak ſig med en forbausende Hurtighed tilbage, dog var det ikke hurtigt nok til at forhindre, at Politibetjenten fik Die paa ham.

„Luf Døren op, Bill! — De har Intet at befrygte

— jeg har ingen Klage imod Dem — nei, paa min
 Ære! De veed, at jeg bedrager aldrig. Hvorfor skulde
 jeg det? Luf De kun Døren op, siger jeg Dem!”

Intet Svar.

Politibetjenten slog med sin Stof paa det skrøbelige
 Vindue.

„Bill, en Herre ønsker at erholde nogle Oplys-
 ninger af Dig; han betaler godt.”

Bill viste sig igjen ved Vinduet og kigede meget
 forsigtigt ud af imellem Jernstængerne.

„Hille den slemme Jøde! Er det Dem, Hr. R.?
 Ja, Sandhed! Hvad var det, De sagde om at betale
 godt?”

„At man behøver Deres Bidnessbyrd — forstaa
 mig vel, ikke imod Nogen; — det bringer Ingen den
 ringeste Skade, og De kan tjene fem Guineer.”

„Ti,” — sagde hans Vedsager.

„De er en Mand af Ære, Hr. R.,” — sagde Bill
 med Eftertryk; — „Jeg vil være fordømt, om jeg ikke
 troer Dem!”

Idet han sagde dette, forlod han Vinduet; et Die-
 blif efter blev Døren aabnet, og med et Bul indbød
 Bill sine Gjæster til at træde ind i Stuen. Dog havde
 han viselig fjernet ethvert Spor af sine haabefulde Børns
 sædvanlige Opdragelseslege. Drengene sadde paa Gul-
 vet og legede og Politibetjenten strøg velvillig deres
 krusede Lokker, idet han gik forbi dem. Derpaa traf

han en Stol hen til Bordet, tørrede sin Pande og var som fuldkommen hjemme. Nu satte Bill sig ogsaa ganske koldblodigt ned og knappede sin Trøie op, saa at hans Gæster kunde see Enderne af to Lommepufferter. Paa Hr. R.'s Ledfager syntes dette Syn ikke at gjøre det ringeste Indtryk. Han sæstede et gennemtrængende Blik paa Tyven, et Blik, der, som Bill siden sagde, gif ham igjennem Marv og Been, og lagde derpaa en Pung paa Bordet, gennem hvis Master Guineerne blinkede meget tillokkende.

„Denne Pung skal være Deres, naar De siger mig, hvad der er blevet af en Kone Joplin, med hvem De forlod Landsbyen — i Lancashire i Aaret 18—“

„Paa Vre?“ — spurgte Bill.

„Paa Vre!“

„Nu, jeg har Hjerte i Livet, og kan jeg gjøre dette Fruentimmer noget Godt, som jeg dog engang har levet med, hvorfor skulde jeg da ikke gjøre det?“

„Sikkert, hvorfor ikke?“ — sagde Master R. —

„Og da vi ikke blot ville erfare, hvad der er blevet af Fruentimmeret, men ogsaa hvad der er blevet af det Barn, hun den Tid førte bort fra ***, saa begynd med Begyndelsen og siig os Alt, hvad De veed.“

Bill betænkte sig.

„Hvormeget er der i Pungen?“

„Atten Guineer.“

„Gjør dem til tyve! De nikker? — altsaa tyve?

— Top! — Nu vel, nogle Maaneder efterat vi — Peggy Toplin og jeg, forlode ***, blev jeg sat i Lancaster-arresten, — altsaa kom Fruentimmeret mig ud af Syne. Da jeg kom ud igjen og gik til London, — det kan nu være syv Aar siden eller saa omtrent, fik jeg pludseligt Die paa hende, paa Hjørnet af Common-Garden. „Th, Bill!“ — sagde hun! — „Peggy!“ — sagde jeg, og vi faldt hinanden om Halsen og kyssede hinanden, som Skif og Brug er. „Skulle vi leve sammen igjen?“ — sagde hun. — „Det gaaer ikke an,“ sagde jeg, „thi jeg har allerede en Kone, og hun er stemplet, — hun giver sig ud for at være en Enke med syv smaa Børn og ernærer sig ganske godt! Men Peggy!“ — sagde jeg, — „hvad er der blevet af din Dreng?“ Thi hun havde, som De vide, mine Herrer! et Pleiebarn. For Satan, hvor hun smurte den Dreng! — „Drengen!“ — sagde hun og loe, saa det fluffede i hende, — „aa, ham blev jeg qvit, da Du maatte sidde, Bill!“

„Hvordan det?“ — sagde jeg. „Nu, der var en Kvinde, som betlede ved St. Pauls Kirkegaard; — jeg lod, som om jeg søgte efter en Betsjendt, der var noget borte. „Pas mig et Dieblif paa denne Dreng!“ sagde jeg ganske aandeløs, — „jeg vil blot indhente min Veninde!“ — Nu, hun tog da ogsaa Drengen, og siden den Tid har jeg ikke seet ham for mine Dine, der har Du den hele Historie!“ „Men,“ — sagde jeg — „ville

de Folk, som have overgivet Dig Barnet, ikke spørge efter det igjen?" — „Nei!" — sagde hun; — „jeg havde allerede beholdt det altfor længe og givet alle Pengene ud, og at sode det en Maaned for Ingenting er ingen Spøg i disse Tider!" — „Nu," — sagde jeg, — „hvor boer Du da? — Jeg vil engang besøge Dig." Da sagde hun mig et Sted i Nærheden af Lambeth, — og siden have vi gjort mangt et godt Stykke Arbejde i Forening."

„Hvor lever hun nu?" spurgte Hr. R.'s Redsager.

„Det veed jeg just ikke saa nøie, men jeg kan nok finde hende. Seer De, da min stakkels Kone døde, til Juul er det netop fire Aar siden, — og efterlod mig en skøn Flok Børn — den gamle Kong Georg, Gud glæde hans Sjæl! der gik og spadserede med sin Guldstof paa Terrassen ved Windsor, kunde ikke slæbe et smukkere Slæng af ROLLINGER efter sig — alle sunde og stærke lige til Barnet i Vuggen, — thi den Lille var omtrent et Aar gammel, og jeg maatte amme hende op med Suttet; — de store Bengler saaer De ikke at see, de ere ude for at gjøre deres Lykke, Master R.!"

Master R. smilede betydningsfuldt.

„Hvor var det nu jeg slap?" vedblev Will. „Ja, da min Kone døde, behøvede jeg et Fruentimmer, der kunde see efter Børnene, og derfor tog jeg Peg i Huset. Men Du min Gud! hvor hun bankede og puffede dem! Ikke sandt Bob! hun havde et grusomt Hjerte. Bob

har Haar paa Tænderne, Hr. R. Just som jeg var i Begreb med at fæste hende paa Hovedet ud af Huset, sagde en Herre, der boer ovenover mig, — det var en udstuderet Lovtrækker, og han havde nylig reddet min Hals fra Strikken, Master R.; han sagde: „Jh, det er jo en net Ting, den Peg!“ — Han besøgte os ret ofte, og siden den Tid boer han i tredje Stokværk Nr. 9. „Jeg har talt med hende,“ — sagde han, — „og hører, at hun har været Sygevogterse. Jeg har en Ven, hvis Onkel er syg: Dersom De kan undvære hende, Bill! kan hun pleie ham.“ — „Jeg kan nok undvære hende,“ — sagde jeg, — „naar jeg kan gjøre Dem en Tjeneste dermed!“ og saaledes drog Peg bort med Pif og Paf.“

„Hvad hedder den Syge?“ sagde Master R.s Ledsager.

„Det var en Master Barney, en Maler, der levede i Clapham. Siden den Tid har jeg ikke hørt Noget fra Peg; thi vi bleve uenige for Børnenes Skyld, det er en slet Kvinde. Men De kan faae at vide af Hr. Barney, hvor hun er, hvis han ellers ikke er gaaet nedenom hjem.“

„Førte denne Kvinde endnu bestandig Navnet Joplin?“

Bill grinede. „Nei, saadan en Gaas var hun ikke, — det Navn stod altfor ofte i den sorte Bog, Master R.! til at en anstændig Sygevogterse funde

bære det. Nei, hun kaldte sig Martha Stoggs, efter hendes Moder. Det er det Hele, mine Herrer!”

„Jeg er tilfreds,” sagde den Yngste af de to Mænd, idet han stod op. „Der er Pungen, og Master R. vil endnu bringe Dem ti Guineer. Farvel.”

Bill førte under utallige Complimenter og Tassigæller sine Gæster ud, hvorpaa han i sin overvættede Glæde begyndte at spørge med de Smaa. Hele Familien befandt sig i den lystigste Stemning, da Døren gik op og Grabman traadte ind i Stuen, med sin Brevtaske i Haanden, bedækket med Støv og med uraget Skjæg.

„Aha, Nabo! Deres Tjener! Deres Tjener! — Nylig kommen tilbage. Beständig lystig! Jeg maatte dog see, hvorledes det gaaer Dem! Ih, Bill, De har Lykke!” — og Master Grabman pegede paa en Hob Guineer, som Bill havde rystet ud af Pungen for at tælle dem og veie dem paa Fingerspidserne.

„Ja,” — sagde Bill, idet han stak Guldpengene i sin Buxelomme, — „og hvem troer De har skaffet mig disse røde Ræve? Nu, hvem Anden end gamle Peggy, det Fruentimmer, som De anbragte i Clapham.”

„Ih, snak nu ikke om Peggy, Bill! men jeg maa vide, hvad De har gjort med Margaret Joplin, — som De førte bort fra —”

„Hvad? Hvorledes, Herre! Peggy er jo Joplin, og netop fordi jeg veed det, har jeg jo faaet disse smukke

nye Billeder af Hs. Majestæt Kong Bill, min Navner,
— vor Herre skænke ham sin Velsignelse!"

"For Satan!" — raabte Grabman og blegnede.
"Den Knekt tager mig alt Byttet bort, lige for Næsen
af mig!"

Derpaa tog sin Brevtaske og ilede ud af Huset,
i Haab om idetmindste at naae Clapham før hans Med-
beiler.

Tiende Capitel.

Solskivens Skjgger.

Den følgende Morgen var isandhed skjebnesvanger
for Familien i Raughton, og som om den var sig dette
bevidst, brød den mørk og sorgelig frem; en tyk Taage
laae over Omegnen, og en vedholdende Regn raslede
paa det gule Løv.

Madame Dalibard forlod sjældent sit Bærelse om
Formiddagen, idet hun brugte sin Svaghed som Und-
skyldning, og Barney stod aldrig op af Sengen paa en

bestemt Tid; der var derfor ingen fælles Frokost i Familien, men Enhver nød sin paa sit eget Bærelse.

Percival var vant til at staae tidlig op, og skjøndt Veiret idag var slet, gik han tidligt ud, for at møde den Person, der bragte Brevene fra Posthuset. Han havde allerede i tre eller fire Dage gjort ligesaa, da han var utaalmodig efter at faae Efterretninger fra sin Moder og havde regnet ud, at Svaret paa hans Tilstaaelse og Bøn nu maatte komme.

Han mødte Postbudet ved Udgangen af Parken, ikke langt fra Gyps Eg. Idag tog han ikke fejl. Brevtassen indeholdt tre Breve til ham selv, to med fremmede Posttegn, — og et tredie med Ardworths Haandskrift. Desuden var der et Brev til Madame Dalibard og to til Barney.

Han lod Postbudet bære de tre sidstnævnte Breve til Herregaarden; med sine egne ilede han ned i Dalen og satte sig ved Roden af den gamle Eg, hvis tætte Løvtag kun lod nogle enkelte Regndraaber trænge igjennem. Han brækkede først det Brev, der var skrevet af hans Moders Haand, og læste Følgende:

„Min kjære Søn!

Hvorledes kan jeg udtrykke den Bestyrtelse, som dit Brev har forarsaget mig! Disse ere altsaa de nye Slægtninge, som Du har opdaget! Jeg smigrede mig med, at Du meente Nogle af min Familie, jeg gjættede

paa, hvilken af mine Cousiner der kunde have fængslet din Opmærksomhed. Disse nye Slægtninge ere da Lucretia Dalibard, — Helene Mainwaring. — Percival, veed Du ikke, at Helene Mainwaring er en Datter af et bestæmmet Menneske? Han er mere end mistænkt for Bedrageri, udøvet imod den Bank, han var Deeltager i — han forlod England og blev fordømt endog af sin egen Fader. Dersom Du tvivler derpaa, saa forespørg Dig kun i ****, ikke to Miil fra Laughton, hvor den ældre Mainwaring boede. Spørg der om, hvad der er blevet af William Mainwaring! Og Lucretia — Du veed ikke, at din Onkel Sir Miles's sidste Bøn var, at hun aldrig maatte betræde Dørtærskelen af det Huus, som han testamenterede din Fader.

Først efter min stakkels Charles's Død erfarede jeg den egentlige Marsag, hvorfor Sir Miles var saa utilfreds, og desværre med Rette, thi jeg fandt nu iblandt hans Papirer et utafnemmeligt Brev, der røbede Tan-ker, saa mørke, og Lidenstaber, saa uqvindelige, at jeg som Kvinde maatte rødme ved at læse dem. Var det muligt, at den stakkels gamle Mand's Bøn skulde blive uhørt — at den forræderste Fod nogensinde turde betræde den Dørtærskel, — at det grusomme Die, der med barbarisk Glæde kunde læse de Udelæggelser, som Døden anrettede i hendes Belgjører's Ansigt, igjen turde hvile paa de Steder, hvor dit rene, trofaste Ansigt saa ofte har bortsmilet mine Taarer, — det

vilde være mig, som om en Tordensky hang over vort Tag. — Nei, — dersom Du ægter Søsterdatteren, maa Tanten ud af Huset! — Gode Gud, og det er William Mainwarings Datter, Lucretia Dalibards Søsterdatter og Myndling, som Du har skjænket dit Hjerte, og som Du valgt til din Hustru. Af, min Søn! — Mit kjære eneste Barn! — tro ikke, at jeg dadler Dig; mit Hjerte bløder, medens jeg skriver. Men jeg besværges Dig paa mine Knæ, vent idetmindste, — vent, til jeg kommer til England! Og hvad saa? Nu Percival! da lover jeg Dig, at jeg skal betragte din Helene med fordomsfrie Dine, — jeg skal, saavidt det er mig muligt, holde alle en krænkelse Stoltheds Følelser sjernt fra mig — Erindringer om Feiltrin, som jo ikke ere hendes egne, — og dersom hun er saaledes, som Du siger og tænker, vil jeg trykke hende til mit Hjerte og kalde hende Datter.

Er Du tilfreds? Dersom Du er det, saa kom til mig, — kom hurtigt og hent Trøst af din Moders Læber. Af, hvor ønskede jeg ikke at være hos Dig, medens Du læser dette, — hvor zitterer jeg ikke ved den Kummer, som jeg saa pludseligt forvolder Dig! Men min stakkels Søster fængsler mig jo endnu bestandig til dette Sted; jeg daver ikke at forlade hende, hun maa ikke være alene ved sit sidste Suk. Kom da, kom, vi ville trøste hinanden.

Din kjærlige og bedrøvede Moder,
Den 3. Oct. 1831. Mary St. John."

Sorento. E. St. Du seer af Adressen, at vi ere dragne hid fra Pisa; vor Læge vil det saaledes, derfor er mit Svar ulykkeligviis blevet forsinket. At, Percival, jeg vil ikke faae Søv n i mine Dine, førend jeg hører fra Dig."

Det varede længe, inden St. John, der sad stum og overvældet af dette Tordenslag, aabnede de andre Breve.

Det første var fra Capitain Greville.

"I hvilken Snare er Du falden, taabelige Ansø! At der vilde hænde Dig Noget af den Slags, var naturligt. Men at Du skulde blive fangen for din Levetid, det er forbandet alvorligt. Men Gud velsigne din Oprigtighed, min Percival, Du har skrevet os til i Tide. — Du har dog en Følelse af, at en ung Mand behøver en Moders Samtykke til sit Giftermaal. Du har gjort os det muligt at redde Dig. En Drengs Phantasi er endnu ikke Kjærlighed. Dog, jeg vil ikke præle for Dig. Istedetsfor at skænde paa Dig i mit Brev, er det bedre, jeg kommer og skænder paa Dig i egen Person. Min Tjener er just i Begreb med at pakke min Badsæk; der er sendt Bud til Neapel efter et Pas. Næsten ligesaa snart, som Du modtager dette, er jeg hos Dig, men skulde jeg komme en Dag eller to

flidigere end Postkæffen, saa vær taalmodig. Indlad Dig ikke videre, førend jeg kommer. Lad dit Hjerte briste, om det skal være, men lad din Ære være ude af Spillet.

Farvel!

H. Greville."

Ardworths Brev var kortere, til hans Lykke, thi ellers var det ikke blevet læst.

„Dersom jeg ikke selv kommer til Dem Dagen efter, at De har modtaget disse Linier, saa sender jeg en Anden i mit Sted. Jeg er overbevist om, at De for min Skyld vil modtage ham venligt. I mit Sted vil han forklare Dem alt det Hemmelighedsfulde, hvormed min Skrivelse har forvirret Deres levende Phantasi.

Beständig Deres

Grays Inn.

John Ardworth."

Percivals Phantasi var imidlertid kun lidet beskæftiget med det Gaadesfulde i Ardworths Skrivelse. Han forstod neppe, hvad hans Dine svævede mechanist hen over.

Det Brev, der skulde underrette hans Moder om Madame Dalibards Besøg, et Besøg, som hun strengt havde forbudt, maatte næsten allerede være hos hende. Og Greville paa Tilbageveien; ja, da hans Brev var

sendt fra London, kunde han maaſkee allerede nu være i Curzon Street! Det var nødvendigt at tale med ham, førend han naaede Laughton, — at forberede ham paa Madame Dalibards Besøg, — paa Helenes Sygdom, — at forklare ham den Forlegenhed, han var i, og at vinde den gamle Soldats raae, men fjærlige Hjerte for sin Kjærlighed og sin Kummer. Han frygtede ikke Sammenkomsten med Greville; han længtes efter den. Han behøvede en Raadgiver, en Fortrolig, en Ven. At sende sine Gjæster pludseligt bort, — umuligt! At forlade Helene for hendes Faders Brødes eller hendes Tantes Feils Skyld, var en Tanke, der slet ikke faldt ham ind. Og dog, dersom han, førend han havde seet Helene, eller ogsaa efter at have seet hende een Gang, havde erfaret, at hendes Navn var plettet med Skændjel, vilde den eiendommelige Stolthed, som han havde lært at betragte som Vren selv, og som bestod i Uerbødighed for alt Retsskaffent og i en samvittighedsfuld Afsky for enhver Plet paa hans Vaabenskjold, — uden Tvivl have sagt ham, at han kunde ægte en Pige, der var fattig og af ringe Stand, uden at bestæmme sit Navn, men aldrig Datteren af En, som var bestæmmet. Men nu vare alle saadanne Grunde fjernede af en Kjærlighed, der endog gjorde Skændselen til en ny Grund til Hengivenhed. Ubesmittet og reent straaled Helenes lyse Ansigt endnu mere helligt igjennem den Sky, som omgav det. En inderlig, usigelig Med-

lidenhed forenede sig med hans Kjærlighed og befæstede hans Tillid. Hun, det arme Barn, skulde lide for Andres Handlinger! Nei. Hvad nyttede ham hans Magt som Mand, hans Bærdighed som Gentleman, hvis de ikke frembødte et Middel til Beskyttelse for En, som nu dobbelt behøvede den. Med en saadan fast Beslutning, idetmindste i eet Punkt, øste hans sangvinste Natur igjen Haab af hans Tillid til, at den moderlige Kjærlighed vilde seire, og af de Røster, hvormed hun ledsagede sine Advarsler og Formaningener. Han var fast overbevist om, at saasnart hans Moder saae Helene, vilde al hendes Tvivl forsvinde.

Da Percival var paa Tilbageveien og dreiede ind til Terrassen, mødte han Barney med et aabent Brev i Haanden. Barney var saa bleg som et Eeg, og i de slappede Muskler i hans ellers runde Kinder var der Spor af en mørk, heftig Bevægelse. Men alt dette lagde Percival ikke Mærke til, da han alvorligt tog hans Arm, førte ham hen til Haven og efter en smertelig Pause sagde:

„Barney, jeg maa forelægge Dem to Spørgsmaal, som Deres Bekjendtskab med Madame Dalibard sætter Dem istand til at besvare mig, men af forskjellige Grunde maa jeg bede Dem om den strengeste Taushed. De vil hverken meddele hende eller Helene noget af hvad jeg siger Dem.“

Barney betragtede urolig Percivals alvorlige Ansigt og gav det Løfte, som han havde forlangt.

„Altsaa for det Første, hvad er det for en Forbrydelse, for hvis Skyld Madame Dalibard blev forviist fra hendes Onkels Huus — her fra Laughton? For det Andet, hvilke Forbrydelser har man lagt Master Mainwaring, Helenes Fader til Last?“

„Med Hensyn til det Første,“ — svarede Barney, idet han gjenvandt sin Ro, — „troer jeg, at jeg allerede har sagt Dem, at Sir Miles var en stolt Mand, der, da han opdagede en istsindig Kjærlighedsforstaaelse imellem hans Søsterdatter Lucretia, den nuværende Madame Dalibard, og Mainwaring, som siden forlod hende for Helenes Moders Skyld, forandrede sit Testamente. „Forviste hende fra Huset“ er et altfor haardt Udtryk. Dette er Alt, hvad jeg veed. Hvad det andet Spørgsmaal angaaer, da kunde man ikke overbevise William Mainwaring om nogen Forbrydelse. Man havde kun Mistanke om, at han havde anvendt Bankens Penge til eget Brug, men han erstattede den foregivne Deficit ved at opoffre hele sin Formue.“

„Er det den rene Sandhed?“ — spurgte Percival glad.

„Den rene Sandhed, saavidt jeg veed; men hvorfor gør De netop nu disse Spørgsmaal? De har ogsaa faaet Breve, som jeg seer; — nu, jeg forstaaer det!

Lady Mary angiver disse Grunde for at negte sit Samtykke."

"Hun negter ikke sit Samtykke," — sagde Percival — „men skal jeg tilstaae det? De glemmer jo ikke, at jeg har Deres Løfte, at De ikke vil volde Madame Dalibard Uergrelse eller fornærme hende. Min Moder hentyder virkelig paa disse Omstændigheder, og Capitain Greville, min gamle Ven og Lærer, er paa Tilbagereisen til England; han er maaskee imorgen her i Laughton."

"Ha!" — sagde Barney bestyrtet — „Imorgen! Hvad er denne Capitain Greville for en Mand?"

"Den fortræffeligste Mand af Verden, idetmindste i et Tilfælde som mit, — velvillig, men besindig, flog, den skarpeste Jagttager, desuden kan han i et Dieblis bedømme en Character; — Intet undgaaer ham. Af, een eneste Samtale med Helene vil være tilstræffelig til at overbevise ham om hendes uskyldige og uforlignelige Hjertensgodhed."

"Imorgen? Denne Mand kommer imorgen?"

"Jeg frygter kun for — han er noget plump og ligesom i sin Opsørsel, — jeg frygter kun for den første Overraskelse, — og, hvis jeg tør sige det, hans Misfornøielse med at træffe den stakkels Madame Dalibard, hvis Feil jeg er bange for have været af en alvorligere Slags, end De formoder, træffe hende her i hendes Onkels Huus."

„Jeg forstaaer, jeg forstaaer!“ afbrød Barney ham rast; — „Og Madame Dalibard er den smfindtligste af alle Qvinder, — af saa høi Stand og dog saa fattig, saa begavet og dog saa hjælpeløs — det er naturligt, at hun er saaledes. Kunde De ikke skrive til denne Capitain Greville for at holde ham borte endnu i nogle Dage, indtil jeg kan finde en eller anden rimelig Grund til at afforte vort Besøg?“

„Dertil vil der neppe være Tid; mit Brev vil neppe kunne naae ham; han kan allerede idag være i London.“

„Nu, saa reis De selv dertil. De kan jo være tilbage igjen ud paa Natten eller idetmindste imorgen. De maa for Guds Skyld ikke frænke en Kone, som De, det være som det vil, dog er afhængig af! Hun har jo at bestemme over Deres frie Omgang med Helene.“

„Det har jeg ogsaa allerede tænkt paa, men hvilke Undskyldninger —?“

„Undskyldninger! — Tusinde! Enhver Mand, der er i Begreb med at blive myndig og Herre over en stor Formue, har Forretninger med sin Sagfører, eller hvorfor ikke sige ligefrem, at De vil træffe en Ven, som har forladt Deres Moder i Italien? Det er nok; enhver Undskyldning er tilstrækkelig, og Ingen kan føle sig fornærmet.“

„Jeg vil strax bestille Vognen.“

„Gjør det!“ — sagde Barney, og hans Dine

fulgte Percival med en Blanding af jublende Glæde og ængstelig Frygt. Derpaa saae han op til Vinduet i det Taarnkammer, hvor Madame Dalibard sov, og han udstødte en Ed af Utaalmodighed, da han saae, at det endnu var lukket; men i samme Dieblif bleve Skodderne langsomt aabnede, og en Tjener bragte Barney det Budskab, at Madame Dalibard ønskede inden fem Minuter en Samtale med ham.

Førend den Tid var forløben, var Barney i hendes Bærelse.

Madame Dalibard sad allerede i sin Stol, og den usædvanlige Glæde, der straaede paa hendes Ansigt, dannede en sælsom Modsatning til de mørke Skygger, der leirede sig paa Barney's Bænde, og til de Krampe-træfninger, der bevægede hans Læber.

„Gabriel!“ — sagde hun, da han nærmede sig.
„Min Søn er funden!“

„Jeg veed det,“ — svarede han utaalmodig.

„De? Af hvem da?“

„Af Grabman.“

„Og jeg af en langt bedre Kilde, af Walter Ardworth selv. Han lever, han vil gjengive mig mit Barn!“

Hun holdt ham et Brev imøde, idet hun sagde disse Ord, og han leverede hende ligeledes et Brev, men ikke det, som han endnu snugede sammen i Haanden,

men et, som han tog frem af sin Brystlomme. De vare paa een og samme Tid færdige med at læse disse Breve.

Det fra Grabman lød saaledes:

„Kjære Jason!

Kast Deres Hat i Lusten og raab Hurra! Endelig er jeg ved at rende snart efter den Gne snart efter den Anden kommen paa Spor efter den forlorne Vincent Braddell. Han lever endnu. Vi kunne bevise hans Identitet for enhver Domstol. Posten skal afsted; altsaa er der ingen Tid til at tale om de nærmere Omstændigheder. Imorgen og iovermorgen vil jeg benytte alle Beviserne for at ordne en regelmæssig Beviisførelse, som jeg da skal sende Dem. Imidlertid maa De belave Dem paa at sende mig mit Honorar af 5000 Pund. Min Iver i denne Sag fortjente egentlig mere.

Deres hengivne
Nicolas Grabman.“

Ardworths Brev var ikke mindre indholdsrigt:

„Madame!

Ifølge en døende Vens Befaling tog jeg hans Barn under min Varetægt og fordulgte dets Moder dets Tilværelse; — Moderen er De. Da jeg igjen

vendte tilbage til London, behøver jeg ikke at sige, at jeg ikke glemte den, som var overgivet til min Baretægt. Deres Søn lever, og efter modent Overlæg har jeg besluttet at give Dem ham tilbage. Her til er jeg bleven bevæget af hvad jeg har hørt om Dem af En, som jeg kan forlade mig paa. Han har fortalt mig, at De har forandret Deres Væsen, at De fører et anstændigt Livet; han har underrettet mig om Deres Skrøbelighed og om den ædle Beskyttelse, De har ydet min stakkels Cousine Susannes og min Ven Mainwarings Barn. Dersom det er forundt salig Alfred Braddell at see herved, vil han sikkert tilgive mig, at jeg har tilfidesat hans Befaling. Lad end de Feil, der havde vaakt hans Brede, være som De ville; de ere straffede haardt nok. Deres Søn kan, da han har naaet Skjels Aar og Alder, ikke mere komme i Fare ved slette Exempler, naar han pleier sin Moder i hendes Sygdom eller trøster hende i hendes Anger.

Disse Ord ere haarde; men De vil tilgive den dem, som giver Deres Barn tilbage i Deres Arme. Jeg skal gjøre Dem min personlige Opvartning og levere Dem saadanne Beviser, at De ikke kan tvivle paa Deres Sønns Identitet. Jeg gjør Regning paa at indtræffe i Loughton imorgen. Imidlertid undertegner jeg simpelt med mit Navn, i hvilket De vil

gjenkjende En, som er beslægtet med en Green af
Deres Familie, og en Ven af Deres afdøde Mand.

Walter Ardworth."

Craven-Hotel, October 1831.

"Nu, og De er ikke henrykt!" — sagde Lucretia,
der overraskedes af Barney's udeeltagende Minder.

"Nei, fordi Tiden er knapp; fordi De, idet De faaer
Deres Søn tilbage, staaer Fare for at miste hans
Arv, fordi Newgates Porte aabne sig for mig, medens
De triumpherer. Her, seer De, har jeg ogsaa Efterret-
ninger, der ere mindre behagelige end Deres. Denne
Stubmore -- Fanden tage ham! — skriver mig til, at
han i det Seneste i næste Maaned kommer til London,
— ved sin Ankomst har han isinde at tage Legatet ud
af Banken og at sætte det i en sikker Jordeiendom,
som han nylig har hørt om. Dersom vi ikke havde
vor Plan, var der Intet tilbage for mig uden Flugt
og Forvisning."

"En Maaned! Det er en lang Tid. Troer De,
da jeg nu endelig har fundet min Søn, og denne Søn
er en Mand som John Ardworth — thi der er ingen
Tvivl om, at min Formodning er rigtig, — John Ard-
worth, der nu kan støtte sig paa Herkomst og Anseelse
og sige derop, hvor jeg i min Ungdom drømte mig,
skjøndt jeg desværre kun var en Kvinde, — troer De,
at jeg vil holde en saadan Søn endog kun een Maaned

borte fra hans Arv? Førend Maanedens er omme, skal De kunne erstatte, hvad De har taget. De skal faae nok til at kjøbe Deres Formynders Tausshed — De skal faae Pengene enten af de Summer, De har forskrevet, eller af Indkomsterne af Laughton."

"Lucretia!" — sagde Barney, hvis Ansigt blev blegt som et Ligs. — "Hvad der skal stee, maa stee strax. Percival St. John har Efterretninger fra sin Moder. Læg Mærke til, hvad jeg siger Dem."

Og nu fortalte Barney hende i den største Hast, hvilke Spørgsmaal St. John havde gjort ham, at Capitain Greville vilde komme, og at en saa skarp Jagttaget vilde udsætte dem for den største Fare; — han gjorde hende opmærksom paa, at det i ethvert Tilfælde var nødvendigt, at hun afstortede sit eget Besøg, og at det var af den største Vigtighed, at hun ilede med at ende Katastrophen.

Lucretia hørte paa ham med fast, men uløffespaaende Tausshed.

"Men," — sagde hun endelig, — "De har overtalt St. John til at træffe denne Mand i London, for foreløbigt at forsinke dette Besøg! St. John vil vende tilbage imorgen, og naar han da ikke finder sin Helene mere, vil Rummer jo pludseligt dræbe ham!"

"Men af! denne Hurtighed, om den end er nødvendig, er dog farlig. I Helenes Tilstand er der Intet, der paa en naturlig Maade kan hentyde paa en

pludselig Død. Det Paafaldende ved to saadanne Dødsfald — og det to saa unge Personers — Greville i England, skjøndt ikke umiddelbart tilstede, — han vil ile til for at undersøge, for at forespørge sig og — da han nærer Fordomme imod Dem, vil han forlange en Undersøgelse for Retten.“

„Nu, og hvad kunne de opdage? Det var mig, der før gyste tilbage, — og nu er jeg den, der paa-
staaer, at der maa ile. I disse Hænder er det Hjem, der tilkommer mig. Jeg forlader det ikke mere uden for at bringes til min Grav. Jeg staaer paa min Ungdoms Grund. Jeg forsægter mine og min Sønns Rettigheder. Fordærvelse over alle dem, som staae mig i Veien!“

En vild Kraft og Bestemthed laae i Morderstens Miner, idet hun sagde disse Ord, og medens hendes Fasthed satte Barney's lave Skurklagtighed i Skræk, tjente den tillige til at formindske hans Betænkeligheder. Medens de saaledes nærmere overlagde deres Plan, havde Percival, medens Vognen, som skulde føre ham til den nærmeste Station, blev forspændt, opsogt Helene i det lille Bærelse, som vi tidligere have beskrevet; det var det samme, som han i sin Phantasi saa ofte havde forestillet sig som hendes i en lykkelig Fremtid.

Dette Bærelse var i Carl den Andens Tid af en af St. Johns Forsædre blevet indrettet til hans katolske Gemalindes private Andagt. Og i en Nische, der til-

deels var skjult, stod det hellige Symbol, som ingen Christen, der er oprigtigt gennemtrængt af den hellige Historie, hvad enten han er Katholik eller Protestant, kan betragte med Uigegyldighed, — den guddommelige Smertes Kors. Foran dette stod Helene hensunken i from Andagt. Hun knælede ikke, — thi den Kirkes Ceremonier, i hvilken hun var opdragen, billigede ikke denne Stilling ved Tilbedelsen af et Billede, der var dannet af Mennekehænder; men det laae tydeligt i hendes Miner, det fremlyste tillige af hendes milde Begeistring, hvorledes hendes Sjæl var gennemtrængt af de Grindinger og Forhaabninger, som i det ene Aarhundrede efter det andet havde trøstet de Lidende og begejstret Martyrerne. Sjælen bøier sig for Anden, om Knæet end ikke bøier sig for Billedet.

Den unge Mand blev staaende maalløs. Han var rørt og gennemtrængt af Urefrygt. Langsamt vendte Helene sig til ham med et elskværdigt Smil. Taust satte han sig paa en Stol i Vinduesfordybningen. Den sørgelige Udsigt over Landstabet lige for dem, — igjennem Taagen skimtede de Gedrenes melancholske Lov, — bevirkede, at de uvilkaarligt rykkede nærmere sammen, ifølge Kjærlighedens Instinct. Percival havde ikke Mod til at sige, at han var kommen for at tage Afsted, kjøndt det kun var for een Dag. Helene talte først:

„Jeg veed ikke hvorfor, Percival! men jeg er forbauset over den Forandring, som jeg føler i mig; —

nei, ikke i min Helbred, bedste Percival! jeg mener den Forandring, der er foregaaet i min Aand, siden vi bleve bekjendte med hinanden. Hvor godt erindrer jeg ikke den Morgen, da min Tantes Brev ankom til den kjære Præstegaard! Vi kom just tilbage fra Landsbyen, og min gode Formynder smilede ad mine Ideer om Verden. Den Tid var jeg saa ubetænksom, saa letfindig og tankeløs — Alt viste sig for mig i et Rosenskræ, — jeg troede neppe paa nogen Kummer, — jeg glemte, at der ved Siden af dette Liv er en Grav. Og nu er det mig, som om jeg er opvaagnet til en rigtig Forestilling om Naturen, — om Enden af vor jordiske Tilværelse. Det forekommer mig, som om der ligger meget Alvorligt og Høitideligt i Livet, og dog er jeg ikke mindre lykkelig, Percival! Nei, det er mig snarere, som om jeg ikke havde kjendt sand Lykke, førend jeg saae Dig. Jeg har læst et Sted, at den, der træller om Dagen, finder Hvilen efter det strenge Arbejde sødere. Naar man gjør ham fri, naar man danner ham, forsvinder Glæden, og han bekymrer sig ikke mere om Dandsen under Palmetræerne. Men er han mindre lykkelig? — Saaledes er det med mig.”

„Elskede Helene, langt hellere saae jeg et af dine forrige muntre Smil paa dit Ansigt, — et af hine skjelmste, sorgløse Smil, der saa naturligt spillede om dine Rosenslæber, end jeg hører Dig tale om Lykke med

denne Bittren i din Stemme og disse Taarer i dine Dine."

"Munterhed," — sagde Helene tankefuld og paa en Maade, som røbede hendes Sjæls fulde rene Bøst, — „er jo dog kun et let Udtryk af Diebliffet, kun flygtige Wanders Spil; men Ulyksalighed forekommer mig som en Anelse om Fremtiden, — den flyver langt hen over Tid og Rum."

"Saa lever Du da idetmindste i Fremtiden, — Du har ingen stemme Anelser, min Helene? Godt, det trøster mig! Udtal det, Helene! — Fremtiden vil være vor!"

"Det vil den! — Det vil den! — For evig! For evig!" — sagde Helene alvorlig, og hendes Dine brilede uvilkaarligt paa Crucifixet.

Percival fattede ikke strax Dybden i denne alvorlige Tanke; da han tog Helenes Svar bogstaveligt, var det ham, som om en centnertung Byrde var taget fra hans Brøst; han kysede hurtigt den Haand, som han holdt, og raabte:

"Ja, det skal snart være! — Snart skal Du være min! Jeg frygter Intet, naar Du haaber. Du kan ikke troe, hvor dine Ord have vederqvæget mig. thi jeg maa nu forlade Dig i nogle Timer, og jeg vil bestandig gjentage mig dine Ord — de skulle flinge i mine Dren som i mit Hjerte, indtil vi sees igjen."

"Forlade mig!" — sagde Helene blegnende, og

hendes Haand holdt hans mere fast, Det stakkels Barn havde en dunkel Følelse af, at hans Nærværelse beskyttede hende.

„I det Øieste paa en Dag. Min gamle Lærer, hvem vi saa ofte have talt om, er paa Tilbagereisen til England, maaskee allerede i London. Han har desværre nogle Fordomme mod din Tante, — desuden er hans Bæsen raat og skarpt. Jeg maa derfor tale med ham, inden han kommer hertil. Du veed jo, hvor ømfindelig din Tante er i hendes Stoltthed; — jeg maa forberede ham paa dette Møde; — Du forstaaer mig?“

„Hvilke Fordomme imod min Tante? Kjender han hende da?“ — spurgte Helene, og dersom en Følelse som Mistanke kunde berøre dette rene, uskyldige Gemt — Mistanke til den strenge Slægtning, hvis Arme aldrig havde omfavnet hende, hvis Læber aldrig havde talt til hende om Fortiden, hvis Historie laae for hende som en luftet Bog, — saa syntes hun nu at være foruroliget af den.

„Det er vel kun, fordi han aldrig har kjendt hende, at han gør hende Uret. En eller anden gammel Historie, en Ubefindighed som ung Pige, — hendes Onkels Misshag, — hvad ville vi bryde os om det?“ — sagde Percival, idet han gyste i sit Indre, af Frygt for, at hans Læber kunde forraade endnu mere, som kunde saare Helene. „Imidlertid,“ — vedblev han, —

„maa Du være forsigtig, elskede Helene! Gaa ikke ud i Aftenlusten, hold Dig i dit Værelse; sysselsæt Dig med din Phantasies yndige Billeder, — tænkt på, hvorledes Du vil indrette disse gamle Værelser, naar de engang tilhøre Dig. Gud velsigne Dig! — Gud beskytte Dig, min Helene!“

Han stod op, og hans ædle, ridderlige Kjærlighed tillod ham ikke at forlange et Kys til Afsked, thi det forekom ham som en Krænkelse i dette Dieblif, da hun skulde være overladt til sig selv. Men da han endnu nølede, bevægede en uimodstaaelig Følelse Helenes Hjerte. Melanist aabnede hun sine Arme, og hendes Hoved sank ned paa hans Skuldre. I denne Omfavnelse forbleve de i nogle Diebliffe tause, og en Engel kunde, uden at dadle dem, have talt deres Hjerters Slag.

Endelig rev Percival sig ud af hendes Arme, som hun gave efter imod deres Villie, — ligesom en Ulyffelig, der isærd med at drukne slipper det sidste Bræt paa det ubarmhjertige Hav. — Hun hørte hans Trin, da han ilede ned ad Trappen, og et Dieblif efter rullede Bognen over Gaarden, — en Følelse af fuldkommen Forladthed, af trøstesløs Gensomhed gjennemgik hende. Hun stod ubevægelig og som forvandlet til Steen; pludseligt følte hun noget Varmt ved sin Haand; en hylende Tone vakte hendes Opmærksomhed, — Percivals kjæreste Hund savnede sin Herre og søgte

derfor sin Tilflugt hos hende. Den stræffelige Følelse af Forladthed forsvandt i dette besejrede Selskab; hun satte sig paa Gulvet, tog Hunden i sine Arme, boiede sig over den og græd i Stilhed.

Ellevte Capitel.

Mordet sniger sig om som et Spøgelse til sit Værk.

Uden Tvivl har Læseren lagt Mærke til, med hvilken Kunst Giftblanderken hidtil havde forfulgt sit Offer. Den Plan, der for lang Tid siden er bleven lagt og udført med mæisommelig Hemmelighedsfuldhed, trodsede enhver Mulighed af en Opdagelse saa godt, som snedig Skarpsindighed formaaede at forhindre den. Sætter man endog, at de dræbende Stoffer kunde røbe den Dødsmaade, som de havde afstedkommet, at den vegetabiliske Gift, der hidtil ikke er bleven opdaget af nogen Læge i Offrenes Regemer, kunde blive udfunden ved en ny kemisk Proces, syntes det dog ikke rimeligt, at Mistanken om Forbryderen skulde falde paa den

virkelige Morderste. De Lægemidler, der vare bestemte for Helene, bleve aldrig bragte Madame Dalibard, heller ikke saa man denne nogensinde berøre, hvad det stakkels Offer nød. Den Lammes hjælpeløse Tilstand, — og hvem skulde troe, at denne var en Masse? — lod ikke engang den Tanke opkomme, at hun havde Kræfter nok til at bevæge sig. Kun i Nattens Stilhed, naar hun troede, at ethvert menneskeligt Øie, der kunde belure hende, var dækket i Søvn, sneg hun sig i sit mørke Klædebon, der kun viste sig som en anden Deel af Mørket, sagte til Værelset og blandede sin ødelæggende, smag- og farveløse Badske i den Morgendris, der skulde bringe Kraft og Sundhed. Og skete det endog, at Driften blev urørt, — at den dræbende Blanding blev opdaget, vilde Mistanken dog snarere falde paa enhver Anden end paa den lamme, hjælpeløse Slægtning, der, som det lod til, ikke uden Bistand kunde staae op af sin Seng.

Hidtil var Giften saaledes lidt efter lidt bleven bibragt Offeret, Fremgangen i en naturlig Sygdom var fremkønset saa naturligt, at endog den mistænksomste Læge neppe kunde fatte Mistanke. Enhver moralsk Overbeviisning talte derimod. Hvorledes skulde hun, — Helene Mainwaring — der var omgiben af Slægtninge og af Kjærlighed, hvorledes skulde hun blive udsæet til Offer for Planer, som man ikke kunde tilskrive

Nogen — hvem kunde give en saa fornuftstridig Tanke Rum?

Men nu var Taalmodigheden udtømt, Slangen vilde omslynge sit Offer med en eneste frastig Berøring. Som Barney havde gjort opmærksom paa, var det vansteligst at give en pludselig Død Udseende af at være en Følge af en naturlig Sygdom. Dog, denne Vanstelighed havde man forud betænkt, thi iblandt Mulighederne ved det forvovne Spil havde de koldblodige Forbrydere ikke ladet Nødvendigheden af at handle hurtigt og pludseligt ude af Syne. Iblandt de dræbende Sygdomme, vi Alle ere underkastede, Unge som Gamle, er den frygtelige angina pectoris ikke ledsaget af de ringeste Kjendetegn, — Aarsagerne til den ere ofte slet ikke til at opdage, — selv den Læge, der daglig besøger den Syge, mærker mangen Gang ikke, at den nærmer sig. Efterligningen og den kunstige Frembringen af denne Sygdom hørte til Mesterstykkerne i Dalibards frygtelige Kunst, som vi allerede have sagt. Og Alt dertil var allerede i Beredskab. Selv hvis en Læge skulde aabne Viget, var der tænkt derpaa. Og skjøndt denne Sygdom oftere angreb midaldrende Personer end unge Menneſker, — og hyppigere Mænd end Qvinder, — findes der dog Exempler nok paa, at ogsaa Personer af et nerveuſt Temperament og af aandelig Virrelighed — lige meget, af hvilken Alder eller af hvilket Kjøn, — ere blevene hjemſøgte af den, saa at det vilde

synes fuldkommen retfærdiggjort, hvis Juryn erklærede:
„en naturlig Død!“

Med det djævelske Instinct, Lucretia havde tilegnet sig, saa forhærdet i sine Beslutninger, som hun var, især efter at hun havde opdaget, at hendes Søn endnu var ilive, og i sin Begjærlighed efter at dele den rige Arv med ham, — undgik hun den Dag at see Helene. Hun foregav, at hun var syg, og blev i sit Bærelse. Kun Barney turde gaae ind til hende, og med varssomme Skridt og blegt Ansigt stjal han sig fra Tid til anden til hendes Bærelse for at styrke hendes og sit eget Mod. Og altid, naar han traadte ind i Bærelset, sad Lucretia med Walter Ardworths aabne Brev i Haanden, og altid, naar han vilde tale om Mordet, sprang hun med en Hestighed, der næsten grændsede til Afssindighed, over til Tanken om Rigdom og Anseelse, til den Triumf og Berømmelse, der endnu ventede hendes Søn. Naar hun kun saa den mørke Afgrund og gyste, sprang hendes Drømmerier hen over den og smilede de Lustcasteller imøde, som hendes Phantasi byggede sig bag den.

Helene var ikke utilfreds med at tilbringe Dagen alene med sine Tanker. Maaskee havde — som det er Tilfældet i visse Sygdomme, der give Indbildningskraften et høiere Sving eller den indre Sceerne en gennemsigtig Klarhed, — de dræbende Stoffer virket paa hendes Hjerneorganer. Derfor antog Helenes Drømme-

rier en langt mere ophøiet Character end før. Selv hendes Kjærlighed til Percival hævede sig langt over den altid rene og ædle Følelse, med hvilken hun fremtryllede den Elskedes Billede for sin Phantasi; denne Følelse blev usigelig høitidelig, og som paa een Gang svandt Alt, hvad der erindrede hende om jordiske Udfigter. I et Slags Henrykkelse eller Vision syntes hun at see Fremtiden udbredt for sig med alle dens Omvæltninger i Tanter og Begivenheder; hun saae ham virksom i hans mandige Kraft, — hun saae ham i hans Alderdom, hun høiede sig over hans Dødsleie og hørte Ligklokkerne fra Kirkegaarden. Og dog syntes der heller ikke at ligge noget Bedrøveligt for hende i disse mørke Partier af Visionen. Hun saae sig jo ogsaa selv; hun levede med ham, dog adskilt fra Livet, ikke som en Død, men som En, Døden kan naae; — hun omsvævede ham, hviskede til ham, tilsmilede ham, trøstede ham, opmuntrede ham, som om hun kun ventede paa en uadskillelig Forening. Da syntes undertiden den Aand i hende, som hidtil aldrig havde fundet en Stemme, der kunde høres, at underholde sig med hende som et særskilt Væsen, der var adskilt fra hende selv. Hun saae dette Væsen, der levede, der talte til hendes Sjæl i et eiendommeligt Sprog, ikke med Ord, men med ordløse Melodier. Og paa denne Musik syntes hun at stige høiere, Skridt for Skridt paa Tonestigen, indtil den hele Skabning laae for hende som et vidtstrakt Landskab, seet fra Toppen af

en Høi, og hun gjenkjendte den Sphære, som Anden før ikke havde fundet. Det var virkelig, som om et Slags aandelig Magnetisme svævede i Atmosfæren og fremkaldte det forborgne Liv i Tilværelsen og oplivede den Verden, som Mesmers Disciple vise os i en fortrinligt begavet Somnambule.

En vidunderlig Poesi bølgede over Universet rundt-om, for oven og for neden, og af denne Poesi følte hun sig som en Deel. Det var hende den Dag, som om visse eiendommelige Evner, der under hendes Umodenhed og Uerfarenhed bølgede dunkelt i hende, pludselig bleve ladte frie; som om hun for een Dag følte og vidste paa Jorden, hvad disse Kræfter, Himlens Arvinger, bebudede — da sammenslyngede hun i en usigelig skjon Forening Biden og Kjærlighed. Cherub og Seraph smilede ad dette Forbund imellem Kjærlighed og Magt, — Glæden var en saa reen, saa usigelig høi Nydelse, en saadan Fylde af Haab, at al Kummer forsvandt, — en saadan Følelse af Livskraft, at al Sorg hendsøde, — den Sorg, der ghyser tilbage for Skyggebilledet Død. Mørket forsvandt, hun saae Lyset.

Lidt efter lidt, eftersom Astenen bredte sin Skygge over Jorden, forsvandt denne vaagne Drøm, — og paa den fulgte først en Følelse af Udmattelse, — derpaa en ubeskrivelig Sorgmodighed. Da hun var i Begreb med at forlade det Bærelse, hvor Percival havde taget Afsked med hende, i hvilket hun havde tilbragt den øvrige

Deel af Dagen, for at begive sig til Ro, holdt hun pludselig inde; uden ret at vide, hvad hun gjorde, traf hun Vinduesgardinet tilside og saae ud, længe og opmærksomt. Regnen havde holdt op, Skyerne skiltes; Haven, Buskene bleve allerede synlige i det rolige Stjerneskin; hendes Dine hvilede paa Terrassen, hvor hun saa ofte havde siddet med den Elskede, — sorgfuldt, hun vidste ikke selv hvorfor. Da hun derpaa igjen vendte sig om, dvælede hendes Blik i det lille Bærelse, som om hun vilde indpræge sig hver Gjenstand i det i sin Huskommelse. Endelig gik hun langsomt ud, og ogsaa paa denne Vej syntes hun at betragte Alt med prøvende Opmærksomhed.

Da hun paa denne Maade gik sagte igjennem Gangen og et Dieblis stød stille for at banke paa sin Tantes Dør, raabte en noget forundret Stemme hastigt: „Kom ind!“ Med sit indtagende, venlige Smil traadte hun ind og greb Lucretias Haand, der næsten foer frampagtig tilbage ved dette Tryk. Idet hun bøiede sig ned over Lucretias rynkede Ansigt, sagde hun med rørende Enfoldighed, skjøndt det i Lucretias Øren lød som en Befaling:

„Lad mig kysse Dem i aften!“

Og hun trykkede sine Læber paa hendes Pande. Mordersten gyste og luffede Dinene; da hun atter aabnede dem, var den Engel, der havde besøgt hende, forsvunden.

Den Time, som vi kalde Morgen, skjøndt Mørket hersker endnu, indfandt sig. Maanesskin og Stjerneglands skjal sig uhyggeligt og spøgelseagtig ind igjennem Vinduerne som hiin Nat, da Mordersten endnu var ung og uden Brøde, — idetmindste hvad Daad angaaer, skjøndt ikke i Tanker, — i hiin Nat, da hun i Lægebogen udregnede, hvormange Timer der hørte til for at udfylde Mellemrummet imellem hendes forbryderiske Dnske og det Livs Ende, som det gjaldt. Over Trappen og gjennem Hallen kom Lyset, stille og klart som en Guddom. Kun i eet Bærelse hindrede de tættilstrufne Gardiner enhver Lyssstraale i at trænge ind med Undtagelse af een eneste; denne ene Straale kom som en Straale, som et Die kaster tilbage — som et Die lyste den aarvaagen og gjennemtrængende i Mørket; den skød hen over Gulvet og faldt paa Foden af Sengen.

Bludseligt, midt i Nattens Stilhed, lød der en sælsom Stoi — det var en Tuden af en Hund. Helene soer forkrækket op af Søvn. Percivals Hund var fulgt hende og havde, taknemmelig for hendes Godhed, lagt sig ved Foden af Sengen. Nu var den paa hendes Sengedyne; hun solte dens Hjerte slaae mod hendes Haand — Hunden zittrede, dens Haar stode stive, og dens Tuden gik over i en stærk Gjæen af Raseri og Skræk. Forbauset saae hun sig om, da svævede — mellem hende og hiin Straale fra Revnen, — en Skygge hurtigt forbi og var forsvunden. Saa ufsjendelig,

saar ganske uden Omrids, at den slet ikke havde nogen Lighed med en levende Skikkelse — som en Sky, som en Tanke, som et Varsel svævede den hen og var forsvunden.

Pigen mumlede en Bøn, og Straalen syntes at hvile paa hendes tungsindige Smil. Hunden slukkede hendes Ansigt, og idet den stønnede dybt, som for at trøste hende, lagde den sig igjen til at sove. Hun lyttede, men Alt var stille, — hun saa op, men Intet var at see uden den smalle Lyssraale; hendes Frygt lagde sig, hun tænkte, at det, hun havde seet, kun var et Bedrag af hendes Sandser, og med Ustyldighedens Mod og Tillid lukkede hun Øinene for at drømme — maaskee om Lykke og Kjærlighed.

Tolvte Capitel.

Budet iler — Speideren flgter.

Den følgende Dag, henimod Aften sad en gammelagtig Herre i Gjæstestuen i en Gjæstgivergaerd i Southampton; han var beskæftiget med at skrive et Brev, medens Opvarteren stode med den Traad, der fastholdt Proppen i en Flaske Sodavand.

Der laae noget saa Ureslygtbydende i den gamle Herres Udseende og i Tonen i hans Stemme, at Opvarteren skyndte sig at hente Aviser fra de andre Borde for at lægge dem for Gæsten. Han var nylig kommen med Paketbaaden fra Havre, og dog havde Aviserne ikke den Tiltrækningskraft for ham, som de ellers udøve paa en Englænder, naar han vender tilbage til sit Fædreland og til sin Forundring finder, at det dog er gaaet ret taaleligt uden ham.

Vi ville benytte os af vor Forret og see ham over Skulderen, medens han skriver:

„Saa er jeg da igjen, kjære, dyrebare Lady Mary, kommen lykkelig til Southampton og ikke

længere end en magelig Spadseretour fra den gamle Hal! Gaglianis Botsjænger, af hvilken jeg undervejs mellem Marseille og Paris fandt en Mængde Exemplarer, underrettede mig under Rubriken „Det høiere Selskab“ om, at Percival St. John Esq. var reist til sit Landsæde Laughton.

Min gamle Taktik tro, strax at marschere løs paa Kamppladsen, reiste jeg umiddelbart til Havre istedetfor at begive mig til Calais; sandsynligviis vil jeg finde vor unge Herre knaldende imellem Harer og Ugerhøns. De seer, det er et godt Tegn, at han endnu kan forlade London. Trøst Dem, min fjære Veninde! Dersom Perce ogsaa er bleven skuffet og bedraget, — som enhver Moder saa let bilder sig ind, — kan De forlade Dem paa en gammel Soldat, han skal nok kaste Fjenden tilbage og opdage Snaren.

Men dersom Pigen virkelig er saaledes, som han beskriver hende, uskyldig, uden Falskhed og hans Kjærlighed værdig, da gaaer jeg, ligesom Deres eget gode Hjerte over til hans Parti. Aldrig vil jeg udsætte mig for den Fare at forstyrre en Mand's hele Fremtid ved uden Nødvendighed at lægge nogen Forhindring iveien for hans Tilbøielighed. Men deri ere vi jo enige.

Om saa Timer er jeg hos vor fjære Dreng, og da vil hans Hjerte komme mig ligesaa flart og aabent imøde, som det fordum slog trofast under hans

blaae Midshipmandstroie. Om nogle Dage skal han ledsage mig til London og forestille mig det hele Slæng. Da skal jeg skrive Dem det Nærmere til. Farvel saalænge! Min venlige Hilsen til Deres stakkels Søster! Det lader til, at vi ville faae en mild Vinter. Hidtil intet Forvarjel for den gamle Gigt.

Deres altid hengivne gamle Ven
og preux chevalier

H. Greville."

Capitainen havde endt sit Brev, nød noget af Soda-
vandet og var netop i Begreb med at forsegle Brevet,
da han hørte en Rasken af en Postvogn. I den
Mening, at det var den Vogn, han havde bestilt, gik
han til det aabne Vindue, der gik ud til Gaden; men
der var Fremmede i Vognen, som kun vilde holde saa
længe, til de fik skiftet Heste. Paa en Maade for-
undret og ærgerlig, thi Capitainen gjorde ikke Regning
paa at træffe Besøg i Herregaarden, hørte han, at en
af de Reisende spurgte, hvor langt der var til Laughton.
Han kjendte ikke den Spørgendes Ansigt.

Men vi ville overlade den værdige Capitain, der intet
tilfredsstillende Svar fik paa sit Spørgsmaal til Barten,
til sig selv og ledsage vore Reisende til Laughton.

Der var kun To, og de hørte begge til det stærke
Kjøn. Den Ældre var en Mand af middel Alder,
men et stærkt bevæget Liv havde mærket ham saaledes,

at man vel kunde kalde ham en bedaget Mand. Døg var der endnu Liv i de mørke Dine, og den Charakterens griffølvagtige Ungdom, som hos nogle lykkelige Constitutioner synes at byde Alderdom og Sorger Trods, robede sig i hans Holdning og især i hans Bevægelser, der vare saa levende, som det er muligt i en snever Postvogn. Den Yngre, der var langt mere alvorlig og rolig, lænede sig med Armene overkors tilbage i Hjørnet af Chaisen og hørte med ærbødig Agtelse paa sin Bedfager.

„Sikkert, Dr. Johnson har Ret, — stor Behagelighed i en engelsk Chaise, navnlig godt fjørt! Post eqvitem sedet atra cura; — det kan kun gjælde om saadanne Skinmære, som den gamle Horats vel har kjendt: Den mørke Sorg sidder ikke bag paa de engelske Postheste — ikke sandt, min Kns?“

Medens han sagde dette, havde denne Gentleman ikke mindre end to Gange ladet Vinduet gaae ned og trukket det op igjen.

„Imidlertid,“ — vedblev han uden at lægge Mærke til hans korte, men venlige Svar, — „er det en ubehagelig Forretning, vi have for. Jeg føler mig ikke ret tilpas i min Samvittighed. Den stakkels Braddells Befalinger vare mig bekjendte, og jeg følger dem ikke. Det skeer paa dit Ansvar, John Ardworth!“

„Jeg tager det uden Betænkning paa mig. Alle Bevæggrunde til en saa haard Skilsmisse ere fjernede,

og det er Straf nok, at hun i den Søn, hun har længtes saameget efter, finder en —"

„Den stakkels Kone.“ — afbrød den Ældre ham, — og i den Ældre gjenkjende vi Master Tomkins; — „meget sandt, kuu altfor sandt! Jeg husker endnu saa godt det Indtryk, Lucretia Clavering først gjorde paa mig, — og nu at tæke mig hende som en stakkels Krøbling! Ved Jupiter! Du har Ret. Rjør til, Kudst!“

En kort Pause indtaadte.

Bludselig lagde den ældre Gentleman sin Haand paa sin Redsagers Arm.

„Hvilken Skarpsindighed, — hvilken Taalmodighed har Du ikke lagt for Dagen ved disse Efterforskninger! Hvad havde jeg kunnet udrette i denne Sag uden Dig? Hvor ofte har ikke den snakkesalige Mistress Wivers snakket mig Drene fulde om Backy Caruthers, om Halsbaandet og om St. Pauls, uden at denne Tanke opsteg i mig, — eet Ord havde været nok, — ogsaa dine Efterforskninger efter den føleløse gamle Toplein, indtil Du finder hende som Tjenestepige netop i Mistress Braddells eget Huus! Forunderligt! Du vil gjøre Justitsen og Landet Ære! Men Du maa jo ansee mig for at være en haardhjertet Skurk, fordi jeg saa længe har slaaet Haanden af Dig!“

„Min dyrebare Fader!“ — sagde John Ardworth venlig; — „Din Kjærlighed belønner mig for Alt, og maa det ikke egentlig være mig fjært, at jeg ikke har

hørt Noget om en Moders Skændsel, førend jeg halvt havde glemt hende ved en Faders Bryst?"

"John!" — sagde den gamle Ardwortth inderlig rørt; — „jeg burde bære Sæffelærred mit hele Liv igjennem, fordi jeg gav Dig en saadan Moder. Naar jeg tænker paa, hvad jeg har lidt, fordi jeg aldrig kunde komme tilrette med de fordømte Pengeanliggender, — i Sandhed irritamenta malorum — jeg har kun een Trøst, og det er den, at min taalmodige ædle Søn er bleven fri for denne Byrde. Du vil ikke troe, hvad jeg i din Alder var for et sat, ordentligt ungt Menneske og dog, hvor sandt sagde jeg ikke den Tid til min stakkels Ven, William Mainwaring, — det var en Dag i Laughton, — ja, sagde jeg, Du kan betroe mig Alt, kun ikke en Guinee. Det var just derved, jeg kom i slet Selskab, — det bragte mig sammen med Gæstgiverens Datter i Limerick. Jeg forelskede mig og giftede mig, thi med alle mine Feil, John! har jeg aldrig forført Noget. Jeg har ikke anerkjendt mit Giftermaal; — hvorfor skulde jeg det? Mine Slægtninge havde allerede forskudt mig. Du blev sødt, og saa forfulgt, som jeg stakkels Djævel den Tid var, glemte jeg Alt ved din Bugge. Og netop da jeg havde megen Rummer, forlod den utaknemmelige Kvinde mig; — da fik man mig til at troe, at det ikke var min Søn, som jeg kyskede og velsignede. O, dersom denne Tanke ikke

havde forfulgt mig, vilde jeg heller aldrig have forladt Dig saaledes. Desuden havde Du ogsaa i din Barn-
dom kun din Moders Træf. Da jeg saa ved hendes
Død blev fri, og nogle Aar senere giftede mig igjen i
Indien, hvor nye Baand fængslede mig, — blev mit
Hjerte endnu haardere imod Dig. Jeg undskyldte mig
den Tid med, at jeg vidste, at der var sørget for Dig,
og at Du blev holdt til det Gode og havde en bedre
Veileder, end jeg var. Men da den Præst, der havde
modtaget din Moders Skriftemaal paa hendes Syge-
seng — thi hun var Katholik, — ved et besynderligt
Tilsælde kom til Indien og gjenkjendte mig, hvor for-
andret jeg end var, — han kjendte mig allerede i Ri-
merick, — udrettede han den Angrendes sidste Grinde.
Hun forsikrede, at Du dog var min Søn, — af, tro
mig, John! da ilede jeg paa Angerens Binger tilbage
til England! Ja, jeg elsker Dig, min Dreng! I Ma-
dras efterlod jeg tre Børn, unge og smukke; deres Mo-
der, der nu er i Himlen, har aldrig fornærmet mig —
men paa min Sjæl! Du er mig kjærere, John Ard-
worth, end alle de Tre."

Som han talte saaledes, sank Faderens Hoved til
Sønnens Bryst; derpaa astørrede han sine Taarer og
vedblev:

„Af, hvorfor tillod Braddell mig ikke den Tid,
som jeg foreslog ham, at staffe hans Søn den samme
Mand til Formynders, som jeg betroede Dig til? Men

hans Bigotteri var Skyld deri, — en Geistlig af den høie biskoppelige Kirke var i hans Dine værre end Satan selv. Jeg havde intet Valg, jeg maatte bringe Barnet i Hyllerssens Huus. Dog burde jeg have reist til England, saasnart jeg hørte, at Drengen var gaaet tabt; jeg burde have trodsset Fængsel og Alt, men jeg var i Begreb med at erhverve Penge — for at gjøre min Odselhed god igjen, — og — af, hvad nytter det at angre! — og — og — der er Huset, Parken, de gamle Træer, stakkels Sir Miles!"

J Laughton var imidlertid Alt i den største Forvirring og Bestyrtelse.

Tidligt om Morgenens var Helene af Kammerpigen funden i en fuldkommen bevidstløs Tilstand. Ved en heftig Krampe blev hun vakt. Da Madame Dalibard hørte om det Anfald, der havde truffet hendes Søsterdatter, røbede hun den største Angst. Barney selv red bort for at hente Doctor Simmens, Huuslægen. Da denne kom, gjorde han slet ingen Hemmelighed af, at han var alvorlig bekymret; — Symptomerne vare utvivlsomme, det var angina pectoris. De sædvanlige Midler bleve strax anvendte og bevirkede ogsaa, at Smærterne dulmede, hvilket vakte noget Haab, men ved Middagstid tiltog Krampen med fordoblet Hestighed. Madame Dalibard kom i Begyndelsen ikke ind i den Syges Værelse, men efter en Samtale med Barney, der, som man formodede, underrettede hende om, hvor stor

Faren var, lod hun sig rulle ind i Helenes Bærelse paa sin Stol. Hendes forveløse Ansigt, der mere lignede en Døds end en Levendes, havde noget Forsærdeligt, naar hun undertiden afbrød sin Taushed med et hurtigt Spørgsmaal og med sit ustadige Die fulgte Lægens Minespil; undertiden syntes man, at hun trængte ligesaa meget til Medlidenhed som hendes dødsyge Søsterdatter.

Barney passede paa udenfor som en Skildvagt, der med sagte Skridt gaaer frem og tilbage i Gangen, og kun af og til kastede han et Blik igjennem den halv-aabne Dør. Tjenerne saae man gaae urolige omkring og hviske sammen i Grupper; den hele ellers saa regelmæssige Huusholdning var kommen i Uorden. Endog de Laveste blandt Tjenestetjendene røbede Medlidenhed med Helene, Medlidenhed med Percival. Koffepigerne selv listede sig ud paa Trappen og stak Hovederne sammen i Gangen. Heste bleve sadlede, og Ridesnegte stode og ventede for det Tilfælde, at der skulde sendes Nogen bort efter Medicin.

Midt under denne Forvirring stod Bacc, der tidligt om Morgenens var bleven sendt efter en anden Læge, — som ullykkeligviis ikke var hjemme, — i Gangen nærmest ved Døren til Sovestammeret, ikke bemærket af Nogen, end ikke af Barney. Endelig, strax efter Middag holdt Barney en af Tjenestepigerne, som gik ind i Kammeret, tilbage og sagde:

„Siig den skælske Madame Dalibard, at hun blot i et Minut maa komme ud. Dette Optog maa angribe hende altfor meget; men jeg har just nu tænkt paa et nyt Middel; jeg beder, lad hende blive rullet ud og ind i hendes eget Værelse. Jeg maa tale med hende der.“

Pigen nikkede og gik ind. Nu først fik Barney Die paa Bænk og sagde til ham i en haard Tone:

„Hvad gør Du her? Vent dernede, til man sender Bud efter Dig!“

Bænk gjorde sit Bud og trak sig tilbage, ikke henimod Hovedtroppen, men til den, som Tjenestefolkene betjente sig af; han havde gjort Fremskridt i den topographiske Kundskab om dette Hus. Men for at naa denne Bagtrappe maatte man forbi Lucretias Værelse. Døren stod paa Klem, Barney vendte Ryggen til ham; Bænk's Hjerte bankede; han saa sig om, derpaa stjal han sig ind, og et Dieblis efter var han bag et Tapet.

Strax derpaa blev den Stol, i hvilken Madame Dalibard sad, — usædvanligt lige — af Barney selv rullet ind i Værelset.

Gabriel lukkede Døren omhyggeligt, dreiede Nøglen om og sagde med dæmpet Stemme, men i en heftig Bevægelse:

„Er Deres Blod borte? Vokter Deres Aand? Jeg har dog seet Dem i frygteligere Prøver end denne,

hvorved der var langt mindre at vinde, og dog har jeg aldrig jeet Dem saaledes."

Lucretias Læber bevægede sig, hun hævede Haanden op til Panden, som om hun vilde afvaske en Plet:

"Det er Kyset her!" — mumlede hun; — "Dette Kyse brænder."

Derpaa gjenvandt hun, som ved en heftig Anstregelse, sin sædvanlige Selvbeherstelse og sagde:

"Hvad flager De over? — Gjerningen er fuldbragt. Hun kyssede mig forrige Aften, men — endnu engang læste jeg hendes Faders Forsikringer om Troskab og Kjærlighed, — jeg læste igjen det Brev, der meldte mig, at min Søn er funden, og jeg blandede Giften med fast Haand. Jeg listede mig derind! Kyset kom fra Guds Himmel, — det var Guds Vilje! Og Hunden ludedes som ved Synet af et Spøgelse, der var steget op af Graven, — en Aand fra en anden Verden. Og hun soer forkræftet op i Søvn, og — hvad gør det! I Nat vil Sønnen være desto fastere."

"Op, ryk disse Drømme af Dem!" — raabte Barney, idet han greb hende i Armen. — "Hust, hvor meget vi endnu have at forberede, hvormed vi endnu have at gøre! Percivals Hjemkomst — maaskee kommer ogsaa denne Greville — Percival! — Giv mig Giften til ham. Nøglen! Nøglen!"

„Nof af Mord for idag!“

„Er det Mord da til ingen Nytte for Dem eller mig? Forsomme vi den første Leilighed, naar Drengen er forvirret af Skræk og Kummer, for at gjøre en pludselig Død sandsynlig, naar faae vi da en anden? Deres Søn — snart vil De trykke ham i Deres Arme som en Betler eller som Eier af Vaughton.“

Bed disse Ord reiste Lucretia sig pludseligt af sin Stol; hun gik hen til sin Secretair, lukkede den op, tog det uhyggelige Skrin ud, aabnede det, vendte tilbage til Bordet og satte sig igjen rolig ned, idet hun gav Barney et Tegn til, at han ligeledes skulde sætte sig. Derpaa bøiede de et Dieblif i Tausched Hovederne over Skrinets Indhold.

Da de havde opsoegt Gisten og Barney havde stukket den til sig, nærmede han sig til Kaminen og blæste i Trækullene, saa at de blussede op.

„Og nu,“ — sagde han med sit iiskolde, ironiske Smil — „funne vi maaskee for bestandig undvære disse unyttige Redskaber. Skjøndt vi, naar Walter Ardworth giver Dem Deres Søn igjen, blive afhængige af denne Søns barnlige Kjærlighed, og jeg altsaa kun har lidet at haabe af denne Arv, som jeg allerede har bovet mit Liv for at sikke, ligesom jeg endnu sætter det i Bove, har jeg dog Tillid til den Indflydelse, som De altid har forstaaet at forstaae Dem paa Andre. Jeg forudsætter altsaa, at vi, naar disse Haller tilhøre

Vincent Braddell, hverken behøve Guld mere eller disse blege alchymistiske Runster. Tilintetgjorte være da de tause Beviser paa vore Gjerninger! Vi have tvunget Elementerne til at rette sig efter vor Villie! Der skal ingen Gift findes i vore Gjemmer! Ild, fortær dine fortærende Børn!"

Idet han talte saaledes, fastede han Indholdet af Sfrinet i Kaminen og satte sin Fod paa det brændende Træ. En blaaagtig Røg steg iveiret, og der fastedes utallige Gnister. Derpaa døde den.

Lucretia saae taus paa ham.

Da Barney igjen nærmede sig Bordet, følte han noget Haardt under sin Fod; han bukkede sig og tog den Ring op, som vi allerede have beskrevet. Den var falden til Jorden, næsten ved Lucretias Fødder, da Indholdet af Sfrinet blev rystet ud i Kaminen.

„Denne vil idetmindste ikke skade; — sagde han — „det vilde ogsaa være Skade, om et saa sjældent Kunstværk blev tilintetgjort, — og desuden et Kunstværk, som vi aldrig kunde erstatte.“

„Rigtigt!“ — sagde Lucretia adspredt, — „og skulde vi blive tuede med at opdages, kan den være et Middel til at undgaae Galgen. — Giv mig Ringen.“

„Et Middel, der vil være mere frygteligt end Opdagelsen! Vagt Dem for en saadan Tanke!“ — sagde Barney, idet Lucretia modtog Ringen af hans Haand og satte den paa Fingeren.

„Og nu forlader jeg Dem en Stund, for at De kan samle Deres Tanker; lad Deres Minner ikke forraade Dem! Jeg vil vende tilbage til Helenes Bærelse og paaftaae, at man skal bruge andre Rægemidler.“

Lucretia, der syntes at stirre paa Gulvet, mærkede neppe, at han forlod hende.

Saa ubevægelig var hendes Stilling, saa sagte var hendes Aandedræt, at det ubemærkede Vidne bag Tapetvæggen, som med Forsærdelse havde hørt paa denne Samtale, hvis Indhold ikke kunde misforstaaes, og som nu brændte af Utaalmodighed efter at komme ud for at befrie sin elskede Herre fra den Skjebne, der truede ham, vovede at liſte sig langs Væggen hen til Døren. — Han blev endnu staaende bag Tapetet, han saa sig endnu engang om, og derpaa vovede han at lægge Haanden paa Raasen.

I dette Dieblif saa Lucretia op og saa ham da glide hen over Tapetet. — Deres Bine mødtes, — hans ligesom Fuglens, der er fortryllet af Slangen. Ved Synet af ham vendte al Lucretias List, alle hendes Aandskræfter tilbage. Med eet Blik saa hun den forfærdelige Sandhed for sig; — hun saa, hvilken Fare der truede hende. Forend han blev hendes Bevægelser vaer, var hun ved Siden af ham, — hendes Haand paa hans, — hendes Stemme ved hans Dre.

„Ikke et Skridt! Ikke en Lyd — eller Du er —“

Baak hindrede hende i at blive ved; med en Kraft, der snarere var Frygtens end Modets, slog han hende til Jorden, men hun holdt ham endnu mere fast, og skjøndt hun for Diebliffet var maaløs som en Folge af det pludselige Slag, røbede hendes Die dog et usigeligt Udtryk af Blodgjerrighed og Raseri. Med al sin Kraft forsøgte hun paa at rive sig løs; imidlertid lagde hun sagte sin anden Haand paa Haandledet af den opløstede Arm, hvormed han havde slaaet hende ned, og han følte en stikkende Smerte, som om et Søm var trængt ind i hans Kjød. Dette opflammede ham til nye Anstrengelser for at rive sig løs. Han befriede sig fra hendes Hænder, som gave efter, idet hendes Læber traf sig sammen til et haanligt triumpherende Smil, og stødende hende bort fra Døren aabnede han den, sprang ud og undslap.

Han tænkte ikke mere paa at blive i dette Huus, — i dette Huus fuldt af Mord, — han tænkte ikke paa at opdage Morderne i deres lønligste Skjul, — han tænkte kun paa at flye, at naae sin Herre, at advare sin Herre og beskytte ham; — disse vare de eneste Tanker, der opstode i hans vilde, forvirrede Hjerne.

Lucretia havde vel en fire eller fem Minuter ligget halvt bedøvet paa Gulvet, thi ikke alene det haarde Fald, men ogsaa den forfærdelige Nerveanstrengelse, der var frembragt af denne nye Forbrydelse, af Angsten for

for at røbes, havde brudt baade hendes Mands og Legemes Kræfter — da Barney traadte ind i Bærelset.

„Krampen er standset,” — sagde han med huul Stemme, iden han blev vaer, at Lucretia laae for hans Fodder. Men Barney's Skridt, Barney's Stemme havde igjen vaart Lucretias Bevidsthed, saa at hun følte den Fare, hun svævede i; hun stod op og fortalte ham i Hast, hvad der var forefaldet.

„Flyb, — hurtigt afsted!” — raabte hun, da hun var til Ende. — „Skynd Dem for at holde ham tilbage, — for at lukke ham inde, — blot i en Time. Sorg blot for, at han tier stille saa længe, — det Dvrige har jeg besørget!” — og hendes Finger pegede paa den uheldsvangre Ring.

Barney ventede ikke for at høre mere; han ilede ned i Stalden; Bact vilde, saa sagde hans Mistanke ham, bringe sin Efterretning videre. Han var allerede borte, som hans Kammerater sagde, og uden at sige et Ord, paa Veien til Southampton. Barney svingede sig paa en Hest, der allerede havde staaet sadlet siden om Morgen.

„Jeg maa ogsaa til Southampton, — den stakkels Frøken! — han maa allerede være paa Veien.”

Neppe vare de sidste Ord over hans Læber, sørend Gnisterne allerede sprudede under hans Hests Hove, og han jagede ud af Gaarden.

Idet han foer igjennem Parken, fløi hans Tanker endnu raskere end Hesten under ham, — de fløi fra Frygt til Haab, — fra Haab til Visshed.

Om Speideren end levede længe nok til at komme frem med sin Fortælling, — hvor usammenhængende, hvor usandsynlig vilde den da ikke lyde, — hvem kunde skjænke ham Tillid? Hvor let var det ikke at møde denne Fortælling med en anden? Maatte Mennesket ikke tilstaae, at han havde listet sig bag Tapetet? — Hvorfor? — Kun i den Hensigt at stjæle under den Forvirring, der herskede i Huset. Opdaget af Madame Dalibard havde han slaaet dette uhyggelige Bæsen til Jorden. Den Døde maatte vel undersøges af en Læge, men da der ikke kunde vise sig Spor af Gift, var Bestyldningen af sig selv tilbageviiist. Men Speideren selv kunde ikke leve til Aften, — og den Rystelse, som hans Ridt frembragte, maatte fremskynde Virkningen af Giften — den vilde bestaae i Banvid. Og hans Fortælling selv maatte see ud som et Udbrud af et saadant Banvid. Dog vilde det være godt saa snart som muligt at opholde ham, hvor han end var. Derfor borede Barney Sporerne dybere og dybere i Hestens blødende Sider, og afsted fløi Dyret i rasende Smerte.

Han var allerede paa Veien, — en Chaise med to Personer i foer forbi ham, — han hørte ikke, at man raabte „Barney!“ — han saa ikke det forundrede Ansigt, som John Ardworth satte op, — han bukkede

sig ned over den flyvende Manke og var baade blind og døv for Alt, hvad der omgav ham.

En Milepæl forsvandt, derpaa en anden, saa en tredie. Ha, hans Dine kunne nu see. Gjenstanden for hans Jagt er foran ham, — han seer tydeligt Hest og Rytter paa Toppen af en Høi; de flyve afsted ligesom han selv. Nu ride de ned ad Høien, Hest og Mand, og ere forsvundne i et Dieblif. Han giver igjen sin Hest af Sporerne; han er paa Høien. Han seer Flygtningen for sig; de kunne næsten høre hinanden. Baad har sagtnet sit Ridt, han seer ham vakle i Sadlen. „Ho, ho! Ringens Indhold begynder at virke i hans Arer!“ — Barney seer sig om; der er Ingen at see, — en tæt Skov er ved begge Sider af Veien. — Sted og Tid synes lige gunstige; — Baad har sagtnet sin Hests Flugt; — han bøier sig over Sadlen, som om han er i Begreb med at falde, Barney udstøder et halvt undertrykt Jubelskrig, ryster Tømmerne og sporer sin Hest, — da der pludselig viser sig en anden Chaise, der kom tilsynne der, hvor Veien krummede sig, og hvor Baad holdt stille. Chaisen holdt.

Barney standser sin Hest i dens Fart og rider til Siden hen til en Hæk. En Mand i Bognen taler med Flygtningen; kan det ikke være St. John selv? Raskende og forfærdet seer han Baad stige af Hesten, skjøndt kun med Møie — seer ham rase hen til Døren af Bognen — seer en Tjener stige ned af Bussen for at

hjælpe ham; — Bæd bliver bragt ind i Bognen. Det maa være Percival, hvem han fortæller sin rædsomme Historie. Selv Barney tabte Modet — hans Hjerte bankede af Angst. I den paniske Skræk, der saa ofte griber den Driftighed, som kun har sin Oprindelse i den dyriske Natur, var hans eneste Tanke at flye. Han dreier sin Hestes Hoved om imod Hækken, sætter igjennem den, — ind i Skoven, og dvæler der, lyttende i et Skjul, indtil Bognhjulene igjen rasle afsted, og Hestene galoppere ned ad Høien og henimod Parken.

Efteraarsvinden susede igjennem Træerne — den rystede Grenene paa de høie Afse, som hvælvede sig over Morderen. Hvilken Jagttager af Naturen kjender ikke den besynderlige Lyd, som Afsetræerne give fra sig i en Storm? — Det er ikke Egens høitidelige Stønnen, — ikke Bøgens hule Mumlen, men en skingrende Jamren lig den, et Menneske udstøder i en skrækkelig Angst.

Barney gyste, som om han hørte sit Offers Dødsstrig. Gjennem Torne og Krat, saaret af Grenen, af Bussene, styrtede han dybere og dybere ind i Skoven, — naaede endelig Landeveien, der gjennemskar den, — kom igjen i det Frie og red nu afsted, ubekymret hvorhen, indtil han endelig naaede en lille Stad, der laae omtrent ti engelske Mile fra Laughton; der besluttede han at blive, indtil hans Nerver vare blevne styrkede og han med Rolighed kunde beregne, hvad der førte ham til Sikkerhed eller til Galgen.

Trettende Capitel.

Lucretia faaer sin Søn igjen.

Det syntes nu, da Faren var saa overhængende og saa nær, som om netop denne Fare tjente til at gjengive Lucretia Dalibard alle hendes Kræfter, der i den første Halvdeel af denne skjebnesvangre Dag vare ligesom lammede af en sløv Skræk. Den uundgaaelige Nødvendighed at blive ved at spille sin afførelige Rolle saa godt som muligt lige til Enden gjorde hende haard som Jern. Men det var en overnaturlig, en altfor voldsom Kraftanstrengelse — enhver af hendes Hjernes Fibrer maatte spændes, saa den var nærved at springe. Det forekom hende næsten selv, at hendes Liv og hendes Bevidsthed ikke vilde udholde det længere, naar hun havde naaet sit Maal.

En Chaise holdt for Døren, — to Herrer steg ud. Ved de første Ord, de talte med Tjeneren, der kom dem imøde, foer den ældre Mand tilbage, som om han følte, at hans Besøg var utidigt. Men den Yngre stødte, efter at han et Dieblif havde staaet stum og bedøvet af Forsærdelse, Tjeneren tilside og styrtede ind i

Huset. Den Ældre stod tvivlrådig; endelig traf han et Kort frem og skrev Navnet Walter Ardworth paa det, hvorpaa han sagde:

„Dersom Madame Dalibard for Diebliffet er at faae i Tale, maa De give hende dette Kort og sige hende, at jeg imorgen venter at erfare hendes Dnske i Southampton. Enhver Linie adresseret til Posthuset vil komme i mine Hænder.“

Tjeneren saae nølende paa Kortet og indbød derpaa Walter Ardworth til at træde ind i Forsalen, medens han udrettede hans Grinde. Den Fremmede behøvede imidlertid ikke at vente længe i Forsalen, hvor han gik utaalmødt frem og tilbage paa Gægulvet og betragtede de asblegede Rammer. Tjeneren kom snart tilbage; — Madame Dalibard ønskede at see ham. Han fulgte sin Vejviser op ad Trappen.

Idet han traadte ind i Gangen, saae han sin unge Pedsager i en alvorlig Samtale med en Mand, hvis Klædedragt og Væsen røbede, at han var Læge. Han syntes at bede ham indstændigt om Noget, — som Lægen tilstod med et Nif. Den Sidste aabnede en Dør, og den unge Mand fulgte ham sagte ind i Værelset.

Den Gysen, som Døden spreder over et Hus, over hvilket den ryster sine Binger, havde ogsaa grebet Ardworth. Hans Skridt vare langsomme og hans Hjerte

bankede heftigt, da Døren blev aabnet ligeoverfor den, gennem hvilken hans Ledfager traadte ind.

Lucretia, der sad i en Lænestol, i hvis Arme hun holdt frampagtig fast med begge sine Hænder, stirrede stivt paa dette hende saa velkomne Besøg.

Skjøndt Walter Ardworth var forberedt paa, at der var foregaaet en Forandring med Lucretias Udseende, blev han dog virkelig forstærket over det spøgelseagtige Udtryk i hendes Ansigt, der endnu mere forhøiedes ved den heftige Bevægelse i hendes Indre. Han sank ned paa en Stol, der var sat for ham ligeoverfor Lucretias, og efterat han havde rømmet sig, sagde han:

„Det gjør mig virkelig ondt, Madame! at mit Besøg, der skulde bringe Dem Glæde, indtræffer paa en saa ulucky Tid. Jeg haaber, at Tjeneren har asmalet Deres Søsterdatters Tilstand farligere, end den virkelig er, og at De ikke maa savne de to Bæsnere, der kunne trøste Dem i Deres Alderdom — Susannes eneste Barn.“

„Min Herre!“ — sagde Lucretia med huul Stemme, — „Diebliffene ere kostbare. De kan forestille Dem, hvor utaalmelig jeg er efter at tale med Dem, da jeg har modtaget Dem paa en saadan Tid, Sir! — Sir! min Søn!“

Og Madame Dalibards Dine vendte sig til Døren.

„De har medbragt en Ledfager, venter han derude?
Min Søn!“

„Madame, hør mig blot et Dieblif. Jeg skal fatte mig kort, og hvad der paa en anden Tid vilde blive en lang Historie, skal jeg søge at forflare Dem med et Par Ord.“

Walter Ardworth gif i en Hast hen over de Omstændigheder, som det er unødvendigt at gjentage for Læseren; Braddells Befaling, Barnets Udlevering til den Kvinde, som hendes Troesfæller havde valgt, — det lod til af Ardworths senere Opdagelser, at hun var bleven udstødt af Menigheden; der var desuden Formodning om, at det var ham selv, der først havde forført denne Kvinde. Betræffende Barnets Forældre var der ingen Efterretning givet hende, da man udbetalte hende Pengene til dets Underhold, — en Sum, der maaskee var den væsentligste Årsag til hendes Fremstødt i lastefuldt Levnet og til hendes Undergang. Fortælleren gif derpaa hurtigt hen over den letfindige og grusomme Maade, hvorpaa Ammen havde behandlet Barnet, indtil hun endelig ganske forlod det, da Pengene vare slupne op. Til Lykke havde hun glemt at tage Koralhalsbaandet fra det. Ved dette Halsbaand og Bogstaverne V. B., som Ardworth af Forsigtighed havde ladet brænde ind i Barnets Arm, var den forlorne Søn igjen bleven opdaget. Ammen selv — ingen Anden end Martha Sloggs, Lucretias Tjenestepige, —

var bleven konfronteret med den Kvinde, til hvem hun havde overleveret Barnet. Hun havde strax kjendt hende, og en fuldstændig Bekjendelse gjorde Beviset fuldkomment. „Ved denne Opdagelse,“ — saaledes sluttede Ardworth, — „mødte den Person, som jeg havde betroet dette Hverv, Deres egen Agent, og Begge opdagede i Forening denne Række af Omstændigheder. Men hiin Mand er det, hvis Iver og Skarpsindighed vi have at takke for den Lykke, jeg haaber at berede Dem. Da han kjendte Dem personligt, havde han taget Deel i Deres Kummer og dvælet ved den Tanke, at han maaskee selv kunde være det Barn, som De længtes saameget efter, og derfor var naturligviis hans Medlidenhed dobbelt stor. Madame, De har min Søn at takke for, at De finder Deres.“

Uden at sige et Ord havde Lucretia hørt paa denne Beretning, skjøndt hendes Ansigt forandrede sig frygteligt, jo videre Manden kom i sin Fortælling. Men nu stønnede hun høit og i dyb Sjæleangst.

„Vækker Opdagelsen af Deres Søn ikke gladere Følelser?“ — sagde Ardworth deeltagende og paa en Maade overrasket. — „Det er sandt, De maa forberede Dem paa at finde den stakkels Fyr uden Opdragelse og Dannelsen. Imidlertid har jeg hørt saameget om ham, at jeg er overbevist om, at hans Hjerte er godt og taknemmeligt. Døm De selv! — Han er indenfor disse Mure — han er —“

„Forladt af en Skjæde, — opdraget af en Betlerste! Min Søn!“ — afbrød Lucretia ham stammende; — „De har løst Deres Opgave godt, min Herre! Givet en Moder en herlig Erstatning!“

Førend Ardworth kunde svare, hørtes der lydelige og raske Skridt, og en afbrudt, utydelig, men hestig Stemme lod i Corridoren. Døren blev revet vidt op, og halvt baaren, halvt slæbt af Capitain Greville — og med Ansigtet frøgteligt fordreiet enten af Smerte eller af Videnkab, ravede Speideren, som havde beluret hendes Hemmelighed, — han, som havde røbet hendes Forbrydelse, over Dørtærskelen.

Idet Bæck med sin lange magre Arm pegede paa det Sted, hvor Lucretia sad, sagde han:

„Griber hende! Jeg beskylder hende lige i Dinene for Mord, — for at have myrdet sin Søsterdatter — for at — for at — jeg har allerede sagt Dem det, Herre! —“

„Madame!“ — sagde Greville; — „De bliver af dette Vidne beskyldt for den skræffeligste af alle menneskelige Forbrydelser. Gud give, De maa blive befunden uskyldig! — Gud give, at en Slægtning ikke er Marsag i hendes Død!“

Lucretia sad taus og lod sine Dine svæve sælsomt fra den Ene til den Anden. Dog var der endnu Foragt paa hendes Læber og Trods paa hendes Pande. Endelig sagde hun langsomt til Ardworth:

„Hvor er min Søn? De sagde, at han er indenfor disse Mure, — kald paa ham, at han kan beskytte sin Moder! — Giv mig idetmindste min Søn, — min Søn!“

Hendes sidste Ord overdøvedes af et nyt Udbrud af Raseri af Anklageren. I Skjældbord, som kun et Menneske af hans Opdragelse kunde finde paa, med modbydelig Plumphed, med den Raahed i Tone, Blik og Gebærder, der er Afstummet af Pøbelen egen, naar Lidenstaberne engang bryde løs, — udhylede Baad igjen sine skrækkelige Beskyldninger, sine vanvittige Bebrejdelser. Forgjæves søgte Capitain Greville at standse ham; forgjæves søgte Walter Ardworth at faae ham ud af Bærelset. Men medens den Ulykkelige i sit Raseri, der nu ikke mere havde sin Grund i Kundskaben om Forbrydeljen, men i de Virkninger, Giften frembragte i hans Blod, — saaledes stønnede, gjennemkrydsede en frygtelig Anelje Walter Ardworth.

Mechanisk havde han, idet han greb Anklagerens Arm, strøiset hans Ærme tilbage; — i hans Arm vare de mørkeblaae Bogstaver indbrændte, der satte det udenfor al Tvivl, at han var den forlorne Vincent Braddell.

„Stop!“ — raabte han — „Stop, ulykkelige Menneske! Det er din Moder, Du anklager!“

Lucretia sprang op; — hendes Dine traadte ud af deres Huler; hun greb efter den Arm, som rasende og truende udstraktes imod hende — og netop der, under

Bogstaverne, der beviste, at han var hendes Søn, vare de smaa Prikker, der tillige røbede hendes Offer, allerede omgivne af en tydelig Betændelse. I eet og samme Dieblig opdagede hun i det Menneske, der dømte hende til Skafottet, sit eget Barn og erkjendte, at hun var en Morderke.

Hendes Arme sank, hun vaskede tilbage i Stolen, og om nu Giften havde naaet hans Indvolde, eller om en saa voldsom Bevægelse alene formaaede at bibringe et saa svagt Legeme Dødsstødet, Vad selv gled med et sagte undertrykt Skrig ud af Ardworths Arme, og efterat han havde tumlet eet eller to Skridt frem, styrtede der Blod ud af hans Mund og besudlede Lucretias Klæder.

Hans Hoved svimlede, det sank ned paa Morderkens Skjød, derpaa faldt han tungt ned paa Gulvet. Begge Mændene bukkede sig ned over ham og reiste ham op — hans Dine aabnede sig og lukkede sig igjen, han rallede, og da han som et Lig sank om i deres Arme, hørtes der en skingrende Ratter tæt ved, en Ratter, der var saa gennemtrængende og forfærdelig, at den trængte gennem Murene, og man hørte den sjernt og nær, endogsaa nedenunder. Der var intet Dre i Huset, som den ikke naaede. I denne Ratter foer for evigt, indtil Dommens Dag, den morderiske Moders Fornuft ud af en fortabt Sjæls sorte Hylster.

Fjortende Capitel.

Lodderne i Urnen forsvinde.

Hvor forskjellig var ikke den hellige Scene i Bærelset tætved. Da Ratteren lød gennem de gamle Haller, havde Helene en rolig Mellemtid, fri for Smerter, og med sagte Stemme opmuntrede hun den stærke Jordens Søn, der sad ved hendes Side, og tilsmilede ham Trøst. Den skrækelige Jubel afbrød hendes Ord — forjog hendes milde Smil.

„Det er kun et Udbrud af Deres Tantes Glæde,“ — sagde den unge Ardworth; — „uden Tvivl har min Fætter i dette Dieblif bragt den forlorne Søn tilbage i hendes Arme.“

„Hvor lykkelig gør denne Tante mig ikke! — De har fortalt mig Alt saa hastigt, at jeg gjerne vilde høre mere. Men jeg føler, at min Tid snart er forbi. Idetmindste tør jeg dog see min Tante, førend jeg dør, — hvis ikke, saa siig hende, at jeg bad til Himlen for hende sidste Nat, medens mine Læber hvilede paa hendes Pande, sidste Nat! Ja, i Sandhed den Sidste!“

„Tal ikke saaledes, Helene! elskede Helene! — Tal ikke saaledes, — Smerten er forbi; De vil komme Dem, — De kan leve endnu!“

Lægen nærmede sig og løftede advarende sin Finger imod den unge Mand — „Forsigtighed!“ — sagde han — „hun maa ikke sættes i Bevægelse!“

John Ardworth saae op, vendte sit Ansigt mod Helene og smilede.

Lægen lagde sin Haand paa Ardworths Skuldre og gav ham et Vink, at han skulde gaae.

„Endnu ikke! Endnu ikke!“ — sagde Helene — „endnu et Ord og under fire Dine!“

Lægen gif hen til Vinduet.

„Fætter, Fætter!“ — sagde hun derpaa, medens en Rødme udbredte sig over hendes Ansigt, hvorved det fik en Farve, der syntes at robe Sundhed. — „trøst De Percival! — De er stærk og viis — vaag De over ham. Maaskee ville vi mødes i denne Baagen.“

Idet hun sagde dette, tryffede hun hans Haand og saae op til Himlen, hendes Tanker bleve til en Bøn.

Dog endnu en jordist Glæde, hvor sørgelig den end var, havde Skjebnen forbeholdt dette blide rolige Sygeleie; Percival vendte tilbage, førend hun gif til sit Hjem. Som i en af de vaagne Drømme, i hvilke hun nylig var hensunken, saae og solte hun hans Ankomst en Time førend han indtraf. Og da han styrtede ind i hendes Bærelse, udbredte hun sine Arme imod ham og sagde:

„Nu derpaa har jeg ventet!“

Percival's Haand var den sidste, hun trykkede, og paa Percival's Ansigt hvilede hendes sidste Smil, — og ved hans hengivne, trofaste Hjerte, der neppe var mindre reent end hendes eget, bortsvævede den unge Helgen's sidste Suf uden Smerte.

— — — — —

Da det begyndte at blive Aften, vendte Barney tilbage til Huset; han havde en lang Samtale med Greville og med den ældre Ardworth. Han gjorde selv Paastand paa enhver mulig Undersøgelse, som Domstolene kunde foranstalte, og hans Forestillinger og den Maade, hvorpaa han fremsatte dem, rystede den skarptseende Kriger's Tro paa Bac's Fortælling.

Da Liget blev aabnet, opdagede man Intet, der kunde bestyrke den Formodning, at Helene's Død ikke var naturlig. Der var ingen Gift at finde. Intet Beviis kom tilsyne, der kunde gjøre enten Madame Dalibard eller Barney mistænkt; de havde ikke engang raft den Syge de Lægemidler, hun havde brugt. Da Capitain Greville undervejs havde seet Bac i St. John's Livree, havde han, som vi allerede have fortalt, ladet holde blot for at spørge, om Percival var hjemme. Han lod ham derpaa stige ind i Chaisen, for at faae bedre Underretning om den forfærdelige Begivenhed, som det stakkels Menneskes afbrudte Ord hentydede paa. Greville hørte paa hans Fortælling; han blev

altfor meget greben af Forsærdelse til at tvivle om Sandheden,

Men en Fortælling, som blev meddeelt saa forvirret og hørt i en saadan Hast, og som paafulgtes af en pludselig Død, der røbede den Fortællendes Aandsforvirring, blev nu anseet for utroværdig.

Vel havde man ved Obductionen fundet Hjernens Membraner og Hjernen selv opfyldte med Blod, som det er Tilfældet ved et Delirium eller ved en feberagtig Ophidselse af dette Organ; men det lille Stiksaar ved Haandleddet ansaae man for en Rift af et rustent Søm; ved en Natur, der var saa usund, kunde der ogsaa følge en saadan Betændelse paa et saa let Saar. Heller ikke dette kunde altsaa vække nogen Mistanke, selv om man havde vidst den sande Grund. Jurys Døm med Hensyn til begge Eigene lød altsaa saaledes, som Barney havde forudsagt. Dersom Greville endnu havde nogen Tvivl tilbage, ilede han ikke med at yttre den. Hvorfor skulde han uden Nytte føie Forsærdelse til den Fortvivlelse, der allerede havde grebet Percival, eller uden Udset til, at den straffende Retsfærdighed vilde skride ind, sætte en Plet paa den ærede Familie St. John? Saasnart Jurys Kjendelse var fulgt, tog Barney formelig Afsted med Greville og reiste bort med Lucretia Dalibards Legeme — med Legemet, thi Aanden var borte, — denne frygtelige, rastløse og rige Aand, der med en overnaturlig Energi, med en Djævels Energi,

forfulgte sine Planer, var nedsunken i Nat og Mørke.

Fængslet og bunden, — thi undertiden vare hendes Paroxysmer frygtelige, og alle antog Mordets og Forstyrrelsens Charakter — blev hun løstet i Vognen ved Siden af hendes Medskyldige. Da Hestene ilede ud af Porten, hørte man Vigfloffen bebude den dobbelte Begravelse.

Længe før Barney kom til London, blev han befriet fra sin frygtelige Vedsagerinde. Han holdt udenfor Jernportene af en stor Bygning, der laae noget assides fra Landeveien, og Porten af en Daareliste slog i efter Lucretia Dalibard.

Med sit Temperaments Forvovenhed og tvungen af sin fortvivlede Siilling — af Pengenød og Frygt, lod Barney det, da han kom til London, være sin første Forretning at præsentere Assuranceelskabet Policerne for Helens Liv. De lod paa Lucretias Navn, men da hun formedelst sit Vanvid var ude af Stand til at hæve Pengene, maatte han finde paa en anden Maade.

Efter Lovene kunde den hæve Pengene, som hun havde afstaaet Policen, medens hun endnu var ved sin Forstand. Ved Grabmans Hjælp blev en saadan Afstaaelse til Fordeel for Barney let smedet sammen og attesteret, og Barney fordrede Pengene af Assuranceerne. Men den Første af dem, som han henvendte sig til, vægrede sig ved at betale.

Mangehaande Tvivl syntes at opstaae, om de i Forsikringen interesserede Personer virkelig havde den Interesse i, at Helene blev i Live, som den forsigtige Lov fordrede, ligesom det var sælsomt, at man havde forsikket en ung og rask Pige, hvis Død var usandsynlig, med saa høi en Sum. Det syntes ogsaa forunderligt, at hendes Død var fulgt saa hurtigt ovenpaa Forsikringen. Alt dette og nogle Rygter, der vare i Omlob i Egnen omkring Laughton, fremdeles nogle nøiagtigere Undersøgelser betræffende Barney's tidligere Liv og nogle mistænkelige Omstændigheder, der vare forbundne med hans Dødsbroders Død, bevægede Assuranceselskabets Sagfører, der med usædvanlig Skarpfindighed havde opsnuset og sammensillet alle disse Omstændigheder, til at give det Raad, at lade det komme an paa en Proces.

Trykket af sin Gjæld, Dag og Nat bange for, at hans Forsælsning skulde blive opdaget, besluttede Barney at sætte over til Frankrig, medens Processen blev fort. Han gjorde strax sine Forberedelser, betroede sin Sag til Grabman, der, bedraget for den Belønning, som var bleven ham lovet for Bæcks Opdagelse, lod sig nøie med det Løfte, at han skulde blive betalt af de Summer, man erholdt af Assurancen, og Barney var just i Begreb med at stige i Baaden, som skulde føre ham til Boulogne, da en tung Haand pludseligt greb ham i Skulderen og en barsk Stemme sagde:

„Herr Gabriel Barney, De er min Arrestant!“

„For hvad? — For en lumpen lille Gjæld?“ —
sagde Barney stolt.

„For Forfølgning, udøvet mod Englands Bank.“

Barneys Haand greb efter hans Baaben; Politibetjenten fik endnu til rette Tid fat i den og rev Klinken fra ham. Nu, da han var hestet for en Forbrydelse, som han ikke kunde negte, og som dog var den ringeste af alle dem, han havde begaaet, hensandt Barney i en trostesløs Fortvivlelse. Skjøndt han ikke alene havde pralet for Andre, men ogsaa for sin egen forfølgelige Bevidsthed, af, at han frivilligt vilde gjøre Ende paa sit Liv, saasnart det ophørte at yde ham Nydelser; skjøndt han havde vidst at sætte sig i Besiddelse af Lucretias dødbringende Ring, og Døden laae i hans Haand, faldt et Selvmord ham dog ikke ind — hans Phantasies sygelige Pirrelighed, der baade i hans Kunst og i hans Handlinger gjorde, at han fandt en eiendommelig Glæde i det Forfærdelige, tjente nu kun til at forfølge ham med Billeder af Døden i de gyselige Skikkelser, som de ere fortrolige med, der kun see Rotten og Ormen og Forraadnelsen.

Det var ikke Samvittighedens Fortvivlelse, der greb ham, men en jammerlig Fasthængen ved Livet. Samvittigheden sov i ham; den var en altfor ædel Følelse for et saa dybt faldet Væsen; — nei, det var den grove physiske Frygt, der levede i ham. Ligesom Tigerens

Frygt, naar den engang er vaft, mere lammer dette skræffelige Dyr i Forhold til dets Naturs Bildhed end Hjorten, der dog tilfidsft sætter sig til Modværge, saaledes udsprang Varneys Driftighed kun af hans Nerves fuldkomne Organisation, uden at blive understøttet af en eneste moralsk Følelse, og da den nu engang var undertrykt, sank den ned til den foragteligste Feighed. Med Forvovenheden forlod ogsaa hans Ligt ham. Hans Sagsfører raadede ham til at erklære sig for skyldig, og han adlød. Dommen, der led paa liværarig Deportation, vakte først en behagelig Følelse hos ham; han var jo ikke dømt til Døden. Men da hans Phantasi i det mørke Fængsel begyndte at male, saae han ogsaa de virkelige Qualer ved Straffen.

Den udannede Forbryder, der er vant til haardt Arbeide og fortrolig med den Omgang, han vil finde, føler kun halvt de Rædsler, som den Mand føler, der er forvænnet ved qvindagtig Magelighed: Det ragede Hoved, — Forbryderklædningen — Savnene, — det haarde Arbeide, — af, Forviisningen forekom ham ligesaa skræffelig som Graven! I sin Mandssvagbed — han var næsten bleven som et Barn, — skrev han til Overigheden og lovede paa det Vilkaar, at hans Domsfældelse maatte blive tilbagefaldt eller idetmindste formildet til sædvanlig Deportation, at ville aabenbare Hemmeligheder, som flode i Forbindelse med Forbrydelse, der hidtil havde trodset Retsfærdigheden. Han

fik intet Svar; men da nogle Bekjendte, som hans Kunst havde erhvervet ham, og som sandt nogle Grunde, der kunde undskylde hans Handlemaade — thi hans største Forbrydelser vare dem ubekjendte — indlagde Forbøn for ham, var Svaret let at forudsee. „Skulle vi slippe Forbryderen løs, fordi han i sit eget Brev erklærer sig som Viedskyldig i Mord?“ Forskjellige Omstændigheder af hans tidligere Liv, der vare komne for Lyset ved Assurancecompagniets utrættelige Undersøgelser, forsøgede Øvrighedens Afsky for hans Person. Derfor tilstod man ham heller ikke det ringeste Fortrin fremfor de andre Forbrydere, som vare dømte til den samme Straf.

Forestillingen om Galgen tabte alle sine Rædsler. Her havde han hver Time en Galge, intet Haab — ingen Redning.

Allerede begyndte den tilkommende Domstol — som fælder sine Domme for evig, — at vise sig for ham sort og ubarmhjertig. Timeglasset var udrundet, Viseren paa Uhret stod stille, Fremtiden laae for ham uden Grændser og uden Maal — lige til Tilintetgjørelsen eller Helvede.

Epilog.

Stil Dig, Menneſke, paa Toppen af et Bjerg — i Aftenens Stilhed — og ſee, ikke med glædedrufne, men med tilfredſe Dine paa den ſkønne Verden omkring Dig! See, hvor Taagen hæver ſig dunkel over de grønne Enge, gjennem hvilke Bækken ſnoer ſig hen. See videre hen, hvor den ſtille indſuger den dalende Solſ fulde Smil i ſit Bandspeil; — Pilen, der zitter for Aftenens Puſt, og Egen, der ſtaaer faſt i Stormen, ſpeile ſig begge i Bølgenſ klare Solv. See der, hvor Stadens Tage, omgivne af Høſtenſ rige Guld og af Skovenſ Pragt, ſole ſig i Himlenſ rolige Glands. Ikke en eneste Tone lyder fra diſſe Steder ſkurrende i dit Ore — kun fra Kirkeetaarnet, der kneiſer imod Himlen høit over de andre Huſe, lyder der, maaffee neppe hørt, en hellig Klokkellang igjennem Stilheden. Over Engen flyver Svalen i den lavere Luſtkreds, — paa Vandet tegne ſig videre og videre Kredſe, der viſe en Fiſkſ Leg. See Jorden, hvor tauſ og ſtille og dog hvor veltalende ved Virkſomhed og Liv.

See Himlen, hvor fuld af Beſſignelſe, og dog ſtaaer der mørke Skyer med purpurød Søn over de høie Bjerge! See tilfredſ derhen, thi det Gode er omkring Dig, — ikke glædedruffen, thi det Onde er det Godeſ

Skygge. Lad din Sjæl see gennem dine Sandser's
Slør, og lad dit Syn trænge dybere ind gennem Over-
fladen, der skjænker dine Dine Glæde. Under hiin speil-
glatte Vandflade skyder Røvsfisker efter sit Bytte: Kred-
sen paa Vandfladen, den stille Pladsken imellem Rørene
ere kun Tegn paa Forstyrrelse og deres Doffe. I Ved-
benden, der omslyngede Egen ved Vandets Rand, læn-
ges Uglen hungrig efter Ratten, der yder dens Næb og
Kløer levende Næring for dens Ungel, og Pilens Grene
zittre under Rødfjællens halvt udbredte Vinger, idet
dens straalende Dine see Ormen i Græsset. Og, kan
Du tælle alle de Sorger, alle de Synder, som disse
lydløse Tage vække?

Med enhver Nøgsky, der stiger imod Himlen, hæver
en menneskelig Tanke sig og forsvinder et menneskeligt
Haab ligesaa hurtigt. Og Kloffen i Kirketårnet, hvis
Stemme lyder i dine Øren som Musik, ledsager maaskee
et Lig til Graven, Svalen jager kun efter Myggen, og
den Sky, der tjener Himlens Pragt til Folie og farver
Jordens yndige Skygger mørkere, nærer kun Lynet, som
søndersplitter Træerne, og Stormen, som ødelægger
Markerne. Tvivl ikke, Du Dødelige, om det Ondes
Nærværelse i Verden. Hold dit Hjerte i ydmyg Gre-
frygt, saa at det ligesaa glad modtager Skyggen som
Lysen i sit Speil. Forgæves, uden Nytte for dit bedre
Jeg, fordyber Du Dig i Betragtningen af et Landskab,

naar din Sjæl ikke lægger Tømme paa dine Sandserø
 fløve Velbehag. To Vinger kunne have Dig op til
 Sandhedens Top, hvor Cheruben bortskræmmer Sor-
 gerne og Seraphen oplyser Glæden. Sorl joa Iben-
 holt udfolder den ene Vinge sig, hvid som Snee skin-
 ner den anden — hiin sørgelig som din Fornuft, naar
 den stiger ned i Dybene, — denne jublende som din
 Tro, naar den hæver sig til Morgenstjernen.

Paa Kirkegaarden i Laughton er der en Grav
 langt fra de andre. Den ligger imellem Kirken og et
 Aftetræ, og udenfor det Gitter, som omgiver den, er
 der plantet nogle Blomster og smaa Buske. Herhid
 kommer hvert Aar siden Helenes Død en Pilgrim van-
 drende fra den store Stad; her hviler den stærke Mand
 fra sit Arbejde, her glemmer Urgjerrigheden sine Drømme,
 her vender som paa en hellig Sabbath en rolig arbej-
 dende Mand tilbage til sin Barndom og underholder
 sig gjennem Døden med sin Gud, og herhid — ikke
 blot hvert Aar, men ofte — o hvor ofte! saa ofte
 som den bortflyvende Tid og de vøgende Sorger tillade
 det, kommer den blidere og mere kjærligt Sørgende.
 Hos disse to Naturer, der vare saa modsatte, men dog
 saa enige i deres Kjærlighed og Sorg for den Heden-
 farne, har Mindet om Helene bestandig bevaret sin
 Kraft og en Indflydelse, mere varig end den, Helene
 vilde have formaaet at udøve.

John Ardworth er ikke bleven staaende midt paa

sin Løbebane; han har svaret til de Forhaabninger, hans Ungdom valte. — Skjøndt den ældre Ardworth deels ved sine egne Bestræbelser deels ved sit andet Ægteskab med den franske Rjebmands Datter, ved hvis Mægling han havde corresponderet med Gjelden, havde erhvervet sig en anseelig Formue, var denne dog kun tilstrækkelig til hans egne Fornædenheder og hans Børns af andet Ægteskab. Maaskee var det hans egen og Andres Lykke, at Faderens Omstændigheder saaledes ikke tillode vor John Ardworth at holde op med at arbejde. Det Held, han havde ved enhver enkelt Episode af sin praktiske Virksomhed i Literaturen, blændede ham ikke og førte ham ikke paa Afveje. Han vidste, at hans Element ikke var paa Literaturens Mark, men i Verdens Tummel. Skjøndt han ikke agtede Skribentens ædle Virksomhed ringe, følte han dog, at denne fordrede andre Kræfter end hans, og at man kun er sit Talent tro, naar dette paa den Bane, man har valgt, levæger sig paa en Grund, hvor man er hjemme. For en fort Roes vilde han ikke frasige sig en fjern, men sikker Ære.

I nogle Aar fandt han sig endnu i Savn og Indskrænkninger for i Tillid til sine Kræfter majsommeligt at arbejde videre, indtil han fandt en Opgave, der var hans ved Tænken stærkede Forstand og den Skat af Kundskaber, han havde erhvervet sig, værdig, og da denne Opgave kom, fandt den i ham en fuld-

kommen udviklet Mand, der var den vogen. Nu steg han fra Trin til Trin og udvidede med dristig Begeistring sin Virkefreds. Fra den tørre Praxis gik han over til de sociale Spørgsmaal af vidt omfattende Betydning, med hvilke Juristen med Rette især skulde beskæftige sig. — Nu, og længe før den tyveaarige Prøvetid, han havde sat sig, var forbi, saa han igjen hen til Parlamentet og Westminster; det enes Døre saa han aabne sig for hans skjæffe Skridt, og han saa ogsaa allerede i Manden den hæderkronede Grav, som Mandens og Hjertets forenede Kraft skulde erobre ham i det andet. Men ofte, naar bitter Erfaring mødte ham, — naar den kolde Tvivl, som Menneskefundskab og hans Kalds sædvanlige Lod pleie at medføre, gjorde, at Uergjerrighedens ædle Poesi næsten forvandlede sig til den Egoisme, der er Handlingens Prosa, — omsvævede Billedet af den skønne Bane ham, hvortil hans tidligste Forhaabninger havde været knyttede, — det Billede, fra hvis ustyldige Læber ædle og elskelige Tanker vare strømmede som klart Vand fra den rene Kilde, og Lusten opvarmedes da som af en levende Aande. Dette Billede — de hellige Grindringer, som vare sammensmeltede med det, den alvorlige Længsel, om det havde efterladt hos ham — syntes at skulle boe i ham for bestandig som hans egen Ungdoms Aand; — med sine ustyldige Dine forjog dette Billede de mere kolde og raue Skikkelser, i hvilke Ideerne flæde sig,

naar vi blive ældre, og ved en ædel Tanke, ved en ophøiet Daad tilsmilede Billedet ham med en Søsters bifaldende Blif.

Meget længe varede det, før Percival St. John funde vende tilbage til det praktiske Livs Pligter. Uden Maal og uden Haab flygtede han fra sit Hjem, som om han funde undflye sig selv. Dog lidt efter lidt udoevende Mindet om Helene ogsaa sin sande og af Forsynet bestemte Indflydelse paa ham. Han vendte tilbage til England, og i Opfyldelsen af sine Menneſſepligter ſølte han ſin bedſte Forening med en udødelig Sjæl. — Sin Moder har han endnu beholdt til Trøſt i ſin Smerte; Greville levede endnu længe og opmuntrede og veiledede ham. De ubestemte Tegn til Talent, hans Barndoms flygtige Forhaabninger, have ſin udviklet ſig i een Retning, nemlig i almindelig Velvillie. Ligeſom Ardworth fandt ſit Kald i de vidt omfattende Beſtræbelſer for at hæve Menneſkeheden, ſom Tidſalderen fordrer, ſaaledes virkede Percival i den perſonlige og kjærlige Velgjørenheds ſnevrere Kredſ. Den Eine udførte Forſtandens Opgave, den Anden Hjertets. Guddommelig er Begges Beſtemmelse, og den Eine behøver i ſin Sphære den Anden, thi Forſtanden fører til det Onde, naar Hjertet ikke leder den, og Hjertet har altid en beſkyttende Mand, naar det elſker og føler Medlidenhed. Som Middelpunkt for det ſtille Gode, ſom Rigdom formaaer at ſtå omkring ſig, er

Percival St. John elsket som et Barn og æret som en Vilis. Udaf denne Glorie skuer hans Sjæls Dje paa en Engels salige Ansigt, der tilsmiler ham Bisald! O, hvilket Tempel reiser der sig dog ved en Grav, der æres, som det tilkommer den!

Det inderligste Broderskab finder Sted imellem Percival og Ardworth. Ingen af dem har hidtil indgaaet nogen ny Forbindelse; men Percival er endnu ung, og Ardworth er heller ikke for gammel til at haabe Syksalighed ved Alteret. Men ingen af dem har endnu flaget over, at hans Lod var eensom eller hans Hjerte tomt. For den, der stræber opad, og for den, som elsker, kan Verden vel berede ængstelige Sorger, men aldrig Gensomhed.

Ved de Personligheder af ringere Betydning, der forekomme i denne Historie, er det ikke nødvendigt at dvæle. Vi vide, at hvor stor den gode Præstis Kummer end var ved Helenes Død, saae han dog i den jordiske Smerte en ny Glæde, der blev føiet til den tilkommende Himmel. I sin simple Fromhed var han udrustet med den ene ophøiede Philosophi: „Regnbuen straalet tilbage fra Elven, og Regnbuens Symbol var kun en Forjættelse om Befrielse fra Syndfloden“.

Det maa være os nok at vide, at Familien Mivers fortsatte sin sædvanlige Levemaade og drev en Handel, der beriger, men ikke forædler; ikke destomindre afføder

undertiden en rigtig Følelse paa Pligtens sædvanlige
Bei milde Handlinger.

Vi kunne være forsikrede om, at den fattige Enke,
der havde opdraget Lucretias forlorne Søn, modtog af
Percivals Godhed Alt, hvad der kunde trøste hende
over hans Død.

Det er ikke nødvendigt at følge Marthas Forbrydelser
og Grabmans skarpsindige, trædske Misgjerninger indtil
deres uundgaaelige Ende i Hospitalet eller i Fængslet,
paa Møddingen eller i Galgen. —

Mindre fort kunne vi fatte os i vore Beretninger
om den ældre Urdworth. Vi lærte ham først at kjende
som en ædel, livlig Ungling med bedre Grundsatninger
og rigtigere Begreber om Gæde end William Mainwaring's.
Derefter saae vi ham som Odeland og Flygtning; hans
Grundsatninger vare forandrede, hans Gæde var be-
smittet. Han frembyder ikke noget usædvanligt Exempel
paa den Fordærvelse, der er en Følge af den hyppige
Overbærelse med sig selv, som pantsætter Morgenens for
Dagens Fornøielse. Ingen Gudsdom beskytter, naar
Klogskab er borte. Mennesket, der i sig selv er en
Verden, behøver Taalmodighed for at udvikle sine
Evner og Orden for at bringe Ligevægt i sine Hand-
linger. Det Barns Død, der var blevet betroet ham,
forbittrede længe, maaskee saalænge han levede, den
Stolthed, hvormed han betragtede den Søn, som For-
spøet, uden hans Fortjeneste, havde opbevaret for en

bedre Skjebne. Og for den Feils Skyld, der havde forjaget ham fra hans Fædreland, og for de andre Baner, der havde svækket hans Pligtsfølelse, havde dette Barn maattet bukke under.

Der staaer endnu tilbage at fæste et Blif paa de Straffe, som traf den sandselige Barney's Skurkestreger, samt paa hans affindige Stedmoder, der havde syndet med fuldkommen Bevidsthed. Disse Personer havde virkelig indladt sig paa saadanne Forbrydelser, som efter al menneskelig Retsfærdighed straffes med Døden. De havde sagt til sig selv, at de turde vove Forbrydelsen, og at de kunde undgaae Straffen. Med den beundringsværdige List, Kraft og Behændighed, der gjør en Videnskab af Broden, havde de naaet deres Maal. Forsynet syntes her at forsmaae sædvanlige Midler til Gjengjældelse. Barney, der sikker paa, at hans Forbrydelser ikke vilde blive opdagede, kun var bleven straffet for den ringeste, beholdt, hvad der var ham den ypperste Gode, nemlig Livet. Endnu mere sikker for Lovens Hævn var Lucretia; — intet menneskeligt Die havde gennemskuet hendes afselige Brodes mørke Nat. Skjøndt hun havde myrdet sin Mand, sin Søsterdatter og sin Søn, lod den blinde Lov hende slippe, uden Straf, uden Mistanke. Umiddelbart, som fra en skyfri Himmel, kom Lynet. Men fortjener det Liv, hun har reddet, at kaldes et Liv? Vender Ralken ikke ideligt tilbage i hendes Haand, saalænge den ikke er tomt? Er den korte Qual under Boddelen's Hænder frygteligere end den Skjebne, at hun maa leve og lide? See og døm!

Betragt hiint sorte Skib paa Havet! Dets Ladning er ikke fra Ormus eller Tyrus. Ingen kostbare Varer rugger det paa Bølgerne; ingen Betsignelse flæber ved dets Seil; dets Ladning er Rædsler og Forbrydelser, Samvittighedsnag og Fortvivlelse, og, hvad der er frygte-

ligere end Alt, til Steen forhærdede Sjæles folde Rige-
gyldighed; det fører med sig den gamle Verdens Værme
og Afskum for at befolke den nye dermed.

Paa en Bænk i dette Skib sadde to Mænd ved
Siden af hinanden; de ere bestemte til at være Kamme-
rater. Kan denne blege, elendige, sammenkrumpe Uds-
ling, af hvis Væsen ethvert pralerist Træk er udsløttet,
af hvis Blik alt muntert Overmod er forsvundet — kan
dette huulsiede, jammerlige Væsen være den samme
Mand, hvis Sandjer vare aabne for enhver Lust, hvis
Nerver spændte enhver Fare? Ved hans Side sidder med
et Grin, fuldt af elendig Glæde, med en Skikkelse fuld
af Kraft, med Ondskab i sine Dine, fjendst og mørk,
den Kammerat, man har fundet påsøgende for ham —
Rigthyven!

Ved det første Blik havde den Uene af dem fjendt
den Anden, og Spaadommen og Drømmebilledet duk-
kede igjen op hos den finere Forbryder. Naar han
søger at undvige ham, griber Rigthyven ham som sit
Bytte, truer ham med sine Blikke som en Slave, træder
ham med sin Fod, naar de sidde, og leer, naar han
vrider sig af Smerte. See op fra dette Skib, hør Raab-
et fra Formasten! See Landet stige op af Havfladen!
Et Land uden Haab!

I Begyndelsen havde Varners Opdragelse og For-
stand, trods Overighedens strenge Advarsler, deres Værd,
— den eneste Forbrydelse, han var dømt for, var ikke
af de værste. Han blev skilt fra sin voldsomme Kam-
merat, han kunde give Underviisning — hans Forstand
kunde arbejde istedetfor hans Hænder. Men de meest
uforbederlige Forbrydere ere netop de, hvis Herkomst og
Dannelse har været bedre end de andre Forbryderes.
Hovmod og Forsængelighed virke endnu, hvor Forbry-
delsen har mistet enhver Leilighed. Altid graadig, altid

havesha, styrtede han fra Trin til Trin ned i den smudsigste Afgrund, og Colonien erkjendte i Gabriel Barney sin meest forpestede Forbryder. Som en Urfesforbryder blandt de Fordømte blev han forvilst til den strengeste Straffecoloni; man sendte ham ud med de Sletteste for at tilhugge Steen ved Beien. Sammenstrumpet, nedbøiet og gammel før Tiden staaer han der — betragt det skarpe Ansigt, der seer frem af denne Hob, som man neppe kan kalde Mennesker — see, hvor han frummer sig under Opsynsmandens Bidst, — betragt dette Par, der Dag og Nat er lænket sammen! Ha, ha! hans Kammerat har fundet ham iagen! Kunstneren og Ligtheden ere fæblede sammen. Man tænke sig denne stedse lerende Phantasi, diæse ved Overbærelse forkjælede Bæner — hiin anende Rædsler, hvor der ingen var, diæse affkyende og hadende ethvert Arbeide som en Qval.

Men endnu er Forstandens Krait ikke ganske forsvunden, om den end bestandig synker dybere og dybere, endnu udfæster han Planer til Befrielse og Flugt. Lad Complottet modnes, og hans Hjerte hopper: bryd hans Lænker, slip ham løs, send ham ud i Orkenen! Hør Skriget af de vilde Mænd! See diæse Væsener, der efterligne vor Skikkelse, dandse og larme omkring den forhungrede, forfulgte Glendige! Hør, hvor han skriger af Smerte! Hvor de knibe ham, hvor de stifte ham, hvor de brænde ham, hvor de sønderrive ham! Ogsaa de skaane endnu hans Liv; — han er forheget. Som en Caliban iblandt Calibaner belæsse de ham med deres Byrder og fore ham med deres Lærninger. Lad ham leve! han elskede jo Livet for dets egen Skyld, han har bedraget Galgen, — lad ham leve! — Lad ham være aarvaagen, lad ham endnu engang flygte; lad ham vende nogen og var tilbage til sine Kammeraters Hytter!

See, der knæler han; elendige Taarer strømme ud af hans Dine, og han raaber høit:

„Jeg har overtraadt alle Ederes Love; jeg vil be-
kjende Eder alle mine Forbrydelser; kun en Domsældelse
forlanaer jeg; hæng mig, lader mig døe!“

Og ud af Banden stønne mange Stemmer:

„Hæng os! lader os døe!“

Opsynsmanden vender dem Ryggen, og Gabriel
Barney bliver igjen lænket til den grinende Ligtov.

Du træder ind igjennem denne omhyggeligt be-
vogtede Dør; Du gaaer med heftigt bankende Hjerte forbi
hiin Gruppe paa den grønne Plads, og dog bestaaer
den kun af ufsadelige Væsener; — Du følger din Bei-
viser igjennem hiin Gang, og hvor en aaben Dør til-
lader det, seer Du Keiseren svinge sit Scepter af Straa
og hører Speculanten opregne sine Millioner, — Du
sukker, hvor Bigen sidder smilende og venter paa sin
strandede Elfers Tilbagekomst, — eller Du ryster al-
vorligt paa Hovedet og iler videre, hvor Fanatikeren
fremviser sin Apokalypse og sidder til Doms over Ver-
den; igjennem en stærk Gitterport træder Du ind i
mørkere, mere afsides liggende Gange. Nærmere og nær-
mere hører Du Skrig, Eder og ugudelige Forbandelser.

Du befinder Dig i Hjertet af Galeanstalten, hvor
man fængsler dem, der baade ere uhelbredelige og far-
lige, — dem, som kun have saamegen Sands tilbage,
at de kunne slaae og myrde. Din Beiviser aabner
Døren, der er maassiv som en Muur, og Du seer, som
de have fortalt mig, der have seet hende, Lucretia Da-
libard, et gyseligt, ligfarvet vildt Brængebillede af en
menneskelig Skabning — der indgyder mere Skræk og
er falden dybere, end Dante nogensinde har digtet om
sine Skygger, eller Swift har spottet i sine Yahoer!
Hvor ethvert andet Træf synes at have tabt Menneske-

lighedens Stempel, brænder kun endnu i en uophørlig Feber det røde, fortærende Die. Dette Die synes aldrig at sove, og selv i Søvn luffer Dielaaget sig aldrig over det.

Naar Du bærer tilbage for dets Gld, forekommer det Dig, som om Aanden, der har mistet Sammenhæng og Harmoni, dog endnu til sin Forbandelse har bevaret en skjult umeddelelig Selvbevidsthed. I Dage og Uger forbliver denne skræffelige Afvinding i uroffelig Tausked; men ligesom Diet aldrig luffer sig, saaledes hvile Hænderne heller ikke, — de aabne sig, gribe, som efter en sølelig Gjenstand, ved hvilken de blive hængende, ligesom Røvfuglens Klør ved dens Bytte; — undertiden glide de hen over Panden, hvor der synes at være truffet Furer som af Lyn, som om de ville afvise Noget eller forjage en Smerte — undertiden gribe de Sønnen af det smudsfige Klædebon og synes i hele Timer at gøre sig Umage for at afsnide en Plet.

Dernæst, efter en lang Tausked, brister hun, uden Grund og uden noget foregaaende Tegn, i en skræffelig skingrende Latter, indtil Begemet, udmattet af Anstregelser, synker hen i en sølesløs Ro. Men forstandig og sammenhængende Tale undslipper kun sjældent disse Læber.

Der gives vel Tider, da Opvarterne troe, at hendes Forstand tildeels vender tilbage, men Erfaring har lært dem, at de netop paa disse Tider maae være særdeles aarvaagne. En saadan Krisis viser sig i en Forandring i hendes Opførsel, — i en hurtig Opfattelse af Alt, hvad der bliver sagt, — i et anasteligt Blik, som hun kaster paa de mørke Mure, i en venlig, smigrende Underdanighed — i sagte fremmumlede Klager over de Væner, som fængsle hende, og — som sagt kun sjældent,

— i tilsyneladende fornuftige Bønner om mere Lindring og Frihed.

I hendes skræffelige Fangenskab's første Tid, da Folk endnu troede, at hun var en Syg af Stand og havde Venner, der vilde sørge for hende og betale hendes Pleie, — lod man hende i saadanne Dielikke løb og søgte at helbrede hende ved mildere Midler; men da gjorde hun, den ene Gang som den anden, med en List, der overgik alle de Gales bekjendte Snubed, den græseligste Brug af en saadan Overbærelse; hun frøb hen til en Syg's Pleie, der var i Nærheden af hende, og som var svagere end hun, og Skriget, som faldte Opvarteren ind i Cellen, kunde neppe rive det udkaarne Offer ud af hendes Hænder. Det syntes, som om Fornurten i disse ufuldfomne lyse Mellemrum blot vendte tilbage for at lede hende til at tilintetgjøre, for at oplive den forstyrrede Mechanisme til Roddyr.

Der er nu hengaaet Aar, siden hun først satte Foden indenfor disse Mure. Den, som havde bragt hende derhen, var aldrig vendt tilbage, — han havde givet sig et falskt Navn, — hans Spor var ikke at finde, — de Penge, han havde ladet tilbage, vare kun Forudbetalingen for et Gjerdingaar.

Da Barney blev greben, skrev John Ardworth — som den Tid opholdt sig i Laughton og gjorde sig Umage for at trøste Percival, — til sin Fader, at han skulde besøge Falskneren i hans Fængsel og spørge ham om Madame Dalibard. Men Barney var paa den Tid saa bange for, at hun, skøndt vanvittig, dog i sit Raseri skulde røbe hans Deeltagelse i hendes Forbrydelser, eller endnu mere for, at hun igjen skulde komme sig, og at Tanken om hendes Søn's Mord skulde vække hendes Anger og i hendes Fortvivlelse afpresse hende en Tilstaelse, — at den Glendige ansaae det for raadeligere

at sige, at hans Medskyldige ikke var mere til, — at hendes Banvid allerede var endt i Døden. Tvungen til at opgive sin Fordring paa Assuranceelskabet, bevarede han den dybeste Tausshed med Hensyn til det Sted, hvor hun var indeispærret. For ham, der var Egoist til det Sidste, var hun død, — hvorfor ikke ogsaa for Verden! Den ældre Ardworth troede denne Historie uden at spørge om de nærmere Omstændigheder, der vilde have vaart hans skarpsindige Sønns Mistanke. Og det Slag, der havde truffet Lucretia, gjorde Fortællingen sandsynlig nok, saa at John ogsaa holdt den for sand og ingen Mistanke fattede.

Ringe Efterforskninger vilde paa den Tid have været tilstrækkelige til at finde Eporet, men de bleve forhindrede, og saaledes havde Deeltageren i hendes Forbrydelse affaaaret hende den eneste Hjælpekilde, hendes Sægtninges Medlidenhed, — saaledes vare Dørene til den levende Verden lukkede for hende for bestandig. Af en Slags Medlidenhed eller som en Gjenstand for Experimenter, — som en Person, med hvilken man i denne levende Dissectionshal ingen Omstændigheder behøvede at gøre, — taalte hendes haarde Fangevogtere hendes Ophold. Men Ar for Ar blev man forsømmeligere i at pleie hende og behandle hende slettere, og mærkværdigt er det, at medens hendes Ansigtstræk neppe vare fjendelige, at medens hendes Skikkelse undergik den Forandring, som Legemet undergaaer, naar Aanden forlader det, vedvarede dog hendes Temperaments eienommelige, vidunderlige Livskraft.

Intet Tegn til Hensvinden er synligt endnu, Døden bliver uovertalelig længe borte, som om den Glendiges Dig ikke synes den Umagen værd. Ogsaa Du, som undgik Lovens Hevn, er sluppen derfra med Livet! For Dig gjælder ikke Budet „Blod for Blod!“ Du lever,

— Du kan naae det menneskelige Livs Grændser. Velan, lev kun for at vaske Rykset af din Pande og Blodet af dine Klæder! — Lev kun!

Ikke i den daarlige Hensigt at indjage en unyttig Skræk, — ikke for at pirre Nerverne og at frembringe den raue Spænding, som en Fortælling om Forbrydelser fører med sig, er denne Bog bleven forfattet efter de Sædsgjærninger og Materialier, som ere leverede Forfatteren. Idet den store tyske Digter beskriver en gigantisk Stjebnes pludselige Fremræden i en sorgløs Ræds af Benner, giver han den, der oplyser Verden ved en Parabel eller Sang, Ret til at fremmane Aander. Det er undertiden godt at blive vakt af det sædvanlige Livs magelige Gensjornighed, at kaste et klart, raskt og roligt Blik i Hjertets mørke Hemmeligheder, paa det sociale Livs Huler og Afsgrunde, over hvilke vi bygge Torvepladser og Paladser.

Vi fatte os efter den Forsærdelse, den Gysen, der overfalder os, efter de Undere, der forvirre os, for desto bedre at vaage over vort indre skjulte Jeg. Den, der kun danner Forstanden og lader Hjerte og Aand ligge brække og døde, som lægger Planer og dreier sig om sin egen Axe, ikke opvarmet af nogen Kjærlighed, ikke holdt i Rige vægt af nogen Retsfølelse, — i ham ligger den Sæd, som Stjebnen lader modnes til en Olivier Dalibards Brøde. Lad den, der kun lever for sine Sandser, der udbreder Phantasiens Vinger i lave Lysters Glands, begjærlig efter Nydelse og uden Lust til Arbejde, hvis Coner kun ere henvendte paa sandelig Erkjendelse, hvis hele Mod bestaaer i hans Nervers Styrke, der udvikler Dyret i sig i samme Grad, som han undertrykker Mennesket, — lad ham see paa en Barneys Slethed og gys tilbage, naar han seer en Skygge af sig selv i dunkel, magisk Forstørrelse i Speilet!

Lad dem, som med Magt til at herske og Begjærlighed
 efter at bruge denne Magt uden Betænkning gaae over
 fra Billie til Daad, og som med deres Jernfødder ned-
 træde det Menneffelige, der spirer frem ved deres Fødder,
 — lad dem i hiin vanvittige Morderffes Latter erkjende
 Djævelens Haanlatter, som farer deres egen Sjæl imøde.
 O Evighedens Arving, pas vel paa Syndens Dør —
 Tanterne. Fra Tanke til Daad — jo finere din Skarp-
 sindighed er og jo dristigere dit Mod, desto kortere, desto
 ligere er denne Vej. Gjør Du Regning paa en Død
 for at tilfredsstille en Lidenffab? Din Tanke er i Krig
 med et Liv, om end din Haand gysrer tilbage for et
 Mord. Læser Du disse Blade og forsmaaer at gaae i
 Dig selv, ville de kun vække din Misffornøielse; men
 læs dem og see derved med ufra vendte Blikke paa dit
 eget Indre, og Du vil blive visere, bedre og renere
 indtil Graven!

Ende paa sidste Deel.

